

Giới thiệu Ngự Xà Cuồng Phi

Bạn đang theo dõi truyện Ngự Xà Cuồng Phi của tác giả A Mai Phi, truyện ngôn tình sắc đầy độc đáo, “Phượng gia đích nữ Phượng Thiên Mị,

Xấu gốc nào tàn là sắc nữ.

Ngày ngày bám theo Hiên vương,

Cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga.”

Tại Hiên Vận hoàng triều không ai không biết không ai không hiểu bài thơ này.

Nhưng mà đêm đại hôn nàng bị trác phi hãm hại, phu quân cầm kiếm đâm xuyên không qua bụng nàng, đổi lại được một đặc công cao cấp tại nước Z. Một lần nữa tình lại nàng đã không phải là “nàng”, thần xà làm sủng vật, lấy xà làm bạn, cuồng vọng thiên hạ.

Truyện nàng, không phải kẻ vô tình, một khi vô tình thì không phải người, thành lập thế lực riêng mình, trả thù những ai đã hãm hại nàng.

Hắn, vốn là thái tử bị phế, Ngốc vương gia, lại bởi vì sự xuất hiện của nàng mà bỏ đi về yếu đuối, vì nàng mà làm tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Đêm Đại Hôn

“Phượng gia đích nữ Phượng Thiên Mị,

Xấu xí nào tàn là sắc nữ,

Ngày ngày đeo báo Hiên Vương,

Cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga.”

Mấy năm qua, ở Thiên Vận hoàng triều không ai không biết, không ai không hiểu bài thơ về Phượng Thiên Mị, ngay cả mấy nước láng giềng của Thiên Vận cũng biết tới.

Nhưng mà hôm nay, đạo trời thay đổi, bài thơ về Phượng Thiên Mị đã khác trước:

“Phượng gia đích nữ Phượng Thiên Mị,

Xấu xí nào tàn là sắc nữ

Cuối cùng cũng gả cho Hiên Vương,

Lại cùng gả trở thành bá chủ đường thành thân.”

Trên đường lớn, bảy tám hải tử vui đùa với nhau, miệng không ngừng lặp lại bài thơ.

“Phượng gia ...”

Ở một tiểu viện hẻo lánh tại Hiên Vương phủ.

“Hong Kiều, lâu như vậy, Hiên ca ca sao còn chưa đến?” Phượng Thiên Mị một thân giá y đỏ chói ngồi ngay ngắn trên giường, nàng nhẹ giọng hỏi, thanh âm mang theo vài phần non nớt.

Hong Kiều đứng cạnh nàng trong mặt hiện lên sự đau đớn, chột dạ đáp, “Có lẽ, có lẽ là Vương gia bận tiếp đãi khách nhân, nhất thời không thể tới.”

Kỳ thật, Hong Kiều biết, Hiên vương gia hẳn căn bản không có tiếp đãi khách nhân, bởi vì hôm nay căn bản là không có mời cái gì gọi là khách nhân cả, ngay cả bá chủ đường còn dùng gà trống thay thế, xem ra đêm nay Hiên Vương sẽ không tới.

“Nga!” Phượng Thiên Mị khinh nga một tiếng, tự nhiên là tin lời của Hong Kiều, nhưng nhớ tới bản thân có thể gả cho Hiên ca ca, lại hưng phấn nói, “Mị

Nhi hôm nay hạo vui vẻ, Mị Nhi rót cục gả cho Hiền ca ca, lúc trước Hiền ca ca nói không thú Mị Nhi, Mị Nhi thật thương tâm, bất quá, hiện tại Mị Nhi đã gả cho Hiền ca ca, Mị Nhi không thương tâm” Thanh âm non nớt tràn đầy tràn đầy kích động.

Nghe được Phượng Thiên Mị nói, ưu thương trên mặt Hồng Kiều càng đậm, tâm cũng hung hăng nhói đau, tiểu thư ngốc của ta ơi! Gả cho Hiền vương, người càng thương tâm hơn a!

Xem, căn phòng này nào có giống hi phòng! Một cái tủ quần áo hồng, cái giường và cái bàn vô cùng cũ kĩ không thể dùng, đây rõ ràng là một tiểu viện bị bỏ hoang!

Tuy rằng tiểu thư có chút ngốc, nhưng tiểu thư tốt xấu cũng là một tuyệt sắc giai nhân! Chẳng qua, tiểu thư thích bôi son chút phấn lòe lẹt lên mặt, nên mới mang tiếng xấu nữ.

Nếu tiểu thư không phải ngốc tử, chỉ bằng xinh đẹp của nàng, nhất định được Hiền vương sủng ái.

Lại đợi trong chốc lát, Thương Lan Hiền vẫn không tới, Phượng Thiên Mị nóng nảy, tay nhỏ bé nâng khăn voan lên hỏi, “Hồng Kiều, Mị Nhi mệt mỏi quá! Hiền ca ca khi nào thì mới đến a!”

Thấy Phượng Thiên Mị xốc khăn voan lên, Hồng Kiều sợ tới mức vội vàng kéo khăn lại cho nàng, “Tiểu thư của ta! Khăn voan không thể tự mình mở là điềm xấu.”

Phượng Thiên Mị không nghe, nâng khuôn mặt lên, chỉ thấy một lớp phấn dày trên mặt, quanh mắt tô đen như gấu mèo, son môi tô lệch tới tận cằm, thật giống một con ma cương thi hút máu người. Một đôi mắt u oán ủy khuất ánh mắt nhìn về phía Hồng Kiều, nói, “Hồng Kiều, ta hảo mệt a!”

Hồng Kiều vừa thấy khuôn mặt trang điểm của Phượng Thiên Mị liền cả kinh, nàng rõ ràng trang điểm cho tiểu thư một bộ đoan trang, từ khi nào mà tiểu thư lại biến mình thành bộ dạng ma quỷ như vậy a!

Hồng Kiều bắt đầu dĩ, không biết nói cái gì cho phải, tuy rằng tiểu thư mười bảy tuổi nhưng tâm trí như hài đồng tám tuổi. Rõ là đại mỹ nhân, lại bị Nhị tiểu thư trêu đùa xui khiến tiểu thư vẽ loạn lên mặt, không có ngày nào thấy nàng xinh đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Sườn Phi Hãm Hại

Hồng Kiều nhìn tiểu thư nhà mình, càng nhìn càng thấy đau lòng, sao số tiểu thư lại khổ như vậy! lúc Tiểu thư mười tuổi, phu nhân mất, bệnh nặng một hồi, từ đó mà trở thành ngốc tử.

Bị ngốc đã đánh, lại chịu bao nhiêu khi dễ, Hồng Kiều thở dài nói, “Thời gian đã không còn sớm, có lẽ đêm nay Vương gia không tới đâu, tiểu thư nên nghỉ ngơi đi thôi!”

Mới nói xong liền có một giọng nữ từ tràn đầy nghiêm khắc vang lên: “Làm càn, Vương gia còn chưa đến, ngươi giám một mình ngủ trước.”

Một nữ tử vận lam y từ ngoài cửa bước vào, mắt ngọc mây ngài, khuôn mặt xinh đẹp, chỉ là thần sắc kia mang theo ngoan lệ, làm cho Phượng Thiên Mị cùng Hồng Kiều không rét mà run.

“Tô, Tô sườn phi.” Hồng Kiều vừa thấy người tới, sợ hãi lùi về phía sau vài bước.

“Hừ! Vương gia còn chưa đến, ngươi dám tự kéo khăn voan, ngươi đây là đối Vương gia bất kính, đối hoàng gia đại bất kính là không muốn sống sao?” Tô

Nhị Tịch nhìn về phía Phượng Thiên Mị, âm ngoan nói.

“Ngươi, ngươi, ngươi.....” Phượng Thiên Mị sợ tới mức nửa ngày không nói ra lời.

Hồng Kiều lập tức ôm tiểu thư nhà mình, ngăn chặn sợ hãi ở đáy lòng, giải thích hết sức cẩn thận, “Tô sườn phi, đều đã trở rồi, vương gia có lẽ sẽ không đến, cho nên nô tỳ mới khuyên tiểu thư nghỉ sớm.”

Dứt lời, chợt nghe đến “Ba” một tiếng, một cái tát dừng trên mặt Hồng Kiều, Tô Nhị Tịch cả giận nói, “Chủ tử nói chuyện, không đến lượt tiện tì như ngươi xen vào.”

“Không cho ngươi đánh Hồng Kiều” Phượng Thiên Mị thấy Hồng Kiều bị đánh, tức giận đến xô đẩy Tô Nhị Tịch một phen, lực đạo không lớn, nhưng Tô Tịch Nhị lại ngã ngay ra.

Hồng Kiều sợ hãi trong lòng hô xong rồi, tiểu thư gặp đại họa, Tô sùng phi mang thai trong người, vạn nhất có sơ xuất gì các nàng chỉ còn đường chết!

Như chứng thực suy nghĩ của nàng, sắc mặt Tô Nhị Tịch bỗng trở nên khó coi, vẻ mặt thống khổ, hữu khí vô lực kêu, “Đau, bụng của ta đau quá, người tới, người tới a!”

“Vương phi, người không sao chứ!” Theo tiếng hô Tô Nhị Tịch, bên ngoài cửa có hai nha hoàn vội vã chạy vào, đến bên Tô Nhị Tịch kinh hoàng đỡ lấy nàng.

Ý vào Thương Lan Hiên sùng ái, Tô Nhị Tịch đã sớm tự cho mình là Vương phi nên nhan hoàn của nàng cũng hòa theo gọi nàng là vương phi.

Tô Nhị Tịch thống khổ ôm bụng, khủng hoảng kêu lên, “A! Bụng, bụng đau quá, mau, nhanh đi kêu Vương gia.” Tiếp đó dưới váy của Tô Tĩnh Nhi có huyết chảy ra.

“Đạ, để nô tỳ đi.” Nha hoàn Lục nhi vội vàng đứng dậy, hướng phía ngoài chạy đi.

Phượng Thiên Mị nhìn đến Tô Nhị Tịch hạ thân toàn máu, cảm thấy vô cùng sợ hãi, vội vàng trốn sau lưng Hồng Kiều, Hồng Kiều cũng sợ hãi, lại không phát hiện trong mắt Tô Tĩnh Nhi hiện lên vẻ đặc ý.

Mới trong chớp lát, Thương Lan Hiên liền hấp tấp chạy đến, vừa đi vào, nhìn đến Tô Tĩnh Nhi thống khổ, trên mặt hằn tràn đầy đau lòng. Vội vàng đi lên ôm lấy Tô Nhị Tịch hô “Tịch nhi”

Tô Nhị Tịch vừa thấy Thương Lan Hiên đến, trên mặt thống khổ càng sâu, thương tâm khóc nói, “Vương gia, đứa nhỏ, đứa nhỏ của nô tì.”

“Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?” Thương Lan Hiên nhìn nha hoàn bên cạnh Tô Nhị Tịch giận dữ hét.

Hai cái nha hoàn vừa nghe, vội vàng quỳ xuống “Vương gia, là Vương phi, là Vương phi đẩy sùng phi xuống.”

Hồng Kiều vội vàng quỳ xuống, kinh hoàng nói, “Không, Vương gia, là nô tỳ đẩy Tô sùng phi, không liên quan đến tiểu thư.”

Thương Lan Hiên không để ý tới Hồng Kiều, đứng dậy đi đến trước mặt Phượng Thiên Mị, hung hăng tát một cái vào mặt nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Mất Mạng Đêm Tân Hôn

Bởi vì dùng sức quá lớn, hơn nữa thân hình Phượng Thiên Mị vốn nhỏ bé suy yếu, nên một chưởng này khiến nàng ngã mạnh xuống đất, châu sai vang tứ tung, thân mình run rẩy.

“Tiểu thư” Hồng Kiều cả kinh, vội vàng đỡ lấy Phượng Thiên Mị.

“Ngô oa ...Hiên ca ca xấu xa, Hiên ca ca đánh Mị Nhi, ô ô ... Mị nhi mách Thái Hậu, ô ô ô ô.” Phượng Thiên Mị đau đến nỗi lớn tiếng gào khóc, Hồng Kiều muốn ngăn cản lại không kịp.

Thương Lan Hiên nghe được Phượng Thiên Mị nhắc tới Thái Hậu, càng thêm tức giận, hét lớn “Hừ! Ngươi mưu hại con nối dõi hoàng gia, ngươi cho là Thái Hậu có thể làm được chủ sao? Đừng vọng tưởng, nếu đứa nhỏ của bốn vương có bề gì, bốn vương bắt ngươi đền mạng.” Thương Lan Hiên lập tức phân phó nói, “Người tới, nhanh đi kêu ngự y.”

Nghe thấy Thương Lan Hiên nói, Phượng Thiên Mị và Hồng Kiều đều sợ đến phát run.

Trong nửa khắc, một thị vệ khần trương dẫn Thái y y quan không chỉnh tề đi vào, xem ra Thái y này vừa bị lôi ra từ ổ chần. Thấy vẻ mặt tức giận Thương Lan Hiên, Thái y cả người run run đến trước mặt Thương Lan Hiên, chuẩn bị hành lễ, lại bị Thương Lan Hiên tức giận hô “Lê liên miên, mau nhìn Tô sùng phi thế nào.”

“Vâng” Thái y vội vàng đi đến ngồi xổm xuống trước mặt Tô Tĩnh Nhi, giúp nàng bắt mạch, sắc mặt hơi hơi khó coi, sau khi thu được ánh mắt Tô Nhị Tịch, lập tức sợ hãi hướng Thương Lan Hiên bẩm báo “Khởi bẩm Vương gia, đứa nhỏ của Tô sùng phi e rằng... Không bảo đảm.”

Nghe xong, Thương Lan Hiên sắc mặt trở lên âm trầm, Tô Nhị Tịch lập tức thương tâm khóc “Ô ô ... Vương gia, đứa nhỏ nô tì mất rồi, mất rồi, ô ô ... đây chính là đứa nhỏ đầu tiên của nô tì vào Vương gia! Đứa nhỏ đi rồi, ta sống thế nào đây! Ô ô ô ô.”

Thương Lan Hiên nhìn Tô Nhị Tịch thương tâm, trong lòng lại khó chịu, “Người tới, đưa Thái y đi xuống.” Thương Lan Hiên kiệt lực nhìn xuống tức giận, trước phân phó người đưa Thái y trở về.

Dứt lời, Thái y cũng vội vàng lui xuống, biết Hiền vương nổi giận, nếu là không nhanh rời đi, sợ là hoạ quần thân.

Sau đó, Thương Lan Hiền giao Tô Nhị Tịch cho nha hoàn bên cạnh, rồi lập tức đứng dậy, cần kiếm của thị vệ bên cạnh, nổi giận đùng đùng hướng Phụng Thiên Mị đi đến, “Phụng Thiên Mị, bốn vương nói, nếu đứa nhỏ của bốn vương xảy ra chuyện liền dùng mạng người để đền.”

Hồng Kiều cả kinh, vội vàng đứng dậy chắn trước mặt Phụng Thiên Mị “Vương gia, cầu người buông tha tiểu thư! Hồng Kiều nguyện thay tiểu thư bị phạt.”

“Cút ngay” Thương Lan Hiền hung hăng đá văng Hồng Kiều ra ngoài, theo tiếng ‘A’ chói tai là một tiếng ‘Đông’ mãnh liệt, trán Hồng Kiều đập mạnh vào cạnh bàn, nháy mắt máu tươi chảy ra.

“Hồng Kiều a...a...a!” Phụng Thiên Mị kinh hoàng hướng Hồng Kiều đi tới, bỗng hét thảm một tiếng hướng mặt đất ngã xuống. Chỉ thấy bụng của Phụng Thiên Mị có một thanh kiếm xuyên qua, huyết lưu không ngừng, Hồng Kiều cả kinh, bản thân lại hữu khí vô lực, ngất đi.

Thấy một màn như vậy, khoé miệng Tô Nhị Tịch gọi lên ý cười, tràn đầy đắc ý, bắt quả chỉ là nháy mắt.

“Người tới, thiêu rụi viện này cho ta rồi cứu hoả. Các người cấp bốn vương nghe rõ đây, đêm đại hôn, tân vương phi không cẩn thận đánh rơi nghiêng nển, táng thân biển lửa. Nếu ai nhiều lời một chữ, cẩn thận cả nhà táng mạng khó giữ.” Thương Lan Hiền lạnh lùng cảnh cáo, trong mắt lộ ra âm ngoan.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Thiên Mị Di Thế

Kỳ thật, hấn giết Phụng Thiên Mị cũng không phải là do nàng ta hại chết con hấn, tội hại chết con của hấn không hấn phải chết, hơn nữa nàng có một tầng quan hệ với Thái hậu, nhất định lấy cớ Phụng Thiên Mị là gốc tử, không hiểu chuyện mà miễn hình phạt. Dù sao Tịch nhi chi là sủng phi, chưa có tư cách nhập tên vào gia phả hoàng gia, đứa nhỏ sinh ra cũng không được mang họ hoàng thất, căn bản là không được hoàng gia coi trọng.

Mà Phụng Thiên Mị dù có gốc, trên danh nghĩa vẫn là Vương phi của hấn, tuy rằng nàng không được Phụng phủ coi trọng, thủy chung nàng vẫn là đích nữ Phụng phủ, nữ nhi mới gả liền bị giết, bọn họ chắc chắn không phục.

Tuy rằng Thái Hậu vì nàng bị ngốc mà xa lánh, không muốn thấy nàng, nhưng vẫn không thoát khỏi một tầng quan hệ, nếu thật sự không để ý nàng, cũng sẽ không không mặc kệ sinh tử của nàng.

Nhưng để Phụng Thiên Mị làm chính phi, Tô Nhị Tịch sẽ không thể phù chính, như vậy Tô thừa tướng sẽ không toàn tâm giúp hấn, hiện tại Phụng Thiên Mị hại Tô Tịch Nhi sinh non, nếu không giết nàng Tô thừa tướng nhất định không bỏ qua."

Phụng Thiên Mị chỉ là gốc tử không được sủng ái, không có tác dụng gì đối với hấn, Phụng Thanh Tường sẽ không vì nàng mà gây chiến.

Chính hấn cũng không hiểu, Phụng Thanh Tường vì sao phải duy trì trung lập không về phe nào.

Đành vậy, vì đại sự, hấn nhất định phải giết Phụng Thiên Mị, hủy thi diệt tích không để lộ sơ hở.

Đối với hạ nhân trong phủ hấn có thể yên tâm, có thể đi vào vương phủ làm việc, tất nhiên là từng người hấn đều biết rõ.

“Dạ! Vương gia.” Bọn hạ nhân kinh sợ vội vàng quỳ xuống, đều cấp Thương Lan Hiền dập đầu, sợ chọc giận Vương gia khiến cả nhà táng mạng khó giữ!

Tiếp đó, Thương Lan Hiền ôm Tô Nhị Tịch đi trở về, bọn hạ nhân cũng rời đi, lưu lại vài thị vệ, có nhóm người châm lửa đốt cháy căn phòng mà Phụng Thiên Mị đang ở, trong nháy mắt lửa cháy lên hùng hực.

Đúng lúc này, thiên tượng dị biến, không có ai nhìn thấy một đạo hồng quang từ phía chân trời xẹt qua, bắn thẳng đến thiên viện vương phủ.

Trong phòng, Phụng Thiên Mị đang nằm trong vũng máu cảm nhận được một trận đau đớn từ bụng truyền tới, mảy mui lại, nguyên bản còn hôn mê dần thanh tỉnh theo bản năng. Hít từng đợt khó nhẹ vào mũi làm Phụng Thiên Mị bị nghẹn ho khan vài tiếng, chung quanh lại một trận nóng bức đánh úp lại chẳng khác gì cái nồi hấp bánh.

Đột nhiên, trong đầu cô(ta để cô để phân biệt người ở hiện đại và cổ đại, sau khi cô nhận định bản thân xong sẽ đổi thành nàng) xuất hiện những đoạn trí nhớ vụn vặt vốn không thuộc về cô.

Tóm lại là giống như thân xác này vốn không phải của cô mà của một nữ tử có cái tên giống cô, Phụng Thiên Mị.

Phụng Thiên Mị là đích nữ của Phụng Thanh Tường - Hữu thừa tướng Thiên Vận hoàng triều, là một nữ nhân xấu xí háo sắc, trong kinh thành còn lưu

truyện một bài thơ về nàng:

“Phượng gia đích nữ Phượng Thiên Mị,

Xấu xí nào tàn là sắc nữ,

Ngày ngày đeo báo Hiên Vương,

Cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga.”

Nhưng ai biết rằng dưới dung nhan xấu xí kia là một dung mạo nghiêng nước nghiêng thành.

Mẫu thân Phượng Thiên Mị mất năm nàng mười tuổi, làm nàng thương tâm khổ sở bệnh nặng một hồi, từ đó trở lên ngốc ngếch, dù đã mười bảy tuổi nhưng tâm trí lại là hài đồng tám tuổi.

Bất quá, theo cô thấy việc mẫu thân Phượng Thiên Mị mất và việc nàng bị ngốc không hề đơn giản như vậy.

Nhưng mà, đương kim Thái Hậu là cô của mẫu thân nàng, trước đây đối Phượng Thiên Mị đặc biệt sủng ái, mà Phượng Thiên Mị mười tuổi đã muốn trở nãi thành mĩ nhân, cầm kỳ thi họa không gì không thông

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Thân Thế Bi Thảm

Được Thái Hậu làm chủ Phượng Thiên Mị gả cho Thương Lan Hiên là hoàng tử xuất trủng trong số các hoàng tử của Thiên Vận, nay chính là tứ Vương gia, lúc đó Thương Lan Hiên cũng rất thích Phượng Thiên Mị.

Nhưng người tính không bằng trời tính, ngay sau đó không lâu, tin dữ truyền đến. mẫu thân Phượng Thiên Mị vì bệnh mà chết, Phượng Thiên Mị thương tâm quá mức trở thành ngốc tử, dung mạo thay đổi. Thương Lan Hiên trở lên chán ghét nàng, muốn từ hôn nhưng đều bị ngăn cản. Tuy rằng Thái Hậu không mấy vui vẻ vì Phượng Thiên Mị bị ngốc, nhưng vẫn không để nàng chịu ủy khuất!

Nhiều năm trôi qua mọi người đã quên mất Phượng Thiên Mị đã từng là tiểu thiên tài đại mĩ nữ người người hâm mộ.

Phụ thân bởi vì nàng xấu, ngốc không muốn thấy nàng, di nương bởi vì nàng chiếm vị trí đích nữ mà không thể phù chính, xem nàng như cái đinh trong mắt, thường xuyên ngược đãi nàng, không cho nàng ăn uống. Nhị muội Phượng Thiên Linh ghen tị nàng bộ dạng xinh đẹp, xui khiến nàng “mĩ trang” như ma, xuất môn còn bắt nàng học tiếng cầu kêu. Đệ đệ Phượng Thiên Bình bị thứ muội sai khiến, thường xuyên lấy đá đập nàng bắt nàng làm ngựa cho hân cưỡi.

Còn có một người đối với nàng quan tâm chăm sóc, vì nàng ngay cả tính mạng cũng không cần, Hồng Kiều. Còn có một người nữa thường xuyên vụng trộm lấy cơm cho nàng ăn, vụng trộm tới báo tin, cho nàng né tránh tỷ đệ Phượng Thiên Linh tìm đến, chính là Tam muội Phượng Thiên Dao.

Ngày đại hôn, bãi đường không phải tân lang, mà là một con gà trống. Động phòng hoa chúc, chờ đến không phải tân lang, mà là sùon phi.

Một loạt âm mưu ngoài ý muốn, trong lúc tranh chấp đẩy ngã sùon phi hại nàng ta sanh non, chờ đến đó là phu quân một kiếm lấy mạng, còn hủy thi diệt tích.

Tất cả đều không phải trí nhớ thuộc về cô, Phượng Thiên Mị trong lòng một trận đau lòng và không cam lòng, trong mắt lộ ra nồng đậm hận ý.

Những trí nhớ và cảm xúc này đều không thuộc về cô.

Bụng càng lúc càng đau, khối đặc khiến cô bị nghẹn lợi hại, trên người lại càng ngày càng nóng rực, Phượng Thiên Mị bỗng mở mắt ra, một đạo lợi quang trong mắt bắn ra, làm người khác phải kinh sợ, không hề có khủng hoảng cùng ngu đại.

Đập vào mắt cô là một màn đại hoả hung hãn, Phượng Thiên Mị cả kinh, đây là chuyện gì xảy ra?

Cô, Phượng Thiên Mị, là đặc công tối cao của nước Z, danh hiệu hỏa xà. Bởi vì cô có khả năng ngự xà, có một con thần xà màu đỏ làm sủng vật.

Mười năm tiếp nhận trên dưới một trăm nhiệm vụ chưa từng thất bại. Cuối cùng lại bị chính đồng bạn hại chết, thiết kế cô rơi vào bẫy rồi cho nổ biệt thự ánh lửa ngập một góc trời (hais~ đoạn này ta chém bừa cứ thấy ngang ngang).

Cô không cho rằng đây chính là biệt thự đó, bởi vì cô nhớ rõ, vụ nổ đã đánh bay cô ra khỏi biệt thự.

“Ân hử” Đột nhiên, bên cạnh truyền đến một tiếng rên nho nhỏ, đánh gãy sự trầm tư của Phụng Thiên Mị.

“Ai?” Phụng Thiên Mị cảnh giác hỏi, mắt nhìn thấy một nữ tử nằm bên cạnh.

Hồng Kiều, đây là suy nghĩ đầu tiên của Phụng Thiên Mị khi nhìn người đang nằm dưới đất, cô biết đây chính là nữ tử đã che chắn cho “Phụng Thiên Mị” rồi bị Thương Lan Hiền một cước đạp ngã.

Nhìn nữ tử một thân cô trang, chính mình vận một thân giá y đồ chói, cộng thêm những trĩ nhơ vừa rồi, cô khẳng định.

Cô, xuyên qua .

Tuy rằng không thể tin, nhưng cũng lạnh nhạt tiếp nhận, thế giới to lớn, vô kì bất hữu (không chuyện lạ nào là không có), giống như cô có thể gọi xà vậy

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 6: Trùng Sinh

Xem ra, cô thật sự xuyên qua một thời không khác, xuyên vào thân xác của một nữ tử và tất cả những kí ức kia đều là của bản thể.

Tình cảnh hiện tại không cho phép cô nghĩ nhiều, lửa sắp lan tới thân thể bọn họ.

“Hong Kiều, Hong Kiều.” Phụng Thiên Mị dùng sức lay Hồng Kiều

Cảm thấy có người đang gọi và lay nhẹ mình, Hồng Kiều cũng dần dần có ý thức, chậm rãi mở mắt, vừa nhìn thấy tiểu thư nhà mình Hồng Kiều bất chấp tình cảnh lúc này, cao hứng ôm cổ Phụng Thiên Mị, nước mắt nước mũi một phen trào ra, “Tiểu thư, người không chết, người thật sự không có chết!”

Phụng Thiên Mị bất đắc dĩ lắc đầu, đã là lúc nào rồi mà nha đầu kia vẫn còn khóc. Bất quá, dù thế nào thì trong cô vẫn có chút cảm động, nha đầu này vừa tỉnh lại liền xem xét an nguy của Phụng Thiên Mị không chút để ý tới bản thân.

Tuy rằng cô không phải Phụng Thiên Mị thật sự, nhưng thân thể này cũng đã thuộc về cô, kia cũng là một loại duyên phận, cho nên cô đối với Hồng Kiều đương nhiên là có chút tình cảm.

Vậy thì từ lúc này trở đi, cô chính là Phụng Thiên Mị của thế giới này (bắt từ giờ cô chuyển thành nàng), chỉ cần nàng còn sống ra ngoài, nàng thể, sẽ không bỏ qua cho những người đã lăng mạ, nhục nhã và hãm hại nàng.

Hơn nữa, còn trả lại gấp trăm lần. Nàng vốn không phải người vô tình, nhưng là vô tình thì không phải người.

“Tốt lắm, đừng khóc, trước hết chúng ta nghĩ biện pháp thoát ra ngoài rồi nói sau.” Phụng Thiên Mị an ủi.

Nghe được Phụng Thiên Mị nói, Hồng Kiều mới phản ứng lại, nhìn xung quanh một đoàn hỏa diễm, kinh hoàng đứng dậy, “Tiểu thư, lửa lớn như vậy, làm sao bây giờ?”

Phụng Thiên Mị trong lòng cũng hoảng nhìn bốn phía, xem xem có cái gì có thể dùng không, cũng không biết nàng tới đây là phúc hay là họa, bởi vì nổ mạnh xuyên qua trọng sinh, nhưng hôm nay mà không trốn thoát nàng tất phải chết, hơn nữa chết không toàn thây, hôi phi yên diệt .

Đánh giá một lát, Phụng Thiên Mị ánh mắt tập trung vào cái chậu nước đặt trên bàn, chậu nước này là Hồng Kiều mang tới cho Phụng Thiên Mị rửa mặt, mặt còn chưa rửa, nhưng có thể giúp nàng chuyển lớn, thật đúng là trời không tuyệt đường người!

Phụng Thiên Mị chịu đựng đau đớn ở bụng, bằng tốc độ nhanh nhất nàng tới bên giường trái chần ra rồi hắt nước trong chậu vào chần, sau đó nâng dậy Hồng Kiều, lấy chần trùm lên cả hai rồi hướng bên ngoài phóng ra.

Hồng Kiều đã sớm trấn kinh bởi những hành động mà Phụng Thiên Mị làm ra, đây là tiểu thư nhà nàng sao? Làm việc nhanh nhẹn lại còn có thể nghĩ ra biện pháp chạy trốn.

Ở ngoài sân có bốn thị vệ chỉ chờ đốt đu là tới cứu hoả.

“Ai! Đây tân vương phi cũng thật đáng thương, rõ ràng là đem động phòng lại mất mạng dưới kiếm của Vương gia, còn bị cháy sạch hôi phi yên diệt, chết không toàn thây.” Một thị vệ thoáng đồng tình nói.

“Ngươi không muốn sống nữa, nếu để cho Vương gia nghe được, ngươi còn có thể sống được sao? Cái ngốc kia từ hại Tô sùng phi sanh non, chết cũng xứng đáng.” Một khác thị vệ có chút chán ghét nói.

“Thân phận tôn quý thì như thế nào, vừa ngốc vừa xấu, chết sớm để đầu thai.” Lại một thị vệ nói.

“Tốt lắm, đừng nói nữa, nếu để kẻ hữu tâm nghe được thì xong, ai cũng đừng mong có thể sống.” Lại một thị vệ không kiên nhẫn nhắc nhở.

Ngay khi thị vệ kia dứt lời, liền thấy có người từ phòng chạy ra, người nọ cả kinh.

Phượng Thiên Mị cùng Hồng Kiều đi ra, đem chân bỏ đi, nhìn thấy bốn thị vệ ngoài sân, trong mắt hồng quang chợt lóe.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Là Người Hay Quý

Ngay khi bốn thị vệ kia chưa kịp phản ứng, Phượng Thiên Mị nhanh chóng rút cây trâm gài tóc xuống, lắc mình một cái tới trước mặt bốn thị vệ, hai mắt bốn thị vệ trừng lớn chưa kịp làm gì đã thấy tay Phượng Thiên Mị nâng lên, trong chớp mắt yết hầu bốn thị vệ đều bị cắt ngang qua, đồng loạt ngã xuống.

Hồng Kiều nhìn một màn sợ mà ngây người, sững sờ đứng tại chỗ không phản ứng, mắt trừng lớn, có cảm giác muốn lòi ra.

Còn Phượng Thiên Mị vì dùng sức quá mức mà cảm thấy choáng váng, chân có chút không vững, đầu đón ở bụng truyền ra toàn thân.

Đột nhiên, cảm giác ở tay có cái gì trơn trượt, hình như có cái gì đang động đậy, Phượng Thiên Mị mảy nhíu lại, mang theo một trận vui sướng.

Phượng Thiên Mị lập tức sùng nịch vỗ vỗ tay cánh tay, nhẹ giọng nói, “Huyết Xà, mau đi đi!”

Một con rắn đỏ từ ống tay nàng phi ra, lao thẳng tới bốn cổ thi thể, trong chớp lát bốn cổ thi thể kia biến thành thây khô.

Huyết Xà là sùng vật của nàng, có thể cảm nhận được suy nghĩ của nàng, có thể nói cùng nàng tâm hợp tâm, nhưng là không thể tưởng tượng được nó lại theo linh hồn nàng tới đây.

Sờ đi kêu Huyết Xà, là vì nó thân thể lửa đỏ như máu, lại thị huyết.

Phượng Thiên Mị vỗ về vết thương ở bụng, một cổ cừu hận nảy lên trong lòng. Chết tiết, cái tên âm hiểm, giả dối, tàn nhẫn, vô tình Thương Lan Hiền a! Nàng thề, một ngày nào đó nàng trả một kiếm này.

Ăn uống no đủ, Huyết Xà “Hừ” bay trở về tay Phượng Thiên Mị, trực tiếp đến cạnh vết thương ở bụng Phượng Thiên Mị, chui vào trong vết thương, tiếp đó, nàng cảm giác lạnh lẽo truyền đến máu ngừng chảy, đau đớn cũng giảm bớt.

Một lát sau Huyết Xà ra khỏi vết thương, một bộ mặt mới.

“Xích Xích ... chủ tử, bọn họ quá độc ác.” Huyết Xà trừng lớn hai mắt thị huyết, bất bình nói.

“Hừ! Đâu chỉ có vậy.” Phượng Thiên Mị hừ nói, trong mắt một cổ cừu hận lan tràn, lập tức sắc mặt hoà hoãn nhìn xuống dưới, “Huyết Xà, người trước nghĩ người đi!”

“Xích Xích ... là, chủ nhân.” Huyết Xà đáp, bò lên cánh tay Phượng Thiên Mị,

cuốn thân mình, biến thành một đấng đồ.

Huyết Xà giúp nàng chữa trị vết thương lớn như vậy, cũng tốn không ít lực, miệng vết thương tuy rằng được chữa trị, nhưng vẫn có sẹo lưu lại.

Hồng Kiều bởi vì giật mình mà sững sờ tại chỗ, không thấy một màn vừa xong, mà tất cả phát sinh quá nhanh Hồng Kiều chưa kịp phục hồi tinh thần tất cả đã kết thúc rồi.

Phượng Thiên Mị quay lại gọi Hồng Kiều “Hồng Kiều, chúng ta đi thôi!”

Hồng Kiều thấy Phượng Thiên Mị gọi mình, mới phản ứng lại, nhớ tới chuyện vừa phát sinh, Hồng Kiều theo bản năng sợ hãi lùi vài bước, khủng hoảng nhìn Phượng Thiên Mị, giọng run run hỏi, “Người, người là người hay quý?”

Vừa rồi thấy tiểu thư không chết nàng rất vui, nhưng thấy tiểu thư trong chớp mắt tới trước mặt bốn thị vệ, tay nâng một cái bốn người kia liền mất mạng.

Có thể có tốc độ như thế không phải quý thì là gì?

Biểu tình Phượng Thiên Mị hơi run rẩy cùng kinh ngạc, nàng biết đôi lại là nàng, một người mình quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn mà bản thân

nhận định người đó đã chết, bỗng nhiên tỉnh lại và hoàn toàn khác trước ít nhiều cũng sẽ bị dọa.

Nếu nàng nhìn thấy bốn thị vệ kia biến thành thây khô hẳn sẽ bị dọa ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Biến Thành Quỷ

Thấy Phụng Thiên Mị hơi hơi trầm tư, Hồng Kiều từ khủng hoảng cũng trấn tĩnh lại, ôm cổ Phụng Thiên Mị, thanh âm mang theo nước nỏ, “Tiểu thư, mặc kệ người là người hay quỷ, người vẫn là tiểu thư của Hồng Kiều, người đi đâu, Hồng Kiều theo người tới đó, cho dù là xuống địa ngục.”

Phụng Thiên Mị trong lòng ấm áp, tuy rằng nàng không phải tiểu thư đó, nhưng là, giờ này khắc này, nàng đã bị Hồng Kiều làm cảm động. Một nha hoàn tốt, vì Phụng Thiên Mị, ngay cả mệnh có thể không cần. Hiện tại lại mặc kệ nàng là người hay quỷ, vẫn muốn ở cùng nàng, kêu nàng như thế nào không cảm động! Về sau, Hồng Kiều là nàng bảo hộ, chỉ cần có nàng ở một ngày, nàng tuyệt đối không để Hồng Kiều chịu thương tổn.

Phụng Thiên Mị lại không nói lời nào khiến Hồng Kiều tự trách nói, “Là Hồng Kiều không tốt, Hồng Kiều bảo hộ không được tiểu thư, khiến tiểu thư chịu khổ.”

Phụng Thiên Mị lấy lại tinh thần, cười nói “Không có việc gì, người đã làm hết sức, thiếu chút nữa còn mất mạng.”

Nghe giọng điệu bình tĩnh của nàng, Hồng Kiều sững sốt một lát, hiện lên một tia kinh hãi, khả theo sau lại là khổ sở, “Vì cái gì ông trời không công bằng như vậy, tiểu thư khỏi ngục thì lại chết”

Nghe xong, khóe miệng Phụng Thiên Mị hung hăng run rẩy, có chút dở khóc dở cười, nha đầu này thật sự cho nàng là quỷ nha! Phụng Thiên Mị lúc trước đã chết là thật, nhưng hiện tại Phụng Thiên Mị rõ ràng là người a!

“Hồng Kiều, ta chưa chết đâu! Không tin người sờ sờ của ta mặt, âm đúng không?” Nói xong, Phụng Thiên Mị cầm tay Hồng Kiều đưa lên mặt mình.

Hồng Kiều sờ sờ mặt Phụng Thiên Mị, cảm giác có độ ấm, chứng tỏ tiểu thư còn sống, vừa mừng vừa sợ, nín khóc mà cười nói, “Tiểu thư, người, người thật sự không chết a! Thật tốt quá, thật sự tốt quá.”

Phụng Thiên Mị cười nói, “Có lẽ là lên trời thấy ta đáng thương, chẳng những tìm được đường sống trong chỗ chết, còn không bị ngục nữa, còn dạy ta thiệt nhiều thứ tí như võ công sau này ta có thể bảo hộ người.”

Hồng Kiều vừa nghe, vừa khóc vừa cười nói, “Thật là thật tốt quá, tiểu thư không ngục, tiểu thư không ngục, còn biến thông minh, còn có võ công, về sau sẽ không sợ bị khi dễ.”

“Tốt lắm, đừng khóc, đi thôi, nếu không đi, chúng ta sẽ bị người phát hiện mất.” Phụng Thiên Mị nhắc nhở.

“Đúng vậy, chúng ta phải nhanh đi, bằng không Hiến vương nhìn thấy chúng ta không chết, định sẽ không bỏ qua chúng ta, nhưng chúng ta rồi đi như thế nào!” Hồng Kiều nhắc nhở Phụng Thiên Mị mới nhớ ra tình cảnh hiện tại của bọn họ, nếu như bị Hiến vương phát hiện, bọn họ xác định không thể sống.

“Đi” Phụng Thiên Mị lôi kéo Hồng Kiều đi đến chân tường, nhảy nhẹ lên chốc tường, quay lại kéo Hồng Kiều lên, hai người từ tường nhảy xuống chạy về một hướng.

Hiên vương phủ, Nam uyển.

Thương Lan Hiến đang trấn an Tô Nhị Tịch, đột nhiên một thị vệ không quản quy củ kinh hoàng xông thẳng vào trong phòng Tô Nhị Tịch.

“Vương gia, không tốt.” Thị vệ một bộ dáng kinh hồn, trực tiếp té trên đất, như thấy được yêu ma quỷ quái.

“Phát sinh chuyện gì?” Thấy thị vệ khủng hoảng như thế, dự cảm bất hảo trong lòng hắn dâng lên, Thương Lan Hiến không trách thị vệ thất lễ, vội vàng hỏi.

“Vương, Vương phi, biến, biến thành quỷ.” Thị vệ sợ tới mức nói chuyện ấp a ấp úng, thân thể run rẩy không ngừng.

Hắn cùng với mấy thị vệ phụng chỉ Vương gia đi “Cứu hoà”, tới thiên viện nhìn đến bốn thị vệ té trên mặt đất, liền tiến lên xem thế nào, này không xem thì không sao, vừa thấy đều làm bọn họ hồn bay phách lạc.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Máu Bị Hút Khô

Bốn thị vệ kia cứ nhiên bị hút sạch máu, mặt trắng như giấy, mắt trũng lõm chết không nhắm mắt.

“Cái gì?” Tô Nhị Tịch nghe thấy, sợ tới mức cả người tê liệt đổ về phía giường, run rẩy, sợ hãi chiếm đầy toàn bộ trái tim.

Tục ngữ nói ‘Không làm chuyện đuối lý, không sợ quỷ gõ cửa.’ hiện tại Tô Nhị Tịch chính là bộ dạng đó.

Nàng tự biết hại Phượng Thiên Mị, hiện tại lại nghe nói Phượng Thiên Mị biến thành quỷ, có thể không sợ sao? Không chừng là Phượng Thiên Mị Quỷ Hồn báo cừu đến đây.

“Nói hươu nói vượn, trên thế giới không có Quỷ Hồn.” Thương Lan Hiên trợn mắt, lạnh nhạt nói.

Hắn cho tới bây giờ không hề tin tưởng quỷ thần, nghe được thị vệ nói Phượng Thiên Mị cái ngốc kia từ biến thành quỷ, hắn chỉ cảm thấy là lời nói vô căn cứ.

“Vương, Vương gia, người tự mình đi xem, nhìn xem đi!” Thị vệ cũng mặc kệ Vương gia có tin hay không, cái gì trên thế giới có quỷ hay không, tóm lại hắn là cho là có, bốn thị vệ kia chết đáng sợ như vậy, vô cùng quỷ dị, nhất định là tân Vương phi hoá lệ quỷ báo thù.

Tuy rằng hắn không khi dễ tân vương phi, nhiều nhất là ở sau lưng chửi bới, nghị luận mà thôi, nhưng Phượng Thiên Mị là ngốc tử, ai biết được nàng bắt người lại tha hay không!

“Hừ!” Thương Lan Hiên hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng đứng dậy phất mạnh tay áo, đi nhanh ra ngoài cửa.

“Vương gia, nô tì sợ hãi.” Tô Nhị Tịch thấy Thương Lan Hiên rời đi, khủng hoảng kêu.

“Tịch nhi đừng sợ, bốn vương đi một chút sẽ trở lại.” An ủi Tô Nhị Tịch, Thương Lan Hiên giọng điệu thập phần ôn nhu, dứt lời, xoay người rời đi.

Nhìn Thương Lan Hiên rời đi, Tô Nhị Tịch sợ hãi nằm xuống giường.

“Vương phi, không cần nghĩ nhiều, trên thế giới không có quỷ.” Lục nhi là tâm phúc của Tô Tĩnh nhẹ giọng an ủi.

“Nhưng ta cảm thấy vô cùng bất an, hình như sắp có chuyện xảy ra.” Tô Nhị Tịch không hề làm bản thân bình tĩnh tổng cảm thấy chuyện này là thật.

“Vương phi, thứ Lục nhi lời nói không nên nói trong lời nói, tục ngữ nói ‘Không làm chuyện đuối lý, không sợ quỷ gõ cửa. Làm chuyện đuối lý, ban ngày cũng hoảng hốt.’ người phải trấn định, nếu để Vương gia phát hiện cái gì, có thể mất nhiều hơn được.” Lục nhi nhỏ giọng nhắc nhở.

Tô Nhị Tịch nghe Lục nhi nói, chậm rãi bình tĩnh trở lại.

Không sai, nàng không thể hoảng, nếu Vương gia phát hiện, nàng liền xong rồi.

Vương gia vốn không để ý Phượng Thiên Mị, nếu Vương gia biết nàng đã sớm đẻ non, nhưng lại lấy đẻ lợi dụng hắn, lấy tính cách Vương gia nhất định không tha thứ cho nàng.

Thiên viện Vương phủ.

Thương Lan Hiên tới, hoá đã muộn tàn không sai biệt lắm, trong viện đứng đầy hạ nhân, một đám đứng rất xa, không dám tiếp cận.

Thương Lan Hiên đến gần thị vệ đã chết, vừa thấy hắn cũng hoảng sợ.

Này, chuyện này có thể xảy ra?

Bốn người này sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, có chút khô héo, mà dưới đất một giọt huyết cũng không có, thực rõ ràng, máu của bọn họ bị hút khô.

Hấp huyết?

Từ này hung hăng đánh vào trái tim Thương Lan Hiên, tay không tự giác run

lên, chẳng lẽ, đúng như thị vệ nói, Phượng Thiên Mị biến thành quỷ, mà bốn thị vệ này đều bị nàng hút hết máu.

Không có khả năng, trên thế giới làm gì có quỷ! Nếu không có, máu bốn người đều bị hút khô thì giải thích thế nào đây! Hơn nữa, bốn người mắt trũng

lớn biểu thị vô cùng kinh hãi, rõ ràng chính là trước khi chết đã gặp chuyện gì đó vô cùng đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Dung Nhan Tuyệt Sắc

Cẩn thận kiểm tra bốn thi thể, Thương Lan Hiên lại bị chấn kinh, yết hầu bốn người đều bị lợi khí cắt qua, hơn nữa mau, thực, chuẩn, căn bản không cho người khác kịp phản ứng. Vô công bức này, ngay cả hãn cũng khó mà làm được.

Rốt cuộc là ai làm? Chẳng lẽ thật sự là Phụng Thiên Mị Quý Hồn sao? Hãn không tin, nhưng lại không tìm thấy cách nói nào hợp lý hơn. Chuyện tình quý dị, trong lòng Thương Lan Hiên kinh hoàng, nếu thật là Quý Hồn Phụng Thiên Mị quấy phá thì hãn phải làm gì cho phải.

“Việc hôm nay tất cả chỉ được để trong lòng cho bản vương.” Thương Lan Hiên lạnh lùng cảnh cáo.

“Là, Vương gia.” Mọi người nhất tề kinh hoàng đáp, đây là lần cảnh cáo thứ hai của Thương Lan Hiên, cho dù không cảnh cáo bọn họ cũng không dám nói ra.

Ra khỏi Hiên vương phủ bên một dòng suối, có hai bóng dáng ngồi bên dòng suối.

“Oa!” Đột nhiên, một tiếng kinh hách từ một nữ tử hồng y truyền đến, trông nàng thiếu chút nữa ngã vào dòng suối.

“Tiểu thư, làm sao vậy?” Một người vận phấn y vội đỡ lấy bóng dáng hồng y.

“Đây là người sao?” Phụng Thiên Mị chỉ vào khuôn mặt chính mình trong

dòng suối, đây là người sao? Mặt trát một tầng phấn, môi đỏ chót, quanh mắt đen hắc, cái này rõ ràng là một yêu quái chứ không phải người!

“Hi hi! Tiểu thư trước kia đều như vậy!” Hồng Kiều nghe nhìn không được cười ra tiếng.

Ách.....

Trần Phụng Thiên Mị rớt xuống vài cái hắc tuyến, nàng bội phục Phụng Thiên Mị trước kia luôn! Cái bộ dạng như vậy mà cũng dám ra đường cái chạy loạn.

Bất quá Phụng Thiên Mị kia là gốc tử sao hiểu được a.

Lại nói, Phụng Thiên Mị bị đồn là đồ quái dị phải cảm ơn công lao của “Hảo

muội muội”! Mỗi lần đều xui nàng “Mĩ trang” như vậy Hiên vương mới thể thích. Đầu óc Phụng Thiên Mị kém cỏi liền tin theo, mỗi ngày đều hoá thành cái dạng này, Hồng Kiều không lay chuyển được nàng chỉ có thể tro mắt nhìn nàng bị coi là người quái dị.

Nghĩ đến đây, Phụng Thiên Mị rùng mình, nàng nhất định không bỏ qua kẻ đã giết Phụng Thiên Mị, không bỏ qua cho Tô Tịch Nhị vu oan giá hoạ cho nàng, không bỏ qua cho hai di nương đã ngược đãi nàng, cũng không bỏ cho hai ti đệ muộn ngày ngày khi dễ Phụng Thiên Mị và nhất định không tha thứ cho phụ thân coi thường Phụng Thiên Mị nàng.

Tất nhiên Hồng Kiều và Phụng Thiên Dao là hai người đã đối xử tốt với nàng, nàng nhất định báo đáp.

Nhớ tới Nhị di nương Phụng Văn Tĩnh, trong lòng Phụng Thiên Mị tê rần, một cổ cừu hận đánh úp lại, nàng nhớ mưng máng, mẫu thân Phụng Thiên Mị tử, nhị di nương không thoát khỏi can hệ.

Trong đầu đau đớn, hình ảnh vốn không có trong trí nhớ, bỗng ủa về.

Sau lúc Thiên Mị được Thái Hậu tứ hôn không lâu, mẫu thân nàng liền ngã bệnh rồi chết, Thiên mị lúc nhỏ nhìn thấy Phụng Văn Tĩnh đổ một bát được vào trong miệng mẫu thân, lúc sau mẫu thân liền chết.

Tiểu Thiên Mị sợ hãi muốn chạy trốn lại bị Phụng Văn Tĩnh phát hiện, nên

nàng cũng bị bắt uống một chén thuốc như vậy, nàng mệnh lớn không chết nhưng lại trở thành ngốc tử.

Thấy những hình ảnh như vậy, hồng mẫu Phụng Thiên Mị thoáng qua tia thị huyết, chuyển oán hận thành cừu hận, nhị di nương Phụng Văn Tĩnh,

nguyên lai, là nàng ta.

Nàng ta giết mẫu thân nàng, nhiều năm qua còn ngược đãi Phụng Thiên Mị, nàng ta nhất định phải chết trên tay Phụng Thiên Mị nàng.

“Tiểu thư, làm sao vậy?” Thấy sắc mặt Phụng Thiên Mị âm trầm, Hồng Kiều lo lắng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Qua Đêm Chỗ Quỷ Ở

“Nga! Không có việc gì” Phụng Thiên Mị phản ứng lại, cười an ủi.

Thương tổn người của nàng, chờ đó! Nàng nhất định đến đòi lại. Nợ máu, vậy dùng máu để trả.

Tiếp đó nàng dùng nước ở suối rửa sạch lớp trang điểm hù người kia. Dù sao trong Phụng phủ ngoài Hồng Kiều cũng không có ai nhìn thấy gương mặt thật của nàng, như vậy càng tốt, thuận tiện cho nàng hành sự.

Sau khi rửa đi lớp trang điểm, Phụng Thiên Mị triệt để ngây dại, nương theo ánh trăng nhìn có thể thấy rõ ràng một gương mặt tuyệt sắc! Dùng chim sa cá lặn, bể nguyệt tu hoa cũng không đủ để miêu tả vẻ đẹp này, so

với bộ dạng quái quỷ lúc trước thật sự là người trên trời kẻ dưới đất!

Làn này xuyên qua là nàng buôn bán có lời a, tuy rằng kiếp trước rất xinh đẹp nhưng không thể nào so với bây giờ.

“Tiểu thư, bây giờ chúng ta đi đâu” Hồng Kiều mê mẩn hỏi. Nàng biết, tiểu thư hiện giờ không thể trở về phủ Thừa tướng, nhưng hiện tại các nàng một xu cũng không, có thể đi đâu đây!

“Không có việc gì, ta đều có tính toán, ta nhớ không lầm gần đây có một viện bị bỏ hoang chúng ta tới đó đã!” Phụng Thiên Mị sớm ra quyết định, mặc kệ ở đâu không có tiền thì không thể làm gì được.

Cho nên, nàng tính tới Hiền vương phủ vào tối nay, lấy lại tất cả những đồ cưới đáng giá, dàn xếp ổn thỏa rồi mới lập kế báo thù.

Thực ra nàng có thể gọi huyết xà giết hết bọn họ trực tiếp báo thù, bất quá chết thống khoái như vậy lại tiện nghi cho bọn họ, cái nàng muốn là chậm rãi tra tấn từ thể xác đến tinh thần, khiến bọn họ sống không bằng chết!

“Tiểu thư không được đâu, nghe nói chỗ đó có yêu quái đó.” Hồng Kiều vừa nghe muốn đến viện hoang sợ tới phát run vội vàng ngăn cản.

“Đã chết qua một lần thì có gì phải sợ, đi thôi!” Phụng Thiên Mị bất đắc dĩ nói.

Nàng không tin viện hoang đó có quỷ! Nhiều nhất là có kẻ giả thần giả quỷ ở đó mà thôi, thế nhưng đồn đại ở đó có quỷ ngược lại giúp nàng càng thêm an toàn.

“Nhưng mà ...” Hồng Kiều chưa kịp nói thêm gì đó đã bị Phụng Thiên Mị đánh gãy.

“Không có nhưng mà, người không đi ta đi.” Phụng Thiên Mị giận tái mặt, giọng điệu lạnh nhạt, nói xong liền bước đi.

Thấy tiểu thư mất hứng, Hồng Kiều cũng không dám nói nhiều, chạy theo sau Phụng Thiên Mị.

Khoảng hai mươi phút sau, Phụng Thiên Mị và Hồng Kiều tới tiền viện.

“Tiểu thư” Hồng Kiều kêu lên.

“Đi vào” Phụng Thiên Mị thần nhiên nói, bước vào viện hoang. Hồng Kiều bất đắc dĩ tuy rằng rất sợ, nhưng tiểu thư đã vào nàng có thể không vào sao?

Tiểu thư nói rất đúng đã chết qua một lần có gì phải sợ! Cùng lắm là chết thêm lần nữa! Nghĩ vậy lá gan Hồng Kiều lớn chút, ngăn chặn sợ hãi trong lòng, bước vào viện hoang theo Phụng Thiên Mị

Đối với nơi này, Phụng Thiên Mị có chút ấn tượng.

Nghe nói nó từng là phủ đệ của một vị Tướng quân, một ngày ba năm trước

đây thảm án diệt môn diễn ra, toàn phủ hơn ba mươi mạng người đều chết hết. Về sau có người đi qua nơi này nghe có tiếng nữ tử bi ai khóc, từ đó mà không ai dám tới, nơi này cũng vì vậy mà phủ danh kì thực trở thành viện quý ở.

Bước vào sân nướng theo ánh trăng vàng có thể thấy chỗ này tuy hoang vắng cùng bụi bặm nhưng không bị phá hư, khắp nơi bao phủ khí tức âm u.

Chỗ quý ở ai dám vào, cho dù dám cũng không thêm vào, nơi đây có nhiều người chết như vậy rất xui xẻo

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Không Phải Người Thường

“Ô ô ô” Đột nhiên một tiếng khóc thê lương của nữ nhân phát ra, quanh quần khắp nơi, không khác gì tiếng quý khóc.

“A! Có quý!” Hồng Kiều phát sợ hét to, trốn ra sau Phụng Thiên Mị.

Phụng Thiên Mị hết chỗ nói có chút bất đắc dĩ, chỉ tiếc sắt không rèn thành

thép, tính tình Hồng Kiều quá nhất gan.

“Đi ra đừng hòng giả thần giả quý” Phụng Thiên Mị lạnh giọng quát.

Đáng tiếc, không hề động tĩnh.

“Tiểu, tiểu thư, nơi này có người khác sao?” Hồng Kiều thật cẩn thận hỏi, không dám nhô đầu ra.

Vô nghĩa, không có thì nàng gọi ai! Nàng chưa bị bệnh đầu, Phụng Thiên Mị không nói gì đảo cặp mắt trắng dã, không để ý tới Hồng Kiều.

“Nếu không ra ta liền một đũa đốt trụi nơi này.” Phụng Thiên Mị không kiên nhẫn uy hiếp.

Có lẽ những lời nói của Phụng Thiên Mị làm con “quý” trong viện hoang tức giận, một bóng dáng bạch y bay ra, nữ tử đầu tóc rồi bù xù, giương hai thủ trảo đánh tới Phụng Thiên Mị, vô cùng âm lãnh nói, “Muốn đốt cũng phải xem người có bản lĩnh này không đã”

Phụng Thiên Mị vô cùng bình tĩnh, nhưng Hồng Kiều vừa thấy đã hét toáng lên gọi “Quý” rồi ngất xỉu. Phụng Thiên Mị trong lòng một trận tức giận, chỉ là một con người thôi! Đầu phải quý, bất quá hôn mê cũng tốt bên tai nàng sẽ được thanh tịnh.

“Xích Xích chủ nhân.” Huyết Xà trên tay Phụng Thiên Mị cảm nhận được có người công kích chủ nhân mình, cho nên muốn thay chủ nhân giáo huấn kẻ đó một trận. Phụng Thiên Mị nhẹ nhàng vỗ vỗ cánh tay, trấn an “Ngoan, không có việc gì.”

Sau khi Huyết Xà được chủ nhân trấn an, an tĩnh lui xuống dưới.

Nhìn Bạch y nữ tử đánh tới mình, Phụng Thiên Mị dướn mảy, lách mình một cái thoát khỏi công kích của nữ tử. Tựa hồ nữ tử đó không ngờ rằng Phụng Thiên Mị nhanh nhẹn như thế, ngừng một chút lửa giận trong lòng càng cao, lại hướng Phụng Thiên Mị đánh tới.

Phụng Thiên Mị lại lách mình tránh thoát, lần này nàng phát hiện nữ tử này võ công không kém, nhưng khó hiểu ở chỗ nàng ta vì sao phải ở trong này giả thần giả quý.

Bạch y nữ tử tiếp tục công kích Phụng Thiên Mị, Phụng Thiên Mị lần này không tránh, mà chống lại công kích của nữ tử, hai người nhất thời đánh tới.

Qua mấy chục chiêu cả hai không phân biệt cao thấp, kỳ thật là cả hai không muốn đưa đối phương vào chỗ chết mà thôi. Lại qua mấy chiêu, Phụng

Thiên Mị cảm thấy không có ý nghĩa, né người tránh đi.

Lúc này bạch y nữ tử mới nhìn rõ dung nhan Phụng Thiên Mị, trong lòng một trận kinh diễm, không thể tưởng được trên đời này có người tuyệt sắc khuynh thành đến vậy.

“Ta chỉ muốn ở đây tá túc một đêm, ngươi cần gì lộng quyền cước!” Phụng Thiên Mị lạnh nhạt nói, có chút hăng giọng.

“Đây không phải nơi ngươi nên đến.” Bạch y nữ tử lạnh lùng nói giọng điệu lạnh nhạt không mang theo bất kì cảm xúc nào.

“Ngạ! Phải không? Vì cái gì?” Phụng Thiên Mị cười hỏi.

Nụ cười này thật sự là tuyệt sắc khuynh thành! Như cây thuốc viện mê hoặc lòng người nhìn vô hại nhưng vô cùng nguy hiểm.

Bạch y nữ tử trong lòng hiểu hiểu, nữ tử này tuyệt đối không đơn giản như vẻ bề ngoài của nàng, chính nàng võ công tuy không thuộc cao thủ, nhưng cũng thuộc thượng thừa. Tuy rằng nữ tử này cùng nàng so chiêu có vẻ tương đương nhau, nhưng là nàng cảm giác nàng ta có khả năng trong mười chiêu đánh bại nàng, có lẽ không được mười chiêu, thậm chí trong một chiêu có thể lấy mạng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Lá Gan Quá Nhỏ

Nội lực của nàng rất yếu, không có cách nào đạt được tốc độ như vậy, cho dù nàng có nội lực cường thịnh đi chăng nữa, mà không có tốc độ nhanh, chung quy vẫn thất bại.

Hơn nữa, từ thân thể nữ tử này tán mát ra một cỗ khí thể ngạo nghễ, quý khí khiến người khác khó bỏ qua, hơn nữa hồng y thị huyết, như phượng hoàng niết bàn, nhất định ngạo thị thiên hạ, không phải vật trong ao.

Bạch y nữ tử thu hồi ý nghĩ, cất giọng nói mang theo điểm trào phúng

“Chẳng lẽ các người chưa từng nghe qua nơi này có quý ở sao?”

“Nhưng người không phải quý, không đúng sao?” Phụng Thiên Mị cười trên tức.

Bạch y nữ tử không trả lời chỉ đứng đó châm chọc cười một tiếng.

“Được, ta có thể cho người ở đây một đêm, nhưng các người chỉ được phép ở tiền sảnh, không được bước vào hậu viện, hơn nữa chuyện xảy ra hôm nay không được nói ra nửa câu “ Bạch y nữ tử vẫn lạnh lùng như trước, nhưng giọng điệu ôn hoà hơn trước rất nhiều.

Phụng Thiên Mị không nói gì, chỉ lạnh nhạt cười, xem như đáp ứng nhưng cũng như không đáp ứng, vội vàng tới bên cạnh Hồng Kiều lay nàng dậy.

“Hồng Kiều, tỉnh tỉnh, Hồng Kiều.” Phụng Thiên Mị lay lay Hồng Kiều.

Hồng Kiều bị lay tỉnh, trợn mắt, đập vào mắt chính là Phụng Thiên Mị,

Hồng Kiều vội vàng đứng dậy, kinh hoảng hỏi “Tiểu thư, người không sao chứ!”

“Không có việc gì, chúng ta đi vào trước đi!” Phụng Thiên Mị cười an ủi.

Hồng Kiều rất nhát gan, xem ra phải tới luyện thêm can đảm mới được!

“Nhưng” Hồng Kiều không biết chuyện gì vừa xảy ra, cho nên ngăn cản Phụng Thiên Mị đang muốn bước vào viện.

“Yên tâm, nàng là người.” Phụng Thiên Mị kiên nhẫn nói.

Hồng Kiều không nói thêm, chỉ có thể bước vào trong theo Phụng Thiên Mị,

Hồng Kiều vừa nhìn thấy bạch y nữ tử không khỏi kinh hoảng rụt người lại.

Bạch y nữ tử không để ý tới Phụng Thiên Mị nữa mà đi về phía sau viện.

Bạch y nữ tử rời đi, sắc mặt Phụng Thiên Mị trở lên lạnh nhạt, nữ nhân này không đơn giản hẳn không phải người bình thường. Trên người nàng ta tán mát ra lãnh khí cùng thói quen tỏ ra lạnh nhạt, giống như một sát thủ đã qua huấn luyện, dù không phải sát thủ thì nàng ta tuyệt đối không phải người bình thường.

Phụng Thiên Mị nàng từ trước tới nay không phải người an phận, thích khiêu chiến, sao nàng có thể bỏ qua mà không tìm hiểu đây! Nàng đâu đáp ứng là không đi hậu viện chỉ cười cười mà thôi đâu có đại biểu cho điều gì.

Nữ tử kia không cho người khác tới hậu viện, đại biểu nơi đó có bí mật gì đó hoặc chuyện không muốn người khác biết, nếu không tới xem thì không phải là nàng rồi.

“Hồng Kiều, người ở trong này, ta đi hậu viện một chút.” Phụng Thiên Mị nhẹ giọng dặn dò.

“Tiểu thư, không cần!” Hồng Kiều kinh hoảng giữ chặt Phụng Thiên Mị, nơi này tối như mực, nàng rất sợ lại nói nơi này chính là chỗ quý ở a.

Phượng Thiên Mị sắc mặt lập tức biến đổi, nghiêm túc nói, “Hong Kiều, lá gan của ngươi quá nhỏ, đi theo ta tất có nhiều nguy hiểm, nếu người sợ hãi như vậy, ta sẽ phải tìm nơi dàn xếp tốt cho người.”

Ngu ý Hồng Kiều không thích hợp ở bên nàng, bên cạnh nàng sẽ có nhiều nguy hiểm nàng không có khả năng giữ Hồng Kiều ở cạnh, nhưng không phải là không cần nàng chỉ là nàng muốn báo thù mà mọi việc tất không thể suôn sẻ như ý muốn.

“Tiểu thư, đừng đuổi Hồng Kiều đi.” Thấy tiểu thư có ý đuổi bản thân đi Hồng Kiều hoảng hốt gấp đến độ hốc mắt đỏ ửng bộ muốn khóc.

“Ngươi nhớ kỹ, ta không không cần nha hoàn vô dụng, chính ngươi hãy xem lại đi!” Phượng Thiên Mị lạnh lùng nói, không hề để ý tới Hồng Kiều, đứng dậy đi về phía hậu viện.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Ta Có Thể Cứu Nàng

Không phải nàng nhân tâm, mà là lá gan Hồng Kiều thật sự quá nhỏ, nếu như không thể trở lên gan dạ, như thế nào cùng nàng mạo hiểm đây.

Hồng Kiều nghe xong Phượng Thiên Mị nói, kinh hoàng một trận, tiểu thư nói không cần nha hoàn vô dụng, chẳng lẽ nàng vô dụng nên tiểu thư không cần nàng. Không, nàng không vô dụng, nàng không muốn rời xa tiểu thư, nàng nhất định trở nên kiên cường không nhát gan.

Hồng Kiều chịu đựng nỗi sợ hãi ở một mình, ôm thân thể phát run, không ngừng động viên chính mình không sợ hãi, không sợ hãi.

Bên này, Phượng Thiên Mị xuyên qua hành lang gấp khúc, xuyên qua hoa viên, lại lướt qua núi giả, tiến vào hậu viện.

Xa xa nhìn vào phòng, phía trước là bạch y nữ tử vào hai nữ tử khác vận nam trang, đều tầm mười bảy mười tám tuổi, bộ dạng mi thanh mục tú.

Phượng Thiên Mị nhìn ra được những nữ tử này đều không phải người thường, các nàng có võ công tuy không tính hàng cao thủ nhưng cũng không kém.

“Băng Lam tỷ, độc của Tuyệt Nhi sợ là không thể chống đỡ thêm nữa, làm sao bây giờ?” Lục y nữ tử nhìn về phía bạch y nữ tử lo lắng hỏi.

“Hiện tại bọn họ đang tìm kiếm khắp nơi, chúng ta không thể mời đại phu, nếu như bị phát hiện chúng ta chắc chắn phải chết” Bạch y nữ tử được gọi là Băng Lam cũng hết sức lo lắng cùng bất đắc dĩ.

“Chúng ta đã cùng nhau trốn đi mà Tuyệt Nhi vì chúng ta nên mới trúng độc của bọn họ! Chẳng lẽ, chúng ta chỉ có thể nhìn Tuyệt Nhi chết đi sao?” Áo lam nữ tử vội la lên, hốc mắt tràn đầy nước mắt.

“Ta có năng lực làm gì đây? Chúng ta thật vất vả trốn ra được, chẳng lẽ giờ phải khoanh tay chịu chết hay sao. Chết! không đáng sợ, nhưng chúng cứ như vậy mà chết, chẳng phải đã để những tỷ muội hy sinh cho chúng ta trốn đi thất vọng hay sao?” Băng Lam nghẹn giọng quát lớn, hốc mắt vương đầy nước mắt.

Lục y nữ tử và lam y nữ tử tên liệt ngã lên ghế, đứng vậy! Nếu bọn họ cứ vậy mà chết không phải sẽ làm những tỷ muội giúp họ trốn ra thất vọng hay sao?

“Ta có thể cứu nàng.” Đột nhiên, một thanh âm truyền đến theo đó là một hồng ảnh bước vào

Đột ngột nghe được tiếng người nói, mọi người cả kinh, nhất thời cảnh giác nhìn về phía cửa, đến khi người phía cửa tiến vào, tất cả kinh diễm trên đôi mắt còn có người nữ đến vậy. Vẻ đẹp của nàng không phải thoát tục mà là thị huyết, nhìn như ma mị, lại cổ tình đẹp đến không gì có thể so sánh.

“Là ngươi, không phải ta không cho phép ngươi tiến vào hậu viện sao.” Ngực khí của Băng Lam trở lên vô cùng cứng cỏi lạnh lẽo, trong mắt lộ ra cảnh giác.

Phượng Thiên Mị không đáp, chỉ mỉm cười nói “Ta đã nghe hết tất cả những gì các ngươi nói, tuy rằng ta không biết các ngươi có thân phận gì, nhưng là ta biết các ngươi đang lẫn trốn. Giống ta là người lưu lạc thiên nhai, nếu các ngươi tin tưởng ta chúng ta có thể hợp tác. Hơn nữa, ta có thể cứu nàng.”

Ngực khí không mặn không nhạt, nhưng để lộ ra hơi thở uy hiếp.

Nàng muốn thành lập thế lực riêng mình, những nữ tử này võ công không thấp có thể thu phục các nàng làm việc cho nàng, là một khởi đầu không tệ.

“Hợp tác?” Băng Lam khó hiểu.

“Không sai” Phượng Thiên Mị lạnh nhạt cười, nhưng không nói hợp tác cái gì, như thế nào.

“Băng Lam tử” Lục y nữ tử cùng lam y nữ tử lo lắng kêu lên.

Tuy rằng nàng có thể cứu Tuyết Nhi, nhưng các nàng không biết rõ lại lịch của nàng.

“Hào, chỉ cần ngươi có thể cứu Tuyết Nhi, không chê chúng ta đang bị đuổi tận giết tuyệt mang đến nguy hiểm cho ngươi, chúng ta nguyện làm thuộc hạ của ngươi” Suy tư một lát, Băng Lam về mặt chính khí nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Thu Phục Các Nàng Để Mình Dùng.

Nàng nhận thấy, nữ tử này không đơn giản, kia trên người khí chất làm người khác không thể khinh thương, đi theo nàng có lẽ không phải lựa chọn sai lầm.

“Tốt lắm, chỉ cần các ngươi đối với ta trung tâm, ta tuyệt đối bảo hộ các ngươi chu toàn, không để các ngươi gặp chuyện không may.” Phụng Thiên Mị lạnh nhạt nở nụ cười, giọng điệu vô cùng đáng tin.

Nghe Phụng Thiên Mị nói, mấy người ngẩn ra, rõ ràng không thể ngờ Phụng Thiên Mị còn quan tâm tới an nguy các nàng, việc này làm cho bản khoan trong lòng các nàng tan biến không dấu vết, nguyện trung thành với Phụng Thiên Mị.

“Chúng ta tuyệt đối trung tâm với chủ tử.” Sắc mặt mấy người hiện lên vẻ vui sướng, lập tức quỳ một gối xuống, cung kính nói.

“Đều đứng lên, người của ta không được phép quỳ, còn có không cần gọi ta là chủ tử, gọi tiểu thư là được.” Phụng Thiên Mị nghiêm mặt sắc nói.

Mấy người lại ngẩn ra, vội vàng đứng dậy, hảo cảm đối với Phụng Thiên Mị tăng lên gấp đôi.

“Tốt lắm, các ngươi trước đi ra ngoài đi! Ta muốn cứu nàng, còn nữa mang tỉ nữ ở tiền đình đến đây, nàng ở một mình nhất định sợ hãi.” Phụng Thiên Mị dặn dò.

Nhớ tới Hồng Kiều, Phụng Thiên Mị trong lòng hiện lên nhẹ nhàng áy náy, nàng biết nàng đối Hồng Kiều yêu cầu quá mức vội vàng, nàng (PHM) để nàng (HK) lại, nàng (PTM) vẫn có chút không đành lòng.

Quên đi, từ từ rồi cũng sẽ ổn thôi!

“Là, tiểu thư.” Ba người nhất tề hồi đáp, xoay người đi ra ngoài, không quên đóng kín cửa lại.

Phụng Thiên Mị đi đến bên giường, nhìn người hôn mê bất tỉnh, sắc mặt nữ tử tái nhợt, trong lòng hơi đau lòng. Kỳ thật nàng không phải người mềm lòng đa tình, không phải người vì người khác mà chịu cực nhọc, nhưng chỉ cần nàng cảm thấy thích hoặc có hảo cảm, nàng đều quán.

“Huyết Xà, nàng phải dựa vào ngươi rồi” Phụng Thiên Mị vỗ vỗ cánh tay, nhỏ giọng nói.

Huyết Xà nghe chủ nhân phân phó, lập tức từ cánh tay phi ra, nhắm thẳng trên giường tới, thân mình như ngón tay út trườn lên người nữ tử cắn vào cổ nàng hút máu độc.

Huyết xà thân có kịch độc, còn có thể hấp trăm độc, lại có thể chữa trị miệng vết thương, nhưng vẫn để lại sẹo.

“Ân hử!” Nữ tử ăn đau kêu rên một tiếng, sắc mặt chậm rãi khôi phục huyết sắc.

Huyết Xà hấp độc xong, thân mềm bò lại cánh tay Phụng Thiên Mị, “Xích

Xích... chủ nhân, nàng ta trúng độc rất sâu, cho nên buổi sáng mai mới tỉnh.”

“Ân! Huyết Xà, vất vả rồi.” Phụng Thiên Mị sùng nịch nói lời cảm tạ.

Huyết Xà cảm nhận được chủ tử an ủi, trong lòng thoải mái, đầu nhỏ cọ cọ cánh tay Phụng Thiên Mị làm nũng.

“Tốt lắm, ngươi trước nghỉ ngơi đi!” Phụng Thiên Mị bắt đầu đi lác đầu, Huyết Xà còn hiểu làm nũng.

“Xích Xích... Vâng, chủ nhân.” Huyết xà biến mất thay vào đó là một đống đồ trên tay nàng.

Phụng Thiên Mị hướng cửa đi đến, “Chi nha” mở cửa ra.

“Tiểu thư, Tuyết Nhi thế nào ?” Băng Lam vội vàng hỏi.

“Độc đã giải, ngày mai có thể tỉnh lại, các người có thể xem nàng .” Phụng Thiên Mị nói.

Về mặt mày người Băng Lam vui sướng, ánh mắt nhìn Phụng Thiên Mị mang theo sự biết ơn, chạy tới bên giường.

“Tiểu thư, người đừng bỏ Hồng Kiều được không? Hồng Kiều nghe theo tiểu thư, không để tiểu cảm thấy Hồng Kiều vô dụng.” Hồng Kiều hoảng hốt lôi kéo tay Phụng Thiên Mị, giống như đứa nhỏ bị vứt bỏ cầu nương đừng bỏ rơi mình.

Nhìn bộ dạng này của Hồng kiều, tâm Phụng Thiên Mị đau đớn, cảm thấy áy náy với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Lấy Tư Vì Danh.

“Nha đầu ngốc, tiểu thư không mặc kệ người đâu” Phụng Thiên Mị an ủi .

“Thật vậy chăng?” Hồng Kiều vẫn còn lo lắng .

“Thật sự.” Phụng Thiên Mị gật gù đầu, nàng làm sao có thể bỏ lại Hồng Kiều! Hồng Kiều là người duy nhất thân cận với nàng, vì Phụng Thiên Mị mạng cũng không cần, một lòng vì nàng suy nghĩ ,nàng(PTM) sao có thể không cần nàng(HK)!

Hồng Kiều nhận được sự khẳng định của Phụng Thiên Mị, lập tức nín khóc mà cười.

“Tiểu thư, chúng ta cảm ơn tiểu thư đã có ơn tri ngộ, chúng ta đã quyết định theo tiểu thư thì người cũng nên biết thân phận của chúng ta. Chúng ta vốn là bảy đại hộ vệ bên người Thánh nữ và Đào chủ Linh Cốc đảo, thẳng trước sư huynh Thánh nữ làm phản, Đào chủ là người đầu tiên bị giết, tái mưu hại thánh nữ, còn muốn đuổi tận giết tuyệt chúng ta. Dưới sự che dấu của các tỉ muội, bốn người chúng ta trốn thoát, những tỉ muội khác đều bị hấn giết, Tuyết Nhi trúng độc. Trước đây vài ngày, chúng ta chạy trốn tới kinh thành, trong lúc vô ý nghe nói nơi đây là hoàng viện quý ờ, cho nên, chúng ta liền vào ờ. Đêm nay cảm giác được có người tiếp cận, cho nên cố lộng huyền hư làm người sợ hãi nhưng không ngờ tiểu thư không sợ, dám xông vào.” Băng Lam nói đến lúc sau, có chút ngượng ngùng .

Linh Cốc đảo, tên này Phụng Thiên Mị không có ấn tượng, bất quá nghe Băng Lam kể, cũng đại khái hiểu ra.

Linh Cốc đảo là một nơi tách biệt, tựa như một cái gia tộc, có một người thống trị, thánh nữ là người được chọn để kế vị đảo chủ. Mà sư huynh thánh nữ muốn làm đảo chủ, tựa như hoàng tử hoặc là Vương gia tạo phản, giết hoàng đế và thái tử,để bản thân đăng cơ.

“Băng Lam, hiện tại các người thay đổi tên đi.” Phụng Thiên Mị nghiêm mặt nói.

“Là, tiểu thư, thỉnh tiểu thư ban danh.” Băng Lam nói.

“Vậy sắp xếp theo thứ tự của các người, lấy Tư vì danh, kêu Tư Vân, Tư Nguyệt, Tư Diệu, Tư Tinh đi!” Phụng Thiên Mị nghĩ nghĩ, nói.

“Tư Vân”

“Tư Nguyệt”

“Tư Tinh”

“Tạ tiểu thư ban tên.”

Băng Lam, lục y nữ tử, lam y nữ tử theo thứ tự cung kính tạ ơn.

“Tư Vân thay Tư Diệu tạ tiểu thư ban danh” Tư Vân lại nói.

“Tốt lắm, đều là người một nhà, có cái gì hảo tạ .” Phụng Thiên Mị bất đắc dĩ nói.

Ba chữ người một nhà va chạm tới tận đáy lòng Tư Vân, Tư Nguyệt, Tư Tinh, một cổ ẩm áp nảy lên, đối với Phụng Thiên Mị rất cảm kích.

Tiểu thư không chỉ cứu Tư Diệu, còn thu các nàng, không chỉ làm các nàng cảm động, mà còn coi các nàng là người một nhà.

“Vậy ta cũng nói thân phận của ta cho các người, ta là Phụng Thiên Mị, đích nữ hữu thừa tướng, còn có biệt danh ngốc tử, hôm nay đại hôn với Hiên

vuong, bị sùon phi Tô Nhị Tịch lấy việc dễ non hãm hại, sau bị Hiền vương một kiếm đâm xuyên bụng, tiếp bị một trận đại họa hủy thi diệt tích. Có lẽ là ta mệnh không tuyệt, tới của địa ngục rồi quay lại, không chỉ có sống lại, đầu óc khôi ngô.” Phụng Thiên Mị dùng tám chữ hai phần nói xong, giọng điệu lạnh nhạt, đáy mắt lại hiện lên nồng đậm cừu hận.

Thương Lan Hiền, này một kiếm, ta sớm hay muộn đến đòi lại.

Mấy người nghe được thân phận Phụng Thiên Mị, đều bị khiếp sợ, tuy rằng các nàng đối với Phụng Thiên Mị không quen, đến kinh thành cũng nghe đôi chút nghị luận, bây giờ gặp được nàng nghe nàng nói lại cảm thấy phần hận thay nàng.

Không thể tưởng được Hiền vương gia là kẻ lãnh khốc vô tình, không chỉ giết người diệt khẩu lại còn hủy thi diệt tích.

“Tiểu thư muốn báo thù” Tư Nguyệt giọng điệu mang theo điểm tức giận, không phải nghi vấn, mà là khẳng định.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Thu Hối Đồ Cưới

“Không sai, bất quá không phải hiện tại, đúng rồi trong các người ai khinh công tốt nhất.” Phụng Thiên Mị hỏi.

“Đều không sai biệt lắm” Tư Vân đáp.

“Tốt lắm, Tư Vân, người hiện tại theo ta đi Hiền vương phủ, hôm nay ta sẽ lấy lại toàn bộ đồ cưới.” Phụng Thiên Mị nói.

Tuy rằng Phụng Thiên Mị ở gia không được sung, nhưng là tốt xấu vẫn là đích nữ phủ Thừa tướng, còn có Thái Hậu ở đó, tuy rằng Thái Hậu bởi vì nàng ngốc không để ý tới nàng, nhưng vẫn còn lại chút tình nghĩa, thường xuyên cho người cấp nàng ít đồ, chỉ là đều bị Phụng Thiên Linh đoạt đi. Lần này đại hôn, không có mười dặm trang sức màu đỏ, cũng có hơn mười vạn lượng đi!

Nàng ngốc, không hiểu, Hồng Kiều cũng không dám tranh, Thái Hậu đối nàng cũng coi như hết lòng quan tâm giúp đỡ, nếu không có Thái Hậu sợ là Phụng Thiên Mị không sống nổi đến ngày hôm nay.

Cho nên tổng thể mà nói Thái Hậu lạnh nhạt với nàng nhưng vẫn có ân với nàng.

“Là, tiểu thư.” Tư Vân đáp.

Vừa nghe đi Hiền vương phủ, Hồng Kiều theo bản năng cả kinh, vội vàng giữ chặt Phụng Thiên Mị “Tiểu thư, chúng ta thật vất vả tìm được đường sống trong chỗ chết, nếu để Hiền vương gia phát hiện, sợ là.....” Hồng Kiều muốn nói lại thôi, nàng biết tiểu thư khác xưa, không chỉ trở lên thông minh, còn có võ công, nhưng vẫn không tránh được lo lắng.

“Yên tâm, không có việc gì.” Phụng Thiên Mị an ủi.

“Nhưng là được rồi!” Hồng Kiều vẫn lo lắng, muốn nói cái gì, lại nuốt xuống. Nàng biết, hiện tại tiểu thư đã không phải tiểu thư trước kia, tiểu thư hiện tại có chủ kiến chính mình, tiểu thư nói đi là đi, không đi là không đi.

Lúc này đêm đã khuya, Phụng Thiên Mị cùng Tư Vân võ nghệ cao cường hướng Hiền vương phủ bay đi.

Phụng Thiên Mị không có khinh công nhưng võ nghệ thì không thành vấn đề, còn Tư Vân có khinh công nên vô cùng nhẹ nhàng.

Khoảng năm phút đồng hồ, hai người đến hậu viện Hiền vương phủ nhìn Thiên viện sớm thành một đồng tro tàn.

“Tiểu thư, chúng tìm đồ cưới như thế nào!” Tư Vân nhìn vương phủ to như vậy, thật không biết xuống tay từ đâu.

“Đêm nay đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, nói vậy bọn họ căn bản không động đến đồ cưới, cho nên ta đoán hẳn là còn tại chính sảnh.” Phụng Thiên Mị nghiêm mặt nói.

Dứt lời, hai bóng dáng hồng bạch phi thân tới chính sảnh.

“Huyết Xà, hai người kia giao cho người.” Phụng Thiên Mị trong mắt hiện lên hồng quang, âm thầm phân phó huyết xà.

“Là, chủ tử.” Huyết sắc vừa nghe, vội vàng đi ra, có huyết có thể uống, không uống thì uống.

Trong nháy mắt, Huyết Xà trở lại, mà hai thị vệ kia đã ngã xuống đất.

“Tiểu thư, này” Tư Vân nghi hoặc nhìn hai người đột nhiên ngã xuống đất , tràn đầy khó hiểu. Tự nhiên, nàng không biết là Phụng Thiên Mị cho Huyết Xà làm, cũng không biết sự tồn tại của Huyết Xà, chỉ cảm thấy hai thị vệ kia tự nhiên ngã xuống hết sức kì quái.

“Vừa rồi ta hạ độc, đi.” Phụng Thiên Mị tùy ý giải thích một chút, dứt lời động thân nhảy từ tường xuống.

Tư Vân không có nghĩ nhiều, bởi vì nàng biết, khả năng Phụng Thiên Mị ở ngoài sức tưởng tượng của các nàng, nàng không nhìn thấy tiểu thư hạ độc mấy thị vệ chỉ có thể nói tiểu thư rất mạnh.

Tư Vân cũng nhảy xuống, đi đến chính sảnh, nàng nương ánh trăng, nhìn hai thị vệ ngã xuống sắc mặt tái nhợt, tâm không khỏi cả kinh, không phải bởi vì sợ hãi, mà là bởi vì này hai người chết rất khủng bố, rất giống là chết vì bị hút sạch máu vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Hoả Thiêu Vương Phủ

Nhưng Tư Vân không hề suy nghĩ nhiều, theo Phụng Thiên Mị bước vào chính sảnh.

Quả nhiên, đồ cưới vẫn còn ở đây.

Đồ cưới của Phụng Thiên Mị có không ít đồ giá trị! Ngoài tơ lụa ra, còn có kim ngân châu báu từ trên xuống cũng phải hai trăm mười mấy vạn lượng! Lập tức hai người dùng tốc độ nhanh nhất đóng gói toàn bộ những thứ giá trị.

Đang chuẩn bị rời khỏi chính sảnh, bỗng Phụng Thiên Mị ngừng cước bộ, trong mắt hiện lên sự tính kế cùng cừu hận.

Bất quá, bây giờ chưa phải thời điểm giết Thương Lan Hiên, giết hẳn rất dễ dàng, nhưng bình sinh nàng không thích chịu oan uổng, cho nên nàng phải lấy lại sự trong sạch sau đó mới giết hẳn.

Nhưng không giết hẳn không có nghĩa không thể huỷ vương phủ của hắn.

Ngừng nghĩ trong mắt Phụng Thiên Mị hiện lên tia giao hoạt.

“Tiểu thư, làm sao vậy?” Tư Vân bước ra chính sảnh thấy Phụng Thiên Mị đột nhiên dừng cước bộ, liền nghi hoặc.

Nhưng trong lòng nàng, lại đại khái đoán được một chút. Hiên vương phủ là nơi làm tiểu thư thương tâm còn thiếu chút nữa người mất mạng ở đây, hiện tại tiểu thư nhất định rất hận nơi này, người hẳn là muốn phá huỷ nó.

Quả nhiên, Tư Vân đoán đúng, ngay khi Tư Vân dứt lời, Phụng Thiên Mị liền hỏi “Tư Vân, trên người ngươi có mồi hoả không?”

Thương Lan Hiên đã thích phóng hoả như vậy, nàng đêm nay sẽ phóng hoả

giúp hắn.

“Có” Tư Vân có chút không hiểu Phụng Thiên Mị cần hoả để làm gì nhưng tiểu thư đã hỏi nàng liền lấy ra.

Nhưng khi nhìn thấy hồng quang trong mắt Phụng Thiên Mị nàng biết tiểu thư muốn gì.

“Tiểu thư, người đây là” Tư Vân không có nói hết lời, chỉ là biểu tính kia đã nói rõ nàng biết điều Phụng Thiên Mị muốn làm.

“Không sai, ta bây giờ không thể giết hẳn, nhưng ta có thể huỷ nơi hắn ở, hắn đã thích nghịch lửa, vậy ta bồi hắn nghịch.” Ngự khí Phụng Thiên Mị thân nhiên nhưng tràn đầy cừu hận, Vậy hôm nay, chính sảnh này sẽ là nơi

chút giận tạm thời của nàng.

Tư Vân chỉ cảm thấy sau lưng lạnh một mảng, y phục ướt đầm mồ hôi, đây là kẻ thù của tiểu thư, nàng không thể ngăn cản và sẽ không ngăn cản, khổ sở mà tiểu thư phải chịu, thiêu một cái sân không đủ để bỏ qua mọi chuyện.

Phụng Thiên Mị tiếp nhận mồi hoả từ Tư Vân, đưa bao đồ ở tay cho Tư Vân, tìm một ít đồ dễ cháy, các đồ vật nhanh chóng bắt lửa lan tràn khắp nơi, Phụng Thiên Mị và Tư Vân nhanh chóng phi thân rời đi.

Lửa ở chính sảnh Hiên vương phủ bắt đầu lan rộng, bởi vì nửa đêm canh ba, tất cả mọi người đều nghỉ ngơi. Chỉ có thị vệ trong viện của Thương Lan Hiên còn thức, chính vì thế hoả ngập trời rồi mà không ai phát hiện.

Chính sảnh hoà thể ngày càng lớn toả ra từng đợt khói đen cùng mùi cháy

khét lẹt.

Đột nhiên một tiếng thét “Cháy” vang dội truyền ra.

Ngoài phòng ngủ của Thương Lan Hiên hai thị vệ đang gác gù, bị tiếng hét bất thình lình làm giật mình choàng tỉnh mở to mắt, đảo mắt nhìn xung quanh tìm chỗ phát ra tiếng hét, vừa nhìn liền bị dọa cho kinh hãi.

Chỉ thấy hướng chính sảnh đồ rực một góc trời từng đợt khói đen bốc lên ngùn ngụt.

Trong phòng Thương Lan Hiên vẫn đang thức cũng nghe thấy tiếng hét, không đợi thị vệ thông tri, hần đã bước ra ngoài cửa.

“Vương gia, chính sảnh bên kia cháy.” Ngay khi thị vệ tới thông báo cho Thương Lan Hiên vừa đúng lúc Thương Lan Hiên mở cửa ra, liền vội mang bảmbáo.

“Cái gì? Còn không mau đi cứu hỏa.” Thương Lan Hiên cả kinh, giật dử hết, phi thân một cái hướng chính sảnh bay đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Khiếp Sợ

Sự tình hôm nay khiến hần đã đủ phiền toái, chuyện xấu liên tiếp phát sinh, thật sự là do quỷ hồn Phụng Thiên Mị tới quấy phá sao?

Không, căn bản không có khả năng, trên đời này làm gì có quỷ. Nhưng hiện tại hần không thể tìm được lý do nào thuyết phục chính mình, cái chết của bốn thị vệ kia quá mức quỷ dị, tuy rằng đầu tiên là bị lợi khí gây thương tích, một chiêu đoạt mạng, nhưng toàn thân bị hút sạch máu, không rõ sự gì.

Đi vào chính sảnh, nhìn hai thị vệ đang cứu hỏa, chỉ có hai người căn bản không có chút tác dụng.

Nhìn chính sảnh của mình bị đốt, trong mắt Thương Lan Hiên ngoài tức giận ra còn có bất lực .

Ánh mắt dừng ở trước cửa chính sảnh, có thị vệ chưa bị lửa thiêu đến nằm dưới đất, Thương Lan Hiên đột nhiên cứng đờ, trong đầu xuất hiện thảm trạng của bốn thị vệ kia.

Thương Lan Hiên xông lên, cầm lấy góc áo hai thị vệ, nhanh chóng kéo vào trong viện.

Lúc này nhóm gia đình và tì nữ chạy đến thấy vậy, sợ tới mức kinh hoàng hét to, toàn thân nhất thời như nhũn ra, trong đầu cùng có một suy nghĩ, chẳng lẽ thật sự là quỷ hồn Phụng Thiên Mị báo thù.

“Còn thất thần để làm chi! Không mau cứu hỏa.” Thương Lan Hiên thấy thế, phần nộ rít gào.

“Nga là là là.” Mọi người bị Thương Lan Hiên rống, lập tức phản ứng lại,

chạy tới cứu hỏa, bởi vì kinh hoàng mà thân thể mềm nhũn, động tác nhóm gia đình tỳ nữ rõ ràng là lực bất tòng tâm.

“Vương gia, thật sự là quỷ hồn Vương phi quấy phá sao?” Quân gia thấy chuyện tình quỷ dị trong lòng khủng hoảng không thôi.

“Câm miệng” Thương Lan Hiên không kiên nhẫn nổi giận quát, giờ phút này hần không muốn nghe bất cứ gì về quỷ hồn Phụng Thiên Mị quấy phá.

Quân gia thấy Thương Lan Hiên phát hỏa, không dám nhiều lời .

Bên này, Phụng Thiên Mị cùng Tư Vân trở lại hoang viện .

“Tiểu thư, các người không có việc gì chứ!” Đến hoang viện, Hồng Kiều bị vây trong lo lắng đứng ngồi không yên, thấy Phụng Thiên Mị trở lại, vội vàng ra đón.

“Không có việc gì!” Phụng Thiên Mị an ủi.

“Oa! Tiểu thư, người có nhiều đồ cưới quá đi!” Tư Vân đề đồ cưới của Phụng Thiên Mị lên bàn, Tư Tình hoạt bát hô lên, hai mắt trừng lớn. Tư Nguyệt

cũng là kinh ngạc mắt trừng lớn, nhưng không khoa trương như Tư Tĩnh, từ trước tới giờ các nàng chưa từng nhìn thấy nhiều châu báu đến vậy!

“Không tính nhiều, ngày mai toàn bộ mang đi cầm.” Phụng Thiên Mị nói.

“A! Tiểu thư, toàn bộ sao, mấy thứ này ít cũng phải trăm vạn lượng, tiểu thư người cần nhiều tiền như vậy làm gì?” Hồng Kiều bị hoảng sợ, không hiểu tiểu thư sao lại cần nhiều tiền như vậy.

“Đúng vậy! Tiểu thư.” Tư Vân nghi hoặc, Tư Nguyệt Tư Tĩnh cũng nghi hoặc nhìn Phụng Thiên Mị, chờ Phụng Thiên Mị trả lời.

“Chúng ta không thể nhàn rỗi mãi như vậy được, đôi lấy tiền trước rồi mua lại nơi này đi, chỗ này bị đồn là chỗ quý ở, chỉ tốn ít tiền là mua được. Nơi này ngoại trừ không gian trống rỗng và hơi bẩn một chút ra, cơ bản là không có gì bị phá hư, dọn dẹp một chút là được, sau này chúng ta sẽ ở đây. Chờ nơi này thu xếp ổn thỏa rồi chúng ta lại tính bước tiếp theo, xây dựng thế lực cho mình.” Phụng Thiên Mị nói.

Nàng không nghĩ bản thân ngồi không, nàng muốn xây dựng thế lực riêng mình, trở lên cường đại không để kẻ khác khi dễ và bảo vệ người thân của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Khai Chương Thanh Lâu

“Buôn bán? Tiểu thư muốn buôn bán?” Tư Vân có chút khiếp sợ, nàng không thể tưởng được một thiên kim tiểu thư, hơn nữa trước kia là ngốc tử, hiện tại lại muốn buôn bán.

“Không sai” Phụng Thiên Mị nói.

“Kia tiểu thư muốn làm cái gì !” Tư Vân hỏi.

“Thanh lâu” Phụng Thiên Mị vân đạm kinh phong phun ra hai chữ.

“Cái gì?”

Nghe lời nói của Phụng Thiên Mị, mọi người cả kinh trừng lớn mắt, dùng ánh mắt quái dị nhìn Phụng Thiên Mị.

Mở thanh lâu?

Đây là việc một nữ hài tử nên làm sao?

“Tiểu thư, người một nữ hài tử, như thế nào lại muốn mở thanh lâu!” Hồng Kiều bị dọa không nhẹ.

Khoé mắt đám người Tư Vân hung hăng run rẩy, tiểu thư rốt cuộc là người thế nào, cư nhiên nghĩ ra ý tưởng như vậy, không, không phải ý tưởng, mà là việc làm, bởi vì nàng biết, tiểu thư nói là làm.

“Không chỉ là mở, còn muốn lũng đoạn toàn bộ sinh ý thanh lâu ở kinh thành, tạo lập lên thế lực của riêng mình.” Phụng Thiên Mị đối với mọi người kinh ngạc làm như không thấy, kiên định nói ra mục tiêu của mình.

Nàng sẽ không bắt các cô nương tiếp khách, chỉ khi các nàng nguyện ý, nếu không nàng nhất định không ép buộc các nàng tiếp đón khách nhân.

Cái gì?

Mọi người không khỏi nuốt nước miếng, nếu nói phía trước là khiếp sợ, vậy hiện tại là rung động.

Không chỉ mở mà còn lũng đoạn sinh ý thanh lâu kinh thành?

Thiên A! Các nàng gấp phải chủ tử nào đây? Mọi người dờ khóc dờ cười.

Ngày hôm sau, bởi vì vương phủ bị cháy dân chúng thi nhau nghị luận, sau lại nghe nói tân vương phi nhờ tay làm đồ nghiêng nển, khiến hoả hoạn bốc lên, nàng bị thiêu chết thi cốt vô tồn.

Chỉ là một ngốc tử chết đi, mọi người cũng không để ý nhiều.

Nhưng cái mọi người khó hiểu là vương phủ hai lần bị cháy, một là thiên viện, hai là nửa đêm chính sảnh cháy rụi.

Lúc này, trong Hiên vương phủ lòng người hoảng loạn, nhớ tới đêm qua, đầu tiên là thảm trạng của bốn thị vệ đã làm bọn họ ban đêm khó ngủ. Tiếp đến nửa đêm chính sảnh bị cháy và hai thị vệ ở đó chết giống hệt bốn thị vệ kia lại khiến bọn họ thành một đêm không ngủ.

Nếu đêm qua không có hai thị tới thay ca, thì không kịp thời phát hiện ra chính sảnh bị cháy, sợ rằng cháy càng nghiêm trọng.

Đêm qua khi bọn họ cứu hỏa, dùng nửa canh giờ mới dập tắt hết lửa, toàn bộ chính sảnh bị đốt chưa thành tro nhưng toàn bộ đều bị hồng.

Cứu hỏa xong, Thương Lan Hiên cho người đi nghỉ ngơi, ngày kế lại đến thu thập, nhưng mọi người không thể ngủ được, cho nên hai người thu dọn đều bày ra bộ mặt mệt mỏi phờ phạc.

Hiện tại, bọn họ đều cho rằng là quỷ hồn Phượng Thiên Mị quấy phá, trừ bỏ khủng hoảng cũng chỉ có khủng hoảng.

Tuy rằng bọn họ chưa từng hại hay khi dễ vị tân vương phi này, nhiều lắm là ở sau lưng nghị luận nói xấu mà thôi, nhưng mà nàng ngốc từ bắt được người có thể thả sao.

Tô Nhị Tịch một đêm không ngủ! Bản thân làm chuyện sai trái, thế nào còn ngủ được! Nàng chỉ cần nhất nhắm mắt lại, sẽ nhìn thấy bộ mặt dữ tợn khủng bố của Phượng Thiên Mị.

Phượng Thiên Mị là nàng ta trực tiếp hại chết! Phượng Thiên Mị nếu tới lấy mạng, khẳng định là tìm nàng đầu tiên. Không, hẳn là tìm Vương gia, bởi vì Vương gia tự tay giết nàng, hẳn còn cho người hóa thiêu nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Tâm Tư Khác Nhau

Nhưng nếu Phượng Thiên Mị thật sự tới lấy lấy mạng, nàng trốn không thoát!

Thương Lan Hiên cũng thức trắng đêm suy nghĩ, những chuyện xảy ra vào ngày hôm qua rất quý giá, cái chết của sáu thị vệ đầu tiên là Thiên viện sau tới chính sảnh xoáy sâu vào tâm trí hắn.

Cả chuyện sau khi lửa ở thiên viện được dập tắt hắn không tìm thấy bất kỳ dấu vết nào của Phượng Thiên Mị, tuy lửa lớn nhưng cũng không đủ để thiêu xác nàng ta ra tro a!

Chẳng lẽ nàng ta chưa chết như vậy lửa chính sảnh cũng do nàng phóng?

Không, vậy càng không phải, một kiếm kia của hắn đã đâm thẳng vào bụng Phượng Thiên Mị, hơn nữa nàng đã tắt thở. Cho dù một kiếm kia không giết chết nàng thì nàng cũng không có đủ khí lực chạy ra khỏi đám cháy!

Hay là dó nha hoàn kia, nha hoàn kia vẫn chưa có chết. Nhưng trông nàng ta chỉ là một nha hoàn hư hư nhược nhược, nàng ta không có đủ khí lực để đưa Phượng Thiên Mị rời đi, càng không có khả năng giết bốn thị vệ.

Thủ pháp ngoan, mau, chuẩn như vậy ngay cả hắn còn không làm được.

Nếu nàng ta có khả năng này thì nàng không thể bị hắn đá bay, càng không thể trở mặt nhìn Phượng Thiên Mị bị một kiếm xuyên bụng.

Chẳng lẽ có cao nhân cứu trợ, cũng chỉ có khả năng này thôi (Nhảm rồi...). Nhưng Phượng Thiên Mị là một ngốc từ lại có thể quen biết cao nhân u! Bất quá cũng chỉ có giả thuyết này là chấp nhận được.

Nhưng chuyện thật sự làm hắn đau đầu là sáu thị vệ bị hút khô máu, quá quý giá.

Thương Lan Hiên càng nghĩ càng loạn.

Trong Phượng phủ, biết được Phượng Thiên Mị táng thân biển lửa, trừ bỏ Phượng Thiên Dao âm thầm thương tâm cùng Phượng Thừa tướng trong lòng có chút khổ sở và Tam di nương là Đổ di nương có chút đồng tình, thì chẳng ai cảm thấy khổ sở hay thương, ngay cả một chút đồng tình cũng lười biểu hiện.

Phượng Văn Tinh, Phượng Thiên Linh và Phượng Thiên Bình vô cùng đắc ý! Cười đến toe tét.

Bọn họ ngàn tính vạn tính thật không ngờ không cần bọn họ động thủ, Phụng Thiên Mị đã chết .

Phụng Thiên Mị chết, không tới ba tháng, Phụng Văn Tinh có thể phù chính, mà Phụng Thiên Linh, Phụng Thiên tự nhiên trở thành đích nữ đích tử, đến lúc đó bọn họ sẽ có thân phận tôn quý.

Vốn tính đợi nàng gả đến Hiên vương phủ tìm thời cơ ra tay giết nàng đến lúc đó không hề liên quan tới các nàng, lần này đúng là trời giúp!

Phụng Thanh Tường tuy rằng không muốn thấy nữ nhi vừa xấu vừa ngốc này của mình nhưng dù thế nào vẫn là nữ nhi thân sinh! Bản thân từng đối với nàng sủng ái có thừa này nay chết thì cốt vô tồn, trong lòng thập phần thương tâm.

Bất quá bộ dáng của nàng như vậy chết có lẽ là một loại giải thoát

Phụng Thiên Dao từ nhỏ đã bị Phụng Thiên Linh được sủng ái chen ép, nàng tính tình nhất gan yếu đuối, gặp đại tỷ Phụng Thiên Mị bị khi dễ như thế, trong lòng rất khó chịu, đồng tình. Nàng không giúp được nàng, nhưng nàng có thể vụng trộm được thức ăn cho đại tỷ, biết được Phụng Thiên Linh và Phụng Thiên Bình muốn khi dễ đại tỷ thì vụng trộm tới báo tin.

Hiện tại tỷ tỷ đáng thương táng thân biên lửa, còn thi cốt vô tồn, nàng trong lòng là vạn phần khổ sở, chỉ có vụng trộm tránh ở trong phòng khóc.

Đỗ di nương không phi kẻ vô tình, chỉ là chốn thâm cung hậu viện này không cho phép nàng đa tình.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Không Cánh Mà Bay

Nàng rất đồng tình với Phụng Thiên Mị, nhưng nàng là đối tượng mà Phụng Văn Tinh nhắm vào, vì an nguy của nữ nhi, nàng không thể đối nghịch với Phụng Văn Tinh.

Phụng Văn Tinh là nữ nhi Lại bộ Thượng thư, tuy rằng là thứ nữ nhưng so với muội muội Binh Bộ Thị Lang vẫn hơn nhiều, cái gọi quan cao áp chết người, hẳn là để chi Phụng Văn Tinh đi!

Biết được nữ nhi thường giúp Phụng Thiên Mị, trong lòng nàng run sợ, may mắn không bị hai chi thứ kia phát hiện nếu không chỉ sợ hai hai con nàng không sông nổi.

Đối với hạ nhân thì đại tiểu thư xấu ngốc mê trai kia chết sớm càng tốt. Không thêm để ý nhiều.

Cái bọn họ để ý là tại sao Hiên Vương hai lần bị hoả hoạn, mọi người đều nhất trí cho rằng Phụng Thiên Mị là tai tinh, nàng vừa gả cho Hiên Vương, vương phủ liền xảy ra chuyện.

Trong hoàng cung, Thái Hậu biết được Phụng Thiên Mị táng thân biên lửa, sắc mặt lập tức tiêu sái, cảm thấy vô cùng khổ sở và áy náy.

Nàng tại sao không chịu gặp Phụng Thiên Mị, lại vô tâm vô tình không quản sống chết của nàng (PTM) ! Nàng (PTM) ngốc xấu đã muốn đủ đáng thương, bây giờ còn táng thân biên lửa, thi cốt vô tồn, liền ngay cả bia mộ không có.

Mị Nhi còn sống, nàng (TH) không thể chiếu cố nàng (PTM), hiện tại đã chết không thể để linh hồn nàng (PTM) lưu lạc bên ngoài.

Xảy ra chuyện ngay khi nàng vừa gả đến Hiên vương phủ , cho nên nàng không thể lấy thân phận Hiên vương phi nhập hoàng lăng. Nhưng không thể trúc xất nàng khỏi Hiên vương phủ, đó là đối người chết bất kính, hiện tại chỉ có thể cho nàng một thân phận, Mị nhi trên tời an ổn.

Hiên vương phủ

Trong thư phòng, Thương Lan Hiên thức trắng đêm ngồi trước bàn đọc sách, có vẻ mệt mỏi, nghĩ đến chuyện đã xảy ra đêm qua, trong lòng loạn đến cực điểm.

“Vương gia, không tốt .” Đột nhiên, một thanh âm tràn đầy kinh hoàng vọng vào, làm Thương Lan Hiên theo bản năng giật mình một cái. Trải qua những chuyện tối hôm qua, Thương Lan Hiên hẳn sợ nhất là thị vệ hô “ Không tốt ” sợ hơn nữa là chuyện có liên quan tới Phụng Thiên Mị.

“Chuyện gì?” Thương Lan Hiên trong đầu suy nghĩ phức tạp, không kiên nhẫn hỏi.

“Vương, Vương gia, thời điểm nô tài thu thập chính sảnh, phát hiện sinh lễ không cánh mà bay.” Thị vệ khủng hoảng đưa tin.

“Cái gì?” Không cánh mà bay? Thương Lan Hiền từ trên ghế đứng phắt dậy, có đôi khi sợ cái gì là cái đấy đến! Không thấy sinh lễ của Phụng Thiên Mị, hay vương phủ có đạo tặc?

Không suy nghĩ nhiều, Thương Lan Hiền xoay mình bước ra cửa hướng chính sảnh đi tới.

Nam uyển

Tô Tịch nhi một đêm không ngủ, hơn nữa trong lòng lo lắng, sắc mặt vô cùng tiêu tụy, không chút huyết sắc

“Vương phi, không tốt.” Lúc này, nha hoàn Thanh nhi thần thần bí bí kinh hoàng lao vào.

Tô Tịch Nhi đang bung ly trà nghe tiếng thân thể cứng đờ, tay run run ly trà trên tay không hề báo trước rơi xuống, truyền tới một tiếng “Choang”

“Thanh nhi, ngươi đừng hốt hoảng như vậy, mau nói đã xảy ra chuyện gì.” Thấy Vương phi bị giật mình, Lục nhi nhẹ giọng trách cứ

“Nghe, nghe nói sinh lễ của tân vương phi không cánh mà bay.” Thanh nhi cực lực ngăn chặn sợ hãi ở nội tâm, nhẹ giọng nói.

“Cái gì?” Tô Nhị Tịch sợ tới mức từ ghế nhảy dựng lên, không đứng vững chỉ cảm thấy đầu choáng váng rồi hôn mê bất tỉnh.

“Vương phi” Lục nhi Thanh nhi vội vàng đỡ lấy Tô Nhị Tịch, kỳ thật, đã xảy ra nhiều chuyện tình quỷ dị như vậy, trong lòng Lục nhi cũng thập phần sợ hãi chẳng qua là mạnh mẽ trấn áp đi mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Đùa Giỡn Hồng Kiều

Sinh lễ của Phụng Thiên Mị không cánh mà bay, vậy thật sự nàng trở lại báo thù. Đầu tiên hút máu bốn thị vệ tiềm đó đốt chính sảnh, rồi lại thêm hai thị vệ bị hút máu, hiện tại không thấy đồ cưới, chẳng lẽ tiếp theo là đền sùng phi và Vương gia.

Ngừng nghĩ, Thân thể Lục nhi không khống chế được mà run lên, tuy rằng nàng không trực tiếp hại Phụng Thiên Mị, nhưng là đồng lõa!

Tiền thính, mọi người dừng thu thập, bởi vì đồ cưới không thấy, ai cũng không dám tiếp tục làm, trước chờ Thương Lan Hiền đến xem xét, mọi người thì thăm to nhỏ với nhau.

“Ngươi nói xem có phải Vương phi tới trả thù hay không?, Vương gia giết nàng, lại thiêu nàng, có phải nàng biến thành lệ quỷ, muốn giết hại toàn bộ vương phủ!” Một gia đình tâm trạng khủng hoảng khê nói.

“Hắn là, tôi hôm qua bốn thị vệ bị hút khô máu, giờ sinh lễ không thấy, không phải quỷ hồn Vương phi tới lấy mạng thì là cái gì!” một gia đình khác nói

“Làm sao bây giờ, có thể tìm tới chúng ta hay không!” Mấy nha hoàn đang sợ hãi, nghe bọn gia đình nghị luận xong, các nàng cùng mà4 thấy mình có thể bị Phụng Thiên Mị hút khô máu giống mấy thị vệ kia.

“Đừng nói nữa, Vương gia tới.” Mắt gia đình nhìn xa xa Thương Lan Hiền đang bước tới, vội vàng nhắc nhở, chúng gia đình nha hoàn cũng lập tức an tĩnh lại.

Trong một gian phòng ở hoang viện, Phụng Thiên Mị ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao mới tỉnh.

Nàng bình thường không phải người lười, chỉ là hôm qua xảy ra quá nhiều chuyện làm nàng không muốn ra khỏi giường.

Đúng lúc Phụng Thiên Mị dậy, Hồng Kiều bụng chầu nước rửa mặt tới.

“Không phải bảo em* nghỉ ngơi sao? Em trên người có thương tích! Để ta tự làm được mà.” Ngừ khí nữ tử có chút bất đắc dĩ.

“Tiểu thư, đây là thói quen của Hồng Kiều! Chẳng lẽ người muốn cho em bứt dứt sao? Hơn nữa, thương thế của em không có gì đáng ngại” Hồng Kiều ha ha cười, ben chầu nước vào trong phòng.

“Nhưng em sẽ phá hư thói quen của ta, về sau ta trở nên lười làm việc.” Phụng Thiên Mị trước tự bản thân làm việc của bản thân, nhưng hiện tại sớm muộn bị phá hư.

“Em phá hư người để người không thể để em rồi đi! Nếu ngày nào đó tiểu thư bỏ toi em, em biết đi nơi nào đây! Còn không bằng phá hư người trước cho tiểu thư phải luyến tiếc em.” Hồng Kiều cười trêu ghẹo, trong lòng đối với những lời nói hôm qua của Phụng Thiên Mị vẫn sợ hãi.

Chớp mũi Phụng Thiên Mị không khỏi đau xót, Hồng Kiều vẫn còn sợ nàng (PTM) bỏ rời nàng (HK)! Cho dù nàng (PTM) không quen nàng (HK), nàng (PTM) sao có thể bỏ lại nàng (HK)! Nàng nói qua, nàng hội bảo hộ Hồng Kiều cả đời.

“Nha đầu ngốc, ta sao có thể không cần người! Nhưng người thủy chung phải lập gia đình a!” Phụng Thiên Mị an ủi nói.

Hồng Kiều vừa nghe đến hai chữ lập gia đình (vì trong tiếng trung “Lập gia đình” chỉ có hai chữ [已婚] nên mình để nguyên văn), khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ bừng, thẹn oán nói “Tiểu thư, Hồng Kiều không lấy chồng, Hồng Kiều muốn cả đời đi theo tiểu thư.”

Phụng Thiên Mị bất đắc dĩ cười khổ, sao khả năng không lấy chồng đâu! Hồng Kiều đã vì nàng quý môn quan cũng qua, nàng làm sao có thể nhẫn tâm để nàng cô đơn cả đời! Khi già không có con hiếu thuận, không có chăm sóc trước lúc lâm chung, nàng tuyệt đối không cho phép điều này xảy ra. Không chỉ già, hơn nữa phải già hão.

“Chẳng lẽ tiểu mỹ nhân là coi trọng gia , như vậy gia liền trực tiếp thu người đi! Bảo đảm người đời này ăn uống không lo.” Phụng Thiên Mị giả bộ lưu manh , vẻ mặt cười đậm đàng đưa giỡn Hồng Kiều.

*Trong các chương trước ta để PTM gọi HK là người bắt đầu từ chương này ta để là "em" nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Không Được Phép Quỳ.

“Tiểu thư, không đứng đấy.” Hồng Kiều hồn hển dậm chân một cái, này tiểu thư tỉnh lại sau, không chỉ trở lên thông minh, có võ công , da mặt còn da hơn trước không biết bao nhiêu lần.

“Ha ha ha ha!” Phụng Thiên Mị vui vẻ thoải mái cười to, Hồng Kiều cũng là bùi môi, tỏ vẻ bất mãn.

Khi nói chuyện, Phụng Thiên Mị đã thu thập xong, ngồi vào ghế giữ kính trong điểm, Hồng Kiều lại vấn tóc cho Phụng Thiên Mị.

“Tiểu thư thật sự đẹp quá a! Sợ không có người nào có thể so sánh!” Nhìn dung nhan tuyệt sắc trong kính , Hồng Kiều không khỏi cảm thán nói.

Trước kia tiểu thư tuy rằng nữ, lại si ngốc ngây ngốc, lại bị nhị tiểu thư xui khiến trang điểm lòe lẹt, cho nên bị coi là xấu nữ. Nhưng là hiện tại tiểu thư không ngốc, một thân ngạo khí, cao quý, siêu phẩm thoát tục, đẹp đến không gì có thể thay thế.

Nếu bây giờ tiểu thư xuất hiện trước mặt Hiên vương, Hiên vương khẳng định sẽ hối hận muốn chết, không chỉ Hiên vương, sợ là bao nhiêu nam tử đều lâm vào khuyh đào đi!

Bất quá tiểu thư nói Hiên vương là nam nhân lạnh lùng, vô tình và tàn nhẫn, không đáng có được tiểu thư, chính Hiên Vương nhẫn tâm giết hại các nàng.

Lúc này, Phụng Thiên Mị cũng nhìn bản thân trong gương đến xuất thần, quả là một dung nhan tuyệt sắc khuyh thành! Da trắng nõn nà, mi như xa như họa, chu thân không tì vết.

Nếu so với Hoa nhi (bông hoa) trong vườn sợ là đều thất sắc trước vẻ đẹp này.

“Tiểu thư”

Lúc này, Tư Vân bốn người bọn họ tiến vào, Tư Vân như trước một thân nam trang màu trắng, trong tay Tư Nguyệt còn cầm một bộ y phục.

“Tiểu thư, các tỷ tỷ nói, là tiểu thư đã cứu ta, còn ban thưởng tên của ta, Tư Diệu cảm ơn tiểu thư ân cứu mạng, về sau, Tư Diệu sẽ sống chết cùng tiểu thư, thỉnh tiểu thư chịu Tư Diệu cúi đầu.” Thanh âm thanh thúy dễ nghe, giọng điệu hoạt bát tiêu sái, khí chất không câu nệ tiểu tiết, lại tuân thủ thói quen quý củ nghiêm ngặt, nói xong hướng Phụng Thiên Mị quỳ xuống.

“Chậm đã” Bỗng giọng điệu Phụng Thiên Mị có chút lạnh nhạt vang lên, Tư Diệu chưa kịp quỳ xuống liền cứng đờ, thân thể bán ngồi, đứng không phải quỳ không xong. Mà đám người Hồng Kiều và Tư Vân nghi hoặc nhìn phía Phụng Thiên Mị, thấy Phụng Thiên Mị vẻ mặt lạnh nhạt, trong lòng các nàng hoảng hốt, không dám nói chuyện.

“Người của ta đầu gối tôn quý, không thể quỳ xuống một cách tự tiện.” Phụng Thiên Mị ra vẻ không hồn giận nói.

Ách

Mọi người kinh ngạc một trận, việc này các nàng đều biết, chỉ là Tư Diệu không biết, mà các nàng cũng đã quên nói cho nàng.

Tư Diệu không kịp phản ứng lại, hoài nghi chính mình có phải nghe lầm hay không.

Tư Vân kể mọi chuyện xảy ra ngày hôm qua cho Tư Diệu biết, duy độc một chuyện đã quên nói Phụng Thiên Mị không thích các nàng quý xuồng, hiện tại, nghe Phụng Thiên Mị nói đầu gối các nàng thực tôn quý khi, trong lòng một trận cảm động.

Cho dù các nàng ở Linh Cốc đảo, thân là hộ pháp bên người thánh nữ, vẫn không tránh được phải quý.

“Như thế nào? Còn không đứng lên? Hay muốn quý cả đời à!” Phụng Thiên Mị thấy Tư Diệu rõ ràng bị lời của nàng làm ngây ngẩn cả người, liền ra vẻ không kiên nhẫn.

“Á!” Tư Diệu bị lời nói Phụng Thiên Mị làm búng tỉnh, sau khi hoàn toàn phản ứng lại, cảm động hết lớn, “Tiểu thư, người thật là thật tốt quá.”

Phụng Thiên Mị chính là bất đắc dĩ cười cười, Tư Vân cùng Tư Nguyệt tương đối trầm ổn, mà Tư Diệu cùng Tư Tình lại tương đối hoạt bát, là loại yêu nói yêu, đều là người không câu nệ tiểu tiết.

“Tiểu thư, người muốn nam trang, tuy rằng cũ, nhưng sạch sẽ.” Lúc này, Tư Nguyệt đưa một bộ nam trang tới trước mặt Phụng Thiên Mị.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Nhất Thế Một Đôi Người

“Giang hồ nữ nhân, không câu nệ tiểu tiết!” Phụng Thiên Mị tiếp nhận nam trang Tư Nguyệt đưa.

Mọi người bị hào khí Phụng Thiên Mị cấp chút trấn động, khí chất vốn không nên xuất hiện trên người tiểu thư cư nhiên người lại có thể phát ra vô cùng nhuần nhuyễn, lãnh ngạo, cao quý, thoát tục, xinh đẹp, hào khí, này tiểu thư thật đúng là trăm biến đa dạng. Không biết, về sau tiểu thư còn có thể cho các nàng bao nhiêu rung động rung động à!

Trong chốc lát, trong phòng xuất hiện một mỹ nam tử, thân thể thuần khiết, mang hương thơm, khí chất như lan, ngay cả nữ tử đều thấy mặt đỏ. Đây nam tử chính là Phụng Thiên Mị nữ nhân nam trang.

“Oa! Tiểu thư phần nam trang thật sự hảo anh tuấn à!” Hồng Kiều sùng bái nhìn tiểu thư chính mình, trong mắt tràn đầy kinh diễm, nhìn không được kinh hô.

“Đúng vậy! Quả thực so với nam tử còn muốn tuấn hơn!”

“Nếu tiểu thư là nam tử, không biết bắt được bao nhiêu tâm nữ tử đâu!”

Tư Tình và Tư Diệu cũng tràn đầy kinh diễm phụ họa nói, Tư Vân Tư Nguyệt không nói gì thêm, trong mắt sớm để lộ bao nhiêu kinh diễm.

“Kia bốn thiếu gia liền cổ mà làm thu tất cả các người! Thế nào?” Phụng Thiên Mị đắc ý cười cười, giả bộ nghiêm túc, giọng điệu thanh âm tràn đầy mê hoặc.

Mấy người nhất thời hai má đỏ bừng, đồng thời cũng xấu hổ, các nàng thấy thế nào tiểu thư cũng có tiềm chất làm nam nhân!

“Ta xem tiểu thư nếu là biến thành nam nhân, không biết làm bao nhiêu nữ tử tan nát tâm đây!” Tư Vân đậm cười nói.

“Chỉ giáo cho?” Tư Nguyệt khó hiểu.

Phụng Thiên Mị cũng có chút nghi hoặc nhìn phía Tư Vân.

“Xem, tiểu thư đem toàn bộ chúng ta đều thu, kia ngày nào đó nếu người nhìn thấy xinh đẹp nữ tử, không phải sẽ vứt bỏ chúng ta sao? Nữ tử bị vứt bỏ, tâm không phải là nát sao?” Tư Vân nói.

“Không phải vậy, nếu bốn công tử thích, thứ gì cũng có thể chia sẻ với người khác, thế nhưng, người ta yêu thì tuyệt đối không thể chia sẻ với người khác. Ta cần chính là một đời một kiếp một đôi người, nếu như không có ai làm được, vậy thì ta thà rằng không có còn hơn lấy bừa.” Về mặt Phụng

Thiên Mị đây nghiêm nghị nói.

Nàng là người hiện đại, không có quan niệm nhất phu đa thê, tới nơi này nàng không nghĩ tới việc thành thân, bởi vì nam nhân nơi này ba vợ bốn nàng hầu, hoặc là thị thiếp như mây, nàng chán ghét dùng chung đồ với người khác, đặc biệt nam nhân.

Dạ!

Mọi người một trận khiếp sợ, ý tưởng tiểu thư cũng quá lớn mật đi! Nhưng là, như thế nào có khả năng cả đời nhất thê một đôi nhân.

“Nhưng là, nam nhân ba vợ bốn nàng hầu là chuyện bình thường!” Tư Vân nghi hoặc nói, trong lòng lại không hiểu tán thành lời nói của Phụng Thiên Mị, đâu có nữ nhân nào cùng người khác chia sẻ nam nhân của mình! Chỉ là thế giới này sớm có truyền thống như vậy.

Phụng Thiên Mị cười khổ một tiếng nói: “Cũng bởi vì người ta đều tam thê tứ thiếp, cho nên mới có nhiều thê tử và thiếp như vậy, cũng vì thế mà giữa huynh đệ tỷ muội đều đấu tranh để tranh thủ tình cảm, vì lợi ích của mình, không ngại đi giết hại huynh đệ.”

Lấy Phụng Thiên Mị để nói đi! Nhị di nương bởi vì nàng chiếm thân phận nữ đích không thể phù chính, cho nên thường xuyên ngược đãi nàng, không cho nàng ăn cơm, chỉ có Phụng Thiên Dao thường xuyên len lén đưa cơm cho nàng! Phụng di nương hận không thể diệt trừ được Phụng Thiên Mị cho yên tâm, cũng không thể làm gì vì sau lưng Phụng Thiên Mị có Thái hậu làm chỗ dựa, coi như sau khi Thái hậu thấy Phụng Thiên Mị biến thành ngọc thì không thích nàng nữa, nhưng bà vẫn thường xuyên cho người mang đồ tới cho nàng, chẳng qua là đều bị Phụng Thiên Linh đoạt đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Sát Tinh Tai Tinh

Một nhà quan lại đã đấu nhau thành như vậy, thì nhà đế vương khỏi phải nói, như sống trên mũi dao, mỗi ngày phải đề phòng có người muốn hại mình. Chỉ vì một thứ có tên là ngôi vị hoàng đế, sát huynh diệt cha việc đại nghịch bất đạo nào cũng là được.

Nghe qua những gì Phụng Thiên Mị nói, nghĩ tới những ngày cùng nàng gặp gỡ, lại thấy nhà đế vương có mấy huynh đệ hoà thuận, tỉ muội tình thâm! Ai cũng vì lợi ích của mình mà giết hại người khác!

“Tốt lắm, Tư Vân Tư Tinh theo ta đi ra ngoài bán mấy đồng châu báu này, thuận tiện đi quan phủ mua lại căn nhà này, lại mua ít gia dụng. Tư Vân, các người mấy người trước hết đem sân thu thập một chút, chuyện sau đó trở về bàn tiếp.” Phụng Thiên Mị nhìn không khí trở nên trầm tĩnh, vội vàng ngắt lời.

“Là, tiểu thư.” Mọi người đáp.

Tiếp đến Tư Vân Tư Tinh cùng Phụng Thiên Mị xuất môn.

Lúc này trên đường cái, chuyện Phụng Thiên Mị táng thân biển lửa và chuyện Hiên vương phủ hai lần bị cháy đã sớm trở thành chủ đề chính.

“Ài! Phụng Thiên Mị kia đúng là tai tinh! Vừa gả đến Hiên vương phủ, đầu tiên là viện của mình cháy, táng thân biển lửa không nói, còn làm hại Hiên vương phủ chính sảnh bị cháy.”

“Không phải sao? Còn sống đã ngốc đã xấu thì thôi đi, nay chết rồi còn hại người Hiên vương phủ thật sự là tai tinh mà!”

“Hy vọng nàng ta bị nhốt vào mười tám tầng địa ngục, đừng đầu thai lần nữa hại người.”

“.....”

Mọi người ngơ ngác một câu ta một từ, rất ác độc.

Mà những lời này, lọt vào tai ba người Phụng Thiên Mị không thiếu một chữ, trong mắt Phụng Thiên Mị hiện lên một chút âm ngoan, nhưng bất động thanh sắc. Tư Vân coi như là bình tĩnh, nhưng Tư Tinh hiểu thẳng đã sớm không bình tĩnh nổi.

“Tiểu công tử.” Tư Tinh trong lòng tức giận vô cùng khó chịu.

Phụng Thiên Mị tự nhiên biết Tư Tinh vì nàng tức giận, nàng sao có thể không để ý! Nhưng hiện tại không phải thời điểm so đo.

“Không có việc gì.” Phụng Thiên Mị cười an ủi, đáy mắt là một mảnh lãnh

ý, tai tinh phải không? Sát tinh phải không? Tốt lắm, nếu nàng không làm chút gì? Kia thật sự thực xin lỗi hai xưng hô tai tinh và sát tinh này.

Muốn náng bị nhốt vào mười tám tầng địa ngục, hừ! Nàng nhốt hẳn vào mười tám tầng địa ngục trước.

“Huyết Xà, người kia, liền giao cho ngươi.” Phượng Thiên Mị trong mắt hiện

lên hồng quang, phân phó Huyết Xà.

“Xích Xích... là, chủ nhân.” Huyết Xà nghe lệnh, vô thanh vô thức hướng nam

từ kia đánh tới, bởi vì Huyết Xà là thần xà, có thể ăn thân.

Người mà Thượng Thiên Mị để cho Huyết Xà hấp huyết, là tên mê cò bạc vô lại, tên là Tiểu Tứ, hẳn sớm bị dân chúng chán ghét, cho nên Phượng Thiên Mị mượn hắn xuống tay.

Đột nhiên, “A” một tiếng kêu sợ hãi vang vọng khắp đường, mọi người thấy

Tiểu Tứ đột nhiên ngã xuống đất, bộ mặt trở lên trắng bệch, huyết giống như bị hút khô, hoảng sợ trừng lớn hai mắt, lập tức, kinh hoàng lui cách ba thước.

Tư Tinh cũng sợ tới mức kêu to, Tư Vân đem qua thấy thể trạng giống mấy thị vệ ở Hiện Vương phủ, liền biết là kiệt tác của tiểu thư nhà mình. Nhưng vì hôm qua đêm tối, không nhìn thấy rõ như hiện tại nên Tư Vân cũng bị dọa, ghê tởm quay mặt qua chỗ khác.

Mà này một màn cũng hấp dẫn một người ngồi ở nhân gian trong tử lâu ven đường, dung mạo người nọ không rõ, chỉ biết hẳn là một nam tử, bạch y cầm bảo, một đầu mặc phát, dùng ngọc quan cột lên một chút, còn lại tóc dài đổ như thác dài tới tận eo.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Quỷ Hồn Quỷ Ách Phá

Bên cạnh nam tử có hai người vận y phục màu xám, khoảng hai hai, hai ba tuổi, dung mạo gọi là tuần lãng, nhìn dưới lầu cách đó không xa có chuyện xảy ra, trên mặt tràn đầy khiếp sợ cùng nghi hoặc, còn có chút sợ hãi.

“Đây là có chuyện gì xảy ra?” Nam tử vận y phục màu xám ở bên phải kinh hoàng tự hỏi, đối với việc nam nhân kia đột ngột tử vong, căn bản là nhìn không thấy bất cứ chuyện gì xảy ra, cứ như vậy ngã xuống.

“Trước nhìn kỹ hẵng nói” Bạch y nam tử không nói gì, nam tử bên trái cũng vận y phục màu xám trấn định nói.

Phía dưới, tuy rằng mọi người sợ hãi, nhưng không có rời đi, một số người vì xem náo nhiệt số khác vì quá sợ nên không rời đi.

“A! Chẳng lẽ là quỷ hồn Phượng Thiên Mị lại xuất hiện?” Một giọng nói của nam nhân tràn đầy khủng hoảng vang lên đưa tới ánh mắt của mọi người, tất cả bỗng an tĩnh lại, một đám vẻ mặt hoảng sợ, thần sắc phức tạp.

Nam tử kia một thân gia đình, bởi vì người này thường xuyên ra đường mua này nọ, dân chúng liếc mắt một cái liền nhận ra, người này ở phòng bếp Hiện vương phủ chuyên phụ trách mua thức ăn, Tiểu Phúc.

“Đây không phải Tiểu Phúc của Hiện vương phủ sao? Chẳng lẽ, Hiện vương phủ trừ bỏ cháy, còn đã xảy ra chuyện gì sao?” Một cô nương nhẹ giọng nghi ho.

Phượng Thiên Mị nghe xong, nhất thời hiểu rõ, đáy mắt hiện lên một chút ý cười, hiện tại Hiện vương phủ sợ là đã bị chuyện tình đêm qua làm thành hoảng loạn đi! Đầu tiên bốn thị vệ bị Huyết Xà hút khô huyết, sau chính sảnh bị cháy, còn có hai thị vệ cũng bị Huyết Xà hút khô huyết luôn, cho nên bọn họ đều cho rằng là quỷ hồn Phượng Thiên Mị trở lại báo thù.

Ha ha! Làm chuyện đuối lý, chẳng lẽ, còn muốn sống tốt sao? Đặc biệt Thương Lan Hiên và Tô Nhị Tịch, trong lòng sợ là đang chịu tra tấn đi! Bất quá không rằng bọn họ đang áy náy, mà là bởi vì sợ hãi, sợ giống mấy thị vệ kia, bị quỷ hồn Phượng Thiên Mị hút khô huyết rồi chết.

Thấy ánh mắt mọi người đều nhìn mình, Tiểu Phúc liền phát hiện mình lỡ lời, vội vàng che miệng lại, muốn chạy trốn, nhưng lại bị Phượng Thiên Mị ngăn cản.

“Ngươi nói cái gì? Cái gì quỷ hồn Phượng Thiên Mị lại xuất hiện?” Phượng Thiên Mị ra vẻ nghi hoặc hỏi.

Hiên vương phủ đã xảy chuyện tình quý dị như vậy, Thương Lan Hiên đương nhiên không phép hạ nhân trong phủ nói ra ngoài, mà hôm nay nàng không tính để Tiểu Phúc này kể hết chuyện xảy ra đêm qua, nhưng không có nghĩa nàng không làm điều gì.

Cho nên hiện tại có cơ hội để nàng gây khủng hoảng có lý nào nàng lại bỏ qua đây!

“Khôngkhông có gì.” Tiểu Phúc khủng hoảng khoát tay, dứt lời muốn vượt qua Phụng Thiên Mị rồi đi, nhưng là Phụng Thiên Mị sao dễ dàng để người đi như vậy!

“Vị này tiểu ca, sao lại có quỷ hồn Phụng Thiên Mị chứ? Nàng ở Hiên vương phủ có phải làm ra chuyện gì rồi phải không? Người đã chết không phải sẽ đi đầu thai sao? Trừ phi là có oan khuất lớn, không thể giải, mới có thể ở lại hấp loạn huyết người. Chẳng lẽ người vừa chết đắc tội với Phụng Thiên Mị sao?” Phụng Thiên Mị một bộ khó hiểu hỏi, cũng hỏi ra luôn nghi hoặc ở trong lòng dân chúng.

Nhưng Tiểu Phúc nghe được sắc mặt trắng bệch, toàn thân run run, nhớ tới chuyện phát sinh tối qua, cùng với những gì vị công tử này nói, hoảng sợ không biết làm sao.

Phụng Thiên Mị sẽ không tìm đến hấn đi! Không, sẽ không, hấn không có khi dễ Phụng Thiên Mị, không có, không có, lúc này Tiểu Phúc thần kinh bắt đầu rối loạn.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Nói Ra Hành Vi Phạm Tội

Dân chúng cũng vô cùng khủng hoảng, một số người từng khi dễ Phụng Thiên Mị lúc này toàn thân bủn rủn, lạnh toát cả ngời, đều có cảm giác rằng dường như bọn họ sẽ là người kế tiếp Phụng Thiên Mị tìm tới.

Chẳng lẽ Phụng Thiên Mị thật sự bị chết oan uổng, dân chúng bắt đầu ngờ vực không căn cứ.

“Không, ta không biết, ta thật sự không biết.” Tiểu Phúc lúc này hô hấp rối loạn, đồng tử mở lớn, khủng hoảng liên tục lùi bước, không muốn nói đến chuyện này.

Vương gia nói qua, nếu ai tiết lộ nửa câu, sẽ giết chết cả nhà kẻ đó, cái này không phải nói giỡn.

“Nghe nói đêm qua Phụng Thiên Mị và Hiên vương gia đại hôn, nhưng không hiểu vì sao bị chết cháy ở trong phòng, nàng cho dù là ngọc tử, hấn cũng sẽ trốn a, cho dù nàng không biết trốn, nàng không phải còn có một nha hoàn sao? Như thế nào hai cái đều bị thiêu a! Đây trong đó nhất định có kỳ quái! Còn có, Hiên vương phủ chính sảnh đột nhiên ở nửa đêm cháy, cái này càng quý dị, Hiên vương phủ tuy rằng không phải hoàng cung, nhưng là đề phòng cũng không lỏng a! Chẳng lẽ, kia hóa là” Phụng Thiên Mị cố ý nói thêm, rồi không nói nữa nhưng phản động mọi người đã hiểu.

Sắc mặt đám đông dân chúng đã sớm hiện đầy sợ hãi và nghi ngờ, bọn họ bắt đầu nghi ngờ cái chết của Phụng Thiên Mị.

Trước đây, bọn họ cũng không thêm để ý Phụng Thiên Mị chết như thế nào,

dù sao một ngọc tử bị nhiều người si nhục, chết thì chết. Nhưng mà bây giờ chuyện đang phát sinh ở trước mắt bọn họ lại kinh khủng như vậy, mà vị công tử trước mắt này lại phân tích rất có lý, không phải thật sự Phụng Thiên Mị bị chết oan, rồi tới tìm người báo thù chứ.

Cái này làm bọn họ không thể nào bình tĩnh được!

“Tiểu Phúc, ngươi nói, đêm qua Hiên vương phủ đã xảy ra chuyện gì?”

“Đúng vậy đúng vậy! Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra a?”

“.....”

Dân chúng vây quanh Tiểu Phúc, ta một câu ngươi một câu hỏi.

“Ta, ta, ta.” Tiểu Phúc sợ tới mức ta ta nửa ngày cũng nói không nên lời, trực tiếp “Đông” một tiếng, hôn mê bất tỉnh.

“Tiểu Phúc, Tiểu Phúc.” Có người còn chưa cam lòng lay lay Tiểu Phúc nắm dưới đất, giống như rất muốn được biết rõ ràng mọi chuyện.

“Hay là tìm người đưa hấn trở về Hiên Vương phủ đi! Coi như trong Vương phủ có chuyện gì xảy ra, thì cũng không tiện tiết lộ cho chúng ta biết,

Phượng Thiên Mị có hóa thành quỷ hồn gì đó hay không, vậy cũng không thể biết được.” Phượng Thiên Mị bày ra bộ dáng khéo hiểu lòng người đi khuyên nhủ, giống như là đang khuyên người khác không nên đi hỏi thăm chuyện của người khác vậy, nhưng ý tứ trong lời nói lại gọi lên lòng hiếu kỳ của mọi người, dường như nói không thể để chuyện này thấy được ánh sáng, cho nên

Hiên Vương phủ mới phong tỏa kín nó lại vậy.

Lúc này, lòng hiếu kỳ của đám dân chúng càng nặng hơn, chuyện bát quái này thật không đơn giản, đây là chuyện liên lụy đến nhân mạng! Nếu thật là quỷ hồn Phượng Thiên Mị đi ra quấy phá, vậy không phải người nào cũng gặp nguy hiểm sao?

Không, không thể để cho chuyện như vậy xảy ra.

“Công tử, vậy theo ngươi suy đoán, ngốc kia. . . Không không không,

Phượng tiểu thư kia sẽ đến tìm chúng ta hay không!” Một vị phụ nhân sợ hãi bất an hỏi.

“Đúng vậy, đúng vậy! Mặc dù ta không có ức hiếp Phượng tiểu thư, thế nhưng, nhi tử của ta từng đi theo mấy đứa trẻ đọc thơ ca liên quan tới Phượng tiểu thư, ta sợ. . . .” Vị phụ nhân vừa nói, vừa bắt đầu khóc thút thít, nghĩ đến Phượng Thiên Mị vì báo thù biến thành ma quỷ hút máu, hoảng sợ trong lòng không có giảm xuống một chút nào, tựa như đã nhìn thấy hình ảnh con trai mình bị Phượng Thiên Mị hút khô máu, rất là kinh khủng

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Cừu Hận Rất Lớn

“Làm sao bây giờ a! Con ta cũng từng nói qua!” Nghe xong, nam tử trung niên kêu lên.

“Ta cũng ở sau lưng chửi bới Phượng tiểu thư” Một nữ tử sợ hãi nói.

“Ta, ta còn mắng nàng nữa!” Một nam tử trẻ tuổi ân hận nói.

“....”

“... ”

Chúng dân chúng vây quanh Phượng Thiên Mị, nói hết những chuyện mình đắc tội với nàng ra, ký thác toàn bộ hi vọng lên vị công tử trước mắt, bởi mất câu nàng nói, làm mọi người cảm thấy như là Phượng Thiên Mị đang nói.

Nếu trước kia, bọn họ quả quyết không tin tưởng, nhưng mới vừa rồi chuyện ra rằng ngay trước mắt, mà này Tiểu Tử chết ngay trước mặt bọn họ.

Phượng Thiên Mị thấy thế, khóe mắt không khỏi hung hăng run rẩy vài cái, nàng khủng bố như vậy sao?

Nàng là muốn tạo thành khủng hoảng trong thành khủng hoảng, làm dân chúng đối với Thương Lan Hiên nghi ngờ, nhưng nàng không muốn dân chúng cảm thấy bất an, nàng không phải kẻ sử dụng những thủ đoạn vô tình, nhưng một khi đã vô tình thì không phải là người, khó có người chịu được.

Cho nên nói, Phượng Thiên Mị nàng không phải kẻ vô tình, chỉ vô tình với kẻ đáng phải chịu mà thôi.

“Các vị, tuy rằng Phượng gia tiểu thư không thông minh, nhưng không keo kiệt đến mức như vậy, nếu không phải có cừu hận lớn, nàng tất nhiên không ra tay. Vừa rồi vị công tử kia và Phượng tiểu thư lúc trước chắc có ân oán ta không rõ, nhưng mới vừa rồi, ta rõ ràng nghe được hấn nguyên rủa Phượng tiểu thư bị nhốt vào mười tám tầng địa ngục, không thể đầu thai hại người. Đối với người chết mà nói, kiêng kỵ nhất chính là không thể đầu thai, cho nên đã chọc giận Phượng tiểu thư, Phượng tiểu thư mới có thể hại hấn!” Phượng Thiên Mị nói.

Tuy rằng Phượng Thiên Mị quyết định sát người không phải vì câu nói kia, phần lớn là để giết gà dọa khỉ, tạo thành khủng hoảng. Nhưng lại nói nam nhân này bình thường trộm cắp cờ bạc, tam thuật bất chính, mới trở thành vật hi sinh của nàng .

Mọi người nghe Phượng Thiên Mị nói như vậy, tâm bình tĩnh đi không ít, bọn

họ cũng không biết vì cái gì, đối với những gì vị công tử này nói cảm thấy có vài phần an tâm, giống như nàng chính là Phượng Thiên Mị.

Đương nhiên bọn họ không biết nàng chính là Phượng Thiên Mị, chỉ là dân

chúng không hiểu vì sao lại tin tưởng lời nói của vị công tử này, ai cũng không biết, có lẽ bọn họ cảm thấy Phượng Thiên Mị nói có đạo lý!

Phượng Thiên Mị thấy đã đạt được mục đích, không lưu lại lâu yên lặng rời đi.

Trong nhả gian của tử lâu bên cạnh, ba nam tử thu màn tử đầu tới cuối vào mắt, đối Phượng Thiên Mị nữ phần nam trang sinh ra vài tia tức giận cùng bội phục. Mới vừa rồi ý trong lời nói của nàng, bọn họ tự nhiên đều nghe ra, này còn có nghị luận của dân chúng bọn họ hiểu, cũng rất rõ ràng Phượng Thiên Mị tử là có nguyên nhân khác .

Hơn nữa, nam nhân kia chết rất quý dị , quả thực giống như là bị hút khô huyết, tất nhiên bọn họ không tin tưởng những gì nam tử nói, là quý hồn Phượng Thiên Mị tới quấy phá. Nhưng việc này quý dị mấy người cùng suy nghĩ, đột nhiên ngã xuống như vậy, nhìn như bị quỷ hút máu.

“Chủ tử, người thấy việc này thế nào?” Nam tử đứng bên phải hỏi bạch y nam tử.

“Việc này tất có kỳ quái, sợ phải kiểm tra mới biết được.” Thanh âm nam tử sâu kín, trong suốt như tiếng suối reo , nhẹ nhàng dễ nghe, mang theo sự lãnh ngạo.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Bán Sính Lễ

Hiện tại chỉ có một khả năng duy nhất hấn cho là nam tử kia trúng độc.

Bất quá, giờ phút này hấn không để ý tới nam tử đã chết kia, mà là lời nói của nam tử kia(PTM), không cần suy nghĩ hấn cũng biết việc Phượng Thiên Mị chết không hề đơn, chẳng qua không muốn đi tìm hiểu mà thôi. Hiện tại nghe xong lời nam tử kia (PTM) nói hấn bắt đầu hiếu kỳ rồi đó.

Mà Phượng Thiên Mị vẫn đưa lưng về phía ba người bọn họ, cho nên bọn họ không nhìn thấy dung mạo của Phượng Thiên Mị, mà khi Phượng Thiên Mị xoay người, bạch y nam tử người trẻ ghé hông nhứu mấy, chỉ cảm thấy khuôn mặt kia có chút quen quen, nhưng lại không có ấn tượng.

Phía dưới, Phượng Thiên Mị mang theo Tư Vân và Tư Tinh bước vào một tiệm đồ ven đường.

“Chường quầy , ta muốn bán mấy thứ, người xem, giá trị bao nhiêu tiền.” Phượng Thiên Mị nói xong, Tư Vân liền để bao nặng cầm ở tay lên quầy.

Chường quầy thấy người tới mang một bao lớn nặng, đầu tiên là sững sốt, đến khi hấn nhìn đến bên trong có gì thì trực tiếp ngây ngẩn cả người, có chút sợ hãi, trong mắt lại phát ra tinh quang.

Mấy thứ này đều là hàng hoá thượng đẳng, hơn nữa nhìn qua, không phải mấy nhà phú quý bình thường có thể dùng được, xem ra mấy thứ này lại lịch không rõ! Bất quá mấy thứ này ít nhất cũng đáng giá hai mươi mấy vạn lượng!

Phượng Thiên Mị tự nhiên nhìn đến tinh quang trong mắt chường quầy, thấy hấn trong lòng như bàn tính cái gì! Nghĩ đến này, Phượng Thiên Mị không khỏi âm thầm cười lạnh, muốn đánh chủ ý lên nàng, không có cửa đâu.

Không, không chỉ cửa, ngay cả cửa sổ cũng không.

Đồng thời, đồng châu báu cũng bị một nam tử khác nhìn thấy, không ai khác

chính là bạch y nam tử thần bí ở lầu hai tử lâu đối diện.

Nam tử nhìn qua mấy thứ trong bao của Phượng Thiên Mị, một cây trầm phượng hoàng lập tức hấp dẫn hấn,cảm thấy cây trầm có chút quen mắt, giống như ở nơi nào gặp qua.

Suy nghĩ nửa ngày, nam tử thân mình hơi hơi cứng đờ, trầm kia hấn từng thấy Thái Hậu mang, hơn nữa Thái Hậu tựa hồ rất thích cây trầm này, hấn nhớ rõ Thái Hậu tặng cây trầm này cho Phượng Thiên Mị làm đồ cưới a! Sao lại ở trên tay nam tử kia, hơn nữa còn mang đi cầm

Nam tử ngừng nghĩ, như hiểu ra gì đó? Thân mình không khỏi cứng đờ.

Phượng Thiên Mị!

Này ba chữ như là một dòng điện xẹt qua tim nam tử, giống như nghĩ tới chuyện gì làm hấn nghi hoặc,khiếp sợ.

Nam tử luôn cảm thấy nam tử kia có chút quen mắt, hơn nữa trong đầu đột nhiên hiện lên ba chữ Phượng Thiên Mị, ánh mắt lúc này càng thêm thâm

thúy đánh giá nam tử trong hiệu cầm đồ hướng đối diện, một lát thân mình hấn dừng lại.

Là nàng!

Nàng không có chết!

Không sai, nam tử đã nhận ra là Phụng Thiên Mị nữ phần nam trang .

Nhưng Phụng Thiên Mị luôn không để lộ hình dáng ra ngoài, sao nam tử kia có thể nhận ra được! Kia chỉ có hấn mới rõ ràng .

Nam tử bất động thanh sắc, đối với Phụng Thiên Mị đủ loại nghi hoặc, trước chỉ có quan sát , sau đi dò xét thêm

Hiệu cầm đồ.

“Mười vạn lượng, này ở kinh đô là giá cao rồi.” Chương quỳ trong mắt hiện lên giáo hoạt cùng tính kế.

Vừa nghe đến chương quỳ thế nhưng giảm giá trị hơn mười hai mươi vạn lượng xuống còn hơn mười vạn lượng, Tư Văn Tư Tĩnh lãnh mắt lãnh liệt nhìn về phía chương quỳ.

Nhận thấy ánh mắt các nàng, chương quỳ không khỏi cảm thấy sau lưng lạnh toát, trên đầu cũng toát ra mồ hôi lạnh.

Xem ra, này mấy người này, trông có vẻ hư hư nhược nhược, khí tràng lại không yếu chút nào!

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Hai Mươi Vạn Lượng

Phụng Thiên Mị không uy không giận, khoe miệng gọi lên nụ cười tà mị “Chương quỳ, mấy thứ này đều là của ta, ngươi hãy nhìn rõ ràng, là chỉ trị giá mười vạn lượng thôi sao?”

Thanh ân vân đạm phong khinh nhưng thập phần lãnh ý, cũng tràn ngập uy nghiêm.

Hấn ở thương trường lăn lộn nhiều năm như vậy, đại nhân vật gặp qua không ít, vị công tử trước mặt tuy cười nhưng lại cảm giác được hàn ý lạnh lạnh, vẫn lần đầu gặp được.

“Kia, kia công tử cảm thấy đáng giá bao nhiêu?” Trong lòng chương quỳ không khỏi có chút khẩn trương, bề ngoài có tỏ ra bình tĩnh hồi ngược lại.

“Hai mươi vạn lượng” Phụng Thiên Mị cũng không cùng hấn vô nghĩa, nói thẳng ra giá bản thân muốn.

Cái gì? Hai mươi vạn lượng?

Chương quỳ cả kinh, rõ ràng không thể nổi mắt trừng lớn.

Tuy rằng mấy thứ kia có giá như vậy không sai, nhưng hấn mua giá đó

không phải là buôn bán không có lời sao? Không được, hấn không thể làm cái loại buôn bán này.

Kỳ thật mấy thứ này không hấn có giá hai mươi vạn lượng, giá đắt nhất cũng lên đến hai mươi một hai mươi hai vạn, nhưng là hấn kiếm như vậy thật không có lãi.

Nhất thời, lớn đám (hình như lớn đám = lớn mật, can đảm thì phải) cười lạnh nói “Công tử, mấy thứ này của ngươi lại lịch không rõ! Nếu như bị quan phủ tra được, ta khẳng định là chịu không nổi. Cho ngươi giá này không sai, ngươi đến chỗ khác, sợ không có người dám thu mua, mấy thứ này nếu ta không nhàn hấn trong hoàng cung mới có!”

Chương quỳ nói không sai, nàng cũng là vì hiệu cầm đồ có chỗ dựa nên mới bán đồ ở đây, nếu không nàng sẽ không nán lại đây dựa rúc rồi nhiều làm gì. Về phần người đứng sau hiệu cầm đồ này là ai, nàng không biết, cũng không quản, nàng chỉ để bán mấy thứ đồ này cho tốt.

“Ngạ! Phải không? Kia thật đúng là không khéo, trước khi đến chỗ ngươi, ta đã đi qua một hiệu khác, giá hai mươi vạn lượng, bọn họ nói cần suy nghĩ, thế nhưng nói cần suy nghĩ, kia cũng tương đương đồng ý, xem ra ta nên quay lại chỗ đó!” Phụng Thiên Mị mềm nhẹ nói xong, nhang chống thu lại châu báu trên quỳ.

“Chậm đã, chậm đã.” Chương quỳ vừa thấy, vội vàng cười cười chạy tới gần cản.

Hắn nếu mua hẳn lại không cam tâm, không mua lại thấy đáng tiếc, thật sự là rối rắm vô cùng a!

Phượng Thiên Mị không nói, cười xán lạng như hoa nhìn về phía chương quỳ, làm cho chương quỳ không khỏi sùng sốt, công tử này bộ dạng tuấn mỹ, văn nhã, trên người lại phát cổ khí thể lạnh lẽo khiến người khác phát run.

“Hai mươi vạn lượng liền hai mươi vạn lượng đi!” Chương quỳ cắn răng, bộ dạng như phải cắt thịt trên người xuống vậy.

“Tốt lắm, để một trăm lượng bạc trắng, còn lại toàn bộ đổi thành ngân phiếu!” Hai mươi vạn lượng bạc, thật là có bao nhiêu nặng! Nàng mới không ghéng ngang cầm bạc đi trên đường, bị nhiều người nhìn không tốt thật không tốt chút nào.

Bất quá, nàng thật đúng là bị người nhìn.

Trên trà lâu.

“Liễu Phong, chốc nữa ngươi từ chỗ tối theo dõi mấy người kia, Liễu Trì

trong đồng đồ của mấy người kia có một cây phượng hoàng trăm người cầm lại cho ta, ta đi ra ngoài ngoạn ngoạn.” Nam tử ngồi trên ghế nói, giọng điệu mang theo vài phần nghiền ngẫm.

“Là” Bị chỉ định Liễu Phong Liễu Trì hai nam tử áo xám tuy không hiểu chủ tử mình có ý gì nhưng vẫn vâng mệnh làm theo.

Sau đó, mấy người ra khỏi phòng.

Đám người Phượng Thiên Mị đi tới quan phủ, đối với địa hình kinh thành, nàng bất quá vẫn quen thuộc. Bởi vì trước kia Phượng Thiên Mị si ngốc ngây ngốc, mỗi ngày đều đi loạn trên đường, không phải tìm Thương Lan Hiên chính là mặt đầy đất chạy sau Thương Lan Hiên, cơ hồ toàn bộ Vạn thành đều bị nàng đi qua.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Khả Năng Ngự Xà

“Công tử, vừa rồi khuôn mặt chương quỳ kia trông vụn vặt hết sức, hẳn nghĩ mình có thể kiếm chút lãi, ai biết công tử khôn khéo như thế, làm cho hắn không có đường lui, hẳn trong lòng kháng định nhiều đồ máu đi!” Tư Tĩnh nhớ tới biểu tình của chương quỳ lúc đó không khỏi cảm thấy buồn cười.

“Chương quỳ kia đồng ý mua, chứng minh mấy thứ kia không chỉ đáng giá hai mươi vạn lượng, cái gọi là vô gian bất thương (không gian lận không phải là thương gia), bọn họ không bao giờ buồn bán lỗ.” Tư Văn cũng rất thông hiểu quy tắc buôn bán thương trường.

“A! Vậy kia giá bao nhiêu, nếu vậy tiểu... công tử không phải chịu thiệt sao?”

Tư Tĩnh nghe xong, gấp đến độ thiếu chút nữa gọi sai xưng hô.

“Không, tuy rằng mấy thứ kia có khả năng trị giá tới hai mốt hai hai vạn, nhưng hiệu cảm đồ không bao giờ mua đúng giá, nếu thật sự gặp gian thương, vài thứ kia người khác nhiều nhất cũng chỉ ra giá mười sáu, mười bảy vạn lượng, mà ta muốn hai mươi vạn lượng xem ra đã là điểm mấu chốt” Phượng Thiên Mị cười nói.

“Công tử, người thật sự là làm cho chúng ta khiếp sợ liên tục a! Có thể hay không có một ngày chúng ta không chịu nổi, bị dọa choáng váng!” Tư Tĩnh tràn đầy sùng bái trêu ghẹo.

“Xì” Phượng Thiên Mị nhin không được cười nhẹ một tiếng, Tư Tĩnh nói chuyện thật thú vị! Nói cứ như nàng biết mọi thứ không bằng.

Bất quá, nàng cũng không có không nhận thức, bản thân ở cổ đại này cũng được coi khác thường (đoạn này chẳng biết sửa như nào chém bừa), nếu nói nàng giỏi nhất là cái gì, thì chính là ngự xà.

Bất quá nói đến xà, nàng cảm thấy mình nên mình một số xà có độc tính mạnh, thành lập một đội ngũ xà binh, có thể có lúc cần triệu hồi.

Chỉ cần là xà, nàng đều nằm chắc thuần phục được, nhưng như vậy có chút không thuận tiện, chỉ có chính bản thân nàng thu phục, xà mới có thể nghe

nàng triệu hồi, phục vụ nàng vô điều kiện .

Tuy rằng Huyết Xà có thể hóa thân trăm ngàn xà, nhưng không thể đồng

thời làm hai chuyện cùng lúc, cho nên nàng vẫn cần nhiều xà tâm phục khẩu phục nàng, vì nàng sử dụng.

Buổi tối ngày mai chính là ngày trăng tròn, cũng là thời điểm đàn xà tới lui nhiều nhất, trong trí nhớ của nguyên chủ, cách bên ngoài kinh thành mười dặm có một cánh rừng được gọi là Quỷ Lâm, cơ hồ không ai dám đi vào.

Phiến rừng rậm ngày đêm đều là hắc vụ (sương mù màu đen) vây quanh, âm u quỷ dị, nghe nói vào đêm trăng tròn thường có những âm thanh khủng bố truyền ra , từng có người đi vào tìm hiểu và không quay trở lại.

Ở hiện đại, tuy rằng nàng là đặc công, nhưng là Huyết Xà cần uống máu đến tăng cường năng lực, nàng tổng không thể để Huyết Xà hấp huyết người!

Nàng còn không có tàn nhẫn đến mức kia.

Cho nên, nàng phải đi đến một số rừng rậm nguyên thủy, cho Huyết Xà tự động kiếm cơm, hấp huyết. Kể từ đó, có cái dạng rừng rậm nào nàng còn chưa thấy qua! Bởi vì nàng tiếp xúc với các loại độc xà trong rừng rậm, mới luyện thành thân thể bách độc bất xâm có thể nói bán thân nàng toàn độc.

Mà này cái gì Quỷ Lâm khủng bố này nhiều nhất cũng chỉ vài con mãnh thú và một ít độc vật mà thôi, về phần hắc vụ, âm u quỷ dị, đều là hiện tượng tự nhiên.

Thích khiêu chiến như nàng, sao có khả năng không tới thăm dò!

“Công tử, vừa rồi người kia” Tư Tinh đột nhiên nhớ tới chuyện vừa nãy, muốn hỏi tiểu thư xem chuyện gì xảy ra, nàng tự nhiên không tin là tiểu thư tới lấy mạng, tiểu thư hiện tại rõ ràng là người, sao có khả năng hút máu người!

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Ngốc Vương Yêu Nghiệt

Nhưng mà chuyện tình vừa rồi rất quỷ dị, cho nên nàng muốn hỏi tiểu thư xem người có biết chuyện gì xảy ra hay không.

Nhưng còn chưa kịp hỏi, lại không ngờ bị đánh gãy.

“Đông” một tiếng, sau lưng Phượng Thiên Mị bị cái gì đó hung hăng va chạm, theo quán tính đổ về phía trước, Tư Vân và Tư Tinh vội vàng đỡ nàng. Theo đó phía sau vang lên một tiếng “Ồ” nhẹ nhàng dễ nghe, mang theo chút tính tình trẻ con, Phượng Thiên Mị tức giận, đi ở trên đường lớn cũng bị đâm phải, là nàng xuất môn không xem lịch sao.

“Nha, không có mắt à! Đi đường” Không nhìn sao ? Phượng Thiên Mị nhanh giọng mắng, nhưng khi nhìn đến người đụng vào nàng, đang nằm trên mặt đất, liền ngây ngẩn cả người.

Nàng giờ phút thật muốn ngửa đầu lên nhìn trời hé lớn một tiếng, Thiên A! Trên thế gian này như thế nào có một nam nhân lại yêu nghiệt đến vậy, không, hẳn là gay.

Mặt mày như họa, thần sắc như anh, màu da như tuyết, ngũ quan xinh xắn, trên trán vài sợi tóc đen như mực phiêu dạt trong gió, đôi mắt kinh hoàng, mặt mày hẳn là một chỗ, mang theo một tia thủy ý, con ngươi trong suốt tinh khiết, giống như thủy tinh, nhẹ nhàng đảo qua, đủ để câu hồn nhiếp phách người

Nàng quả thực có xúc động muốn chà đạp hắn.

Bất quá, nhìn hắn về mặt điềm đạm đáng yêu, bộ dáng khóe không ra nước mắt, Phượng Thiên Mị buồn bực , đường đường một đại nam nhân, cư nhiên có biểu tình như vậy.

Ai! Không đúng, nam nhân này rất quen mắt!

Suy tư một lát, một cái tên đột nhiên xông ra, tiền thái tử, hiện Ngốc

trương, Thương Lan Mạch.

Này Thương Lan Mạch và Phượng Thiên Mị trước kia thất ra giống nhau, đều là mẫu thân mất thì bị ngốc, không cần nghĩ cũng biết là bị người hạ độc.

Thương Lan Mạch mẫu thân là cố hoàng hậu, mà Thương Lan Mạch cũng chính là thái tử danh chính ngôn thuận, cho nên, luôn có một số người không can tâm tạo ra một vài cái ngoài ý muốn.

Hais ~Thương Lan Mạch này cũng là người đáng thương! Cho nên, hai người đồng bệnh tương liên gặp nhau tổng không thể lạnh lùng với đối phương.

“Ai! Mỹ nhân, không có việc gì đi!” Phượng Thiên Mị khoe miệng gọi lên nụ cười tà mị, hai mắt lang quang (hắn là ánh mắt của sói đi) nguy hiểm hướng Thương Lan Mạch còn đang ngồi trên đất hỏi.

Được rồi! một người lớn như vậy êm đẹp ngồi trên đất, rõ ràng sẽ không chuyện gì.

Nhưng người ta dù sao cũng là ngốc tử, tâm trí chỉ có bảy tám tuổi, như tiểu hài tử, tuy rằng nàng bị hấn đụng phải, nhưng hấn bị ngã xuống đất, nàng vẫn nên quan tâm hỏi một chút !

Mỹ nhân!

Mọi người ngăn ra, khoe mắt không khỏi run rẩy không thôi, Tư Vân Tư Tĩnh

lại xấu hổ chỉ muốn chạy xa Phượng Thiên Mị.

Thiên A!

Rõ ràng là một nam tử, lại bị nàng nói thành mỹ nhân, hơn nữa, nói chuyện vẫn là một nam tử, chẳng lẽ này nam tử đoạn tay áo chi phích sao? Nghĩ, mọi người không khỏi một trận hèn mọn.

“Ta không phải mỹ nhân.” Ngồi ở dưới đất Thương Lan Mạch một đôi mắt ngập nước không hờn giận nhìn Phượng Thiên Mị, có chút tức giận lại ủy khuất cường điệu nói.

“Ách ... kia, mỹ nam, người không sao chứ!” Phượng Thiên Mị bắt đắc dĩ mắt tròn trắng, được rồi! Hắn là nam, nhưng mà ai kêu hắn bộ dạng so với nữ nhân còn muốn mỹ hơn!

Mỹ nam! Mọi người lại không khỏi một trận run rẩy, càng nhiều thêm hèn mọn cùng khinh thường.

“Ô ô ... Tay chảy máu .” Một giây trước còn tức giận, ngay sau Phượng Thiên Mị sửa lại xưng hô , Thương Lan Mạch lập tức vươn bàn tay bị trầy chút da, chảy ra nhè nhẹ vết máu, ô ô nước nỡ, rất đáng thương, rất ủy khuất.

Thương Lan Mạch khóc như vậy, đàn chúng vừa rồi xúm lại liền giải tán, Ngốc vương ở trên đường thường xuyên nháo không nháo chuyện này thì là chuyện khác, đã không có gì ngạc nhiên .

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Bị Hấn Nhận Ra

Ách ...

Được rồi được rồi! Hắn là đứa nhỏ, trên tay bị bầm tím khẳng định cảm thấy đau , nhưng lại chảy ra nhè nhẹ vết máu, khẳng định cảm thấy sợ hãi.

“Ta đây giúp người băng bó!” Phượng Thiên Mị bắt đắc dĩ, giúp hắn băng bó, ai kêu hắn là ngốc tử, không băng bó, tiểu thương cũng sẽ cuốn hút (đoạn ta kiến thức nòng hẹp dần chịu ai giúp ta với), huống chi hắn là một Vương gia! Tuy rằng là Ngốc vương không được sủng.

“Công tử, để ta!” Tư Vân thấy tiểu thư nhà mình muốn đích thân động thủ, vội vàng nói.

“Không có việc gì, ta đến.” Phượng Thiên Mị không có để Tư Vân làm, khó lắm sự đồng tình của nàng mới nổi lên, vẫn là để bản thân động thủ, cảm khăn lụa ngồi xồm xuống.

Bởi vì nơi này cái gì cũng không có, cho nên Phượng Thiên Mị trực tiếp dùng khăn lụa giúp hắn băng bó.

Nhìn Phượng Thiên Mị thủ pháp thuần thực, Thương Lan Mạch trong lòng không khỏi sùng sốt, có chút nghi hoặc, ánh mắt nhìn chằm chằm vào

Phượng Thiên Mị, tựa hồ như muốn nhìn thấu nàng.

Phượng Thiên Mị cảm thấy ánh mắt Thương Lan Mạch, liếc nhìn qua, khó hiểu Thương Lan Mạch vì cái gì nhìn chăm chăm mình, mà Thương Lan Mạch cũng không có né tránh ánh mắt nàng, chỉ si ngốc nhỏ giọng nói, “Tỷ tỷ, nhĩ hảo xinh đẹp nga!”

Phượng Thiên Mị ngẩn ra, động tác trong tay ngừng lại, nàng nhìn Thương Lan Mạch ánh mắt phát ra tia sắc bén, ngốc tử này cư nhiên nhận ra nàng là nữ, sẽ không giả ngu đi! Nàng tự nhận là chính mình nguy trang thực không sai, cư nhiên bị một ngốc tử nhận ra.

Tư Vân và Tư Tình cũng ngẩn ra, nhìn nhau một chút, không thể tin ngốc tử cư nhiên nhìn ra được tiểu thư nữ phần nam trang. Đồng thời, cảnh giác tuy rằng đối phương là ngốc tử, nhưng cũng không bài trừ khả năng đối tiểu thư bất lợi.

“Cái gì tỷ tỷ, ta là ca ca.” Phượng Thiên Mị có chút không hồn giật nói, ý đồ làm Thương Lan Mạch hỗn loạn, ngốc tử mà thôi! Dễ dàng bị loạn.

Chi tiếc, Phượng Thiên Mị sai lầm rồi, ngốc tử, tự nhiên phần lớn ánh mắt là hi vọng, thường chỉ nhận thức những gì bản thân thấy được.

“Rõ ràng là tỷ tỷ, Đâu phải là ca ca!” Thương Lan Mạch đỏ đỏ mở miệng, hoàn toàn không bị hỗn loạn.

“Ngươi vì sao biết ta là nữ?” Phượng Thiên Mị ánh mắt lạnh lùng, thử hỏi thanh âm có vài phần hàn ý.

“Bởi vì ta nhận thức tỷ tỷ!” Thương Lan Mạch bị Phượng Thiên Mị nhìn cảm thấy toàn thân mát lạnh, da đầu không khỏi run lên, đúng sự thật nói.

Lần này, Phượng Thiên Mị ngẩn ra, cái gì? Đây ngốc tử nhận thức nàng?

Sao có khả năng, hình dáng Phượng Thiên Mị cũng chỉ mấy phụ nhân ở Thừa

Tướng kia biết! Hẳn sao lại có khả năng nhận thức nàng!

“Ngốc tử, chúng ta chưa từng gặp nhau, ngươi nhận thức ta như thế nào?”

Vậy ngươi nói một chút, ta là ai?” Phượng Thiên Mị thanh âm lộ ra nhẹ nhàng hơi thở nguy hiểm, nàng không biết ngốc tử này rốt cuộc có nhận thức nàng hay không, nhưng ngốc tử giống như một cân cân bình thước sẽ không nói dối.

“Hừ! Bảo ta ngốc tử, ngươi trước kia không phải cũng là ngốc tử sao?”

Thương Lan Mạch nghe được Phượng Thiên Mị gọi hẳn là ngốc tử, thở phì phì hừ nói.

Cái này, Phượng Thiên Mị thân mình cứng đờ, gì! Ngốc tử thật đúng nhận thức nàng? Chẳng lẽ, ngốc tử này gặp chân diện mục của nàng? Trong trí nhớ của nàng mặc dù có cùng ngốc tử này chơi đùa vài lần, nhưng nàng chưa hề lộ dụng mạo thật!

Tư Vân Tư Tình cũng cả kinh, ngốc tử nan bất thành (không nhằm là :làm không được việc) thật sự nhận thức tiểu thư.

“Vậy ngươi nói, ta gọi là gì?” Phượng Thiên Mị vẫn không xác định, dù sao hẳn là ngốc tử, cũng có khả năng nhận sai người! Cho nên, Phượng Thiên Mị ôm hi vọng hỏi.

Kỳ thật nàng không phải sợ thân phận bị bại lộ chỉ là không phải bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Đối Với Nàng Phụ Trách

“Hừ! Tỷ tỷ thực ngốc, ngay cả chính mình tên cũng không biết, tỷ tỷ kêu Phượng ThiênNgô. Từ Mị còn chưa kịp nói ra, Thương Lan Mạch đã bị

Phượng Thiên Mị che miệng lại, Thương Lan Mạch sợ tới mức ô ô kêu.

Phượng Thiên Mị không chịu buông ra! Nếu buông ra để hẳn gọi loạn, cho nên Phượng Thiên Mị dùng sức một phen kéo Thương Lan Mạch từ trên đất đứng dậy, túm đến ngọc nhỏ không có người ở bên cạnh.

“Ô ôTay người ta đau quá!” cánh tay Thương Lan Mạch bị túm đau, ủy khuất ô ô khóc.

“Cầm miệng” Phụng Thiên Mị sắc mặt trầm xuống, gằm nhẹ nói. Không thể tưởng được ngốc tử này thực sự nhận thức nàng !“Nói, ngươi nhận thức ta như thế nào.” Phụng Thiên Mị ánh mắt nguy hiểm nheo lại, bức thẳng hai tròng mắt của Thương Lan Mạch, Thương Lan Mạch lại cao, làm hại Phụng Thiên Mị phải ngửa đầu nhìn hấn.

“Ô ôtỷ tỷ thật hung ác, Mạch Mạch sợ hãi.” Phụng Thiên Mị vừa quát, híp mắt tới gần hấn, Thương Lan Mạch sợ hãi rút lui thân mình, vẻ mặt đầm đìa đáng yêu.

Ách ... được rồi! Hấn là ngốc tử, là tiểu hài tử, không nên đe dọa, không lên rống to!

“Ha ha! Vậy Mạch Mạch nói cho tỷ tỷ, ngươi nhận thức tỷ tỷ như thế nào.”

Phụng Thiên Mị giọng điệu biến nhu, thử thăm dò.

“Bởi vì, bởi vì Mạch Mạch xemthấy quátỷ tỷ..... tắm rửa.” Hấn sợ hãi Phụng Thiên Mị, Thương Lan Mạch cúi đầu, thanh âm cũng càng ngày càng nhỏ, cuối cùng bé đến nỗi chính mình nghe không rõ.

Dọa!

Phụng Thiên Mị thạch hóa , cái gì? Đây ngốc tử cư nhiên nhìn lên nàng tắm rửa, không, là nhìn lên Phụng Thiên Mị trước kia tắm rửa.

Nam nhân thiên hạ đều đen tối như nhau, ngay cả ngốc tử không ngoại lệ, đều là sắc phôi, Phụng Thiên Mị sắc mặt dần dần đen như đáy nồi.

Tư Vân cùng Tư Tĩnh cũng ngây ngẩn cả người, khóe mắt không tự giác hung hăng rút trườ, nguyên lai thân mình tiểu thư sớm bị ngốc tử này xem qua .

Nhìn sắc mặt bắt đầu tối Phụng Thiên Mị, Thương Lan Mạch lại lập tức nói,“Bất quá tỷ tỷ yên tâm, Mạch Mạch hội đối tỷ tỷ phụ trách, nhất định thú tỷ tỷ làm vợ .” Thương Lan Mạch một bộ sợ Phụng Thiên Mị tức giận, giọng điệu non nớt nhưng tràn đầy đáng tin, tựa như một tiểu hài tử thích thú gì đó, sẽ hào hào bảo quản.

Phụng Thiên Mị thương xúc, thiếu chút nữa ngã sấp, cái gì? Ngốc tử nói sẽ đối nàng phụ trách? Nàng không có nghe sai đi! Nàng phát hiện sắc mặt mình vì gặp được ngốc tử này mà biến sắc không ít lần.

Tư Vân cùng Tư Tĩnh cũng không khỏi tròn trừng mắt, một cái ngốc tử cư nhiên cũng biết phụ trách, này đây cũng qua khó tin đi, Tư Vân và Tư Tĩnh không khỏi cảm thán.

“Quên đi quên đi, tỷ tỷ không cần ngươi phụ trách, chỉ cần ngươi không nói chuyện đã nhìn thấy ta ra là được” Phụng Thiên Mị hết chỗ nói rồi, ngốc tử muốn phụ trách, chê cười, kia không phải gả cho một cái ngốc tử sao? Nàng mới không cần đâu!

Không phải nhìn thân mình sao? Nàng theo tư tưởng thế kỉ hai mốt, mới

không so đo mấy thứ này!

“Vì cái gì tỷ tỷ không cần Mạch Mạch phụ trách a! Mạch Mạch nhìn thấy thân thể tỷ tỷ, nên phải phụ trách a! Còn có, vì cái gì không thể nói chuyện nhìn thấy tỷ tỷ ra! Mạch Mạch chính là nhìn thấy tỷ tỷ a!” Thương Lan Mạch con mắt vòng vo luẩn chuyễn, hai ngón tay cầu cùng một chỗ, tràn đầy nghi hoặc nói.

Phụng Thiên Mị phủ ngạch, một trận tức giận, ngốc tử chính là ngốc tử, hung ác không được, quát cũng không được, vậy nàng đe dọa uy hiếp thế nào được.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Bị Theo Dõi

“Hừ! Ngốc tử, rượu mời không muốn lại muốn rượu phạt, nếu ngươi dám nói ra, đừng trách ta thả rắn cắn ngươi, cắn từng miếng thịt trên người ngươi xuống, cháy hết máu mà chết” Nàng hôm nay thật sự là xuất môn bất lợi a!

Cư nhiên đụng phải ngốc tử.

Nghe tiểu thư nhà mình uy hiếp một ngốc tử như vậy, Tư Vân Tư Tĩnh chỉ cảm thấy đầu đầy hắc tuyến, tiểu thư uống người thông minh nhất thế, như thế nào đụng phải ngốc tử liền trở nên hồ đồ! Ngốc tử nói chuyện ai thèm

tin.

Mà Huyết Xà trên cánh tay Phụng Thiên Mị vừa nghe đến chủ tử muốn thả nó cắn ngốc tử, lập tức hưng phấn kêu lên, “Xích Xích chủ tử, ta giúp ngươi.”

“Im lặng” Phụng Thiên Mị tức giận u ám quát, nàng không thật sự thả rấn cắn hấn, nàng chỉ uy hiếp hấn, uy hiếp mà thôi.

Huyết Xà nghe xong, ủy khuất an tĩnh lại, kỳ thật nó cũng cảm giác được, chủ tử không muốn thương tổn hấn, hừ! Chủ tử thật nhỏ mọn, người ta chỉ đùa một chút thôi mà!

“Ô oa cứu mạng a! Ta không muốn bị rấn cắn! Đau đau a!” Thương Lan

Mạch bị dọa ngốc một lát, lập tức ô oa khóc lớn, nhất thời cũng đưa tới mấy người trên đường vây xem.

*** (Nguyên văn), Phụng Thiên Mị nhìn không được muốn mắng câu thô tục, vốn đang định giáo huấn Thương Lan Mạch, nhưng nhìn đến dân chúng chỉ tro, nàng chỉ có vội vàng ly khai. Hấn là ngốc tử, cho dù nói ra, cũng không có người tin, nếu không thật sự ngốc, đầu óc bình thường nhận ra, vậy không tốt.

Thấy bóng dáng Phụng Thiên Mị vội vàng rời đi, trong mắt Thương Lan Mạch hiện lên mặt trời tức, mà phía chỗ tối khoé miệng Liễu Phong run rẩy không thôi.

Nếu không phải chủ tử nói nàng là nữ, hấn đúng thật không nhìn ra!

Phụng Thiên Mị buồn bực hướng quan phủ đi đến, lấy giá thấp là ba trăm lượng mua lại toà trạch viện bỏ hoang kia, mua một xe ngựa, lại mua thêm chút đồ gia dụng, củi gạo du diêm, y phục đệm chăn của mọi người, chất đầy một xe ngựa.

Này họ đều mua không sai biệt lắm sau, mấy người bước vào một cửa tiệm, không hề phát hiện có người đang theo dõi dọc đường.

Tiệm cách đường lớn huyền ảo.

“Xích Xích chủ tử, có người theo dõi chúng ta, nhưng không có cảm giác ác ý.” Huyết Xà nói.

Phụng Thiên Mị nhũn mày, không phải ngốc tử đấy chứ!

Lúc này, cũng truyền đến thanh âm cảnh giác của Tư Vân, “Tiểu thư, chúng ta bị theo dõi.” Nàng cảm nhận người này nội lực cao hơn các nàng.

“Tiểu thư, ta cũng cảm giác được, người này khẳng định theo chúng ta được lúc lâu, hấn có nội lực cao hơn chúng ta, hơn nữa vừa rồi vì thanh âm huyền ảo trên đường cái nên chúng ta không phát hiện ra.” Tư Tình nói về mặt nghiêm túc.

“Không có việc gì, không cần phải xen vào.” Phụng Thiên Mị lạnh nhạt nói.

“Là” Tư Vân Tư Tình không biết tiểu thư vì cái gì không thêm để ý, nhưng vẫn nghe theo lệnh nàng.

“Huyết Xà, đi bắt lấy hấn, nhưng không được phép đã thương hấn.” Phụng Thiên Mị truyền âm cho Huyết Xà, đối phương không có ác ý, vậy bắt hấn lại là được. Nàng sợ là Ngốc vương kia, sợ tổn thương hấn, nhớ tới ngốc tử kia nói sẽ phụ trách nàng, Phụng Thiên Mị thân mình mình kìm chế được run lên, đồng ý ngốc tử muốn phụ trách, trừ phi nàng so với ngốc tử còn ngốc hơn.

“Xích Xích là, chủ nhân.” Huyết Xà nghe được mệnh lệnh của chủ nhân, lập tức nhảy đi ra, từ cửa sổ nhảy ra ngoài.

Bên này, từ một nơi bí mật gần đó Liễu Phong không hề biết nguy hiểm tới gần, còn tự cố đi theo xe ngựa Phụng Thiên Mị.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Bị Rấn Cắn

Đột nhiên, Liễu Phong cảm giác trong thân mình có gì đó không đúng, một trận lạnh lẽo truyền tới như có thứ gì đang ở trên người, chạy toán loạn khắp nói ngựa ngựa. Liễu Phong bắt chập việc phải theo dõi Phụng Thiên Mị, vội vàng dừng cước bộ, tay hướng tới vật nhỏ đang chạy toán loạn trên người, nhưng là kia vô cùng giáo hoạt, căn bản không thể bắt được.

Làm xe ngựa của Phụng Thiên Mị biến mất không thấy tăm hơi, Huyết Xà thân thể Liễu Phong chơi đùa, chủ nhân đã nói không thể làm hắn bị thương, nhưng đã bỏ lên người hắn nó lại không muốn xuống dễ dàng như thế. Hắn dám theo dõi chủ nhân, vẫn nên để hắn ném chút khó sở đi!

Lập tức, Huyết Xà lên đến móng của Liễu Phong, cắn xuống một ngụm.

“A” Liễu Phong bị đau kêu, sắc mặt nhất thời thống khổ đến mức đỏ bừng, tay vội vàng che miệng vết thương vừa bị cắn.

Huyết Xà sớm từ thân thể Liễu Phong chạy ra, thoát thân một cái nhanh chóng, Liễu Phong chỉ nhìn thấy một con rắn nhỏ loé qua.

Huyết Xà cắn một ngụm trên móng Liễu Phong không phóng độc, cho nên chỉ thuần túy bị thương mà thôi, tuy rằng Huyết Xà không có phóng độc, nhưng cắn xuống ngoan (ngoan độc) mười phần, làm cho Liễu Phong vô công nhất lưu cũng không chịu nổi, không nghỉ ngơi ba bốn ngày không được.

Cho nên, hiện tại Liễu Phong đau đến giờ chân, ôm móng, nghẹn đau hồi từa lâu.

Phụng Thiên Mị vừa tới ngoài sân thấy Huyết Xà cũng vừa đến, hỏi, “Theo dõi chúng ta là ai?”

“Xích Xíchkhông phải ngốc tử.” Huyết Xà cảm nhận được, chủ tử không muốn thương tổn ngốc tử kia.

Bên kia, Liễu Phong nghẹn đau trở lại từa lâu, vừa vào cửa, toàn bộ thân thể lung lay sắp đổ, cố nhìn làm gương vốn bình tĩnh trở lên vụn vụn.

“Liễu Phong, ngươi làm sao vậy?” Liễu Trì thấy thế, vội vàng tiến lên đỡ lấy Liễu Phong

Bạch y nam tử nghe tiếng, cũng xoay người lại, thế này mới thấy rõ dung nhan nam tử, không xem không biết, vừa thấy sẽ bị dọa đến nhảy dựng a!

Đây chính là Ngốc vương vừa trêu chọc Phụng Thiên Mị, Thương Lan Mạch.

Lúc này Thương Lan Mạch dĩ nhiên không còn vẻ ngu dốt, hoàn toàn bị một bộ khôn khéo, lãnh ngạo thay thế, ánh mắt lưu chuyển tà mị đào hoa, xán lạng tinh thần, khoe miệng hơi hơi giương, cao ngạo lại tà mị.

“Làm sao vậy?” Thương Lan Mạch hỏi giọng điệu mang theo vài phân nghiền ngẫm.

Liễu Phong giờ phút này vừa đau vừa giận, có chút nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Thuộc hạ vốn theo dõi, mấy người kia đầu tiên đi quan phủ cùng ba trăm lượng mua lại toà nhà bị đồn đại có quý ở, cũng chính là phủ của Sở tướng quân ba năm trước bị cho là thông đồng bán nước mà toàn gia đều chết, tiếp đi mua lượng xe ngựa, lại đi mua đây xa gia dụng. Thuộc hạ vừa theo họ ra khỏi đường lớn, đột nhiên bị một vật nhỏ chui vào người chạy toán loạn, trong chớp lát, lại bị vật nhỏ cắn một nhát ở.. ở móng, sau nhìn thoáng qua hình như là một con rắn nhỏ.”

Liễu Phong càng nói âm thanh càng nhỏ, cảm thấy tức giận lại thật mất mặt, hắn tương là cao thủ nào, cư nhiên bị một con rắn nhỏ trêu đùa cả ngày, còn bị nó hung hăng cắn một nhát ở móng.

“Xi” Liễu Trì nhìn không được cười nhạo, lại không dám lớn mật cười ra tiếng, đến mức thật khó chịu a! Bạch y nam tử cũng nhìn không được cười khẽ, nụ cười này, quả thực là điên đảo chúng sinh a!

“Cho nên, đánh mất dấu.” Liễu Phong nói có chút tự trách.

“Không có việc gì” Bạch y nam tử giọng điệu thanh nhiên, hoàn toàn không có ý tứ trách cứ ý, không phải đã biết được họ mua quý trạch (chỗ quý ở) sao!

Bạn đang đọc truyện *Ngư Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Ngốc Vương Không Ngốc

Bất quá, hắn cũng không cho rằng chuyện tình Liễu Phong xảy ra là ra là ngoài ý muốn hay là trùng hợp, các nàng có thể đã phát hiện Liễu Phong theo dõi các nàng. Nhưng Liễu Phong bị rắn cắn lại là có chuyện gì xảy ra đây! Mới vừa rồi nàng còn uy hiếp hắn cho rắn cắn hắn, chẳng lẽ nàng thật sự có khả năng không chế xà?

Phụng Thiên Mị, trên người nàng rốt cuộc có bao nhiêu bí mật, hắn càng ngày càng hiểu kì rồi đây.

Tràng đại hoá đêm qua, hắn đã hoài nghi, coi như biết đó là mưu kế của Thương Lan Hiên, vì muốn giết Phụng Thiên Mị, hủy thi diệt tích. Nhưng là hôm nay sau khi nhìn thấy Phụng Thiên Mị, hắn lại có nghi hoặc, trước kia Phụng Thiên Mị rõ ràng là ngốc tử, hiện tại như thế nào lại khôn, hơn nữa

tựa hồ không đơn giản, võ công hai nữ tử bên người nàng cũng không kém.

Phượng Thiên Mị biết thân thể mình bị hấn nhìn, mặc dù có dấu hiệu phẫn nộ, nhưng cuối cùng không tức giận, nàng rốt cuộc là một người như thế nào, nàng không hề để ý tới trong sạch của bản thân sao.

Kỳ thật, hấn nói nhìn thấy thân thể nàng là giả, về phần hấn vì sao nhìn thấy dung mạo thật của nàng chính là trong một lần ngoài ý muốn.

Một lần, hấn đi qua nội viện tướng phủ, nghe được tiếng khóc truyền đến, hấn tò mò đến nhìn một chút, thế nhưng nhìn thấy là kẻ quái dị trong miệng mọi người là Phượng Thiên Mị. Lúc ấy nàng bấn loạn (bấn thiêu, rối loạn), chật vật không chịu nổi, bởi vì nước mắt trên mặt trang dung đã bị tẩy rửa, lộ ra dung nhan tuyệt thế khuynh thành.

Lúc ấy hấn bị chấn kinh rồi, nếu nàng không phải ngọc tử, đủ để trở thành nữ tử khiến người ta khuynh đảo!

“Chủ tử, buổi tối ngày mai chính là ngày trăng tròn.” Lúc này, Liễu Phong thực không thích hợp mở miệng, sắc mặt lo lắng.

Nghĩ đến chủ tử vào đêm trăng tròn phải chịu nỗi đau tê tâm liệt phế, thống khổ sống không bằng chết, tâm hấn liền vô cùng khó chịu, hận không thể bắt thấy vạn đoạn kẻ đầu sỏ kia.

“Ân!” Thương Lan Mạch thần nhiên ừ một tiếng, không có bao nhiêu dao động, tựa hồ đã thành thói quen mỗi khi ngày này đến, cái loại thống khổ tra tấn, hiện tại hấn có thể làm được chính là nhẫn.

“Đã qua hai tháng, Giang thần y lại còn chưa có gì tin tức, không biết hấn tìm được Băng Thiềm ngàn năm hay không?” Liễu Trì trong lòng cũng vạn phần sốt ruột.

Tuy rằng, mỗi lần chủ tử bệnh phát bọn họ không nhìn thấy và không thể nhìn, nhưng hôm sau bọn họ thấy chủ tử suy yếu nhợt nhạt, khuôn mặt hấp hối, còn có cả thân thể bị tê liệt có thể nghĩ tới quá trình đó thống khổ cỡ nào! Sống không bằng chết.

“Nếu Giang thần y có thể tìm được Băng Thiềm ngàn năm, độc của chủ tử có thể giải.” Liễu Phong nhớ tới độc của chủ tử có thể giải, trong lòng không khỏi thả lỏng chút, nhưng bọn họ đều biết, muốn tìm được Băng Thiềm ngàn năm, nói dễ hơn làm.

“Là phúc không phải họa, là họa tránh không khỏi, sinh tử, hết thảy đều đã được định đoạt.” Trong giọng nói của Bạch y nam tử không có cảm xúc, sinh tử với hấn mà nói, chẳng qua một giấc mộng mà thôi.

“Chủ tử, người không thể nghĩ như vậy, chẳng lẽ người không muốn thay Hoàng hậu nương báo thù sao?” Liễu Phong vội vàng nói.

“Đừng vậy! Chủ tử.” Liễu Trì cũng kinh hoảng.

Thương Lan Mạch nghĩ đến mẫu hậu mình bị hại chết, trong lòng đau như dao cắt, so với thời điểm hấn bị độc phát còn đau hơn. Hấn đương nhiên muốn báo thù cho mẫu hậu, hấn chết cũng nghĩ tới giết nữ nhân kia, nhưng hiện tại ả đang là mẫu thân của Cẩm!

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Vương Quốc Khác

Tuy rằng ả không phải thân mẫu của Cẩm, nhưng tốt xấu ả vẫn nuôi lớn Cẩm thành người, vì hấn mưu lợi khắp nơi. Tuy rằng nữ nhân đó rắp tâm lợi dụng Cẩm, nhưng với khả năng của ả và tài năng của Cẩm, nhất định có thể để Cẩm thuận lợi lên làm Hoàng đế đến lúc đó lấy năng lực của Cẩm tự nhiên sẽ không để cho bất kì ai không chế mình.

Nữ nhân kia vốn muốn mưu lợi cho chính con trai của bản thân, chỉ tiếc hấn

không có phúc khí đó, bị bệnh mà chết.

Cẩm là huynh đệ tốt duy nhất của hấn, cũng chỉ có Cẩm biết hấn không phải ngọc tử, nhưng Cẩm lại không biết, độc hấn trúng là do nữ nhân kia hạ. Nếu Cẩm biết, lấy tính cách của Cẩm, khẳng định trở mặt với nữ nhân kia, như vậy Cẩm không thể lên ngôi.

Hiện tại, phụ hoàng chưa lập thái tử, mấy Vương gia kia tranh đấu gay gắt, hiện tại những Vương gia có cơ hội trở thành Thái tử thì có tam Vương gia Thương Lan Việt, tứ Vương gia Thương Lan Hiên, ngũ Vương gia cũng chính là Thương Lan Cẩm.

Hấn biết, Cẩm không muốn vị trí kia, hấn sở dĩ nguyên ý cạnh tranh, là muốn để Thương Lan Mạch hấn không bị khi dễ, có thể sống một đời bình yên. Nhưng Cẩm không biết hấn sớm không còn nhiều thời gian.

Hoang viện

Phượng Thiên Mị cùng mấy người trở về hoàng viện, hậu viện được Hồng Kiều và Tư Nguyệt cùng Tư Diệu sắp xếp ổn thoả, tuy rằng không có trang trí xa hoa, nhưng thiết kế phá lệ lịch sự tao nhã.

“Tiểu thư, người muốn làm gì tiếp!” Tư Vân hỏi.

“Được rồi, ta sẽ an bài nhiệm vụ kế tiếp, Tư Vân và Tư Nguyệt, ngày mai

các người đi điều tra xem có thanh lâu nào không có chỗ dựa, sinh ý không tốt, muốn giao bán, trở về nói cho ta biết, Tư Tinh và Tư Diệu cùng Hồng Kiều mai các người ở lại nhà đi!” Phượng Thiên Mị phân phó.

“Là, tiểu thư.” Mọi người đáp.

“Còn có sân này về sau gọi là ‘Thiên Phượng cư’, Thiên là thiên hạ chí tôn, Phượng là trăm điều chi vương, cho nên sau này Thiên Phượng cư chính là một vương quốc khác trong Thiên Vận hoàn triều. Nếu có người khi dễ người Thiên Phượng cư này, nhẹ thì phế, nặng thì chết.” Phượng Thiên Mị khinh thần khời xi, cuồng ngạo uy nghiêm, khí phách mười phần, giống như Thiên Phượng cư đã trở thành một vương quốc khác trong Thiên Vận hoàn triều, là thế lực cường đại không thể xâm phạm.

Nàng muốn thành lập thế lực cho riêng mình, không chỉ đơn giản lũng đoạn sinh ý thanh lâu, cái đó chỉ là bước khởi đầu của nàng mà thôi. Thực lực to lớn không thể chỉ có vậy, thứ nàng cần là một đội ám vệ cường đại, mạng lưới tình báo nhanh chóng, mà tất cả những thứ này chỉ đơn giản là để nàng bảo vệ chính bản thân nàng và người nàng quan tâm mà.

Nàng không đối đầu với thế lực khác, nhưng nàng không tha thứ cho những ai xâm phạm tới nàng, nếu đánh không thắng, thì thà ngọc vỡ, còn hơn ngồi lãnh.

Mọi người đều chấn kinh bởi hoà ngôn chí khí của Phượng Thiên Mị, tiểu thư nói muốn mở thanh lâu, các nàng khiếp sợ, tiểu thư nói muốn lũng đoạn sinh ý thanh lâu, các nàng rung động, nhưng tiểu thư nói biến Thiên Phượng cư thành một vương quốc trong Thiên Vận hoàng triều còn có kẻ nào dám gây sự với họ nhẹ thì phế, nặng thì tử, điều này làm cho các nàng rung động tột đỉnh, thiếu chút bị dọa ngất.

Đây là cuồng vọng cỡ nào, khí phách cỡ nào!

Nếu các nàng biết Phượng Thiên Mị không chỉ làm đến vậy, không biết các nàng có rung động đến ngất xỉu luôn không!

“Tiểu, tiểu thư, nhưng chúng ta chỉ có vài người! Nếu như bị người đông mạnh hơn chúng ta tới gây chiến, chúng ta đối kháng như thế nào đây!” Rung động qua đi, Hồng Kiều nhin không được lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Lòng Người Hoảng Sợ

Đám người Tư Vân cũng nghi hoặc nhìn về phía Phượng Thiên Mị, tuy rằng võ công hiện tại của các nàng không kém, nhưng cũng chỉ đối phó được ít người, đừng nói đối phương quân số đông đảo, nếu cao thủ nhất lưu, nhị lưu mà ra tay, các nàng đều không làm gì được .

“Hiện tại không được, không có nghĩa về sau không được.” Phượng Thiên Mị

khẽ cười nói.

“Tiểu thư nói rất đúng, hiện tại không được, không có nghĩa về sau không được a! không có việc gì khó chỉ sợ lòng không bền.” Tư Vân lần đầu tiên nhìn thấy Phượng Thiên Mị, liền nhìn ra được nàng không phải là vật trong ao, tiểu thư nhất định ngạo thị thiên hạ, trở thành bá chủ một phương.

“Chúng ta tin tưởng tiểu thư.” Thấy Tư Vân nói như vậy, mấy người kia cũng đáp lại, trên mặt tràn đầy cổ vũ cùng tự tin.

“Tốt lắm, chúng ta tiếp tục thu thập sân đi!” Phượng Thiên Mị cười nói.

“Hảo” Mọi người đáp, bắt đầu động thủ.

Chuyện sớm hôm này xảy ra ở Vận thành giờ thành dư luận xôn xao, lúc này Vận thành lòng người hoảng sợ, đứng ngồi không yên. Hiện tại, không ai là không nghị luận chuyện xảy ra hôm nay, cũng đã không còn ai dám nói xằng bậy về Phượng Thiên Mị, chỉ sợ nàng đến hấp huyết mà chết.

Hiên vương phủ

“Oành” một tiếng nổ vang vọng toàn bộ sân viện, bọn hạ nhân sợ tới mức không dám tiếp cận, vốn là bởi vì chuyện quỷ hồn Phượng Thiên Mị hút máu làm bọn hạ nhân hoảng loạn, bây giờ lại nghe được có nam nhân bị hút máu ở bên ngoài, mỗi người đều cảm thấy bất an, giống như người kế tiếp bị hút máu chính là mình.

Đặc biệt Tô Nhị Tịch sau khi nghe nha hoàng bẩm báo, sợ tới mức toàn thân

lạnh run, sự kiện lần này thật sự làm ả ta hoảng sợ. Trước kia ở phủ Thừa Tướng, hại chết một nha hoàn ả không thấy sợ hãi, nhưng lần này ả thật sự sợ, hơn nữa sống một cuộc sống bất an, chỉ sợ mình chết lúc nào không hay.

Thương Lan Hiên biết được chuyện xảy ra hôm nay, tức giận đến bỏ một chương lên cái bàn trong thư phòng, trong tức giận càng nhiều hơn là khiếp sợ, không hoảng.

Mà Tiểu Phúc đã tỉnh lại, căng thẳng nói ra toàn bộ sự việc.

Giờ phút này Tiểu Phúc đã cảm giác được cái chết ngay trước mắt, thành

thật quỷ gỏi sau Thương Lan Hiên đang sinh khí.

Hiện tại, có phải quỷ hồn Phượng Thiên Mị Quỷ Hồn hay không, hắn không xác định, lại càng không tin tưởng, nhưng chuyện này hết sức quỷ dị.

Hiện tại phụ hoàng chưa lập thái tử, tông chúng huynh đệ, tam Vương gia Thương Lan Việt cùng hắn, còn có ngũ Vương gia Thương Lan Cẩm là có hi vọng. Đại hoàng tử chết từ lúc năm tuổi, nhị vương gia Thương Lan Mạch là ngốc tử, căn bản là không có quyền đoạt vị.

Thương Lan Việt cho dù người giúp đỡ phía sau, hay là thực lực, đều cùng hắn tương xứng, hắn (TLV) có chân quốc tướng quân hiệp trợ, hắn (TLH) cũng có tả tướng hiệp trợ, bọn họ vẫn không thể tìm ra nhược điểm của đối phương để cáo trạng trước Phụ Hoàng.

Lần này hắn giết Phượng Thiên Mị, còn làm lòng người hoảng sợ, nếu để Thương Lan Việt tìm được chứng cứ, nhất định xảy ra chuyện, cho nên, hắn đã cảnh cáo hạ nhân không được để lộ chuyện, tuyệt đối không thể đem sự tình gì nói ra.

Nếu là Hoàng Thượng Thái Hậu tin, kia hắn thật đúng là mất nhiều hơn được.

Tuy rằng Thương Lan Cẩm vô tâm với ngôi vị Hoàng đế, nhưng là hiện tại hắn được nuôi dạy bởi Hoàng hậu, thế lực đồng dạng không thể khinh thường, hoàng hậu thu dưỡng hắn, tự nhiên bởi vì vị trí kia.

“Trung công công đến” Lúc này trong viện một mảnh trầm tĩnh, đột nhiên vang lên một tiếng báo.

Đi vào là một trung niên nam tử vận y phục thái giám, sắc mặt hòa ái. Trung công công là tâm phúc của Hoàn Thượng, được Hoàn Thượng vô cùng tín nhiệm.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Thấp Thỏm Lo Âu

Thương Lan Hiên thấy Trung công công trong cung cũng đến, đại khái đoán ý đồ đến của hắn, bởi vì Trung công công là tâm phúc Hoàn Thượng, Thương Lan Hiên cũng phải lễ hắn vài phần, muốn được Hoàn Thượng coi trọng, còn phải dựa vào Trung công công này trước mặt Hoàn Thượng nói lời ngon ngọt!

“Trung công công” Thương Lan Hiên vội vàng đứng dậy, cười một cách hiền lành ra đón Trung công công.

“Lão nô tham kiến Vương gia” Tuy Trung công công là tâm phúc bên cạnh

Hoàn Thượng, nhưng rốt cuộc vẫn là nô tài, cho nên lễ không thể thiếu, chẳng qua là nghi thức xã giao thôi.

“Trung công công không cần đa lễ, không biết Trung công công đến là có chuyện gì sao?” Thương Lan Hiên hư hư thực thực đơn lấy Trung công công, biết rõ còn cố hỏi hỏi.

“Lão nô phụng mệnh Hoàn Thượng, đến tuyên Vương gia vào cung diện thánh.” Trung công công nói.

“Được, Bồn vương cùng công công vào cung.” Thương Lan Hiến biết, không đi là không được, hơn nữa chuyện này cần có một cái kết.

Sau đó Thương Lan Hiến theo Trung công công tiến cung.

Trong Phượng phủ

Phượng Thanh Tường nghe được lời đồn đại, trong lòng xuất hiện một ít áy náy, hẳn không phải không nghi ngờ Phượng Thiên Mị chết là do Thương Lan Hiến làm, nhưng lại không có chứng cứ!

Cho dù không muốn thấy nàng, nhưng cho cùng vẫn là nữ nhi thân sinh, hẳn không tâm ngoan đến mức mặc kệ sinh tử của nàng! Đương nhiên hẳn không biết Phượng Thiên Mị bị tỷ đệ Phượng Thiên Tình, Phượng Thiên Bình và Phượng Thiên Linh khi dễ cùng ngược đãi, nếu biết tất nhiên hẳn không cho phép bọn họ khi dễ nàng.

Trong Phượng phủ, trừ bỏ Phượng Thanh Tường, Phượng Thiên Dao và Đỗ di nương cũng hơi bất an, những người khác đều sợ hãi đứng ngồi không yên, bởi vì bọn họ đều có phần khi dễ Phượng Thiên Mị, hiện tại nghe nói quý hôn Phượng Thiên Mị quy lại báo thù, mỗi người đều cảm thấy cảm thấy bất an.

Đặc biệt Phượng Văn Tình cùng Phượng Thiên Linh, Phượng Thiên Bình còn nhỏ, lại cao ngạo hơn trời, không hiểu sự đời, nghe được lời đồn đãi mà quý liền sợ hãi không thôi.

Lúc này Đông uyển Phượng phủ, trang sức xa hoa cao nhã, vốn là sân chủ mẫu, nhưng bởi vì mẫu thân Phượng Thiên Mị mất sớm giờ trở thành chỗ ở của Phượng di nương. Trừ bỏ danh phận bên ngoài vẫn là di nương còn bên trong ả có cái gì khác chủ mẫu đâu? Ngay cả toàn gia cũng do ả ta quản, cho nên Phượng di nương trong phụng phủ tự cho mình là chủ mẫu, hơn

nữa bọn hạ nhân trong phủ cũng gọi ả là Nhị phu nhân.

Trong Đông uyển, lục y cảm bào, một nữ nhân tuổi chừng ba mươi, khuôn mặt nhu mì xinh đẹp không ngừng đi đi lại lại trong sân, sắc mặt kinh hoàng cùng sợ hãi. Bên cạnh là một nữ tử tầm mười sáu, vận phấn y, khuôn mặt khuynh thành, trên mặt cũng tràn đầy khủng hoảng sợ hãi, nhìn nữ nhân đang đi đi lại lại trong sân.

“Nuơng, Phượng Thiên Mị nàng ta không thật sự quay lại báo thù đi!”

Phượng Thiên Linh rốt cục nhìn không được kinh hoàng hỏi, hiện tại nàng ta ngồi một khác cũng không yên.

Không nói đến Phượng Thiên Mị trả thù là thật hay giả, chỉ bằng Hiến vương phủ bị cháy hai là vô cùng quý dị, và chuyện xảy ra trên đường hôm nay, đều đã làm cho người ta cho rằng, Phượng thiên Mị báo thù là thật.

Lúc trước nàng ta cũng có khi dễ Phượng Thiên Mị, Phượng Thiên Mị có thể tìm mình hay không!

Không, nàng không cần, nàng không muốn chết, không muốn bị hút hết máu, không cần ...

“Nói bừa cái gì thế? Trên thế giới này làm gì có quý!” Phượng Văn Tình vội vàng nổi giận, muốn Phượng Thiên Linh khỏi khủng hoảng, nhưng giọng điệu của ả run rẩy thấy rõ ả đang sợ hãi.

Muốn nói đến sợ hãi, có lẽ nàng so với Phượng Thiên Linh càng sợ hãi hơn, nàng không chỉ ngược đãi Phượng Thiên Mị, hơn nữa, Phượng Thiên Mị còn tận mắt thấy nàng bức tử mẫu thân nàng, nếu thật sự tới báo thù thì nhất định nàng sẽ tìm ả đầu tiên.

- Cái "trung công công" nguyên văn là "ngay cả công công" Vô chẳng biết đề như thế nào cho đúng nên Vô đề là Trung công công ai có ý kiến gì thì cho vô biết nha

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Úc Phượng Quận Chúa

Tuy Phượng Thiên Mị là gốc tử, nhưng là ai biết có thể sau khi chết nàng khỏi gốc!

“Nhưng hôm qua Hiến vương phủ bị đốt hai lần, hơn nữa chuyện xảy ra trên đường vào hôm nay, khiến lòng người hiện tại hoang mang hoảng sợ, thật sự” Lúc này Phượng Thiên Linh căn bản nghe không vào cái gì gọi là trên thế giới không có quỷ, đã xảy ra nhiều chuyện như vậy cho dù nàng ta không muốn tin cũng phải tin.

Đây chính là hậu quả của sự làm việc đuối lý, tục ngữ nói không sai “Không làm chuyện đuối lý, không sợ quỷ gõ cửa.” Hiện tại Phụng Thiên Linh chính là như vậy, nàng tuy rằng sợ hãi vì chuyện quỷ hồn, nhưng nàng ta không sợ Phụng Thiên Mị tìm tới, cho nên nàng ta không sợ quỷ hồn Phụng Thiên Mị tới báo thù.

Đổ di nương khủng hoảng vì nàng chưa bao giờ đối tốt với Phụng Thiên Mị, nhưng đồng thời nàng cũng chưa từng khi dễ Phụng Thiên Mị, đối với chuyện Phụng Thiên Mị tìm tới báo thù nàng cũng không sợ hãi lắm.

“Nương, nếu không chúng ta tìm đạo sĩ tới làm phép” Phụng Thiên Linh như nhìn thấy tia hi vọng vội vàng la lên.

“Ngu xuẩn, chẳng lẽ ngươi muốn cho cha ngươi biết chúng ta từng khi dễ Phụng Thiên Mị sao?” Phụng Văn Tĩnh nghe xong, kinh hoàng nổi giận.

Các nàng ngược đãi Phụng Thiên Mị không ít lần, lão gia không hề biết .

Tuy rằng lão gia không muốn gặp Phụng Thiên Mị, nhưng dù thế nào cũng là nhi nữ thân sinh, nếu lão gia biết ả đối Phụng Thiên Mị sò tác sò vi (chỉ những hành động khi dễ của PVT đối với PTM) , nhất định không bỏ qua dễ dàng .

“Chẳng lẽ, chúng ta cứ như vậy chờ Phụng Thiên Mị đến hút máu báo thù sao?” Phụng Thiên Linh vội la lên.

“Có lẽ chỉ là trùng hợp, can bản không có ma quỷ gì hết, con không cần tự mình dọa mình.” Phụng Văn Tĩnh cường chế trấn định, nhưng khủng hoảng trong lòng không hề giảm bớt.

“Nhưng là” Phụng Thiên Linh chưa từ bỏ ý định.

“Tốt lắm, không phải không phát sinh chuyện gì sao? Vẫn nên đi miếu Tiên Nữ cầu mấy bùa bình an đi!” Phụng Văn Tĩnh cũng thập phần bất đắc dĩ, nhưng là hiện tại, đã không còn biện pháp khác, hơn nữa, Phụng Thiên Mị có thật sự biến thành quỷ hồn hay không vẫn chưa chắc chắn, có thể chỉ là tìm đồn mà thôi.

Ngày kế, chuyện của Phụng Thiên Mị làm oanh động cả kinh thành.

Trong cung ra chiếu thư bố cáo, đầu tiên là nói Phụng Thiên Mị ngày đầu thành hôn táng thân biển lửa là điềm xấu, cho nên không thể để Phụng Thiên Mị lấy thân phận Hiền vương phi tiến nhập Hoàng lăng, cùng Hiền vương giải trừ hôn ước. Vì an ủi vong linh Phụng Thiên Mị, phong Phụng Thiên Mị làm quận chúa hiệu là Úc Phụng quận chúa của Thiên Vận hoàng triều.

Sau lại nói chuyện Hiền vương phủ bị cháy là do Phụng Thiên Mị cùng Hiền Vương bất tự không hợp, cho nên mới dẫn đến nguyên nhân hỏa hoạn. Mà nam nhân chết đột ngột ở trên đường hôm nay là do hấn ta bị trúng kịch độc.

Giải thích này vẫn còn khiến một số dân chúng nghi hoặc , nhưng cũng khiến dân chúng bình tĩnh không ít, không còn náo loạn nữa .

Thiên Phụng cư

Hồng y đỏ thắm Phụng Thiên Mị nằm trên pháp quý phi, trong tay đưa bốn chuyển động ly trà, khóe miệng tựa tiếu phi tiếu gọi, đứng bên cạnh là Hồng Kiều cùng Tư Diệu, còn có Tư Tĩnh vừa mới trở về.

“Điềm xấu? Tương khắc?” Nghe được Tư Tĩnh bẩm báo nội dung chiếu thư của hoàng thượng, Phụng Thiên Mị tràn đầy trào phúng phun ra bốn chữ, đáy mắt che kín nồng đậm cừ hận.

Điềm xấu, tương khắc, đều là Thương Lan Hiền gây nên, nàng thề sẽ không bỏ qua hấn .

Quận chúa, nàng không hiếm lạ, bất quá nàng thật căm hứng khi có thể giải trừ hôn ước với Hiền vương, mà cho dù không giải trừ nàng cũng có biện pháp giải trừ hôn ước này.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Muốn Hấn Đền Mạng

Xem ra, bọn họ vẫn lựa chọn tin Thương Lan Hiền, áp chế chuyện của nàng xuống” Tốt lắm, vậy nàng cho bọn họ vài ngày bình yên, chờ nàng làm xong

tất cả mới cùng bọn họ từ từ ngoạn (chơi).

“Tiểu thư, rõ ràng là Hiền vương hãm hại người, hiện tại bố cao thiên hạ là tiểu thư là điềm xấu, bọn họ rất khi dễ người.” Hồng Kiều tức giận đến giọt mồ hôi.

“Đúng vậy! Tiểu thư, chúng ta tuyệt đối không thể bỏ qua cho tên Thương Lan Hiền chết tiết kia.” Tư Diệu nói cũng tràn đầy phẫn hận, giống như hận không thể băm thây vạn đoạn Thương Lan Hiền vậy.

“Hon nữa, đáng giận là tiểu thư chết, tổ chức một cái tang lễ cũng không.” Tư tình tức giận bất ngờ thốt ra một câu.

Phượng Thiên Mị nghe xong, khóe mắt hung hăng rút rút, nàng đã chết?

“Phi phi phi, cái gì tiểu thư đã chết, tiểu thư hoàn hảo ở đây! Tiểu thư còn phải sống tới trăm tuổi!” Tư Diệu vừa nghe lời này, không hồn giận nói.

Tư Tình vừa nghe, biết tự mình nói sai, nhưng vẫn bất mãn nói, “Nhưng ở bên ngoài là tiểu thư đã mất!”

Phượng Thiên Mị buồn cười, không sai đối với người khác mà nói, Phượng Thiên Mị quả thật là đã chết, hơn nữa Phượng Thiên Mị thực sự đã chết rồi,

Phượng Thiên Mị hiện tại chính là đặc công của thế kỷ hai mươi mốt.

Bất quá, nàng xuyên đến thân thể này, tên lại giống nhau sợ rằng không phải trùng hợp! Cho nên, mặc kệ Phượng Thiên Mị hiện tại hay trước kia, nàng cũng sẽ không bỏ qua cho những ai ám hại nàng.

“Yên tâm, ta sớm muộn gì cũng bắt hán đền mạng.” Thấy các nàng vì mình mà sinh khí, Phượng Thiên Mị tràn đầy cảm động ở trong lòng.

“Hừ! Hiền vương này thật ngoan độc, ta nguyện rửa hán không sinh được, cho đáng đời hán.” Hồng Kiều càng nghĩ càng phẫn hận, càng nghĩ càng bất bình, thở phì phì, ác độc nguyện rửa.

“phì” Phượng Thiên Mị nhin không được cười ra tiếng, nha đầu kia thế nhưng còn có thể rửa người khác.

Bất quá nàng yên tâm, nha đầu kia rốt cục thông suốt, không hề nói cái gì mà “Vương gia không phải người chúng ta có thể đối phó được”.

“Ta cảm thấy, trực tiếp làm cho hán không sinh được con, đoạn tử tuyệt tông còn đâm trả lại hán một kiếm nữa.” Tư Diệu nghiêng răng nghiêng lợi, Thương Lan Hiền không ở đây nếu hán ở đây thật, sợ là nàng thật sự đâm Thương Lan Hiền một kiếm cho hả giận.

“Di, này chú ý không sai nga!” Hồng Kiều khuôn mặt nhỏ nhắn giương lên, vui sướng đồng ý.

“Tóm lại, phải khiến hán sống không bằng chết.” Tư Tình hung tợn nói.

Hồng Kiều, Tư Diệu, Tư Tình ba người ở một bên ta một câu ngơoi một câu bàn cách báo thù cho Phượng Thiên Mị, khiến Phượng Thiên Mị ở bên dờ khóc dờ cười, những cái này hết thảy Phượng Thiên Mị nàng sẽ làm, làm hán đoạn tử tuyệt tông, còn hoàn trả lại hán một kiếm kia.

Mọi người bàn tán thương tâm khổ sở đủ kiểu, không ai phát hiện, ở sân có người đang nằm úp sấp lên tường, mà người đó không ai khác chính là người nói muốn chịu trách nhiệm với Phượng Thiên Mị, Thương Lan Mạch.

Thương Lan Mạch nghĩ muốn đến xem nữ nhân này đang muốn làm gì, không ngờ lại nghe được chân tướng sự tình, quả thật là Thương Lan Hiền giết nàng, lại còn muốn huỷ thi diệt tích.

Bất quá làm hán nghi hoặc là Phượng Thiên Mị bật giờ, rõ ràng là một ngốc tử, nhưng là vì cái gì trở lên thông minh như vậy! Chẳng lẽ, nàng giống mình, giả trang. Nhưng trước kia bọn họ từng tiếp xúc qua, nếu thật sự là đóng kịch thì nàng cũng quá xuất sắc đi!

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Ngốc Vương Trèo Tường

“Xích Xích chủ tử, cái ngốc tử kia ở trên tường nhìn lên” Lúc này Huyết Xà trên tay Phượng Thiên Mị bỗng lên tiếng.

Bởi vì Thương Lan Mạch nội lực thâm hậu, có thể điều hoà hơi thở che dấu khí tức, cho nên dù là cao thủ cũng khó phát hiện ra sự tồn tại của hán, cũng vì vậy mà một lúc lâu sau Huyết Xà mới phát hiện ra hán.

Phượng Thiên Mị vừa nghe, sắc mặt trầm xuống ngốc từ kia tại sao lại biết

nàng ở đây?

“Xuất hiện đi!” Phượng Thiên Mị bỗng nhiên lên tiếng.

“Ai!?” Mấy người Tư Tình vừa nghe, vội vàng cảnh giác nhìn bốn phía xung quanh.

Mà Thương Lan Mạch đang ở trên tường ngẩn ra, hần cư nhiên bị phát hiện, xem ra nữ nhân này không đơn giản có thể phát hiện ra hần nhưng hần sẽ không chạy trốn.

“Tỷ tỷ, ta ngại ngừng” Giọng nói nhẹ nhàng, đầm đìa đáng yêu từ phía tường truyền tới.

Ách

Mọi người nhất thời đầu đầy hắc tuyến, nhất tề nhìn về phía phát ra thanh âm, nhìn thấy Thương Lan Mạch cả người ghé sát vào tường, bộ dáng khó chịu nhăn nhó

Tư Tình thấy hần vào hôm qua nên không có gì kinh ngạc, Tư Diệu chỉ hơi

nhúu khỏi mày, mà Hồng Kiều lại lập tức ngây ngẩn cả người, kinh hô, “Mạch, Mạch vương gia.” Hồng Kiều vừa nói xong liền ân hận, vội vàng cúi đầu, vạn phần ảo não, nếu đề Mạch vương gia nhận ra các nàng thì tiêu.

Nàng cũng biết chuyện xảy ra vào hôm qua, mà Phượng Thiên Mị cũng nói là nàng hạ độc giết chết nam nhân kia, nhưng lại không nói cho nàng biết chuyện gặp ngốc tử Vương gia kia nên Hồng Kiều và Tư Diệu không biết hần đã gặp các nàng.

Thương Lan Mạch là ngốc tử nên trừ bỏ hạ nhân trong phủ nhưng người khác không gọi hần là Vương gia, mà Hồng Kiều lại tôn xưng hần như vậy. Bởi vì tiểu thư của nàng trước cũng từng là ngốc tử nên nàng không có kì thị hần ngược lại nàng còn có chút đồng tình.

Wương gia! Tư Tình và Tư Diệu bị dọa nhảy dựng, thiên a! Ngốc tử này nguyên lai là một Vương gia!

“Nga! Ta biết ngươi, ngươi là Hồng Kiều nha hoàn bên cạnh tỷ tỷ.” Thương

Lan Mạch nhìn Hồng Kiều, vươn tay chỉ vào Hồng Kiều nói, một bộ bình tĩnh đại ngộ.

“Không không không không, ngươi nhận sai người, ta không phải Hồng Kiều.” Hồng Kiều thấy bản thân bị nhận ra, liền thê thốt phủ nhận trong lòng vô cùng lo lắng.

Phượng Thiên Mị nghe Hồng Kiều phủ nhận, liền biết Hồng Kiều sợ hãi bị nhận ra, nhưng Hồng Kiều lại không biết nàng sớm bị nhận ra rồi.

“Hừ, rõ ràng là phải!” Thương Lan Mạch không phục hừ lạnh một tiếng, bộ dáng khẳng định.

“Ta” Hồng Kiều nhất thời không biết làm sao, trong lòng tự trách vạn

phần.

“Hồng Kiều, đừng lo lắng, hần đã sớm nhận ra ta.” Phượng Thiên Mị nhẹ

giọng an ủi.

Cái gì? Hồng Kiều nhất thời tròng lớn mắt, Mạch vương cư nhiên đã sớm nhận ra tiểu thư! Không đúng, Mạch vương sao có thể nhận ra tiểu thư, mỗi lần tiểu thư ra cửa đều trang điểm vô cùng dọa người cơ mà.

“Sao ngươi biết ta ở đây.” Phượng Thiên Mị hỏi, không cho hần xuống dưới đất.

“Ngày hôm qua ta nhìn thấy tỷ đi quan phủ, cho nên ta đi hỏi thăm! Bọn họ nói ngươi mua nơi này nên ta tới.” Thương Lan Mạch như đứa trẻ làm sai nói giọng khe khẽ.

“Vậy ngươi tới nơi này làm gì!” Phượng Thiên Mị lại hỏi.

“Mạch Mạch nói sẽ chịu trách nhiệm với tỷ tỷ! Cho nên Mạch Mạch tới.” Thương Lan Mạch nói giọng điệu đương nhiên.

Ách ...

Phượng Thiên Mị nhất thời thạch hóa, thiên a! Đây ngốc tử thật đúng là kiên định, cư nhiên vì chịu trách nhiệm với nàng mà chạy tới tận đây.

Chương 45: Bị Ép Tới Điên

Tư Tinh biết chuyện gì đang xảy ra chỉ hé miệng cười, mà Tư Diệu cùng Hồng Kiều nghe mà mặt đỏ kìa (không hiểu)

“Tiểu, tiểu thư, Mạch vương chịu trách nhiệm cái gì cơ!” Hồng Kiều khó hiểu hỏi, trong lòng đã có một loại dự cảm bất hảo.

Ách, Phụng Thiên Mị chỉ cảm thấy đầu đầy hắc tuyến, không biết nên nói như thế nào với Hồng Kiều.

Nhưng Thương Lan Mạch lại xung phong nhận việc nói ra, “Bởi vì ta từng nhìn thấy tỷ tỷ tắm rửa nên ta muốn chịu trách nhiệm với tỷ tỷ”

“Cái gì?” Hồng Kiều cùng Tư Diệu sợ tới mức kinh hô ra tiếng, không thể tin được hai mắt trừng lớn.

“Tiểu, tiểu thư, hắc, hắc” Hồng Kiều quả thực không thể tin được, muốn hỏi tiểu thư xem chuyện gì xảy ra, nề hà không ra lời.

Phụng Thiên Mị cũng không biết nên nói gì, về phần Thương Lan Mạch có từng nhìn trộm nàng tắm rửa hay không, nàng không biết nhưng hẳn nhận ra nàng là thật.

“Tỷ tỷ nói qua, tỷ tỷ không cần ngại chịu trách nhiệm, ngại vẫn mau về nhà đi!” Phụng Thiên Mị bắt đầu đi.

“Không được, Mạch Mạch là nam tử hán đại trượng phu, nhìn tỷ tỷ tắm rửa nhất định Mạch Mạch phải chịu trách nhiệm.” Thương Lan Mạch không thuận theo không chịu buông tha, một bộ dạng đại nham dám làm dám chịu.

Phụng Thiên Mị đảo cặp mắt trắng dã, nam tử hán đại trượng phu, thôi đi!

Ngốc tử còn đòi làm nam tử hán đại trượng phu cái gì! Bất quá cũng không thể phủ nhận, một ngốc tử như hắn còn biết chịu trách nhiệm còn tốt hơn một số người bình thường nhiều.

“Ngươi lại nói hươu nói vượn ta để răn căn ngươi.” Phụng Thiên Mị không có cách nào đành uy hiếp hắn.

“Ô oa không cần a!” Thương Lan Mạch vừa nghe cho răn căn sợ tới mức oa oa khóc.

Huyết Xà cuồng hân, chủ tử người có thể hay không đừng đem nó ra dọa hắn! Dọa hắn rõ ràng không lỡ, nữ nhân a! Thật là khẩu thị tâm phi.

[Phụng Thiên Mị: Di, đúng rồi! Huyết Xà ngươi là nam hay nữ

Huyết Xà: Ta...ta...ha...ha! Ta cũng là nữ .

Phụng Thiên Mị: Vậy ít nói nhảm

Huyết Xà:.....]

“Tiểu thư, người đừng dọa Mạch vương, hắn chỉ là tiểu hài tử thôi mà.” Hồng

Kiều thấy Thương Lan Mạch bị Phụng Thiên Mị dọa khóc, trong lòng không đành, đem chuyện Thương Lan Mạch nhìn lên Phụng Thiên Mị ném ra sau đầu .

Nghe Hồng Kiều nói, khóc mất mọi người một trận run rẩy, tiểu hài tử?

Được rồi! Tâm trí của hắn chỉ có bảy tám tuổi.

“Mau xuống dưới, về nhà đi.” Phụng Thiên Mị tức giận nói.

“Ô ôtỷ tỷ, ta sợ lắm.” Thương Lan Mạch ủy khuất nói.

Áchmọi người đều đầu đầy hắc tuyến.

“Vậy ngươi lên thế nào ?” Phụng Thiên Mị có chút dờ khóc dờ cười.

“Từ cây đại thụ bên kia leo lên.” Thương Lan Mạch chỉ chỉ cái cây bên tường.

“Vậy ngươi lại xuống bằng cây đó!” Phụng Thiên Mị bắt đầu d mắt tròn trắng.

“Ta không dám” Thương Lan Mạch đỏ đỏ mở miệng, điềm điềm đáng yêu nhìn Phụng Thiên Mị nói.

“Ngươi” Phụng Thiên Mị sắp tức đến hộc máu, được rồi! Hắn là ngốc tử, ngốc tử ngốc tử, ngốc tử.

Phụng Thiên Mị đi qua, rồi nhảy lên một cái, nắm áo sau lưng Thương Lan Mạch xách hắn lên như xách gà nhảy xuống đất .

“Tư Tinh, ngươi tìm người đưa hắn hồi Mạch vương phủ.” Phụng Thiên Mị kiên nhẫn đã đến cực hạn, nàng không chắc nếu ngốc tử này còn quay lại quấy rầy nàng, bản thân có thể đánh hắn đến chết hay tàn phá hay không.

“Là, tiểu thư.” Tư Tinh đáp.

“Tỷ tỷ, kia Mạch Mạch còn có thể tìm tỷ chơi đùa không?” Thương Lan Mạch lưu luyến hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Sản Nghiệp Của Hiên Vương

“OMG” Phụng Thiên Mị không biết nói gì nhìn trời

“Tỷ tỷ muốn cái gì? Lần sau Mạch Mạch mua đến cho tỷ tỷ.” Thương Lan Mạch không nghe rõ nàng nói gì, tưởng Phụng Thiên Mị muốn có gì đó, vội vàng hỏi.

“.....” Phụng Thiên Mị hoàn toàn hết chỗ nói rồi, nàng bị ngốc tử này ép tới điên mất, “Ngươi về phủ trước đi! Tỷ tỷ bề bộn nhiều việc, chờ tỷ tỷ rảnh, đi tìm ngươi chơi được không?”

“Thật vậy chăng?” Thương Lan Mạch vừa nghe, con ngươi lưu chuyển, tràn đầy vui sướng reo lên.

“Thật sự” Phụng Thiên Mị kiệt lực nhìn xuống ý nghĩ muốn giết người, có chút nghiêng răng nghiêng lợi cười nói, nhưng bộ mặt kia quả thực so với khóc còn khó coi hơn.

“Tốt lắm, Vậy Mạch Mạch chờ tỷ tỷ đến chơi với Mạch Mạch nha!” Được Phụng Thiên Mị khẳng định, Thương Lan Mạch mới lưu luyến rời đi, chỉ là không ai nhìn thấy khi Thương Lan Mạch xoay người, trong mắt hiện lên ý cười tà mị”

Thấy sát tinh đã rời đi, Phụng Thiên Mị mới hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm.

“Tiểu thư, Mạch vương gia có thể nói chuyện của người ra hay không!” Hồng Kiều lo lắng nếu Mạch vương đã biết như vậy thật không tốt.

“Hắn là, không thể nào!” Hồng Kiều nói, Phụng Thiên Mị mới phản ứng lại, nàng đã quên cảnh cáo Thương Lan Mạch , bắt quá hắn hắn là sẽ không nói ra đâu!

Giờ Thân, Tư Vân và Tư Nguyệt trở lại.

“Tiểu thư, bên ngoài nhiều lời đồn nhảm, người hắn biết đi?” Vừa vào cửa,

Tư nguyệt liền hỏi giọng đầy bất bình.

Tuy rằng tiểu thư được phong làm Úc Phụng Quận chúa, nhưng đồng thời cũng mang tiếng là điềm xấu, thực khiến người ta phẫn nộ.

“Đã biết, trước cứ để bọn chúng an nhàn một thời gian! Chờ ta an bài tốt việc thanh lâu, mới chậm rãi xử lý bọn chúng, mọi việc bên đó thế nào rồi ?” Phụng Thiên Mị nói.

“Dạ! Trước mắt có ba thanh lâu có sinh ý đứng đầu kinh thành là Phong Nguyệt Lâu của thủ phủ Sở Khai, tiếp đến là Vũ Khuynh các của nhị vương gia Thương Lan Việt, cuối cùng là Phù Hương viện của Hiên vương Thương Lan Hiên. Còn lại đều là chút sinh ý mờ mờ qua loa hồ (ý là qua loa đại khái không đáng nhắc đến) , kém cỏi nhất là hai thanh lâu Hoa Lại viện và Vạn

Hoa lâu, hai thanh lâu này thủ đoạn không kém, nhưng sinh ý ít ỏi, hơn nữa nghe nói hai nhà này ở sát vách nhau, thường xuyên gây chuyện với nhau để kiếm khách.” Tư Vân nói.

Phù Hương viện?

Không nghĩ đến có sản nghiệp dưới danh nghĩa của Thương Lan Hiên, không những thế còn đứng thứ ba trong kinh thành.

Phượng Thiên Mị trong mắt hiện lên một chút âm ngoan, tốt lắm bước đầu báo thù của nàng chính là làm sụp đổ Phù Hương viện kia

Lại nói ba thanh lâu kia xếp nhất nhì ở kinh thành hẳn là do nơi đó lịch sự tao nhã, hai thanh lâu đứng cuối kia tục tĩu như vậy lấy gì so sánh! Sinh ý không thể tốt lên là phải, ngay cả cái tên cũng không ra gì.

Vì sinh ý mà ra tay đánh nhau, ai còn dám đến! Bất quá, hai thanh lâu đứng cuối gần nhau như vậy, nàng định chắc rồi. Kết hợp hai nhà lại, trước tiên khiến nó trở thành kinh thành đệ nhất thanh lâu, sau mới từ từ phá hủy thanh lâu của hắn, lại đánh đổ tam đại thanh lâu kia, rồi thu tóm bộ sinh ý thanh lâu kinh thành.

Phượng Thiên Mị nàng tuy rằng không phải thiên tài buôn bán gì, nhưng đã từng học qua chuyên môn kinh doanh, hơn nữa nàng là người thế kỷ hai mốt, biết được nhiều thứ mới mẻ hấp dẫn, còn sợ không thu hút được người khác sao.

Thiên Vận hoàng triều vốn dân phong cùng luật pháp cởi mở, Hoàng tử, Vương gia hay bách quan đều có thể kinh danh, Hoàng Thượng không hạn chế, nhưng vẫn có giới hạn.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Ban Đêm Xông Vào Quỷ Lâm

Mà tiểu thư khuê các có thể tự do ra nhập đường cái, không có người nói

này nói nọ, chỉ cần không làm những việc đồi phong bại tục là được.

“Hào, ngày mai chúng ta đi mua thanh lâu.” Phượng Thiên Mị nói, khoe miệng gọi lên nụ cười tà mị, trong mắt chứa chút hưng phấn cùng âm ngoan.

Chiến tranh bắt đầu.

=====

Ban đêm

Một thân hồng y thị huyết bay trong gió giữa màn đêm, đang phi thẳng về phía ngoại thành, người này không ai khác chính là Phượng Thiên Mị.

Ra khỏi kinh thành cách mười dặm, Phượng Thiên Mị dừng lại bên ngoài một khu rừng rậm.

Khu rừng bị từng đoàn hắc vụ bao vây, làm toàn bộ khu rừng mê mờ như ẩn như hiện, từng trận gió lạnh thổi qua, tựa như lãnh địa của Tu La nơi địa ngục quỷ dị mà đáng sợ, còn thỉnh thoảng truyền đến những tiếng kêu rên rỉ, phân không rõ là nhân hay thú.

“Xích Xích . . . Chủ nhân, đó là tiếng con người” Huyết Xà nói.

Người? Nửa đêm, như thế nào lại có người đến đây kêu rên!

Phượng Thiên Mị mang theo tò mò, nghi hoặc và suy nghĩ, không hề y sợ hãi đi về nơi sâu nhất của khu rừng, càng đi về phía trước, tiếng kêu kia càng rõ ràng, càng có thể cảm giác được trong tiếng kêu đó tràn đầy đau đớn, khổ sở, như đang chịu khổ hình tra tấn ở mười tám tầng địa ngục, thừa nhận sự tra tấn sống không bằng chết.

Phượng Thiên Mị không hiểu sao tâm lại cảm thấy co rút đau đớn, không vội đi tìm kiếm độc xà, nàng nhanh chóng tìm đến chỗ phát ra âm thanh.

Rừng cây rất lớn hơn nữa có hắc vụ vây quanh, rất khó xác định phương hướng, Phượng Thiên Mị chỉ có thể dựa vào cảm giác mà đi.

Càng ngày càng gần, nghe được thanh âm càng lúc càng lớn, từng tiếng đau lòng người. Phượng Thiên Mị cước bộ không khỏi nhanh hơn, xuyên qua từng đám hắc vụ, rốt cục nghe được thanh âm cách đó không xa.

Phượng Thiên Mị tiếp tục đi về phía trước, trước mắt xuất hiện một cái sơn động, mà cái thanh âm kia từ sơn động đó truyền ra, càng tiếp cận tiếng kêu kia càng thêm ỉn tai nhức óc.

Tiếng kêu tràn đầy đau khổ kia không khỏi làm tâm Phụng Thiên Mị co rút, Phụng Thiên Mị cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp đi thẳng vào sơn động.

Nhưng cách cửa động khoảng mười thước, cước bộ Phụng Thiên Mị dừng lại, bởi vì nàng nghe được tiếng “xích..xích” truyền đến, Phụng Thiên Mị đối với thanh âm rất mẫn cảm, cho nên, không cần đoán nàng cũng biết là tiếng của xà.

Bóng đêm vô cùng tối, vẫn có thể nhìn tạm ngoài cửa động có thể nhìn thấy rất nhiều xà, tất cả đều nhìn chăm chăm vào động như muốn vào trong đó, lại không dám đi vào, giống như có cái gì đó cản trở bọn chúng.

“Xích Xích... chủ tử, cái động khẩu tán đầy lưu hoàng, cho nên đàn xà này không dám đi vào, chúng muốn ăn thịt người bên trong.” Huyết Xà nói.

Xem ra đàn xà này là đang chờ con mồi!

Phụng Thiên Mị trong mắt hiện lên tham lam, bọn xà này sống ở Quỷ lâm lâu như vậy nhất định hấp thụ được nhiều thứ âm khí, tà khí và nọc độc phi thường trọng.

Nếu nàng đoán không sai đàn xà này đều đã thành tinh.

Đàn xà phát hiện có người đến, liền nhất tề xoay người, hướng Phụng Thiên Mị. “Xích Xích Xích Xích” kêu, nhưng Phụng Thiên Mị vẫn hiểu được chúng đang nói gì.

“Cái bên trong không thể ăn, ăn cái bên ngoài này đi!”

“Hảo, đợi cái bên trong nhiều năm như vậy, lại thủy chung không đợi được, vậy ăn cái này đi!”

Dứt lời, đàn xà liền hướng Phụng Thiên Mị phi tới, Phụng Thiên Mị cười tà mị câu thần, muốn ăn nàng, còn phải xem bọn chúng có bản lĩnh gì!

“Các ngươi xác định muốn ăn ta sao! Chẳng lẽ các ngươi sẽ không sợ, bị ta ăn sao?” Phụng Thiên Mị thản nhiên nói lại như địa ngục quỷ mị âm lãnh, làm cho đàn rắn đang đến tấn công cứng đờ, dừng lại động tác phi về phía trước, đối với lời nói của Phụng Thiên Mị tràn đầy nghi hoặc.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Thu Phục Đàn Xà

“Xích Xích..... không lẽ nàng ta biết chúng ta muốn ăn nàng sao?”

“Xích Xích.... không thể nào!”

“Xích Xích....Nàng ta là nhân loại, sao có thể nghe hiểu chúng ta nói gì?”

Đàn xà sau khi phân tích xong lại lao đến chỗ Phụng Thiên Mị.

“A! Ta đương nhiên nghe hiểu các ngươi nói chuyện, ta cho các ngươi hai lựa chọn, một là thần phục ta, hai là tìm cái chết.” Phụng Thiên Mị không cho phép kháng cự, lãnh liệt sắc bén nói.

Quả nhiên, đàn xà nghe Phụng Thiên Mị nói, đều dừng lại, không thể tin nhìn Phụng Thiên Mị, nàng... nàng thật sự có thể nghe được chúng nó nói chuyện?

“Như thế nào? Phục hay không phục?.” Phụng Thiên Mị cười trừ tức, trong mắt hiện lên hồng quang thị huyết.

Ngay khi đàn xà do dự, đột nhiên, đột nhiên ngang trời một con bạch xà đánh úp, công kích về phía Phụng Thiên Mị, Phụng Thiên Mị án binh bất động, trong mắt tràn đầy hưng phấn, liếc mắt một cái nàng đã có thể nhìn ra con rắn này đã thành tinh.

Đúng là thành tinh, có khả năng hoá thành hình người, chỉ là năng lực nó chưa đủ, nếu cường chế lột xác rất có khả năng nhóm lửa tự thiêu.

Huyết Xà thấy chủ nhân mình bất động, cho nên cũng không nhảy ra, nó biết, chủ nhân muốn tự mình thu phục đàn xà này.

Bạch xà có chút kinh ngạc, không thể tin được rằng nhân loại này không sợ nó, đồng thời, nhìn trong mắt nàng tràn đầy khinh miệt, liền cảm thấy phần nộ. Nó đường đường là Xà Vương, cư nhiên bị một nhân loại khinh thị, vừa rồi nàng còn muốn thần tử của nó thần phục nàng, kêu nó như thế nào không phần nộ, hừ!

Mắt thấy bạch xà sắp đến trước mắt, khóe miệng thị huyết Phượng Thiên Mị gọi lên một chút ý cười, phi thẳng về phía Bạch xà.

Thân thể Bạch xà vốn lạnh như băng nhưng giờ lại cảm nhận được từng trận hàn ý, đối với nhân loại đang vọt tới cư nhiên có thấy sợ hãi, nhìn nàng một thân ngạo nghễ khí thế lãnh liệt, Bạch xà càng thêm cảnh giác.

Nhưng ngay lúc công kích của Phượng Thiên Mị và Bạch xà chạm nhau, kinh thân chợt lóe, né tránh công kích của Bạch xà. Mà bạch xà không thể nghĩ đến nàng còn có một chiêu như vậy, phi một mạch về phía trước không phanh, đâm thẳng đầu vào thân cây.

Phượng Thiên Mị thấy thế, khóe miệng tươi cười đắc ý.

Bạch xà bị đâm đến choáng váng, chúng xà đàn thấy thế, đều phản nộ

hướng Phượng Thiên Mị le lưỡi, phi lại tấn công nàng, lại mặc danh kỳ diệu (không thể hiểu nổi) cảm thấy từ trong thân thể Phượng Thiên Mị phát ra một loại cường thế áp lực, khiến cho bầy rắn nhỏ bọn chúng không dám tới gần.

Phượng Thiên Mị khinh thường cười lạnh, bạch xà lại tức giận, vọt tới bên Phượng Thiên Mị đánh tới, Phượng Thiên Mị cũng không né, trực tiếp đón nhận bạch xà công kích.

“Ba” một tiếng thanh thúy vang lên, bạch xà cảm thấy trên người một trận hỏa lật đầu đón, lại nhìn Phượng Thiên Mị, trên tay cũng không biết khi nào nhiều hơn một cây Huyết Tiên (roi), chỉ là một cây tiên, thế nhưng lại làm Bạch Xà thấy kinh hoàng quý dị.

“A!” Một tiếng kêu tâm tê phé liệt từ trong son động truyền ra, Phượng Thiên Mị mặt mày căng thẳng, trong lòng một trận khó chịu, liền không nghĩ cùng Bạch xà dây dưa thêm nữa.

“Thần phục ta, ta có thể giúp ngươi hoá thân.” Phượng Thiên Mị khinh nhiên (khinh miệt, thần nhiên) mở miệng, giọng điệu lại tràn ngập lãnh liệt.

Bạch xà nghe xong, hai mắt sáng ngời, như bị hấp dẫn bởi điều kiện của Phượng Thiên Mị, “Xích Xích ...Lời ngươi nói là thật?”

Kỳ thật, bạch xà có thể nhận thấy, nhân loại này không đơn giản, có thể câu thông cùng xà. Mà trong thân thể nàng có một cỗ lực lượng hấp dẫn nó, làm cho nó không tự giác được mà đi theo nàng, giống như, giống như nàng là chúa tể của xà vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Huyết Xà Biến Thân

“Tất nhiên, chỉ cần ngươi trung thành với ta, ta nhất định giữ lời hứa”

Phượng Thiên Mị không che dấu khí thế chấn nhiếp lòng người, làm cho Bạch Xà cảm thấy một trận áp bách.

“Xích Xích ...hào, ta nguyện ý thần phục ngươi, chủ nhân.” Nói xong, bạch xà nằm úp xuống, tỏ vẻ thần phục.

“Xích Xích ... chúng ta nguyện ý thần phục chủ nhân.” Bạch xà vừa dứt lời, tất cả đàn xà cũng theo đó thần phục nàng.

“Hào, Huyết Xà, biến thân.” Phượng Thiên Mị vừa lòng gọi lên ý cười, tay cầm Huyết tiên giương lên không trung, trong mắt phát hồng quang, vô cùng chói mắt.

Đàn xà chỉ cảm thấy trước mắt một năng lượng mông mị, cuối cùng nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, nhất thời sợ ngây người, không, là bị dọa cho choáng váng. Chỉ thấy Huyết tiên kia nhanh chóng biến thành một đại mãng xà.

Không sai, mới vừa rồi huyết tiên kia biến thành một đại mãng xà, cho nên lúc đánh vào thân Bạch Xà sớm thành tinh, mới có thể cảm giác đau đớn nóng rất như vậy.

Hiện tại thân xà hồng lửa chói mắt, thị huyết mà xinh đẹp, nếu để cho người khác nhìn thấy không bị dọa chết cũng ngốc. Mặc dù đàn xà không phải người nhưng cũng không trách khỏi sợ hãi lùi .

“Xích Xích ... thần xà.” Bạch xà không thể tin, rung động kinh hô ra, không thể tưởng được chủ nhân thế nhưng thu phục được cả thần xà, xem ra chủ nhân là một người vô cùng cường đại, thật may mắn khi nó thần phục người.

“Không sai, chỉ cần các người tiếp nhận lễ rửa tội qua Huyết Xà, thì đều có thể cảm nhận được ta và Huyết Xà triều hồi, nếu như phản bội, tất phải chết.” Phụng Thiên Mị lãnh liệt nói, khí phách mười phần, uy nghiêm cũng mười phần.

“Là, thuộc hạ vĩnh viễn trung với chủ nhân.” Chúng xà nhất tề kinh sợ, cũng thập phần chân thành kêu.

Lập tức, Huyết Xà dưới phân phó của Phụng Thiên Mị, sử dụng linh lực, phát ra hồng quang, tràn lan trên thân xà, đem cảm ứng của mình rót vào thân thể chúng xà. Sau đó, Phụng Thiên Mị rút ra một thanh chuỳ thủ tinh xảo từ trong tay áo, trên thân thể Huyết Xà cắt một đường nhỏ, nháy mắt máu từ đó chảy ra, lập tức uy cho Bạch Xà.

“Bạch xà, uống máu Huyết Xà, sẽ giúp người khai giải kết giới, ngay sau đó người hãy tìm một địa phương an toàn ở đó lột xác, sáng sớm ngày mai sẽ biến thân thành người. Lột xác xong người truyền tin cho ta, ta sẽ đưa người tới nơi ta ở, còn nhóm tiểu xà cứ ở lại Quy Lâm đi, có chuyện ta sẽ gọi các người.” Phụng Thiên Mị nói.

“Là” Chúng xà lại nhất tề đáp.

“A!” Tiếng thống khổ kêu gào tiếp tục truyền đến, Phụng Thiên Mị tâm thất lại.

“Tốt lắm, ta vào xem thế nào.” Phụng Thiên Mị bỏ lại lời nói, lợi vĩa tiến vào, bỏ quên luôn Huyết Xà.

“Xích XíchChủ nhân người lại bỏ rơi ta a.” Huyết Xà bất mãn thâm oán nói.

“Xích Xích ha ha ha ha.” Chúng xà thấy thế, không khỏi cười ra tiếng, Huyết Xà bất mãn trừng mắt nhìn một vòng chúng xà, vội vàng hóa thành tiểu xà, “Hừ” một cái, hướng Phụng Thiên Mị chạy tới (V(>.<) có chân đầu mà chạy. HX:*trùng mắt* kệ ta... V: Mắt nhỏ mà đòi trừng. HX: *lè lưỡi* muốn chết. V:.....)

Cái động nói sâu không đúng, không sâu thì không phải, đi tầm tám thước mới nhìn thấy một khoảng trống rộng.

Trước mắt là một ôn tuyền (giếng suối nước nóng), Phụng Thiên Mị cái để ý đến đầu tiên không phải là ôn tuyền, mà một nam tử nửa thân trần bên trong ôn tuyền, bởi vì nhiệt khí bốc lên, thấy không rõ dung mạo.

“A” Nam tử không ngừng ở trong ôn tuyền lăn lộn, không ngừng thống khổ kêu rên, căn bản không phát hiện có người tới gần.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Nam Tử Trúng Cổ Độc

Phụng Thiên Mị đến gần, thấy trong cơ thể nam tử có thứ gì đó gần bằng bàn tay đang lần đi khắp chỗ, suy nghĩ đầu tiên của Phụng Thiên Mị là hắc trúng cổ độc, hơn nữa là thực tâm cô hiểm thấy trên thể gian.

Thực tâm cô độc ở hàn băng, cần dùng đến nhiệt độ cực nóng giảm bớt, nhưng nhiệt độ ở ôn tuyền này không đủ, nhưng nếu quá óng mà nói sẽ phản tác dụng.

Thực tâm cô sống đến mười năm, sẽ không chịu sự khống chế của người hạ cổ, bắt đầu phát tác vào những đêm trăng tròn, liên tục như vậy, ngày càng tái phát thường xuyên hơn, vào những đêm trăng qua. Mà mỗi khi cổ độc phát tác sẽ phải thừa nhận đau đớn thấu tận tâm can, quả thực là sống không bằng chết.

Cổ trùng trong cơ thể hắc đã lớn như vậy, xem ra đã ở trong cơ thể của hắc tám năm. Cổ trùng sống lâu như thế, không có ngàn năm Băng Thiềm thì không có khả năng chữa khỏi, cho dù là người hạ cổ muốn già cũng vô pháp.

Ngàn năm Băng Thiềm là vật cực lạnh trên thể gian, cũng có thể giải trăm độc, cho nên chỉ có Ngàn năm Băng Thiềm mới giải được cổ độc của hắc.

Hơn nữa, nếu trong vòng hai năm tới không giải được cổ, hắc chết không thể nghi ngờ.

“A” Nam tử lại tiếp tục kêu rên.

Phụng Thiên Mị nhìn hắc thống khổ dãi rụa như vậy, trong lòng lại thấy đau đớn, con người của nàng, đối với kẻ thù không bao giờ nương tay, nhưng đối với người có hảo cảm hay thấy không đáng ghét thì không thể khoanh tay đứng nhìn.

Tuy rằng nàng hiện tại không thấy rõ dung mạo người này, nhưng nam tử này không khiến nàng cảm thấy chán ghét, cũng không bài xích, tuy rằng nàng cũng vô pháp cứu hắc, nhưng vẫn có thể áp chế cổ độc giúp hắc giảm bớt thống khổ.

Thôi nghĩ nhiều, vội vàng lấy ra chủy thủ tùy thân, nhảy xuống ôn tuyền, tiến lên giữ lấy nam tử kia, nhưng nam tử kia không ngừng dẩy rụa, khí lực lại to lớn, Phụng Thiên Mị căn bản bắt không được hắn.

Phụng Thiên Mị chưa chịu từ bỏ gắt gao túm lấy hai cánh tay hắn, nam tử dần giảm bớt hoạt động, Phụng Thiên Mị nhân cơ hội, cầm lấy chủy thủ cắt một đường trên cổ tay của mình rồi mau chóng đưa tới miệng nam tử, muốn hắn uống máu nàng.

Máu của nàng có nhiều độc tố khác nhau, dần hình thành bách độc bất xâm, coi như bách độc nhân, có thể tạm thời áp chế cổ độc trong cơ thể hắn.

Nhưng đối đầu với loại độc mãnh liệt như vậy độc của nàng không đáng kể tới, nàng cũng đành thúc thủ vô sách, chỉ có giúp hắn tạm thời ngăn chặn cổ độc.

*chương này khá ngắn mọi người chịu khó nha... ^:)^

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Là Ngốc Vương

Hiện tại chỉ có ngàn năm Băng Thiềm mới đủ khả năng cứu hắn mà ngàn năm Băng Thiềm không phải thứ dễ tìm, mà dù biết nó ở đâu cũng khó mà lấy được.”

Nam tử giờ phút này thần trí không rõ nhưng vẫn uống được máu ở cổ tay Phụng Thiên Mị chảy ra.

Một lát, Phụng Thiên Mị cho nam tử uống đủ máu, tác dụng nhanh chóng lan ra toàn thân, cổ độc theo đó mà an tĩnh lại, nam tử cũng tỉnh chỉ vùng vẫy, im lặng nằm trong lòng Phụng Thiên Mị.

Phụng Thiên Mị rút tay về, huyết cũng ngừng chảy, vết thương lành lại nhưng để lại sẹo, nhìn vết sẹo trên cổ tay Phụng Thiên Mị bất đắc dĩ thở dài.

Đang lúc Phụng Thiên Mị chuẩn bị buông nam tử trong lòng ra ánh mắt lại nhìn thấy dung mạo nam tử, liền ngây ngẩn cả người.

Không ngờ hắn lại là Ngốc vương Thương Lan Mạch.

Đây là có chuyện gì xảy ra ?

Phụng Thiên Mị trong lòng không biết vì sao lại cảm thấy đau đớn.

Là ai nhẫn tâm như vậy? Thế nhưng hạ thủ ngoan độc, bị ngốc thì thôi thế nhưng hắn còn phải chịu đau đớn thấu tâm can nhiều năm như vậy, hơn nữa hắn hiện tại chỉ có thể sống thêm hai năm nữa .

Ngày hôm qua nam tử này còn nói muốn chịu trách nhiệm với nàng, đêm nay lại dờ sống dờ chết, nhìn Thương Lan Mạch như vậy, Phụng Thiên Mị bỗng nhiên muốn bảo hộ hắn, không phải vì đồng tình hay thương hại chỉ đơn

thuần muốn bảo hộ hắn.

Nàng không dễ dàng có hảo cảm với người khác, nhưng một khi sinh ra hảo cảm, nàng nhất định không để đối phương chịu khổ, có lẽ cũng là vì bị ảnh hưởng bởi Phụng Thiên Mị trước kia, nên nàng cảm thấy thân thiết với Thương Lan Mạch .

Đây hẳn ứng với câu:” Cùng là người lưu lạc thiên nhai” đi!

Bất quá, bộ dáng ngốc tử này cũng thật đẹp! Hiện tại bộ dạng im lặng, so với bộ dáng ngốc đàn ngày hôm qua mê người hơn biết bao nhiêu, thật sự khiến nàng phải hoài nghi hắn có ngốc thật hay không.

Còn có, cơ ngực rắn chắc kiện mĩ, gợi cảm, lộ ra cơ bụng cũng thực cường tráng, nha đáng người cũng quá tốt! Không biết xúc cảm thế nào đây!

Nghĩ nghĩ, Phụng Thiên Mị ma xui quỷ khiến thế nào lại lấy tay chạm vào da thịt Thương Lan Mạch, tay vừa chạm tới ngực Thương Lan Mạch thì như là điện giật, Phụng Thiên Mị vội vàng thu hồi tay lại, cảm thán nói, “Xúc cảm thật không sai.”(V: A!...Mị tỷ quả thật xứng danh sắc nữ mà, nhân cơ hội người ta hôn mê ăn đậu hủ (>_<)

Phụng Thiên Mị trầm mê trong sắc mĩ (sắc đẹp nữ nam) hoàn toàn không biết người trong lòng Thương Lan Mạch có dấu hiệu tỉnh lại, ý thức của hắn vốn chìm trong hôn mê, nhưng đột nhiên cảm nhận được trống cơ thể như có dòng điện lưu chạy qua, trong đầu loé một cái, dần dần có ý thức.

Lúc này, miệng truyền đến vị máu tươi khiến Thương Lan Mạch nhũn mảy, có lẽ là bản năng phản ứng, mở to mắt mâu lý tán ra hơi thở nguy hiểm, ánh vào mắt Thương Lan Mạch là một nữ tử đáng thương thức hân không nói đúng hơn là thân thể của hân.

Tất nhiên là nửa thân trên, bởi vì nửa người dưới ngâm mình trong nước, hơn nữa lại mặc khố, sẽ không nhìn thấy .

Thương Lan Mạch theo bản năng chán ghét đẩy nàng ra, nhưng khi nhìn đến dung mạo của nàng, lại nao nao, là nàng, dĩ nhiên là Phụng Thiên Mị.

Thương Lan Mạch đột nhiên phản ứng lại, này nữ nhân cư nhiên dám một thân một mình xông vào Quỷ Lâm, còn đi tới sơn động này.

Cổ độc trong người đã ngừng phát tác, tuy rằng thời điểm độc phát hân thần trí không rõ, nhưng là cũng biết bây giờ là đêm khuya. Mỗi lần cổ độc phát tác đều là vào ban đêm, thẳng đến ngày hôm sau trời sáng, mới có thể ngừng, hơn nữa, sau mỗi lần độc phát toàn thân nhuyển tán, mệt mỏi không chịu nổi, thậm chí hấp hối .

Nhưng là hiện tại, hân chỉ hơi thở yếu ớt, ngoài ra không cảm thấy bất kì đau đớn nào.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Nhìn Đủ Chưa?

Miệng đầy mùi máu tươi càng khiến mặt mày hân nhẩn lại, cũng thập phần nghi hoặc, trong miệng của hân sao lại có máu, hân dám khẳng định, đây không phải máu của hân! Nơi này chỉ có nữ nhân trước mắt mà hiện tại hân đang nằm trong lòng nàng chẳng lẽ là máu của nàng.

Lúc này nghi hoặc không thể giải, bất quá cũng không đại biểu sau không biết...

“Này, Nhìn đủ chưa?” Thương Lan Mạch khàn khàn vô lực, mang theo vài phần tính trẻ con không hồn gặng nói.

Hân chán ghét nữ nhân nhưng hiện tại hân nằm trong lòng nữ nhân này, thế

nhưng không có chán ghét, còn ngoài ý muốn cảm thấy ấm áp.

Bất quá, hân cũng không tính cứ để nàng ôm như vậy, tuy rằng không chán ghét nhưng cũng không thích.

“A!” Đang thất thần Phụng Thiên Mị thình lình nghe được tiếng người nói, liền hoảng sợ, biết là từ trong lòng truyền tới, cho nên theo bản năng đẩy Thương Lan Mạch ở trong lòng ra, vội vàng nhảy ra từ trong nước, hai má hiện lên rạng mây hồng khả nghi.

Phụng Thiên Mị âm thầm ảo não, chính mình cư nhiên bị gốc tử này mê hoặc, ngay cả hân tính cũng không biết.

Được rồi! Nàng thừa nhận bộ dạng nam nhân này rất đẹp, đáng người cũng cấp nhất, có thể làm cho nữ nhân khuynh đảo, bất quá nàng cũng chỉ thuần túy thương thức mà thôi, hơn nữa, hân chỉ là gốc tử không hiểu chuyện .

Thương Lan Mạch vốn thân thể không có khí lực bị mất đi chống đỡ, toàn bộ thân thể nhất thời hướng trong nước chìm xuống. Thương Lan Mạch hoàn toàn có thể ổn định người lại, nhưng Phụng Thiên Mị đang có mặt ở đây, vì không cho nàng phát hiện bản thân không bị ngốc, liền cố ý chìm xuống, còn bị uống mấy hớp nước, mới ngoi lên .

Nhìn Phụng Thiên Mị ngao ngễ đứng trên bờ, Thương Lan Mạch ánh mắt chợt lóe, y phục của nàng bị nước làm ướt dính vào thân thể, lộ ra đường cong thân hình phá lệ mê người. Tuyệt sắc dung nhan lộ ra vài phần sắc bén, vài phần lạnh nhạt, vài phần tùy tính, vài phần ngạo khí, còn có vài phần cuồng dã, không chút nào làm ra vẻ, nhiều tính cách như thế không có khả năng có trên một người, cư nhiên có thể ở trên người nàng phát ra vô cùng nhuần nhuyễn.

Phụng Thiên Mị nhìn như vô hại, nhưng cũng lộ ra hơi thở nguy hiểm, không thể bỏ qua.

“Khụ khụô.. ô...tỷ tỷ khi dễ Mạch Mạch.” Thương Lan Mạch sau khi cố gắng

lấy hơi, lập tức ủy khuất ô ô khóc, ánh mắt thâm oán tràn ngập điềm đạm đáng yêu.

Ách

Phụng Thiên Mị một trận kinh ngạc, tựa hồ không biết nên phản ứng như thế nào nàng có khi dễ hân sao, nàng có sao? Nàng vừa rồi còn cứu hân, ôi chao! được rồi! Nàng thừa nhận vừa rồi vô tình đẩy hân có sử dụng chút lực, làm cho hân bị uống mấy ngụm nước, nhưng là nàng không cố ý, ai kêu

hắn thành linh doạ nàng nhảy dựng!

[Mạch Mạch bất bình nói: Uy! Người nói cho rằng nha, người rõ ràng sợ soạn trên thể ta a]

“Ngốc tử, ta, ta khi nào thì khi dễ người ! Ta rõ ràng là cứu người, xem, người uống máu của ta mới có thể ngăn chặn độc phát đó.” Phụng Thiên Mị nói xong, vươn cổ tay có vết sẹo ra cho hắn nhìn, nàng cũng không biết vì cái gì, thể nhưng cùng ngốc tử này thanh minh.

[Mai nhi: Ta nói Mị Nhi, sao người dễ dàng bị doạ vậy, người có thiệt là đặc công không? Người ngày đó gan lớn không sợ trời không sợ đất cơ mà .

Phụng Thiên Mị: Ai bảo người viết ngốc tử kia lớn lên mẽ như vậy! Người ta không sợ trời không sợ đất, đó là khi giết người! Nhìn đến mẽ nam, có thể không thất thần sao?

Mai nhi: Đi, vậy người cùng cái ngốc tử kia thanh minh làm chi a!

Phụng Thiên Mị giận: Nha đây là người viết kịch tình! Nếu không ta cho Huyết Xà đem hắn cắn chết quên đi.

Mai nhi: Người đem hắn cắn chết, ta khiến cho người hối hận, thành cái quả phụ.

Phụng Thiên Mị nghiêng răng nghiêng lợi: Người, người đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Ngốc Vương Bị Đau

Thương Lan Mạch ngẩn ra, cái gì? Hắn là bởi vì uống máu của nàng mới ngăn chặn được độc, tuy rằng kinh ngạc, lại không biểu hiện ra ngoài,

Phụng Thiên Mị trên người quả không thiếu bí mật, chẳng lẽ trước kia nàng

cũng giống hắn già ngốc?

“Sao máu của tỷ tỷ lại có thể cứu Mạch Mạch?” Thương Lan Mạch giả làm

một đứa trẻ vô cùng giống, ngây thơ nhìn Phụng Thiên Mị, chớp chớp ánh mắt hỏi.

“Bởi vì máu tỷ tỷ có nhiều kịch độc, có thể tạm thời ngăn chặn thực tâm cổ trong người người tái phát.” Phụng Thiên Mị bình tĩnh giải thích.

“Máu tỷ tỷ hao ngọt nha!” Thương Lan Mạch liếm liếm môi chưa khô vết máu, rõ ràng như không biết chuyện gì xảy ra.

Nhưng trong lòng Thương Lan Mạch đã trấn kinh rồi, máu của nàng cư nhiên có kịch độc, có thể tạm thời chặn lại những thống khổ khi độc phát. Hơn nữa, nàng thể nhưng còn biết hắn trúng thực tâm cổ, nàng như thế nào biết? Chẳng lẽ, nàng và à có quan hệ?

Nghĩ đến việc này, Thương Lan Mạch trong lòng trầm xuống, hắn không muốn thương tổn Phụng Thiên Mị, nhưng nếu Phụng Thiên Mị cùng chuyện hắn bị hạ độc có quan hệ, nếu trong cơ thể nàng cũng có thực tâm cổ, hoặc là Phụng Thiên Mị có liên quan đến bọn chúng, hắn nên làm gì đây!

Ách Phụng Thiên Mị không nói gì nhìn trời, tính cách ngốc tử này còn thị huyết nữa!

“Đừng rồi, Mạch Mạch nói cho tỷ tỷ, người vì cái gì lại ở chỗ này?” Phụng Thiên Mị thử hỏi, kỳ thật nàng muốn hỏi là ai hạ độc, nhưng nghĩ lại, hắn là ngốc tử, hắn làm sao có khả năng biết ai hạ độc!

“Là Liễu Phong ca ca đưa ta đến, vào những đêm trăng như hôm nay, ta đều đến đây, thân thể ta khi đó đau, rất đau, giống như có thiệt nhiều sau bò ở trong vậy, ta đã cho là ta sẽ chết, nhưng là ta lại không chết được.” Thương Lan Mạch nói xong nói xong, trong mắt chậm rãi hiện lên thống khổ cùng sợ

hãi, nước mắt cũng không chịu không chế chảy ra.

Hắn thật sự đau, đau đến hận không thể kết thúc sinh mạng của mình, cho nên hắn trong mắt thống khổ cùng sợ hãi là thật .

Ở trước mặt Liễu Phong, Liễu Trì và Giang Ngự Phong hắn luôn tỏ ra kiên cường, kỳ thật hắn nội tâm thực yếu ớt, yếu ớt ngay cả dũng khí sống cũng không có. Chính là không biết vì cái gì? Hắn lại ở trước mặt nữ nhân này bày ra vẻ mặt yếu ớt nhất của bản thân, tuy rằng trong lòng có hoài nghi đối với nàng, lại vô duyên vô cớ tin tưởng nàng, bởi vì sự quan tâm trong mắt nàng không phải giả.

Cho nên, hắn hiện tại đối với Phụng Thiên Mị giúp đỡ, có rối rắm, có nghi hoặc, cũng có cảnh giác.

Phượng Thiên Mị mâu lý hiện lên nồng đậm đau lòng, trong mắt không biết khi nào thì đã uon ướn. Nàng biết, Thương Lan Mạch đau, nàng có thể hiểu, Thương Lan Mạch khổ, mỗi lần đều trên bờ sinh tử giây dụa, sống không bằng chết.

Phượng Thiên Mị ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng ôm Thương Lan Mạch vào trong lòng, nói, “Mạch Mạch đừng sợ, về sau ngươi sẽ không thống khổ, về sau đêm nguyệt trắng tròn, ngươi ở nhà chờ tỷ tỷ được không, ngươi uống máu tỷ tỷ sẽ không đau nữa.”

Hắn hiện tại chỉ còn lại hai năm thời gian, nàng không muốn hắn phải chịu thống khổ mà muốn hắn phải khoái hoạt sống vào hai năm cuối cùng này, nàng sẽ giúp hắn tìm ngàn năm Băng Thiêm nếu tìm được nàng nhất định cứu hắn, nên không tìm được vậy mặc số mệnh vậy

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Muốn Gả Cho Tỷ Tỷ

“Thân thể tỷ tỷ thật ấm!” Thương Lan Mạch tựa vào lòng Phượng Thiên Mị, cảm giác được ấm áp trước đây chưa từng có, trong lúc nhất thời thể bị luân hãm trong đó, hắn cố nào hy vọng, thời gian vĩnh viễn dừng lại ở một khắc này! Nhưng ngay khi hắn vừa nói xong, hắn liền hối hận, bởi vì

Quả nhiên, Phượng Thiên Mị nghe Thương Lan Mạch nói vậy, liền tức giận lập tức đẩy Thương Lan Mạch, chỉ là lần này nàng không dùng lực lớn lắm.

Chết tiệt, ngốc tử chính là ngốc tử, đều khi trong đầu còn có ý ăn vụng đậu hũ của nàng, thật không biết điều.[Mai nhī: Ngốc tử biết điều sẽ không là ngốc tử.]

Bị Phượng Thiên Mị đẩy ra Thương Lan Mạch bất mãn đô đô quệt miệng, một bộ điềm đậm đáng thương, giống như là bị đoạt đi món đồ chơi yêu thích.

Bất quá dù sao hắn hiện tại là ngốc tử, mà ngốc tử tự nhiên luôn làm chuyện khác người, cho nên, hắn lại lập tức bỏ nhào vào trong lòng Phượng Thiên Mị, sợ Phượng Thiên Mị lại đẩy ra hắn, hắn vội vàng ủy khuất nói “Mạch Mạch đã lâu đều không có người ôm một cái, mẫu hậu mất, phụ hoàng cũng không thấy, hoàng nãi nãi cũng không muốn thấy ta, Mạch Mạch thật cô đơn.”

Phượng Thiên Mị vốn định đẩy ra Thương Lan Mạch, nhưng nghe hắn nói như vậy, nàng lại không đành lòng đẩy ra hắn.

A! Xem ra, bọn họ cũng có duyên phận, đều là nương đã chết, cha không thương, huynh đệ tỷ muội khi khinh. Bất quá, hắn so với Phượng Thiên Mị thâm hại hơn, đừng nói từ thái tử từ cao cao tại thượng ngã xuống thành Ngốc vương, bị đám nương nương trong cung khi dễ, lại lị ngốc, cứ nhiên còn phải chịu đựng những tra tấn thừa sống thiếu chết, hơn nữa còn là trong suốt tám năm dài đằng đẳng.

Tuy rằng Phượng Thiên Mị trước kia đã chết, nhưng nàng lại đến đây, linh hồn của “nàng” mất, nhưng thân thể còn tại, có nàng vì “nàng” báo thù.

Nhưng Thương Lan Mạch có ai vì hắn đâu! Nhiều nhất cũng chỉ có vài thị vệ

kia đi!

“Mạch Mạch ngoan, bọn họ không cần ngươi, tỷ tỷ cần ngươi.” Tha thứ nàng, nàng chỉ có thể như vậy an ủi hắn.

“Thật sự, nếu tỷ tỷ nguyện ý để Mạch Mạch chịu trách nhiệm, tỷ gả cho Mạch

Mạch đi.” Thương Lan Mạch vừa nghe, hai mắt sáng ngời, vui vẻ hỏi.

Nhìn Thương Lan Mạch nhu vậy, Phượng Thiên Mị không đành lòng nói không làm hắn thất vọng, nhưng nàng càng không nhẫn tâm lừa hắn, nếu không hắn chỉ thêm thương tâm mà thôi.

“Mạch Mạch, tỷ tỷ không cần Mạch Mạch phụ trách, tỷ tỷ liền tỷ tỷ của Mạch Mạch được không?.” Phượng Thiên Mị an ủi nói.

“Không, tuy tỷ tỷ không cần Mạch Mạch chịu trách nhiệm nhưng tỷ tỷ phải

chịu trách nhiệm với Mạch Mạch, tỷ tỷ nhìn thấy hết thân thể Mạch Mạch, lại để Mạch Mạch uống máu tỷ tỷ, kia tỷ tỷ nhất định phải chịu trách nhiệm, tỷ không gả cho ta, ta đây sẽ gả cho tỷ.” Thương Lan Mạch không thuận theo không buông tha nói, một bộ yếu ớt đáng thương.

Lời này vừa nói ra, Phượng Thiên Mị thương xúc, thiếu chút nữa ngã vào ôn tuyên lý, thiên a! Thịnh tha thứ cho ngốc tử này hồ ngôn loạn ngữ đi! Cái gì mà nhìn thân thể hắn, gì mà cho hắn uống máu nàng thì nàng phải chịu trách nhiệm với hắn, nàng không lấy hắn làm chồng, hắn lại muốn gả cho nàng. Đây là lời ngốc tử có thể nói sao? Như thế nào cảm giác trật tự logic rõ ràng a!

Ai gả ai, chả đều giống nhau! Không đúng, một người nam nhân sao có thể nói gả cho một nữ nhân! Phượng Thiên Mị trong gió hỗn loạn!

“Tỷ tỷ làm sao vậy, có phải hay không tỷ tỷ không thích Mạch Mạch a! Ô ô tỷ tỷ không thích Mạch Mạch, tỷ tỷ còn thích Hiến vương đệ, Hiến

vuơng đệ đối với tỷ tỷ nhu vậy, tỷ tỷ còn thích hấn. Ô ô ...Mạch Mạch không ai yêu, Mạch Mạch thật thương tâm, ô ô ô ô.” Không đợi Phụng Thiên Mị nói chuyện, Thương Lan Mạch đã khóc toáng lên.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Muốn Nắm Tay

“Tỷ tỷ không phải không thích Mạch Mạch, tỷ tỷ chỉ là” Phụng Thiên Mị trong lòng quýnh lên, nhưng lại không biết nói như thế nào, nàng hiện tại đang suy nghĩ làm chuyện xấu trả thù Thương Lan Hiến a...!

Nàng nào có khả năng thích tên mặt người dạ thú Thương Lan Hiến! Thương Lan Hiến cùng nàng là địch nhân, nói chung nàng muốn giết Thương Lan Hiến làm sao có thể để gốc tử này biết.

“Tỷ tỷ” Thương Lan Mạch đột nhiên đình chỉ khóc, hé ra khuôn mặt bình tĩnh, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng, nhìn Phụng Thiên Mị đột nhiên cảm thấy một cỗ hoảng hốt.

“Ân” Phụng Thiên Mị khinh ân nói.

“Có phải hay không Mạch Mạch sắp chết, cho nên tỷ tỷ không muốn gả cho

Mạch Mạch.” Ngữ khí tuy vẫn non nớt, nhưng lại thần kỳ bình thản, lộ ra

thần nhiên tuyệt vọng.

Phụng Thiên Mị thân mình cứng đờ, trong lúc nhất thời không biết làm sao, chẳng lẽ hấn cũng biết chính mình sống không được lâu nữa ? Kia hấn sẽ không suy nghĩ nông cạn đi! Phụng Thiên Mị đột nhiên giật mình.

Tuy rằng nàng cùng Thương Lan Mạch chỉ gặp mặt mới có bà lần, nhưng

nàng lại muốn bảo hộ hấn, không để cho hấn chịu thương tổn, nhìn biểu tình

và giọng điệu tuyệt vọng của hấn, nàng không khỏi có chút hoảng hốt, sợ hãi

hấn thật sự làm ra sự việc gì ngốc nghếch, tuy hấn là gốc tử, làm ra việc

ngốc cũng bình thường.

Nàng đột nhiên cảm thấy chính mình chính là đầu sỏ gây nên, nếu bản thân

không gặp qua hấn, có lẽ Thương Lan Mạch còn có thể sống quá hai năm,

tuy rằng quá trình sẽ sống không bằng chết.

Nhưng nàng cũng không có biện pháp! Nan bắt thành (việc khó khó làm),

thật sự phải đáp ứng gả cho gốc tử này sao!

“Mạch Mạch sẽ không chết, tỷ tỷ đáp ứng, chờ Mạch Mạch trưởng thành, tỷ

tỷ gả cho người, được không.” Tha thứ nàng thiện ý nói dối đi! Nàng thật sự

không biết nên làm cái gì bây giờ.

“Thật sự, gạt người là con chó nhỏ.” Thương Lan Mạch vừa nghe, trên mặt u

buồn nhất thời tán đi, vui vẻ như tiểu đại nhân nhi tìm được món đồ yêu

quý bị mất.

“Hảo” Được rồi! Con chó nhỏ liền con chó nhỏ!“Kia tỷ tỷ đưa người trở về!”

“Hào” Thương Lan Mạch cao hứng kêu lên, “Liễu Phong ca ca cùng Liễu Tri ca

ca ở ngoài bia rừng chờ Mạch Mạch, chúng ta cùng nhau đi thôi!”

“Ân” Phụng Thiên Mị khẽ đáp, xoay người rời đi, nhưng không nghe thấy

bước chân theo sau, nghi hoặc nhìn lại, thấy Thương Lan Mạch bủi môi, một

bộ diện đậm đáng yêu đứng sừng sững.

“Ngươi làm sao vậy?” Phụng Thiên Mị nghi hoặc hỏi.

“Tỷ tỷ nắm tay Mạch Mạch đi cơ.” Thương Lan Mạch một bộ ủy khuất nói.

Cái gì? Bất tay, Phụng Thiên Mị một trận dờ khóc dờ cười, nhưng vẫn đi trở

về kéo tay Thương Lan Mạch. Thiên a! Nàng đây là tạo cái nghiệt gì! Cứ

nhiên bị một gốc tử ép buộc thành như vậy.

“Xích Xích..... chủ nhân, đây không phải người tạo nghiệt, mà là nhân từ lòng

định luật, tên là vô quỷ dây có móng tay nhọn.” Huyết Xà cảm ứng được chủ nhân kêu rên, liền hảo tâm nhắc nhở nói.

“Câm miệng” Phụng Thiên Mị tức giận đột khẩu mà ra.

Thương Lan Mạch hoảng sợ bởi thanh âm thanh linh phát ra, vội vàng ủy

khuyết giải thích nói, “Tỷ tỷ, Mạch Mạch không nói gì a! Ngươi vì cái gì bắt

Mạch Mạch câm miệng!”

“Ách tỷ tỷ không phải bảo ngươi câm miệng.” Phụng Thiên Mị phản ứng

lại, biết bản thân vừa nói ra miệng, vội vàng an ủi.

“Nhưng nơi này chỉ có tỷ tỷ cùng Mạch Mạch! Vậy tỷ tỷ bắt ai câm miệng!”

Thương Lan Mạch khó hiểu hỏi.

“Không có gì, đi nhanh đi!” Phụng Thiên Mị thật sự là khóc không ra nước

nước! Gốc tử chính là gốc tử, trí lực không bằng thường nhân, nàng vẫn là

lựa chọn trầm mặc đi!

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Mạch Mạch Không Có Việc Gì

“Nga!” Thương Lan Mạch thấy Phụng Thiên Mị không muốn nói, bản thân

cũng không hỏi tiếp, để Phụng Thiên Mị nắm tay dẫn đi.

Thương Lan Mạch nhìn Phụng Thiên Mị bên cạnh, trong lòng đối nàng càng

ngày càng hiếu kỳ, vì cái gì máu của nàng có thể ngăn được độc, vì cái gì

nàng một thân một mình dám xông vào mê vụ (sương mù) Quỷ Lâm. Tuy

rằng mê vụ Quý Lâm không có quý, nhưng vẫn có chút âm trầm quý dị, độc vật cũng rất nhiều, hấn mỗi lần đến đều phải trải lư hoảng, bằng không hấn sớm chết rồi.

Nàng đã vậy còn quan tâm tới hấn, là vì cái gì?

Trừ bỏ mẫu hậu Phụng Thiên Mị là nữ nhân đầu tiên hấn không bài xích, hơn nữa còn muốn tiếp xúc nhiều hơn, vì cái gì đây? Quá nhiều thứ khiến Thương Lan Mạch nhất thời không hiểu nổi hay nghĩ ra gì.

Đại khái đi được một đoạn, liền ra tới bìa rừng, theo phương hướng Thương Lan Mạch chỉ đi tầm trăm mét, thì thấy được một cỗ xe ngựa đậu nói đó.

Liễu Phong Liễu Trì hai người vì nghĩ đến chủ tử phải chịu thống khổ đau

đón, một chút buồn ngủ đều không có, Liễu Phong bởi vì có thương tích trong người, cho nên ngồi ngay tại chỗ, mà Liễu Trì là lo lắng đi đi lại lại.

Đến khi nhìn thấy chủ tử nhà mình được một nữ tử dắt tới, Liễu Phong Liễu Trì cả kinh cảm đầu muốn rớt hết, chủ tử cư nhiên không có việc gì? Đây là chuyện gì xảy ra?

Còn có, nữ tử kia là ai? Thế gian cư nhiên có nữ tử xinh đẹp như vậy, hơn nữa khí chất cao quý trên người nàng khiến họ không thể bỏ qua, nàng vận hồng y rực lửa quả thực hợp đến thiên y vô phùng (không chê vào đâu được), nữ nhân này không hề đơn giản, không phải vật trong ao.

Nhưng sao nàng lại ở cùng một chỗ với chủ tử?

Liễu Phong đột nhiên cảm thấy nữ tử này có chút nhìn quen mắt, suy nghĩ một lát, rốt cục nghĩ ra nguyên lai chính là nữ tử hôm qua chủ tử cho hấn đi theo dõi, hơn nữa hấn còn bị rấn cản, đến giờ vẫn còn đau đây! Nếu không phait lo lắng cho chủ tử, hấn sợ là hai ba ngày vẫn chưa xuống giường được!

“Xích Xích... chủ nhân, nam nhân ngồi dưới đất kia chính là kẻ theo dõi chúng ta vào hôm qua.” Huyết Xà nhìn Liễu Phong ngồi trên đất, Xích Xích kêu lên.

Phụng Thiên Mị vừa nghe, nao nao, sau đó thiếu chút nữa không nhịn được cười ra tiếng, nguyên lai kẻ hôm qua theo dõi nàng là do Thương Lan Mạch phái tới a! Nhưng hấn không phải bị Huyết Xà cản mờng sao? Sao chịu nghi ngại lại chạy tới đây, xem ra... là một kẻ trung tâm nha.

“Vương, Vương gia, người, người không có việc gì?” Liễu Phong Liễu Trì không thể tin kinh hô ra tiếng.

“Liễu Phong ca ca, Liễu Trì ca ca, Mạch Mạch không có việc gì cả!” Thương Lan Mạch vừa thấy đến Liễu Phong Liễu Trì, buông tay Phụng Thiên Mị ra, vui vẻ chạy tới, cao hứng la lên.

“Vương, Vương gia, người vì sao không có bị gì? .” Liễu Phong nhìn Thương

Lan Mạch vui vẻ ngẩng đầu trước mặt hỏi.

“Là tỷ tỷ đã cứu ta nga!” Thương Lan Mạch nói.

Liễu Phong Liễu Trì vừa nghe, khiếp sợ một lát, vội vàng nhìn phía Phụng

Thiên Mị, từ tâm cảm tạ “Cám ơn cô nương đã cứu Vương gia.”

“Không cần cảm tạ, ta chỉ tạm thời ngăn chặn hần độc phát mà thôi.”

Phụng Thiên Mị không chút biểu tình, không hề có cảm xúc nói.

“Mạch Mạch đưa tỷ tỷ đi về trước, được không.” Thương Lan Mạch nói.

“Hảo” Phụng Thiên Mị cũng lười đi đường, trước mắt có xe ngựa tội gì phải

lãng phí thể lực! Dứt lời, liền theo Thương Lan Mạch lên xe ngựa .

=====

Ngày kế, bình minh ánh rạng đông nhanh chóng xua đi màn đêm, từng tia nắng chiếu xuống nghênh đón một ngày mới.

Phụng Thiên Mị rửa mặt xong, nhân nhả ở trong sân tản bộ, từng đợt

hương hoa bay đến khiến cho cả người nàng thần khí thanh sảng.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Nữ Tử Bạch Y

Đột nhiên, một trận gió nhẹ thổi qua, mang theo nhiều điểm yêu khí, Phụng Thiên Mị khước miệng tà mị giương lên, khinh thần mở miệng, “Đến đây”

“Ha ha! Chủ tử thật nhạy bén, thuộc hạ vừa đến, chủ tử liền phát hiện ra.”

Thanh âm tràn đầy đáng yêu dí dỏm nhưng không mất đi sự cung kính

truyền đến, theo đó một nữ tử vận bạch y từ trời giáng xuống.

Nữ tử Bạch y trắng hơn tuyết, da dẻ nõn nà, trán Nga Mị, “xảo tiểu thiên

hề, mi mục phán hề”*, kiều mỹ, không xương thập phần kiều diễm.

(“Xảo tiểu thiên hề, mỹ mục phán hề”, đây là hai câu thơ xuất từ “Thi Kinh - Quốc Phong - Vệ Phong - Thạc Nhân”.

Dịch thơ: “Khéo cười tươi đẹp làm sao, đôi mắt quyến rũ làm ai mong này.”)

Vừa đúng lúc Tư Diệu, Tư Tình cùng Hồng Kiều tiến vào, nhìn thấy một bạch y nữ tử từ trời giáng xuống, lập tức cảnh giác quát to “Có thích khách.”

Tiếp đó, Tư Diệu Tư Tình lập tức chắn trước người Phụng Thiên Mị, một bộ

chuẩn bị phản kích, mà Hồng Kiều chạy đi tìm Tư Vân cùng Tư Nguyệt.

Một loạt hành động này làm cho Phụng Thiên Mị cùng Bạch y nữ tử không

khỏi buồn cười, Phụng Thiên Mị thấy Tư Diệu và Tư Tình bảo hộ mình như

thế, tâm sinh một cổ lo lắng.

“Ngươi là người nào? Dám xâm phạm vào Thiên Phụng cư.” Tư Diệu giận dữ

quát.

“Khanh khách! Người rảnh rồi, tự nhiên là đến tìm chuyện!” Bạch y nữ tử

quyến rũ cười khanh khách nói.

“Hừ! Đừng hòng thương tổn tiểu thư nhà chúng ta, có bản lĩnh thì bước qua thi thể bọn ta đã.” Tư Tình hừ nói, cừu thị nhìn Bạch y nữ tử.

Phượng Thiên Mị tâm mặc dù cảm động, cũng không nói gì, đứng nguyên một chỗ, để cho các nàng tự tiến hành trao đổi tình cảm với nhau, nàng đứng một bên uống trà xem diễn là đủ. [Mai nhi: Có người trao đổi tình cảm như vậy sao? Chỉ sợ tỷ nữa lao vào đánh nhau, đao kiếm không có mất a!

Phượng Thiên Mị: Chẳng lẽ ngươi chưa từng nghe nói “không hoà thuận sao”? Mai nhi:Được rồi!]

“Yêu ~! Thật trung tâm nha! Bất quá, các ngươi không phải đối thủ của ta nga!” Bạch y nữ tử trêu tức cười, trêu ghẹo nói.

“Cô nương, người tới là khách, nhưng nếu là hữu, chúng ta hoan nghênh, nếu là địch, tự nhiên là thực lực nói chuyện, nếu chúng ta đánh không lại, tự nhiên là chúng ta kĩ không bằng nhân. Chính là không biết cô nương là hữu hay là địch, chúng ta có thù oán gì với cô nương sao, nên cô nương đến Thiên Phụng của chúng ta.” Đang lúc Tư Tình Tư Diệu bị trêu chọc, một giọng nói không nhanh không chậm, không uy không giận truyền đến, người có thể nói chuyện bình tĩnh như vậy đương nhiên là Tư Vân còn có Tư Nguyệt về mặt lạnh nhạt cùng Hồng Kiều về mặt kinh hoàng đứng bên cạnh.

Tư Vân nói làm Phượng Thiên Mị cùng Bạch xà hơi hơi kinh ngạc cùng thưởng thức, trầm ổn lạnh nhạt, bình tĩnh lý trí.

“Ha ha! Hào, chủ tử không hổ là chủ tử, có được những thủ hạ trung tâm như vậy, Bạch xà bội phục.” Bạch xà cũng không tính cùng các nàng nháo, cười nói giọng điệu mang theo sự sùng kính.

“Chủ tử? Bạch xà?” Trừ bỏ Phượng Thiên Mị, mọi người đều bị lời nói Bạch xà cấp kinh hãi, ngoài khó hiểu thì khó hiểu vẫn là khó hiểu, ngoài nghi hoặc thì cũng chỉ có nghi hoặc, nữ tử này vì cái gì gọi tiểu thư là chủ tử, hơn nữa một nữ hài tử lại tự xưng là Bạch xà, Thiên A!

“Khanh khách!” Thấy bộ dáng kinh hách của mọi người, Bạch xà không khỏi quấy nhiễu cười khanh khách, nàng cảm thấy những nhân loại này thật thú vị.

“Bạch xà tên này rấtkhác loại, về sau ngươi kêu Bạch Nhan đi!” Phượng Thiên Mị cũng có chút bất đắc dĩ, kêu Bạch xà quả thật thực dễ dàng dọa người.

“Là, chủ tử.” Bạch Nhan [bạch xà] nói.

“Về sau, mọi người chính là người một nhà, hảo hảo ở chung, còn có, Bạch Nhan về sau gọi ta tiểu thư đi! Gọi chủ tử tựa hồ có chút xa cách.” Phượng Thiên Mị nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Đêm Đến Thanh Lâu

“Dạ, tiểu thư.” Mọi người đáp.

Trong chốc lát, mọi người liền nói nói cười cười, như những lão bằng hữu nói chuyện phiếm, căn bản đã không còn xa cách.

Ban đêm

Ánh trăng mờ lung, ngân quang phát ra, chiếu sáng sân viện.

Phượng Thiên Mị thay một bộ nam trang màu xanh, trên mặt bôi chút màu đen đen vàng vàng, mang theo Tư Vân cũng vận nam trang lên xe ngựa rời đi.

Trên đường cái, đèn rực rỡ mới lên, người đến người đi, rất náo nhiệt, nhất là các loại hoa đăng màu sắc rực rỡ, lay động ra các dạng màu sáng chói.

Dài trên đường, phiến phiến đèn màu, gió nhẹ xẹt qua, ngọn đèn chớp lên,

chiếu lên những người đang vui vẻ đi trên đường.

Vốn tưởng rằng ở cổ đại khoảng sau bảy tám giờ, trừ bỏ thanh lâu, trên

đường sẽ không có người nào, không thể ngờ được lại còn nhiều người như

vậy sao với ba ngày còn náo nhiệt hơn

Hoa phố, đều là thanh lâu, sòng bạc cùng một ít cửa hàng, mà trong đó

cong có một cái hồ, tên là Minh Nguyệt hồ, Minh Nguyệt hồ có bốn năm

bóng cây, trên du thuyền thỉnh thoảng truyền ra những tiếng đàn ca vui đùa

hết sức náo nhiệt.

Kỹ viện trong kinh thành đều tập hợp trong một phố Hoa này, trừ bỏ phố

buôn bán, thì phố này là phố phồn hoa và náo nhiệt nhất. Mà cửa hàng ở

phố hoa hầu hết bán sơn phấn trang sức dành cho nữ tử, cho nên, tiểu thư

khưê các đèn nơi này cũng không thiếu, chỉ là thường tránh xa những chỗ có

thanh lâu một chút.

Lại nói vị trí của hai thanh lâu Hoa Lại viện và Vạn Hoa lâu, nhưng vẫn khí

không tốt, một bên cách vài cửa hàng là Khuynh Vũ các, tà tà đối diện là

Phù Hương viện, tất nhiên Phong Nguyệt lâu cũng có vị trí không cách xa

lắm.

Phong Nguyệt lâu đã là lão điểm gần hai mươi năm nay, sinh ý vẫn phát

triển không ngừng, nguyên bản sau nó là lão bán thiên tài buôn bán, một

trong Tam đại công tử Mộc Cẩn Thần. Sản nghiệp dưới danh nghĩa của hán

không chỉ có thanh lâu, còn có bố phường, đồ phường, ngân hàng tư nhân,

thuốc trang, chuẩn xác mà nói hán kế nghiệp cha hán, Mộc gia kinh thành

thủ phủ, từ sau khi Mộc Cẩn Thần tiếp nhận gia sản sinh ý vẫn không ngừng tăng lên.

Cùng Mộc Cầm Thần được xưng tên trong Tam đại công tử chính là lão bản đứng sau ba thanh lâu đứng đầu kinh thành, ba người này quan hệ như định như hữu, bởi vì Thương Lan Việt và Thương Lan Hiên đều muốn mượn sức Mộc Cầm Thần, tranh đấu gay gắt. Nhưng là, Mộc Cầm Thần lại không thêm để ý đến họ, ở ngoài mặt cùng bọn họ xưng huynh gọi đệ, trong lại lén phỉu sạch quan hệ, bởi vì hắn không muốn có bất cứ dính líu nào với triều đình.

Trước cửa Hoa Lại viện và Vạn Hoa lâu, hương vị son phấn nồng đậm, làm cho Phụng Thiên Mị không khỏi cảm thấy có chút ghê tởm, nhìn y phục hở hang, khuôn mặt trang điểm lòe loẹt của mấy nữ tử phong trần, Phụng Thiên Mị thật khó có thể chịu nổi, địa phương thô tục, tục tĩu như vậy ai thêm đến cơ chứ! Trách không được sinh ý kém như vậy !

Ngoài cửa mấy nữ tử đang kiểm khách thấy Phụng Thiên Mị, liền chen chúc về phía bọn họ.

“Công tử, đi vào ngồi đi!”

“Công tử, đến bên này, đi Vạn Hoa lâu chúng ta đi!”

“Công tử, vẫn nên đến Hoa lại viện của chúng ta đi! Hoa Lại viện của chúng ta tốt hơn nhiều so với Vạn Hoa lâu!”

“Công tử, đến Vạn Hao lâu chúng ta đi!”

“.....”

“.....”

Chung nữ tử trai cò tranh chấp loạn xạ Phụng Thiên Mị và Tư Vân, Phụng Thiên Mị không hờn giận nhú mày, nói được vài câu, các cô nương hai nhà bắt đầu động thủ cước miệng cũng không ngừng nói, cũng đem Phụng Thiên Mị hai người bỏ qua .

Bạn đang đọc truyện *Ngư Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Mua Hoa Lại Viện

Phụng Thiên Mị cùng Tư Vân thừa dịp loạn chuẩn mất, trực tiếp đi về phía Hoa Lại viện

Tú bà sàu mi khổ sở, than thở nhìn thanh lâu vắng tanh, đột nhiên lại thấy hai năm tử anh tuấn đi tới, liền vội vàng ra đón, “Hai vị công tử đây muốn nghe tấu hay tìm cô nương nào đây?”

Phượng Thiên Mị cũng không vội vã trả lời, mà là tùy ý đánh giá một phen, Hoa Lại viện bày trí cũng không đến nỗi nào, nhưng trang hoàng phi thường tục tũ, một phòng khách to như vậy, khách nhân lại ít ỏi không có mấy ai, vô cùng lạnh lẽo.

Tú bà nguyên Lâm Tổ Hương, đã ngoài ba mươi, quần áo điểm lệ, trang điểm cũng sắc sỡ, trên mặt trát một lớp phấn dày môi to đỏ chót, không khác một hấp huyết cương thi, trên người tỏa ra mùi vị son phấn gay mũi, làm Phượng Thiên Mị cùng Tư Vân không khỏi ghê tởm một trận.

“Lâm ma ma, có thể hay không cùng ta nói chuyện?” Phượng Thiên Mị ôn hòa có lễ mở miệng.

Lâm ma ma nghe vị công tử này nói biết không phải tới tìm vui, sắc mặt lập tức trầm trầm, hơi hơi đánh giá Phượng Thiên Mị một vòng mới nói, “Công tử đi theo ta.”

Phượng Thiên Mị và Tư Vân đi theo Lâm ma ma vào một gian phòng.

Phượng Thiên Mị cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, “Lâm ma ma, ta sẽ không vòng vo nhiều, ý đồ đến của ta hôm nay là mua lại Hoa Lại viện.”

“Cái gì?” Lâm ma ma đang châm trà đột nhiên giật mình, cái gì? Nhìn vị công tử trước mắt chưa tới hai mươi tuổi lại muốn mua Hoa Lại viện của nàng. Bất quá ngẫm lại Hoa Lại viện này của nàng đã sớm không thể mở cửa được nữa, vốn cũng không có ý định bán, hiện tại lại có người mua, không phải hợp ý nàng sao? Còn có thể nhân cơ hội kiếm chút ít.

“Lâm ma ma, Hoa lại viện này của các ngươi sợ rằng chống đỡ cũng không được bao lâu nữa! Thủ đoạn của các ngươi cũng không tệ, bất quá có Khuynh Vũ các, Phù Hương viện và Phong Nguyệt lâu sợ là mấy thứ đó không có chỗ dùng. Bọn họ tân nhân thủ, tân khúc, tân vũ (người mới, nhạc mới, điệu múa mới) các ngươi nơi này cái gì cũng không, lại vô quyền vô thế, lấy gì so với người ta!” Phượng Thiên Mị tự nhiên nhìn ra trong lòng Lâm ma ma đang tính toán, không đợi nàng mở miệng, liền đem sự tình làm rõ.

Lâm ma ma vốn muốn lừa gạt nàng một chút, lại nghe nàng phân tích rõ ràng liền ngại ngần cả người.

Quả thực bọn họ tân nhân thủ, tân khúc, tân vũ còn có quyền có thế, mà các nàng cái gì cũng không, có mấy cô nương tốt cũng bị bọn họ lấy đi lột, còn lại không thể vào tam đại thanh lâu đó mới nguyện ý ở lại nơi này.

Đôi mắt Lâm ma ma hiện lên u sầu trên mặt lại tỏ vẻ bất mãn, giận dữ

nói, “Đúng vậy! Chúng ta cái gì cũng không có, như thế nào cùng người ta so! Nhưng công tử sớm biết Hoa Lại viện này sắp đóng cửa vì có gì còn muốn mua” Lâm ma ma tràn đầy khó hiểu.

“Ta tự nhiên có biện pháp làm cho nơi này khỏi tử hồi sinh, hơn nữa còn phải vượt qua ba đại thanh lâu kia.” Phượng Thiên Mị tràn đầy tự tin cười nói.

Cái gì? Lâm ma ma cả kinh, nhiều hơn là khinh bỉ, khinh thường.

Còn tuổi nhỏ nhưng lại mạnh miệng như vậy, người ta Phong Nguyệt lâu, Khuynh Vũ các cùng Phù Hương viện sau lưng đều có nhân vật quyền thế, “hắn” tính cái gì!

“Ta nói này công tử! Tuy rằng người có dã tâm, nhưng người nói hơn là có thể hơn sao! Người ta đều là đại nhân vật có quyền có thế, còn người, không suy nghĩ mình có bao nhiêu phân lượng.” Lâm ma ma nói giọng điệu mang theo ba phần ngạo mạn bảy phần khinh thường.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Đứng Phía Sau Màn

Tư Vân đứng bên thấy tú bà nhục nhã tiểu thư của mình, trong lòng không hồn giận, nhưng nàng biết tiểu thư không để ý nên nàng không nói gì.

Phượng Thiên Mị cũng không giận, lạnh nhạt cười, “Việc này không cần Lâm ma ma đa tâm, người chỉ cần cho ta biết người có bán Hoa Lại viện này cho ta không thôi.” Giọng nói không mặn không nhạt lại để lộ sự sắc bén.

“Bán, nhưng ta có điều kiện.” Lâm ma ma suy tư một lát, trong mắt hiện lên vẻ tính toán trả lời.

“Người nói.” Phượng Thiên Mị cũng không so đo nhiều với nàng ta.

“Công tử, ta cả đời hiến thân thanh lâu, hiện tại không thân không thích, Hoa Lại viện này là tất cả của ta, ta hy vọng công tử có thể để ta tiếp tục ở lại đây làm việc, cho làm tạp vụ cũng được.” Ngỡ khi Lâm ma ma lộ ra sự bất đắc dĩ, có vài phần luyến tiếc, còn có vài phần tưởng niệm tình cũ.

Phượng Thiên Mị cho dù mua lại nơi này cũng không tính để Lâm ma ma rời đi, dù sao nàng không có khả năng đi làm tú bà! Nàng sẽ là một lão bản đứng sau màn. Mà nhìn Lâm ma ma trọng tình trọng nghĩa như vậy, làm nàng hiểu biết Lâm ma ma này thêm một chút càng thêm một phần hảo cảm.

“Lâm ma ma yên tâm ta chỉ tính làm lão bản phía sau, nếu người nguyện ý ta vẫn để người làm tú bà nơi này.” Phượng Thiên Mị nói.

“Cái gì? Thật sự?” Lâm mụ mụ không thể tin tưởng lớn mắt, nàng cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới có chuyện tốt như vậy.

“Ân!” Phượng Thiên Mị khẳng định đáp

“Hào hào hào, lâu này bán cho công tử một vạn lượng, đây đã là giá thấp

nhất, nếu được ta lập tức đưa khế đất tới.” Lâm ma ma cũng không cọ sát

nhiều, trực tiếp sáng khoái.

“Hào, thành giao.” Phượng Thiên Mị cũng không cùng nàng cò kè mặc cả, giá

này hảo.

Nghe xong Phụng Thiên Mị đồng ý, Lâm mụ mụ lập tức xông ra cửa, đi lấy khế đất, Phụng Thiên Mị cùng Tư Vân nhìn nhau cười bước đầu, thành công.

Một lát, Lâm ma ma đã hấp tấp trở lại, “Công tử, đâu chính là khế đất Hoa Lại viện.”

“Hảo, Tư Vân, trà tiền.” Phụng Thiên Mị tiếp nhận khế đất rồi phân phó Tư Vân trả thù lao.

Lâm mụ mụ thu được tiền sau, cao hứng ánh mắt đều mê thành một cái tuyến.

“Lâm ma ma theo ta tới Vạn Hoa lâu.” Phụng Thiên Mị nói.

“A! Công... chủ tử, người tới Vạn Hoa lâu làm gì?” Lâm ma ma vừa nghe đến phải tới Vạn Hoa lâu liền giật mình, có chút nghi hoặc, có chút không cam lòng.

Này mấy năm qua, nàng cùng Vạn Hoa lâu kia chiến tranh không ngừng, hiện tại muốn nàng đi Vạn Hoa lâu không phải đi chị tội sao?

Phụng Thiên Mị nhìn ra Lâm ma ma không tự nhiên, tất nhiên nàng biết ân oán giữa Hoa Lại viện và Vạn Hoa lâu. Nhưng hai thanh lâu này nàng muốn, cho nên, dù Lâm ma ma và Tiền ma ma của Vạn Hoa lâu có bao nhiêu ân oán đều phải hoá giải.

“Lâm ma ma, ta muốn thu cả Hoa Lại viện lẫn Vạn Hoa lâu vào tay, cho nên, mặc kệ trước kia các ngươi có bao nhiêu ân oán đều phải hoá giải cho ta, ngươi cùng Tiền ma ma sắp tới phải làm việc cùng nhau, hơn nữa phải hao hao đồng tâm hiệp lực, ngươi làm được không?” Phụng Thiên Mị giọng điệu thân thiện không kém phần nghiêm túc, không giận tự uy.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Thái Độ Bất Mãn

Kỳ thật Lâm ma ma cùng Tiền ma ma cũng không có ân oán gì, chỉ là âm ỷ về sinh ý buôn bán mà thôi.

“Là, chủ tử.” Lâm ma ma đáp rồi theo Phụng Thiên Mị tới Vạn Hoa lâu. Vạn

Hoa lâu đồng dạng vắng lặng, các cô nương vừa rồi ở bên ngoài lời kéo

khách nhân không được, hiện tại một hai người nằm dài trên bàn.

“Ai-! Các ngươi nói nói, chúng ta đã lâu không có khách đến, cứ vậy chúng ta sống bằng gì đây.”

“Đúng vậy! Giờ sinh ý đều bị Phong Nguyệt lâu, Khuynh Vũ các cùng Phù

Hương viện đoạt đi, chúng ta chỉ có thể chờ giải tán đi thôi!”

“Ai bảo bọn họ có quyền có thể đâu!”

“Ta không cam tâm, chúng ta đã đi trên con đường này, hiện tại nếu thanh

lâu giải tán! Chẳng lẽ lập gia đình? Ai muốn đây, mấy người đợ còn không

ngại xui đâu!”

“Nan bắt thành chỉ còn cách chờ chết thôi!”

Phụng Thiên Mị bước vào cửa, chợt nghe các cô nương nói chuyện giọng

tràn đầy bất đắc dĩ.

“Ồi... uy! Có khách đến.” Một cô nương ngồi mặt hướng đại môn vừa vặn

thấy Phụng Thiên Mị mấy người tiến vào, hưng phấn kêu lên.

Các cô nương nghe xong, cũng vội vàng đứng dậy.

“Công tử, ngài đây là nghe hát hay tìm cô nương!” Một cô nương nhiệt tình

đến đón, thân thể còn cọ sát vào người Phụng Thiên Mị.

“Công tử hảo tuấn tú nga, để ta hầu hạ ngươi như thế nào? Cam đoan ngươi

sẽ vừa lòng.” Lại một cô nương khác đi đến.

Trên người bạn họ nặc mùi son phấn khiến Phụng Thiên Mị có ý muốn giết

người, lại chỉ có thể cực lực nhịn xuống ghê tởm trong lòng, thân nhiên

nói, “Ta muốn tìm Tiên ma ma của các ngươi”

“Công tử tìm ma ma của chúng ta có chuyện gì?”

“Đúng vậy! có chúng ta hầu hạ công tử là đủ rồi!”

“Đi, đây không phải Lâm ma ma của Hoa Lại viện sao? Ngươi tới Vạn Hoa

lâu của chúng ta làm chi?” Đột nhiên, một cô nương thấy Lâm ma ma phía

sau Phụng Thiên Mị, lập tức chanh chua trào phúng nói.

Các cô nương vừa nghe tới Lâm Ma ma, ánh mắt không tốt nhất tề vòng qua, cũng không lại tiếp tục quần quýt Phụng Thiên Mị.

“Lâm ma ma, có phải hay không Hoa Lại viện của các ngươi cháy nên trốn tới Vạn Hoa lâu của chúng ta.”

“Hay là Hoa lại viện bị sụp rồi.”

“Ta xem, Hoa Lại viện của nàng ta tan rã rồi!”

“.....”

“.....”

Các cô nương ta một câu ngui một câu châm chọc khiêu khích, Lâm ma ma khuôn mặt tức giận đến trắng bệch, lại nghĩ đến lời Phụng Thiên Mị nói nên cực lực nhin xuống.

Đối với thái độ của các cô nương, Phụng Thiên Mị thực bất mãn, chờ thành người của nàng nhất định phải giáo huấn bọn họ một phen.

“Yêu... Nguyên lai là Lâm ma ma nha! Không biết Hoa Lai viện của các ngui xảy ra chuyện gì rồi!” Tiên ma ma vốn ở trong phòng nghỉ ngơi lại nghe bên ngoài huyên náo, liền đi ra nhìn, không thể tưởng được lại là Lâm ma ma, trong lòng nổi lên một cỗ tức giận.

Tiên ma ma nguyên là Tiên Ngọc Nga, hơn ba mươi tuổi, tuy rằng cũng trang điểm nồng đậm, nhưng vẫn kém Lâm ma ma một chút, cho nên thoát nhìn chẳng phải ghê tởm.

“Tiên ma ma, Lâm ma ma là ta mang đến, là ta tìm ngui có việc.” Phụng Thiên Mị đạm nhiên nói.

Nghe Phụng Thiên Mị nói, ánh mắt Tiên ma ma dừng trên người nàng, trong lòng nao nao, vị công tử này bộ dạng tuấn tú, nếu làn da của “hắn” trắng thêm một chút, thì quả thực là nghiêng nước nghiêng thành nha!

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Mua Vạn Hoa Lâu

“Nga! Không biết công tử tìm ta có chuyện gì chẳng!” Đối Phụng Thiên Mị giọng điệu Tiên ma ma rõ ràng mềm mại ôn nhu.

“Kia ta muốn cùng Tiên hâm bàn chút chuyện riêng.” Phụng Thiên Mị có lẽ nói.

“Hảo, vậy công tử theo ta.” Tiên mụ mụ cười nói, làm thủ thế thỉnh.

Phụng Thiên Mị, Tư Vân và Lâm ma ma đi theo Tiên ma ma, ánh mắt Tiên ma ma đồ dòn về phía Lâm ma ma trừng trừng tức giận.

“Công tử muốn cùng ta nói chuyện gì?” Tiên ma ma vừa rót trà cho Phụng Thiên Mị vừa hỏi.

“Ta muốn mua Vạn Hoa lâu này của ngui.” Phụng Thiên Mị trực tiếp nhập chủ đề.

“Phốc” Nghe xong Phụng Thiên Mị nói, trà Tiên ma ma vừa uống tới miệng liền phun ra, khiếp sợ trừng lớn ánh mắt “Cái gì? Ngui muốn mua Vạn Hoa lâu này của ta?”

Ai đều biết Vạn Hoa lâu này của nàng sắp trụ không nổi nữa, vị công tử này cư nhiên muốn mua lại, không phải nàng không nghĩ đến chuyện bán, dù sao

Vạn Hoa lâu này cũng sắp sụp đổ rồi, chính là không nghĩ tới vị công tử chưa tới hai tuổi này lại muốn mua.

“Không sai, ta cũng không nói điều vô nghĩa nữa, hiện tại ta đã mua Hoa Lại viện, nếu ngươi nguyện ý bán cho ta giống như Hoa Lại viện một vạn lượng, còn nữa nếu ngươi muốn ở lại thì ta sẽ để ngươi ở lại giống Lâm ma ma thay mặt ta làm lão bản, ta chỉ đứng phía sau chỉ đạo, và tuyệt đối không bạc đãi các ngươi. Còn nếu ngươi không bán ta sẽ không miễn cưỡng, nhưng chính ngươi cũng biết Vạn Hoa lâu này chống đỡ không được bao lâu nữa.”

Phượng Thiên Mị không mặn không nhạt nói, đúng tình hợp lý lại trúng vào điểm trí mạng.

Thứ nhất, nói đã mua Hoa Lại viện, ngụ ý Lâm ma ma đã nhận rõ tình thế buông thù hận nếu không chịu sẽ chịu tổn thất lớn, chung về một mối còn hơn tự sinh tự diệt, cứ như vậy còn thấy hi vọng.

Thứ hai, nàng chỉ đứng sau, mọi việc vẫn do các nàng quản lý, chỉ khi có chuyện trọng yếu mới xin chỉ thị từ nàng, hơn nữa, nàng còn hứa không bạc đãi các nàng.

Thứ ba, như nàng nói, Vạn Hoa lâu sinh ý thâm đạm (thâm : thâm hại; đạm: ảm đạm), căn bản là không chống đỡ nổi nữa, nếu nhất quyết không chịu bán thì chờ bị huỷ là vừa. Tiền ma ma sớm bị lời Phượng Thiên Mị nói làm khiếp sợ, không thể ngờ rằng Lâm Tổ Hương bán Hoa Lại viện cho vị công tử này, hơn nữa “hắn” chỉ đứng phía sau mọi việc vẫn giao cho các nàng quản lý.

Tiền ma ma không phải không muốn bán, chỉ là Vạn Hoa lâu này là tâm huyết cả đời của nàng, nàng không muốn bỏ! Bất quá hoàn hảo, vị công tử này vẫn để nàng lại.

“Được rồi! Dù sao nơi này sớm suy sụp.” Tiền ma ma sau khi nhận rõ tình thế, cho dù có chút không cam lòng nhưng vẫn hung hăng cắn môi đồng ý.

“Tốt lắm, ta tuyệt đối không để các ngươi phải hối hận khi theo ta.” Phượng Thiên Mị vừa lòng cười nói.

Có thể dễ dàng mua lại hai thanh lâu này là chuyện trong dự kiến của nàng, nàng có lòng hiếu kỳ, thích khiêu chiến, tuy rằng nàng không có trăm phần trăm nắm chắc, nhưng cũng đủ tự tin.

Thương Lan Hiên, còn có những người đã từng thương tổn Phượng Thiên Mị rất nhanh nàng sẽ đòi lại tất cả.

“Hào, kia ta liền đem khế đất tới.” Tiền ma ma cũng không kéo dài thời gian nhanh chóng chạy đi lấy khế đất.

Một lát, Tiền ma ma trở lại đưa khế đất cho Phượng Thiên Mị, nàng nhận khế đất rồi bảo Tư Vân trả cho Tiền ma ma một vạn lượng.

Chương 63: Người Là Nữ Nhân

“Các ngươi đã nguyên ý lưu lại, nhất định phải cam đoan đối ta trung tâm, ai tốt với ta, ta liền đối với người đó như thân nhân của mình, nếu ai phản bội ta, ta nhất định khiến kẻ đó phải hối hận vì đã sinh ra trên cõi đời này.”

Phượng Thiên Mị liếc khỏi hai tròng mắt sắc bén, nói ra lời khuyên.

Nhìn nàng hàn khí bức người, lãnh liệt sắc bén, Lâm ma ma và Tiền ma ma sợ run cả người, cảm thấy sau lưng lạnh lẽo, thâm tâm sinh ra một cỡ sợ hãi kính sợ.

“Là, ta định không phản bội chủ tử.” Lâm ma ma và Tiền ma ma vội vã nói.

“Tốt lắm, hiện tại Vạn Hoa lâu và Hoa Lại viện trở thành một nhà, cho nên ta mặc kệ các ngươi trước có ân oán gì đều phải hoá giải cho ta, không chỉ sống chung hoà bình, còn phải đồng tâm hiệp lực. Người của ta, mặc kệ là trong hay ngoài, cũng không được phép xuất hiện chuyện tình gây gỗ, ghi hận lẫn nhau.” Phượng Thiên Mị nghiêm túc nói.

“Kỳ thật chúng ta không có thù hận gì, là bởi vì sinh ý buôn bán mới cãi nhau, hiện tại khen ngược, oan gia biến thành một nhà. Tiền ma ma, chúng ta đều đấu đã nhiều năm, hiện tại thành một nhà, những chuyện trước kia bỏ qua đi!” Lâm ma ma chủ động xu nịnh nói.

“Ta mới không phải kẻ nhỏ nhen như vậy đâu! Kỳ thật đấu nhiều năm như vậy cũng nảy sinh tình cảm, giờ mà không thấy kỳ thực có chút không quen.” Tiền ma ma cũng cười nói.

Cứ như vậy, ân oán nhiều năm được hai người hoá giải.

“Các ngươi lẫn lộn nhiều năm như vậy, chẳng lẽ cho tới giờ chưa nhìn ra ta có gì bất đồng sao?” Phượng Thiên Mị đột nhiên nói, trong giọng nói mang theo chút hèn mọn.

Lâm ma ma và Tiền ma ma nghe lời này lập tức nhìn qua Phượng Thiên Mị, trong mắt tràn đầy nghi hoặc, cảm giác là lạ mà không phát giác ra có gì bất đồng.

Thấy hai người không phát hiện ra, Phượng Thiên Mị không khỏi có chút bất đắc dĩ, hai người kia lẫn lộn nhiều năm lại không phát hiện ra, là do bọn họ

nhìn người không chuẩn hay nàng cải trang quá thành công đây.

Ngay cả ngốc tử cũng phát hiện ra đây bọn họ cư nhiên lại không phát giác .

Khoan khoan đã, ngốc tử nàng nhớ tới ngốc tử đó làm gì, hẳn nhận ra nàng

bởi vì nàng quen biết hẳn mà thôi.

Nhớ tới Thương Lan Mạch, Phụng Thiên Mị trong lòng liền tức giận một trận, nàng đường đường là đệ nhất đặc công thế kỷ hai mốt, cư nhiên bị kia ngốc tử làm tức chết không biết bao lần.

Phụng Thiên Mị bàn tay mềm duỗi ra, rút đi ngọc quan trên đầu , một đầu mặc phát như thác nước chảy xuống. Lâm ma ma và Tiền ma ma hai người cả kinh trừng lớn mắt, “Người là nữ nhân! ”

Các nàng quả thực không thể tin được, đến mua thanh lâu của các nàng lại

là một nữ tử mà nàng chỉ khoảng mười sáu mười bảy tuổi, trên người có

một cổ quý khí, không giống người thường, ít nhất nàng cũng phải là thiên

kim tiểu thư khuê các không phú thì quý.

Nhưng một tiểu thư khuê các như nàng lại muốn kinh doanh, hơn nữa lại là

thanh lâu, đây thật khiến các nàng chấn kinh, rung động , nếu để thế nhân

biết thì thành dạng gì đây.

Bất quá, nữ tử này thật sự khiến các nàng bội phục tuổi còn nhỏ mà hiểu

biết nhiều.

“Không sai, về sau các ngươi cần cẩn thận, không bắt nhìn một lần liền chuẩn, nhưng là ít nhất không lên trông nhầm.” Phụng Thiên Mị thanh đạm nói.

“Là là là là, chúng ta nhớ kỹ.” Lâm ma ma cùng Tiền ma ma vội vàng đáp.

“Trước tạm thời ngừng kinh doanh mười ngày, kế tiếp phải làm là cải tạo lại

hai nhà hợp thành một, đầu tiên đã thông bước tường kia, tiếp đó thay đổi

mấy cái trang trí điểm lệ thành tao nhã một chút. Ngày mai ta lại đến, tập

chung các cô nương lại ta có việc phân phó” Phụng Thiên Mị nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Thủ Đoạn Tàn Nhẫn

Hai thanh lâu này thiết kế không sai, chỉ cần cải tạo một chút liền được, về

phần các cô nương kia, xem ra nàng phải tốn một hồi công phu, thời gian

mười ngày, không dài không ngắn, ngày mai phải phân loại các nàng ra, xem

các nàng am hiểu cái gì cho học cái đó, cầm kì thi họa còn có chút tuyên

truyền cũng là tất yếu

“Là, tiểu thư.” Lâm ma ma và Tiền ma ma đáp.

“Tốt lắm, ta cũng nên đi trở về, nhớ kỹ, ta gọi là Cuồng Phượng, về sau ta sẽ vận hồng y, mặt che hồng sa để hiện thân.” Phượng Thiên Mị nói xong, liền xoay người rời đi.

“Là, cung tiễn tiểu thư.” Lâm ma ma và Tiền ma ma phúc thân chào nàng. Bóng đêm như nước, gió lạnh từ từ thổi, bầu trời tối đen điểm vài ngôi sao, nguyệt quang chiếu hạ trên mấy cành lá, dừng ở phía trước có một nam tử vận bạch y đứng đó.

Một đầu mặc phát thả sau lưng nam tử phiêu nhiên trong gió mà không rối loạn, bóng loáng thoáng nhuận như nhất đoạn thiên ti, trần gió thổi qua, sợi tóc như nghịch ngợm mà vũ động.

Lãnh ý tà mị trong mắt lộ ra, hàn khí phát ra khôn mặt tuần tú, bạc thần hơi mở như các hoa hồng phấn lộn, sắc mặt mang theo vài phần ủ rũ.

Lúc này, một bóng dáng nhoáng cái đứng trước mặt nam tử.

“Thế nào? Tra được không?” Thanh âm nam tử nhẹ nhàng êm tai vang lên, thanh âm mang theo chút vội vàng khó phát hiện.

“Chủ tử, thuộc hạ bắt được một tiểu nha hoàng trong vương phủ, sử dụng mê huyền hương, nàng ta nói ra toàn bộ chuyện hôm đó. Nói là Thương Lan Hiên đêm động phòng không đi động phòng, mà sườn phi Tô Nhị Tịch lại tới đó, sau lại không biết đã xảy ra sự tình gì, Phượng Thiên Mị ru ngã Tô Tịch Nhi, làm ả sanh non.

Thương Lan Hiên biết chuyện, một kiếm đâm xuyên qua bụng Phượng Thiên Mị, còn phóng hỏa hủy thi diệt tích. Sau đó bọn họ nghe thiên viện xảy ra chuyện, chạy đến thì thấy bốn thủ vệ ở đó đều chết hết nằm trên đất, khuôn mặt khô héo như bị quỷ hút sạch máu.

Nửa đêm, chính sảnh không hiểu vì sao lại bị cháy, lại có hai thị vệ chết giống hệt bốn thị vệ kia, mà buổi sáng hôm sau, phát hiện đồ cưới của Phượng Thiên Mị không cánh mà bay. Tất cả mọi người đều cho rằng quỷ hồn Phượng Thiên Mị đến báo thù, cho tới bây giờ bọn hạ nhân Hiên vương phủ vẫn lâm vào tình trạng khủng hoảng.

Thương Lan Hiên dùng tánh mạng người nhà hạ nhân uy hiếp bọn họ, không được phép nói ra nếu không sẽ giết cả nhà bọn họ nên không ai dám nói.”

Liễu Phong tràn đầy khó hiểu, chủ nhân cho hắn đi tìm hiểu chuyện của Phượng Thiên Mị làm gì không biết! Khi nào thì chủ nhân của bọn hắn bắt đầu xen vào chuyện người khác rồi.

Bất quá, lần này điều tra củ nhiên biết được tin tức tàn nhẫn như vậy, ngốc tử Phụng gia kia mệnh cũng thật khổ. Nay Thương Lan Hiên cũng quá tàn nhẫn lại đi hạ độc thủ với một nữ tử chân yếu tay mềm.

Tất nhiên Liễu Phong vẫn chưa biết, nữ tử cứu chủ nhân của mình vào hôm đó chính là Phụng Thiên Mị.

Nghe Liễu Phong bẩm báo Thương Lan Mạch trong lòng khiếp sợ cũng hiểu rõ mọi chuyện.

Hiên vương phủ phát sinh hoạ loạn lần đầu tiên, là Thương Lan Hiên sai người phóng , nhưng lần hai hẳn do Phụng Thiên Mị phóng! Hơn nữa, là trở về lấy đó cưới xong mới phóng.

Sáu thị vệ kia chết một cách quỷ dị, mặt bộ héo rũ, giống bị hút hết máu, khiến mọi người đều cho rằng Phụng Thiên Mị biến thành quỷ về đòi mạng, làm cho bọn họ lòng người hoảng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Phụng Vũ Cử Thiên

Mà ngày hôm qua, ở trên đường lại xảy ra chuyện tình quỷ dị như vậy, nam nhân kia đột nhiên khuôn mặt héo rũ, như bị hút khô máu, mà ngay lúc đó hạ nhân trong Hiên vương phủ đi tới vừa vận thấy, trong lúc nhất thời kinh hô ra tiếng, Phụng Thiên Mị liền mượn cơ hội này, cố ý nói ra làm người ta hoài nghi cái chết của Phụng Thiên Mị, khiến dân chúng nghi ngờ Hiên vương phủ .

Hôm nay, toàn bộ chuyện này lại được phụ hoàng áp chế , còn vô hình cấp Phụng Thiên Mị một cái tội danh.

Về phần Phụng Thiên Mị bây giờ thật khác xa trước kia, hẳn hiện tại chỉ có hai suy đoán, thứ nhất trước kia là Phụng Thiên Mị đóng kịch giả ngốc, thứ hai Phụng Thiên Mị hiện tại là giả mạo.

Nhưng hẳn vẫn có thật nhiều nghi hoặc, nếu trước kia Phụng Thiên Mị giả ngu thì tại sao phải chịu một kiếm của Thương Lan Hiên, đâm thẳng bụng cho dù là hẳn cũng không chịu nổi!

Nếu Phụng Thiên Mị hiện giờ là giả, thì càng không hiểu nổi, vậy nàng là ai?, vì sao lại giả trang thành Phụng Thiên Mị, hơn nữa bên người nàng có nha hoàn thân cận của Phụng Thiên Mị, theo hẳn thấy nha hoàn đó là thật không phải đóng giả

Nếu nàng thật sự không phải Phụng Thiên Mị, thì sao cừu hận của nàng đối với Thương Lan Hiền lại chân thật như vậy?, dù loại nghi hoặc thật khiến người ta phải đau đầu, xem ra phải chậm rãi xem xét mới được.

Thực lực hiện tại của nàng hẳn không nắm rõ, nhưng chỉ bằng nàng đơn độc xông vào mê vụ Quỷ Lâm, còn cứu hắn, có thể kết luận thực lực của nàng không kém.

Hắn đối Với Phụng Thiên Mị hiện tại càng ngày càng có hứng thú, nàng bắt đồng với nữ tử khác, khí tức xơ xác tiêu điều như từng trải qua tình phong huyết vũ, còn có cốt cách cao quý, cùng một thân tạo nhả khí phách ngạo nghễ, quả là tuyệt đại thiên hạ.

Hắn nhìn ra được, Phụng Thiên Mị không hề ôn hoà như vẻ bề ngoài của nàng, đối với bằng hữu nàng tuyệt đối coi mở, nhưng đã là địch nhân nàng tuyệt không khách khí.

Chính là hắn có thể đối nàng, nhưng nếu là có một ngày, nàng biết hắn không bị ngốc thì nàng có trở mặt hay không đây?! Nghĩ đến chuyện như vậy trong lòng Thương Lan Mạch không khỏi khẩn trương.

Ngày thứ hai, Phụng Thiên Mị vẫn hồng y rực lửa, mặt mang hồng sa, sáng

sớm liền mang theo mọi người tới hai thanh lâu, mà Lâm ma ma và Tiền ma ma đã tập chung đầy đủ mọi người lại y như Phụng Thiên Mị dặn.

Bởi vì hai nhà thanh lâu sinh ý không tốt, cho nên cô nương trong này không nhiều lắm tổng có ba mươi người. Nhìn đại sảnh một đám nùng trang điểm mặt (ý nói trang điểm đậm, lòe loẹt), lại tự cho rằng xinh đẹp điểm lệ, Phụng Thiên Mị không hề giận nhừ mày.

“Lâm ma ma và Tiền ma ma hẳn đã nói cho các ngươi biết Hoa Lai viện và Vạn Hoa lâu này ta đã mua lại, ta không nhiều lời nữa, từ nay về sau hai nhà sẽ nhập thành một, lấy tên Phụng Vũ Cửu Thiên. Kẻ nào muốn rời khỏi, ta có thể cấp một trăm lượng cho kẻ đó, nhưng nếu các ngươi đã lưu lại hết thấy phải nghe ta an bài.” Phụng Thiên Mị giọng điệu thành nhiên lại tràn ngập uy nghi, khiến kẻ khác không thể bỏ qua.

Nghe xong Phụng Thiên Mị nói, chúng nữ tử bắt đầu nghị luận, lời đi tiếng lại, một trăm lượng các nàng kiếm vài năm cũng không có nổi. Nếu lưu lại, cũng không biết các nàng có phù hợp không, nếu không phù hợp kia các nàng ở lại không phải chịu khổ sao.

Không nhìn mọi người do dự, Phụng Thiên Mị lại nói, “Ta nơi này không bức bách các ngươi bán mình, các ngươi muốn hay không là tự các ngươi, tiền hằng tháng cấp mười hai lượng còn nữa những tiểu phí (tiểu phí: kiểu như được khách hàng cho) đều là của các ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Chỉnh Đôn Thanh Lâu

Mọi người kinh ngạc trừng lớn mắt, tinh quang trong mắt tràn ra, mười hai

lượng một tháng đây chính là giá trước đây chưa từng có! Hơn nữa, tiếp

khách được thưởng toàn bộ là của mình, thật quá tốt!

“Chúng ta nguyện ý lưu lại.” Chúng cô nương vừa nghe đến đây ngộ như vậy tất cả đều nguyện ý lưu lại.

Phượng Thiên Mị thấy mọi người bởi vì mê mải điều kiện mới nguyện ý lưu lại, trong mắt hiện lên một chút hèn mọn, nàng không cần người tài giỏi, nàng chỉ cần người trung tâm, tất nhiên nàng không để bọn họ chịu ủy khuất. Phượng Vũ Cửu Thiên sẽ là tổng bộ thể lực của nàng, mỗi người bên trong đều phải trung thành và tận tâm, cho nên các nàng muốn lưu lại phải tuyệt đối trung tâm với nàng.

“Hảo, các người đã nguyện ý lưu lại nhất định phải trung tâm với ta, nếu để ta phát hiện kẻ nào phản bội kết cục sẽ như cái bàn này.” Phượng Thiên Mị nghiêm khắc nói, vừa dứt lời tay nàng đập luôn lên cái bàn bên cạnh, lập tức cái bàn “Oanh” một tiếng, cái bàn chia làm hai, khiến mọi người hoảng sợ.

Đặc biệt là các cô nương giật mình đứng sững sờ tại chỗ, đồng tử tròn to, hoảng sợ nhìn Phượng Thiên Mị phía trên đài, chỉ cảm thấy sau lưng mát mẻ, nửa khác cũng không phản ứng lại.

“Thế nào?” Phượng Thiên Mị thanh âm thân nhiên truyền đến, lại làm cho các cô nương cảm thấy như đang ở địa ngục quỷ mị, lạnh thấu tâm cốt.

Phượng Thiên Mị vì phòng ngừa có kẻ phản bội, cho nên trước đó lập uy để các nàng sinh lòng kiêng kị, tiếp đó mới từ từ thu phục nhân tâm.

“Chủ tử, chúng ta nguyện ý trung tâm với chủ tử.” Lâm ma ma và Tiền ma ma phản ứng lại, vội vàng đến trước mặt Phượng Thiên Mị quỳ xuống biểu thị lòng trung thành.

Chúng cô nương thấy thế, cũng đoán ra nữ tử này không phải người thường, ở kỹ viện hỗn tạp nhiều năm như vậy, đại nhân vật cũng thấy không ít, nhưng chưa từng thấy nữ tử nào có khí tràng lớn như vậy. Có lẽ, theo nàng là sự lựa chọn không sai.

Sau một phen cân nhắc, chúng nữ tử cùng nhau quỳ xuống chân thành nói “Chúng ta nguyện ý trung tâm với chủ tử”

Thấy trong mắt mọi người không hề có tham lam, Phượng Thiên Mị mới vui

mừng cười, lại nói, “Các người nhớ kỹ, làm người của Phượng Vũ Cửu Thiên ta, nhất định phải nâng đầu làm người, không cần cảm thấy chính mình hèn mọn, còn có không để ngoại nhân khi dễ, khi người Phượng Vũ Cửu Thiên ta, nhẹ thì thập bội hoàn trả, nặng thì tàn phế hoặc sống không bằng chết.”

Phượng Thiên Mị nói lại khiến mọi người khiếp sợ, cao ngạo, khí phách như

vậy chỉ xứng với nàng, mọi người càng thêm khâm phục .

Có được một chủ tử như vậy các nàng hẳn tu luyện mấy đời!

“Còn có, ta bên cạnh ta có mấy nữ tử, các người thấy rõ ràng, về sau, ta có

chuyện không tới được các nàng sẽ thay ta tới.” Dứt lời, Phụng Thiên Mị

hướng mọi người giới thiệu đám người Tư Vân, qua một thời gian ngắn nữa,

nàng chung quy vẫn muốn về xem cái phủ Thừa Tướng kia, vì không để cho

kẻ khác phát hiện, nàng không thể thường xuyên tới đây.

“Là” Chúng cô nương nhất tề đáp.

“Đều đứng lên đi! Hiện tại ta cho các người thời gian hai khắc, các người

ngay lập tức tẩy sạch mấy thứ nùng trang bột điểm trên người các người

xuống, dùng trang sức trang nhã, quần áo không cần mặc điểm lệ như thế

chỉ cần dùng y phục trang nhã thuần khiết là được.” Phụng Thiên Mị phân

phó.

“Là” Mọi người vừa nghe, vội vàng tản ra, trở về đổi y phục, hai khắc qua,

cũng chính là nửa giờ, không ngắn nhưng cũng cũng không dài, Phụng

Thiên Mị là đang khảo nghiệm hiệu suất làm việc của các nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Cải Tạo Thành Công

“Tiểu thư, thời gian hai khắc, có phải hay không có chút nhanh!” Hồng Kiều

có chút vì các cô nương này lo lắng , thời gian hai khắc, muốn các nàng tháo

hết trang sức, hoá trang lại, còn chọn y phục khác mặc vào, theo quan điểm của Hồng Kiều không đủ thời gian

“ Thoải mái ” Phụng Thiên Mị đậm nói, rồi tự mình uống trà.

Hai khắc còn kém năm phần, các cô nương đều chạy tới , nhìn bộ họ thay

đổi hết trang phục, không hề có chút điểm lệ tục khí, tất cả đều đổi thành

thanh u phong nhã, Phụng Thiên Mị hài lòng câu thần cười, không sai, trẻ nhỏ dễ dạy.

Những nữ tử này dung mạo không kém chẳng qua ngày ngày trang điểm lòe

loẹt, nguyên bản khuôn mặt xinh đẹp đều bị bọn họ biến xấu tự như Phụng

Thiên Mị trước kia, vốn là đại mỹ nữ lại bị đóng son phấn biến thành xấu nữ.

Ngay cả các cô nương hiện giờ cũng chán kinh rồi, thì ra các nàng cũng có

thể mỹ đến vậy! Xem ra thanh u tao nhã vẫn hơn dong chi tục phấn đủ câu

nhân nha!

Tiếp đó Phụng Thiên Mị chọn ra tứ đại hoa khôi, Lần lượt sử lại tên, Gọi U Cầm, Thanh Ca, Lộng Vũ, Liên Thi, và tất nhiên bốn người bọn họ đều am hiểu cần, ca, vũ, thi như tên của mình.

Trong suốt bảy tám ngày, nhóm người Phụng Thiên Mị ở lại Phụng Vũ Cửu Thiên, mỗi ngày đều dạy các cô nương vũ khúc, còn chỉ điểm công tượng (

thợ mộc) sửa lại Phụng Vũ Cửu Thiên, cũng tìm về mười thị vệ có chút thân thủ.

Phụng Thiên Mị trao quyền, chỉ cần có khách nhân đến Phụng Vũ Cửu

Thiên nháo chuyện có thể trực tiếp đá ra ngoài, hậu quả nàng chịu.

Trong tám ngày mọi thứ đều hoàn thành, có thể bắt đầu quảng bá, sau đó

chờ hết hai ngày là khai chương. Trong tám ngày này, chúng cô nương đối

với Phụng Thiên Mị thật sự là bội phục sát đất, một nữ tử mới mười sáu mười bảy tuổi mà đã hiểu biết nhiều như vậy, xưng là đệ nhất tài nữ của

Thiên Vận hoàng triều cũng không đủ. Ngay cả đám người Hồng Kiều và Tư

Vân cũng rung động không thôi, tất cả đều cho rằng Phụng Thiên Mị là thiên nữ chuyên thể, nếu không sao nàng có thể biết nhiều như vậy.

Toàn bộ người trong lâu cũng chỉ có Lâm ma ma và Tiên ma ma biết chân

diện mục của Phụng Thiên Mị, nhưng tính cách của Phụng Thiên Mị cô nương trong lâu đều rõ. Các nàng biết, chỉ cần các nàng chung tâm với chủ tử thì nàng nhất định coi bọn họ như thân nhân mà đối đãi, nhưng ngược lại nếu có ai phản bội chủ tử, nàng cũng nhất định khiến kẻ đó phải hối hận vì đã sinh ra trên đời này.

Phụng Vũ Cửu Thiên lúc này hoàn toàn khác so với trước kia làm Phụng

Thiên Mị hết sức hài lòng.

“Tốt lắm, ngày mai Phụng Vũ Cửu Thiên sẽ khai trương, các người cứ dựa

theo những gì ta phân phó, cho người tới truyền đơn, nơi nơi tuyên truyền.

Điểm ấy sẽ có chút gian nan vất vả, nhưng vì mục tiêu, khó khăn cũng phải

vượt qua .” Phụng Thiên Mị nói.

“Là” Mọi người nhất tề đáp, không có chút ngần ngại.

Tám ngày này Phụng Thiên Mị ở lâu bận rộn xử lý chuyện tình, Thương Lan

Mạch trong lúc đó cũng không nhà rồi, hai ba ngày đều đến Thiên Phụng cư xem xét nhưng mãi không thấy bóng dáng Phụng Thiên Mị đâu.

Giờ phút này, Thương Lan Mạch ngồi trên xích đu ở Thiên Phụng cư phiêu đảng, biểu tình có chút không hồn giận, Phụng Thiên Mị này thế nào lại biến mất! Suốt tám ngày liền không thấy mặt mũi đâu! Nàng sẽ không phải thật sự Là Quý hờn đi

Phi phi phi! Sao có khả năng như vậy! Hừ từ khi nào mà cũng có lại ý tưởng

này vậy!

Gửi thanks

Tìm kiếm với từ khoá:

Dưỡng Da an toàn 100% từ Thiên Nhiên - Cho Da Nhòn & Da Hỗn Hợp Dạ U Tịch↓ Re: [Xuyên không] Ngự xà cuồng phi - A Mai Nhi (Chương 66) Hôm qua, 13:11

Bóc tem nha...cô lên *^_^* ... Gửi thanks

Tìm kiếm với từ khoá: Cần đóng góp Ảnh Chụp Sách để TYPE + Tuyển TYPE-ER. Diệu Hân↓ Re: [Xuyên không] Ngự xà cuồng phi - A Mai Nhi (Chương 66) Hôm qua, 20:28

Tiểu vô vô đã viết:[size=150]Chương 67: Cải tạo thành công

“Tiểu thư, thời gian hai khắc, có phải hay không có chút nhanh!” Hồng Kiều

có chút vì các cô nương này lo lắng, thời gian hai khắc, m

Tks nàng nga... Gửi thanks

Tìm kiếm với từ khoá: Tiểu vô vô ↓ Re: [Xuyên không] Ngự xà cuồng phi - A Mai Nhi (Chương 66) Hôm nay, 13:15

Chương 68: Ngũ đại công tử

A! Hắn rốt cuộc là làm sao vậy? Tự nhiên tới đây suất ba ngày trời tìm nàng,

Thương Lan Mạch có chút tự giễu.

Quên đi, giờ Thỉn rồi, cũng nên về thôi!

Chuyện tình ở Phụng Vũ Cửu Thiên đều đầu vào đó, Phụng Thiên Mị đám người trở lại phòng, qua nhiều ngày như vậy Phụng Thiên Mị đột nhiên muốn thả lỏng một chút, xuyên thấu qua cửa sổ nhìn Minh Nguyệt hồ đối

diện, du thuyền lui tới, nhạc khúc du dương.

Nổi bật nhất trong hồ là hai chiếc thuyền lớn, đặc biệt là thuyền của Phù

Hương viện, hấp dẫn ánh mắt của Phụng Thiên Mị, trong mắt nàng bỗng

hiện lên âm ngoan cùng giao hoạt.

Một kế này cũng là phương pháp tuyên truyền tốt nhất cho Phụng Vũ Cửu Thiên, nếu là Thương Lan Hiên cũng ngồi trong thuyền đó thì càng thêm thuận tiện...

Nàng không phải thân, không nhất định tất cả mọi thứ đều có trong dự đoán của nàng, nhưng nàng chưa bao giờ bỏ qua khi có cơ hội trả thù, chính chẳng qua không được thống khoái mà thôi.

“Đã qua nhiều ngày như vậy, chúng ta cũng nên thả lỏng một chút, vừa vặn

có thuyền chúng ta đi du hồ chút đi.” Phụng Thiên Mị cười nói.

Du thuyền là nhân lúc sửa sang lại Phụng Vũ Cửu Thiên nhờ người làm một cái, tuy rằng không xa hoa nhưng thập phần tao nhã.

“Chủ tử, vậy ta đi chuẩn bị.” Lâm ma ma và Tiền ma ma đáp lại vội vàng

chạy đi chuẩn bị.

Phụng Thiên Mị thuyền tuy rằng không xa xỉ nhưng so với bọn họ thanh

nhã vẫn thập phần hấp dẫn.

Quả nhiên, Phụng Thiên Mị cho người đưa thuyền ra, một phe vải đỏ vắt

lên, nhất thời khiến người xung quanh một phen than vãn.

“Oa! Thuyền thật đẹp nha!”

“Đúng vậy! Không biết là của nhà nào đây?”

“....”

Thuyền này, màu đỏ làm chủ, màu sắc rực rỡ khác làm phụ. Tầng thứ nhất,

áo choàng phi phụng, tầng thứ hai hồng sa phiêu thượng, ở trên thuyền

còn có một tấm biển lớn, nổi bật trong tấm biển là bốn chữ Phụng Vũ Cửu

Thiên nét chữ khí phách rồng bay phụng múa do chính tay Phụng Thiên Mị

viết.

Người ở hai chiếc thuyền lớn trong hồ ánh mắt cũng bị hấp dẫn, đều nhìn không được đứng dậy nhìn qua.

Chỉ thấy tám nữ tử lên thuyền, người đi phía trước vận hồng y, mặt mang hồng sa, làm cho người ta cảm giác thần bí xinh đẹp, cao quý không tầm thường. tiếp đó là bạch y nữ tử, lụa trắng che mặt, thần bí thoát tục, phía sau là năm, sáu nữ tử khác vận y phục khác nhau, trên mặt đều mang bạch sa.

Vì Phượng Thiên Mị không muốn lộ diện, cho nên mới lấy khăn che mặt, đặc biệt Hồng Kiều, nếu là có người nhận ra thì thật không tốt.

Nhưng trong mắt kẻ khác, hành động đó của các nàng chỉ là phô trương thanh thế, mà kẻ đó không ai khác chính là Thương Lan Hiên đang đứng trên thuyền của Phù Hương viện. Lúc này, Thương Lan Hiên khoanh tay đứng trên đầu thuyền, nhìn thuyền của Phượng Thiên Mị bên kia bờ, trong mắt lộ vẻ khinh thường.

Bên cạnh Thương Lan Hiên là Ngũ đại công tử trong vận thành, là phong lưu công tử, hàn lâm đại học sĩ, Trầm Hạo Duyên.

Ngũ đại công tử Vận thành xếp theo thứ tự là Mộc Cẩm Thần, Giang Ngự Phong, Thương Lan Hiên, Trầm Hạo Duyên, Thương Lan Việt, năm người không chỉ có danh soái khí, tài hoa rất cao, võ công cũng không kém, cũng vì vậy mà bọn họ trở thành tình nhân trong mộng của các nữ tử.

Chỉ là thần y Giang Ngự Phong đến vô ảnh, đi vô tung, muốn gặp mặt một lần cũng khó khăn!

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Ngũ Đại Công Tử

A! Hắn rốt cuộc là làm sao vậy? Tự nhiên tới đây suốt ba ngày trời tìm nàng.

Thương Lan Mạch có chút tự giễu.

Quên đi, giờ Thìn rồi, cũng nên về thôi!

Chuyện tình ở Phượng Vũ Cửu Thiên đều đầu vào đó, Phượng Thiên Mị đám người trở lại phòng, qua nhiều ngày như vậy Phượng Thiên Mị đột nhiên muốn thả lỏng một chút, xuyên thấu qua cửa sổ nhìn Minh Nguyệt hồ đối diện, du thuyền lui tới, nhạc khúc du dương.

Nổi bật nhất trong hồ là hai chiếc thuyền lớn, đặc biệt là thuyền của Phù Hương viện, hấp dẫn ánh mắt của Phượng Thiên Mị, trong mắt nàng bỗng hiện lên âm ngoan cùng giảo hoạt.

Một kế này cũng là phương pháp tuyên truyền tốt nhất cho Phượng Vũ Cửu Thiên, nếu là Thương Lan Hiên cũng ngồi trong thuyền đó thì càng thêm thuận tiện...

Nàng không phải thần, không nhất định tất cả mọi thứ đều có trong dự đoán của nàng, nhưng nàng chưa bao giờ bỏ qua khi có cơ hội trả thù, chính

chẳng qua không được thống khoái mà thôi.

“Đã qua nhiều ngày như vậy, chúng ta cũng nên thả lỏng một chút, vừa vặn có thuyền chúng ta đi du hồ chút đi.” Phụng Thiên Mị cười nói.

Du thuyền là nhân lúc sửa sang lại Phụng Vũ Cửu Thiên nhờ người làm một cái, tuy rằng không xa hoa nhưng thập phần tao nhã.

“Chủ tử, vậy ta đi chuẩn bị.” Lâm ma ma và Tiền ma ma đáp lại vội vàng chạy đi chuẩn bị.

Phụng Thiên Mị thuyền tuy rằng không xa xỉ nhưng so với bọn họ thanh nhã vẫn thập phần hấp dẫn.

Quả nhiên, Phụng Thiên Mị cho người đưa thuyền ra, một phe vải đỏ vắt lên, nhất thời khiến người xung quanh một phen than vãn.

“Oa! Thuyền thật đẹp nha!”

“Đúng vậy! Không biết là của nhà nào đây?”

“.....”

Thuyền này, màu đỏ làm chủ, màu sắc rực rỡ khác làm phụ. Tầng thứ nhất, áo choàng phi phụng, tầng thứ hai hồng sa phiêu thượng, ở trên thuyền còn có một tấm biển lớn, nổi bật trong tấm biển là bốn chữ Phụng Vũ Cửu Thiên nét chữ khí phách rồng bay phụng múa do chính tay Phụng Thiên Mị viết.

Người ở hai chiếc thuyền lớn trong hồ ánh mắt cũng bị hấp dẫn, đều nhìn không được đứng dậy nhìn qua.

Chỉ thấy tám nữ tử lên thuyền, người đi phía trước vận hồng y, mặt mang hồng sa, làm cho người ta cảm giác thần bí xinh đẹp, cao quý không tầm thường, tiếp đó là bạch y nữ tử, lụa trắng che mặt, thần bí thoát tục, phía sau là năm, sáu nữ tử khác vận y phục khác nhau, trên mặt đều mang bạch sa.

Vì Phụng Thiên Mị không muốn lộ diện, cho nên mới lấy khăn che mặt, đặc biệt Hồng Kiều, nếu là có người nhận ra thì thật không tốt.

Nhưng trong mắt kẻ khác, hành động đó của các nàng chỉ là phô trương thanh thế, mà kẻ đó không ai khác chính là Thương Lan Hiên đang đứng trên

thuyền của Phù Hương viện. Lúc này, Thương Lan Hiên khoanh tay đứng trên đầu thuyền, nhìn thuyền của Phụng Thiên Mị bên kia bờ, trong mắt lộ vẻ khinh thường.

Bên cạnh Thương Lan Hiên là Ngũ đại công tử trong vận thành, là phong lưu công tử, hàn lâm đại học sĩ, Trầm Hạo Duyên.

Ngũ đại công tử Vận thành xếp theo thứ tự là Mộc Cẩm Thần, Giang Ngự Phong, Thương Lan Hiên, Trầm Hạo Duyên, Thương Lan Việt, năm người không chỉ có danh soái khí, tài hoa rất cao, võ công cũng không kém, cũng vì vậy mà bọn họ trở thành tình nhân trong mộng của các nữ tử.

Chỉ là thần y Giang Ngự Phong đến vô ảnh, đi vô tung , muốn gặp mặt một lần cũng khó khăn!

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Phô Trương Thanh Thế

Trầm Hạo Duyên tầm hai mươi hai, hai mươi ba tuổi, cảm bào sắc tro, ngũ

quan tuấn dật phi phạm, bề ngoài toát ra một bộ cuồng ngạo không kèm

ché được, đáy mắt cũng là một cỗ nội liễm, người này, thâm tàng bất lộ a!

Trầm Hạo Duyên khoe miệng hơi hơi nâng, ánh mắt không không kinh

thường giống Thương Lan Hiên mà tràn đầy tìm tòi nghiên cứu.

Trầm Hạo Duyên niên kỉ nhỏ lại dễ dàng có được chức đại học sĩ, không phải

là hắn có thân phận bối cảnh khiến các đại thần trong triều nể phục, mà là

tài hoa của hắn làm cho mọi người cam bái hạ phong, trừ bỏ phong lưu một

chút, hắn cũng không có biểu hiện gì bất lương.

“Phượng Vũ Cửu Thiên, tên này không sai, thuyền này trang trí cũng lịch sự

tao nhá.” Trầm Hạo Duyên tựa tiểu phi tiểu tán thưởng nói.

“Hừ! Có lộng huyền hư thôi.” Thương Lan Hiên khinh thường hừ một cái, nói.

Phượng Vũ Cửu Thiên ! Xem ra là thanh lâu mới mở tới phô trương thanh

thế mà thôi.

Trầm Hạo Duyên nghe xong, không có nói tiếp, chỉ là trong mắt hiện lên

thần sắc khác thường.

Mà ở một thuyền lớn khác, tên Phong Nguyệt lâu, khoang thuyền lầu hai có

một nam tử ngồi đó, ánh mắt cũng nhìn về phía thuyền Phượng Vũ Cửu

Thiên. Nam tử tầm hai bốn hai năm tuổi, mũi cao thẳng, môi mỏng manh,

mày kiếm, lông mi khẽ rung cụp

xuống che đi ánh mắt của hắn. Sườn mặt

anh tuấn, từng đường nét đẹp đến hoàn mỹ không tí vết.

Người này không ai khác chính là lão bản của Phong Nguyệt Lâu, ngũ công

tử Vạn Thành Mộc Cẩm Thần.

Mộc Cẩm Thần đang nhìn Phượng Thiên Mị ánh mắt không hề có tính toán

hay khinh thường. Nếu nói hắn hắn có cảm giác gì với Phượng Thiên Mị, thì

chỉ có thể nói nữ tử này không đơn giản, một nữ tử thanh lâu bất thường.

Bên này

Thuyền Phụng Vũ Cửu Thiên đã chậm rãi hướng ra hồ, ánh mắt mọi người cũng dần rời đi, du thuyền khôi phục tiếng cười tiếng hát như bình thường. Mà Phụng Thiên Mị đám người không nhàn rỗi, trên lầu hai của thuyền, lựa mông hồng trưởng, theo gió phiêu lãng, từ ngoài nhìn vào chỉ thấy vài thân ảnh dáng người nổi bật, tựa như tiên tử thần bí. Trong khoang thuyền, trên bàn điểm tâm rượu ngon, thượng đẳng hảo trà, cái gì cần có đều có, quả thực là hương thụ lớn nhất của nhân sinh!

“Hồng Kiều, lấy cầm đến mấy khúc tục khí như vậy, thật là làm nhục lỗ tai của chúng ta, bọn tiểu thư đàn một khúc nhất định khiến bọn họ ngưng ngừng thu tay.” Phụng Thiên Mị giọng điệu cuồng vọng, nhưng nàng quả thật có tư cách cuồng vọng.

Tài nghệ đối nàng mà nói là một bữa ăn sáng, kiếp trước nàng là đặc công, đặc công chính là cái gì cũng phải học, cho nên hiện tại mới biết nhiều.

Hồng Kiều vừa nghe, liền vội mang đi bên cạnh bàn lấy cầm đến “Tiểu thư, cầm đến đây.”

“Tiểu thư đàn chúng ta nghe hoài không chán!” Bạch Nhan cười quyến rũ nói.

“Đúng vậy! Đúng vậy! Không thể tưởng được, tiểu thư biết nhiều khúc nhạc hay như vậy.” Tư Diệu cũng vội vã phụ họa, một đôi sùng bái ánh mắt nhìn Phụng Thiên Mị ứa ra tinh quang.

“Ha ha! Nghĩ đến có kẻ trung ra bộ mặt hối hận, quả thực đại khoái nhân tâm a!” Tư Tĩnh có chút đắc ý cười nói.

“Kẻ” này, bọn họ tự nhiên đều biết nói đến Thương Lan Hiên không thể nghi ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Cửa Ngưỡng Đại Danh

Mà bên này tiếng ca như nước vẫn không ngừng:

Đàn ngân khúc âm vang phù vân mơ hồn hoa

Vương ái ân hồng trần.

Từng say đắm hương thơm nồng mang bao gió sương

Lệ hồng nhan khẽ rơi.

Còn đâu khúc ca nơi phồn hoa như phù du

Tan biến trên bờ môi.

Vàng trắng chéch xa xôi, lầu cao thêm hắt hiu

Màu rêu phong phủ mờ

Phong vân trôi qua vẫn câu thề khắc ghi

Nhưng thế gian xoay vần, người thay lòng

Tương tư chưa vơi muốn vuron bàn tay giữ lấy

Hồng trần muốn bẻ đầu.

“Tiểu thư, có thuyền hoa đi về phía chúng ta .!” Phụng Thiên Mị vừa dừng tiếng ca, Bạch Nhan nhanh chóng báo cáo.

Bởi vì tất cả mọi người đều trầm mê trong tiếng ca, nên không có phản hiện, giờ thuyền hoa đó đã cách các nàng khoảng mười thước.

Phụng Thiên Mị nhìn phía ngoài, thấy người đứng đầu thuyền là Thương Lan Hiên, trong mắt hiện lên âm ngoan, khoé miệng gợi lên một nụ cười tà mị dưới hồng sa, “Không có việc gì.”

“Là, là Hiên vương.” Mà ngay tại Phụng Thiên Mị dứt lời sau, Hồng Kiều nhẹ giọng kinh hô, mọi người vừa nghe, trong mắt đều hiện lên hận ý cùng cảnh giác.

“Đừng khần trương, hôm nay cho các ngươi xem bản tiểu thư chính hân.”

Phụng Thiên Mị cười ta nói.

Mọi người nghe xong, cũng thực chờ mong kết cục của Thương Lan Hiên, nếu không phải tiểu thư nói không thể hàng động thiếu suy nghĩ, các nàng thật không định để Thương Lan Hiên sống tiêu dao như vậy đâu!

Mộc Cẩm Thần trên thuyền Phong Nguyệt lâu, thấy Thương Lan Hiên như vậy cũng hiểu, hân chỉ hơi nheo mắt, không có suy nghĩ dư thừa đơn giản đứng nhìn tất cả.

Thuyền của Phù Hương Viện tiến lại gần thuyền Phụng Vũ Cừu Thiên, hai thuyền cách nhau khoảng hai thước thì dừng lại.

Lúc này, một nam tử có bộ dạng giống gã sai vặt đứng lên mũi thuyền hướng về thuyền của các nàng nói, “Cô nương, hảo chủ ta cho mời cô nương đến đàn một khúc.” Ngừ khí gã sai vặt mang theo nhiều điểm ngạo mạng cũng khinh thường.

Quả thật vậy chủ tử hân là Hiên vương gia, đối với một nữ tử thanh lâu.

Cần khách khí sao? Chủ tử cho các nàng lên đàn hát đã là vinh hạnh lắm rồi.

“Không biết, chủ tử nhà ngươi là ai?” Phụng Thiên Mị cố ý nhu hóa một chút thanh âm, ra vẻ không biết hỏi.

“Chủ từ nhà ta chính là Hiền vương gia.” Gã sai vật có chút không kiên nhẫn, khinh bỉ nói .

“Nga...! Nguyên lai là Hiền vương gia! Cửu ngưỡng đại danh (ngưỡng mộ đã lâu).” Phụng Thiên Mị vừa nghe, giống như bưng tỉnh đại ngộ, cổ ý nga dài

một tiếng, thanh âm cũng đề cao vài cái đề-xi-ben, “Nghe thời gian trước,

Hiền vương gia cưới Phụng gia ngọc nữ, sau lại chết cháy trong hỏa hoạn,

đêm đó còn bị cháy đến hai lần. Sau lại có người nói là quý hôn Phụng

Thiên mị chết oan uổng, cho nên trở lại báo thù, còn khiến người dân Vân

thành kinh hoàng mất ngày đầu! Chỉ là bị một đạo thánh chỉ tuyên bố

Phụng Thiên Mị là diêm xấu dập tắt, bắt quá, tiểu nữ cảm thấy, sự tình tựa

hồ không phải đơn giản như vậy, không biết Hiền vương có thể kẻ một hai, giúp tiểu nữ giải mối nghi hoặc trong lòng?” Phụng Thiên Mị nói trong giọng điệu tràn đầy cười nhạo và châm chọc.

Thương Lan Hiền nghe vậy, sắc mặt nhất thời trở nên xanh mét, vắn vẹo,

ánh mắt nhìn về phía Phụng Thiên Mị ngoài phần nộ cũng chỉ có phần nộ,

nhưng lại không nói gì

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Cửu Ngưỡng Đại Danh

Mà bên này tiếng ca như nước vẫn không ngừng:

Đàn ngân khúc âm vang phù vân mơ hồn hoa

Vương ái ân hồng trần.

Từng say đắm hương thơm nồng mang bao gió sương

Lệ hồng nhan khê rơi.

Còn đâu khúc ca nơi phồn hoa như phù du

Tan biến trên bờ môi.

Vàng trắng chéch xa xôi, lâu cao thêm hát hiu

Màu rêu phong phủ mờ

Phong vân trôi qua vẫn câu thề khắc ghi

Nhưng thế gian xoay vần, người thay lòng.

Tương tư chưa vơi muốn vượn bàn tay giữ lấy

Hồng trần muôn bề dâu.

“Tiểu thư, có thuyền hoa đi về phía chúng ta .|” Phụng Thiên Mị vừa dung

tiếng ca, Bạch Nhan nhanh chóng báo cáo.

Bởi vì tất cả mọi người đều trầm mê trong tiếng ca, nên không có phản ứng, giờ thuyền hoa đó đã cách các nàng khoảng mười thước.

Phượng Thiên Mị nhìn phía ngoài, thấy người đứng đầu thuyền là Thương Lan Hiên, trong mắt hiện lên âm ngoan, khoé miệng gợi lên một nụ cười tà mị dưới hồng sa, “Không có việc gì.”

“Là, là Hiên vương.” Mà ngay tại Phượng Thiên Mị dứt lời sau, Hồng Kiều nhẹ giọng kinh hô, mọi người vừa nghe, trong mắt đều hiện lên hận ý cùng cảnh giác.

“Đừng khần trương, hôm nay cho các ngươi xem bản tiểu thư chinh hấn.”

Phượng Thiên Mị cười tà nói.

Mọi người nghe xong, cũng thực chờ mong kết cục của Thương Lan Hiên, nếu không phải tiểu thư nói không thể hàng động thiếu suy nghĩ, các nàng thật không định để Thương Lan Hiên sống tiêu dao như vậy đâu!

Mộc Cẩm Thần trên thuyền Phong Nguyệt lâu, thấy Thương Lan Hiên như vậy cũng hiểu, hấn chỉ hơi nheo mắt, không có suy nghĩ dư thừa đơn giản đứng nhìn tất cả.

Thuyền của Phù Hương Viện tiến lại gần thuyền Phượng Vũ Cửu Thiên, hai thuyền cách nhau khoảng hai thước thì dừng lại.

Lúc này, một nam tử có bộ dạng giống gã sai vặt đứng lên mũi thuyền hướng về thuyền của các nàng nói, “Cô nương, hảo chủ ta cho mời cô nương đến ăn một khúc.” Ngừ khí gã sai vặt mang theo nhiều điểm ngạo mạn cũng khinh thường.

Quả thật vậy chủ tử hấn là Hiên vương gia, đối với một nữ tử thanh lâu.

Cần khách khí sao? Chủ tử cho các nàng lên đàn hát đã là vinh hạnh lắm rồi.

“Không biết, chủ tử nhà ngươi là ai?” Phượng Thiên Mị cố ý nhu hóa một chút thanh âm, ra vẻ không biết hỏi.

“Chủ tử nhà ta chính là Hiên vương gia.” Gã sai vặt có chút không kiên nhẫn, khinh bỉ nói.

“Nga...! Nguyên lai là Hiên vương gia! Cửu ngưỡng đại danh (ngưỡng mộ đã lâu).” Phượng Thiên Mị vừa nghe, giống như bừng tỉnh đại ngộ, cố ý nga dài một tiếng, thanh âm cũng đề cao vài cái đề-xi-ben, “Nghe thời gian trước, Hiên vương gia cưới Phượng gia ngọc nữ, sau lại chết cháy trong hỏa hoạn, đêm đó còn bị cháy đến hai lần. Sau lại có người nói là quỷ hồn Phượng Thiên mị chết oan uổng, cho nên trở lại báo thù, còn khiến người dân Vân

thành kinh hoàng mất ngày đầu! Chỉ là bị một đạo thánh chỉ tuyên bố

Phượng Thiên Mị là điềm xấu dập tắt, bất quá, tiểu nữ cảm thấy, sự tình tựa

hồ không phải đơn giản như vậy, không biết Hiên vương có thể kể một hai, giúp tiểu nữ giải mối nghi hoặc trong lòng?” Phượng Thiên Mị nói trong giọng điệu tràn đầy cười nhạo và châm chọc.

Thương Lan Hiên nghe vậy, sắc mặt nhất thời trở nên xanh mét, vắn vẹo,

ánh mắt nhìn về phía Phượng Thiên Mị ngoài phần nộ cũng chỉ có phần nộ,

nhưng lại không nói gì

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Diễm Danh Lan Xa

Trầm Hạo Duyên tràn đầy kinh ngạc mở to mắt, miệng nghẹn cười, lại không

dám cười ra. | nữ nhân này không muốn sống nữa sao? Cự nhiên dám trước

mặt Thương Lan Hiên châm chọc hần, này không khỏi cũng quá lớn mật .

Xa xa Mộc Cẩm Thần nội lực thâm hậu, hơn nữa Phượng Thiên Mị nói chuyện

thanh âm lại đề cao không ít, cho nên, Mộc Cẩm Thần cũng rõ ràng nghe

được lời Phượng Thiên Mị nói. Tay cầm ly trà không khỏi run lên, trong

mắt lộ ra kinh ngạc cùng tán thưởng.

Khóe miệng cũng không khỏi gợi lên nụ cười nghiền ngẫm ,lá gan nữ nhân

này không nhỏ!

Mà bên này, đám người Bạch Nhan và Tư Vân nhìn mặt Thương Lan Hiên bị

lời nói của Phượng Thiên Mị biến thành màu gan heo, cũng không khỏi mím

môi cười trộm, dào dạt đắc ý, nếu không phải vì sợ bị phát hiện, các nàng

thật đúng là muốn cười thật to lên!

“Lớn mật, một nữ tử thanh lâu như ngươi, dám đối Vương gia nói năng lỗ

măng, không muốn sống chẳng.” Thương Lan Hiên không nói gì, nhưng gãi

sai vật bên người hần nổi giận quát lớn, tư thế cùng giọng điệu không khác gì

cáo mượn oai hùm.

“Chẳng lẽ ta nói không phải sao?” Phượng Thiên Mị không thèm để ý tới gã

sai vật kia gọi mình là nữ tử thanh lâu, mà dung giọng điệu vô tội hỏi ngược lại , tuy là vô tội nhưng che dấu không được nồng đậm trên tức cùng trào phúng.

“Ngươi” Gã sai vật nhất thời chán nản, trừng mắt tròn mắt, không cãi lại được.

“Cô nương, sự tình đều đã qua, tất cả mọi chuyện đều như thánh chỉ đã

ban, Phụng Thiên Mị cũng bồn vương bát tậ không hợp, hơn nữa tương khác, là điềm xấu. Cho nên phủ ta mới bị cháy hai lần, còn nam tử kia là trúng độc mà chết.” Thương Lan Hiên nhìn xuống lửa giận trong lòng, lạnh lùng nói.

Thương Lan Hiên bỗng cảm giác được, những nữ tử này không phải thanh lâu nữ tử bình thường, ngay chỗ này còn có mấy nữ tử khác võ công không kém. Còn có, hồng ý nữ tử kia tàn sát ra một cổ quý khí, lại dám bắt kính với hắn như vậy nàng ta nhất định có bối cảnh hoặc thân phận.

Bất quá, trong Vân thành này không có nữ tử nào mà không để hắn trong mắt, vậy nữ tử chắc không phải người kinh thành! Nữ tử này khiến hắn không khỏi quan tâm.

“Nga! Phải không?” Phụng Thiên Mị nói như nghi hoặc, giọng điệu tràn đầy không tin.

Trầm Hạo Duyên tự nhiên cũng cảm giác được mấy nàng không tầm thường, Phụng Thiên Mị nói chuyện không hề kiêng kị làm hắn rất hiếu kỳ, thật muốn nhìn một chút, đây là một nữ tử thế nào mà không thêm để Thương Lan Hiên trong mắt.

Ngừng nghĩ, Trầm Hạo Duyên giọng điệu lễ nghĩa nói “Cô nương, tại hạ Đại học sĩ hàn lâm viện Trầm Hạo Duyên, chúng ta là nghe được tiếng ca cùng tiếng đàn yên dịu của cô nương, mong muốn có thể kết bằng hữu cùng cô nương, bàn chuyện âm luật, không biết cô nương có thể nể mặt.”

Đối với Trầm Hạo Duyên, Phụng Thiên Mị thật ra cũng biết, tuổi còn trẻ đã thuận lợi trở thành Đại học sĩ, hôm nay là Đề nhất công tử Vân thành, điểm danh lan xa hoa công tử. Cái chính yếu là bằng hữu Thương Lan Hiên, thường xuyên ở cùng Thương Lan Hiên, Phụng Thiên Mị tự nhiên nhận được .

Tuy rằng Trầm Hạo Duyên là Thương Lan Hiên bằng hữu, nhưng chưa từng khi dễ Phụng Thiên Mị trước kia, cho nên nàng không đối đãi với hắn như cừu nhân. Nhưng hắn là bằng hữu của Thương Lan Hiên, nàng chán ghét sự tồn tại của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Hiên Vương Là Gà Trống

Phượng Thiên Mị khinh thường khẽ cười “Nguyên lai là Ngũ công tử Vân thành, điểm danh lan xa Trầm công tử! Kính mộ đã lâu, chỉ là tiểu nữ không muốn, sợ là không thể bồi công tử rồi.”

“Cô nương đây là không muốn lễ mặt Trầm mỗ sao?” Trầm Hạo Duyên cuồng hân, nữ nhân này cư nhiên cự tuyệt hân! Bình thường mặc kệ là tiểu thư nhà quan lại hay tiểu thư nhà phú quý, chỉ cần hân nhìn là bọn họ chủ động lại gần, mà giờ phút này bị nữ nhân này nhìn cũng không thèm nhìn, thật không còn mặt mũi về nhà.

Còn có, lại còn nói hân điểm danh lan xa, đúng là hân phong lưu thành tánh, chẳng qua hân chưa từng lưu tới thanh lâu..

“Công tử nói lời ấy là ý gì? Mặt mũi là của bản thân, sao cần người khác cho , chỉ cần là người đều có mặt mũi, ai có thể cho công tử đây!” Phượng Thiên Mị trào phúng nói.

Đám người Bạch Nhan Tư Vân bên cạnh Phượng Thiên Mị vẫn như trước mím môi nhin cười, mặt mũi nha, gặp tiểu thư, mặt mặt là tiểu, toi mạng, thống khổ vậy thảm.

Ách Trầm Hạo Duyên kinh ngạc, không dám nói thêm gì, sợ một hồi nữa mặt mũi hân cái dạng gì không biết, này nữ nhân đúng là khó đối phó!

“Nếu bốn vương mời người thì sao!” Thương Lan Hiên thấy Trầm Hạo Duyên kinh ngạc, lập tức bày ra cái giá Vương gia, lời tuy nhiên nói là mời, nhưng giọng điệu lại là mệnh lệnh.

Mặc kệ nữ nhân này có bối phận ra sao, chỉ cần hân nhìn trúng, nàng ta đừng hoảng trốn được.

“Tiểu nữ tử đã nói là không muốn.” Phượng Thiên Mị nói.

“Vậy ngay cả mặt mũi bốn vương cô nương cũng không cho ?” Thương Lan Hiên không hờn giận nhăn mi, bị một nữ tử thanh lâu cự tuyệt, làm tôn nghiêm cao quý của hân bị đá kích nặng nề.

“Không thể tưởng được vương gia tuổi trẻ mà đã kiêu ngạo như vậy! Chẳng lẽ vương gia ngài không nghe thấy lời tiểu nữ nói với Trầm công tử sao? Mặt mũi là chính mình cho mình, mặt mũi của ngài ai có thể cho ngài! Hơn nữa, Hiên vương ngài còn có mặt mũi để nói sao? Ngày đại hôn, bá đường là gà trống mà không phải Hiên vương ngài, chẳng lẽ Hiên vương là gà trống sao?

Di, này tựa hồ không đúng, thế nhân đều biết Phượng Thiên Mị gả cho Hiên vương, như vậy rốt cuộc Hiên vương là gà trống hay gà trống là Hiên vương đây!” Phượng Thiên Mị châm chọc khiêu khích nói, nói đến nói đi, muốn nói Thương Lan Hiên hân chính là một con gà trống.

Nàng chủ yếu là trêu đùa Thương Lan Hiên, thử hỏi, nàng sẽ cho hân mặt mũi sao? Đáp án đương nhiên là không có khả năng .

Nói chuyện một buổi, làm cho chung quanh mọi người lú lừ.

Cái gì, cái gì? Nữ nhân này dám nói Vương gia là gà trống, như vậy Vương gia nếu là gà trống, vậy Hoàng Thượng là cái gì nha! Mọi người không khỏi bị dọa một thân mồ hôi lạnh.

Liền ngay cả đám người Bạch Nhan sớm chuẩn bị cũng bị kinh ngạc, tiểu thư cư nhiên giáp mặt nói Thương Lan Hiên là gà trống, các nàng đồ không phải cảm thấy sợ hãi, chỉ là tốt xấu người ta cũng là người hoàng gia, tiểu thư nói như vậy, không phải vũ nhục toàn bộ người hoàng gia sao?

Trầm Hạo Duyên cùng xa xa Mộc Cẩm Thần cũng một trận khiếp sợ, khóe mắt nhìn không được run rẩy, tìm tòi nghiên cứu nhìn phía Phượng Thiên Mị, rốt cuộc là một nữ tử như thế nào, cư nhiên lớn mật như vậy.

“Làm càn, người dám vũ nhục bốn vương là gà trống, này quả thực là đem toàn bộ hoàng gia vũ nhục , đây chính là tội tru di cửu tộc.” Thương Lan Hiên nhất thời tức giận đến sôi lên, nghiêng răng nghiêng lợi cả giận nói, rất có tư thế phải lắng tri Phượng Thiên Mị.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 74: Không Phải Không Báo

Hân không thể ngờ được một nữ tử nho nhỏ như nàng mà dám ở trước mặt người khác vũ nhục hân, thật sự rất lớn mật!

“Ha ha! Tiểu nữ tử nên nói Hiên vương thông minh hay ngu xuẩn đây! Không sai, nếu Hiên vương là gà thì khác gì Hằng thất toàn bộ cũng là gà. Chỉ là, Hiên vương gia ngài nói tiểu nữ vũ nhục hoàng gia, tội quả thúc đáng chết muôn phần, nhưng thật oang ồng nha! Là Hiên vương ngài tự cho gà trống thay mình, đây không phải trước thế nhân tuyên bố ngài chính là gà trống hay sao? Tự mình làm nhục mình, Hiên vương tự làm, sao có thể nói tiểu nữ vũ

nhục hoàng gia, tiểu nữ đây chỉ nói sự thật thôi mà.” Phụng Thiên Mị một bộ thuyết giáo giọng điệu không chút che dấu sự châm chọc.

“Người” Thương Lan Hiên nhất thời chán nản, nói không ra lời, tuy rằng trong lời nói Phụng Thiên Mị quả thật có chút quá phận cùng lời nói ác độc, nhưng không phải không có lý.

Tuy rằng Phụng Thiên Mị nói làm Thương Lan Hiên giận khó kiềm chế, nhưng một lát sau, Thương Lan Hiên liền bình tĩnh xuống, đối với hành động của Phụng Thiên Mị sinh nghi ngờ, ánh mắt cũng nguy hiểm nheo lại, bắn thẳng đến Phụng Thiên Mị, tựa hồ như đang tìm tòi nghiên cứu?

Nhưng mà tất cả nữ tử trên thuyền đều lấy khăn che mặt, hơn nữa hồng trường che đây, ngoài thấy mấy bóng dáng mơ hồ còn đâu chẳng phát hiện ra gì thêm.

“Xin hỏi cô nương là ai? Sao quan tâm tới Phụng Thiên Mị như thế, cùng nàng có quan hệ gì chăng?” Thương Lan Hiên thử hỏi.

Không sai, hẳn hoài nghi những nữ tử này vào đêm hôm đó đã cứu Phụng Thiên Mị và nha hoàn Hồng Kiều đi, nhưng cũng chính là thuần túy hoài nghi mà thôi, không có bằng chứng nào cho thấy là các nàng làm.

“Chẳng lẽ mất Hiên vương ngài có vấn đề sao? Tiểu nữ là người của Phụng Vũ Cửu Thiên! Mà Phụng Vũ Cửu Thiên chính là thanh lâu ngày mai sẽ khai trương, hoa khôi của thanh lâu cũng chính là tiểu nữ. Và tiểu nữ cùng Phụng Thiên Mị cũng không gì quan hệ, chẳng qua tiểu nữ cũng thấy bất bình khi có nữ nhân bị khi dễ mà thôi. Mà tiểu nữ nói cho Hiên vương gia biết lời này vì" đạo bất đồng bất tương vi mưu"(không cùng chí hướng không thể đi cùng nhau được).” Phụng Thiên Mị vân đạm phong khinh nói, thật giống như vậy là bình thường.

“Phải không? Một nữ tử thanh lâu như thế nào lại có võ công đây. Hơn nữa không hề thấp!” Thương Lan Hiên sắc mặt khế biến, không tin hỏi tiếp.

Phụng Vũ Cửu Thiên phải không? Hẳn cũng không phải trăm phần trăm cho rằng, nữ nhân này là có người đứng sau, nhưng nữ tử thanh lâu lại có võ công, sợ là sau lưng thế lực cũng không dễ khinh thường, không phải kẻ dễ trêu trọc.

Còn có, nói bất đồng, không phân vì mưu phải không? Như vậy, bọn họ chính là kẻ địch của nhau.

Chỉ là bọn họ không biết, Phụng Vũ Cửu Thiên sau lưng căn bản là không có thế lực gì, nhiều nhất chính là có một kẻ kiêu ngạo cuồng vọng, lớn mật vô cùng Phụng Thiên Mị thôi. Hơn nữa, bọn họ chính là kẻ thù của nhau.

Xa xa Mộc Cẩm Thần nghe xong, hứng thú khiêu mị, tựa hồ cũng hiểu được Phụng Vũ Cửu Thiên không đồng nhất, xem ra, hẳn phải cẩn thận ứng phó rồi.

“Hiên vương gia lời ấy sai rồi, ai quy định thanh lâu nữ tử không được có võ công a! Còn có, ta cũng không giống Hiên vương gia, dám làm không dám nhận. Tục ngữ nói, nếu muốn người không biết, trừ phi mình đừng làm, người đang làm, trời đang nhìn, đã có thù oán, không phải không báo, mà là thời điểm chưa tới.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Hiên Vương Bị Thương

"Cho dù Phụng Thiên Mị đã chết, nhưng không có nghĩa Hồng Kiều đã chết.” Phụng Thiên Mị thanh âm rất nhẹ, nhỏ đến nỗi chỉ một hai người nghe thấy, lại lạnh lùng, làm người khác không khỏi cảm thấy bất an.

Nàng cũng không sợ Thương Lan Hiên hoài nghi nàng cùng Phụng Thiên Mị có quan hệ, cái nàng muốn là hẳn cảm thấy bất an, muốn hẳn phải đề phòng nàng.

Thương Lan Hiên nghe xong, thân mình không khỏi cứng đờ, cảm giác kinh hoàng đáng sợ, ánh mắt nhìn Phụng Thiên Mị hiện lên âm ngoan, trong bất giác nổi lên sát ý.

“Nói, người như thế nào lại biết?” Thương Lan Hiên rõ ràng kinh hoàng, trong mắt hồng quang hiện ra, giống như tùy thời đều có thể đến giết Phụng Thiên Mị.

Này nữ nhân rốt cuộc có quan hệ gì với phụng Thiên Mị? Lại vì cái gì lại biết rõ ràng mọi chuyện như vậy? Hơn nữa, vì cái gì nói cho hẳn biết mấy thứ đó?

Thương Lan Hiên đột nhiên cảm thấy bất an, có loại dự cảm, nữ nhân này

chính là trở ngại của hẳn sau này.

Chẳng lẽ, nàng là người của “hắn”, chính “hắn” cứu Phụng Thiên Mị và nha hoàn Hồng Kiều kia đi, vì sẽ có một ngày nào đó sẽ vạch trần hắn. Nếu là như vậy, như vậy... tình cảnh của hắn hiện giờ rất khó khăn.

Trầm Hạo Duyên đối với những gì Phụng Thiên Mị nói thì cả kinh, cũng tràn đầy tò mò, nàng làm sao mà biết được? Nhưng tại sao lại nói ra, rốt cuộc nàng ta có mục đích gì?

“Nếu ta nói cho ngươi, ta có thể đoán ra, ngươi tin sao?” Phụng Thiên Mị vẫn đạm phong kinh nói.

Thương Lan Hiên tất nhiên không tin, hắn cho rằng Phụng Thiên mị nói cho có lệ thôi, bất quá nếu nàng ta đã biết, thì hắn phải hành động nhất định không thể để lại chút trở ngại nào cho sau này.

“Thuyền phu, đi thôi.” Phụng Thiên Mị cũng không muốn cùng Thương lan Hiên lãng phí thời gian, hôm nay nàng tới cũng chỉ vì xem xét thực lực của Thương Lan Hiên.

“Còn muốn chạy, không dễ dàng như vậy, mặc kệ ngươi vì sao lại biết được, nhưng đã tới bốn vương sẽ không khách khí.” Thương Lan Hiên nóng nảy, nổi giận, dứt lời liền phi thân lên thuyền Phụng Vũ Cửu Thiên.

“Hiên” Trầm Hạo Duyên thấy thế, cả kinh, hắn không thể tưởng được, Thương Lan Hiên sẽ có hành động như vậy. Vốn tưởng rằng bất đắc dĩ mới phải giết Phụng Thiên Mị, không thể ngờ lại trước mắt bao người giết một nữ tử, hắn so với trong tượng tượng của hắn càng thêm độc ác cùng tàn nhẫn.

“Xích Xích... chủ tử.” Huyết Xà trên cánh tay Phụng Thiên Mị cảm thấy có sát khí đánh tới, có suy nghĩ muốn đi ra, nhưng là lại bị Phụng thiên Mị vội vàng ngăn lại, rồi phân phó Bạch Nhan: “Bạch Nhan, đánh hắn khỏi thuyền đi”

“Là” Bạch Nhan đã sớm chuẩn bị phản kích, ngay khi Phụng Thiên Mị dứt lời, Bạch Nhan liền lao ra, vờn chường hướng Thương Lan Hiên đánh lại.

Mà ngay tại Bạch Nhan lao ra khoang thuyền, phi thân nhảy lên, mọi người chỉ thấy bạch y nữ tử phiêu phiêu, sa khăn che mặt, hơn nữa xinh đẹp phi thân, quả thực như thiên tiên không nhiễm khói lửa nhân gian, thấy một màn như vậy mọi người không khỏi ngây ngẩn cả người.

Thương Lan Hiên cũng kinh sợ, hơi hơi thất thần, cũng đúng lúc này, Bạch Nhan một chưởng đánh thẳng vào ngực Thương Lan Hiên. bởi vì vừa này xuất thân không kịp tránh, nên bị Bạch Nhan đánh trúng một trượng, từ trên không ngã xuống.

“Phốc” một tiếng, Thương Lan Hiên lập tức ói ra huyết, dừng trên đầu thuyền, thân thể loạng choạng, đứng không vững.

Bạch Nhan biết, hiện tại Thương Lan Hiên chưa thể chết, cho nên, kia một chưởng, Bạch Nhan không dùng nhiều lực, vết thương của Thương Lan Hiên khác nhẹ, hai bà ngày liền khỏi.

“Vương gia”

“Hiên”

Trên thuyền gã sai vặt cùng Trầm Hạo Duyên thấy thế, vội vàng tiến lên đỡ lấy hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Vị Trí Chính Phi

“Hiên vương gia tự nhiên sao lại thiếu kiên nhẫn thế, vậy làm sao có thể làm lên đại sự đây! Ngươi hắn phải biết làm đại sự kiên kị nhất là gì.” Lúc này, Phụng Thiên Mị khiêu khích nói càng làm Thương Lan Hiên thêm tức giận.

Không sai, thiếu kiên nhẫn thì sao có thể làm đại sự!

“Hiên vương gia yên tâm, thế lực sau lưng ta tuyệt đối không có ý định cùng người tranh ngôi vị hoàng đế (chỉ muốn lấy mạng ngươi mà thôi), bất quá,

nếu là người dám đánh chủ ý lên Phụng Vũ Cửu Thiên thì đại giới không

phải thứ người có thể trả được.” Phụng Thiên Mị lãnh liệt cảnh cáo.

Nhưng thật ra những lợi này lại làm Thương Lan Hiên an tâm không ít, chỉ

cần không cùng hấn tranh ngôi vị là được.

Thương Lan Hiên cái gì cũng không nói chỉ nhìn thuyền Phụng Vũ Cửu thiên

đang đi xa trong mắt hiên lên...

Phụng Vũ Cửu Thiên, nếu đã không phải địch nhân thì hẳn sẽ biến họ

thành bằng hữu.

Chẳng qua hẳn không biết bọn họ vĩnh viễn không thể trở thành bằng hữu.

Chỉ là trong chốc lát chuyện tình Thương Lan Hiên bị bạch y nữ tử đánh

bay, đều trở thành chủ đề bàn tán của mọi người, nói nữ tử bạch y kia đẹp

như tiên giáng trần.

Bắt đầu là Hiên vương cùng nàng xảy ra chuyện không tốt, nên hai người

động thủ nhưng Hiên vương thất thần nhìn bạch y nữ tử không kịp trách bị

đánh bay.

Hơn nữa Hiên vương còn nói, muốn cưới nàng về làm chính phi!

Nhưng mà nữ tử kia chỉ là một nữ tử thanh lâu, lại nói một nữ tử tuyệt sắc

võ công lại cao so có thể là một nữ tử thanh lâu! Có lẽ nào là lão bản của Phụng Vũ Cửu Thiên!

Còn nữa hồng y nữ tử kia cũng có liên quan tới Phụng Vũ Cửu Thiên, hồng

y nữ tử một khúc kinh diễm, bạch y tuyệt mỹ hơn người, hai người kia sợ

không chỉ đơn giản là nữ tử thanh lâu.

Những lời này truyền ra, có kẻ vui có kẻ buồn!

Đến Thương Lan Hiên nghe được chuyện mình thất thần bị đánh, cùng chuyện muốn lấy nữ tử thanh lâu, thập phần phẫn nộ, hẳn sao có khả năng cưới một nữ tử thanh lâu về làm chính phi! hẳn muốn chính là qua đêm thất tịch hẳn sẽ cho Tịch nhi phù chính!

Nhưng lại nghe nói bạch y nữ tử có thể là lão bản, tâm nháy mắt động. Tuy

rằng Phụng Vũ Cửu Thiên chưa khai trương, cũng không biết sinh ý thế nào, nhưng tiếng ca của vị Hồng y nữ tử kia, nhất định sẽ để toàn bộ Thiên Vận biết đến.

Còn có, mấy nữ tử kia võ công cũng không thấp, đây không phải thứ thanh

lâu nữ tử bình thường có thể có được. Vừa rồi kia hồng y nữ tử kia cũng nói, nếu dám đánh chủ ý lên Phụng Vũ Cửu Thiên, thì hậu quả sẽ không tưởng

được, như vậy thực lực của bọn họ thì khỏi phải bàn.

Nếu, hẳn cưới hồng y nữ tử hoặc bạch y nữ tử thì thế lực nhất định càng thêm cường đại.

Thương Lan Việt cũng nghe thấy lời đồn đãi, cho nên cũng nổi tham niệm

đối với Phụng Vũ Cửu Thiên, hồng y nữ tử, bạch y nữ tử phải không? nếu là

sự thực thì quả không đơn giản, hôn khai trương hẳn nhất định phải đi xem

mới được.

Nhưng cái gọi là người buồn chính là Tô Nhị Tịch .

Nội viện Hiến vương phủ, truyền đến “bang” một tiếng đồ sứ vỡ, theo, một giọng giận dữ của nữ tử truyền đến : “ cái gì?! Vương gia không chỉ bị nữ tử thanh lâu đánh bị thương, còn muốn cưới nữ tử đó về?”

“Vương phi bớt giận, đây chỉ là do dân chúng đồn đãi mà thôi, người cũng biết lời đồn luôn khoa trương, nếu để cho Vương gia nhìn thấy bộ dạng của người bây giờ...” Lục nhi thấy Tô Nhị Tịch nổi giận, liền vội mang khuyên giải an ủi nói, câu nói kế tiếp tuy rằng không nói nhưng các nàng đều hiểu rõ .

“Đúng vậy Vương phi, nếu không chờ Vương gia trở về, người trực tiếp hỏi không phải hơn sao.” Thanh nhi cũng vội vàng khuyên nhủ, Vương phi ở trước mặt Vương gia hình tượng đều dịu dàng hiền thực , nếu để cho Vương gia nhìn thấy Vương phi như vậy, sợ là sinh chán ghét đối với Vương Phi.

“Nhưng không có lửa, sao có khói!” Tô Nhị Tịch vẫn là không cam lòng, nhưng giọng điệu thấp đi nhiều.

“Vương phi, đừng nói một nữ tử thanh lâu không có tư cách gả vào hoàng gia, cho dù Vương gia thật sự muốn lấy nữ tử kia, kia nhiều nhất cũng chỉ là thiếp hoặc sủng phi, chính phi vị, chỉ có thể là người . Cho dù Vương gia mặc kệ, Thừa tướng cũng không ngồi không!” Thanh nhi nói.

Tô Nhị Tịch nghe xong, khẽ cắn môi, không hề gì? Đúng vậy! Chính phi vị chi có thể là ả Tô Nhị Tịch , vì chính phi vị, nàng lừa gạt Thương Lan Hiến, thiết kế hại chết Phụng Thiên Mị.

À đây là làm sao vậy? Ở thời điểm gả cho Vương gia ả không phải đã chuẩn bị tâm lý thật tốt sao? Tuy rằng nàng không cam lòng cùng nữ nhân khác chia xẻ một người nam nhân, nhưng là nam nhân ba vợ bốn nàng hầu là chuyện bình thường .

Tuy rằng hiện tại Hiến trừ bỏ ả hẳn cũng không có thị thiếp, nhưng không đại biểu về sau sẽ không!

Huống chi, Hiến vẫn là Vương gia một nước, nếu lên được vị trí kia, về sau chính là vua một nước, không thể chỉ có một nữ nhân là ả.

Huống hồ Vương gia đã nói, sau đêm thất tịch, liền phong ả làm chính phi, cho nên hiện tại, ả vẫn lên không đi chọc giận Vương gia, hơn nữa càng phải tỏ ra hiền lành hào phóng.

Chỉ cần ả đoạt được Vương gia yêu thương, làm cho địa vị của bản thân không ngã, như vậy, nàng chính là người thắng.

“Thanh nhi, nhìn Vương gia đã trở lại chưa, Lục nhi, đi phòng bếp chuẩn bị

một chút tỏ ý, để bản phi mang cho vương gia.” Tô Nhị Tịch bình phục một chút tâm tình, phân phó nói.

“Là” Lục nhi cùng Thanh nhi đáp, liền lui đi ra ngoài.

Một lát sau, Thương Lan Hiên liền hồi phủ, đứng trong thư phòng suy nghĩ phức tạp, còn đang nghĩ chuyện Phượng Vũ Cửu Thiên.

“Vương gia, người đã trở lại.” Lúc này, một thanh âm mềm mại truyền đến, nhìn thấy nữ tử yếu điệu đi vào, Thương Lan Hiên nhất thời ngừng suy nghĩ, sắc mặt nháy mắt trở nên ôn nhu, đứng dậy đỡ lấy Tô Nhị Tịch, ôn nhu gọi “Tịch nhi”

“Vương gia, nô tì biết Vương gia tâm tình không tốt, cho nên nô tì cho người làm canh tỏ ý.” Tô Nhị Tịch mềm mại nói xong, tự tay múc tỏ ý trong tay Thanh nhi, để lên bàn, đưa cho Thương Lan Hiên.

“Tịch nhi lo lắng.” Thương Lan Hiên tiếp nhận tỏ ý, cảm thấy tâm ấm áp, uống lên tỏ ý.

“Đây là nô tì phải làm.” Tô Nhị Tịch hiền lành nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Khai Chương Thanh Lâu

“Tịch nhi, hôm nay bên ngoài đồn đại chắc người cũng đã nghe!” Thương Lan Hiên buông bát trong tay, dừng một chút, liền mở miệng hỏi. Bởi vì Tô Nhị Tịch biết hẳn tâm tình không tốt, nói vậy nhất định đã biết chuyện xảy ra vào hôm nay.

“Vương gia, Vương gia bị thương, Tịch nhi thực đau lòng, nhưng nếu vương gia thật sự muốn lập nàng kia làm chính phi, Tịch nhi sẽ không so đo. Chỉ cần Vương gia trong lòng có Tịch nhi, Tịch nhi đã cảm thấy đủ lắm rồi, Tịch nhi không để ý danh phận.” Tô Nhị Tịch cường chế bình tĩnh, bày ra vẻ mặt đáng yêu giọng điệu mềm mại làm nũng, mồm nói không nhưng khuôn mặt tỏ vẻ dẽ ý.

Nhìn thấy Tô Tịch Nhi như vậy, Thương Lan Hiên trong lòng tê rần, vội vàng giải thích nói “Không, Tịch nhi, bốn vương chưa từng nói muốn thú nữ tử kia tất cả là do dân chúng đồn đại mà thôi”

“Vương... Vương gia.” Tô Nhị Tịch mở lớn mắt như không thể tin nổi, cái gì?

Vương gia cũng không muốn thú nữ tử kia, nhưng vui sướng chưa tan, đã bị câu nói của Thương Lan Hiên làm ngáy ngẩn cả người.

“Bỏn vương quả thật chưa nói gì, nhưng dan chúng nói vậy làm bỏn vương

cũng nảy ra ý này, nàng ta dám không để bỏn vương vào mắt, một nữ tử thanh lâu không thể có gan lớn như vậy chỉ sợ thể lực sau lưng nàng ta cũng không yếu.

Nếu cưới lời của nàng, vậy thì bỏn vương sẽ có thêm thể lực hiệp trợ, bất quá Tịch nhi yên tâm, trong lòng bỏn vương chỉ có mình Tịch nhi, chính phi cũng chỉ có thể là Tịch nhi, còn nàng ta chỉ có thể là sủng phi.” Thương Lan

Hiên nói.

Tò Nhị Tịch há mồm, nhưng không có ra tiếng, trong lòng một trận thất vọng, đã không có gì để nói.

Bên này, đám người Phụng Thiên Mị đã trở về Thiên Phụng cư, tám ngày không ở, Thiên Phụng cư đã nhiễm một lớp bụi mỏng.

“Tiểu thư, người vì sao lại nói Thương Lan Hiên muốn thú ta? Hiện tại có kế hoạch gì người mau nói ra đi!” Bạch Nhan rốt cục nhin không được hỏi, mới vừa rồi, tiểu thư tìm người đi tản tin tức, Thương Lan Hiên là bị nàng đánh một chưởng không sai.

Nhưng là, tiểu thư còn thêm Thương Lan Hiên muốn thú nàng, tuy rằng nàng biết tiểu thư có dụng ý riêng nhưng nàng tò mò a.

“Đúng vậy! Tiểu thư, chúng ta cũng rất muốn biết!” Tư Diệu phụ họa nói, mọi người không nói gì, nhưng biểu tình các nàng cũng nói nên bọn họ rất muốn biết.

“Ha ha!” Phụng Thiên Mị không trả lời luôn, chỉ ha ha cười, đến thập quý phi trong viện, lau một chút, liền nằm xuống, chờ mọi người sắp hết kiên nhẫn, Phụng Thiên Mị mới chậm rãi mở miệng, nói, “Nhan nhi người không phải nói muốn đi quyến rũ hắn sao? Hơn nữa Thương Lan Hiên đã nhìn người đến thất thần, rõ ràng đã bị hấp dẫn.

Hơn nữa, hiện tại Hoàng Thượng chưa lập thái tử, mấy vị vương gia giờ chỉ sợ đang âm thầm bồi dưỡng thể lực của mình, mà mới vừa ta cho người đồn đãi ra ngoài, người có thể là lão bản của Phụng Vũ Cửu Thiên.

Thương Lan Hiên nói không sai, thanh lâu nữ tử không có khả năng có võ công cao cường như vậy, cho nên mục đích lần này, chính là làm cho hắn muốn mượn sức Phụng Vũ Cửu Thiên. Người liền chậm rãi giả ý cùng hắn

lui tới, cho hắn cơ hội, đợi hắn cho rằng người muốn giúp hắn, thì cho hắn một nhát trí mạng như vậy không phải rất vui sao?”

“Tuyệt diệu, tiểu thư hảo mưu kế.” Bạch Nhan nghe xong, nhin không được tán thưởng ra tiếng, mọi người cũng vô cùng bội phục.

=====

Hai ngày sau, Phụng Vũ Cửu Thiên rốt cục khai trương, mà này hai ngày cái tên Phụng Vũ Cửu Thiên đã sớm vang danh khắp Vân Thành đưa không ít người tới cửa.

Mọi người đầu tiên là nghe được chuyện xảy ra ở Minh Nguyệt hồ, nghe nói

Phượng Vũ Cửu Thiên đệ nhất hoa khôi Vân Phi cô nương biểu diễn một khúc kinh hồng, còn có bạch y cô nương, như thiên tiên hạ phàm trần, khiến cho Hiên vương thất thần, bị đánh trúng một chưởng, còn nói muốn lấy nàng làm Vương phi.

Nghe nói, kia bạch y nữ tử kia không phải nữ tử thanh lâu, có khả năng là lão bản của Phượng Vũ Cửu Thiên, bởi vì nàng võ công cao cường, thử hỏi một người võ công cao cường sao có khả năng uỷ khuất làm nữ tử thanh lâu! Cho nên, đều ngưỡng mộ đại danh mà đến.

Ngày hôm qua, mọi người đã ở trên đường thấy được bố cáo khai trương, nói là các cô nương Phượng Vũ Cửu Thiên, nào là bán mình kỹ nữ đều có danh sách, cũng có giá, nhưng cũng là bán mình tự do, khách nhân không thể bắt buộc, cũng không được Phượng Vũ Cửu Thiên nháo chuyện, nếu không, ném ra đại môn.

Đối với quy củ Phượng Vũ Cửu Thiên, mặc dù có những người kinh ngạc, có chút khinh thường, nhưng vẫn bị hấp dẫn.

Tuyên truyền đơn cùng bố cáo đều có viết hôm khai trương sẽ biểu diễn nhiều tiết mục, cái thứ nhất chính là kịch, mọi người không rõ kịch là cái gì, đều cảm thấy thập phần tò mò, còn có các loại ca múa biểu diễn.

Còn chưa tới thời gian khai trương, đại sảnh Phượng Vũ Cửu Thiên đã đứng đầy nhân, ngay cả hai lầu bên trên cũng bị bao sạch.

Lúc này, ở lầu hai Nhĩ các, một hồng một bạch, hai bóng dáng đều mang sa trên mặt nhìn xuống đại sảnh, ánh mắt sắc bén, hồng y đó là Phượng Thiên Mị, bạch y không cần phải nói, là Bạch Nhan không thể nghi ngờ.

Tư Vân bọn người bị an trí tại các nơi, Hồng Kiều bị an trí ở trong phòng, bởi vì hôm nay đến nhiều người, vài vị Vương gia tự nhiên là không thiếu được, cho nên, vì tránh cho Hồng Kiều bị nhận ra, nên chỉ có thể trốn tránh.

Quả nhiên, lầu hai trước cửa sổ một gian Nhĩ Các, Thương Lam Hiên một thân lam y cầm bào, ánh mắt hẩn nhìn xung quanh, tựa hồ đang tìm kiếm người nào!

Bất quá, Phượng Thiên Mị lại biết, hẩn là đang tìm mình và Bạch Nhan, trải qua chuyện hôm trước, các nàng biết mình bị theo dõi, hơn nữa không chỉ có một mình Thương Lan Hiên.

Bởi vì, nàng cũng thấy được cùng Nhĩ các nhưng trong một gian khác, một nam tử hồng y cầm bào tầm hai hai, hai ba tuổi, trên người một cỗ khí chất cao quý, người đó chính là tam Vương gia, Thương Lan Việt.

Thương Lan Việt là một kẻ có dã tâm rất lớn, biết được Phượng Vũ Cửu Thiên như vậy, tất nhiên không bỏ qua.

Nhưng mà Phụng Thiên Mị lại không biết, ở một gian Nhà các khác một từ y nam tử, cũng bởi vì nàng mà đến, nam tử đó là kinh thành thủ phủ, Mộc Cẩm Thần.

Từ ngày phát sinh chuyện ở Minh Nguyệt hồ, Mộc Cẩm Thần liền đối với Vân Phi (PTM) sinh hiểu kỳ, nàng hát một khúc kinh điển, nàng cá tính cuồng vọng, tất nhiên, hẳn không hề có mục đích gì chỉ thuần túy thưởng thức mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Càng Vương Theo Dõi

Phía dưới, Lâm ma ma và Tiền ma ma cho đám đông im lặng, rồi nói rõ quy củ của Phụng Vũ Cửu Thiên cho mọi người nghe.

Theo sau, liền giới thiệu tiết mục đầu tiên của ngày khai trương là một đoạn kịch, tên gọi Tàn Hương Liên*.

Một hồi kịch qua đi, mọi người sớm đã không bình tĩnh, đều nể Trần Thế Mĩ, bạc tình bạc nghĩa, vong ân phụ nghĩa, vô cùng sinh khí.

Mà Thương Lan Hiên sắc mặt có vài phần khó coi, chuyện xưa này giống như đang ám chỉ hắn.

Đây cũng khó trách, tuy rằng chuyện xưa của Trần Thế Mĩ và Tàn Hương Liên cùng chuyện của Thương Lan Hiên và Phụng Thiên Mị có chỗ bất đồng, nhưng

vẫn có chỗ giống là vì quyền lực mà giết thê.

Nhìn toàn trường tranh luận kịch liệt, lại nhìn sắc mặt Thương Lan Hiên không được tự nhiên, Phụng Thiên Mị khóe miệng nở nụ cười tà mị, mâu lý hiện lên âm ngoan.

Thương Lan Hiên, rất nhanh, nàng rất nhanh sẽ báo thù này.

Phía dưới, Tiền ma ma vội vàng tiến lên, lớn tiếng nói, “Các vị khách quan mời im lặng, kế tiếp là Phụng Vũ Cửu Thiên Tứ đại hoa khôi mang đến tiếng đàn hát, và tiếp theo chính là vũ đạo, tiên nữ tán hoa, đặc biệt Vân Phi công nương hoa khôi của lâu đài dẫn đầu.” Cái gọi là đặc biệt là thân tự do, không chịu sự khống chế, lên đài bằng tâm tình hoặc muốn.

Lời nói Tiền ma ma rồi, tràng thượng lập tức sôi trào, Vân Phi hai từ nằn ở Vân thành không ai không biết, hôm nay mọi người đến đây cũng là vì ngưỡng mộ đại danh của nàng.

Mà Thương Lan Hiên cùng Thương Lan Việt đều mang theo đủ loại tâm tư tới, xem ra Phụng Vũ Cửu Thiên này không thể khinh thường, thế lực không kém, bọn họ càng muốn thế lực này, càng làm bọn họ cảm thấy nguy hiểm.

Nếu là có thể hợp tác cùng Phụng Vũ Cửu Thiên hoặc có thể có được sự trợ giúp từ đó, vậy thì tất nhiên thế lực của bản thân càng thêm cường đại, nhưng nếu để Thương Lan Việt (Thương Lan Hiên) chiếm được thì sẽ trở thành mối nguy cho bọn họ.

Còn nếu như không người nào chiếm được thì thế lực bọn họ vẫn cân bằng như trước, và đợi đến lúc Phụng Vũ Cửu Thiên sinh ý xuống dốc, lúc đó thu mua vẫn không muộn.

Xem ra, chủ yếu vẫn là tiên hạ thủ vi cường.

Ngừng nghĩ hai người bọn họ không hẹn mà cùng nhau tới hậu trường, tìm Lâm ma ma và Tiền ma ma nói chuyện hợp tác. Tiền ma ma và Lâm ma ma liền đi bẩm báo cho Phụng Thiên Mị, Tiền ma ma và Lâm ma ma nói lời từ chối.

Nhận được câu trả lời, Thương Lan Hiên cùng Thương Lan Việt vẫn không chịu buông tha, mà là tính xuống tay với lão bảo thật sự. Mặc kệ Vân Phi hay Bạch y nữ tử là lão ban hay không, nhưng vị trí của các nàng ở Phụng Vũ Cửu Thiên không tầm thường, nếu muốn tìm kẻ đứng sau, xuống tay từ các nàng là thích hợp nhất.

Dưới đài, một khúc ca vang lên làm mọi người chìm đắm trong đó, những người nghe qua Vân Phi hát thì cảm thấy vẫn không sánh được với nàng, nhưng cũng không kém.

Một khúc này bọn họ chưa từng nghe qua, độc đáo mới mẻ, khiến họ khen không dứt miệng.

Phía dưới, Tiền ma ma tuyên bố, tiếng nhạc vang lên, các cô nương lượn vòng ra múa, dáng người tuyệt đẹp, nhất thời mọi người đều say mê trong đó.

Nhưng mà, đúng lúc này từ không trung bay xuống một trờ đầy hoa, mọi người chưa kịp cảm thán, thì từ lầu hai hạ xuống một hồng ảnh, cầm lấy một đoạn hồng trù sớm cột trên cao, theo những tán hoa bay xuống.

T

oàn trường nhất thời lặng ngắt như tờ, một đôi mắt kinh diễm nhìn thiên hạ đang từ từ ba xuống kia, hồng y phi vũ, hồng sa che mặt, thần bí xinh đẹp, bạn đóa hoa quả thực là tiên nữ giáng trần!

Phượng Thiên Mị chân chạm đài, xoay người, hai tay vung lên, trong tay áo bay ra một đoạn hồng trù, thẳng hướng đánh vào hai cái trống bên đài, phát ra một tiếng dễ nghe ‘đông’, này một tiếng này như vào chạm vào trái tim mọi người, kích động, kích thích.

Liên tiếp tiếng “Thùng thùng đông”, cũng có tiết tấu, càng nghe càng vui, nghe mọi người hưng phấn không thôi.

Lầu hai, Thương Lan Hiền cùng Thương Lan Việt hai mắt sang ngồi, gắt gao nhìn hồng y nữ tử dưới đài, như sợ chớp mắt một cái nàng sẽ biến mất.

Nhất vũ chung tần, mọi người vẫn hăm trong điệu múa, một lúc lâu sau, mọi người mới hậu tri hậu giác hô lớn ra tiếng “Hảo, hảo.” Theo là một trận vỗ tay sấm dậy.

Thương Lan Hiền và Thương Lan Việt hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm Phượng Thiên Mị, thấy nàng rời đi, bọn họ cũng ly khai.

Bởi vì Phượng Thiên Mị phân phó, Bạch Nhan nhìn thấy Thương Lan Hiền đứng dậy, rời đi nhả các, liền cố ý để hấn thấy bản thân, cho nên ngay khi nhìn thấy Bạch Nhan, Thương Lan Hiền không đuổi theo Phượng Thiên Mị nữa mà đi theo Bạch Nhan.

Bên này, Thương Lan Việt vừa đến phía sau sân khấu lại nghe được Vân Phi cô nương đã rời đi, vội vàng đuổi theo.

Mới ra khỏi Phượng Vũ Cửu Thiên, liền nhìn thấy xa xa có một hồng ảnh đi về một địa phương hẻo lánh, Thương Lan Hiền tuy có khó hiểu, nhưng là cũng không nghĩ nhiều, đuổi theo.

Rốt cục rời xa ngã tư đường, không có người lui tới, Phượng Thiên Mị dừng cước bộ, trong mắt hiện lên châm chọc, khoe miệng tà mị, mang theo vài phần trêu tức nói, “Xuất hiện đi!”

Chỗ tối Thương Lan Việt vừa nghe, sợ run một chút, rõ ràng không thể tin, này nữ nhân cư nhiên phát hiện ra hấn. Hấn tự nhận là nội lực không tầm thường, bình thường cao thủ cũng khó phát hiện, thế nhưng lại bị một nữ nhân không chút nội lực phát hiện.

Bị phát hiện, Thương Lan Việt không tính tiếp tục che dấu, hiện thân, sắc mặt lạnh nhạt, còn có cảnh giác, bởi vì hấn cảm thấy nữ nhân này không đơn giản.

“Không biết Càng Vương gia theo dõi tiểu nữ vì chuyện gì?” Phượng Thiên Mị hỏi, nhưng ánh mắt không hề có chút nghi hoặc nào, giống như biết rõ còn cố hỏi.

Mà Thương Lan Việt thấy nữ tử trước mặt nói ra được thân phận của mình, có chút nao nao, cũng không có quá nhiều kinh ngạc, nhìn đến Phượng Thiên Mị trong mắt một mảnh lạnh nhạt, không có một tia nghi hoặc, Thương Lan Hiền nhất thời hiểu rõ, là nàng cố ý đưa hấn tới đây!

Không nghĩ thêm nhiều, Thương Lan Việt bỏ đi về nguy trang lộ ra bản tính tham lam của bản thân, cao ngạo cười nói, “Vân Phi cô nương tài nghệ xuất chúng, không bằng, đến Khuynh Vũ Các của ta thế nào? Ta nguyện ý trả giá gấp bội.”

*Trần Thế Mỹ xuất thân vốn là một thư sinh nghèo khó tại vùng Hồ Nam, có cha mẹ nghèo khó, anh ta kết hôn với Tần Hương Liên và có hai đứa con. Tần Hương Liên hết lòng dốc sức làm lụng cho Trần Thế Mỹ ăn học. Sau đó Trần Thế Mỹ lên kinh thi cử và đỗ trạng nguyên. Công chúa thấy Thế Mỹ sáng sủa và muốn kết hôn. Tần khoa trạng nguyên Trần Thế Mỹ tài học xuất chúng, được thái hậu thưởng thức và chiêu làm phò mã, cả nước cùng ăn mừng.

Trần Thế Mỹ từ khi đỗ trạng nguyên nên được tung hô, tâng bốc và đã chán chường cảnh nghèo khổ nên muốn ruồng bỏ quá khứ, chối bỏ vợ con. Lúc này Tần Hương Liên dẫn hai người con lên kinh tìm chồng trước đó cha mẹ của Trần Thế Mỹ vì quá già yếu nghèo khó nên mất, trước khi mất biểu Tần Hương Liên lên tìm chồng để trở về quê.

Thôn phụ Tần Hương Liên mang theo hai đứa con là Xuân Ca và Đông Muội vượt ngàn dặm đến kinh thành tìm chồng, vốn là phò mã nên Trần Thế Mỹ đã không nhận vợ con và sai người đuổi họ đi vì sợ tội "Trùng hôn" (đã kết hôn rồi lại kết hôn lần nữa khi chưa hủy hôn ước nhất là dám lừa dối công chúa là chưa có vợ).

Tần Hương Liên uất ức nên chặn kiệu của Bao Chửng đệ đơn kêu oan. Được sự giúp đỡ của Triền Chiêu, cô tới được công đường nhờ Bao Chửng phán xét. Trần Thế Mỹ biết chuyện liền phái Hàn Kỳ giết hại ba mẹ con để giết người diệt khẩu nhưng không thành. Hàn Kỳ cũng ăn năn những việc mình đã

lâm, mang đao đồng vốn là vật trong phủ Phò mã lâm vật chứng để tố cáo tội ác của Trần Thế Mỹ.

Bao Chứng triệu Trần Thế Mỹ tới công đường Khai Phong hỏi tội rồi kết án và cho đao phủ xử chém. Trần Thế Mỹ ý vào sự che chở của vợ và thái hậu gây áp lực đòi tha hần. Tuy nhiên, Bao Công cùng với các cộng sự của mình kiên quyết xử chém, thậm chí ông cùng với các cộng sự cời mũ quan và đưa Thế Mỹ lên Long đầu trăm xử chém.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Nam Tử Đeo Mặt Nạ

Phượng Thiên Mị chẳng qua chỉ yêu kiều mỉm cười, đứng mực nói: ” Ha ha ! Việt vương gia nói đùa, vậy Vương gia có biết, giá tiền của Phù Vân ở Phượng Vũ Cửu Thiên là nhiều hay ít hay không!”

Thương Lan Việt không nói, mở quạt lông vũ, nhanh nhẹn quạt, khoe môi nở nụ cười nhạt, bày ra nét mặt xin lắng tai nghe.

Phù Vân ở ” Phượng Vũ Cửu Thiên” đàn một khúc hay múa một điệu, chính là một ngàn lượng, hơn nữa, có lên đài hay không, là dựa vào tâm tình của ta. Nếu như Vương gia muốn thu nhận ta, mười lần, đó chính là một vạn lượng, Vương gia cảm thấy thỏa đáng không?” Giọng điệu của Phượng Thiên Mị mang theo chút châm biếm nói.

Cái gì? Đàn một khúc hoặc múa một điệu giá một ngàn lượng, hơn nữa có lên đài hay không còn phải tùy thuộc vào tâm tình của nàng, Thương Lan Việt bị kinh sợ.

Cái giá này, quả thực rất cao, một vạn lượng, coi như hần lâm ăn khá hơn nữa, một tháng cũng mới kiếm được một vạn lượng!

”Thế nào? Vương gia còn mời Phù Vân đi Khuynh Vũ các nữa hay không? ” Phượng Thiên Mị khiêu khích cười nói.

Thương Lan Việt ngập ngừng không trả lời, mà là ngẫm nghĩ mất mấy giây, mới mở miệng, hỏi: ”Vậy không biết lão bản đứng sau màn của Phượng Vũ Cửu Thiên là ai, Phù Vân cô nương có thể tiến cử giúp Bôn vương một chút hay không “

”Phù Vân chỉ là một nữ lưu trung gian, cũng là thuộc hạ làm việc dưới quyền người khác, làm sao biết lão bản là ai chứ !” Phượng Thiên Mị cười nhạt nói, giọng điệu không phân biệt được thật giả.

”Thật sao?” Thương Lan Việt rõ ràng không tin.

”Đó là tất nhiên, nếu như Việt Vương không có chuyện gì khác, vậy Phù Vân xin phép cáo từ.” Phượng Thiên Mị nói, liền xoay người rời đi.

Thương Lan Việt cũng không có ngăn cản, bởi vì hần biết, làm việc là phải chừa chút đường sống. Coi như Phù Vân này không nói cho hần biết, hần có thể tra xét, hần không tin, là mình sẽ không tra ra được.

Phượng Thiên Mị thẳng đường đi về phía trước, cảm thấy Thương Lan Việt không theo dõi nữa, mới rẽ trở về Phượng Vũ Cửu Thiên.

Chẳng qua là, mới vừa đi qua đoạn đường nhỏ thì liền nghe được âm thanh đao kiếm truyền tới, Phượng Thiên Mị đi theo âm thanh, chỉ thấy một nam tử mặc trang phục màu bạc, đeo mặt nạ đang đấu cùng bảy tám hắc y nhân.

”Xoẹt” một tiếng, trên cánh tay của nam tử đeo mặt nạ bị kiếm chém qua, nhất thời chảy máu.

”Hèn hạ, trên thân kiếm có độc.” Nam tử cảm thấy cơ thể mình như nhũn ra, dùng kiếm chống đỡ không để cho mình ngã xuống, giọng nói âm u lạnh lẽo vang lên.

”Hừ! Tà Long, ngươi giết nhiều huynh đệ của chúng ta như vậy, chỉ cần có thể vì bọn họ báo thù, thủ đoạn hèn hạ gì bọn ta cũng sẽ dùng hết, ngươi chịu chết đi !” Nói xong, hắc y nhân đồng loạt phóng về phía nam tử đeo mặt nạ.

Nam tử đeo mặt nạ bỗng lắc người một cái, dùng hết khí lực toàn thân, trường kiếm, chém qua, trong nháy mắt toàn bộ hắc y nhân ngã xuống đất, tiếp theo, nam tử đeo mặt nạ nam cũng tê liệt ngã xuống đất.

Phượng Thiên Mị đi tới chỗ nam tử đeo mặt nạ, nàng thật là tò mò, rốt cuộc dưới mặt nạ là một gương mặt như thế nào! Rất xấu xí hay ra rất xinh đẹp đây!

Tà Long sớm đã phát hiện Phượng Thiên Mị xuất hiện, một bộ váy áo màu đỏ, cùng khăn che mặt, khiến cho ánh mắt hần không nhìn được chột lóe, lại có loại cảm giác quen thuộc không hiểu được. Nhưng mà bây giờ khi nhìn nàng đến gần, Tà Long vẫn giữ vững tinh thần cảnh giác.

“Này, người, không sao chứ !” Phượng Thiên Mị hỏi nhỏ.

Đột nhiên, một thanh trường kiếm gác ở trên cổ Phượng Thiên Mị. Huyết Xà trên cánh tay Phượng Thiên Mị bỗng xông ra ngoài, lại bị Phượng Thiên Mị ngăn cản.

“Mang ta đi ngoài đình Tây Giao năm dặm, đi phía trái nghìn thước đến một nhà dân, mau.”

Giọng của Tà Long của hết sức lạnh lạnh nhạt, còn mang theo một chút ra lệnh, trong tiềm thức còn có một chút chán ghét.

“Con người của ta bình sinh ghét nhất chính là uy hiếp, người uy hiếp ta, cho nên, ta không vui.” Phượng Thiên Mị không chút hoang mang, chỉ bĩu môi một cái, rất không vui nói, có điều, vẻ mặt vẫn lạnh lẽo.

Hừ! Hắn cho là hắn là ai ! Lại dám ra lệnh cho nàng, nếu không phải nàng cảm thấy hắn không có sát ý, thời điểm hắn uy hiếp nàng, nàng đã sớm một chưởng chặt đứt hắn.

Tà Long ngẩn ra, trong lòng âm thầm kinh ngạc, nữ nhân này bị đao kềm ở trên cổ, mà một chút sợ hãi cũng không có.

Coi như bây giờ hắn bị thương, không có sức lực, thế nhưng, chỉ cần tay hắn hơi cử động, liền có thể dễ dàng lấy đi tính mạng Phương Thiên Mị. Chẳng qua là hắn không biết, chỉ cần Phương Thiên Mị trở tay một cái, liền có thể đánh rơi kiếm của Tà Long, Huyết Xà ra tay một cái, liền có thể trực tiếp lấy đi mạng Tà Long.

“Người không sợ ta giết người sao?” Tà Long uy hiếp nói.

“Có ai xin người khác giúp đỡ như người vậy sao?” Phương Thiên Mị cau mày, bất mãn khịt mũi nói.

“Chỉ cần người dẫn ta đến địa phương an toàn, ngày khác ta có thể giúp người một lần.” Giọng điệu Tà Long hơi khách khí.

“Ta làm sao biết người có đôi ý hay không đây !” Phương Thiên Mĩ không tin nói.

“Người” Tà Long khê nói dóa, bởi vì ban thân mình trúng độc, toàn thân vô lực, căn bản là không cách nào tự đi được, bằng không, hẳn cũng sẽ không nhờ người khác giúp đỡ.” Trước tiên người mang ta đi ngoài đình Tây Giao năm dặm, đi phía trái nghìn thước đến một nhà dân, đến lúc đó muốn tìm ta, có thể đến nơi đó tìm.”

“Tà cứu người cũng được, nhưng ta có điều kiện, điều kiện đó chính là để cho ta nhìn dung mạo dưới mặt nạ của người.” Phương Thiên Mị thương lượng nói, nàng vốn là bởi vì tò mò với khuôn mặt dưới mặt nạ kia mới đi đến chỗ hắn.

Nam nhân này, cũng không phải người tầm thường, bề ngoài tà mị lãnh ngạo, lại có chút cao quý phát từ bên trong, ánh mắt sắc bén trí tuệ, trong xương ẩn giấu một loại khí phách vương giả, bị hấn cố ý che giấu.

Hơn nữa, nam nhân này cực kỳ nguy hiểm hay là cách xa hẳn mới thật tốt.

“Hừ! Nếu như ngươi tháo được nó xuống, thì tháo đi.” Tà Long cũng không có cự tuyệt.

Cặp mắt Phượng Thiên Mị sáng lên, dễ dàng như vậy? Có điều, tay lại nhanh chóng vói tới khuôn mặt của Tà Long. Nhưng mà trong chốc lát, sắc mặt Phượng Thiên Mị khẽ trầm xuống, bởi vì, căn bản cái mặt nạ này không tháo được xuống.

“Thế nào?” Giọng nói Tà Long thản nhiên mang theo một chút tức giận không dễ dàng phát giác được.

Phượng Thiên Mị khổ sở cau mày trầm tư suy nghĩ, đột nhiên liếc thấy bên eo Tà Long có một khối ngọc bội, liền thuận tay kéo lấy, Tà Long phòng thủ không cẩn thận, ngọc bội sớm rơi vào tay Phượng Thiên Mị.

“Người” nhất thời lừa gạt của Tà Long bốc lên cao, ánh mắt sau mặt nạ lộ ra ý không tốt, trợn mắt nhìn Phượng Thiên Mi, tỏ rõ sự bất mãn của mình. Khối ngọc bội này có thể đại biểu cho thân phận của người nào đó, lại bị nàng đoạt lấy.

Thế nhưng, lại bị Phương Thiên Mi trực tiếp coi như không thấy.

“Mặt nạ không tháo được xuống, không tỉnh, vì vậy người vẫn nợ ta một món nợ ân tình, khối ngọc bội này coi như tín vật, chờ người làm cho ta một chuyện, ta sẽ trả lại cho người.” Phương Thiên Mị có chút không phục nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Tà Long Cuồng Phượng

Chết tiệt, mặt nạ này không thể lấy xuống được, khó trách nam nhân kia lại dễ dàng đáp ứng như vậy!

Ngay khi lửa giận của Tà Long chuẩn bị bộc phát, hần bỗng thấy thân thể của mình được nâng lên, bay nhanh về hướng ngoại ô. Lúc này, Tà Long trực tiếp sợ ngây người. Nữ nhân này lại có khinh công, nhưng rõ ràng hần cảm nhận được nàng không có nội lực mà!

“Huyết Xà, giải độc cho hần, cần hần nhẹ một chút.” Phượng Thiên Mị thầm nói.

“Xích Xích... Dạ, chủ nhân.” Đáp lời nàng, Huyết Xà liền thò đầu ra, sau đó khẽ cắn Tà Long đang bị Phượng Thiên Mị vác trên vai một phát.

Đau đớn bất ngờ xảy ra, khiến cho Tà Long không khỏi kêu lên một tiếng, không hiểu rõ chìa mũi nhọn về phía Phượng Thiên Mị, không vui nói: “Vì sao ngươi lại nhéo ta?”

“Vô tình mà thôi!” Phượng Thiên Mị tròn tròn mắt, đây là nàng đang cứu hần được không? Nếu không phải không thể cho hần biết sự tồn tại của Huyết Xà, nàng sẽ không ôm cái tội danh này đâu!

Rất nhanh, hai thân ảnh liền dừng lại ở năm dặm ngoài đình Tây Giao. Đột nhiên, nàng cảm thấy trọng tâm thân thể từ từ rơi xuống, dự cảm xấu đột ngột xuất hiện.

Phượng Thiên Mị cảm giác được thể lực nàng chống đỡ không nổi nữa, căn bản là không thể bay. Đúng lúc này, “á”, một tiếng kêu sợ hãi vang lên. Theo đó, hai thân ảnh cũng nhanh chóng rơi xuống.

Chết tiệt, mới bay được một chút mà đã không bay nổi nữa. Nhưng nguyên nhân chính vẫn là cái gã nàng vác ở trên vai này quá nặng!

Còn chưa chờ hai người kịp phản ứng, “bịch” một tiếng, hai người đã rơi thật mạnh trên mặt đất. Phượng Thiên Mị nhất thời đau đến nhe răng tròn mắt, còn Tà Long vốn bị thương và trúng độc thì hít một hơi thiếu chút nữa không dậy nổi, tức giận yếu ớt mắng: “Này, rốt cuộc ngươi muốn cứu ta hay là muốn giết ta hả?”

“Ngươi nghĩ rằng ta muốn rơi xuống sao? Hiện tại toàn thân ta cũng đau nhức đây này! Hơn nữa đây cũng lần đầu tiên ta mang người khác bay xa như vậy! Ai bảo ngươi nặng như thế!” Phượng Thiên Mị trực tiếp ném trả vấn đề lại cho Tà Long. Nếu hần không nặng như thế, nàng cũng sẽ không có khả năng từ giữa không trung cao như thế ngã xuống!

“Xích Xích... chủ nhân, người không có nội lực, bay một đoạn đường dài như vậy, có thể nói là rất giỏi rồi!” Lúc này Huyết Xà không tiếc lời khen ngợi Phượng Thiên Mị.

“Ha ha, đó là tất nhiên.” Phượng Thiên Mị được khen, âm thầm đắc ý nói.

Minhnguyetgiatrang.wordpress.com

“Ngươi...” Tà Long tức giận tới mức muốn học máu, sao có thể nói hần quá nặng? Chính nàng không mang được người khác bay, lại còn đổ hết trách nhiệm lên trên người hần.

“Hãy bớt nói nhảm đi, ta đã cứu ngươi mà ngươi còn dài dòng.” Phượng Thiên Mị không vui quát, không phải nàng cũng bị rơi đến cả người đau nhức sao?

“.....” Lúc này Tà Long đau đến mức không thể tức giận nổi, cho nên chỉ có thể dựa vào sự giúp đỡ của Phượng Thiên Mị đi về phía trước.

Một lát sau, hai người đi đến trước một tòa tiểu viện, cửa lớn không đóng. Phượng Thiên Mị trực tiếp đỡ Tà Long đi vào.

Tiểu viện vô cùng đơn giản, giống những gia đình bình thường, không có gì đặc biệt.

Nhưng làm cho Phượng Thiên Mị nghi ngờ, tuy rằng không thấy rõ mặt của Tà Long, thế nhưng từ y phục trên người hần và trong xương cốt hần tỏa ra khí chất, không phải người thường, vậy vì sao lại ở lại nơi không tốt này?

Còn chưa chờ Phượng Thiên Mị nghĩ xong, một đôi phu thê trung niên từ trong phòng đi ra. Khi thấy Phượng Thiên Mị đỡ Tà Long, sắc mặt lập tức trở nên kinh hoàng, vội vàng tiến đến: “Chủ nhân, người bị thương?”

Dứt lời, hai vợ chồng cảnh giác nhìn Phượng Thiên Mị, đỡ lấy Tà Long từ trong tay Phượng Thiên Mị.

“Trên đường gặp sát thủ, là vị cô nương này đã cứu ta.” Tà Long biết hai phu thê này cảnh giác, liền thay Phượng Thiên Mị nói chuyện.

“Cám ơn cô nương đã cứu công tử nhà chúng ta. Cô nương trước hết vào phòng uống chén trà đi!” Biết vị cô nương trước mắt này đã cứu chủ nhân nhà mình, nữ nhân kia liền ôn hòa mời Phượng Thiên Mị vào uống trà.

“Không cần, ta còn có việc, phải đi trước.” Dứt lời, Phượng Thiên Mị hí hóp mắt nhìn về phía Tà Long, ánh mắt có chút khiêu khích, lại mang theo vài phần nghiền ngẫm nói.

“Ngươi là Tà Long đúng chứ? Nhớ kỹ, ta là Cuồng Phượng, xem ra tên chúng ta quả thật rất xứng đôi. Nếu là có ngày ngươi lâm vào đường cùng ngõ cụt, mang theo cái này đến Phượng Vũ Cửu Thiên tìm ta, ta sẽ thu nhận ngươi, ha ha ha ha!” Phượng Thiên Mị nói xong, rút cây mai ngọc trầm ở trên đầu xuống, trực tiếp cài trên đầu Tà Long.

Không đợi bọn họ có phản ứng, nàng lắt mình rời đi, biến mất trong bóng đêm.

Ba người bừng tỉnh mất liên hưng hăng co giật, đặc biệt là đôi phu thê già, ánh mắt thâm ý hài hước nhìn về phía chủ nhân nhà mình. Cái gì? Nữ tử kia lại còn nói, đợi khi chủ nhân nhà bọn họ lâm vào đường cùng ngõ cụt, thì hãy đi tìm nàng, nàng sẽ thu nhận chủ nhân.

Còn có, tên Phượng Vũ Cửu Thiên này cũng đồng thời làm mấy người kinh ngạc. Tên này vài ngày gần đây đã vang dội toàn bộ Vạn thành, không ai không biết, không người không hay!

Muốn chủ nhân đến Phượng Vũ Cửu Thiên, không phải là đi làm kỹ nam sao? Nghĩ một chút, hai phu thê không nhịn được cảm thấy đáng ghét. Dám bảo chủ nhân nhà bọn họ đi làm kỹ nam, không phải trực tiếp phá hủy Phượng Vũ Cửu Thiên sao!

Về phần bọn họ vì sao biết được nữ tử tự xưng Cuồng Phượng kia người phía sau Phượng Vũ Cửu Thiên, cũng không sinh ra phản cảm. Đó là bởi vì bọn họ nhìn ra được trên người nàng có một luồng hơi thở cao quý và kiêu ngạo, nữ tử như thế tuyệt đối không phải nữ tử thanh lâu.

Không phải nữ tử thanh lâu, vậy chỉ có một giải thích, nàng, khẳng định là lão bản sau màn của Phượng Vũ Cửu Thiên. Bọn họ không phải người tầm thường, đối với việc một nữ tử mở thanh lâu tuy rằng rung động, nhưng cũng không cảm thấy nàng làm tổn hại thuần phong mỹ tục, còn cảm thấy bản lĩnh của nàng không nhỏ.

Nữ tử này, sợ rằng không đơn giản.

Phản ứng đầu tiên của Tà Long khi nghe câu nói của Phượng Thiên Mị: “Nhớ kỹ, ta là Cuồng Phượng, xem ra tên chúng ta quả thật rất xứng đôi.” Có hơi sùng sốt một chút, ma xui quỷ khiến hắn lại cho rằng, Tà Long Cuồng Phượng, ha ha! Quả thật là xứng đôi.

Nhưng nghe đến câu sau “Nếu là có ngày ngươi đường lâm vào đường cùng ngõ cụt, mang theo cái này đến Phượng Vũ Cửu Thiên tìm ta, ta sẽ thu nhận ngươi.” Thì hắn đen mặt. Tuy rằng hắn đeo mặt nạ nhìn không thấy, nhưng hơi thở rõ ràng trầm xuống, tay cũng nắm chặt lại.

Hơn nữa, nàng còn cài cây trầm ở trên đầu. Chết tiệt, hắn có thể lâm vào đường cùng ngõ cụt sao?

“Chủ nhân, trước tiên vào phòng đã!” Nam nhân kia cảm nhận được sự lạnh lẽo phát ra từ trên người Tà Long, vội vàng nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Tự Có Biện Pháp

Tiếp theo, phu thê hai người đỡ Tà Long đưa vào trong phòng, đặt lên giường, nam nhân lập tức bắt mạch cho Tà Long.

“Chưa bị tổn thương đến tâm mạch, nghỉ ngơi mấy ngày là ổn.” Nam nhân nói.

Lời này nói ra làm Tà Long nghi hoặc, không phải hắn trúng độc sao? Lúc ấy rõ ràng hắn cảm thấy toàn thân không còn sức lực, bây giờ, làm sao có thể? Nghĩ đến đây, đột nhiên Tà Long bỗng nhớ lại. Chẳng lẽ là nàng?

Nhưng nàng giải độc như thế nào? Vì sao một chút cảm giác cũng không có? Nghĩ lại, đột nhiên hắn cảm thấy không đúng. Vừa rồi, lúc Cuồng Phượng đưa hắn trở về, tay hắn đột nhiên bị nàng néo một cái, chẳng lẽ, là lúc đó?

Mặc dù là như thế, nhưng sao nàng làm được việc này? Điều này không khỏi làm cho hắn nghĩ đến một người, là nàng sao? Váy áo màu đỏ, thị huyết (khát máu) xinh đẹp. Hơn nữa, hắn cũng không có bài xích nàng.

“Chủ nhân, người làm sao vậy?” Đúng lúc này, nam nhân cắt đứt sự trầm tư của Tà Long.

“À! Không có việc gì.” Tà Long kịp phản ứng lại đáp.

“Chủ nhân người nghe ta nói này! Người cũng đã trưởng thành rồi, lẽ nào không định lấy thê tử? Bằng kinh nghiệm nhìn người của ta, ta thấy nữ tử kia không tệ!” Phụ nhân có vài phần thật vài phần đùa vui nói.

Tà Long im lặng. Di Ngọc lại nói đến vấn đề này. Mỗi lần chỉ cần hắn đến nơi này, di Ngọc đều mang chuyện cưới vợ ra nói với hắn.

Tà Long biết bản thân nói không lại đi Ngọc nên liền lựa chọn im lặng.

Thấy Tà Long không nói lời nào, Thu Lãnh Ngọc cũng không muốn dừng lại, tiếp tục nói: “Tà Long Cuồng Phượng, quả thật xứng đôi.”

“Di Ngọc, di cũng không phải không biết tình huống của chúng ta.” Ánh sáng trong mắt Tà Long khẽ chuyển thành âm đạm, bất đắc dĩ nói.

Lúc này, Thu Lãnh Ngọc cũng thu lại ý cười, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Chủ nhân, ta biết người chán ghét tiếp xúc nữ nhân, nhưng chẳng lẽ người không muốn lưu lại huyết mạch của mình sao? Hơn nữa, bây giờ còn chưa phải lúc son cùng thủy tận!”

“Di Ngọc, ta biết là đi tốt với ta. Nhưng đều phải rời đi, cần gì phải lưu lại vương bận?” Tà Long cười khổ nói.

“Nhưng...” Thu Lãnh Ngọc chưa từ bỏ ý định, còn chưa kịp nói, đã bị nam nhân bên cạnh cắt đứt: “Được rồi, chủ nhân tự có tính toán của mình. Nàng đó, cũng đừng quá bận tâm.”

“.....” Thu Lãnh Ngọc há to miệng, nhưng vẫn không phát ra tiếng nào.

Bên này, Phượng Thiên Mị lặng yên không tiếng động trở lại sau Phượng Vũ Cửu Thiên. Biểu diễn đã xong sớm, nhưng hiện tại khách nhân ở lại Phượng Vũ Cửu Thiên vẫn rất đông.

“Chủ nhân, thu nhập cả ngày hôm nay của chúng ta hơn hẳn thu nhập nửa tháng của ba kỹ viện lớn kia.”

Mìnhnguyetgiatrang.wordpress.com

“Đúng vậy! Bằng mấy tháng thu nhập của Vạn Hoa Lâu và Hoa Lai Viện của chúng ta!”

Tiền ma ma và Lâm ma ma kích động vui mừng kêu lên, đôi mắt sáng ngời chưa hề âm đạm.

“Làm sao hai người biết ba kỹ viện lớn kia thu vào bao nhiêu?” Phượng Thiên Mị nhún mày, khó hiểu hỏi.

“Chúng ta làm nghề mở thanh lâu, cho dù buôn bán được hay không, tiền thu nhập vẫn đánh giá ra được. Tuy rằng không chuẩn xác, nhưng cũng không xê dịch là bao nhiêu.” Lâm ma ma nói.

“Đúng vậy! Hôm nay người đến đây nhiều như vậy. Hiện tại cô nương nào cũng không rảnh rồi! Còn có khách nhân muốn tìm cô nương, chẳng qua là mấy cô nương đều có khách mà thôi.” Tiền ma ma nói.

“Chủ nhân, Phượng Vũ Cửu Thiên buôn bán tốt như vậy, có cần tìm thêm cô nương hay không?” Lâm ma ma cảm thấy, khách nhân đến đây rồi rồi đi quá là đáng tiếc.

“Có thể, nhưng phải cẩn thận. Đừng để những người có mục đích vào đây. Hơn nữa, hai người các người nhớ dặn dò những cô nương mới thật kỹ. Dù thế nào, cũng không thể bán đứng Phượng Vũ Cửu Thiên. Nếu không, hậu quả các nàng sẽ không thể nào gánh được. Nếu như biết thân biết phận, ta có thể bảo đảm mỗi người đều có thể bình an sống qua ngày.” Giọng Phượng Thiên Mị có chút nghiêm túc nói.

Thật ra, nàng cũng không sợ các cô nương bán đứng Phượng Vũ Cửu Thiên, cũng không lo lắng nướn phải cô nương có mục đích không tốt với Phượng Vũ Cửu Thiên. Bởi vì nàng đã sắp xếp tốt mọi thứ.

Qua vài ngày nữa nàng muốn về phủ Thừa Tướng, cũng không có nhiều thời gian đến quản lý Phượng Vũ Cửu Thiên nên nơi này cũng chỉ có thể giao cho bọn Bạch Nhan. Vì đảm bảo những người này không bán đứng Phượng Vũ Cửu Thiên, nàng đã triệu hồi một ít răn ở Quỷ Lâm đến đây, trừ Bạch Nhan và đám người Tư Vân, bên cạnh mỗi người đều có răn giám thị. Nếu phát hiện có người phản bội, chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Không phải nàng quá nhỏ nhen, không phải nàng không tự tin, mà là lòng người rất khó đoán. Người, đều là vì ích lợi mà sinh tồn, nàng không tin mỗi người đều trung thành với nàng.

Trừ Bạch Nhan và đám người Tư Vân, nàng tạm thời không thể hoàn toàn tin nhiệm người khác.

“Dạ, ta sẽ cẩn thận.” Lâm ma ma và Tiền ma ma đáp.

“Được rồi, các người đi ra ngoài trước đi! Ta cùng Bạch Nhan, đám người Tư Vân còn có chuyện muốn nói với nhau.” Phượng Thiên Mị nói.

“Dạ, chúng ta cáo lui trước.” Lâm ma ma và Tiền ma ma trả lời, lui ra, đóng cửa lại.

“Tiểu thư, có phải người định về Phượng gia hay không?” Bạch Nhan hỏi, nói là hỏi, nhưng cũng là khẳng định, tuy rằng nàng và tiểu thư thành lập cảm ứng, nhưng khi tiểu thư không cho nàng cảm ứng, thì nàng cũng sẽ không biết trong lòng tiểu thư nghĩ gì.

Thế nhưng vẫn có thể đoán ra, hoặc là nhìn ra một ít.

“Không sai” Phụng Thiên Mị thân nhiên đáp.

“Ngày nào tiểu thư trở về đó?” Tư Vân hỏi.

“Tiểu thư, nếu như bọn họ không thừa nhận người thì làm sao bây giờ?” Hồng Kiều lo lắng hỏi.

“Ta đã có cách.” Phụng Thiên Mị vừa dứt lời, trong mắt hiện lên một tia giao hoạt, đột nhiên nghĩ tới cái gì, Phụng Thiên Mị nhìn Bạch Nhan nói: “À! Đúng rồi, Thương Lan Hiên thế nào?”

Bạch Nhan vừa nghe thấy Phụng Thiên Mị hỏi, lập tức nở nụ cười, nhưng trong nụ cười kia, hiển nhiên lộ ra nàng đối với Thương Lan Hiên đầy khinh miệt và đầy lãnh ý, nàng nói lại chuyện của nàng và Thương Lan Hiên.

Chuyện là như thế này, sau khi Thương Lan Việt đuổi theo Phụng Thiên Mị rời khỏi đây, Thương Lan Hiên vốn cũng muốn đuổi theo ra ngoài, nhưng vừa thấy Bạch Nhan, Thương Lan Hiên liền đi đến chỗ Bạch Nhan.

“Cô nương, có thể nhờ cô nương một chút được hay không?” Thương Lan Hiên cười nói, lúc này căn bản là không thèm nghĩ đến chuyện ngày đó bị nữ tử này đánh một chưởng nữa.

“Hóa ra là Hiên vương gia! Không biết Hiên vương gia muốn cùng tiểu nữ tử nói chuyện gì?” Bạch Nhan khẽ nở nụ cười cất giọng nói, không có từ chối, chỉ hỏi một câu. Dứt lời, liền ngồi xuống, cũng không mời Thương Lan Hiên ngồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Không Chừa Thủ Đoạn Nào

Thương Lan Hiên thấy Bạch Nhan không từ chối trò chuyện cùng hần, cũng không để ý nàng không mời hần vào ngồi, mà tự mình ngồi xuống.

“Không biết cô nương có phải là lão bản của Phụng Vũ Cửu Thiên hay không?” Thương Lan Hiên cũng không vòng vo, trực tiếp hỏi, chẳng qua là giọng ôn hòa, nếu không phải biết hần có mục đích khác, chắc chỉ nghĩ là hần đang nói chuyện phiếm mà thôi!

“Ha ha! Hiên vương thật biết nói đùa, ta chỉ là một tiểu nữ nhân, làm sao có thể mở một thanh lâu lớn như vậy chứ! Ta chẳng qua chỉ là một quản lý thôi.” Bạch Nhan cười khúc khích, hết sức thân nhiên nói.

Ngay sau đó, đôi mắt Thương Lan Hiên thoáng qua một tia khác thường, suy nghĩ có chút phức tạp, đối với lời của Bạch Nhan chưa tin, cũng có không tin, chẳng qua là không biết, nữ nhân này nói có phải là thật hay không.

Khoan hãy nói, lời này của Bạch Nhan thật không có đùa. Nàng nếu có mở thanh lâu, thì nàng cũng chỉ là quản lý.

“Cô nương có bằng lòng trở thành người trên người hay không?” Giọng nói Thương Lan Hiên rất cảm dỗ nói, ánh mắt thâm thúy đánh giá ánh mắt Bạch Nhan, giống như muốn từ trong đó thấy được điều mình hi vọng, chỉ tiếc, không nhìn thấy.

“À! Làm sao mới có thể trở thành người trên người vậy?” Bạch Nhan không chút rung động nào, giống như đối với cái từ người trên người này chẳng qua là ăn cơm vậy, không có chút ý nghĩa nào.

“Bỏn vương có thể giúp cô nương chuộc thân, hơn nữa còn có thể cho cô nương vinh hoa phú quý, còn có thân phận hơn người.” Thương Lan Hiên cười nói.

“Chẳng lẽ Hiên vương gia giống như lời dân chúng nói vậy, muốn lấy tiểu nữ làm Vương phi?” Bạch Nhan khẽ cười nói, cũng không cảm thấy Vương phi có cái gì đặc biệt.

” Không sai, Bỏn vương có thể cưới nàng làm Trắc phi. Đợi sau này Bỏn vương thừa kế ngôi vị, có thể phong nàng làm Quý phi dưới một người trên vạn người.” Thương Lan Hiên rất nghiêm túc nói, giống như không ngại Bạch Nhan biết được dã tâm và kế hoạch của hần.

“Đa tạ ý tốt của Hiên vương, nhưng mà chưa bao giờ tiểu nữ thích làm thiếp thất của người khác cả, càng không thích cùng nữ nhân khác chia sẻ tướng công. Cho nên, xin Hiên vương gia cần nhắc rõ ràng.” Bạch Nhan không từ chối, cũng không đáp ứng, cũng không kinh ngạc trước dã tâm của hần, chỉ nói mình không thích, coi như là lạt mềm buộc chặt.

Sau khi Thương Lan Hiên nghe xong, suy nghĩ trở nên phức tạp. Dĩ nhiên hần không thể vì Bạch Nhan mà vứt bỏ thế lực lớn như Tô gia. Nhưng Bạch Nhan cũng không từ chối hần, chẳng qua là để cho hần cần nhắc rõ ràng, điều này rõ là có hy vọng, nhưng hy vọng cũng không lớn.

Tô gia có quyền, Phụng Vũ Cửu Thiên có tiền. Làm việc lớn, thiếu một thứ cũng không được. Chẳng lẽ thật không thể để cho hắn được hưởng cả vậy cả lần tay gấu sao?

“Chủ nhân, Phù Vân cô nương đã đi rồi. Còn nữa, Tiền ma ma bảo ta nói với người là Việt vương gia có chuyện muốn nói với người.” Lúc này, một âm thanh từ ngoài cửa truyền tới.

Minhnguyetgiatrang.wordpress.com

Chủ nhân? Thương Lan Hiên hơi ngần ra. Chẳng lẽ, nữ nhân này thật sự là lão bản của Phụng Vũ Cửu Thiên? Nếu không sao cô nương kia lại gọi nàng là chủ nhân? Coi như là quản sự, cũng sẽ không xưng hô như vậy!

Còn nữa, động tác của Thương Lan Việt nhanh như vậy, sợ rằng nếu hắn không hành động, chẳng phải chấp tay nhường cho người khác sao!

“Biết rồi, ta sẽ qua ngay.” Bạch Nhan cố tình làm như không nhìn thấy biểu tình của Thương Lan Hiên, lạnh nhạt đáp.

“Dạ” Ngoài cửa truyền tới một tiếng đáp lại.

“Hiên Vương gia, ta còn có việc, cáo từ.” Bạch Nhan đứng dậy nói xong, định xoay người rời đi.

“Bạch cô nương, có thể cho Bôn vương ba ngày để suy nghĩ được không?” Thương Lan Hiên thấy Bạch Nhan phải đi, vội vàng lên tiếng.

Bước chân Bạch Nhan hơi dừng một chút, quay đầu lại thâm ý nhìn Thương Lan Hiên một cái, cũng không có nói gì, liền đi ra ngoài.

Lưu lại Thương Lan Hiên vì chuyện này rối rắm vạn phần. Mặc dù bây giờ Thương Lan Việt cũng đã có Chính phi, nhưng với tính cách của Thương Lan Việt, nhất định sẽ suy nghĩ yêu cầu của Bạch Nhan, cho nên, hắn phải suy nghĩ kỹ càng nhanh một chút.

“Tiểu thư, Thương Lan Hiên thật sự là không biết xấu hổ.” Sau khi nghe Bạch Nhan nói rõ, Tư Diệu thở phì phò oán giận nói.

“Đúng vậy! Tôn thượng tiểu thư như vậy, còn muốn đánh chủ ý lên Phụng Vũ Cửu Thiên.” Tư tình tức giận vội vã phụ họa, mặc dù Thương Lan Hiên không biết Phụng Vũ Cửu Thiên là của Phụng Thiên Mị, nhưng hành động của hắn bây giờ ở trong mắt các nàng là làm người khác xem thường.

“Người đều tham lam, đặc biệt là người trong Hoàng gia. Vì quyền thế không chừa thủ đoạn nào, ăn thịt người cho tới bây giờ đều không nhả xương, không biết xấu hổ đã coi như là rất nhẹ rồi.” Phụng Thiên Mị lạnh nhạt nói.

“Tiểu thư, người ngàn vạn lần đừng nên có quan hệ với người Hoàng gia!” Sau khi Hồng Kiều nghe xong vội vàng khuyên nhủ, nhớ tới thủ đoạn của Thương Lan Hiên, nàng vẫn cảm thấy sợ.

Phụng Thiên Mị cũng không nói lời nào, chỉ cho Hồng Kiều một ánh mắt và nụ cười yên tâm. Hoàng gia, dĩ nhiên nàng không muốn liên quan.

Từ xưa tới nay, Hoàng gia đều là chỗ nguy hiểm nhất, vì quyền thế không từ thủ đoạn nào.

Còn Thương Lan Mạch, vốn là một Thái tử cao cao tại thượng, cũng bởi vì vị trí kia, mà bị người tính kế. Bây giờ không chỉ ngu, còn bị Thực tâm cổ hành hạ tám năm. Coi như nàng có tâm địa sắt đá, thấy một người vô tội đau đớn như vậy, cũng không đành lòng.

Chờ một chút, Thương Lan Mạch, làm sao nàng đột nhiên nghĩ đến hắn! Từ khi ở trong làn sương mù dày đặc trong Quý lâm cứu hắn, sau đó liền không nhìn thấy hắn nữa. Không biết giờ hắn thế nào.

Nghĩ tới đây, Phụng Thiên Mị không kiềm được cười khổ trong lòng, sợ rằng Hoàng cung cũng chỉ có mình hắn là người sạch sẽ, trong sáng đi! Một người ngu, cũng biết phụ trách, so với người bình thường tốt hơn nhiều.

Chao ôi! Nếu để cho Phụng Thiên Mị biết, thực ra Thương Lan Mạch mới là người thâm tàng bất lộ nhất, không biết nàng sẽ nghĩ như thế nào?

Đám người Phụng Thiên Mị ở lại Phụng Vũ Cửu Thiên hai ngày. Hai ngày nay, Phụng Vũ Cửu Thiên làm ăn có thể nói là vô cùng náo nhiệt Phụng Thiên Mị biết sẽ làm ăn tốt, nhưng không nghĩ sẽ tốt như vậy.

Mà hai ngày này, Phụng Vũ Cửu Thiên lại tuyển thêm một nhóm cô nương sắc đẹp hơn nữa, tài nghệ cũng rất giỏi. Mỗi một người đều bị tra xét lai lịch, nếu thật sự là cô nương có mục đích không tốt tới ứng tuyển, phát hiện ra, không có tuyển dụng.

Mặc dù nàng không dám cam đoan những người lưu lại đều có mục đích tốt. Nhưng ít nhất trước mắt còn chưa phát hiện ra, tất cả mọi người đều bị Phụng Thiên Mị cảnh cáo, phải tuyệt đối trung thành với nàng. Nếu không, nàng sẽ để cho các nàng hối hận khi sống trên đời này.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Thiên Tài Buôn Bán

Bây giờ, tiếng tăm của ba thanh lâu lớn đã bắt đầu phai nhạt dần, trừ Phong Nguyệt lâu bên ngoài có vẻ tụt dốc không quá nghiêm trọng, Khuynh Vũ các và Phù Hương viện so với ngày thường, việc làm ăn đã giảm một nửa.

Còn những thanh lâu khác coi như là hoàn toàn suy sụp, làm ăn lác đác không có mấy, so với Vạn hoa lâu và Hoa Lại viện trước khi bị Phụng Thiên Mị mua không khác biệt cho lắm.

Phụng Thiên Mị cũng không nhàn rồi, thừa cơ hội này để cho Tiền ma ma và Lâm ma ma thu mua hết, sau đó tập trung hết các cô nương ở Phụng Vũ Cửu Thiên để luyện tập ca múa.

Bây giờ những thanh lâu khác đã bắt đầu được sửa đổi, những thanh lâu gần nhau đều được đả thông, một vài thanh lâu được cải tạo thành sông bạc, tiệm y phục và tửu lâu.

Trong vòng hai ba ngày Phụng Vũ Cửu Thiên vang khắp toàn bộ Thiên Vận Hoàng triều. Trong cung Hoàng đế đã lay động, muốn thu Phụng Vũ Cửu Thiên về Hoàng gia để cho mình sử dụng.

Mỗi ngày Thương Lan Việt và Thương Lan Hiên đều đi đến Phụng Vũ Cửu Thiên, mặc dù Bạch Nhan không thừa nhận mình là lão bản sau màn của Phụng Vũ Cửu Thiên, nhưng bọn họ đã nhận định Bạch Nhan chính là lão bản sau màn của Phụng Vũ Cửu Thiên rồi.

Bởi vì Phụng Thiên Mị đã giao phó, hành vi cử chỉ của Bạch Nhan, cùng với cách xưng hô và thái độ các cô nương đối với Bạch Nhan, không khỏi khiến cho người ta nhận định nàng chính là như vậy.

Mà Bạch Nhan đều cho bọn họ ba ngày cân nhắc giống nhau, nếu như có thể đồng ý chỉ cưới một mình nàng làm Vương phi, nàng sẽ bán lòng gả. Mà việc này đối với Thương Lan Hiên và Thương Lan Việt mà nói dù lớn dù nhỏ cũng khổ sở vạn phần. Bởi nếu chỉ có tiền không có quyền, mọi chuyện căn bản cũng không có hy vọng.

Nhưng nếu có quyền không tiền, độ khó cũng không nhỏ, bởi vì bây giờ sản nghiệp của bọn họ đã trở nên thảm hại.

Cho nên bọn họ muốn thuyết phục lão bản sau màn của Phụng Vũ Cửu Thiên. Chẳng qua, lại không có bất kỳ thay đổi hay tiến triển nào.

Cuối cùng bọn họ vẫn phải đưa ra lựa chọn. Nếu như không đạt được cả vậy cá lẫn tay gấu, vậy cũng chỉ có thể phá hủy.

Ngay cả Mộc Cẩm Thần cũng bắt đầu không thể yên tĩnh được, Phụng Vũ Cửu Thiên nổi lên, lại làm lúng đoạn việc làm ăn của thanh lâu ở Vạn thành, đối với người được khen ngợi là thiên tài buôn bán của Thiên Vận là hấn mà nói, chuyện này hết sức đả kích, cũng hết sức tò mò, rốt cuộc là một người như thế nào lại có năng lực như thế?

Mingnguyetgiatrang.wordpress.com

Lúc này, Mộc Cẩm Thần đang cùng Bạch Nhan ở trong sương phòng. Bởi vì nàng cảm giác được Mộc Cẩm Thần không có mục đích xấu, nên Bạch Nhan mới không keo kiệt trò chuyện cùng hấn.

Mộc Cẩm Thần mặc một bộ cẩm bào màu lam nhạt, ưu nhã ngồi đối diện Bạch Nhan, sống mũi cao, đôi môi mỏng, lông mày giống như kiếm, mấy sợi tóc mai màu đen đang bay tà tà, gò má anh tuấn, đường nét khuôn mặt hoàn mỹ không thể chê vào đâu được.

Bạch Nhan thì trước sau như một, nàng vẫn vận một bộ váy áo trắng, lụa trắng che mặt, trừ người Phụng Vũ Cửu Thiên, người bên ngoài không ai thấy được dung mạo của Bạch Nhan. Mọi người cũng không biết nàng đẹp hay xấu, nhưng mọi người đều cho rằng bởi vì Bạch Nhan quá đẹp nên mới dùng khăn che kín mặt.

Bạch nhan đúng là rất đẹp, nhưng cũng không phải là nguyên nhân này mới che kín mặt, chẳng qua còn chưa tới lúc tháo xuống mà thôi.

Đối mặt với Mộc Cẩm Thần anh tuấn như vậy, thân là xà yêu, không biết tình yêu nam nữ như Bạch Nhan cũng không khỏi hơi mất hồn, nhưng chỉ là trong nháy mắt.

“Không biết Mộc công tử tìm tiểu nữ có chuyện gì?” Bạch Nhan lễ phép hỏi.

“Tại hạ cũng không có ác ý, trong một đêm Phụng Vũ Cửu Thiên đã vang dội khắp Thiên Vận, tại hạ rất bội phục, cho nên, chỉ là thuần túy muốn cùng lão bản sau màn của Phụng Vũ Cửu Thiên kết giao bằng hữu mà thôi. Hy vọng được cô nương tiến cử.” Mộc Cẩm Thần ôn hòa lễ độ cười nhạt nói, bất kể là giọng nói hay thần thái, cũng biểu hiện thân nhiên và chân thành.

Quả thật hấn không có mục đích xấu, chỉ thuần túy là bội phục lão bản sau màn của Phụng Vũ Cửu Thiên mà thôi. Hấn cũng biết Thương Lan Hiên và Thương Lan Việt vẫn luôn đánh chủ ý lên Phụng Vũ Cửu Thiên.

“Ừm! Sao Mộc công tử biết tiểu nữ không phải lão bản sau màn của Phụng Vũ Cửu Thiên?” Sau khi Bạch Nhan nghe xong lời Mộc Cẩm Thần, hơi sững sờ. Ngay lập tức cười nhạt hỏi.

“Cảm giác.” Mộc Cẩm Thần cười nhạt nói ra hai chữ, nét mặt và lời nói không có dư thừa.

“Cảm giác? Ha ha! Mộc công tử luôn rất tin tưởng cảm giác của mình sao?” Bạch Nhan khẽ cười nói, không kinh ngạc cũng không cười nhạo, càng không có chút khinh thường, bởi vì đúng thật nàng không phải lão bản sau màn của Phượng Vũ Cửu Thiên.

“Một người ngay cả lời mình nói cũng không tin tưởng, vậy sao có thể trông cậy người khác sẽ tin mình hoặc là mình sẽ tin người khác.” Về Mộc Cẩm Thần vẫn tao nhã lịch sự như mây trời nước chảy.

“Ha ha ha ha! Không hồ là đệ nhất tài tử thiên tài buôn bán của Thiên Vận, quả nhiên đủ tự tin, cũng đủ thông minh. Không sai, ta không phải là lão bản sau màn của Phượng Vũ Cửu Thiên, mặc dù bây giờ ta không thể tiết lộ ra chủ nhân của ta là ai.

Nhưng nếu có một ngày, công tử nghe được lời của nàng, sợ rằng cảm giác và tự tin của công tử sẽ bị diệt sạch. Bởi vì đó là một người làm sẽ làm công tử rung động đến không dám tin tưởng.” Bạch Nhan cười nói, đối với Mộc Cẩm Thần là bội phục và khen ngợi, nhưng càng bội phục Phượng Thiên Mị nhiều hơn. Bởi vì nàng tin tưởng nhất định Phượng Thiên Mị sẽ là một truyền kỳ trong thiên hạ này.

Lời của Bạch Nhan nói với Mộc Cẩm Thần quả thật không sai, khi hắn biết lão bản sau màn của Phượng Vũ Cửu Thiên là Phượng Thiên Mị, quả thật bị rung động, cũng phải mất khá lâu mới tiêu hóa nổi.

Sau khi nghe Bạch Nhan nói như vậy, Mộc Cẩm Thần càng hiếu kỳ hơn. Chẳng qua cho tới bây giờ hắn chưa bao giờ làm khó chịu người khác, bây giờ Bạch Nhan đã nói không thể tiết lộ người đứng phía sau màn, hắn cũng không hỏi tới nữa. Nhưng đối với lời nói của Bạch Nhan lại hết sức mong đợi.

“Hóa ra là như thế, vậy tại hạ cũng không quấy rầy cô nương. Tại hạ biết, Việt vương và Hiên vương đang đánh chú ý lên Phượng Vũ Cửu Thiên, mặc dù chủ nhân của các cô tự có định đoạt, nhưng ta vẫn hy vọng, các cô có thể cùng Hoàng gia kéo xa khoảng cách. Nếu không, sẽ là dẫn lửa tự thiêu mình.” Mộc Cẩm Thần nói xong, liền xoay người rời đi.

Ánh mắt Bạch Nhan có chút thâm ý nhìn Mộc Cẩm Thần rời đi. Hắn nói không sai, có dính líu quan hệ với Hoàng gia, nhất định sẽ mang đến tai họa.

Mặc dù các nàng không sợ, nhưng bây giờ cũng không thể ở không đi gây sự! Có điều các nàng nhất định sẽ bị cuốn vào đấu tranh trong Hoàng gia. Bởi vì, Thương Lan Hiên, phải chết dưới tay tiểu thư.

Tiểu thư muốn báo thù, thì nhất định phải trở về phủ Thừa tướng.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Không Phải Là Ngộc Tử

Hơn nữa phủ Thừa tướng, sẽ không tránh khỏi có dính dáng đến người của Hoàng gia, bởi vì tiểu thư không cam lòng khiến bọn họ chết một cách vui vẻ sáng khoái.

Hiên vương phủ

Lúc này, Thương Lan Hiên đang ngồi trong thư phòng suy nghĩ phức tạp, cảm sách trong tay, ánh mắt hắn đắm chiêu dừng trên đó.

Ngày mai chính là kỳ hạn ba ngày rồi, hiện giờ hắn vẫn chưa có đáp án, phải bỏ đi một thế lực như Tô phủ, là không thể nào, nhưng mà, nếu bỏ đi thế lực như Phượng Vũ Cửu Thiên thì hắn cũng không muốn.

“Cốc cốc.” Lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa.

“Vào đi.” Thương Lan Hiên không thèm nhìn người tới là ai, giọng điệu có chút mất kiên nhẫn nói.

“Vương gia, chẳng làm sao vậy, mấy ngày nay đều mất tập trung, là vì chuyện làm ăn của Phủ Hương viện sao?” Giọng nói nhu nhược mang theo vài phần lo lắng vang lên, Tô Nhị Tịch thấy Thương Lan Hiên lơ đãng, trong lòng nảy sinh một chút không vui, nàng biết rằng một mặt là có liên quan đến chuyện làm ăn của Phủ Hương viện, nhưng nhiều hơn chính là vì nữ nhân ở Phượng Vũ Cửu Thiên kia!

Tuy rằng nàng không bước chân ra cửa, nhưng đối với chuyện bên ngoài cũng biết được bảy tám phần, mấy ngày nay, mỗi ngày Hiên cùng với Việt Vương đều đến Phượng Vũ Cửu Thiên để tìm nữ tử tên Bạch Nhan kia.

“Vương gia, nếu chàng thật sự muốn lấy nữ tử tên Bạch Nhan kia, thì hãy lấy đi! Nếu chàng muốn cho nàng ta vị trí Chính phi, thần thiếp sẽ nói rõ ràng với phụ thân.” Rõ ràng Tô Nhị Tịch không biết lý do thực sự Thương Lan Hiên đi tìm Bạch Nhan là gì, chỉ cho rằng là hắn thích nàng ta mà thôi, nhưng

nàng đoán cũng đúng chuyện Thương Lan Hiền muốn lấy nữ tử kia.

Sau khi Thương Lan Hiền nghe xong, hơi ngần ra, đưa mắt nhìn ánh mắt ủy khuất của Tô Nhị Tịch, khuôn mặt kia đang tự ép buộc giả bộ trấn định, trong lòng hần lập tức mềm nhũn, đứng dậy ôm Tô Nhị Tịch.

“Tịch Nhi, cảm ơn nàng, thực ra Bồn vương cũng không phải vì thích Bạch Nhan, nhưng nàng ta là lão bản sau màn của Phụng Vũ Cửu Thiên, Bồn vương muốn kéo về cho mình lợi dụng, nhưng yêu cầu của nàng ta là phải để nàng ta làm Chính phi.

Minhnguyetgiatrang.wordpress.com

Thế nhưng Bồn vương cam đoan, chỉ cần đoạt được ngôi vị Hoàng đế, Bồn vương sẽ lập tức bỏ nàng ta, dù gì đi nữa, ngôi vị Hoàng hậu, chỉ có thể là của nàng.” Thương Lan Hiền cũng không nói gì về yêu cầu của Bạch Nhan là chỉ có một mình nàng ta là phi tử, bởi vì bây giờ hần không đáp ứng được tất cả ý muốn của Bạch Nhan, hần nhiều nhất cũng chỉ có thể cho nàng vị trí Chính phi, phải bỏ Tịch Nhi, đoạn tuyệt với Tô gia, đó là chuyện không có khả năng.

“Vương gia nói vậy thì cứ vậy đi.” Tô Nhị Tịch cố nén tiếng nức nở, thản nhiên nói, lúc này, trong mắt Tô Nhị Tịch hiện lên vẻ phức tạp, tuy rằng rất không cam lòng, nhưng mà ai bảo nàng yêu hần như vậy đây!

Ngày hôm sau, trời trong nắng ấm, thêm thời tiết rất thoải mái.

Buổi trưa, Phụng Thiên Mị thay nam trang, mang theo Tư Vân cũng mặc nam trang cùng nhau ra ngoài, để Bạch Nhan Hồng Kiêu cùng đám người Tư Nguyệt ở lại Phụng Vũ Cửu Thiên.

Trước khi nàng khai trương Phụng Vũ Cửu Thiên, vẫn chưa đi điều tra, bây giờ, nàng muốn biết đệ nhất thanh lâu – Phù Hương viện bị suy sụp thế nào, cho nên, nàng muốn tới Phù Hương viện nhìn một chút.

Phụng Thiên Mị với Tư Vân đi trên đường, nghe dân chúng tán gẫu rất nhiều chuyện bát quái, đều là về Phụng Vũ Cửu Thiên.

Đột nhiên, “bụp” một tiếng phá vỡ sự ồn ào trên đường, đám dân chúng gần đó bỗng ngừng động tác trên tay, một mảnh lặng ngắt như tờ, đồng thời nhìn về một nơi.

Chỉ thấy một quầy hàng bị cắt thành hai đoạn, hàng hóa rơi đầy đất, mà ở giữa quầy hàng bị phá, có một nữ tử mặc y phục màu xanh lam nhạt ngã xuống đất, sắc mặt trắng bệch, đầu đón không thể tả.

Sau đó, có mấy đại hán lao ra từ căn phòng bên cạnh, theo sau là một số nữ tử hồng trần mặc y phục hở hang, đứng đầu là một nữ nhân hơn ba mươi tuổi, ăn mặc trang điểm lộ liễu, trát một lớp trang điểm đậm đặc, thấy có trò hay dễ xem, đám dân chúng lập tức đi tới chen chúc vây quanh.

Lúc này Phụng Thiên Mị chú ý tới bảng hiệu trên cửa viết ba chữ lớn Phù Hương viện, trong mắt nảy sinh lãnh ý và giao hoạt.

Không biết là trùng hợp hay đã định trước, để nàng có thể chứng kiến chuyện như vậy phát sinh ở Phù Hương viện, chỉ cần nàng thêm dệt thêm, chắc chắn sẽ làm Phù Hương viện xuống dốc không phanh.

Sau đó, Phụng Thiên Mị và Tư Vân cũng đi tới.

“Ồ, đây không phải là một trong tứ đại hoa khôi – Phi Phi cô nương của Phù Hương viện sao? Có chuyện gì vậy?”

“Không biết! Đột nhiên nàng ta rơi từ trên lầu xuống, toàn thân còn dính máu.”

“.....”

Đám dân chúng nghi ngờ nghị luận.

Hoa khôi của Phù Hương viện, Phụng Thiên Mị hơi nheo mắt lại, lẳng lặng nhìn tất cả mọi chuyện.

Bỗng, “phụt” một tiếng, Phi Phi mạnh mẽ phun ra một ngụm máu tươi, cũng vừa vặn phun lên áo bào trắng của người mới dừng lại, đứng cách nàng không xa, chủ nhân của áo bào trắng thấy thế, cả người run rẩy, lập tức, âm thanh ngáy thोर mang theo vài phần hoảng sợ khốc lớn: “A! Máu!”

Tiếng kêu vang lên, mới khiến mọi người chú ý đến nam tử vận áo bào trắng kia, trên mặt đều là vẻ khinh thường và cười nhạo.

Thái độ của Phụng Thiên Mị cũng như vậy, chẳng qua lông mày nàng nhíu lại, người này sợ máu? Phụng Thiên Mị hơi nghi ngờ, không phải đêm đó hần còn nói máu của nàng rất ngọt sao?

Không sai, người này chính là Thương Lan Mạch.

Thương Lan Mạch vốn định tới Thiên Phụng cư, mà tới Thiên Phụng cư đương nhiên phải đi qua con phố hoa này, lúc vừa mới đi qua dưới lầu Phù Hương viện, trên lầu đột nhiên có một người rơi xuống, hần vốn có thể tránh ra, nhưng hần biết Thương Lan Hiền đang ở trên lầu, cho nên không có

tránh.

Lúc nữ nhân kia học máu, phun lên áo bào của hắn, hắn chán ghét nghĩ muốn đá văng nữ nhân kia ra, nhưng hắn lại không làm vậy, bởi vì không thể, cho nên hắn chỉ có thể làm việc mà thân phận bây giờ của hắn làm được.

“Ngốc tử, tránh ra xa chút, nếu lát nữa mà bị thương, chúng ta sẽ không chịu trách nhiệm” Một đại hán hung thần ác sát cảnh cáo nói.

“Ta, không, phải, là, ngốc, tử.” Thương Lan Mạch vừa nghe thấy người khác gọi hắn là ngốc tử, giọng nói tức tối nâng cao thêm mấy đề – xi – ben, nhấn mạnh từng chữ một.

“Ha ha ha ha! Ngốc tử chính là ngốc tử, còn nói mình không phải là ngốc tử.” Đám đại hán và mấy nữ tử thanh lâu không thêm nề mặt hắn cười to ra tiếng, có một số dân chúng cũng cười nhạo, số còn lại đồng tình.

“Người... các người...” Thương Lan Mạch tức giận không nhẹ, trong lúc nhất thời không biết phải làm sao.

“Ha ha ha ha! Thật không ngờ một đám người đầu óc thấp kém lại dám bắt kính với một Vương gia, tên này, chính là chó săn tốt của Thương Lan Hiên đây! Các người sẽ gặp báo ứng, Thương Lan Hiên, còn có các người, cho dù ta chết, thành quỷ cũng sẽ không buông tha cho các người.” Đột nhiên, nữ tử nằm trên mặt đất chật vật không thể tả nổi, cất giọng nói trong trẻo lạnh lùng, châm chọc cộng thêm đầy cừu hận nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Không Hề Kiêng Kỵ

Trong đông tử đen nhánh kia tỏa ra một luồng khí phách không chịu thua, kiêu ngạo và kiên định, không thể không khiến Phượng Thiên Mị bội phục và thương thức.

“Hừ! Sở Oản Diên, người thật sự rất có bản lĩnh! Ba năm trước đây phụ thân ngươi tự thông với địch bán nước, bị Hiên vương gia vạch trần, cả nhà bị chém đầu, còn ngươi lại chạy thoát. Hơn nữa, lại có thể mai danh ẩn tích mai phục ở Phù Hương viện lâu như vậy, còn dám ám sát Hiên vương gia, ta thấy ngươi không muốn sống nữa rồi.” Hoa ma ma cả giận nói.

Lời này vừa nói xong, mọi người xung quanh đều hít sâu vào, cái gì? Nữ nhân này chính là nữ nhi của tướng quân Sở Phi, người từng tự thông với địch bán nước bị Hiên vương gia vạch trần ba năm trước đây- Sở Oản Diên ư.

“Ha ha ha ha! Tự thông với địch bán nước, đây chỉ là mưu kế của Thương Lan Hiên thôi, phụ thân ta không muốn nhập bọn với hắn, thì hắn muốn diệt khẩu, hừ! Cho dù ta chết, ta cũng sẽ không để cho hắn được toại nguyện.” Sở Oản Diên không thêm giữ mồm giữ miệng cười như điên nói, ánh mắt cũng tràn ngập cừu hận.

“Chết tiết, còn không mau bắt ả lại cho ta.” Tú bà ở bên cạnh vừa nghe xong, sắc mặt hoàn toàn thay đổi, vội vàng quay sang giật dũ hết mấy nam tử cường tráng.

“Dạ.” Vài tên nam tử cường tráng lập tức đi về phía Sở Oản Diên, mà Sở Oản Diên thấy thế, cũng vội vàng đứng dậy.

“Khoan đã.” Ngay tại lúc mấy tên nam tử cường tráng sắp đến gần Sở Oản Diên, đột nhiên Phượng Thiên Mị lên tiếng ngăn cản, tục ngữ nói, kẻ địch của kẻ thù thì là bằng hữu của mình, tuy rằng nàng và Sở Oản Diên này không phải là bạn, nhưng nghị lực của nàng ta khiến nàng vô cùng thương thức.

Và lại, nàng cũng muốn nhân cơ hội này phá hủy Phù Hương viện cùng Thương Lan Hiên. Nàng biết, nhất định Thương Lan Hiên đang ở trong lâu này, chẳng qua hắn không có ra mặt mà thôi.

Mấy tên nam tử cường tráng vừa nghe thấy có người lên tiếng liền ngừng động tác, ánh mắt của mọi người cũng nháo nhào nhìn về phía Phượng Thiên Mị đang đi ở giữa đám đông.

Thương Lan Mạch nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc chiếu vào tầm mắt, mừng rỡ muốn gọi nàng, lại bị ánh mắt sắc bén của Phượng Thiên Mị hù dọa. Cho dù Thương Lan Mạch có ngốc, cũng biết ánh mắt dọa người kia của Phượng Thiên Mị là không muốn hắn tiến lên, huống chi, hắn thực sự không ngốc!

Cho nên, Thương Lan Mạch ủy khuất chu miệng, vô tội nhìn Phượng Thiên Mị, không dám tiến lên, cũng không dám lên tiếng.

Phượng Thiên Mị thấy thế, chỉ cảm thấy trên trán có ba đường hắc tuyến đi qua thật sự là không biết nói gì nữa, ngốc tử này lộ ra bộ dáng đáng thương làm gì? Khiến cho nàng giống như phạm tội ác tày trời vậy.

Thời điểm mọi người nhìn thấy Phụng Thiên Mị, đều bị kinh diễm, dung mạo của nam tử này có thể so sánh với Ngũ công tử của Thiên Vận, có khả năng còn không cùng loại với Ngũ công tử, nếu như hắn biến thành nữ tử, sợ rằng đệ nhất mỹ nữ của Thiên Vận cũng không đẹp bằng! Ngay cả Thương Lan Hiên đứng trước cửa sổ lầu hai cũng bị kinh diễm.

Ngược lại với sự kinh diễm của người khác, Sở Oán Diên lại khiếp sợ, bởi vì ngay từ ánh mắt đầu tiên, nàng đã nhìn ra Phụng Thiên Mị là nữ đóng giả nam, không phải vì nàng lợi hại và thông minh, mà là vì trước kia nàng cũng thường xuyên nữ đóng giả nam, cho nên, đối với đặc trưng của nữ đóng giả nam nàng vô cùng hiểu rõ.

Có điều, nàng không thể không bội phục, vị nữ tử trước mắt này hóa trang hết sức thành công, người bình thường không thể phát hiện được.

“Công tử đây có ý gì?” Hoa ma ma bày ra thái độ không kiên nhẫn, từ trên cao nhìn xuống nói.

Minhnguyetgiatrang.wordpress.com

“Vị ma ma này, người nói vị cô nương kia hành thích Hiên vương gia, vậy không biết Hiên vương gia có bị thương hay không?” Phụng Thiên Mị thân nhiên hỏi, âm thanh nghe không rõ cảm xúc gì.

“Xì, võ công của Hiên vương gia cao cường, công phu mèo ba chân loại này sao có thể làm Vương gia bị thương được.” Hoa ma ma cười nhạo nói, tràn đầy khinh thường, lại không biết rằng, đã lọt vào bẫy của Phụng Thiên Mị.

“À! Nếu võ công của Hiên vương gia cao cường, cô nương này lại là công phu mèo ba chân, làm sao hành thích Hiên vương gia được chứ? Chẳng lẽ cô nương này là ngọc tử hay sao, biết rõ võ công của Hiên vương gia cao cường, còn tự mình lấy trứng chọi đá.” Phụng Thiên Mị không mặn không nhạt, không nhanh không chậm lãnh đạm nói, giọng nói không đôi nhưng lộ ra uy nghiêm và lạnh lẽo.

“Người.” Hoa ma ma nói đóá, tức giận trừng mắt nhìn Phụng Thiên Mị, trong lúc nhất thời không cách nào phản bác.

Trên lầu ánh mắt sắc bén của Thương Lan Hiên đánh giá Phụng Thiên Mị, ý đồ muốn nhìn thấu nàng là người như thế nào, lúc hắn tùy tiện nhìn dung nhan của Phụng Thiên Mị, trong mắt không khỏi hiện lên một chút kinh diễm, có điều đó chỉ là trong nháy mắt, hắn không có hứng thú với nam nhân.

Mà đám dân chúng cũng phát ra tiếng ồn ào náo động, nghi ngờ và thắc mắc, ánh mắt đều dừng ở trên người Phụng Thiên Mị với Sở Oán Diên, dường như muốn tìm ra đáp án từ trên người bọn họ.

“Thế nào, ta nói không sai chứ?” Phụng Thiên Mị khiêu khích nhìn Hoa ma ma, nói.

“Người, nói bậy nói bạ, nữ nhân này rõ ràng là không ám sát được Hiên vương gia như ý nguyện, mới bị Vương gia đánh rơi xuống đây.” Hoa ma ma quát lớn.

“Ha ha! Thế nhưng Hiên vương gia không bị thương, thì chứng minh vị cô nương này ám sát Hiên vương gia thế nào đây? Hay là Hiên vương gia hoặc Phù Hương viện nói cái gì thì chính là cái đó! Chẳng lẽ còn có quyền hơn cả Hoàng thượng, cho dù là Hoàng thượng cũng sẽ phải phân xử rõ ràng sáng suốt!” Phụng Thiên Mị không hề kiêng kỵ nói.

“Người.” Hoa ma ma nhất thời nghẹn lời, sắc mặt hoàn toàn thay đổi.

Hoa ma ma là người thông minh, biết rõ vị công tử trước mắt này không hài lòng, thế nhưng hết lần này đến lần khác hắn lại cố tình nói trúng chỗ hiểm.

Bà là tâm phúc của Vương gia, dĩ nhiên là biết Vương gia muốn đoạt ngôi vị Hoàng đế, chuyện kiêng kỵ nhất bây giờ đương nhiên chính là có người lấy Hoàng thượng ra để gây khó dễ cho ngài ấy, chê cười, nếu chuyện này truyền tới tai Hoàng thượng, tức giận còn đỡ, nếu bị người có tâm tư nghe được, thêm giấm thêm dầu đổ cho ngài ấy tội danh tạo phản, vậy thì không chết cũng bị lột da.

Cho nên, bây giờ Hoa ma ma đang lâm vào tình thế khó xử! Chỉ có thể nhìn thân ảnh trên lầu hai kia xin giúp đỡ.

Thương Lan Hiên ở trên lầu, sau khi nghe xong lời nói không hề kiêng kỵ kia của Phụng Thiên Mị, sắc mặt căn bản đã sớm đen đến cực điểm, trừng mắt nhìn Phụng Thiên Mị, ý đồ cảnh cáo, nhưng Phụng Thiên Mị không thèm ngược mắt nhìn lên đây.

Phụng Thiên Mị chính là vì Thương Lan Hiên đang ở chỗ này, cho nên mới vu khống hãm hại, bằng không, nàng sớm đã trực tiếp cứu người rồi đi rồi.

Sau khi đám dân chúng nghe xong lời nói của Phụng Thiên Mị, cũng không nhịn được mà hít vào một hơi, nhao nhao dùng ánh mắt đồng tình nhìn Phụng Thiên Mị, bởi vì lời của nàng ta thật sự là đại nghịch bất đạo, lại còn đắc tội với Hiên vương gia, sợ là phải gặp họa.

Thương Lan Mạch vẫn luôn xem diễm, đối với hành động của Phụng Thiên Mị có kinh ngạc cũng không biểu hiện ra ngoài, nói là không biểu hiện ra ngoài, chẳng bằng nói là đối với chuyện rung động này, hắn cũng đã tự hình thành không có chút dao động nào rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Nhắc Lại Chuyện Xưa

Chẳng qua, trong lòng không thể không bội phục và thương thức Phụng Thiên Mị, sợ rằng bây giờ Phụng Thiên Mị chưa để lộ ra hết bản tính, nhưng hẳn cảm giác được, nữ nhân này đủ điên cuồng.

Đối với bất kỳ hành động gì của Phụng Thiên Mị, Tư Vân cũng chỉ bình thản đứng ngoài xem, về mặt không hề kinh hãi, cũng không chút nào gợn sóng, bất cứ lúc nào nàng chỉ cần đợi lệnh, mặc cho Phụng Thiên Mị dạn dỏ.

Sở Oản Diên đối với nữ tử dám nghĩ dám làm này bội phục không thôi, nữ nhân này nhất định là một cường giả.

Nếu hôm nay nàng còn có thể sống, nàng định phải đi theo nữ tử này, vâng lệnh bất chấp tính mạng, máu chảy đầu rơi. Nghĩ vậy, về mặt của Sở Oản Diên càng thêm kiên định, hơn nữa, chỉ khi còn sống, mới có thể báo thù.

“Vị công tử này đừng vội gán loạn tội danh cho Bồn Vương.” Một giọng nam giận dữ truyền đến, lập tức liền thấy một thân ảnh hạ xuống từ không trung, chính xác mà nói là từ trên lầu hai nhảy xuống.

Sau khi đứng yên, Thương Lan Hiên trợn mắt chống lại hai trông mắt đang nghiền ngẫm của Phụng Thiên Mị, Phụng Thiên Mị cũng không né tránh, chẳng qua ý cười càng sâu, còn mang theo thù hận không thể phát giác.

Ha ha! Cuối cùng cũng chịu xuất hiện.

“Bồn công tử cũng không có gán loạn tội danh! Là người của các ngài nói vị cô nương này ám sát ngài, nhưng lại không hề có chứng cứ, đây không phải là các ngài lạm dụng quyền thế thì là gì?” Phụng Thiên Mị cũng không kém cất tiếng cười nhạt, nhưng trong nụ cười nhạt kia còn hàm chứa ý lạnh lẽo nhẹ.

“Nữ nhân này thực sự đã ám sát Bồn vương.” Thương Lan Hiên lạnh nhạt nói.

Phụng Thiên Mị chỉ cười lạnh, không tiếp nhận lời nói của Thương Lan Hiên, ánh mắt nhìn về phía Sở Oản Diên đã được Tư Vân đỡ, ở chỗ sâu trong đáy mắt lộ ra tia sáng kỳ dị, thản nhiên nói: “Cô nương, cô có ám sát Hiên vương gia không?”

Sở Oản Diên nhìn vào ánh mắt Phụng Thiên Mị, thấy được tia sáng kỳ quái dưới đáy mắt nàng ấy, khiến nàng không nhận được roi vào trong đó, nàng giống như đọc hiểu suy nghĩ của nàng ấy, bên trong có thù hận với kiên định, mối thù kia chính là Thương Lan Hiên.

“Ta không có ám sát Vương gia, là hắn muốn giết ta diệt khẩu.” Sở Oản Diên kiên định nói, mặc kệ là giọng điệu hay biểu cảm, đều thản nhiên như thế, khiến người ta không tìm ra có gì khác thường.

Minhnguyetgiatrang.wordpress.com

Lời này vừa nói ra, sắc mặt của mọi người khác nhau, suy nghĩ cũng khác nhau.

“Hiên vương gia, ngài nói nàng ấy ám sát ngài, nhưng mà nàng ấy lại nói nàng ấy không có ám sát ngài, tội danh này sẽ không được thành lập.” Phụng Thiên Mị khiêu khích nhìn về mặt đen đến cực hạn của Thương Lan Hiên, nghiền ngẫm cười nói.

Có thể nói là lúc này Thương Lan Hiên không thể phản bác! Thực ra hắn cũng không biết phản bác, Sở Oản Diên rõ ràng ám sát hắn, nhưng mà bây giờ lời kể của hai bên khác nhau, hơn nữa dân chúng đều ở đây, nếu hắn còn tiếp tục biện giải nữa, sợ rằng sẽ khéo quá hóa thành vụng.

Sở Oản Diên này, mới vừa rồi bị trúng một chưởng của hắn, một chưởng kia là muốn đưa ả vào chỗ chết, không thể tưởng tượng rằng ả lại giao hoạt như vậy, nhanh nhẹn tránh đi, giảm bớt chưởng lực bị đánh trúng, đúng lúc bay ra ngoài cửa sổ, mới gây nên chuyện như thế.

“Vậy thì vì sao ả lại phải mai danh ẩn tích ở Phù Hương viện của Bồn Vương lâu như vậy hả?” Thương Lan Hiên cố nén lửa giận, thích thú hỏi.

“Ha ha! Hiên vương gia, như vậy xin hỏi một chút, trong đêm đại hôn Phụng Thiên Mị táng thân trong biển lửa ở Hiên vương phủ của ngài, vậy có phải tại hạ nên cho rằng là do Hiên vương ngài gây nên hay không? Thử hỏi, cho dù là một gốc tử, chẳng lẽ cháy cũng không biết chạy trốn sao?”

Hướng chi, bên cạnh nàng ấy còn có một nha hoàn không gốc! Sợ rằng ngài không muốn để người khác biết chuyện này đi! Hoặc là, trước đó, Phụng Thiên Mị đã chết, sau lại bị người khác cố ý phóng hỏa hủy thi diệt tích mà thôi.”

Phụng Thiên Mị nói như mây trôi nước chảy, cừu hận trong lòng lại càng phát ra mãnh liệt, hận không thể ngay bây giờ tự tay giết Thương Lan Hiên, chẳng qua trong lòng biết không phải lúc, chỉ có thể tận lực không cho mình lộ ra vẻ mặt khác thường.

Lời này vừa nói ra, mọi người không khỏi trợn to hai mắt, về mặt phức tạp, một là vì chuyện này Hoàng cung đã dán cáo thị giải thích. Tuy rằng trong lòng bọn họ vẫn còn có nghi ngờ, nhưng cáo thị vừa đưa ra, cũng có ngụ ý cảnh cáo người đời không được nhắc lại chuyện này.

Thế mà nam tử này lại ở ngoài đường phố không hề che dấu, càng không hề kiêng kị nói ra, thật sự là không biết sống chết.

Nhưng hần nói không phải là không có lý, khiến người ta không thể một lần nữa ngờ vực chuyện trước đây. Tuy rằng cáo thị cũng đã giải thích, suy cho cùng vẫn còn trăm mối ngổn ngang!

Chuyện xưa bị nhắc lại, khiến cơ thể Thương Lan Hiên chấn động mạnh, cùng với sát ý nổi lên trong mắt, khuôn mặt vặn vẹo kinh khủng.

“Được rồi, nàng ấy, ta sẽ mua, một ngàn hai, đủ nhé.” Phụng Thiên Mị đặt được mục đích ban đầu, cũng không định tiếp tục ở lại, trực tiếp xem nhẹ sát ý của Thương Lan Hiên, nói xong, từ trong ngực lấy ra ngân phiếu, trực tiếp để dưới đất, dứt lời, ra hiệu với Tư Vân, xoay người rời đi.

Sau khi xoay người đôi mắt Phụng Thiên Mị nháy mắt trở nên rét lạnh, Thương Lan Hiên, trước hết ta sẽ giữ lại mạng của ngươi, chờ ta trở lại phủ Thừa tướng, vạch trần toàn bộ chân tướng, đó chính là ngày chết của ngươi.

Thấy Phụng Thiên Mị đã đi xa, bàn tay của Thương Lan Hiên đang nắm gắt gao trong tay áo mới nhấc lên, mạnh mẽ vung tay áo, đi vào Phù Hương viện.

Ánh mắt Thương Lan Mạch nhìn về phía một góc nào đó, sau lại vội vàng đuổi theo Phụng Thiên Mị.

“Đợi ta với!” Âm thanh trẻ con của Thương Lan Mạch vang lên từ sau lưng của đám người Phụng Thiên Mị, Phụng Thiên Mị dừng bước, xoay người, không nhịn không nhịn hỏi: “Vì sao ngươi muốn đi theo ta?”

“Đã lâu Mạch Mạch không gặp tỷ, Mạch Mạch đến nhà tỷ tìm tỷ nhiều lần, nhưng mà tỷ tỷ không có ở đó, Mạch Mạch tưởng rằng, tỷ không cần Mạch Mạch nữa, mặc kệ Mạch Mạch bị bệnh.” Thương Lan Mạch ủy khuất nhìn Phụng Thiên Mị, ánh mắt kia muốn có bao nhiêu bi thương thì có bấy nhiêu.

Cái gì? Ngốc tử này không chỉ tới Thiên Phụng cư tìm nàng, mà còn tới rất nhiều lần, lời nói của Thương Lan Mạch khiến trong lòng Phụng Thiên Mị hơi hơi rung chuyển, vậy mà nàng đã từng đáp ứng với hần sẽ không để hần đau khổ, làm sao lại mặc kệ hần được chứ! Nhưng mà, dù sao cũng không thể ba ngày hai hôm quản hần được!

“Làm sao tỷ biết chứ! Không phải tỷ tỷ đã nói tỷ có việc phải làm sao? Nếu tỷ rảnh nhất định sẽ tìm Mạch Mạch chơi, vậy thì bây giờ, Mạch Mạch về nhà trước được không?” Phụng Thiên Mị yêu kiều mỉm cười nói.

“Vậy khi nào thì tỷ mới rảnh?” Thương Lan Mạch chớp chớp đôi mắt hỏi.

“Ặc... Chờ sau khi hội hoa đăng kết thúc, tỷ sẽ có thời gian đến tìm đệchơi.” Phụng Thiên Mị rồi rắm một chút mới nói, tuy rằng lừa gạt tiểu hài tử là rất không tốt, nhưng mà nàng nào có thời gian rảnh rỗi để đi chơi với một ngốc tử đây!

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Thu Nhận Oản Diên

Edit: Yuuki **** Beta: ๓Jm๓๓ “Hội hoa đăng ư, Liễu Phong ca ca nói, ba ngày sau chính là hội hoa đăng, thế thì không phải là ba ngày sau tỷ tỷ có thể tìm Mạch Mạch chơi rồi!” Thương Lan Mạch suy tư một lát, liền vui sướng kêu lên.

Có điều, trong lòng hần cũng đã đoán được, sau hội hoa đăng Phụng Thiên Mị định quay về phủ Thừa tướng, xem ra, kế tiếp sẽ có trò hay không ngừng được diễn ra.

“Ừ.” Phụng Thiên Mị gật đầu.

“Thật tốt, đến lúc đó nhất định tỷ tỷ phải đến tìm Mạch Mạch nha!” Thương Lan Mạch nhắc nhở.

“Được.” Phụng Thiên Mị bất đắc dĩ đáp.

“Vậy Mạch Mạch về nhà trước đây.” Dứt lời, cũng không chờ Phụng Thiên Mị phản ứng, đã hoạt bát sôi nổi rời đi, Phụng Thiên Mị tròn mắt nhìn lên trời, cuối cùng cũng bỏ người này qua một bên.

Đám người Phụng Thiên Mị thuê xe ngựa đi về Thiên Phụng cư, dọc theo đường đi, mấy người đều không nói chuyện, bởi vì có một số chuyện, không phải ở chỗ nào cũng có thể nói được, ba người đều cho rằng như vậy, cho nên mới không có người nào mở miệng.

Thiên Phụng cư!

Xe ngựa chậm rãi dừng lại, sau khi Sở Oản Diên xuống xe, lúc nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, đã ngây ngẩn cả người, nhất thời trong đầu tuôn ra vô số

hình ảnh, vui vẻ có, đau khổ có, bây giờ, tất cả đã là cảnh còn người mất, tuy rằng trên tấm bảng kia đã đổi tên.

Lúc này Sở Oản Diên đã bắt chấp Phụng Thiên Mị, bản thân vọt vào trong phòng, nỗ lực tìm kiếm cái gì đó rất lâu, cảm nhận mùi vị đã lâu không thấy, nhưng mà, mọi thứ đều đã thay đổi, thay đổi rồi.

Đột nhiên: “bịch” một tiếng, Sở Oản Diên quỳ rạp xuống trước mặt Phụng Thiên Mị: “Tiểu thư, xin người hãy thu nhận Oản Diên, cho Oản Diên ở lại đi! Oản Diên sẽ tuyệt đối vâng lệnh nghe theo người, mặc kệ máu chảy đầu rơi, chỉ cần tiểu thư bằng lòng cho Oản Diên ở lại chỗ này.”

Nước mắt của Sở Oản Diên sớm đã rơi đầy mặt, khổ sở cầu xin, nhưng lại không có dáng vẻ hèn mọn, nếu có, cũng chỉ là cảm giác hoài niệm và không muốn đối với nơi đây mà thôi.

Kỳ thực, khi nhìn thấy phản ứng đầu tiên của Sở Oản Diên nhìn Thiên Phụng cư, Phụng Thiên Mị cũng đã đoán được đại khái. Mà lúc này, Phụng Thiên Mị đã hoàn toàn khẳng định, tòa viện này, chính là nhà của Sở Quán Diên, chính là phủ Sở tướng quân vì tạo phản mà cả nhà bị tội chém đầu ba năm trước đây.

Phụng Thiên Mị ngồi xuống, nâng Sở Oản Diên đứng lên, nói: “Về sau, nơi này chính là nhà của em, chúng ta chính là người nhà, là tỷ muội, ngày nào còn có Phụng Thiên Mị ta, sẽ không để người khác tổn thương Sở Oản Diên em, ta nhất định sẽ giúp em, giúp phụ thân của em rửa sạch oan ức, tự tay giết chết Thương Lan Hiên.

Minhnguyetgiatrang.wordpress.com

Thế nhưng, nếu như em phản bội hoặc bán đứng ta, ta cũng nhất định sẽ không tha cho em” Ở câu nói trước của Phụng Thiên Mị, còn có chút ám áp, ở câu nói sau, giọng nói của Phụng Thiên Mị đã tràn đầy cảnh cáo.

Tuy rằng bây giờ các nàng có chung một mục tiêu, đó chính là giết Thương Lan Hiên, các nàng chỉ có thể xưng là chiến hữu, cũng chỉ tạm thời đứng chung một chiến tuyến mà thôi.

Về phần sau đó, nàng không biết, dù sao nàng không có thuật đọc tâm, không biết đối phương đang suy nghĩ cái gì, cũng không hiểu rõ tính tình của đối phương, không biết đối phương có bán đứng mình hay không.

Cho dù không, các nàng cũng chỉ mới gặp mặt có một lần, mặc dù nàng không bài xích nữ nhân này, nhưng mà nàng cũng không cho rằng bản thân mình tốt bụng đến mức tín nhiệm tất cả mọi người, cho nên nàng luôn phải cảnh cáo trước.

Nếu như có một ngày người bên cạnh nàng bán đứng nàng, nàng tuyệt đối sẽ không chút do dự tiêu diệt hết, tuy rằng nàng không phải là người vô tình, nhưng mà người không vô tình cũng sẽ có lúc phải vùng lên.

“Phụng Thiên Mị?” Sở Oản Diên kinh ngạc tròn to hai mắt, không thể tin nhìn nữ tử đã giúp mình, trong lúc nhất thời đầu óc không kịp phản ứng.

“Đúng, ta là Phụng Thiên Mị, Phụng Thiên Mị bị Thương Lan Hiên giết chết ở đêm đại hôn, sau đó còn bị hủy thi diệt tích, ta gặp đại nạn không chết, không còn ngu ngốc, cho nên, nhất định Thương Lan Hiên sẽ chết ở trên tay ta.”

Phụng Thiên Mị vừa dứt lời, cừu hận vẫn luôn ẩn nhẫn nhất thời để lộ ra, nhìn thấy bộ dạng Thương Lan Hiên sống rất tốt, trong lòng nàng giống như là bị giày vò.

Sau một lát, rốt cục Sở Oản Diên cũng tiếp nhận chuyện của Phụng Thiên Mị, tuy rằng việc chạy trốn là rất khó tin, nhưng mà sự thật chính là như vậy. Lúc đầu nàng cũng cho rằng chuyện của Phụng Thiên Mị là do một tay Thương Lan Hiên thiết kế, nhưng lại không có chứng cứ, Thương Lan Hiên đúng thật là loại người ác độc!

Thư phòng Mạch vương phủ, Thương Lan Mạch mặc cẩm bào màu trắng ngồi ngay ngắn trước bàn, nhắm mắt, không người nào biết hắn đang suy nghĩ cái gì.

“Chủ nhân.” Lúc này, ngoài cửa truyền đến giọng nói của Liễu Phong.

“Vào đi.” Thương Lan Mạch chậm rãi mở mắt ra, thần nhiên phun ra hai chữ.

Lập tức, Liễu Phong với Liễu Trì đẩy cửa tiến vào.

“Thế nào?” Thương Lan Mạch hỏi.

“Quả nhiên Thương Lan Hiên phái người đi diệt khẩu, có điều toàn bộ đã bị giải quyết.” Liễu Phong nói.

“Ừ.” Thương Lan Mạch chỉ khẽ ừ một tiếng, cũng không nói thêm gì nữa.

Buổi chiều, ở bên này Phụng Vũ Cửu Thiên, Thương Lan Hiên và Thương Lan Việt trước sau đi tìm Bạch Nhan, hai người đều hứa có thể cho nàng vị trí Chính phi, nhưng không cách nào đạt được yêu cầu chỉ có một thê tử, bởi vì chuyện của Hoàng gia, cũng không đơn giản như chuyện của dân chúng bình thường.

Muốn quyền thế càng lớn, nhất định phải lôi kéo được càng nhiều người, muốn lôi kéo được nhiều người, nhất định không được từ chối nữ nhi của các

đại thần đó.

Cho nên, bọn họ làm không được, vì một Phụng Vũ Cửu Thiên mà vứt bỏ một thế lực trong triều.

Bạch Nhan cũng không trở mặt với bọn họ, vì bọn họ không âm thầm tiêu diệt Phụng Vũ Cửu Thiên, cho nên, Bạch Nhan vẫn đối đãi lễ độ với bọn họ như nhau, cho bọn họ hy vọng, để bọn họ đều dựa vào bản lĩnh của mình, nếu ai có thể lấy được tâm của Bạch Nhan, Bạch Nhan sẽ đi theo người đó, mà bọn họ cũng đều đáp ứng.

Chỉ là bọn họ không biết, cái mà bọn họ gọi là hy vọng, cũng là bị người khác đùa giỡn trong lòng bàn tay mà thôi.

Ba ngày, rất nhanh đã trôi qua, hội hoa đăng cũng đã tới.

Trong ba ngày này, đầu đường cuối ngõ đều bàn luận rất nhiệt tình về đề tài Phụng Vũ Cửu Thiên, quả thực rất nhanh việc buôn bán ở đó đã khiến việc buôn bán của các thanh lâu ở Vận thành bị lũng đoạn.

Hơn nữa, bây giờ đề tài về Thương Lan Hiên và Phụng Thiên Mị cũng có nhiều người lên nghị luận ở chỗ riêng tư, bọn họ đều sinh lòng ngờ vực nghi kỵ với Thương Lan Hiên.

Sáng sớm, Thiên Phụng cư.

Ánh mặt trời rực rỡ lấp lánh chiếu xuống sân, tạo thành một mảnh màu vàng.

Trong viện, Phụng Thiên Mị nằm trên ghế quý phi, cảm nhận ánh nắng ấm áp của mặt trời, sau hôm nay, nàng sẽ quay về phủ Thừa tướng, bắt đầu trả thù, tất cả những gì mà Phụng Thiên Mị đã phải chịu đựng, nàng đều muốn đòi lại hết.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Tài Tử Tài Nữ

Edit: Yuuki **** Beta: ๑Jmior Trên ghế đá, đám người Hồng Kiều, Sở Oản Diên cùng Tư Vân ngồi lẳng lẳng, không ai nói chuyện với ai, đều chờ Phụng Thiên Mị mở miệng, bởi vì, các nàng biết, Phụng Thiên Mị có chuyện muốn nói với các nàng.

Lúc này, Bạch Nhan đi vào, không chờ Bạch Nhan mở miệng, Phụng Thiên Mị đã mở mắt, thân nhiên hỏi: “Bạch Nhan, đã làm xong mọi chuyện chưa?”

“Dạ, tiểu thư, đều đã sắp xếp xong xuôi.” Bạch Nhan đáp.

“Tốt lắm, sau đêm nay ta sẽ trở về phủ Thừa tướng, Oản Diên tạm thời ở lại Thiên Phụng cư, để tránh gặp phải Thương Lan Hiên, bị hấn ta hạ độc thủ. Bạch Nhan cũng tạm thời ở Phụng Vũ Cửu Thiên, bốn người Tư Vân chia thành hai người một nhóm, mỗi ngày thay phiên ở Phụng Vũ Cửu Thiên với Bạch Nhan.

Phụng Thiên Mị lạnh nhạt nói, chẳng qua là, việc nàng bảo Bạch Nhan an bài không chỉ có những chuyện này, bởi vì có một số việc bí mật, chỉ có hai người các nàng mới biết được.

Phụng Thiên Mị để Bạch Nhan bố trí những con rắn trông coi trong ngoài Thiên Phụng cư, miễn cho có người đánh vào Thiên Phụng cư hoặc là bị Sở Oản Diên chú ý, bởi vì những con rắn này đều có linh tính, chỉ cần cảm giác được Thiên Phụng cư bị người ta tấn công, thì chúng sẽ phản kích.

Nhân tiện nàng cũng chọn ra những con rắn có linh tính khá mạnh, đi theo Hồng Kiều, bởi vì nàng phải về phủ Thừa tướng, ở đó khó tránh khỏi sẽ bị tính kế và hãm hại. Tuy rằng những người ở phủ Thừa tướng căn bản không thể làm tổn thương được nàng, nhưng mà Hồng Kiều lại không hề có năng lực phản kích, nàng cũng không thể một tác không rời nàng ấy, cho nên chỉ có thể để rắn đi theo bên cạnh bảo vệ nàng ấy.

“Dạ, tiểu thư.” Mọi người đồng thanh đáp.

Ban đêm, bên bờ hồ Minh Nguyệt, trên đường bên cạnh hồ người đến người đi vô cùng náo nhiệt, các loại đèn hoa đăng nhiều màu sắc lay động, chớp chòn tỏa ra các loại ánh sáng khác nhau, từng chiếc đèn màu, gió nhẹ lướt qua, ánh đèn lay động, khúc xạ ra nhiều hình thù đẹp để khiến mọi người mong đợi.

Trên bờ hồ có nhiều người đang ngồi, thả rất nhiều đèn hoa đăng xuống hồ, giữa hồ đầy du thuyền, khung cảnh rất náo nhiệt.

Trên con đường dài, trò chơi đồ đèn, náo nhiệt lạ thường, đặc biệt dễ thấy nhất là ở chỗ đám người đó, bên ngoài vây ba lớp người, thỉnh thoảng truyền đến tiếng hoan hô và tán thưởng

Đi vào, mới biết được hóa ra trong đám người tham gia đồ đèn, có một đám tuấn nam mỹ nữ hấp dẫn ánh mắt người khác, đám tuấn nam mỹ nữ này không phải là ai khác, mà chính là các tài tử tài nữ của Vân thành này, vốn không hèn mà gặp đều tụ tập ở chỗ này.

Một bên là Thương Lan Hiên mặc cẩm bào màu tím nhạt như quan ngọc, đề lộ ra uy nghiêm, tượng trưng cho thân phận. Bên cạnh là Tô Nhị Tịch mặc cẩm phục màu vàng nhạt, trên miệng luôn mỉm cười lộ vẻ hiền lành ôn nhu tao nhã, chim sa cá lặn, thanh thủy phù dung, nghiêng nước nghiêng thành, khiến ánh mắt mọi người đều tràn ngập kinh diễm.

Tiếp theo là Thẩm Hạo Diên mặc cẩm bào màu nâu, ngọc thụ lâm phong, thần thái như ngọc, cũng hấp dẫn không ít tiểu thư khuê các, còn có một số nữ tử lớn mật thỉnh thoảng nhảy cẫng mắt long lanh liếc nhìn.

Đứng bên cạnh Thẩm Hạo Diên là một nữ tử mặc hoa phục đỏ thắm, mắt ngọc mây ngai, nhưng lại cao ngạo kiêu căng, không coi ai ra gì. Người này chính là muội muội ruột thịt cùng một mẫu thân sinh ra với Thương Lan Hiên, một trong Tứ đại mỹ nữ của Thiên Vận, tài hoa kinh người, là công chúa thứ sáu của Hoàng đế, cũng là nữ nhi được sủng ái nhất, Thương Lan Mộng.

Minhnguyetgiatrang.wordpress.com

Đứng bên cạnh Thương Lan Mộng là một nữ nhân xinh đẹp đoan trang, quốc sắc thiên hương, cũng là một trong Tứ đại mỹ nữ tài nữ của Vân thành – Phụng Thiên Linh. Lúc này trong mắt Phụng Thiên Linh có vài phần bi thương, đặc biệt là lúc nhìn đến chỗ Thương Lan Mộng đứng, lại càng không cam lòng.

Sở dĩ nàng qua lại thân thiết với nữ nhân Thương Lan Mộng điều ngoa bốc đồng này, tất cả đều vì nam tử đứng cạnh nàng ta, Thẩm Hạo Diên tuổi còn trẻ mà đã lên làm Hàn Lâm đại học sĩ.

Nàng thích hắn, cũng không dám nói, tuy rằng nàng là tiểu thư Tướng phủ, lại còn có hào quang mỹ nữ tài nữ, nhưng nàng chỉ là một thứ nữ, trong mắt người đời, chung quy vẫn kém hẳn một bậc, huống chi nàng là một nữ tử, sao có thể thổ lộ với hắn chứ!

Nghĩ đến chuyện mình là thứ nữ, trong mắt Phụng Thiên Linh thoáng hiện lên thù hận, mối thù hận kia là đối với Phụng Thiên Mị, nếu không vì ả ta, mẫu thân nàng đã sớm có thể lên làm Chính thê, nàng đã sớm là nhi nữ của Chính thê. Có điều, bây giờ Phụng Thiên Mị đã chết, không tới nửa năm, phụ thân chắc chắn sẽ phù chính (từ thiếp lên làm vợ) mẫu thân, như vậy, nàng sẽ trở thành nữ nhi của chính thất rồi.

Nghĩ xong, trong lòng Phụng Thiên Linh mới bình tĩnh lại.

Nhưng mà ngoại trừ mấy người này ra, hai người đứng bên cạnh cũng kinh diễm không thua gì bọn họ, đặc biệt là nam tử áo lam kia, càng làm cho đám nữ tử liên tục vui sướng hô lên. Điều ảo tưởng có thể được hắn coi trọng, dù không được làm thê, thì dù làm thiếp bọn họ cũng bằng lòng.

Người này gia đình giàu nhất Vân thành, cũng chính là người đứng đầu Tứ đại công tử – Mộc Cẩm Thần, hắn khiến người khác cảm giác như được tắm mình trong gió xuân, phong thái cao nhã kia, khiến người khác khó có thể không liếc mắt nhìn.

Mà một nam một nữ bên kia cũng khiến mọi người kinh diễm, nhưng nếu so với đám người Thương Lan Hiên và Mộc Cẩm Thần thì có phần ảm đạm hơn. Bên kia cũng là một trong Tứ đại công tử Vân thành – Thương Lan Việt, Thương Lan Hiên mặc cẩm bào màu đen, mặt mày sáng sủa, phong thái hiên ngang, lúc này Thương Lan Việt đang cười mà như không cười, khẽ đưa quạt ngọc, không người nào biết hắn đang suy nghĩ cái gì.

Bên cạnh Thương Lan Việt cũng là một đại mỹ nhân chim sa cá lặn, quốc sắc thiên hương, mặc hoa phục màu xanh, người này chính là trưởng nữ của Chấn Uy Đại tướng quân, là một trong Tứ đại mỹ nữ tài nữ của Thiên Vận, cũng chính là Vương phi của Thương Lan Việt, Lạc Khuynh Dung.

Tuy rằng dung mạo và tài hoa của Lạc Khuynh Dung cùng Tô Nhị Tịch không phân cao thấp, thậm chí còn kém hơn Tô Nhị Tịch nửa phần, nhưng Tô Nhị Tịch lại hết sức ghen tị với Lạc Khuynh Dung. Bởi vì cùng là mỹ nữ tài nữ, vậy mà nàng ta lại là trưởng nữ được sủng ái yêu thương nhất trong nhà, vì sao nàng ta có thể trở thành Chính phi, mà nàng, chỉ là một Trắc phi.

Vốn nàng nghĩ rằng chỉ cần Phụng Thiên Mị chết đi, nàng sẽ ngồi vững vàng vị trí Chính phi, nhưng ai biết nửa đường lại nhảy ra một lão bản phía sau màn của Phụng Vũ Cửu Thiên – Bạch Nhan.

Tuy rằng bây giờ vị nữ tử tên Bạch Nhan kia không đáp ứng gả cho Vương gia, nhưng mà, khó bảo đảm sau này sẽ không! Chính phi của vương gia, thân phận địa vị tốt như vậy, nàng không tin, Bạch Nhan kia thực sự không muốn, sợ rằng ả đang chơi trò lật mềm buộc chặt với Vương gia đi!

Nghĩ vậy, Tô Nhị Tịch bỗng tức giận đến khó tiêu, nhưng mà, cũng không thể biểu hiện ra ngoài, chỉ có thể tự mình chịu đựng.

Có Tứ đại mỹ nữ tài nữ với Tứ đại công tử trong Ngũ đại công tử ở đây, những tài tử tài nữ khác coi như đều ảm đạm không phát sáng.

Về phần thần y công tử đến không hình đi không dấu vết- Giang Ngự Phong kia, mọi người rất ít khi gặp được, vì thế cũng không ai để ý đến hắn.

Chương 89: Thần Y Công Tử

Cho dù biết tính cách của hắc quái đản, nhiều lúc làm việc không coi ai ra gì, nhưng mà y thuật của Giang Ngự Phong rất kinh người, còn tạo nên một giai thoại truyền kỳ ở Thiên Vận, khiến hắc được liệt vào hạng thần.

Chẳng qua vì tính cách của hắc lập dị, không phải người nào hắc cũng đều cứu, thế nhưng hắc cứu người lại không cần được báo đáp, đặc biệt là dân chúng.

Ngay cả Hoàng thượng cũng đã vài lần mời hắc vào triều làm quan, đều bị hắc cự tuyệt.

“Năm nay Hiên vương đệ vẫn chiếm ba tài nữ, hai tài tử, xem ra, không cần so đấu cũng biết đội của Hiên vương đệ sẽ thắng.” Thương Lan Việt cười mà như không cười, giọng điệu có chút bất đắc dĩ nói.

“Hừ! Đương nhiên là chúng ta sẽ thắng, cho nên, hôm nay đèn hoa đăng Long Phụng chỉ có thể là của chúng ta.” Còn chưa chờ Thương Lan Hiên nói chuyện, Thương Lan Mộng đã cuồng ngạo nói, tràn đầy tự tin, nhưng nhiều hơn chính là tự phụ.

“Mộng Nhi, không được nói bừa, không phải bây giờ vẫn chưa so đấu sao?” Thương Lan Hiên ra vẻ trách cứ quát lớn, nhưng giọng điệu lại không có ý trách cứ, trái lại còn có chút thích thú đắc ý tán thành.

“Muội nói sai sao? Trận đấu đó đèn đêm nay, chúng ta nhất định sẽ thắng.” Thương Lan Mộng không phục, bĩu môi tức giận nói.

“Nếu muội còn nói bừa nữa, sau này đừng đi theo huynh.” Thương Lan Hiên trừng mắt, khuôn mặt giả vờ nổi giận.

“Hừ!” Thương Lan Mộng hừ lạnh một tiếng, không mở miệng nữa.

“Ha ha!” Thương Lan Việt chỉ đứng đứng cười một tiếng, cũng không nói gì, nhưng nụ cười kia lại có ý vị vô cùng sâu xa.

Mộc Cẩm Thần ngoại trừ lúc đến đây có chào hỏi bọn họ, sau đó vẫn không nói câu nào, trên khuôn mặt nho nhã bất động như Thái sơn chỉ lộ ra nụ cười nhạt, không mất lễ nghi.

“Oa! Thật đẹp!” Đột nhiên, một giọng nam ngây thơ truyền đến.

Lập tức chỉ thấy một nam tử mặc áo trắng như tiên giáng trần, ôn nhuận như ngọc, phong thái trác tuyệt đập vào mắt mọi người, trong lúc nhất thời khiến người ta có loại ảo giác, cho rằng đây là tiên nhân hạ phàm, trong nháy mắt ngay cả bốn người trong Tứ đại tài tử Thiên Vận cũng không nhận được liếc nhìn, nhưng rất nhanh đã biến mất.

Nếu hắc không phải là ngốc tử thì danh hiệu đệ nhất mỹ nam của Thiên Vận Hoàng triều, hắc hoàn toàn xứng đáng, có một số người không khỏi đồng tình với cảnh ngộ của Thương Lan Mạch, ngay cả Mộc Cẩm Thần và Thẩm Hạo Diên cũng có chút tiếc cho hắc.

Về chuyện vì sao Thương Lan Mạch lại trở nên ngu ngốc, cho dù bọn họ không chứng kiến, cũng hiểu rõ. Hoàng cung chính là một nơi ăn thịt không nhả xương, không chết đã là tốt lắm rồi.

Vốn là Thái tử cao cao tại thượng, nháy mắt mất thân qua đời, còn biến thành ngốc tử, nếu đây không phải là do có người thao túng thiết kế sao hắc lại rơi vào kết cục như thế này. Nói tới nói lui cũng là do thân phận của hắc hại hắc.

Vì Thương Lan Mạch là Vương gia, cho dù dân chúng không thích hắc, cũng không dám ngang nhiên trách mắng hay là nhục mạ hắc, chẳng qua, có người cảm thấy thân phận của mình cao quý, sẽ không để ý đến những điều này.

“Này! Ngốc tử, sao ngươi không ở lại Mạch vương phủ, ra đây xem náo nhiệt làm gì!” Thương Lan Mộng không chút lưu tình trách mắng Thương Lan Mạch, trong mắt tràn đầy chán ghét.

Thương Lan Mạch vừa nghe xong, nhất thời đôi mắt trong veo sáng như sao lộ ra kinh hoàng, cơ thể không khỏi lùi về phía sau, trông có vẻ như rất sợ hãi, lại vẫn không phục phản bác lại: “Ta không phải là ngốc tử.”

“Ha ha ha ha! Ngươi đã nói ngươi không phải là ngốc tử rất nhiều lần, thế nhưng sự thật chứng minh, ngươi chính là ngốc tử.” Thương Lan Mộng châm chọc cười to.

Minhnguyetgiatrang.wordpress.com

“Ngươi...” Thương Lan Mạch nổi đóa, nhưng lại không biết phải phản bác như thế nào, đúng hơn là không dám phản bác, đương nhiên, đây đều là những biểu hiện giả dối mà thôi.

Mộc Cẩm Thần có chút không nhìn nổi, đang chuẩn bị lên tiếng ngăn cản, liền nghe thấy một âm thanh mang theo vài phần khinh miệt truyền đến.

“Ha ha! Thì ra Lục công chúa đối xử với ca ca cùng cha khác mẹ của mình như vậy!” Dứt lời, chỉ thấy một nam tử mặc áo đỏ đi ra từ trong đám người.

Mái tóc đen không búi không buộc xoắn ở sau lưng, môi mỏng khẽ mở, cười như không cười, yêu nghiệt tà mị, khiến người ta cảm thấy ngoại trừ kinh diễm ra, còn không tự chủ được đắm chìm.

Mọi người thấy rõ người tới, lập tức phát ra tiếng ồn ào, ánh mắt kinh diễm nhìn nam tử thần long thấy đầu không thấy đuôi này, trong lúc nhất thời ngừng thở, sợ ảnh hưởng đến nam tử.

Nam tử mặc áo đỏ vừa xuất hiện, khiến Thương Lan Mộng cũng mặc váy áo đỏ lập tức trở nên âm đạm mờ nhạt, nhưng mà, Thương Lan Mộng lại không để ý chút nào, mà dường như còn vui vẻ.

Lúc này ánh mắt của Thương Lan Mộng tràn đầy vui sướng, hai gò má đã phồng hồng, mang theo ngượng ngùng của nữ tử, liếc mắt đưa tình với nam tử mặc áo đỏ kia, cố gắng để hắn chú ý, bày tỏ tình yêu của mình với y. Thế nhưng lại khiến nàng thất vọng, tuy rằng nam tử kia nói nàng, nhưng ngay cả liếc mắt nhìn nàng một cái cũng không có.

Lúc Thương Lan Việt với Thương Lan Hiên nhìn thấy nam tử mặc áo đỏ, trong mắt thoáng hiện lên vẻ âm u tàn nhẫn cùng không vừa lòng, bởi vì, y là một nhân vật nguy hiểm, có được y, sẽ có lợi, nhưng nếu làm cho y nổi giận, sẽ phải chịu đau khổ.

Cho nên, mặc dù hai người bọn họ đối với nam tử áo đỏ có nhiều bất mãn, cũng tạm thời không thể đối nghịch với y, bởi vì y chính là thần y Giang Ngự Phong.

Tuy rằng Giang Ngự Phong là thần y, nhưng dùng độc cũng xuất thần nhập hóa, so với y thuật cũng không kém. Hơn nữa, tính cách của Giang Ngự Phong quái đản, chưa bao giờ làm việc theo lẽ thường, ngay cả Hoàng thượng hắn còn không sợ, không sợ còn chưa tính, hơn nữa Hoàng thượng đối với Giang Ngự Phong này còn có chút kính trọng.

Lúc Thương Lan Mạch nhìn thấy Giang Ngự Phong, trong mắt cũng lập tức hiện lên cái gì đó, mang theo một chút mong đợi, rồi lại không dám hy vọng xa vời.

“Giang huynh, đã lâu không gặp.” Mộc Cẩm Thần mở miệng đầu tiên, giọng điệu tràn đầy lễ độ, không hề có thái độ giả tạo.

“Mộc huynh, đã lâu không gặp.” Giang Ngự Phong cũng lấy lễ đáp lại.

“Giang thần y đúng là xuất quỷ nhập thần đó!” Thương Lan Việt cười nhạt nói.

“Không phải cho tới nay Giang thần y đều không thích đến những nơi thế này sao? Sao tới nay lại đến đây?” Thương Lan Hiên cũng cười nhạt nói, nhưng nụ cười kia rõ ràng có chút không tốt lành.

“Ha ha! Hiên vương gia là đang nhắc nhở Giang mỗ, nơi này, Giang mỗ không thể tới sao?” Giang Ngự Phong cười mà như không cười, giọng nói kia bình thản không gợn sóng, nhưng lúc Thương Lan Hiên nghe được, lại có một chút mùi vị không vừa lòng.

“Giang thần y suy nghĩ nhiều rồi, Bồn Vương không có ý này.” Mặc dù Thương Lan Hiên rất không vui, nhưng vẫn cười xòa nói, Giang Ngự Phong này tính cách quái đản, nếu ở không đi gây sự với y, vậy hẳn chẳng phải là ở không tự mình đi chuyện sao.

Nhưng mà, như lời mọi người nói tính cách của Giang Ngự Phong quái đản như vậy, sao hắn lại dễ dàng từ bỏ ý đồ của mình được đây!

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 90: Lời Vàng Ý Ngọc

Edit: Yuuki **** Beta: ๓Jm๓๓ “Ồ! Vậy ý của Hiên Vương gia là gì?” Giang Ngự Phong vẫn cười như không cười, nhưng giọng nói và ánh mắt lại lộ ra chất vấn cùng hơi thở nguy hiểm.

Trong lòng Thương Lan Hiên cả kinh, không ngờ rằng Giang Ngự Phong này thực sự nắm lấy đề tài này không buông! Lần này đúng là hắn đã tính sai, Thương Lan Hiên âm thầm ảo não, nhưng không thể không cẩn thận ứng phó!

“Ha ha! Bồn Vương chỉ là không ngờ rằng Giang thần y sẽ đến mà thôi.” Giọng điệu của Thương Lan Hiên có vài phần lấy lòng nói, nhưng trong lòng lại rét lạnh một mảnh.

“Hội đèn lồng náo nhiệt như vậy, sao Giang Ngổ lại không đến chứ! Nghe nói, giải thưởng dành cho người đoạt giải nhất năm nay, chính là đèn hoa đăng Long Phượng một năm chỉ chế tạo một lần đó!” Giang Ngự Phong cũng không định so đo nhiều với Thương Lan Hiên, cười nhạt nói, nhưng trong nụ cười kia của hắn, rõ ràng lộ ra vẻ nhẹ nhõm giá lạnh.

“Thần y ca ca, huynh sẽ đoạt được sao?” Thương Lan Mạch tung tăng đi đến trước mặt Giang Ngự Phong, chớp chớp cặp mắt hỏi.

Đối diện với Thương Lan Mạch đôi mắt Giang Ngự Phong thoáng hiện lên vẻ mát mẻ, tuy rằng rất nhanh, nhanh đến mức người khác không thể phát hiện, thấy được ánh mắt đó Thương Lan Mạch, cũng hiểu rõ. Chẳng qua trong mắt Thương Lan Mạch cũng thoáng hiện qua vẻ khác thường, phảng phất như muốn truyền đạt cái gì đó, cũng chỉ có Giang Ngự Phong mới cảm thấy.

Thấy ánh mắt an ủi của Thương Lan Mạch, trong lòng Giang Ngự Phong càng hồ thẹn, lại càng đau lòng, nam nhân trước mắt này, rõ ràng chính là đứa con cưng của trời, lại phải chịu đựng đau đớn không thuộc về mình này.

Nhưng mà, mọi người thấy Thương Lan Mạch tới hỏi Giang Ngự Phong, đồng thời nảy sinh đồng tình và khinh thường, ngốc tử chính là ngốc tử, tính tình Giang thần y quái đản, ngay cả Hiên Vương cũng không nể mặt, huống chi là một ngốc tử đây!

Thế nhưng, lúc mọi người ở đây đều cho rằng Giang Ngự Phong cũng sẽ đối với Thương Lan Mạch như vậy, thì chỉ thấy Giang Ngự Phong mỉm cười, giọng nói hết sức âm áp nói: “Ta chỉ chuyên về y thuật, tài văn chương không có mấy, có điều, đèn hoa đăng Long Phượng kia hấp dẫn như thế, ta đây cũng không ngại thử xem.”

Minhnguyetgiatrang.wordpress.com

Mọi người đều không thể tin trọn to mắt, rõ ràng là không thể ngờ rằng Giang Ngự Phong sẽ đối xử với Ngốc Vương tốt như vậy.

“Chẳng qua không biết đây là đơn đấu hay là lập nhóm để đấu đây!” Giang Ngự Phong không để ý tới nét mặt của mọi người, trực tiếp hỏi.

Giang Ngự Phong vừa dứt lời, trong đám người liền có một nam nhân trung niên đi ra, hành lễ với mấy người xong, nói: “Trận đấu đèn hoa đăng là nhiều người tạo thành một nhóm, nhưng cũng có thể đơn đấu, trận đấu có bốn vòng, theo thứ tự là: giải đố, từ ngữ, làm thơ, tài nghệ, được nhiều người bình chọn nhất thì tính là thắng.”

Những luật này đã hết sức quen thuộc với mọi người, chẳng qua đây là lần đầu tiên Giang Ngự Phong đến đây, hơn nữa trước khi thi tài cũng phải nói rõ ràng điều luật.

“Ồ! Tốt lắm, vậy Mạch Vương có muốn cùng nhóm với ta hay không, nếu thắng, đèn hoa đăng Long Phượng liền thuộc về người, nếu thua, vậy liền quên đi.” Giang Ngự Phong nhìn Thương Lan Mạch, cười nhạt nói.

Thực ra căn bản hắn không nắm chắc phần thắng, chỉ xem vận khí mà thôi, thắng thua đối với hắn mà nói, căn bản là không quan trọng, tụ tập náo nhiệt, cứ chơi cho vui đi.

Một lần nữa mọi người lại sững sờ trước lời nói của Giang Ngự Phong, cái gì? Giang thần y này lại cùng một nhóm với Ngốc Vương? Nếu thắng, đèn hoa đăng còn là của Ngốc Vương.

Trong mắt của Thương Lan Hiên với Thương Lan Việt rất nhanh hiện lên cái gì đó, trong lòng bọn họ không hận mà đều bắt đầu ngờ vực, vì sao Giang Ngự Phong lại thân thiết với Thương Lan Mạch như vậy, rõ ràng là không quen biết, rồi lại dường như biết nhau, xem ra, phải tra xét thật kỹ.

“Có thật không?” Thương Lan Mạch vừa nghe được, vội vàng vui sướng kêu lên.

“Ừ.” Giang Ngự Phong cười nhạt khẽ ừ, sắc mặt ôn hòa, không còn gì khác, ở trong mắt người khác, căn bản cũng không thấy được có gì khác biệt. Chẳng qua là, lúc này Giang Ngự Phong cảm thấy chưa xót và bất đắc dĩ, vốn là một nam tử tốt đẹp, bây giờ lại phải giả vờ ngây ngốc ở trước mặt những người này, lại còn giả bộ rất sống động.

Nếu không phải là bọn họ quen biết nhau, sợ là hắn cũng cho rằng nam tử trước mặt hắn, thật sự là một ngốc tử.

Mà ở phía đối diện, Thương Lan Mộng thấy nam tử mà mình thầm mến lại cùng một nhóm với người mình ghét, sắc mặt lập tức đại biến, trên mặt lộ ra vẻ hung ác không hề che giấu.

“Sao huynh có thể cùng nhóm với một ngốc tử được chứ? Bốn công chúa không cho phép.” Thương Lan Mộng ngang ngược tức giận nói.

Sau khi nghe xong lời nói của Thương Lan Mộng, mọi người đều giật mình, đặc biệt là Thương Lan Hiên, cảm thấy sau lưng một trận lạnh lẽo, lập tức nổi giận nói: “Mộng Nhi, im miệng.”

Lúc này trong lòng Thương Lan Hiên đặc biệt lo lắng cho Thương Lan Mộng, Giang Ngự Phong cũng không phải là người dễ trêu chọc, huống chi, Thương Lan Mộng còn dùng giọng điệu ra lệnh cho hắn như thế, đây chính là chạm vào điểm mấu chốt của Giang Ngự Phong!

Mặc dù lo lắng, vẫn không quên chắn trước người Thương Lan Mộng, sợ Giang Ngự Phong giận dữ, sẽ làm gì đó Thương Lan Mộng, y chính là không phân biệt nam nữ, sẽ không thương hương tiếc ngọc.

Quả nhiên, sắc mặt của Giang Ngự Phong trầm xuống, hẳn không muốn nghe thấy người khác mắng Thương Lan Mạch là gốc tử, lại càng không muốn người khác dùng giọng điệu ra lệnh để nói chuyện với hắn, đương nhiên là ngoại trừ Thương Lan Mạch ra.

Nhưng khi chuẩn bị giáo huấn Thương Lan Mộng, bỗng có một giọng nữ truyền tới.

“Từ khi nào thì công chúa cũng có thể quản những người tới đây vậy, hay là Thiên Vận đã đổi chủ, lời nói của công chúa đã trở thành lời vàng ý ngọc rồi?” Âm thanh êm tai dễ nghe, nhưng cũng không hề kiêng kị mà tùy tiện châm chọc.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt của mọi người đều cực kỳ hoảng sợ, lời vàng ý ngọc, đây không phải là quyền lợi mà Hoàng Thượng mới có sao?

Nhất thời Thương Lan Mộng bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, hoảng hốt lo sợ, tuy rằng phụ hoàng cưng chiều nàng, nhưng từ trước đến nay rất căm hận người khác đối với người có dị tâm, hoặc là tạo phản, nếu để phụ hoàng biết được lời này, vậy thì coi như nàng xong rồi.

Lập tức, đám người không tự giác tạo thành một con đường, chỉ thấy một nữ tử áo trắng đi về phía mọi người.

Áo trắng như tuyết, nhẹ nhàng lay động theo gió, dáng người yếu điệu, đeo mạng che mặt, thần bí như tiên giáng trần. Tóc dài ngang hông bị gió thổi bay múa đầy trời, còn có vài sợi tóc nghịch ngợm bay về phía trước, đồ trang sức trên đầu không hoa lệ, chỉ cài một cây trâm bạch ngọc châu.

Tuy rằng không thấy rõ khuôn mặt của người vừa tới, nhưng đã khiến người ta cảm thấy đây là một tuyệt sắc khuynh thành, có một luồng khí chất cao quý tán ra từ trong xương cốt của người kia, mang theo lạnh lẽo và cao ngạo, liêu lĩnh, khiến người có định lực không tốt không khỏi có loại cảm giác bị áp bách.

Trong lúc nhất thời, mọi người đều bị nữ tử như tiên nữ trước mắt này làm cho kinh diễm, cũng có không ít ánh mắt ghen tị.

Ánh mắt Thương Lan Mạch chợt lóe, chẳng lẽ, là nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Tiên Đặt Cước Kinh Người

Edit: Yuuki **** Beta: ๖Jmieu Lúc nhìn thấy Giang Ngự Phong, trong mắt Phượng Thiên Mị vụt qua một tia kinh diễm, nếu nói Thương Lan Mạch là tiên giáng trần, vậy Giang Ngự Phong kia chính là yêu nghiệt. Một đại nam nhân mặc hồng y, chẳng những không khiến người ta cảm thấy phản cảm, ngược lại làm cho người ta vạn phần kinh diễm và cảm thấy đẹp mắt.

Ngũ quan tuyệt sắc vô cùng tà mị, dáng người cao lớn hết sức yêu mỵ, còn khiến người ta có cảm giác sâu không lường được.

Giang Ngự Phong thu hết vẻ mặt của Phượng Thiên Mị vào trong mắt, cũng nhìn ra được nữ tử trước mắt này không phải là người hiền lành, so với mình sợ rằng càng phiền phức và nguy hiểm hơn.

“Người đừng nói bậy nói bạ, lời vàng ý ngọc chính là quyền lợi mà chỉ Hoàng Thượng mới có.” Thương Lan Mộng bị dọa không nhẹ, cộng thêm ghen tị vì nữ tử trước mắt này lại có thể hấp dẫn nhiều ánh mắt như vậy, lúc này trong đôi mắt nàng tràn ngập oán độc, giọng điệu lại càng tức giận.

“Ồ! Phải không? Chẳng lẽ vừa rồi ta nghe nhầm ư?” Phượng Thiên Mị lạnh nhạt cười, trào phúng nói.

“Người...” Thương Lan Mộng ăn quả đắng, trong lúc nhất thời không biết phải phản bác như thế nào.

Trái lại Tô Nhị Tịch rất trấn định, ép buộc lòng ghen tị của mình xuống, dùng âm thanh bình tĩnh ôn nhu thanh nhã hòa nói: “Vị cô nương này nói quá rồi, lời vàng ý ngọc chính là quyền lợi mà chỉ Hoàng Thượng mới có, cô nương nói như vậy, chính là đại bất kính với Hoàng Thượng, nếu để Hoàng Thượng biết được, tuy rằng công chúa không tránh khỏi có liên quan, nhưng mà tội bịa đặt gây chuyện của cô nương cũng không nhỏ đâu!” Trong lúc này cử chỉ, phong phạm của tiểu thư khuê các hoàn toàn gạt bỏ hết.

Tuy rằng không biết khuôn mặt phía sau khăn che mặt của nữ tử này như thế nào? Nhưng chỉ dựa vào việc ả ta hấp dẫn ánh mắt của Thương Lan Hiên, trong lòng nàng hết sức không cam lòng.

Cho nên, lòng ghen tị nổi lên, nàng không thể không giúp Thương Lan Mộng nói chuyện, càng muốn gây khó khăn cho nữ tử này.

Minhnguyetgiatrang.wordpress.com

“Tô trắc phi chính là đệ nhất tài nữ Thiên Vận, làm sao biết rõ nàng ta có tội, mà vẫn còn giúp nàng ta thoát tội vậy! Chẳng lẽ đệ nhất tài nữ Thiên Vận cũng đã đổi người rồi. Những chuyện này cũng không phải do ta bịa đặt gây chuyện, mà là theo như lời vừa rồi của công chúa nói, thể hiện ra, đây chính

là chuyện mà mọi người có lỗi tai đều nghe thấy!” Phụng Thiên Mị cố ý nhấn mạnh ba chữ Tô trác phi, không nhanh không chậm chầm chọc nói.

Sau khi nghe xong lời nói của Phụng Thiên Mị, ánh mắt của mọi người nhìn Tô Nhị Tịch mang theo vài phần nghi hoặc, dường như đồng ý với lời nói của Phụng Thiên Mị, cũng có ý muốn tìm được đáp án từ trên người Tô Nhị Tịch.

“Cô nương...” Sắc mặt Tô Nhị Tịch lập tức trở nên trắng bệch, không nghĩ tới nữ tử này lại có thể phản bác như vậy, còn rất chú ý đến cách xưng hô để làm nhục nàng. Hơn nữa ba chữ Tô trác phi kia, hung hăng đánh vào lòng nàng, rất khó chịu.

Thấy Thương Lan Mộng với Tô Nhị Tịch đều bị ăn quả đắng, ánh mắt của mọi người khi nhìn Phụng Thiên Mị đều không tự chủ được mà mang theo bội phục.

“Hừ! Ngươi lại dám khinh thường Vương tẩu của ta như thế, vậy không bằng đấu một trận phân thắng thua, thế nào?” Trong mắt Thương Lan Mộng hiện lên một tia tính kế.

Hừ! Nàng không tin, có ai thật sự vượt qua được Tô Nhị Tịch, tuy rằng tài hoa của nàng cũng xem như ngang với tài nữ, nhưng trong lòng nàng, Tô Nhị Tịch mới là độc nhất vô nhị, người mà nàng sùng bái.

Thương Lan Mộng vừa nói lời này xong, mọi người liền biết nàng có chủ ý gì, nhưng cũng không phản bác, bọn họ đều muốn nhìn xem rốt cuộc nữ tử cuồng vọng này có bao nhiêu bản lĩnh.

Tất nhiên, ngoài ra còn có mấy người được gọi là Ngũ đại công tử kia nữa, chẳng qua là Mộc Cẩm Thần, Giang Ngự Phong và Thẩm Hạo Diên không có dáng vẻ khinh thường hay xem cuộc vui, chỉ bình thản, hoặc mang theo chút mong đợi.

Trong lòng Thương Lan Mịch hiện lên một chút lo lắng, không biết nàng có thể thắng hay không.

“Nếu đã muốn thi đấu, dù sao cũng phải có chút cá cược chứ!” Phụng Thiên Mị khẽ cười nói.

Thương Lan Mộng và Tô Nhị Tịch vốn tràn đầy tự tin, nhưng khi nhìn thấy bộ dáng nhẹ nhàng như mây trôi gió thổi của Phụng Thiên Mị, không nhận được có chút thiếu tự tin. Nhưng sau đó liền thay đổi ý nghĩ, trận đấu này cũng không phải là một chọi một, hơn nữa các nàng cũng không tin, nữ tử này thật sự có tài hoa và năng lực lớn như vậy.

“Vậy cô nương muốn đặt cược cái gì?” Tô Nhị Tịch không nhanh không chậm cười nhạt nói, vẻ mặt vẫn như cũ biểu hiện đầy đủ thái độ phong phạm của tiểu thư khuê các, không tự ti, cũng không tự phụ.

“Nếu như người thua, danh hiệu đệ nhất mỹ nữ và đệ nhất tài nữ Thiên Vận sẽ thuộc về ta, và lại, ta muốn Tô Nhị Tịch – người, ở trước mặt mọi người nói người không bằng ta, về phần ta là ai, sau khi trận đấu kết thúc, tự sẽ có kết quả.” Phụng Thiên Mị cười nhạt nói, không phải nàng cố tình làm ra vẻ thần bí, mà là muốn cho ả thua đến hộc máu.

Ha! Đệ nhất mỹ nữ tài hoa lại không bằng một ngốc tử, đó là chuyện mất mặt cỡ nào! Nàng chính là muốn từ từ đòi lại những thứ bọn họ để ý, nghĩ vậy, trong lòng Phụng Thiên Mị liền cảm thấy có chút vui sướng.

“Hừ! Ngươi đeo khăn che mặt, ai biết được ngươi có phải là người xấu xí hay không đây!” Thương Lan Mộng khinh thường giễu cợt nói! Nữ nhân cố làm ra vẻ thần bí này, lại muốn đấu với đệ nhất mỹ nữ tài hoa của Thiên Vận, quả thật là tự tìm đường chết, lại còn vọng tưởng muốn danh hiệu đệ nhất mỹ nữ cộng tài nữ của Thiên Vận.

“Sau khi trận đấu kết thúc sẽ biết, công chúa cần gì phải vội vàng như thế chứ! Hay là các người sợ.” Phụng Thiên Mị mang theo mấy phần giễu cợt khiêu khích nói.

“Ngươi.” Sắc mặt của Thương Lan Mộng lập tức u ám, ánh mắt oán độc nhìn Phụng Thiên Mị, nhưng không nói ra lời.

“Vậy nếu cô nương thua thì làm sao?” Tô Nhị Tịch hỏi.

“Toàn quyền xử trí.” Phụng Thiên Mị lạnh nhạt đáp.

“Được, ta đấu.” Tô Nhị Tịch khẽ cắn môi, đáp.

Tuy rằng nàng không hiểu vì sao nữ tử áo trắng này lại khiến nàng có cảm giác bất an, nhưng từ trước đến nay nàng chưa từng thua, ngay cả đệ nhất tài nữ của ba nước lớn phụ thuộc vào Thiên Vận cũng không phải là đối thủ của nàng, nàng không tin, nữ nhân trước mắt này thực sự có năng lực đấu lại nàng.

Có lẽ, mình chỉ là quá để ý đến danh hiệu đệ nhất tài nữ và đệ nhất mỹ nữ, cho nên mới cảm thấy bất an!

“Có điều ta lại nghĩ thứ ta muốn, nếu chỉ là một cái danh hiệu, vậy thì quả thật không có tính khiêu chiến, không bằng chúng ta lại cược thêm cái gì đó đi!” Phụng Thiên Mị giả vờ suy tư, nói.

Ừm! Nếu như đã chơi, vậy thì dứt khoát chơi lớn một chút, trong lòng Phụng Thiên Mị hiện lên chút giảo hoạt.

“Vậy cô nương muốn cược thêm cái gì?” Tô Nhị Tịch rõ ràng không chút kiên nhẫn hỏi.

“Ba vạn lượng hoàng kim.” Phụng Thiên Mị nhẹ nhàng như mây trôi gió thổi nói.

Xôn xao...

Nhất thời phía dưới tất cả xôn xao, ánh mắt đồng loạt dừng trên người Phụng Thiên Mị, hai mắt tròn to hiện đầy không thể tin nổi, ba vạn lượng hoàng kim, đây đúng là một con số rất lớn! Ngay cả Ngũ đại công tử tự xưng là thái sơn bất động cũng ngây ngẩn cả người.

Từ đại mỹ nữ tài nữ sợ tới mức trực ngây ngốc, nhất là Tô Nhị Tịch và Thương Lan Mộng, sau khi khiếp sợ qua đi, cùng một lúc đều phát ra oán hận, chẳng qua là Tô Nhị Tịch không thể che dấu như Thương Lan Mộng mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Cuộc So Tài Đêm Hoa Đăng

“Cái gì? Ba vạn lượng hoàng kim?” Tô Nhị Tịch vẫn còn có chút hoài nghi vào lỗ tai của mình, ba vạn lượng hoàng kim, đó chính là ba mươi vạn lượng bạc trắng. Mặc dù ba mươi vạn lượng bạc trắng đối với Vương phủ mà nói, xuất ra rất dễ dàng, chẳng qua, đó là số lượng không nhỏ! Có thể mua được mấy tòa đại viện từ đấy.

“Làm sao? Đường đường là đệ nhất tài nữ Thiên Vận lại ngễnh ngãng ư! Ngay cả lời ta nói cũng không nghe rõ, xem ra, danh hiệu đệ nhất tài nữ này thật đúng là muốn đổi người rồi.” Phụng Thiên Mị cười nhạo nói.

“Cô...” Tô Nhị Tịch nổi dóa, sắc mặt lúc trắng lúc xanh. Chết tiệt, dám nói nàng đường đường là đệ nhất tài nữ Thiên Vận lại bị ngễnh ngãng, đây quả thực là nhục nhã quá lớn.

Nhưng mà, dù tức giận đi chăng nữa, nàng cũng không thể không kiêng rè chút nào nhìn Thương Lan Mộng thể hiện ra, cho nên, nàng không thể làm gì khác hơn là bất lực nhìn Thương Lan Hiên, trên mặt tràn đầy điềm đạm đáng yêu.

Thương Lan Hiên thấy Tô Nhị Tịch bị ủy khuất như vậy, tất nhiên cũng đau lòng, vốn đang cảm thấy nữ tử áo trắng này kinh diễm, nhưng sau khi nàng ta ba lần bốn lượt làm nhục Tô Nhị Tịch, sắc mặt Thương Lan Hiên đã sớm trầm xuống rồi.

Nữ tử trước mắt này khiến cho hắn nghĩ đến hai người, một người là ở trên hồ Minh Nguyệt ba lần làm nhục hắn, là nữ tử thanh lâu tên Phù Vân, tiếp đó là cái tên nam tử ở Phù Hương viện, trước làm nhục hắn, sau lại cứu đi Sở Oán Diên cô nhi của Sở Phi Di.

Sau đó hắn đã phái sát thủ đi diệt Sở Oán Diên, nhưng những sát thủ kia lại có đi không có về, hơn nữa, mấy ngày nay, phái người khác đi tìm, cũng đều không tìm được.

Mặc dù giọng nói của mấy người kia khác nhau, thế nhưng giọng điệu, lại giống nhau như đúc, cuồng ngao, phách lối, nói chuyện lại không có chút nào kiêng kỵ, dường như là cố ý gây chuyện với hắn, vì cái gì mà bọn họ lại như vậy? Rốt cuộc có mục đích gì?

“Ha ha ! Ba vạn lượng hoàng kim thì ba vạn lượng, cô nương cũng không cần phải mở miệng không tha người như vậy, cũng đừng nhất thời nhanh miệng khoe khoang. Chỉ có điều cô nương cần phải biết, cuộc so tài này không phải một đấu một, mà là hợp thành đội để tranh tài, cô nương nhất định muốn đấu sao?” Thương Lan Hiên không uy nghiêm không tức giận cười nhạt nói, đáy mắt lại thoáng hiện một chút khinh bỉ và khinh thường khó có thể phát hiện được.

Đúng, hắn khinh bỉ Phụng Thiên Mị, cũng khinh thường Phụng Thiên Mị, cao ngạo lại tự phụ như hắn, tài văn chương trên hắn, ngoại trừ Thẩm Hạo Diên, sợ rằng thật sự không thua ai.

Minhnguyetgiatrang.wordpress.com

Huống chi, Thẩm Hạo Diên đứng ở bên cạnh hắn, hơn nữa, hắn cũng tin tưởng tài năng của Tô Nhị Tịch, đối phó nữ nhân này, nhất định là dư dả rồi.

“Được, chỉ có điều nói miệng không bằng chứng, mọi người làm chứng, chúng ta cùng viết giấy làm chứng cứ, như thế nào?” Phụng Thiên Mị nói.

Không phải là nàng sợ Thương Lan Hiên dối ý, nếu như hắn thật sự dối ý, nàng sẽ trực tiếp phế bỏ hắn, thế nhưng, vì để cho hắn không thể nào chối cãi, vẫn nên viết giấy làm bằng chứng thì tốt hơn.

“Được” Thương Lan Hiên cũng sáng khoái đáp.

Một lát sau, giấy trắng mực đen đã viết xong, chia làm hai bản, mỗi người đều in dấu tay lên. Bởi vì bây giờ Phụng Thiên Mị chưa thể để lộ tên, cho nên

chỉ có thể in dấu tay mà thôi.

“Được rồi, như vậy tiếp đó, các vị đang ngồi tham gia cuộc so tài tranh đoạt hoa đăng này, cũng có thể đặt tiền cuộc, đặt ta cùng với Tô trác phi ai thắng ai thua, đặt một đèn mười.” Phụng Thiên Mị nói.

Nàng biết, những người này là sẽ không đặt cược vào nàng, không nói bọn họ không biết thế lực của nàng, chỉ dựa vào đội của Thương Lan Hiên đã chiếm năm đại tài tử tài nữ Thiên Vận, mà bên này Phụng Thiên Mị lại một người một ngựa, coi như nàng tài hoa xuất chúng, sao có thể hơn được năm đại tài tử tài nữ đây!

Quả nhiên, sau khi mọi người nghe xong, đều ríu rít đặt cược đội của Thương Lan Hiên, mà bên này Phụng Thiên Mị không có một ai đặt cược, không đúng, có một người đã đặt tiền cược.

“Nhìn xem, ngốc tử chính là ngốc tử, một khi đặt cược cũng sẽ không thắng.” Lúc này, Thương Lan Mộng khinh bỉ giễu cợt nói.

“Hừ! Ta tin tưởng tỷ tỷ sẽ thắng.” Thương Lan Mạch không phục phản kích nói.

Thật ra thì, hẳn cũng không có tự tin trăm phần trăm là nàng sẽ thắng, dẫu sao đối thủ của nàng đều không ngồi không, huống chi lại là lấy một địch nhiều, mặc dù rất không công bằng, thế nhưng kết cục đã định như vậy, hẳn cũng không thể làm gì khác được.

Chỉ là, hẳn biết, nàng sẽ không làm chuyện mà bản thân mình không nắm chắc, nếu nàng đã tự tin như vậy, hẳn tin nàng thì có làm sao đâu!

Phụng Thiên Mị thấy vậy, khóe miệng dưới khăn che mặt khẽ nở nụ cười tà mị, cặp mắt hơi nheo lại, giọng điệu tuy ngông cuồng nhưng lại hết sức âm áp nói: “Không tệ, trẻ con rất dễ dạy, tối nay, tỷ tỷ không chỉ giúp cho đệ thắng tiền, còn thắng được đèn hoa đăng Long Phụng đưa cho đệ chơi.”

Phụng Thiên Mị lời vừa dứt, khóe miệng mọi người không khỏi hơi co giật, giọng điệu thật là cuồng vọng, hơn nữa, lại muốn lấy hoa đăng Long Phụng thắng được cho ngốc tử chơi.

“Được” Thương Lan Mạch mừng rỡ đáp.

“Hừ! Quả thực là không biết sống chết, vậy tối nay, ta sẽ để cho ngươi thua hoàn toàn triệt để.” Thương Lan Mộng oán độc nhìn Phụng Thiên Mị nói! Rõ ràng chỉ có một mình, dựa vào cái gì mà ả ta lại tự tin như vậy, lớn lối và cuồng vọng như thế.

Phụng Thiên Mị cũng không giận, chẳng qua là khinh thường liếc nhìn Thương Lan Mộng, hừ! Đúng là loại nữ nhân có ngực không có não.

Thấy Phụng Thiên Mị coi thường mình, sắc mặt Thương Lan Mộng lúc trắng lúc xanh, rất là khó coi, nhưng lại không lời có nào để nói.

Bởi vì lần tranh giải này có dính dáng đến tiền đặt cược kinh người, cho nên rất nhiều người vốn ôm may mắn đến dự thi, tất cả đều không tham gia, bây giờ chỉ còn lại đội của Tô Nhị Tịch, đội của Thương Lan Việt, đội của Phụng Thiên Mị mà thôi. Mà ngoại trừ Ngũ đại công tử sẽ tranh tài cùng với ba tổ viên ở vòng ngoài, còn dư lại đều đã được xác định, chờ bắt đầu tranh tài.

Nam nhân trung niên chủ trì đã thấy chia xong đội, liền nói: “Vòng thứ nhất, giải đỏ, quy tắc tranh tài, tổng cộng mỗi đội có mười hai lần đổ đèn, thời hạn một nén nhang, đội nào có nhiều người đoán đúng nhất, sẽ thắng cuộc.”

“Hừ! Chúng ta thi trước.” Thương Lan Mộng liếc nhìn Phụng Thiên Mị một cái, cao ngạo lạnh nhạt nói.

“Một nét đưa ngang một nét dài, phẩy một cái đến Nam Dương (南洋), Nam Dương có người chỉ dài một tấc (寸长).”

“Chữ: Thịt (肉)”

“Chữ thập (十) đối với chữ thập, mặt trời (太阳) nhìn trăng sáng (月亮), đoán một chữ.”

“Chữ : Hường (朝)”

Mười hai đề đã đáp xong, cũng đã xuất ra rồi, đội Tô Nhị Tịch trả lời đúng mười một đề, mặc dù mấy người bọn họ có một chút không cam lòng, thế nhưng đáp đúng mười một đề trước đó coi như chưa từng có, nếu chỉ có một mình, chưa chắc đã đáp được.

Ánh mắt bọn họ nhìn về phía Phụng Thiên Mị mang theo chút ít khinh thường cùng khiêu khích, bọn họ cũng không tin, nàng có thể đáp được mười hai đề.

Mọi người thấy vậy, cũng không khỏi cảm thấy đồng tình với Phụng Thiên Mị, ngay cả năm đại tài tử tài nữ đều không thể đáp hết toàn bộ mười hai đề, làm sao nàng có thể đáp được đây!

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 93: Lấy Một Địch Nhiều

Đến ngay cả Giang Ngự Phong và Mộc Cẩm Thần cũng có chút ít bất đắc dĩ lắc đầu một cái, ba vạn lượng hoàng kim, còn cộng thêm tùy ý xử trí, xem ra, nữ tử này muốn rơi vào hang hổ rồi.

Đội thứ hai tranh tài là đội Thương Lan Việt, mặc dù hai người Lạc Khuynh Dung và Thương Lan Việt tài hoa đều xuất chúng, thế nhưng dấu sao ít không địch lại nhiều, cộng thêm thời gian có hạn, cho nên, mới đáp đúng bảy đề.

Bây giờ, đến Phượng Thiên Mị rồi.

“Nếu như bây giờ ngươi nhận thua, Bồn công chúa có lẽ sẽ xử lý nhẹ, nếu như ngươi có ý thi đấu, thì đừng trách Bồn công chúa hạ thủ không lưu tình.” Thương Lan Mộng khẽ nói, mặc dù nói lời như vậy, nhưng trong mắt nhưng không phải là không có chút ác độc.

Phượng Thiên Mị lạnh lùng giễu cợt, xử lý nhẹ, là khiến nàng chết vui sướng hay là khiến nàng sống không bằng chết đây? Nàng không tin ả ta sẽ xử lý nhẹ, ả ta chính là hận không chém được nàng ra thành muôn mảnh! Có điều phải đợi ả ta có cái bản bản lĩnh lấy mạng nàng đã.

“Công chúa, hôm nay người chưa súc miệng hay là ăn phải ăn cứt chó, sao miệng người lại thối như vậy.” Phượng Thiên Mị không chút lưu tình giễu cợt nói, còn tỏ vẻ chán ghét quay đầu đi.

“Phi” mọi người không nhịn được bật cười, nhưng rồi lại không dám cười nữa.

“Ngươi, thật là to gan, dám làm nhục Bồn công chúa, xem ra hôm nay Bồn công chúa không giáo huấn ngươi là không được.” Thương Lan Mộng then quá hóa giận nói, đi về phía Phượng Thiên Mị dơ tay lên.

Còn chưa kịp đến gần Phượng Thiên Mị, liền bị Thương Lan Hiên quát :” Mộng Nhi, dừng tay.”

Minhnguyetgiatrang.wordpress.com

“Hoàng huynh, nhưng ả ta...” Thương Lan Mộng bởi vì bị Thương Lan Hiên quát mà dừng lại động tác trên tay, nhưng tay vẫn không để tay xuống, bắt mắt nhìn về phía Thương Lan Hiên.

“Lời của huynh, muội cũng không nghe sao?” Thương Lan Hiên hơi giận nói, hần vô cùng nhưc đầu vì vị muội muội này, thua thiệt là muội ấy hay là Tứ đại tài nữ đây! Không có nào như vậy, đều là do phụ hoàng mẫu phi chiều hư mà, cũng không nhìn xem một chút ở đây là những loại người gì.

“Nhưng mà...” Thương Lan Mộng không cam lòng, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt âm trầm của Thương Lan Hiên nàng đành thu tay về, chỉ có thể oán độc nhìn Phượng Thiên Mị, ánh mắt lóe lên sát ý (ý định giết người).

“Xích xích... chủ nhân, nữ nhân này nổi lên sát ý đối với người.” Huyết Xà nói.

“Hừ! Như vậy ả cũng đừng mong thoát khỏi tay của ta.” Phượng Thiên Mị thầm nghĩ, trong lòng cũng xuất hiện chút ý lạnh.

“Thu hồi sát khí của ngươi lại, nếu không, ta không dám hứa chắc ngươi có thể sống được qua đêm nay.” Trong lòng Phượng Thiên Mị nhin xuống tức giận, lạnh lùng cảnh cáo nói.

“Ngươi...” Sau khi Thương Lan Mộng nghe xong, muốn nói gì, nhưng nhìn thấy ánh mắt Phượng Thiên Mị mang theo âm u lạnh lẽo, cả người không nhịn được ngẩn ra, sau lưng cảm thấy một trận rét lạnh, có chút sợ hãi ánh mắt của nàng, trong lúc nhất thời, sát ý nổi lên trong mắt đã biến mất chỉ trong nháy mắt.

Mà mọi người thấy Phượng Thiên Mị lạnh lùng như vậy, cũng không khỏi sửng sò, nhưng cũng không nói gì.

Sau đó, đến Phượng Thiên Mị giải đề.

“Ba miệng (三口) chồng lên nhau, chớ đoán hình tam giác.”

“Chữ: mắt (目)” Phượng Thiên Mị đáp lại.

“...”

Xôn xao...

Mười hai đề qua đi, lập tức truyền tới một trận tiếng ồn ào, cặp mắt của mọi người khiếp sợ, ở bên trong hiện không thể tin, đúng hơn là kinh diễm.

“Cái gì? Mười hai câu đố chữ, hoàn toàn có thể đáp đúng.”

“Phải đấy! Năm tài tử tài nữ của đội Hiên Vương, lại không sánh bằng một tiểu nữ tử.”

“Xem ra, Tô trắc phi muốn nhường lại danh hiệu đệ nhất tài nữ cho người có tài rồi.”

“Không nghĩ tới nữ tử này lại lợi hại như vậy.”

“.....”

Mọi người ngơ ngác một câu ta một câu, hoàn toàn không để ý đến sắc mặt tái xanh của Thương Lan Hiên đan xen trong đám người.

Đặc biệt là Tô Nhị Tịch, Phụng Thiên Mị có thể đoán ra mười hai câu đố chữ quả là đã quá đã kích nòng rồi, bây giờ những người này còn nói nòng muốn nhường lại danh hiệu đệ nhất tài nữ cho người có tài, điều này bảo sao nòng không tức, không cam lòng được chứ?

Khóe miệng Giang Ngự Phong và Mộc Cẩm Thần khẽ nhếch lên, có chút thương thức quan sát Phụng Thiên Mị, nữ tử này cuồng vọng, nhưng dường như nòng có tư cách cuồng vọng. Không ai thấy, đáy mắt Thương Lan Mịch chợt lóe lên ý cười nhưng vẫn là bộ dạng ngây thơ u mê nhìn tất cả mọi chuyện.

Thương Lan Việt và Lạc Khuynh Dung vốn đối với lần thi đấu này cũng không bắt kỳ hy vọng nào, bây giờ thấy đám người Thương Lan Việt lại bại bởi một nữ tử, trong lòng cảm thấy hả lòng hả dạ.

“Ặc... Trận thi đấu đầu tiên, bạch y cô nương thắng.” Bởi vì không biết tên của nòng, mà thấy nòng mặc y phục màu trắng, cũng chỉ có thể gọi nòng là bạch y cô nương mà thôi.

Nhưng mà, trải qua cảnh cáo vừa rồi của Phụng Thiên Mị, lúc này ánh mắt Thương Lan Mịch nhìn Phụng Thiên Mị chỉ có ghen tị, không cam lòng lại không dám lộ ra sát ý. Tô Nhị Tịch và Phụng Thiên Linh không cam lòng cắn cắn môi, nhưng không nói gì.

“Đề tài thứ hai là tiếp câu, mỗi một câu chữ thứ nhất và chữ thứ ba không thay đổi, đội nào đáp được nhiều sẽ thắng cuộc, bây giờ bắt đầu, thiên ngôn vạn ngữ.” Người chủ trì nói.

“Thiên sơn vạn thủy” Đội Thương Lan Hiên đáp.

“Thiên tư vạn tượng” Đội Thương Lan Việt đáp.

“Thiên ti vạn lý” Phụng Thiên Mị đáp.

“Thiên quân vạn mã” Đội Thương Lan Hiên đáp.

“Thiên đầu vạn tự” Đội Thương Lan Việt đáp.

“Thiên ân vạn tạ” Phụng Thiên Mị đáp.

Mấy lượt kế tiếp, đội Thương Lan Việt không đáp được.

“Thiên sâu vạn hận” Đội Thương Lan Hiên đáp.

“Thiên đao vạn quả” Phụng Thiên Mị đáp.

Lại mấy lượt kế tiếp, dường như đội của Thương Lan Hiên cũng nghèo từ, thậm chí suy nghĩ mãi, đột nhiên nói: “Thiên sơn vạn hác”

Vì vậy Phụng Thiên Mị dừng dừng nói: “Thiên thu vạn đại”

Rốt cuộc đội của Thương Lan Hiên cũng im lặng, rất rõ ràng, Phụng Thiên Mị thắng.

Trên đài tiếng của người chủ trì vang lên: “Vòng thứ hai, bạch y cô nương thắng, nếu lại thắng nữa, vòng thi đấu thứ tư miễn so tài.”

Nếu lại thắng nữa, có thể không cần tiến hành lần so tài thứ tư, vậy thì rất tốt! Vì tạm thời nòng không muốn để bại lộ kỹ năng đánh đàn của mình, nòng vốn cũng chỉ tính thắng ba trận mà thôi. Ngũ đại công tử ở nơi này, khó tránh khỏi sẽ bởi vì tiếng đàn của nòng mà nhận ra nòng có quan hệ với Phụng Vũ Cửu Thiên.

Lần này, lại một lần nữa toàn trường kinh diễm, thắng liên tiếp hai trận, hơn nữa còn là lấy một địch nhiều, ánh mắt mọi người nhìn Phụng Thiên Mị đã không còn là coi thường mà là khâm phục và sùng bái, rồi rít hổi hận không thôi vì mình đã đặt cược Thương Lan Hiên thắng cuộc.

“Đề thứ 3 là làm thơ, sắp đến tết Thất Tịch rồi, ba đội hãy làm một bài thơ đi.” Người chủ trì nói.

Vẫn là đội của Thương Lan Hiên thi trước, lần này Tô Nhị Tịch đấu trước, ánh mắt Tô Nhị Tịch phức tạp nhìn Phụng Thiên Mị, chậm rãi mở miệng.

* Thiên ngôn vạn ngữ: ngàn vạn lời muốn nói

* Thiên sơn vạn thủy: nói người đi rất xa, qua nhiều núi nhiều sông

* Thiên tư vạn tượng: ngàn vạn mong nhớ

- * Thiên ti vạn lữ: ý chỉ quan hệ mật thiết, rồi ren
- * Thiên quân vạn mã: quân đông ngựa mạnh
- * Thiên đầu vạn tự: Ngàn lời vạn chữ
- * Thiên ân vạn tạ: cảm ơn ân huệ ngàn vạn lần
- * Thiên sâu vạn hận: muôn nghìn sâu hận
- * Thiên đao vạn quả: chém ngàn vạn nhát đao
- * Thiên sơn vạn hác: nghìn núi vạn khe
- * Thiên thu vạn đại: muôn đời thiên thu. Âm chỉ thời gian lâu dài, đời đời kiếp kiếp

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Không Phải Vật Trong Ao

Edit & Beta: ๓Jm๓๓

“Hải ngoại đồ văn cánh cửu châu,

Tha sinh vị bốc, thử sinh hư.

Không văn hồ lữ minh tiêu tích,

Vô phục kê nhân báo hiếu trù.

Thử nhật lục quân đồng trú mã,

Đương thời thất tịch tiểu Khiên Ngưu.

Như hà tứ kỷ vi thiên tử,

Bất cập Lư gia hữu Mạc Sầu?”

Dịch thơ: Võ Khắc Triền

Ngoài bể nghe đồn có chín châu

Kiếp này chưa chắc, chắc chi sau?

Chỉ nghe hồ lữ đêm khuya mở

Nào thấy kê nhân sáng gọi châu

Đương độ lục quân cùng đóng ngựa

Nhớ đêm thất tịch ngừng cười Ngâu

Than ôi, bốn kỷ trên ngôi báu

Mà kém nhà Lư có Mạc Sầu

Dịch nghĩa : Nguồn thi viện.net

Nghe đồn thiên hạ có chín châu

Kiếp sau chưa biết thế nào, kiếp này thế là thôi

Luống nghe đoàn quân hùng khoa mỡ ban đêm
Không còn thấy viên quan kê nhân báo thê sớm
Ngày ấy toàn thê quân lính đều dừng ngựa, không chịu tiến bước
Nhớ lại buổi xưa, đêm mừng bảy tháng bảy cùng nhìn sao Ngưu Lang mà cười
Tại sao đã gần bốn mươi tám năm làm vua
Mà không bằng chàng họ Lư có nàng Mạc Sầu?

_____ bài thơ : Mã ngô kỳ 2- tác giả Lý Thợng Ân _____

Tô Nhị Tịch lời vừa dứt, nhất thời tiếng vỗ tay nổi lên bốn phía, nhưng vẫn không mấy nhiệt liệt, bởi vì Phợng Thiên Mị đã thắng hai lượt, nếu thắng thêm một lượt nữa, chính là toàn thắng, cho nên, bây giờ bọn họ đối với đội của Thợng Lan Hiên không có bất kỳ hy vọng nào.

Tiếp đến Lạc Khuynh Dung :

“Ngân chúc thu quang lãnh hoạ bình,

Khinh la tiểu phiến phác lưu huyễn.

Thiên giai dạ sắc lương như thủy,

Toạ khán Khiên Ngưu, Chúc Nữ tinh.”

Dịch thơ: Đỗ Chiêu Đức

Lung linh nền trắng bình phong lạnh,

Quạt lụa vờn theo đóm lượn thu.

Lấp lánh sao trời trong như nước,

Nằm xem sao Chúc gặp sao Ngưu

Dịch nghĩa:nguồn thivien.net

Ngon nền bạc, toả ra ánh sáng thu, chiếu lên bức bình phong giá lạnh

Chiếc quạt lụa nhỏ mềm xua đập những con đom đóm bay

Trên thềm trời, màu đen mát mẻ như nước

Nằm trông sao Khiên Ngưu và sao Chúc Nữ”

_____ Bài thơ: Thu Tịch – Tác giả: Đỗ Mục _____

Bài thơ này của Lạc Khuynh Dung cũng được mọi người vỗ tay, nhưng cũng giống như Tô Nhị Tịch không được nhiệt liệt lắm, chỉ vỗ tay qua loa lấy lệ thôi.

Cuối cùng đến lượt Phợng Thiên Mị, lúc này mọi người bắt đầu lảng lạng chờ, sắc mặt đám người Tô Nhị Tịch càng ngày càng khó coi.

Phợng Thiên Mị cười lạnh một tiếng, đọc:

“Đương nhật giai kỳ thước ngọ truyền,

Chí kim do tác đoạn trường tiên.

Kiều thành Hán chữ tình ba ngoại,

Nhân tại oanh ca phụng vũ tiên.

Hoan tận dạ,

Biệt kinh niên,

Biệt đa hoan thiếu nại hà thiên.

Tình tri thử hội vô trường kế,

Chỉ xích lương thiềm diệc vị viên. “

Dịch: Diệp Luyến Hoa

Đương lúc trời trong bóng quạ truyền,

Đến nay còn khiến nào lòng tiên.

Sóng sao bến Hán, cầu liền nối,

Múa phượng ca oanh, người ở bên.

Vui một tối,

Biệt bao niên,

Biệt nhiều vui ít cách hai miền.

Biết rằng hội ngộ không dài mãi,

Một mảnh trăng kia lại chẳng tròn.

_____ Bài thơ Giá cô thiên 6 –Tác giả Ân Kỳ Đạo _____

Phượng Thiên Mị đọc xong, nhất thời toàn trường tiếng vỗ tay vang như sấm, so với hai đội Thương Lan Hiên và Thương Lan Việt thì vô cùng nhiệt liệt, không cần đoán, cũng biết người nào thắng.

“Vị cô nương này tài hoa xuất chúng, Bồn Vương bái phục chịu thua.” Mặc dù Thương Lan Việt cũng có chút không cam lòng, nhưng nhìn thấy Thương Lan Hiên thua thảm như vậy, không thừa nhận tài hoa của nữ tử này cũng không được.

Nữ tử tài hoa như vậy, không bằng biến nàng thành của mình, vậy thì đối với mình cũng là một chuyện tốt, suy nghĩ xong, trong mắt Thương Lan Việt chợt lóe lên tính toán.

Sắc mặt đám người Thương Lan Hiên hoàn toàn tối đen, mặc dù còn chưa công bố kết quả, nhưng theo tình hình cũng đã thấy, bọn họ thua, không chỉ là thua ba vạn lượng hoàng kim và danh hiệu đệ nhất tài nữ mỹ nữ, mà còn thua kiêu ngạo cả đời cùng danh dự.

Năm tài tử tài nữ Thiên Vận, lại không sánh bằng một tiểu nữ tử, điều này, chính là một sỉ nhục của bọn họ.

“Vòng thứ ba, bạch y cô nương thắng, vòng thứ tư miễn so tài, người thắng cuộc so tài hoa đáng chính là bạch y cô nương.” Người chủ trì tuyên bố, ngay cả bản thân người chủ trì cũng khiếp sợ không ít, trong lòng tràn đầy khen ngợi, không nghĩ tới một nữ tử, lại thắng bảy đại tài tử tài nữ của Thiên Vận hoàng triều! Xem ra, tài năng của nữ tử này không chỉ có chừng này, năng lực nhất định không phải vật trong ao!

Minhnguyetgiatrang.wordpress.com

“Ha ha! Mang đèn hoa đăng Long Phượng cùng tiền Mạch Vương gia đánh cược đưa cho ngài ấy đi, còn dư lại giúp ta bọc lại, còn nữa, ba vạn lượng hoàng kim của Hiên Vương, chẳng biết lúc nào thì nằm trong tay ta đây!” Phượng Thiên Mị cười nhạt nói, nghiêng ngàm nhìn Thương Lan Hiên.

Thương Lan Hiên khế cắn môi, tàn nhẫn hại quyết tâm nói: “Ngày mai người đến Hiên Vương phủ lấy đi.”

“Được rồi, còn nữa, Tô trắc phi danh hiệu đệ nhất tài nữ và mỹ nữ Thiên Vận, bắt đầu từ bây giờ, thuộc về ta rồi.” Phượng Thiên Mị nhìn Tô Nhị Tịch, hài hước nói.

Tô Nhị Tịch chỉ cảm thấy thân thể hơi lắc lư, có phần không đứng vững, sắc mặt mặt tuyệt vọng xám xịt, danh hiệu nàng cố gắng mười mấy năm chỉ như vậy đã mất rồi ư? Mất thật sao?

“Nếu cô nương muốn danh hiệu thiên hạ đệ nhất mỹ nữ, vậy không biết cô nương có thể tháo khăn che mặt xuống hay không, để cho mọi người còn tâm phục khẩu phục chứ!” Phượng Thiên Linh hít một hơi, nói.

Lần này mất thể diện lớn nhất chính là Thương Lan Hiên và Tô Nhị Tịch, nàng cũng bị dính líu không nhiều, cho nên cũng không có quá nhiều cổ kị.

“Ha ha !” Sau khi nghe Phượng Thiên Linh nói xong, Phượng Thiên Mị cười ha ha, nhưng tiếng cười kia rõ ràng có ẩn chứa một chút âm u lạnh lẽo: “Đó là tất nhiên, chẳng qua là, nếu người muốn nhìn, thì hãy nhìn cho kỹ.”

Phượng Thiên Linh không khỏi bị giọng nói âm u rét lạnh của Phượng Thiên Mị dọa cho sợ tới mức cả người cứng đờ, một loại dự cảm xấu đột nhiên kéo tới.

Phượng Thiên Mị vừa dứt lời, đưa bàn tay mềm mại trắng nõn như ngọc lên, mọi người cũng ngừng thở, cũng muốn tìm tòi xem khuôn mặt dưới lớp khăn che kia rốt cuộc tuyệt sắc ra sao, lại khiến nàng tự ca tụng mình là đệ nhất mỹ nhân Thiên Vận.

Khăn che mặt được ngón tay chậm rãi kéo ra rơi xuống, ánh mắt Phượng Thiên Linh cũng dần dần tròn to, không phải kinh diễm, mà là sợ hãi, cùng không tưởng tượng nổi, đồng tử tròn to đến mức không thể lớn hơn được nữa, nếu lớn hơn nữa sẽ phải lòi ra.

Không, không, không phải đã chết rồi sao? Làm sao có thể xuất hiện ở đây được? Lúc này Phượng Thiên Linh muốn hét lên, nhưng không thể hét lên được, chỉ có thể sợ hãi nhìn chằm chằm thân ảnh màu trắng kia.

Nhưng mà mọi người đã bị một màn trước mắt khiến cho kinh diễm, tay như búp măng, da như mỡ đông, cổ cao trắng nõn, răng như hạt bầu, trán cao mày ngài, tuyệt sắc khuynh thành, đây quả thực chính là Thiên tiên hạ phàm!

Là nàng, Thương Lan Hiền từng sờ, càng nhiều hơn chính là mát hờn, nàng chính là nam tử hôm đó cứu đi Sở Oản Diên, hẳn là nàng nữ đóng giả nam. Mặc dù hôm đó nàng mặc nam trang, nhưng là bởi vì dung nhan quá tuyệt sắc, muốn người ta không nhớ cũng khó.

Hơn nữa trong ánh mắt đông đảo người ở đây, có rung động, có tham lam, có hâm mộ, có ghen tị.

Rung động nhiều nhất chính là Thương Lan Mạch, vốn tưởng rằng nữ nhân này mặc màu đỏ đã là tuyệt phối rồi, xinh đẹp quyến rũ, khát máu ngông cuồng rồi, nhưng mà, đôi một thân áo trắng, nàng chính là siêu phẩm thoát tục.

Tiếp theo chính là người ngàn năm không lay động vì dung mạo của nữ tử – Giang Ngự Phong, cùng người sống lâu ở thanh lâu, Mộc Cẩm Thần phong lưu, còn có Thẩm Hạo Diên, Thương Lan Việt và Thương Lan Hiền, không nghĩ tới, thế gian lại có nữ tử xinh đẹp như vậy, làm cho Tứ đại mỹ nữ Thiên Vận đều bị hạ thấp đi.

Tham lam, dĩ nhiên chính là rất nhiều nam tử có mặt ở đây.

Mà hâm mộ, là số ít nữ tử, ghen tị, chính là đại đa số các nữ tử, đặc biệt là đám người được gọi là Tứ đại mỹ nữ, trừ Phượng Thiên Linh đang bị sợ hãi đến ngất người ra thì ba đại mỹ nữ còn lại. Bộ mặt đã trở nên lúc xanh lúc trắng, hơn nữa còn dần dần trở nên méo mó, không thèm để ý cảnh cáo Phượng Thiên Mị trước đó, trong mắt tất cả đều là âm u tàn nhẫn, nếu như ánh mắt có thể giết người, vậy thì Phượng Thiên Mị đã chết rất nhiều lần rồi, chỉ tiếc, ánh mắt không thể giết người.

Mãi sau mọi người mới kịp phản ứng, nhất thời một trận tiếng ồn ào cùng tiếng nghị luận được phát ra.

“Woa! Đây, đây quả thực là Thiên tiên hạ phàm!”

“Phải đó! Quả thực nàng là hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu đệ nhất tài nữ mỹ nữ Thiên Vận đây!”

“Đúng vậy, đúng vậy, xem ra đệ nhất tài nữ mỹ nữ Thiên Vận, ngoại trừ nàng ra thì không thể là ai khác nữa rồi.”

“A...” Đang lúc mọi người sôi nổi nghị luận, nửa khắc sau Phượng Thiên Linh mới hít thở lại được, mở miệng phát ra tiếng hét vang trời.

Mọi người chưa nghị luận xong, bỗng nghe được một tiếng hét sợ hãi vang trời, truyền tới, mọi người cũng không khỏi sợ hết hồn, đồng loạt nhìn về phía Phượng Thiên Linh.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Quỷ Hồn Thiên Mị

Edit & Beta: ๖๗๘๙๐

(Từ giờ trở đi truyện sẽ nghỉ post vào thứ 7 & chủ nhật để editor có thời gian nghỉ ngơi, mong mn ủng hộ nhé ^^)

Chỉ thấy Phượng Thiên Linh đã trốn ra sau lưng Thẩm Hạo Diên, khuôn mặt nhỏ nhắn nhợt nhạt méo mó thật khó coi, bộ dạng sợ hãi, run rẩy bầy giống như thấy ma quỷ, đột nhiên mọi người càng nghi ngờ, cũng không khỏi cảm giác được sau lưng một trận âm u mát lạnh.

“Thế nào?” Trong lòng Thương Lan Hiền vốn đang phiền não và rối loạn, rất không vui hỏi.

“Quý, quý ...!” Lúc này Phượng Thiên Linh sợ tới mức sắp khóc lên, thân thể run rẩy dữ dội hơn.

Lời này vừa nói ra, nhất thời mọi người kinh hãi đến biến sắc, cả người vội vàng lùi về phía sau, ánh mắt kinh hoàng nhìn bốn phía xung quanh, tất nhiên, trừ Ngũ đại công tử cùng Thương Lan Mạch ra, ai cũng bởi vì câu nói của Phụng Thiên Linh mà cảm thấy kinh hoàng.

“Nói bậy nói bạ, quý ở đâu ra?” Trong lòng của Thương Lan Hiên hơi căng thẳng, không nhịn được mắng.

Nhưng căn bản Phụng Thiên Linh không nghe lọt lời nói của Thương Lan Hiên, ánh mắt sợ hãi nhìn Phụng Thiên Mị, run rẩy ấp a ấp úng cất giọng nói: “Phụng ... Phụng ... Phụng Thiên Mị, tỷ ... không phải tỷ đã ... đã chết rồi sao? Sao ... làm sao lại ... xuất hiện ... ở ... ở chỗ này?”

Lời này vừa nói ra, toàn trường âm ỉ nổi vang như sấm, đánh thẳng vào trái tim của mỗi người, mọi người nghi ngờ nhìn theo ánh mắt Phụng Thiên Linh, chỉ thấy một nữ tử vận một bộ y phục màu trắng. Mặc dù không hiểu, thế nhưng nghe được cái tên Phụng Thiên Mị này, mọi người theo bản năng kinh hoàng cách xa bạch y nữ tử kia.

Phụng Thiên Mị, không phải táng thân nơi biển lửa sao? Tất nhiên, bọn họ không cho rằng nữ tử áo trắng này chính là Phụng Thiên Mị.

Nhưng mà, nghe được ba chữ Phụng Thiên Mị kia thì có hai người sắc mặt cũng đại biến, đó chính là hai người đã làm chuyện trái lương tâm – Thương Lan Hiên và Tô Nhị Tịch.

“Người nói gì?” Thương Lan Hiên vội vàng hỏi, chẳng qua là giọng nói kia đã lộ ra chút run rẩy không dễ dàng phát giác được, mặc dù không dễ phát hiện, nhưng mà có người đã phát hiện ra, Ngũ đại công tử cũng không phải là người không, giọng nói của Thương Lan Hiên lọt vào tai bọn họ, rõ ràng chính là hậu quả của làm chuyện trái lương tâm.

Đối với chuyện đang xảy ra, đặc ý nhất không ai bằng Thương Lan Việt rồi, hắn đã sớm hoài nghi Phụng Thiên Mị chết là do Thương Lan Hiên gây nên, chỉ là hắn không có vạch trần, hơn nữa, Thương Lan Hiên thật sự cho rằng bản thân mình làm việc không có một chút sai sót nào sao?

Lúc này Phụng Thiên Linh đã sợ không nói ra lời, lúc này, đến phiên Phụng Thiên Mị ra sân.

Khóe môi Phụng Thiên Mị nhếch lên cười nhạt, cặp mắt híp lại, tản ra lạnh lùng rét lạnh, Phụng Thiên Linh cũng là bởi vì thấy ánh mắt kinh khủng này của Phụng Thiên Mị, mới không nói ra lời.

“Nhị muội nếu muội biết tỷ ty ta đã chết, như vậy ở chỗ này, dĩ nhiên chính là quỷ hồn của ta rồi.” Âm thanh của Phụng Thiên Mị bay bổng giống như tu la đến từ địa ngục, quỷ mị lạnh lùng âm u và rét lạnh, làm cho người ta không tự chủ mà tin rằng là quỷ.

Mìnhnguyetgiatrang.wordpress.com

“Tỷ, tỷ...” Phụng Thiên Linh sợ tới mức lão đảo sắp ngã, lập tức, hai mắt nhắm lại, hôn mê bất tỉnh.

Tô Nhị Tịch thấy vậy, thân thể lắc lư một cái, ngã xuống, thật may Thương Lan Hiên vội vàng đỡ lấy nàng. Toàn thân Tô Nhị Tịch vô lực tựa vào người Thương Lan Hiên, trừ kinh hoàng vẫn là kinh hoàng, Phụng Thiên Mị tới tới báo thù, ả ta thật sự tới báo thù, cho dù ả ta không chết, cũng sẽ không bỏ qua cho nàng.

“Người, rốt cuộc người là ai, vì sao phải giả thần giả quỷ, người không phải là Phụng Thiên Mị, Phụng Thiên Mị là một ngọc tử xấu xí, hơn nữa rõ ràng Phụng Thiên Mị đã chết.” Đột nhiên Thương Lan Hiên mở miệng nói, vừa dứt lời, hấp kíp phản ứng mình đã nói sai, thế nhưng lời đã nói ra, không cách nào thu hồi lại được nữa rồi.

Mặc dù trong lòng khủng hoảng, thế nhưng rất nhanh hắn đã ép buộc mình trấn định lại, dẫu sao Thương Lan Hiên không phải người bình thường, tất nhiên định lực cũng sẽ không bình thường.

Chẳng qua là, trong lòng Thương Lan Hiên ngoại trừ khủng hoảng, thì đồng thời suy nghĩ cũng hỗn loạn, không phải hắn tin vị nữ tử tuyệt sắc ở trước mắt này chính là cái ngọc tử xấu xí kia, nhưng ... nhưng hắn cũng không thể không tin, bởi vì Phụng Thiên Linh nói nàng là Phụng Thiên Mị.

Dẫu sao cũng không thấy thi thể của Phụng Thiên Mị, vậy dĩ nhiên là có người mang đi, thế nhưng, người cũng đã bị một kiếm của hắn đâm xuyên bụng, hắn là đã chết không nghi ngờ. Chẳng lẽ, thế gian này còn có thần y sao.

Vốn hắn còn cho rằng, cho dù Phụng Thiên Mị được người khác cứu đi, hắn là sẽ chết không nghi ngờ, chuyện cũng đã trôi qua, giờ Phụng Thiên Mị đã trở lại, vậy không phải đã nói rõ, sự kiện kia sẽ bị khai ra sao.

Chuyện này sở dĩ không bị phụ hoàng truy cứu, là bởi vì hắn đã mang chuyện xảy ra đêm hôm đó nói ra, tất nhiên, cũng không phải là nói ra toàn bộ. Hắn nói do Phụng Thiên Mị hại Tịch Nhi sảy thai, hắn liền tát nàng một cái, rồi bỏ đi, còn tại sao Thiên viện của Phụng Thiên Mị bốc cháy, hắn cũng không biết được.

Thế nhưng, hắn cũng không tìm được thi thể của Phụng Thiên Mị, cho nên bọn họ đều cho rằng bởi vì Phụng Thiên Mị tức giận vì bị đánh, nên mới phóng hỏa chạy trốn.

Tất nhiên, phụ hoàng tin, mặc dù cũng bởi vì chuyện Phụng Thiên Mị hại chết hài nhi trong bụng Tô Nhị Tịch mà tức giận, thế nhưng một bên bị vương bởi Thái hậu cùng Phụng Thanh Tường, một bên bị vương bởi Tô Bình, vì vậy không thể để lớn chuyện, cũng chỉ có thể nói là bởi vì Phụng Thiên Mị và Hiên Vương bất tự không hợp, nên mới xảy ra chuyện ngoài ý muốn này.

Thế nhưng, cho dù Hoàng thượng tin, cũng có người cũng sẽ không tin, bằng không, hắn cũng sẽ không kinh hoàng.

Mọi người vô cùng nghi ngờ, ngoại trừ kinh ngạc ra, bọn họ cũng chỉ lẳng lặng nhìn, bởi vì bọn họ biết, câu trả lời lập tức sẽ được công bố.

“Ha ha! Chẳng lẽ muội muội của mình cũng sẽ nhận sai tỷ ty của mình sao? Ngốc từ xấu xí, các người có nhìn thấy Phụng Thiên Mị bảy năm trước chứ!” Phụng Thiên Mị châm chọc nói.

Một lời giật mình tỉnh giấc người trong mộng, đúng vậy! Bảy năm trước, Phụng Thiên Mị cũng xinh đẹp rực rỡ như vậy, là tài nữ tuyệt sắc khuynh thành đây! Chẳng qua là bởi vì mẫu thân bị bệnh qua đời, Phụng Thiên Mị mới bị bệnh rồi biến thành ngốc, cả ngày lại trang điểm lòe loẹt đậm đà, cũng không có ai nhìn thấy dung mạo thật sự của nàng, cứ thế nên mọi người đều quên mất dung mạo thật sự của Phụng Thiên Mị.

Mọi người chưa nghĩ xong, lại lần nữa nghe được âm thanh của Phụng Thiên Mị vang lên:” Còn nữa, mọi người hẳn đều biết người này đi! Hồng Kiều, đi ra đi!”

Mọi người còn chưa kịp hiểu câu nói của Phụng Thiên Mị. Chưa kịp phản ứng, thì cái tên kia lại khiến cho bọn họ một lần nữa ngẩn ra.

Lập tức, trong đám người có một nữ tử đi ra, khuôn mặt này mọi người không thể quen thuộc hơn được nữa, mặc dù biết bây giờ nàng là người, nhưng bọn họ vẫn sợ hãi lui về phía sau ba bước.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Không Cùng Chí Hướng

Edit & Beta: ๓Jmior

Mọi người đưa mắt nhìn Phụng Thiên Mị và Hồng Kiều, chưa hết kinh hãi và kinh hoàng, lại có kinh diễm không thể tin, còn có tràn đầy khó hiểu và nghi ngờ.

Chỉ có điều hiện giờ mọi người đã tin nữ tử xinh đẹp rực rỡ tài năng xuất chúng, khuynh thành tuyệt sắc ở trước mắt này, chính là Phụng Thiên Mị rồi.

Chính là không phải Phụng Thiên Mị đã táng thân trong biển lửa sao? Tại sao lại xuất hiện ở nơi này, rốt cuộc trong chuyện này có gì mà không muốn người ta biết.

“Này...” Thương Lan Hiên á khẩu không trả lời được, không sai, nếu không phải trước kia đột nhiên Phụng Thiên Mị biến thành ngốc, hẳn cũng sẽ không đối xử với nàng như vậy.

Tô Nhị Tịch vừa thấy, một lần nữa hoảng sợ tròn to hai mắt, trực tiếp xỉu, Thương Lan Hiên vội vàng đỡ lấy nàng. Thương Lan Mộng cũng sợ tới mức run lấy bảy, không dám thở mạnh, mặc dù không phải là nàng giết hại hai ả, thế nhưng, nàng đã từng cũng không ít lần bắt nạt hai ả!

Mặc dù trong lòng Thương Lan Hiên vẫn là có chút ít kinh hoàng, nhưng nhớ tới Phụng Thiên Mị trước sau khác biệt, trong lòng tràn đầy nghi ngờ. Chẳng lẽ, từ trước tới nay nàng đều giả bộ? Nhưng mà, tại sao nàng phải giả bộ đây? Nếu như nàng không giả bộ, hẳn cũng sẽ không đối xử với nàng như vậy!

Nghĩ đến chỗ này, Thương Lan Hiên liền ảo não và hối hận sâu đậm, nếu lúc trước hẳn không nhẫn tâm như vậy, lưu lại cho nàng một cái mạng, như vậy hiện tại nữ tử xinh đẹp rực rỡ, tài năng xuất chúng khuynh thành tuyệt sắc ở trước mắt này chính là thuộc về hẳn rồi.

“Nếu nàng không chết, như vậy nàng vẫn là Vương phi của Bồn Vương.” Thương Lan Hiên thân nhiên nói, trong giọng nói lộ ra lấy lòng cùng lo lắng không dễ dàng phát giác. Mặc dù hẳn biết tất nhiên nàng sẽ ghi hận việc hẳn làm lúc trước với nàng, thế nhưng, với sự ái mộ của nàng đối với hẳn trước kia, nhất định nàng sẽ hồi tâm chuyển ý.

Tất nhiên, những thứ này chỉ là Thương Lan Hiên tự cho là đúng thôi.

Thương Lan Hiên nói xong, nhất thời dẫn tới một số người khinh bỉ, một số người này gồm có: Thương Lan Mạch, Giang Ngự Phong, Mộc Cẩm Thần, Thẩm Hạo Diên, Thương Lan Việt, Lạc Khuynh Dung, mặc dù Thương Lan Việt và Lạc Khuynh Dung đều hết sức khiếp sợ, cộng thêm có chút xíu kinh hoàng, thế nhưng đã trấn định lại.

Minhnguyetgiatrang.wordpress.com

Phụng Thiên Mị châm chọc cười một tiếng, định mở miệng nói, lại bị một âm thanh thoải mái êm tai, nhưng tràn đầy phần hận cướp lời.

“Không, tỷ tỷ đã đáp ứng gả cho Mạch Mạch rồi, cho nên tỷ tỷ chính là Vương phi của Mạch Mạch.” Vừa nói, Thương Lan Mạch túm chặt cánh tay Phụng Thiên Mị, tức giận tròn mắt nhìn Thương Lan Hiên.

Lời này vừa nói ra, nhất thời toàn trường chặc lưỡi hít hà, đột sổng trước chưa hết đột sổng khác lại tới, khiến cho một ít người không chịu nổi, thế nhưng, càng nhiều hơn chính là khinh thường Thương Lan Mạch.

Bây giờ Phụng Thiên Mị đã là đệ nhất tài nữ mỹ nữ Thiên Vận, sao lại gả cho một ngốc tử chứ!

Chân mày Giang Ngự Phong nhíu chặt lại, vẻ mặt căng cứng, rõ ràng là bị dọa sợ không nhẹ, thời điểm nào rồi mà Thương Lan Mạch vẫn còn lôi kéo Phụng Thiên Mị! Hơn nữa, không phải từ trước tới nay Mạch đều rất bài xích tiếp xúc nữ tử sao? Làm sao bây giờ lại lôi kéo một nữ tử, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra, hai tháng này đã xảy ra chuyện gì vậy?

Khóe mắt Phụng Thiên Mị hung hăng co giật, thế nhưng cũng không có hất Thương Lan Mạch ra, bởi vì quả thật nàng đã đáp ứng, chờ sau khi hấn lớn lên sẽ gả cho hấn, thế nhưng, đây chẳng qua chỉ là lời nói dối của nàng mà thôi!

“Mạch Mạch yên tâm, tỷ tỷ đã nói qua đợt Mạch Mạch trưởng thành sẽ gả cho Mạch Mạch, tỷ tỷ sẽ chờ Mạch Mạch lớn lên.” Phụng Thiên Mị an ủi, đối với một người không còn sống lâu nữa, lại là ngốc tử trí óc kém, cuối cùng nàng vẫn là không đành lòng.

“Vậy không cho tỷ làm Vương phi của hấn.” Thương Lan Mạch lấy lòng nói.

“Được, tỷ tỷ đáp ứng đệ.” Phụng Thiên Mị cười nói, nụ cười này, quả thực là khiến mọi người ái mộ, Thương Lan Mạch chỉ cảm thấy trước mắt hơi lắc lư, có một ít choáng váng, hai gò má không kiềm chế được mà nóng bỏng.

Tỷ tỷ? Khóe mắt Giang Ngự Phong hung hăng co quắp, một nam nhân hơn hai mươi tuổi lại gọi một nữ tử mười sáu mười bảy tuổi là tỷ tỷ, ha ha! Thú vị.

Mà Thương Lan Hiên thấy vậy, sắc mặt càng đen hơn, con tức giận trong lòng cũng tăng lên.

“Phụng Thiên Mị, người thân là Hiên Vương phi, lại công khai lôi kéo với một nam tử như vậy, còn ra thể thống gì.” Thương Lan Hiên bá đạo tức giận nói.

Ánh mắt Phụng Thiên Mị lạnh lùng, thù hận trong lòng nhất thời dâng lên, Vương phi, ha ha! Quả thực là chuyện vớ vẩn nhất trong thiên hạ.

Việc hấn vô tình dùng kiếm đâm thủng bụng nàng, hấn có từng nghĩ qua nàng là Hiên Vương phi chưa? Còn nữa, lúc hấn vô tình đốt lửa hủy thi diệt tích nàng, hấn có từng nghĩ qua nàng là Vương phi của hấn không?

“Nhưng ta nhớ rõ, bái đường với ta không phải là Hiên Vương gia người, mà chính là một con gà trống.” Phụng Thiên Mị châm chọc nói, bây giờ, nàng còn không tính khai hết mọi chuyện ra. Lại không biết có người sẽ tin chuyện này hay không nữa, coi như là tin, cũng không có chứng cứ, sợ rằng sẽ bị phản ngược lại.

Hơn nữa, nàng muốn đòi lại từng chút từng chút một toàn bộ tổn thương nàng đã phải chịu, trước đoạt mọi thứ bọn họ quan tâm, cuối cùng đến mạng của bọn họ.

“Hừ! Con gà trống kia vốn đại diện cho Bồn Vương.” Thương Lan Hiên đáp lại.

“Ồ! Như vậy chúng ta càng không thể, bởi vì đạo bất đồng bất tương vi mưu*, hướng chí là khác loài, làm sao có thể cùng bàn bạc đây! Hiên Vương là gà, mà ta là người, làm sao người và súc sinh có thể xứng đôi đây!” Phụng Thiên Mị không nể mặt giễu cợt nói.

* Đạo bất đồng bất tương vi mưu: Không cùng chí hướng, quan niệm thì không thể hợp tác, bàn luận

Sau khi mọi người nghe xong, nhất thời chặc lưỡi hít hà, cái gì? Phụng Thiên Mị lại dám nói Hiên Vương gia là gà, có điều không ai khinh bỉ lời nàng nói, bởi vì nàng nói rất có đạo lý, ngày đại hôn Hiên Vương đã dùng gà thay thế mình bái đường với Phụng Thiên Mị, mọi người đều biết chuyện này.

Nghĩ đến chỗ này, một ít người to gan không nhịn được khinh miệt cười khẽ một tiếng.

“To gan, dám nói Hiên Vương là gà, cũng như trực tiếp sỉ nhục Hoàng thượng là gà, đây chính là tội tru di cử tộc.” Sau khi Thương Lan Mộng nghe Phụng Thiên Mị nói xong, ánh mắt lóe lên thù hận, cáo mượn oai hùm nói.

“Ha ha! Đây cũng không phải là ta nói, là Hiên Vương tự mình nói, người đời đều biết, lúc trước Phụng Thiên Mị ta gả cho Hiên Vương gia, bái đường đúng thật là một con gà, vậy không phải nói rõ Hiên Vương gia là một con gà sao? Hay con gà mới là Hiên Vương gia đây?” Phụng Thiên Mị châm chọc nói.

Khóe miệng mọi người co giật, Hiên Vương gia là gà và gà là Hiên Vương gia có gì khác nhau sao?

Mà Phụng Thiên Mị, nhất thời khiến cho ba người tại đây nghĩ tới điều gì đó, chính là nữ tử tên là Phù Vân của Phụng Vũ Cừu Thiên, cũng một câu nói đó, giọng điệu lại giống nhau, nhưng mà giọng nói lại không giống, nhưng câu chuyện lại cơ bản giống nhau.

Tất nhiên, bọn họ không biết ở hồ Minh Nguyệt, Phụng Thiên Mị đã ngụy trang giọng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Giọng Khách Át Giọng Chủ

Edit & Beta: ๑๗miu๑๗

Thầm nghĩ ngày đó Phù Vân, nói câu nói: “không nhìn được thì sao làm được đại sự?” Khiến cho Thương Lan Hiên, cho dù trong lòng có tức mấy đi nữa, cũng chỉ có thể cường lực ngăn chặn lại.

Phượng Thiên Mị lại nói: “Huống chi, Hoàng gia các người đã dấn cáo thị, nói Phượng Thiên Mị ta, cùng người tương khắc, các người còn hủy bỏ hôn nhân của ta, đã phong ta làm đã Ưc Phượng Quận chúa, chẳng lẽ là muốn đổi ý, nói không giữ lời sao.”

Hay là, Hiên Vương gia người có thể chi phối quyết định của Hoàng thượng, khiến cho uy nghiêm của Hoàng thượng ở trước mặt trăm họ như đánh rắm, còn Hiên Vương gia người phách lối cuồng vọng, nói khoác mà không biết ngượng lại muốn giọng khách át giọng chủ!”

Nhất thời, mọi người đã bị dọa sợ sắc mặt trở nên trắng bệch, ánh mắt nhìn Phượng Thiên Mị vô cùng phức tạp, mặc dù lời của nàng rất có đạo lý, nhưng lại quá lớn mật cuồng vọng.

Đây không phải là không kiêng rè chút nào nói Hiên Vương gia lớn hơn so với Hoàng thượng, hoặc là Hiên Vương gia muốn tạo phản sao? Còn nói khoác mà không biết ngượng, lời đại nghịch bất đạo truyền đến tai Hoàng thượng, sợ rằng sẽ xảy ra chuyện lớn.

“Phượng Thiên Mị, đừng nói bậy bạ, chុပ် cho Bồn Vương danh hiệu loạn thần tặc tử.” Thương Lan Hiên cũng bị dọa sợ không nhẹ, sắc mặt đã sớm đen như đáy nồi rồi.

Vì sao Phượng Thiên Mị lại nói chuyện không kiêng kỵ chút nào vậy? Không nói nếu truyền đến tai phụ hoàng sẽ như thế nào, chỉ dựa vào Thương Lan Việt ở đây, nhất định hẳn ta sẽ thêm dầu thêm mỡ đi đến trước mặt phụ hoàng tố cáo.

Nếu như thật sự bị chụp tội danh tạo phản, như vậy tất cả sẽ bị hủy.

Trong mắt Thương Lan Việt nhanh chóng lóe lên một tia tính toán, sự kiện hôm nay tốt như vậy, nếu không cố gắng lợi dụng, thật là lãng phí.

Phụ hoàng không muốn thấy giữa huynh đệ vì ngai vàng mà giết hại lẫn nhau, nhưng ai có thể trơ mắt nhìn ngai vàng bị người khác ngồi lên đầu! Người bỏ qua cho người khác, người khác không nhất định bỏ qua cho người.

“Ha ha ha ha ! Hiên Vương gia, uống phí người là một trong Ngũ công tử Thiên Vận, ngay cả lời này cũng không hiểu sao? Lại cùng công chúa phạm sai lầm giống nhau. Xin đừng mang sự dốt nát của mình thêm lên lời nói thật của người khác, là phải hay không phải trong lời nói của bản mình đã thể hiện hết ra rồi.” Phượng Thiên Mị cười trào phúng nói.

Thương Lan Hiên bị nói á khẩu không trả lời được, cũng hết sức ảo não, mặc dù do hấn sơ sẩy nói ra, thế nhưng không nghĩ tới Phượng Thiên Mị lại miệng mồm lạnh lợi như thế.

Minhnguyetgiatrang.wordpress.com

Đáy lòng Thương Lan Mạch chợt thấy buồn cười, ha ha! Nữ nhân này quả thật là điên cuồng, nhưng mà, nàng có tư cách điên cuồng.

Giang Ngự Phong không chút nào che giấu sự miệt thị đối với Thương Lan Hiên, cũng tràn đầy khinh thường hẳn ta, còn đối với Phượng Thiên Mị, thì không thêm che giấu sự tán thưởng của mình, nữ nhân này, thú vị. Nhớ tới chuyện giữa nàng và Mạch, hẳn cảm thấy càng thú vị rồi, nữ nhân này lại đáp ứng muốn gả cho một ngốc tử, cho dù biết có thể do nàng đồng cảm, qua loa lấy lệ đáp ứng Mạch mà thôi, thế nhưng hẳn vẫn thật là tò mò.

Một nữ nhân cường thế như vậy, nếu biết mình bại ở trong tay một ngốc tử, không biết, có thể sẽ nổi điên hay không, nghĩ đến chỗ này, ý cười trên môi Giang Ngự Phong càng sâu hơn, hẳn rất chờ mong.

Chẳng qua, khi nghĩ đến Mạch chỉ có thời gian hai năm nữa, trong lòng lại nhói đau, không, hẳn nhất định phải tìm thấy Băng thiềm ngàn năm, chữa khỏi bệnh cho Mạch.

Mộc Cẩm Thần và Thảm Hạo Diên ngoài mặt không để lộ cảm giác, nhưng trong lòng cũng suy nghĩ giống nhau, đều khinh bỉ hành động của Thương Lan Hiên, cũng đều tán thưởng dũng khí của Phượng Thiên Mị, chẳng qua là, có phải nàng hơi cuồng vọng quá không?

“Vậy dường như nàng đã quên! Trên cáo thị viết là nàng táng thân trong biển lửa, nhưng bây giờ nàng lại sống rất khỏe, như vậy, vậy tất nhiên những gì cáo thị viết không được tính rồi.” Sau khi Thương Lan Hiên hồi phục tâm tình của mình, mới nhớ tới nội dung cáo thị, thiếu chút nữa hẳn đã bị Phượng Thiên Mị chọc tức đến hồ đồ rồi.

Nhưng, Thương Lan Hiên đã đánh giá thấp Phượng Thiên Mị rồi, chuyện đơn giản như vậy hẳn có thể nghĩ ra được, thì sao nàng không nghĩ ra đây! Mặc kệ là có lý hay vô lý, Phượng Thiên Mị đã đến đây rồi, cho dù vô lý, cũng phải bắt nó biến thành có lý, vậy mới chính là Phượng Thiên Mị.

“Ha ha! Vậy dường như Hiền Vương gia cũng đã quên! Mặc kệ ta có chết hay không, cáo thị đã được dán ra ngoài, đã chiếu cáo đã thiên hạ. Nói ra, chính là nước đã đổ đi, hưởng chi, Hoàng thượng vẫn là Vua của một nước! Người làm Vua, thì nhất ngôn cửu đỉnh, quân vô hí ngôn đấy!”

“Để cho Hoàng thượng thu hồi cáo thị, đó không phải là để cho Hoàng thượng tự mình đưa tay tát vào mặt mình sao? Là muốn chiếu cáo thiên hạ, Hoàng thượng không phân biệt được đúng sai, đảo ngược trắng đen sao?” Phụng Thiên Mị giễu cợt nói.

“Nàng” Thương Lan Hiền ăn quả đắng, rõ ràng hẳn không nghĩ tới Phụng Thiên Mị ăn nói khéo léo như vậy, mặc dù Phụng Thiên Mị nói có một chút phóng đại, thế nhưng, hẳn không khỏi không thừa nhận, nàng nói không sai, cũng có lý lẽ.

Nhưng vào lúc này, Tô Nhị Tịch trong ngực Thương Lan Hiền chậm rãi tỉnh lại, tất nhiên Phụng Thiên Mị sẽ không bỏ qua cho ả, nàng đi từng bước một về phía ả, Tô Nhị Tịch thấy vậy, sợ tới mức vội vàng co rúc vào trong ngực Thương Lan Hiền.

Mọi người cũng không rõ nguyên do, chỉ lẳng lặng nhìn.

Cảm nhận được người trong ngực đang bất an, chân mày Thương Lan Hiền không vui nh皺 lại, cất giọng nói không thân thiện với Phụng Thiên Mị: “Nàng muốn làm gì?”

“Ha ha! Làm gì ư? Đương nhiên là làm chuyện nên làm rồi, Tô trác phi không phải người quên vừa rồi người đánh cược gì rồi chứ! Bây giờ người thua, chẳng lẽ muốn chơi xấu sao.” Phụng Thiên Mị dừng chân lại, khinh miệt nhìn Thương Lan Hiền, lại tiếp tục nhìn Tô Nhị Tịch, châm chọc nói.

Tím của Tô Nhị Tịch đập thành thịch, mặt mũi vốn sợ tới mức nhợt nhạt, lúc này lại có chút tái xanh, vụ đánh cược này, tất nhiên nàng biết Thương Lan Hiền đã đáp ứng ngay mai để cho ả đi Vương phủ lấy tiền, như vậy hiện tại còn lại, chính là câu nói của nàng rồi. Không được, bảo nàng ở trước mặt nhiều người như vậy, tự thừa nhận mình ngay cả một ngọc tử cũng không bằng, như vậy không phải là phá hủy danh dự cả đời của nàng sao? Không muốn, nàng không muốn đâu.

“Người đừng quá đáng quá.” Thương Lan Hiền thật sự là không đành lòng nhìn thấy Tô Nhị Tịch như vậy, tức giận nói với Phụng Thiên Mị.

“Quá đáng sao? Ta không cảm thấy vậy, so với những thứ người làm với ta, điều này thật sự là không đáng nhắc tới.” Đôi mắt Phụng Thiên Mị lạnh lùng, cười khô nói.

Quá đáng, ha ha! Chỉ để cho Tô Nhị Tịch tự thực hiện phần đặt cược của mình lại bị coi là quá đáng sao? Như vậy hẳn đây! Vì tiền đồ quyền thế của mình, không chút lưu tình một kiếm đâm chết nàng, còn hủy thi diệt tích, điều này không quá đáng sao?

Quá đáng, ha ha! Chỉ thế này thật không coi vào đâu, quá đáng hơn ở phía sau cơ! Nghĩ đến chỗ này, khoe miệng Phụng Thiên Mị không nhịn được tà mị cong lên, rất là âm u lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Mưu Toan Thất Tín

Edit & Beta: ๓๗miu๑

Sau khi nghe Phụng Thiên Mị nói xong, nội tâm Thương Lan Hiền “lộp bộp” rơi xuống, trong lòng trầm xuống, ánh mắt tối sầm lại, có chút chột dạ thu hồi ánh mắt.

Làm sao hẳn có thể quên đây! Bây giờ Phụng Thiên Mị đã khác, sao nàng có thể tùy tiện quên mất hoặc là không truy cứu chuyện đêm hôm đó chứ! Nếu như ở ngay trước mọi người nàng kể chuyện xảy ra đêm đó ra, mặc kệ người khác có tin hay không, đều sẽ dẫn tới phiền toái không cần thiết.

Ngay cả như vậy, hẳn cũng không thể buông lỏng cảnh giác, trở về phủ nhất định một lần nữa phải cảnh cáo người trong phủ, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất*, Thương Lan Việt lại như hổ đói nhìn chăm chăm hẳn, chỉ cần ai đối với hẳn có bất kỳ uy hiếp gì, hẳn đều không thể khinh thường.

* Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất: Câu này có ý nhắc nhở phải làm việc cẩn trọng, đề phòng những việc không hay, khó lường trước xảy ra.

Phụng Thiên Mị, nếu như không cách nào khiến nàng trở thành người của mình, vậy cũng đừng trách hẳn một lần nữa lòng dạ ác độc, nghĩ xong, trong lòng Thương Lan Hiền hiện lên một tia dứt khoát.

Mà sau khi mọi người nghe Phụng Thiên Mị nói xong, trừ Thương Lan Mạch, Giang Ngự Phong, Mộc Cẩm Thần cùng Thẩm Hạo Diên, Thương Lan Việt, còn có Tô Nhị Tịch người góp phần gây lên tội ác sau màn, những người khác đều cái hiểu cái không.

Cho dù là sáng tỏ, thế nhưng bọn họ cũng không có vạch trần, bọn họ đều là người thông minh, theo như tình huống vừa rồi, chắc là Phụng Thiên Mị sẽ không bỏ qua cho Thương Lan Hiền rồi.

Trong lòng Thương Lan Việt cũng hiện lên tính toán giống vậy, mặc dù không biết Phụng Thiên Mị có tuyệt tình được với Thương Lan Hiền hay không, bởi vì đầu sao Phụng Thiên Mị cũng đã từng thích Thương Lan Hiền, chỉ có điều với tình huống hiện giờ, xem ra Phụng Thiên Mị sẽ không tha thứ cho Thương Lan Hiền.

Hơn nữa, bây giờ Phụng Thiên Mị lại khiến Thương Lan Hiền phải nhả nhiều máu như vậy, mặc dù ba vạn lượng hoàng kim đối với Thương Lan Hiền mà nói, lấy ra không khó, thế nhưng cũng là một số lượng không nhỏ, đó là thu nhập mấy năm của Phù Hương các, có thể chiêu mộ rất nhiều binh lính, mua rất nhiều ngựa.

Minhnguyetgiatrang.wordpress.com

Mặc kệ như thế nào, lần này rất có lợi với hắn, dù hắn không tha cho Thương Lan Hiền, nhưng lại không thể trực tiếp giết chết Thương Lan Hiền, hơn nữa nếu Thương Lan Hiền chết, dựa vào sự khôn khéo của phụ hoàng, nhất định người sẽ hoài nghi, đây cũng chính là nguyên nhân mà đôi bên không dám đẩy đôi phương vào chỗ chết.

Muốn giết chết Thương Lan Hiền cũng không phải là chuyện dễ dàng, nếu Thương Lan Hiền không có đầy đủ thể lực cùng năng lực, làm sao có thể đi tranh cái vị trí kia đây! Nếu muốn giết Thương Lan Hiền, hắn phải bại lộ thực lực của chính mình, vậy đối với hắn không có lợi.

Hơn nữa, bây giờ còn có Thương Lan Cẩm nữa! Mặc dù Thương Lan Cẩm không quan tâm đến ngôi vị Hoàng đế, thế nhưng bây giờ hắn ta được nuôi ở dưới danh nghĩa Hoàng hậu, đương nhiên Hoàng hậu sẽ không mặc kệ, với thực lực Hoàng hậu, Thương Lan Cẩm càng có hi vọng lấy được cái vị trí kia.

Cho nên, hắn nhất định phải giữ Thương Lan Hiền lại, chỉ có như vậy, Hoàng hậu ở bên kia mới kiềm chế một chút, đợi đến thời điểm thực lực của hắn trở nên rất mạnh, hắn sẽ một lần tiêu diệt hết những người này.

Nhưng mà, bản thân Thái hậu lại có chút bảo vệ Phụng Thiên Mị, cộng thêm bây giờ Phụng Thiên Mị không chỉ tuyệt sắc khuynh thành, hơn nữa còn tài hoa xuất chúng, chắc hẳn, sau khi Thái hậu biết được sẽ càng sủng ái nàng, Phụng Thanh Tường cũng sẽ coi trọng và sủng ái Phụng Thiên Mị.

Cứ như vậy, có lẽ, nàng là một con cò rất tốt. Nếu như, hắn có thể có được Phụng Thiên Mị, có được sự ủng hộ của Phụng Thanh Tường và Thái hậu, như vậy, phần thắng của hắn sẽ càng lớn hơn.

Thương Lan Việt tính toán rất lớn, thế nhưng, từ đầu đến cuối hắn lại đánh giá thấp Phụng Thiên Mị, tại sao nàng có thể dốt nát mặc người ta đứng lên đầu chém giết đây! Muốn tính kế nàng, quả thực là tự tìm đường chết.

“Hiền Vương đệ, mặc kệ như thế nào, bây giờ đệ và Phụng tiểu thư đã không còn quan hệ nữa rồi, đệ không có quyền lợi thao túng hành động của nàng. Hơn nữa, chẳng qua Phụng tiểu thư chỉ đề cho Tô trắc phi thực hiện ván cá cược của mình mà thôi, và lại, người ở chỗ này đều có thể làm chứng, đệ há có thể không phản thị phi bảo vệ Tô trắc phi chứ! Chuyện này khiến cho mặt mũi của Hoàng gia còn đâu?” Thương Lan Việt nói, giọng nói thân thiện đối với hành động của Thương Lan Hiền, thân là Người hoàng gia hắn cảm thấy không vừa lòng, thân là huynh trưởng hắn phải giáo huấn.

Sau khi nghe Thương Lan Việt nói xong, Thương Lan Hiền sầm mặt lại, thế nhưng đối với chuyện Thương Lan Việt nói hộ Phụng Thiên Mị hắn cũng đoán được, nhưng mà, đối với việc Thương Lan Việt không mượn cơ hội bỏ đá xuống giếng, hắn có mấy phần cảm thấy ngoài ý muốn, bởi vì quan hệ giữa bọn họ chính là nước lửa không dung.

Chẳng qua là hắn biết, Thương Lan Việt làm vậy tất nhiên có đạo lý của hắn ta rồi, trong tưởng tượng của hắn Thương Lan Việt còn có suy nghĩ tâm cơ hơn nữa, lúc này hắn ta nói hộ Phụng Thiên Mị, tất nhiên là có khả năng muốn đánh chủ ý lên nàng.

Không, hắn tuyệt đối không cho phép, Phụng Thiên Mị là của hắn, cho dù hắn không muốn, cũng không tới phiên người khác tới nhặt.

Chỉ có điều nửa câu sau Thương Lan Việt nói không sai, Tịch Nhi đánh cược ở trước mặt mọi người đã quá rõ ràng, ai có tai đều nghe thấy, nếu như hắn thật sự muốn bảo vệ nàng, vậy người nọ sẽ gây bất lợi cho hắn.

Đối với lời nói của Thương Lan Việt, mọi người cũng nhao nhao bày tỏ đồng ý, tất nhiên bọn họ cũng không nghĩ nhiều, cũng không biết trong lòng Thương Lan Việt đánh chủ ý gì, chỉ cho rằng Thương Lan Việt cố ý làm khó dễ Thương Lan Hiền mà thôi.

“Vương gia...” Tất nhiên Tô Nhị Tịch biết lợi hại trong này rồi, nhưng mà, nàng vẫn rất là không cam tâm, nhìn Thương Lan Hiền xin giúp đỡ, định nhờ hắn trợ giúp.

Nhưng, đáp lại Tô Nhị Tịch lại là ánh mắt bắt đắc dĩ của Thương Lan Hiền, Tô Nhị Tịch cắn cắn môi, xem ra, lần này vẫn là khó thoát tai kiếp rồi.

Thấy Tô Nhị Tịch còn do dự không dứt, trông mặt Phụng Thiên Mị thoáng hiện lên một chút khinh bỉ, cười nhạo nói: ” Tô trắc phi, nói không giữ lời có thể khiến cho thanh danh của ngươi càng thối hơn đây!”

Dứt lời, sắc mặt Tô Nhị Tịch càng khó coi hơn, đúng vậy nói không giữ lời, sẽ khiến cho thanh danh của nàng càng không tốt.

Hít một hơi thật sâu, đáy mắt Tô Nhị Tịch nhanh chóng hiện lên hung tàn, Phụng Thiên Mị, chuyện ngày hôm nay, Tô Nhị Tịch ta sẽ không để yên cho người đâu. Chẳng qua là, ánh mắt thâm độc nhanh chóng biến mất, nhưng cũng không thoát được ánh mắt của Phụng Thiên Mị, nói chính xác hơn, cũng không thoát được ánh mắt của Ngũ đại công tử và Thương Lan Mạch.

Phụng Thiên Mị chỉ nhếch môi cười, nàng biết, hôm nay Tô Nhị Tịch bị nàng đưa vào bẫy như vậy, chắc là sẽ không chịu để yên, có điều nếu như ả ta

không chịu để yên, vậy những ngày kế tiếp, sẽ có niềm vui rồi.

Huống chi, cho dù ả ta chịu để yên, Phụng Thiên Mị nàng cũng sẽ không chịu để yên.

“Phụng Thiên Mị, Tô Nhị Tịch ta không bằng người.” Tô Nhị Tịch gần như dùng hết sức lực toàn thân, chặt vật nói ra những lời này, dứt lời, không chịu nổi đã kích, một lần nữa lại hôn mê bất tỉnh.

“Tịch Nhi, Tịch Nhi.”

“Vương tâu, Vương tâu.”

Thương Lan Hiên và Thương Lan Mộng vội vàng kêu, mọi người thấy vậy, cũng không còn ai cảm thấy đồng tình nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Chẳng Qua Chỉ Là Mới Bắt Đầu

Edit & Beta: ๔miu๔

Phụng Thiên Mị khinh thường nhếch môi, câu nói này khó chịu giống như là muốn mạng ả vậy, cũng là do, loại tiểu nhân này coi danh lợi như sinh mạng vậy, nên khi ả phải câu nói này, có thể không bị đã kích sao?

“Phụng Thiên Mị, chuyện ngày hôm nay, ta không để yên cho người đâu.” Thương Lan Mộng oán độc nhìn Phụng Thiên Mị, cắn răng nghiến lợi nói.

Lúc này nàng hận không thể dạy dỗ cho Phụng Thiên Mị thật tốt, nhưng với tình huống hiện giờ, xem ra, lý trí vẫn chiến thắng kích động. Hiện giờ đây người ở đây, tuyệt đối không phải thời điểm dạy dỗ Phụng Thiên Mị, huống chi những người này, đều không phải là người chịu yên lặng.

“Được, ta chờ.” Phụng Thiên Mị không e ngại, ngược lại rất chờ mong, nếu không có người gây sự với nàng, vậy thì làm sao nàng có thể quang minh chính đại xuất trận dạy dỗ người ta đây!

Thương Lan Hiên không nói gì, chẳng qua là ánh mắt phức tạp ngắm nhìn Phụng Thiên Mị, sau đó ôm ngang Tô Nhị Tịch lên, thần nhiên quay sang mấy người Thương Lan Mộng nói: “Chúng ta đi” rồi xoay người rời đi.

“Chờ đã” Phụng Thiên Mị lên tiếng gọi lại.

Mọi người thắc mắc, Thương Lan Hiên cũng không hiểu, chẳng lẽ, nàng hối hận, tất cả mọi chuyện rồi, nàng chỉ muốn chơi đùa dùng lát mềm buộc chặt hân, nghĩ xong, trong lòng Thương Lan Hiên thoáng hiện lên một chút đắc ý, Phụng Thiên Mị, Bôn Vương biết là nàng vẫn thích Bôn Vương mà.

“Còn có chuyện gì?” Thương Lan Hiên thần nhiên hỏi.

Phụng Thiên Mị chậm rãi đi đến gần Thương Lan Hiên, sắc mặt mang theo nụ cười âm áp, nụ cười này càng khiến cho Thương Lan Hiên nghĩ rằng suy nghĩ của mình đúng, trong lòng càng đắc ý, chẳng qua hân vẫn làm ra vẻ lạnh nhạt.

Mọi người cũng không rõ nguyên do, đều nhao nhao cho rằng Phụng Thiên Mị muốn vẫn hời với Thương Lan Hiên, thế nhưng, Thương Lan Mịch không cho là vậy, hân tin tưởng, Phụng Thiên Mị tuyệt đối sẽ không tha thứ cho Thương Lan Hiên, bởi vì, hân biết nàng đã phải chịu khổ rất nhiều, cũng biết nàng đối với Thương Lan Hiên có bao nhiêu thâm thù đại hận.

Đợi sau khi đến gần Thương Lan Hiên, đột nhiên Phụng Thiên Mị nhẹ nhàng mở miệng nói: “Ta chỉ là muốn nhắc nhở Hiên Vương gia, ngày mai chuẩn bị sẵn ba vạn lượng hoàng kim, buổi trưa, ta sẽ đích thân tới lấy.”

Phụng Thiên Mị dứt lời, sắc mặt Thương Lan Hiên cứng đờ, cũng vì suy nghĩ mới vừa rồi của mình mà cảm thấy lúng túng, hân không nghĩ rằng, Phụng Thiên Mị gọi hân lại, chỉ vì muốn hân chuẩn bị tiền.

“Phụng tiểu thư yên tâm, Bôn Vương sẽ chuẩn bị.” Thương Lan Hiên sầm mặt lại, giọng điệu cũng biến thành cực kỳ lạnh như băng, dứt lời, muốn xoay người rời đi.

Minhnguyetgiatrang.wordpress.com

“Còn nữa, hôm nay, chẳng qua chỉ là mới bắt đầu thôi.” Phụng Thiên Mị đứng cạnh Thương Lan Hiên, dùng âm thanh chỉ hai người nghe được nói. Âm thanh này nhỏ đến nỗi, ngoài người nội lực thâm hậu ra thì không ai nghe được rõ ràng, ngoại trừ Thương Lan Mịch vẫn lạnh nhạt trước sau như một, bốn người khác không khỏi có phần hoảng hốt.

Đắc ý nhất không ai bằng Thương Lan Việt rồi, xem ra, Phụng Thiên Mị thật sự sẽ không bỏ qua cho Thương Lan Hiền, như vậy, Phụng Thiên Mị, hẳn nhất định phải có được.

Sắc mặt Thương Lan Hiền đã đen đến nỗi không thể đen hơn được hơn, hẳn không nhìn Phụng Thiên Mị nữa, rồi đi luôn. Thương Lan Mộng không cam lòng trợn mắt nhìn Phụng Thiên Mị một cái, cũng theo đó xoay người rồi đi.

Thẩm Hạo Diên bất đắc dĩ nhún nhún vai, dường như tất cả mọi thứ này không có quan hệ gì với hắn vậy. Nhìn Phụng Thiên Linh hôn mê bất tỉnh nằm dưới đất, đáy mắt Thẩm Hạo Diên hiện lên vẻ chán ghét, hẳn cũng không muốn ôm nàng trở về, liền dặn dò tùy tùng của mình mướn xe ngựa tới, đưa nàng trở về phủ Thừa tướng.

“Tỷ tỷ, tỷ thật lợi hại nha!” Thấy người nên đi đều đã đi rồi, Thương Lan Mạch tung ta tung tãng đi tới trước mặt Phụng Thiên Mị, tràn đầy vui mừng kêu lên.

“Được rồi, sắc trời cũng không còn sớm, đệ vẫn nên về nhà sớm đi!” Phụng Thiên Mị thấy Thương Lan Mạch vui vẻ như vậy, hơi lạnh mới vừa xuất hiện cũng dần dần tan đi, cất giọng ôn nhu nói với Thương Lan Mạch.

“Tỷ tỷ đưa Mạch Mạch về được không? Mạch Mạch bị lạc với bọn Liễu Phong Ca Ca rồi, bây giờ đã muộn không dám đi về nhà.” Vừa nghe thấy Phụng Thiên Mị bảo mình nên về nhà, Thương Lan Mạch lập tức giả bộ điềm điềm đáng yêu.

Thương Lan Mạch vừa nói xong, Giang Ngự Phong ở bên cạnh, khước mắt không ngừng co quắp, cái gì? Bị lạc? Muộn nên không dám về nhà ư?

Xem ra, quan hệ giữa Mạch và nữ nhân này rất không bình thường, cho tới bây giờ Mạch vẫn rất ghét nữ nhân, vậy mà giờ lại chủ động dính lấy nàng.

Mặc dù bên ngoài cũng có lời đồn Giang Ngự Phong hẳn không thích nữ sắc, thế nhưng sự thật cũng không phải là như vậy, hẳn chỉ là chưa gặp được nữ tử mình thật tâm thích mà thôi.

Chân mày Phụng Thiên Mị hơi nhíu lại, dường như không tin lời Thương Lan Mạch, hai cao thủ trông chừng một góc tử lại còn để hắn đi lạc, chuyện này dường như không hợp lý, nhưng nghĩ đến, Thương Lan Mạch là một góc tử, thích chạy đông chạy tây, bị lạc cũng không phải là không thể.

Có điều Phụng Thiên Mị cũng không nghĩ nhiều, bởi vì từ đầu đến cuối nàng đối với Thương Lan Mạch không nhẫn tâm, nghĩ đến tám năm qua hẳn phải chịu đựng đau đớn đục khoét tận xương cốt, bây giờ lại chỉ còn tuổi thọ hai năm, trong lòng vẫn là đau lòng cùng không đành lòng.

“Được rồi !” Phụng Thiên Mị cười nói. Nụ cười này, khiến cho mọi người ở đây cảm thấy rung rinh, quả thực là điên đảo chúng sinh mà!

Thấy mọi người dùng ánh mắt si mê nhìn Phụng Thiên Mị, Thương Lan Mạch rất khó chịu, thật ra thì hẳn cũng không biết tại sao, một con bực tức trào lên, hẳn không ghét đi cùng nàng, bởi vì hẳn cảm giác được, nàng thật tâm đối xử tốt với hắn.

Nhưng, tại sao hẳn thấy người khác si mê nàng, tâm tình của hẳn không được tốt vậy?

“Các ngươi không thể nhìn tỷ tỷ như vậy, tỷ tỷ chính là Vương phi tương lai của Bồn Vương, tỷ tỷ đã đáp ứng Bồn Vương, chờ sau khi Bồn Vương lớn sẽ gả cho Bồn Vương.” Thương Lan Mạch càng nghĩ càng buồn bực, rốt cuộc hẳn cũng bùng nổ, thân hình thon dài cao lớn chắn ở trước người Phụng Thiên Mị, tức giận che tầm quan sát của mọi người, lần đầu tiên ở trước mặt mọi người hẳn tự xưng Bồn Vương, chẳng qua vẫn là về ngày thơ trước sau như một, làm cho người ta không có chút cảm giác sợ hãi nào.

Chết tiệt, nữ nhân này quá xuất sắc, cũng không biết sẽ đưa tới bao nhiêu hoa đào nữa.

Thương Lan Mạch dứt lời, vẻ mặt đăm đống hiện lên vẻ khác thường, khước mắt Giang Ngự Phong và Phụng Thiên Mị thì co giật, nhưng tâm tư lại khác biệt.

Trán Giang Ngự Phong hiện lên ba vạch đen: Mạch, huynh thật đúng là chơi đến nghiện rồi đấy! Hay là, huynh thật lòng thích Phụng Thiên Mị sao? Lại còn dám mở mắt nói dối nữa, không nói huynh không sợ, cho dù huynh thật sự sợ, không phải còn có ta đây sao? Chao ôi ! Có nữ nhân quên huynh đệ đây mà!

Phụng Thiên Mị bất đắc dĩ không nói được gì chỉ biết nhìn trời: Đừng đùa với nàng như vậy chứ! Muốn cho toàn thế giới đều biết sao? Nàng đáp ứng hẳn, cũng chỉ là lời nói dối có thiện ý mà thôi! Chao ôi! Trời làm vậy, vẫn còn có thể sống, tự gây nghiệt, thật không thể sống mà!

Sắc mặt Mộc Cẩm Thần vẫn ôn hòa: Rốt cuộc bọn họ có quan hệ như thế nào? Dường như Phụng Thiên Mị đối với Thương Lan Mạch không bình thường, theo ánh mắt của nàng có thể nhìn ra được, nàng thật sự quan tâm y.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 100: Mệnh Bất Do Nhân

*Mệnh bất do nhân: vận mệnh không phải do con người nắm giữ được.

Trong mắt Thương Lan Việt nổi lên lãnh ý: Hừ! Một ngốc tử, cũng hi vọng xứng với nữ tử xuất sắc như vậy, Phụng Thiên Mị, hẳn nhất định sẽ nhớ.

Trong mắt Thẩm Khuynh Dung này sinh ghen tị và oán độc: Phụng Thiên Mị, tại sao ngươi lại tốt lên, tại sao không ngốc tiếp luôn đi, bảy năm trước, ta đã bị quang sáng của ngươi và Tô Nhị Tịch áp đảo, vất vả lắm mới có được ngày hôm nay, lại bị ngươi cướp đi.

Dân chúng A: Hừ, Vương gia thì sao, nói cho cùng vẫn chỉ là một ngốc tử, sao có thể xứng đôi với nữ tử kinh diễm như thế.

Dân chúng B: Thấy Phụng tiểu thư đối xử đặc biệt với Ngốc Vương như thế, chẳng lẽ, Phụng tiểu thư thực sự thích Ngốc Vương, tuy rằng dung mạo của Ngốc Vương có thể so sánh với Đệ nhất mỹ nam tử của Thiên Vận, nhưng chỉ là một ngốc tử thôi!

Phụng Thiên Mị và Thương Lan Mạch không biết suy nghĩ của mọi người, cũng không quan tâm tư của bọn họ, chỉ sánh vai rồi đi, tiêu sái như thế.

Nhìn thấy bóng dáng của bọn họ rồi đi, Giang Ngự Phong bất đắc dĩ lắc đầu, cũng có một cỗ chua xót đánh vào lòng.

Kỳ thực, hẳn không thể không thừa nhận, hai người bọn họ thực sự rất xứng đôi, nếu không phải vì tình huống đặc biệt của Mạch, có lẽ bọn họ thật sự có thể ở bên nhau.

Đương nhiên, hẳn cũng đoán ra được, Mạch đồng ý chuyện Phụng Thiên Mị gả cho hẳn, chỉ là đang an ủi nàng ấy. Hẳn thấy được một tia không đành lòng trong mắt nàng ấy khi nhìn Mạch, có lẽ nàng ấy đã biết chuyện gì đó? Hay mang đến cho Mạch cái gì đó? Nếu không sao Mạch lại không bài xích với tiếp xúc của một nữ tử?

Những năm gần đây, hẳn đã không ngừng đi đi lại lại tìm cách cứu Mạch, nhưng vẫn không có manh mối, rốt cục vào hai tháng trước, biết được thần vật Băng Thiềm ngàn năm này có thể giải bách độc, cứu trăm bệnh, hẳn liền đi tìm, nhưng lại không tìm thấy.

Thực ra, Băng Thiềm ngàn năm cũng chỉ là lời đồn mà thôi, hẳn cũng không xác định được thật sự có một vật như vậy hay không, bởi vì, chỉ cần có một tia hi vọng, hẳn sẽ không từ bỏ.

Hắn vốn là đệ tử của thần y lãnh đời, sáu năm trước, một mình lên núi hái thuốc, không may ngã xuống vách núi, nếu không phải là Mạch cứu hắn lên khỏi vách núi kia, sợ là hắn đã ngã xuống dưới tan xương nát thịt. Biết được trong cơ thể của Mạch có độc tố, hẳn vẫn luôn đi theo Mạch, giúp hắn tìm giải được.

Phụng Thiên Mị đưa Thương Lan Mạch về Mạch Vương phủ xong mới trở về.

Phụng Thiên Mị chân trước vừa đi, một bóng người mặc y phục màu đỏ liền bay vào trong Mạch Vương phủ, tiến thẳng về phía thư phòng, trong thư phòng lúc này, chỉ có một mình Thương Lan Mạch.

Sau khi Giang Ngự Phong tiến vào thư phòng, sắc mặt đã không còn vẻ hữu thần như ở trận thi đấu trong hội hoa đăng lúc này, dĩ nhiên thay vào đó là một cỗ thương cảm.

“Mạch, ta vẫn chưa tìm được Băng Thiềm ngàn năm.” Trong giọng nói của Giang Ngự Phong có áy náy, có tự trách, nhưng nhiều hơn là bất đắc dĩ và tuyệt vọng.

“Không sao, tất cả đều là vận mệnh, ‘mệnh bất do nhân’.” Thương Lan Mạch cũng tháo xuống vẻ ngu ngốc và ngây thơ lúc này, thể nhưng sắc mặt dường như không có đau khổ, lại có phần thản nhiên, phảng phất như đây căn bản chỉ là một chuyện râu ria còn con.

“Mạch, chẳng lẽ ngươi cứ cam chịu như vậy sao?” Giang Ngự Phong có chút giận dữ, có chút phẫn hận, có chút bất đắc dĩ găm nhẹ.

“Không cam lòng thì có thể làm gì, nếu không vì Cẩm, lúc đầu ta cũng sẽ không sống sót.” Thương Lan Mạch cũng rất bất đắc dĩ, xem xét tình hình, Cẩm là người có khả năng ngồi lên vị trí kia nhất, nhưng hiện tại Thương Lan Việt và Thương Lan Hiên đều đang tự chuẩn bị thể lực cho bản thân, bây giờ hẳn vẫn chưa thể điều tra đầy đủ.

“Ta biết ngươi không muốn tiền đồ của Cẩm bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, nhưng mà mối thù của mẫu thân ngươi lớn như trời!” Giang Ngự Phong biết Thương Lan Mạch sẽ không thay đổi chủ ý, nhưng lại vẫn không cam lòng.

Trước đây muốn giết lão yêu bà kia, nhưng lại không có thực lực, mà bây giờ có thực lực, lại vì nguyên nhân là Thương Lan Cẩm nên không hạ thủ được.

“Ngự, lúc này đừng nói về chuyện đó.” Thương Lan Mạch không muốn nghe về sự kiện đó nữa.

“Được rồi, không nhắc tới chuyện đó, nhưng mà có một việc ta vẫn phải nói, ngươi với Phụng Thiên Mị kia sao lại quen biết nhau, quan hệ của các ngươi hình như không bình thường.”

Nhưng nếu Mạch không muốn nói ra, hẳn cũng chỉ có thể coi như không có gì, dù sao vài năm nay lần nào cũng như vậy. Nhưng về chuyện của Phụng Thiên Mị, dù thế nào hẳn cũng phải hỏi cho rõ ràng.

Sau khi nghe xong, Thương Lan Mạch chua xót cười, cũng không giấu diếm, thực sự nói ra, đem chuyện hẳn với Phụng Thiên Mị gặp nhau thế nào đơn

giản nói qua một lần, Giang Ngự Phong đại khái cũng hiểu rõ.

Chẳng qua là bị hành động của nữ nhân Phụng Thiên Mị này làm cho khiếp sợ, không thể tin tưởng lớn hai mắt của mình.

Cái gì?

Phụng Thiên Mị trong đêm đại hôn bị Thương Lan Hiên một kiếm đâm chết, còn bị hủy thi diệt tích, nhưng lại tìm được đường sống trong chỗ chết. Hiên nhiên, sau khi nghe Thương Lan Mạch tự thuật lại và chứng kiến sự việc xảy ra hôm nay, hần trước sau dao động giữa hai suy đoán về Phụng Thiên Mị.

Thứ nhất chính là trước kia Phụng Thiên Mị ngu ngốc nhất định là giả bộ, về phần vì sao phải giả bộ thì hần không biết, nhưng trong chuyện này nhất định có bí mật gì đó.

Thứ hai là trước kia Phụng Thiên Mị ngu ngốc, nhưng một kiếm kia không thể giết chết nàng ta, còn đâm tình nàng, không ngốc nữa. Thế nhưng còn một chuyện đáng ngờ, rõ ràng là đã bị một kiếm đâm trúng, cho dù không chết cũng bị trọng thương, nhưng tại sao vào ngày hôm sau, Phụng Thiên Mị lại vẫn đi dạo phố giống như người bình thường chứ! Là đã xảy ra chuyện kỳ tích gì đó, hay là được cao nhân đến cứu.

Có điều những chuyện này hần cũng không quá để ý, chuyện đáng nói chính là Phụng Thiên Mị lại dám một thân một mình xông vào Mê Vụ quỷ lâm và quang trọng hơn là máu của nàng tiếp nhận kịch độc, có thể không chế Thực Tâm Cổ của Mạch phát tác. Thân là người chuyên nghiên cứu y thuật độc thuật như hần, lập tức cảm thấy vô vàn tò mò về Phụng Thiên Mị, chuyện này thật sự là rất con mẹ nó kỳ dị, lại có thể áp chế Thực Tâm Cổ trong cơ thể Mạch.

Nghĩ vậy, Giang Ngự Phong trực tiếp tính lược những chuyện khác về Phụng Thiên Mị, xem ra, hần phải điều tra thật kỹ Phụng Thiên Mị.

Khụ khụ! Nếu như bị Phụng Thiên Mị biết được, có người muốn điều tra chuyện của nàng, không biết nàng có thể bình tĩnh được hay không đây.

Nói đến Phụng Thiên Mị, sau khi nàng rời khỏi Mạch Vương phủ cũng không vội vàng quay về phủ Thừa tướng, mà là trở về Thiên Phụng Cư, bởi vì nàng muốn chờ tới ngày hôm sau mới trở về.

Ngày hôm sau, tình không vạn lý (trời xanh thoáng đặng), không khí vô cùng tốt, nhưng ở trong Vận Thành này, cũng có nhiều lời đồn vô căn cứ bay đầy trời, đều là về Phụng Thiên Mị.

Nghe nói: Phụng Thiên Mị không chết, lại còn sống rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: Phù Chính Vô Vọng

Nghe nói: Phụng Thiên Mị không những sống rất tốt, mà còn trở thành mỹ nữ tài hoa tuyệt sắc khuynh thành, kinh tài tuyệt đỉnh.

Nghe nói: Phụng Thiên Mị đã đoạt được giải nhất trong đêm Hội hoa đăng tối hôm qua, đánh bại Ngũ đại công tử và Tứ đại tài nữ, còn thắng được ba vạn lượng hoàng kim của Hiên Vương gia, còn khiến Tô trắc phi ngay tại đó phải nói rằng mình thua kém Phụng Thiên Mị.

Nghe nói: Hiên Vương muốn lấy Phụng Thiên Mị làm Vương phi lần nữa.

Nghe nói: Phụng Thiên Mị bằng lòng gả cho Ngốc Vương – Mạch Vương, đối xử với hần không tệ nữa chứ! Đem đèn hoa đăng Long Phụng thắng được tặng cho Ngốc Vương chơi, còn đưa hần về nhà nữa!

Nghe nói:

Mặc dù nói là nghe nói, nhưng mà mọi người đối với những lời này đã không còn hoài nghi nữa, bởi vì có không ít người đã tận mắt chứng kiến chuyện hôm qua.

Hơn nữa, tất cả mọi người đều biết, bảy năm trước, Phụng Thiên Mị cũng là một tiểu mỹ nữ tài hoa tuyệt sắc khuynh thành, kinh tài tuyệt đỉnh. Chẳng qua là sau khi mẫu thân nàng qua đời, bệnh nặng một hồi liền trở nên ngu ngốc, cả ngày tỏ loạn về loạn lên khuôn mặt khiến nó biến dạng, lâu dần mọi người cũng quên mất thanh danh vốn có của nàng.

Về phần vì sao từ ngốc biến thành không ngốc nữa, mọi người hiển nhiên cho như vậy là tốt rồi, cũng không có người hoài nghi.

Nhưng mà, còn có một chuyện quan trọng chưa hóa giải nghi hoặc, đó chính là: Không phải nói Phụng Thiên Mị đã táng thân trong biển lửa sao? Sao lại vẫn còn sống rất tốt chứ!

Có người nói: Phụng Thiên Mị không muốn gả cho Hiền Vương, cho nên đào hôn, cố tình tạo ra một màn táng thân trong biển lửa kia.

Có người lại nghi hoặc: Không phải Phụng Thiên Mị rất thích Hiền Vương sao? Ba ngày hai nơi quần lấy Hiền Vương, sao có thể đào hôn được chứ?

Có người nói: Phụng Thiên Mị bị người ta ép buộc, nên mới cố tình tạo ra một màn táng thân trong biển lửa kia.

Có người lại nghi hoặc: Khi đó Phụng Thiên Mị còn là một kẻ ngốc, ai sẽ ép buộc chứ!

Có người nói: Phụng Thiên Mị thực sự đã bị hỏa thiêu, nhưng được cao nhân cứu.

Có người lại nói:

Dù loại tin đồn và nghi hoặc cũng theo đó mà truyền đến, nhiều ít cũng khiến kẻ khác khó hiểu, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không giải thích được. Những lời đồn đãi này hiển nhiên cũng truyền tới Phụng phủ, thậm chí truyền tới Hoàng cung.

Trong Phụng phủ

Phụng Thiên Linh bị hoảng sợ quá độ đến tận sáng nay mới tỉnh lại, vốn đang không tin mọi chuyện hôm qua là thật, nhưng khi nghe được những lời đồn từ bên ngoài truyền đến, Phụng Thiên Linh đã không thể không tin.

Sáng sớm, trên dưới Phụng gia ngoại trừ hạ nhân, đều tập trung ngồi trong đại sảnh, chờ Phụng Thiên Mị trở về.

Trong đại sảnh, ngồi ở chủ vị chính là Phụng Thanh Tường, lúc biết được Phụng Thiên Mị còn sống, lại còn biến thành tốt như thế, trong lòng nói không cao hứng là giả. Nhưng mà nhớ tới bảy năm qua, ông chẳng quan tâm đến nàng, trong lòng cũng có hổ thẹn, không biết Mị Nhi có thể tha thứ cho ông hay không.

Kỳ thật, ông không phải không muốn gặp nàng, cũng không phải ghét bỏ nàng, mà là vì trông thấy nàng, ông sẽ nghĩ tới Khôi Quỳnh Hoa (mẫu thân của Phụng Thiên Mị), trong lòng liền khó chịu, đây cũng là do ông quá yêu Quỳnh Hoa.

Cho đến bây giờ ông mới biết được, hóa ra tình yêu của mình lại làm tổn thương nữ nhi.

Phía dưới chủ vị, ngồi bên phải chính là Phụng Văn Tĩnh, tiếp theo là Phụng Thiên Bình, rồi đến Phụng Thiên Linh. Lúc này Phụng Văn Tĩnh và Phụng Thiên Linh đang còn kinh ngạc vì Phụng Thiên Mị còn sống cũng đã bình tĩnh lại, tinh thần có chút khấn trương không yên.

Các nàng không biết, trước kia Phụng Thiên Mị thật sự ngốc hay là giả ngốc. Nếu là giả ngốc, vì sao vẫn để các nàng tùy ý khi dễ, ngược đãi, cho dù là vì muốn sống nên phải chịu đựng nhưng tính khí của một người dù tốt đến mấy cũng không chịu đựng được bảy, tám... năm như vậy!

Nếu như thật sự ngốc thật, vì sao lại đột nhiên tốt lên, hay là ở Hiền Vương phủ đã xảy ra chuyện gì đó, hay là do trận hỏa hoạn ở Hiền Vương phủ kia, làm cho nàng ta biến tốt. Như vậy bây giờ nàng ta biến tốt, không biết có còn nhớ rõ những chuyện trước kia hay không, lần này nàng ta trở về, có phải là để báo thù hay không?

Nếu thật sự là về báo thù, để lão gia biết được ba người mẫu tử các nàng khi dễ Phụng Thiên Mị thế nào, thế thì đừng nói chi đến chuyện nàng được phù chính nữa.

Nếu như để lão gia biết là mình hạ độc tiện nhân Quỳnh Hoa kia, có lẽ mình sẽ lập tức bị đuổi mình ra khỏi Phụng phủ cũng chưa biết chừng. Nhưng cái này vẫn chưa tính là gì, nếu để Thái hậu biết được, thì sẽ trực tiếp bị lăng trì mất!

Nghĩ đến đây, cơ thể Phụng Văn Tĩnh cực lực run lên, giống như ngay lập tức sẽ bị chém đầu vậy, trong lòng vô cùng không yên.

Không, sẽ không, trước kia Phụng Thiên Mị hẳn là ngốc thật, cho nên, dù nàng ta khỏi bệnh, cũng sẽ không nhớ rõ chuyện trước kia. Hơn nữa, bây giờ đã là chết không đối chứng, cho dù nàng ta nhớ được, vậy thì như thế nào? Chuyện bà hạ độc lúc đó cũng chỉ có Phụng Thiên Mị chứng kiến, mà chuyện cách đây bảy năm, lâu như vậy, đã không còn chứng cứ gì có thể tìm ra nữa.

Chỉ bằng Phụng Thiên Mị vu khống, cho dù tin, cũng không định tội bà được, hơn nữa Phụng Thiên Mị có nhớ hay không còn chưa biết mà!

Dù sao Phụng Thiên Mị cũng là một nữ tử, cho dù nàng ta về lại Phụng phủ cũng không gây nổi sóng to gió lớn gì. Nếu như nàng ta thật sự tạo thành uy hiếp gì cho bà, vậy thì bà sẽ không ngại khiến nàng ta thật sự chết luôn.

Tuy là nói bọn họ khi dễ Phụng Thiên Mị, lão gia mà biết sẽ tức giận, nhưng lão gia cũng không muốn gặp Phụng Thiên Mị. Bằng sự sùng ái của lão gia với ba mẫu tử bọn họ, hẳn sẽ không vì nàng ta mà làm gì bọn họ đâu! Nhiều nhất chính là vô duyên với vị trí chủ mẫu mà thôi.

Có điều, Phụng phủ này chỉ có một đứa con trai là Bình Nhi, dù lão gia cưới ba phòng, nhưng cũng không lạm tình, quả quyết là sẽ không lấy vợ nữa. Bây giờ, lão gia đều ngủ ở phòng bà, chưa từng qua ba phòng kia, vậy về sau, Phụng phủ này còn không phải là do Bình Nhi của bà kế thừa sao!

Nghĩ đến đây, tâm tư của Phụng Văn Tĩnh mới xem như thả lỏng, chẳng qua là nghĩ đến Phụng Thiên Bình, khúc mắc trong lòng Phụng Văn Tĩnh lại chợt lóe qua.

Phụng Thiên Linh đương nhiên không biết chuyện mẫu thân hạ độc Quỳnh Hoa phụ nhân, nhưng lại hiểu rằng nếu phụ thân biết các nàng khi dễ Phụng

Thiên Mị sẽ tức giận. Nhưng nói thế nào thì nàng cũng là một trong Tứ đại mỹ nữ tài hoa của Thiên Vận, phụ thân hẳn sẽ không nhẫn tâm với nàng đâu.

Nhưng nếu cứ như vậy, việc phù chính của mẫu thân liền vô vọng, nàng cũng không được làm đích nữ, còn mang thân phận thứ nữ nữa, nàng thật sự oán hận, không cam lòng.

Lúc này sắc mặt của Phụng Thiên Linh có chút trắng bệch, vặn vẹo, nhớ tới Phụng Thiên Mị vẫn chưa chết, còn hết ngốc, lại tuyệt sắc khuynh thành, kinh tài tuyệt diễm, tuy rằng nàng rất không muốn tiếp nhận, nhưng mà, sự thật lại chính là như thế!

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Thiên Mị Hồi Phủ

Trước kia do tài hoa và dung mạo của Phụng Thiên Mị, vầng sáng của nàng đều bị che khuất, bảy năm qua, nàng vốn luôn đứng dưới Tô Nhị Tịch và Lạc Khuynh Dung, đã cảm thấy đủ ngột ngạt, không cam lòng. Thế nhưng bây giờ, danh dự của Tô Nhị Tịch bị hao tổn, Phụng Thiên Mị lại biến thành tốt như vậy.

Đêm qua Tứ đại tài nữ, Tam đại tài tử đều không thắng được nàng, đây chính là chuyện rất mất mặt!

Bây giờ, cả Vận thành đã xưng tụng Phụng Thiên Mị là Đệ nhất mỹ nữ tài hoa của Thiên Vận, đương nhiên, cũng quở trách những tài tử tài nữ này khắp nơi.

Phụng Thiên Bình còn nhỏ không hiểu chuyện, biết được Phụng Thiên Mị trở về, tuy là rất tức giận, nhưng nhiều hơn là muốn làm thế nào để khi dễ nàng ta. Chẳng qua, hẳn không biết, lần này Phụng Thiên Mị trở về, chính là lúc cơn ác mộng của bọn họ bắt đầu, sống hay chết, hoàn toàn dựa vào hứng thú của Phụng Thiên Mị.

Dưới chủ vị, ngồi ở phía bên trái chính là Đỗ di nương và Phụng Thiên Dao, trong lòng Đỗ di nương cũng có vài phần thấp thòm, nhưng chưa đến mức cảm thấy sợ hãi với hoàng hốt, dù sao bà chưa từng khi dễ Phụng Thiên Mị, nhiều nhất cũng chỉ là không đối đãi tốt với nàng mà thôi. Thấp thòm là vì, cả Vận thành đều biết người kia đã chết, đột nhiên lại xuất hiện, điều này khiến người ta trước sau trở tay không kịp.

Phụng Thiên Dao lại không giống vậy, bảy năm trước, bởi vì mình là thứ xuất, lại không hiểu chuyện, thường xuyên bị Phụng Thiên Linh khi dễ, đều là Phụng Thiên Mị bảo hộ mình.

Bảy năm qua, Phụng Thiên Mị trở thành ngu ngốc, nên nàng không bị Phụng Thiên Linh khi dễ nữa, bình thường, nàng cũng không chiếm được sự yêu thương của phụ thân, có điều nàng không cần.

Phụng Thiên Dao biết mình không thể cứu Phụng Thiên Mị được, cho nên thường xuyên vụng trộm đưa cho nàng thức ăn gì đó, lúc biết được Phụng Thiên Linh muốn tới uy hiếp, còn tận lực lạng lẽ đi báo tin.

Bảy năm qua, Đại tỷ phải chịu khi dễ và ngược đãi, nàng có lòng nhưng không đủ sức lực, thực lực để giúp Đại tỷ, cũng ít nhiều lần muốn nói cho phụ thân, đều bị mẫu thân cản lại. Bởi vì phụ thân mặc kệ không hỏi han tới Đại tỷ, cho dù biết thì thế nào, nếu như phụ thân mặc kệ, Phụng Thiên Dao đi nương biết sau này sẽ làm mọi chuyện ngày một tệ hơn, ngay cả nàng và mẫu thân của mình cũng trốn không thoát.

Dù thế nào thì trong lúc khó khăn đó, giữa các nàng thật sự có tình tỷ muội.

Bây giờ, biết được Đại tỷ chưa chết, lại còn hết bệnh, khỏi phải nói nàng cao hứng thế nào, chẳng qua, không dám biểu hiện ra ngoài thôi.

Mọi người cứ ngồi lẳng lặng như vậy suốt một canh giờ, nhưng vẫn không nhìn thấy bóng dáng của Phụng Thiên Mị. Phụng Thiên Văn, Phụng Thiên Linh và Phụng Thiên Bình tâm tình vốn đã không kiên nhẫn lại càng thêm phần hận, trong lòng sớm đã nguyền rủa Phụng Thiên Mị cả trăm lần.

“Lão gia, đợi lâu như vậy, Mị Nhi vẫn chưa trở về, chắc hẳn nàng không muốn trở về rồi!” Phụng Thiên Văn nhin không được mở miệng, giọng nói có vẻ rất lương thực hiền lành, nhưng trong lòng thì đã hận đến chết.

Không phải là Phụng Thiên Mị chưa chết sao? Nàng ta còn dám để toàn bộ người nhà dậy từ sáng sớm ngồi ở đại sảnh chờ.

“Chờ một chút đi!” Lúc này suy nghĩ của Phụng Thiên Văn rất phức tạp, kỳ thật, ông cũng không biết Phụng Thiên Mị có quay về phủ Thừa tướng hay không, bởi vì nửa tháng nay cũng chưa từng có tin tức về việc nàng còn sống, thế nhưng tới hôm qua nàng lại đột nhiên xuất hiện, vì vậy ông nghĩ, hôm nay nàng có thể sẽ trở về.

Cùng lúc đó, Phụng Thiên Mị đã dẫn Hồng Kiều tới bên ngoài phủ Thừa tướng, trước cửa phủ Thừa tướng có hai đầu sư tử bằng đá đang giương nanh múa vuốt, trông rất đáng sợ, khí thế bức người. Đại môn được sơn màu đỏ đang mở rộng, phía trên khám tám bảng bằng đồng, trên đó khắc bốn chữ lớn kim quang lấp lánh “Phủ Hữu thừa tướng”.

Nhìn phủ Thừa tướng trắng lè này, khỏe miệng Phụng Thiên Mị hơi hơi nhếch lên, trong mắt xuất hiện một mảnh băng hàn. Đây chính là nơi khiến Phụng Thiên Mị chịu khổ bảy năm, bởi vì nàng mà Phụng đi nương không được phủ chính, Nhị muội, Tứ đệ không được trở thành đích tử (con trai trưởng) đích nữ, nên muốn dùng tất cả các biện pháp ngược đãi nàng. Bảy năm qua chưa bao giờ đối đãi tốt với nàng, phụ thân Phụng Thanh Tường thì dễ mặc cho nàng bị khi dễ, còn có những ác nô khi chủ kia nữa.

Tuy rằng trong đầu bị những hồi ức đau khổ chiếm hết, nhưng vẫn còn một Tam muội Phụng Thiên Dao thật tình quan tâm nàng.

Những người nào từng khi dễ nàng, nàng sẽ không bỏ qua, không quan tâm đến nàng, nhưng chưa từng khi dễ nàng, nàng cũng sẽ không so đo, trực tiếp không đếm xỉa đến, nhưng đã từng quan tâm nàng, nàng đương nhiên sẽ hồi báo.

Phụng Thanh Tường, nàng rút cuộc nên trả thù ông! Hay là bỏ qua cho ông đây!

Bởi vì trong trí nhớ của nàng và lời nói của Hồng Kiều, Phụng Thanh Tường dường như cũng không biết chuyện Phụng Thiên Mị bị ngược đãi, thế nhưng, chính vì ông không chịu gặp nàng, nên nàng mới bị ngược đãi ngày một tệ hơn.

Trả thù, hay là bỏ qua, bây giờ nàng không thể xác định được, dù sao thực chất ông chưa từng hại nàng, nhưng những tổn thương mà ông mang đến cho nàng là không thể tha thứ. Cho nên, trả thù hay bỏ qua, hoàn toàn dựa vào việc ông còn có thân tình với Phụng Thiên Mị hay không, có hối hận hay không.

Có điều, ba mẫu tử Phụng Văn Tĩnh, nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua, cũng sẽ không để bọn họ vui vẻ, phải khiến bọn họ thống khổ, nếu như Phụng Thanh Tường đứng về phía ba mẫu tử Phụng Văn Tĩnh, nàng tuyệt đối cũng sẽ không bỏ qua cho ông.

Bước vào phủ Thừa tướng, lúc thủ vệ và gia đình nhìn thấy Phụng Thiên Mị, đều kinh diễm từng lớn mắt, trên đời này lại có nữ tử xinh đẹp như vậy.

Có điều, hai người rất nhanh đã hồi thần, bởi vì nhìn thấy Hồng Kiều sau lưng nữ tử xinh đẹp kia, bọn họ không biết Phụng Thiên Mị, nhưng không thể không biết Hồng Kiều. Cho nên, rất nhanh nhận ra, nữ tử xinh đẹp trước mắt này không phải là ai khác, mà chính là Đại tiểu thư trong phủ Thừa tướng bảy năm xấu gỗ kia.

Hơn nữa, chuyện đêm qua, hôm nay đã được truyền đi xôn xao, với nhận thức này, hai thủ vệ không khỏi cảm thấy sau lưng chột lạnh. Đại tiểu thư đã trở về, lại còn không giống lúc trước, trước kia tuy rằng bọn họ chưa từng khi dễ tiểu thư, nhưng cũng đã từng ở sau lưng chửi mắng, nghị luận.

Bây giờ Đại tiểu thư kinh tài tuyệt diễm, tuyệt sắc khuynh thành, lần này trở về, địa vị nhất định sẽ khác lúc trước. Nếu Đại tiểu thư muốn tìm bọn họ gây phiền toái, vậy bọn họ chắc chắn là chịu không nổi!

Kể ra, hai thủ vệ này cũng không phải là người nham hiểm, cho nên mới sợ Phụng Thiên Mị tìm đến gây phiền toái như thế, nếu đổi lại là người nham hiểm lớn mật, chắc chắn sẽ khinh thường không sợ, còn có thể tìm đến Phụng Thiên Mị gây phiền toái như trước.

“Tiểu, tiểu thư, lão, lão gia đang chờ ngài ở đại sảnh, chờ ngài đã lâu.” Một gia đình can đảm tiến lên, nom nớp lo sợ nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103: Nham Hiểm Như Thế

Phụng Thiên Mị cũng không để ý, đi thẳng vào cửa, trông thấy Phụng Thiên Mị đi vào, gia đình kia mới thờ phào nhẹ nhõm một hơi.

Đối với vẻ mặt biến hóa của hai thủ vệ này, Phụng Thiên Mị đương nhiên đều thu vào mắt, hơi nhếch môi khinh thường, những người này, còn không đáng để nàng động thủ.

Dọc theo đường đi, mọi người nhìn thấy Phụng Thiên Mị, đều không ngừng ngạc nhiên, kinh diễm, nhưng cảm nhận được lãnh khí toát ra từ trên người Phụng Thiên Mị, cũng không có người dám lên tiếng.

Chưa đi vào đại sảnh, đã nghe được tiếng nói chuyện từ bên trong truyền đến, khiến Phụng Thiên Mị đột nhiên dừng bước, sắc mặt trầm xuống, ánh mắt phát lạnh.

“Phụ thân, chẳng lẽ chúng ta phải đợi cho đến khi nào nàng ta trở về luôn sao?” Phụng Thiên Linh nhin không được oán giận nói.

“Đừng vậy! Phụ thân, Bình Nhi đói bụng, muốn đi ăn, tiện nhân kia trở về, dựa vào cái gì mà muốn thế gia vọng tộc chúng ta chờ chứ!” Phụng Thiên Bình cũng không đồng ý, hùa theo đứng lên làm âm ỉ, lời nói ác độc chẳng hợp với lời mà người ở tuổi đó nên nói ra.

Lời này vừa nói ra, trong lòng Phụng Văn Tĩnh thoáng chốc “lộp bộp”, thâm kêu không tốt, sao Bình Nhi lại có thể nói như vậy trước mặt lão gia, nếu như lão gia truy cứu được, sợ là sẽ rước lấy phiền toái.

“Bình Nhi, im miệng.” Phụng Văn Tĩnh vội vàng vờ nổi giận khế quát, khoe mắt trộm liếc về phía Phụng Thanh Tường, quả nhiên, sau khi Phụng Thanh Tường nghe xong lời nói của Phụng Thiên Bình, sắc mặt tối sầm, thực sự tức giận trừng mắt nhìn Phụng Thiên Bình.

Thế nhưng Phụng Thiên Bình cũng không chú ý tới ánh mắt của Phụng Thanh Tường, có lẽ do còn nhỏ, căn bản sẽ không biết sát ngôn quan sắc (nhìn sắc mặt người khác mà nói), nghe thấy tiếng mắng thân khiến trách, càng không cam lòng: “Vốn chính là vậy! Tiễn nhân kia rõ ràng đã chết, sao mà còn sống trở về được!”

Trong mắt Phụng Thiên Mị hồng quang chột lóe, hàn ý trong lòng càng dày, tiễn nhân, được lắm, dám mắng nàng là tiễn nhân.

Phụng Văn Tĩnh và Phụng Thiên Linh nhất thời cực kỳ hoảng sợ, thấy lửa giận muốn bùng nổ kia của Phụng Thanh Tường, biết chuyện không ổn, Phụng Văn Tĩnh muốn trách mắng lần nữa, nhưng đã muộn, lửa giận của Phụng Thanh Tường đã bạo phát: “Làm càn.”

Ông gầm lên giận dữ, khiến tất cả mọi người trong phòng này sinh hoảng sợ, tuy rằng Phụng Thanh Tường là quan văn, nhưng vẫn có chút võ công căn bản, âm thanh hiển nhiên sẽ hùng hậu vang dội, cũng hàm chứa một cỗ uy nghiêm không dám xem thường.

Phụng Thiên Bình bị phụ thân gầm lên như vậy, sợ tới mức trực tiếp ngây ngẩn cả người, bởi vì từ lúc hấn còn nhỏ đến nay, phụ thân chưa từng nổi giận với hấn.

“Tuổi còn nhỏ lại có thể nói chuyện ác độc như thế, là vì quá cưng chiều con sao? Đó chính là tỷ tỷ của con đấy.” Phụng Thanh Tường hỗn hển trách mắng, thật là không ngờ rằng đứa con một mực nhu thuận trước mặt ông, lại đột nhiên nói ra lời ác độc như vậy.

Phụng Thiên Mị đứng ngoài cửa khinh thường nhếch môi, tỷ tỷ, ha ha! Những lời này còn chưa tính là gì đâu, nếu như ông ấy biết nhĩ tử của mình, nữ nhĩ của mình, còn có ái thiếp của mình vẫn luôn là người hai mặt, bề ngoài luôn lương thiện dịu ngoan như thế, nhưng sau lưng lại ác độc rồi ngược đãi đại nữ nhĩ của mình, không biết sẽ như thế nào?

Hồng Kiều bởi vì lời nói vừa rồi của Phụng Thiên Bình mà tức giận đến mức đỏ bừng cả mặt, hô hấp cũng dồn dập, trong đôi mắt vốn đơn thuần nhất gan đã nhiễm băng hàn và thị huyết, lại cường chế bình tĩnh, không cho mình phát ra tiếng.

Điều này khiến Phụng Thiên Mị thật sự cảm thấy vui mừng, bây giờ Hồng Kiều đã không còn nhát gan như trước nữa, cũng không còn sợ ác thế của Phụng Văn Tĩnh và Phụng Thiên Linh, tuy rằng vẫn chưa đạt yêu cầu của nàng, nhưng hiện tại đạt được như vậy cũng xem như là tốt lắm rồi.

Phụng Thiên Mị nhìn về phía Hồng Kiều, cho nàng một ánh mắt an ủi, lạnh lẽo trong mắt Hồng Kiều mới lặng đi không ít.

Trong phòng, Đồ di nương và Phụng Thiên Dao cũng rất ít khi thấy Phụng Thanh Tường nổi giận, đặc biệt là đối với Phụng Thiên Bình, cho nên, cũng bị hoảng sợ. Nhưng mà, chứng kiến người bên cạnh Phụng Văn Tĩnh bị mắng, trong lòng Đồ di nương và Phụng Thiên Dao cũng rất thống khoái.

Hai mẹ con các nàng luôn bị Phụng Văn Tĩnh chèn ép, tuy rằng không bị đối xử ác liệt như Phụng Thiên Mị, nhưng mà cuộc sống cũng không được tốt hơn cho lắm. Ngoại trừ có mấy nha hoàn hầu hạ, không bị khấu trừ tiền tiêu vật hàng tháng ra, mặt khác cũng không khác gì hạ nhân.

Phụng Văn Tĩnh thấy nhĩ tử của mình bị dọa ngốc, cũng lo lắng nhĩ tử sẽ tiết lộ gì đó, liền vội vàng đứng dậy đi tới trước mặt Phụng Thiên Bình, ôm lấy hấn, tay vỗ vỗ đầu Phụng Thiên Bình, trấn an hấn.

Sau đó liền nhìn về phía Phụng Thanh Tường, vội vàng cầu xin: “Xin lão gia bớt giận, Bình Nhi còn nhỏ không hiểu chuyện.”

“Hừ! Nhỏ tuổi ư, nếu không phải có người dạy, nó sẽ nói những lời này sao?” Phụng Thanh Tường tức giận đến thở râu trừng mắt, ông đột nhiên cảm thấy, nhĩ tử này có thể thuận miệng nói ra những lời kia như thế, lại liên tiếp nói hai câu, đây cũng không phải là vô tình mở miệng mà nói ra được.

Phụng Thanh Tường ông có thể dựa vào thế lực của chính mình để ngồi lên vị trí này, lại ở trong triều lẫn lộn nhiều năm như vậy, là người hồ đồ không mình mẫn, có thể bị người khác lừa gạt dễ dàng như vậy sao?

Mấy năm nay toàn bộ tâm tư của Phụng Thanh Tường đều đặt trên triều đình, mức độ quản chuyện trong nhà vốn ít lại càng ít, bởi vì “hiền thê lương mẫu” Phụng Văn Tĩnh này đối với Phụng phủ là người có đạo trị gia, khiến ông tương đối yên tâm, về nhà lại là thiếp “hiền” nữ “hiếu” tử “ngoan”, khiến ông lại càng không cần quan tâm.

Chẳng qua là, ngoại trừ không gặp Phụng Thiên Mị, cũng không biết Phụng Thiên Mị đã phải chịu những đãi ngộ không dành cho mình.

Song những hạ nhân đó, một là vì chán ghét Phụng Thiên Mị, hai là vì sợ Phụng Văn Tĩnh, nên không có người dám đi nói với Phụng Thanh Tường, ngay cả quản gia Phụng Thanh Tường tín nhiệm nhất, cũng giúp Phụng Văn Tĩnh giấu diếm.

Sau khi nghe xong lời nói của Phụng Thanh Tường, Phụng Văn Tĩnh kinh hoàng và chột dạ một hồi, bởi vì bà biết Phụng Thanh Tường không phải là người dễ bị lừa gạt như vậy, bảy năm qua, trước mặt ông bà biểu hiện hết sức có phong phạm hiền thê lương mẫu, nữ nhĩ ở trước mặt ông đều nhu thuận tài giỏi, cho nên, bà mới được như ý lâu như vậy.

Nhưng mà hôm nay, Bình Nhi lại vì không kiên nhẫn mà nói ra hai câu khó nghe như vậy, sợ rằng đã lưu lại bóng ma trong lòng lão gia.

Phụng Văn Tĩnh bị nói đến á khẩu không trả lời được, càng không dám nói thêm gì nữa, bởi vì càng nói có thể lại càng lộn xộn hơn nữa.

“Nói rất đúng, nếu như không có ai dạy, một đứa nhỏ mười tuổi sao có thể nói ra những lời ác độc này chứ! Hơn nữa, nghe giọng điệu kia, là đã nói nhiều đến mức thành thói quen rồi.” Lúc này, một âm thanh lãnh đạm trong trẻo truyền đến, khiến tất cả mọi người trong phòng đều đồng thời nhìn ra cửa.

Chỉ thấy có một nữ tử mặc váy dài trắng đứng ngoài cửa, không vào cũng không ra, tay như cỏ mềm, da dẻ nõn nà, cổ cao trắng mịn, răng thẳng đều đẹp, mày ngài như họa, tuyệt sắc khuynh thành, dung mạo bậc này quả thật có thể so với tiên nữ giáng trần!

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Á Khẩu Không Trả Lời Được

Edit: Yuuki Ngô

Beta : ㄣỖỖ ㄣỖỖ – Minh Nguyệt Tâm Vy

Ánh mắt Phụng Thanh Tường hơi lóe lên, mơ hồ như thấy được mười bảy năm trước, nữ tử tuyệt sắc khuynh thành kia cũng mặc bạch y như tuyết, chỉ là, ông biết, nàng không phải là nàng ấy, mà là nữ nhi của nàng ấy, so với nàng ấy còn đẹp hơn vài phần.

Tất cả mọi người đều bị kinh diễm bởi mỹ mạo của Phụng Thiên Mị, nàng khiến người ta có loại cảm giác giống như thần tiên xinh đẹp muốn mà không với tới được.

Giật mình ngây người chốc lát, mọi người mới từ từ phản ứng lại, trong lòng mỗi người lại nảy sinh suy nghĩ khác nhau. Trong lòng Phụng Văn Tĩnh và Phụng Thiên Linh tràn ngập oán hận và không cam lòng, ánh mắt cũng bộc lộ thù hận, có điều, ở trước mặt Phụng Thanh Tường, không dám có biểu hiện quá mức.

Đỗ di nương thì cảm thấy vui mừng, bà vốn chưa từng có tâm tư làm hại Phụng Thiên Mị, lúc gặp nàng ta cũng cảm thấy đồng cảm, chẳng qua là tính bà ích kỷ, vì để mình được sống yên ổn nên khi nhìn thấy nàng ta bị khi dễ, cũng chỉ khoanh tay đứng nhìn.

Phụng Thiên Dao lại không như vậy, trong phút chốc nhìn thấy Phụng Thiên Mị xuất hiện kia, nàng liền kích động đến mức nước mắt không ngừng trào ra. Tuy rằng Phụng Thiên Mị cho nàng không ít cảm giác xa lạ, nhưng mà dung nhan tuyệt sắc này lại rất quen thuộc!

Phụng Thiên Mị thu hết phản ứng của Phụng Thiên Dao vào mắt, đáp lại bằng ánh mắt yên tâm, Phụng Thiên Dao là người thông minh, đương nhiên nhìn thấy liền lập tức hiểu, bình tĩnh áp chế tâm tình của mình xuống.

Về mặt của Phụng Thanh Tường khá phức tạp, lúc nhìn thấy Phụng Thiên Mị, trong mắt có áy náy, có hoài niệm, cũng có bất đắc dĩ. Nghĩ muốn thân cận, nhưng lại vì bảy năm qua ông chưa từng thân cận, nên cảm thấy rất đối xa cách.

Nói về Phụng Thanh Tường này, thế lực trong triều xem như nửa vôi, nhiều người nhìn ông không vừa mắt, nhưng cũng không có mấy ai dám ngang nhiên chỉ trích hay đối nghịch. Đương nhiên là ngoại trừ hai kẻ thù không đội trời chung Hữu tướng Tô Đình và Uy Dương tướng quân Lạc Hùng, cùng với các đại thần tâm phúc của bọn họ.

Phụng Thanh Tường làm quan bất thành bất bại (không thành liên cũng không tham ô), trung lập điển hình, ông không tham gia bên này, nhưng bên kia cũng không gần không xa. Đối với hoàng thượng, ông không bất trung, cũng không thúc ngực lấy lòng, đối với chức vụ của mình vẫn tận chức tận trách, cho nên, đại thần trong triều gần như tìm không được nhược điểm của ông.

Đương nhiên, chỉ ngoại trừ chuyện Phụng Thiên Mị làm ông không ngẩng mặt lên được, khiến cho ông không ít lần bị các đại thần nói móc rồi châm chọc khiêu khích.

Phụng Thanh Tường, ông có thể nói là một vị quan tốt, nhưng lại không phải là một phụ thân tốt. Ông đối với triều đình là tận trung làm tròn bổn phận, nhưng trong nhà lại sao nhãng ít quân giáo.

Kỷ thực, ông đối với con trai con gái yêu cầu vẫn rất cao, tuy rằng ông rất cưng chiều Phụng Thiên Linh và Phụng Thiên Bình, cũng rất thích Phụng Văn Tĩnh, nhưng sẽ không cho phép bọn họ làm ra chuyện tổn hại đến Phụng gia.

Cho nên, nếu như để ông biết được những chuyện mà mẫu tử ba người Phụng Văn Tĩnh đã làm, chắc chắn ông sẽ không ngồi yên.

Mẫu tử ba người Phụng Văn Tĩnh cũng biết điểm này, cho nên, trước mặt ông, ra vẻ hiền lành, nhu thuận, khiến Phụng Thanh Tường tin biểu hiện giả dối như vậy.

“Con... không thể nói như vậy, tiểu hài tử, không hiểu chuyện, có lẽ là lúc ra ngoài đã nghe phải những lời nói không tốt. Tiểu hài tử ăn nói không kiêng kị, nói bậy cũng là khó tránh khỏi.” Phụng Văn Tĩnh phản ứng lại đầu tiên, nghe lời nói vừa rồi của Phụng Thiên Mị, bị dọa đến toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Nếu như lão gia truy cứu, Bình Nhi chịu không nổi hoảng sợ, nói ra những chuyện không nên nói, thì mấy ngày tốt đẹp của mẹ con bọn họ, có thể sẽ chấm dứt.

“À! Thật không?” Phụng Thiên Mị tà mị cười, tuy rằng không tiếp tục chất vấn, nhưng ánh mắt cũng không có hảo ý nhìn về phía Phụng Thiên Bình, cho dù là người thường, cũng có thể cảm nhận được lãnh khí trên người nàng.

Tuy rằng Phụng Thiên Bình không cảm nhận được lãnh khí của Phụng Thiên Mị, nhưng bị ánh mắt của Phụng Thiên Mị nhìn, sợ tới mức vội vàng nhào vào lòng Phụng Văn Tĩnh. Phụng Văn Tĩnh cũng chợt dạ ôm chặt Phụng Thiên Bình, trấn an hẳn, trong lòng cũng khẩn trương như trống đánh, hy vọng nó không bị dọa đến nói năng lung tung, còn đối với lời nói của Phụng Thiên Mị trong lúc nhất thời cũng á khẩu không trả lời được.

Phụng Thiên Linh cũng không tốt hơn là bao, trong lòng liên tục run rẩy, nhưng mà, có một số việc cho dù là trốn được một kiếp nạn, cũng không thể ngồi chờ chết. Nàng chưa từng đánh giá cao Phụng Thiên Mị bất tài vô sự, cho dù bệnh si ngốc của nàng ta khỏi hẳn, khí chất trở nên mạnh mẽ, nhưng chung quy nàng ta cũng chỉ là một thiếu nữ tử tay trái gà không chặt mà thôi.

Hơn nữa, nàng ta còn uy hiếp các nàng! Không nói đến bây giờ Phụng Thiên Mị hết ngốc có còn nhớ chuyện trước kia bị khi dễ hay không. Nhưng mà, nếu các nàng không phản kháng, hoặc không dùng hành động để bảo vệ lợi ích của chính mình, thì đó mới chính là cả đời trở mình không được!

Một mình Phụng Thiên Mị, nàng ta có thể có bản lĩnh đến mức nào! Nếu nàng ta thực sự uy hiếp đến các nàng, vậy lần này nàng không ngại khiến cho Phụng Thiên Mị thật sự chết luôn đâu.

Nhận thức như vậy xong, trong lòng Phụng Thiên Linh bình tĩnh hơn nhiều, oán độc và tính kế trong mắt cũng chợt lóe qua.

Chứng kiến mấy người này đều bị dọa sợ, Phụng Thiên Mị cũng không định tiếp tục bức bách, nếu như hôm nay lý giải hết mọi chuyện, thì sau này sẽ chơi không vui.

“Mị, Mị Nhi, con đã trở về.” Phụng Thanh Tường gọi có chút không quen, hai chữ này, bao nhiêu năm nay cũng chưa từng gọi, bây giờ gọi lại, thật đúng là không được tự nhiên.

“À! Chẳng lẽ người cũng hy vọng ta chết sao?” Phụng Thiên Mị khinh thường liếc ông một cái, cười lạnh nói, giọng nói tràn đầy âm lãnh.

“Ta...” Phụng Thanh Tường kinh ngạc, nhất thời á khẩu không trả lời được. Ông biết, bấy năm qua, ông chưa từng dự định gặp nàng, nàng hận, nàng oán cũng là chuyện có thể tha thứ.

“Tỷ tỷ.” Lúc này, Phụng Thiên Dao mới khẽ lên tiếng, sắc mặt tràn đầy vui mừng.

Nhìn sang Phụng Thiên Dao, sắc mặt của Phụng Thiên Mị ôn hòa đi rất nhiều, thân nhiên cười, nói: “Đã không có việc gì.”

“Tỷ tỷ không có việc gì là tốt rồi.” Trong mắt Phụng Thiên Dao sớm đã bị nước mắt che kín, nhưng vẫn cố nén lại. Đồ di nương có phần không dám nhìn thẳng vào Phụng Thiên Mị, nàng bây giờ thật làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Chứng kiến sự tương tác giữa Phụng Thiên Mị và Phụng Thiên Dao, Phụng Văn Tĩnh và Phụng Thiên Linh có chút nghi hoặc, hình như cảm tình giữa hai người này không tồi, sao lại thế này? Hai người nghi hoặc nhìn nhau, ánh mắt trong nháy mắt trở nên rét lạnh.

Nhưng vào lúc này, ánh mắt lãnh liệt của Phụng Thiên Mị đột nhiên bắn về phía Phụng Văn Tĩnh, làm cho Phụng Văn Tĩnh nảy sinh hoảng sợ, sự âm hiểm trong mắt nháy mắt hóa thành kinh hoàng. Phụng Văn Tĩnh chỉ cảm thấy sau lưng rét lạnh, bàn tay ôm Phụng Thiên Bình không tự chủ xiết chặt, cơ thể cũng rụt lại.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Muốn Nàng Xin Lỗi

Edit: Yuuki Ngô

Beta : ๔Vý ๔Vý – Minh Nguyệt Tâm Vy

Theo đó, Phụng Thiên Mị đi về phía Phụng Văn Tĩnh, bước chân rất chậm, cũng rất nặng, bởi vì mỗi một bước đều hàm chứa đầy cừu hận.

Nàng biết, chỉ cần nàng đưa tay ra, liền có thể dễ dàng cắt đứt cổ Phụng Văn Tĩnh, nhưng nàng sẽ không, chính xác mà nói là tạm thời sẽ không, bởi vì, để bà ta chết thống khoái như vậy, thật sự là quá tiện nghi cho bà ta.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì?” Phụng Văn Tĩnh thấy Phụng Thiên Mị đi về phía mình, kinh hoàng hỏi.

“Muốn làm gì! Ngươi nói ta muốn làm gì đây! Ta chỉ muốn lấy lại những gì thuộc về ta mà thôi.” Khóe miệng của Phụng Thiên Mị tà mị nâng lên, giọng nói thản nhiên nhưng lộ ra lãnh khí nhàn nhạt.

Trong lòng Phụng Văn Tĩnh thoáng chốc “lộp bộp”, một loại cảm giác không tốt đánh úp lại. Không chỉ Phụng Văn Tĩnh, Phụng Thiên Linh cũng ngẩn ra, tuy rằng sớm biết Phụng Thiên Mị không chỉ đơn giản là hồi phủ như vậy, nàng ta thực sự sẽ không nói ra tất cả mọi chuyện chứ!

Phụng Thanh Tường cũng có chút mơ màng, không biết vì sao Phụng Thiên Mị lại nói như vậy, giống như trước kia Phụng Văn Tĩnh đã làm gì đó, đương nhiên, ông cũng không biết trước kia Phụng Văn Tĩnh rốt cuộc đã làm cái gì.

Nhưng Đồ di nương và Phụng Thiên Linh lại đoán được vài phần, sợ là lần này, Phụng Thiên Mị trở về là để báo thù. Trong lòng Đồ di nương nay đã có chút bất an, sợ rằng mình cũng sẽ bị trả thù.

Chỉ có trong lòng Phụng Thiên Linh là bình thản vô tư, tuy rằng biết Phụng Thiên Mị đã khỏi bệnh, nhưng lại không biết nàng ấy có võ công, cho nên vẫn có chút lo lắng.

“Hạn cho ngươi thời gian một canh giờ, đem những đồ đạc gì đó trong Đông Uyển của ba người mẫu tử các ngươi, dọn sạch không chừa một thứ qua viện khác đi, nhưng mà, không phải của các ngươi, nửa cái cũng đừng mơ tưởng lấy đi, nếu không, đừng trách ta không khách khí.” Giọng điệu của Phụng Thiên Mị vẫn thản nhiên như trước, nhưng lời nói ra lại chính là mệnh lệnh không cho phép phản kháng.

Sau khi Quỳnh Hoa phu nhân (mẹ ruột của Phụng Thiên Mị) qua đời, Đông Uyển không chỉ bị Phụng Văn Tĩnh chiếm mất, bà ta còn chiếm hết đồ cưới, của hồi môn của Quỳnh Hoa phu nhân, bao nhiêu đồ cổ trân quý, vàng bạc châu báu, đó chính là một con số không nhỏ!

Phụ thân của Quỳnh Hoa phu nhân là huynh trưởng của Thái hậu, phụ thân của hai người xuất thân tướng môn, từng một mình chinh chiến xa trường, lập nhiều công trạng cho đến tận đời sau, phụ tử đều vì nước hy sinh, đã được tiên hoàng truy phong làm Trần Quốc tướng quân.

Đứa con duy nhất của huynh trưởng chính là Quỳnh Hoa phu nhân – mẹ ruột của Phụng Thiên Mị, thấy nàng và Phụng Thanh Tường ái mộ nhau, nên Thái hậu liền ban hôn. Tuy rằng phụ thân đã mất, nhưng là người nhà mẹ đẻ của Thái hậu, đồ cưới đương nhiên không ít, thậm chí còn hết sức phong phú!

Nhưng sau khi Quỳnh Hoa phu nhân qua đời, Phụng Thiên Mị đã quá cô độc, còn bị khi dễ và ngược đãi khắp nơi, Phụng Văn Tĩnh liền nhân cơ hội chiếm đoạt những thứ vốn thuộc về nàng, ngay cả những thứ bình thường Thái hậu ban cho đều bị Phụng Thiên Linh chiếm hết.

Hừ! những thứ này, nàng sẽ thu hồi tất cả.

“Cái gì? Muốn ta dọn ra khỏi Đông Uyển, không thể được.” Phụng Văn Tĩnh vừa nghe, lập tức giận dữ hết lớn, trong lúc nhất thời cũng đã quên ý nghĩ sợ hãi Phụng Thiên Mị.

Mọi người cả kinh, sắc mặt của Phụng Thiên Linh cũng tối xuống, đáy mắt càng phát ra oán độc, nhưng lại không dám trắng trợn biểu hiện ra ngoài.

“Vì sao không thể, nơi đó vốn không thuộc về bà.” Phụng Thiên Mị nhún mày, trong mắt hàn quang bắn ra, giọng nói cũng trở nên lãnh liệt.

“Ta đã ở đó sáu năm, vì sao không thuộc về ta! Sáu năm qua, phủ Thừa tướng này đều là ta quản lý việc nhà, Đông Uyển đương nhiên là của ta.”

Phụng Văn Tĩnh cả giận nói, căn bản là đã quên thân phận của mình lúc này, hoàn toàn sáng khoái cho rằng mình là chủ mẫu.

“Thì ra là như thế, vậy từ giờ trở đi, nhà này sẽ không do bà quản lý nữa.” Phụng Thiên Mị cũng nổi giận, lão hồ không phát uy, thực sự cho rằng nàng là mèo bệnh sao! Sống sung sướng quá lâu, đã quên thân phận của mình.

“Làm càn, nhà này há lại do ngươi định đoạt.” Phụng Văn Tĩnh có chút mất lý trí, lộ ra bộ dạng hung ác ngày thường.

“Thật không? Ta là trưởng nữ Phụng gia, còn bà, chỉ là một thiếp thất lại dám nói chuyện với bản tiểu thư như vậy sao? Hay là sống sung sướng quá lâu, nên đã quên thân phận của mình.” Phụng Thiên Mị nghiêm khắc quát lớn.

“Ta.... lão gia.” Sau khi Phụng Văn Tĩnh nghe xong, cả kinh, mới nhận ra bản thân thiếu chút nữa mất đi lý trí, thiếu chút nữa liền lộ ra bản chất hung ác. Lại nghĩ kiêng kị Phụng Thiên Mị, Phụng Văn Tĩnh liền chỉ có thể nhìn về phía Phụng Thanh Tường xin giúp đỡ.

Chữ thiếp kia, cũng đã làm cho lòng Phụng Văn Tĩnh đau đớn thật sâu, nhiều năm như vậy, tuy rằng bà nắm quyền quản lý việc nhà, nhưng mà, thân phận lại vẫn chỉ là một thiếp thất, đây cũng là chỗ đau của bà trong những năm qua!

Phụng Thiên Linh cũng vì lời nói của Phụng Thiên Mị mà hoảng sợ, may là mẫu thân phản ứng kịp thời, bằng không, thực sự bị phụ thân chán ghét sẽ không tốt lắm.

“Mị Nhi, sao con có thể nói chuyện như thế với di nương của con chứ? Sau khi nương con qua đời, di nương của con tận tâm tận lực vì cái nhà này, tuy rằng thân phận di nương của con là thiếp, nhưng cũng coi như là một nửa đương gia chủ mẫu, là mẫu thân của con, còn không mau xin lỗi di nương của con.”

Phụng Thanh Tường có phần không vừa lòng nhần mày, nhưng bởi vì thẹn trong lòng, cũng không nỡ lớn tiếng quở trách, liền nhẹ nhàng dạy bảo.

“Ha ha ha...” Sau khi Phụng Thiên Mị nghe thấy lời nói của Phụng Thanh Tường, cười lạnh ra tiếng, ánh mắt khinh miệt và xem thường liếc xéo Phụng Thanh Tường một cái. Đúng, là khinh miệt và xem thường, Phụng Thanh Tường ông cái gì cũng không biết, dựa vào cái gì mà muốn nàng xin lỗi chứ!

Tận tâm tận lực, đúng, Phụng Văn Tĩnh bà ta tận tâm tận lực, bà ta tận tâm tận lực hạ độc Quỳnh Hoa phu nhân sau lại hạ độc khiến Phụng Thiên Mị si ngốc, tận tâm tận lực ngược đãi và khi dễ Phụng Thiên Mị, tận tâm tận lực muốn vị trí chính thất kia.

Di nương, mẫu thân, một nữ nhân sát hại mẹ ruột mình, còn muốn nàng phải xin lỗi bà ta, quả thực là chuyện cười hoang đường nhất thiên hạ, nàng không dùng một chưởng đánh chết bà ta đã là không tệ rồi.

Có điều, Phụng Văn Tĩnh, sớm muộn gì đều phải trở thành hồn ma dưới tay nàng, nếu không phải là nàng còn có kế hoạch khác, nàng đã sớm giết Phụng Văn Tĩnh.

Phụng Thanh Tường bị nụ cười lạnh lùng này của Phụng Thiên Mị làm cho ngỡ ngàng không hiểu ra sao, có điều khi thấy khinh miệt và xem thường trong mắt nàng, thì có hơi không vừa lòng đồng thời cũng cảm thấy vài phần nghi hoặc.

Nhưng nụ cười này cũng tạo nên một mảnh gọn sóng gọi là lo lắng trong lòng Phụng Văn Tĩnh và Phụng Thiên Linh, trong mắt rất nhanh hiện lên một tia âm ngoan, sớm biết vậy, lúc trước nên giết chết nàng ta.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Trả Lại Đông Uyển

Edit: Yuuki Ngô

Beta : ㄣỖỖ ㄣỖỖ – Minh Nguyệt Tâm Vy

Đỗ di nương và Phụng Thiên Dao vẫn không nói gì, chẳng qua là đứng một bên chứng kiến, tuy rằng Đỗ di nương còn tồn tại ý sợ hãi Phụng Thiên Mị, nhưng trong lòng không thể không bội phục nàng.

Phụng Văn Tĩnh ở trong Phụng phủ ung dung tự tại nhiều năm như vậy, chèn ép các nàng nhiều năm như vậy, bây giờ rốt cục cũng phải tỉnh mộng.

Phụng Thiên Dao thấy Phụng Thiên Mị không ăn thiệt thòi, lo lắng trong lòng cũng đã sớm buông xuống, nàng nhìn ra được, lần này Đại tỷ trở về, so với bảy năm trước còn mạnh hơn, nàng cũng không việc gì phải lo lắng nữa.

Từ đầu tới cuối Hồng Kiều chỉ là một trong những người đứng xem, không cần nàng đứng ra nói chuyện, chỉ cần đứng nhìn là tốt rồi, bởi vì nàng biết, tiểu thư hiện tại không phải ai cũng có thể tùy tiện khi dễ được.

“Thừa tướng đại nhân, ông khẳng định, muốn ta xin lỗi sao?” Phụng Thiên Mị nhún mày, khóe miệng cũng tà mị nhếch lên, nói xong, nhìn về phía Phụng Thanh Tường, trong mắt tràn đầy nghi vấn.

“Con...” Một câu Thừa tướng đại nhân khiến Phụng Thanh Tường nhất thời không biết mở miệng thế nào, trong lòng cũng sinh ra vài phần áy náy và nghi hoặc, nàng không gọi ông là cha, là bởi vì đang hận ông sao? Hận ông nhiều năm như vậy không thêm để ý cũng không gặp nàng.

Nghi hoặc chính là, Mị Nhi như vậy, khiến ông không nhận được có loại dự cảm không tốt, chẳng lẽ, Phụng Văn Tĩnh đã làm gì đó với nàng?

Nghĩ vậy, Phụng Thanh Tường lại càng nghi hoặc, muốn hỏi, lại bị Phụng Văn Tĩnh cắt ngang.

“Lão gia, ý của Đại tiểu thư hẳn là, nàng là tiểu thư của Phụng gia, lẽ ra phải ở trong Đông Uyển. Nếu Đại tiểu thư muốn ở trong Đông Uyển, vậy thiếp thân đáp ứng.” Phụng Văn Tĩnh cũng không phải là người cực kỳ ngu muội, vẫn còn hiểu được sát ngôn quan sắc (nhìn sắc mặt người khác mà nói chuyện).

Theo Phụng Thanh Tường nhiều năm như vậy, thấy sắc mặt của ông có chút không thích hợp, dường như hoài nghi cái gì đó, liền chỉ có thể khề cần môi, giả bộ hiền lành, lại mang theo vài phần ủy khuất.

Phụng Thiên Mị chỉ khinh thường cười lạnh một tiếng, Phụng Văn Tĩnh bà ta có thể cam tâm tình nguyện nhường Đông Uyển cho nàng ư, quả thực là nằm mơ, còn không phải là sợ nàng nói ra chuyện nàng đã bị bà mẫu tử bọn họ ngược đãi. Bây giờ nhường Đông Uyển cho nàng, sau đó sẽ ngấm ngầm tính kế giải quyết nàng!

Không sai, đây chỉ là kế sách tạm thời hoãn binh của Phụng Văn Tĩnh thôi, trước tiên chặn miệng Phụng Thiên Mị, sau đó lại tính toán nên làm sao để diệt trừ Phụng Thiên Mị.

Trông thấy Phương Văn Tĩnh dịu dàng hiền lành, tâm tư nghi hoặc vừa rồi của Phương Thanh Tường cũng lập tức bay đi, bây giờ ngược lại chỉ cảm thấy Phương Thiên Mị không hiểu chuyện, còn Phương Văn Tĩnh hào phóng khéo léo.

“Mị Nhi, chớ có hồ nháo, nữ nhi trong nhà trước sau cũng phải gả ra ngoài, không lâu nữa là đến tiệc rượu đêm thất tịch, hiện tại con đã trở về, hôn sự với Hiên vương định sẽ tái tục, con có thể ở đây bao lâu?” Giọng nói của Phương Thanh Tường có chút bất mãn.

Kỳ thật, bây giờ ông vẫn vô cùng nghi hoặc đối với chuyện giữa Thương Lan Hiên và Phương Thiên Mị. Trước kia nói là Mị Nhi không cẩn thận đánh đổ vật dễ cháy táng thân trong biển lửa, ông liền không nghĩ nhiều, cũng không có hoài nghi, bởi vì nàng ngốc, không biết chừng đã đánh đổ nến hay cái gì đó, hơn nữa ông cũng cảm thấy nàng chết đi như vậy cũng là một loại giải thoát.

Nhưng mà, ngày hôm sau lại truyền đến lời đồn, khiến ông không thể không nghi ngờ, không, hẳn là tin tưởng tám chín phần mười, việc này chính là do Thương Lan Hiên gây nên.

Thế lực phe phái trong triều, ông há lại không biết! Hiện tại chỉ có Thương Lan Việt, Thương Lan Hiên và Thái tử Thương Lan Cẩm là có triển vọng nhất, ngoại trừ Thương Lan Cẩm không quan tâm đến việc kéo bè kết phái ra, Thương Lan Việt và Thương Lan Hiên đúng là hao tổn không ít công phu!

Bởi vì Phương Thanh Tường ông không chịu đứng về phe ai, nên Thương Lan Hiên mới nhẫn tâm tuyệt tình với Mị Nhi.

Bây giờ tuy rằng Thương Lan Cẩm không quan tâm đến việc kéo bè kết phái, nhưng được nuôi dưỡng dưới danh nghĩa của Hoàng hậu, cũng xem như là một nửa con trai trưởng. Dã tâm của Hoàng hậu không nhỏ, thế lực lôi kéo nhiều năm qua cũng không nhỏ, làm sao có thể mặc cho Thương Lan Cẩm không đoạt vị đây!

Cho dù ông biết là Thương Lan Hiên hại chết Mị Nhi, nhưng không có chứng cứ gì, hơn nữa trước kia Mị Nhi lại là một kẻ ngốc, ông cũng không muốn trở mặt với Thương Lan Hiên vì nàng.

Bây giờ Mị Nhi đã trở về, chuyện đêm đó cũng khiến người ta không thể nghi hoặc và ngờ vực vô căn cứ, nhưng với quan hệ hiện tại giữa ông và Mị Nhi, ông cũng không biết mở miệng hỏi thế nào.

Tuy rằng trong cung đã dấn cáo thị, nói Mị Nhi táng thân trong biển lửa ở đêm đại hôn, đúng là điềm xấu, tương khắc với Hiên vương, hủy bỏ hôn sự. Nhưng bây giờ Mị Nhi đã hoàn hảo trở về, hôn sự này, sợ là sẽ muốn nói lại.

Mặc dù trong lòng ông không muốn để Mị Nhi tái giá với một người đã từng làm hại nàng, nhưng chung quy hoàng mệnh khó cãi, ông há lại có thể nói chữ không, đó chính là kháng chỉ!

Lúc Phương Văn Tĩnh và Phương Thiên Linh nghe thấy Phương Thanh Tường quát lớn, đặc ý rất nhiều, nhưng vẫn còn vài phần lo lắng.

Lão gia (phụ thân) nói rất đúng, Phương Thiên Mị trước sau cũng phải phải lập gia đình, chính là vào đêm thất tịch, cho dù nàng ta có thể sẽ không được gả cho Hiên Vương, nhưng nói chung nàng ta vẫn phải gả. Chỉ cần nàng ta gả ra ngoài, Đông Uyển, còn không phải là của các nàng.

Nhưng mà, lo lắng chính là, nếu như Phương Thiên Mị thật sự nói ra chuyện trước kia bị khi dễ, thì chuyện phù chính sợ là sẽ bị hủy bỏ. Cho nên, vẫn phải tiên hạ thủ vi cường.

“Ha ha! Ông thực sự nhẫn tâm, ta thực hoài nghi, ông có phải là phụ thân thân sinh của Phương Thiên Mị ta hay không? Gả cho một người đã từng sát hại mình, chỉ sợ đây là chuyện buồn cười nhất trên đời này! Ta nói cho ông biết, dù cho Thương Lan Hiên lấy giang sơn làm sinh lễ, Phương Thiên Mị ta cũng không cho hắn nửa hào.”

Trong giọng nói khinh thường của Phương Thiên Mị còn mang theo cừu hận nồng đậm, muốn nàng gả cho Thương Lan Hiên, ha ha, ngại quá, không bằng thực sự cho nàng một đao, không, là cho Thương Lan Hiên một đao, khiến hắn xuống âm phủ sám hối với Phương Thiên Mị đi thôi!

Lời nói của Phương Thiên Mị khiến mọi người trong lúc nhất thời kinh ngạc không thôi, thế nhưng nàng lại hoài nghi Phương Thanh Tường có phải phụ thân thân sinh của nàng hay không, lời nói này khiến áy náy trong lòng Phương Thanh Tường vọt lên cao, cũng khiến cho Phương Văn Tĩnh và Phương Thiên Linh này sinh dự cảm không tốt. Theo như lời nói của nàng ta, sợ là muốn vạch trần chuyện trước kia.

Gả cho một người đã từng sát hại chính mình, điều này làm cho mọi người vì chuyện tối hôm đó mà nghi hoặc, Hiên Vương sát hại nàng, đây là chuyện gì xảy ra?

Nhưng mà thấy cửa hận trong mắt nàng ta, cũng không đơn giản chỉ là tổn thương nàng ta như vậy, nếu là sát hại, vậy làm sao nàng ta lại đứng được ở chỗ này, chẳng lẽ, đây là hồn ma của Phương Thiên Mị.

Vừa nghĩ đến đây, Phương Văn Tĩnh và Phương Thiên Linh, còn có Đỗ di nương không khỏi run lên. Phương Thanh Tường và Phương Thiên Dao lại không cho rằng đứng trước mắt các nàng bây giờ là hồn ma, sợ là tối hôm đó Hiên Vương thật sự đã làm gì đó, chẳng qua là Phương Thiên Mị chạy thoát nên còn sống thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 107: Có Thù Báo Thù

Edit: Yuuki Ngô

Beta : ๔Vỷ ๔Vỷ – Minh Nguyệt Tâm Vy

Quan trọng là, bọn họ bị câu nói kia của nàng: “Cho dù Thương Lan Hiên hấn lấy giang sơn làm sinh lễ, Phụng Thiên Mị ta cũng không gả.” Làm cho chấn kinh rồi, lấy giang sơn làm sinh lễ đã vô cùng chấn động rồi, chưa kể đến Hiên Vương có thể nói như vậy hay không, cho dù có làm, Phụng Thiên Mị nàng cũng không gả, vậy trong đó, sợ là thù hận đã cắm rễ rất sâu.

“Sao lại thế này?” Phụng Thanh Tường nhíu mi, càng nghĩ đến chuyện tình cảm này, sắc mặt lại càng hồ thẹn.

“Sao lại như vậy các người không cần phải biết, hiện tại, một canh giờ sau, ta nhất định phải vào ở Đông Uyển, hơn nữa, bên trong không được thiếu bất cứ thứ gì, một cái cũng không được thiếu, nếu không đừng trách ta không lưu tình. Về sau ta muốn làm chuyện gì, các người ai cũng không được quản. Hồng Kiều, chúng ta đi, đến Hiên Vương phủ lấy ba vạn lượng hoàng kim.” Ngữ khí của Phụng Thiên Mị bình thản, nhưng lời nói ra lại là mệnh lệnh không cho phép chống lại.

Trước kia Phụng Thiên Mị ngốc, tuy rằng nơi ở đơn sơ, nhưng cũng không đến mức rách nát, huống hồ cũng phải được Phụng Thanh Tường phê chuẩn qua, cho nên, nàng không thể nói ra chuyện này.

Hiện tại, trước tiên nàng sẽ lấy đi những thứ các nàng thích, cũng đoạt lại những thứ trước kia thuộc về mình, để các nàng ném thử một chút tư vị mất đi.

Dứt lời, nàng không hề để ý đến mọi người, xoay người đi ra ngoài cửa, Hồng Kiều cũng theo ra ngoài.

Nhìn Phụng Thiên Mị rời đi, ánh mắt của Phụng Văn Tĩnh và Phụng Thiên Linh càng oán độc, cắn chặt môi, bàn tay trong ống tay áo cũng nắm chặt, cường chế trấn áp lửa giận trong lòng, không cho phát ra.

Lời cảnh cáo của Phụng Thiên Mị khiến sắc mặt của Phụng Thanh Tường cũng có chút không nén được giận, trong lòng cũng rất không vừa lòng thái độ không coi ai ra gì đó của ả ta, nhưng nhớ tới mình bạc đãi nàng ta nhiều năm như vậy, thì vẫn áp chế cảm giác rất không vừa lòng trong lòng xuống.

Còn có, quan trọng hơn là, khi nhìn thấy khí chất cường thế đó của Phụng Thiên Mị, với ánh mắt lãnh liệt, ông lại có chút sợ hãi. Phụng Thanh Tường ông cũng không phải là người nhất gan sợ phiền phức, nhưng mà trên người nàng lại có một loại khí thế mà chỉ khi ông đứng trước mặt Hoàng thượng mới cảm nhận được.

Nhớ tới lời nàng nói, ‘Cho dù Hiên Vương lấy giang sơn làm sinh lễ, ta cũng không thêm’, xem ra, nữ nhi này không đơn giản, lại càng không phải là vật trong ao.

Mặc kệ thế nào, ông chỉ hy vọng nàng không bị giày vò, cũng đừng gây phiền hà cho Phụng phủ là tốt rồi!

Sau khi Phụng Thiên Mị và Hồng Kiều ra khỏi cửa, phu xe cũng kéo xe ngựa tới Phụng phủ, hai người liền trực tiếp ngồi lên xe đi về phía Hiên Vương phủ.

“Tiểu thư, vừa rồi chứng kiến Phụng di nương kinh ngạc, quả thực là rất hả giận, nhiều năm như vậy, chúng ta luôn bị các nàng ức hiếp, hừ! Bà ta chiếm đoạt Đông Uyển và đồ cưới của phu nhân lâu như vậy, rốt cuộc cũng đoạt lại được rồi.” Hồng Kiều vẫn luôn nhịn không kích động, sau khi rời khỏi Phụng phủ, không nhịn được nữa kêu lên, trông có vẻ rất hưng phấn.

“Ha ha! Đây mới chỉ là bắt đầu, rất nhanh, chúng ta có thể trả lại cho các nàng gấp mười gấp trăm lần hết thấy đau xót trên người chúng ta, đến lúc đó, chúng ta có thù báo thù, có oán báo oán.” Trong mắt Phụng Thiên Mị chột lóe lên vẻ khát máu.

“Được.” Hồng Kiều hưng phấn kêu lên, nghĩ có thể báo thù, trong lòng nàng vô cùng sáng khoái.

Tiểu thư từng nói, sẽ không bỏ qua cho người đã từng thương tổn các nàng, trong khoảng thời gian này, nàng cũng đã biết tính cách của tiểu thư, tiểu thư nói sẽ không bỏ qua, như vậy bọn họ cũng chỉ có một kết quả, đó chính là chết.

“A!” Đột nhiên, một giọng nam non nớt sợ hãi truyền đến, theo đó phu xe ngựa cũng “Hư” một tiếng, ngựa hí dài một tiếng vội vàng dừng bước, xe ngựa lay động một cái, Phụng Thiên Mị và Hồng Kiều trong xe ngựa suýt nữa bị văng ra ngoài.

“Tiểu thư.” Hồng Kiều sợ tới mức vội vàng kéo Phụng Thiên Mị lại.

Phụng Thiên Mị cho Hồng Kiều một ánh mắt yên tâm, không vừa lòng hỏi bên ngoài: “Sao lại thế này?”

“Bầm, bầm tiểu thư, là, là Mịch Vương đột nhiên vọt ra đây.” Phu xe cũng hoảng sợ, thứ nhất người đang ngồi trong xe chính là Đại tiểu thư, Đại tiểu thư hiện tại trở nên rất lợi hại, hấn cũng không dám đắc tội.

Thứ hai người thiếu chút nữa bọn họ đã đụng vào là Mạch Vương, tin đồn hôm qua hắn cũng có nghe nói. Đại tiểu thư đối xử với Mạch Vương không tầm thường, còn nói là muốn gả cho Mạch Vương. Nếu Mạch Vương xảy ra chuyện gì không hay, chưa kể đến Đại tiểu thư có thể bỏ qua cho hắn hay không, Hoàng thượng sẽ là người đầu tiên không bỏ qua cho hắn.

Mặc dù Mạch Vương không được sủng, còn là một kẻ ngốc, nhưng dù sao người ta cũng là Vương gia! So với hắn người này có địa vị cao hơn.

Nhìn thấy Thương Lan Mạch, lãnh khí trên mặt Phụng Thiên Mị cũng tản đi không ít, nhưng mà, Thương Lan Mạch xông ra đây làm gì vậy?

Nghĩ rồi, Phụng Thiên Mị vén màn xe, đứng trước xe ngựa đích thực là Thương Lan Mạch mặc bạch y thuần khiết. Thương Lan Mạch ngo ngắc đứng yên, con người tròn to, miệng cũng mở ra, rõ ràng chính là trạng thái bị dọa ngốc, quanh đó còn có một ít dân chúng vây quanh.

Nhất thời trong đầu Phụng Thiên Mị đầy vạch đen, tên ngốc này đứng thực là ngốc thật rồi, dĩ nhiên xông vào xe ngựa.

Dân chúng nhìn thấy Phụng Thiên Mị, ánh mắt vì Thương Lan Mạch thiếu chút nữa bị xe ngựa đụng phải mà khiếp sợ đã bị kinh diễm che phủ, trong đám người còn phát ra một vài tiếng than sợ hãi.

Tối hôm qua, cũng không có quá nhiều người thấy dung mạo thực của Phụng Thiên Mị, cho nên rất nhiều người không biết nữ tử tuyệt sắc khuynh thành ngồi trên xe ngựa kia chính là Phụng Thiên Mị.

“Đây là tiểu thư nhà nào! Dung mạo thật đẹp, có thể sánh ngang với Đế nhất mỹ nhân của Thiên Vận.” Một nữ tử nói khẽ.

“Đúng vậy! Chưa từng thấy nàng, có lẽ là vừa tới đây!” Một nữ tử khác phụ họa.

“Nữ tử này nhìn có chút quen mắt, nhưng lại nghĩ không ra là đã từng gặp ở đâu.” Một giọng nam nghi hoặc.

“Đó chẳng phải là Đại tiểu thư Phụng gia sao?” Giọng nam khác nhắc nhở.

“xôn xao....”

Lời này vừa nói ra, nhất thời gây ồn ào một trận, ai nấy đều khiếp sợ trừng lớn hai mắt.

“Cái gì? Nàng đúng thật là Đại tiểu thư Phụng gia.” Một giọng nam kinh hô.

“Còn sai ư? Phu xe đó chính là phu xe của Phụng phủ, hơn nữa, tối hôm qua ta còn tận mắt thấy Phụng tiểu thư là người đoạt được đèn hoa đăng!” Giọng nam phía trước lại nhấn mạnh.

“Đúng vậy đúng vậy! Đêm qua ta cũng thấy được.” Một giọng nữ phụ họa.

“Ài! Nữ tử xuất sắc như vậy Hiên Vương lại không muốn, thật sự là đáng tiếc.” Một nam tử tiếc hận nói.

“Đúng vậy! Thật đúng là mất bị mù rồi.”

“.....”

Theo đó là một ít lời tán thưởng và tiếc hận, Phụng Thiên Mị nghe vào trong tai, nhưng cũng chỉ nghe không nói, chỉ cần không nhục nhã nàng, nàng vẫn có thể không tính toán so đo.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Đánh Mông Hổ

Edit: Yuuki

Beta: ๓Jmiu๓

Nhưng khi Thương Lan Mạch nghe thấy dân chúng nghị luận, sắc mặt hắn đã sớm trở nên đen, hắn rất không thích người khác nghị luận về nàng như vậy, tuy rằng bọn họ cũng không có ý nhục nhã nàng, nhưng hắn vẫn không thích.

Đặc biệt là lúc có người vì Thương Lan Hiên tiếc hận, đáy lòng hắn bỗng xuất hiện sự hận thù, Thương Lan Hiên kia, quả thực là đáng chết, đã giết nàng sau đó lại muốn nàng, hắn ta cũng quá tham lam đi!

May mắn, Phụng Thiên Mị không quay đầu lại, hơn nữa, bây giờ Phụng Thiên Mị đối với Thương Lan Hiên đã là hận thấu xương. Có thể không hận

sao? Là hần ta đâm nằng một kiếm, lại còn phóng hỏa hủy thi diệt tích.

Nghĩ đến mình dĩ nhiên vì chuyện của Phụng Thiên Mị mà tức giận, Thương Lan Mạch đột nhiên giật mình, hần bị làm sao vậy? Sao lại luôn muốn tới tìm Phụng Thiên Mị chứ! Có phải hần không chán ghét nằng, là vì nằng đối xử với mình rất tốt không? Ừm! Có lẽ thật sự chính là như vậy! Là nằng khiến mình nhớ tới mẫu hậu, cho mình ấm áp đã lâu không có.

“Này, đệ không sao chứ?” Đối với sự liễu lĩnh của Thương Lan Mạch, Phụng Thiên Mị rất muốn mở miệng mắng to, nhưng lời nói đến bên miệng lại nuốt xuống, ai kêu đối phương là ngốc tử, hơn nữa nằng không đành lòng đi mắng người.

Thương Lan Mạch bị gọi như thế, mãi sau mới phát hiện ra kịp phản ứng lại, nhìn Phụng Thiên Mị, nét mặt hần chính là điềm đạm đáng yêu, muốn bao nhiêu ủy khuất liền có bấy nhiêu, sợ rằng cho dù là một người băng lãnh cũng không thể không khỏi xúc động đi!

“Tỷ tỷ, Mạch Mạch hơi sợ.” Âm thanh của Thương Lan Mạch vang lên, bộ dáng sợ hãi không ngừng, nói.

“Sợ mà đệ còn xông lên.” Phụng Thiên Mị bất đắc dĩ tròn tròn mắt, tức giận nói.

“Mạch Mạch sợ Hiền Vương đệ không giao vàng cho tỷ tỷ, cho nên, muốn đi theo tỷ tỷ.” Thương Lan Mạch ủy khuất nói.

Sau khi Phụng Thiên Mị nghe xong, khóe mắt không tự chủ co rút, cái gì? Sợ Thương Lan Hiền không giao vàng cho nằng, muốn đi theo nằng, hần một ngốc tử, có thể làm được cái gì chứ! Phụng Thiên Mị không khỏi nheo mắt lại, tính tề đánh giá Thương Lan Hiền, vì sao rõ ràng hần là một ngốc tử, lại làm việc gì cũng luôn bình thường như vậy đây!

Hoặc là, căn bản hần không phải là ngốc tử, nghĩ vậy, ánh mắt của Phụng Thiên Mị lại càng sắc bén, nhưng mà cái gì nằng cũng nhìn không ra, hay là do, người này che dấu năng lực quá tốt.

Có nhận thức như vậy, Phụng Thiên Mị không khỏi hoài nghi năng lực nhìn người của mình, nằng nhìn người không nói là luôn luôn chính xác, thế nhưng cũng có thể cảm giác được đối phương nguy hiểm hay không gây nguy hiểm, có thể làm hại mình hay không.

Nhưng nằng cảm nhận được trên người Thương Lan Mạch không có khí tức gây bất lợi gì cho nằng, cho nên, nằng cũng vẫn bỏ qua cho Thương Lan Mạch, vậy rốt cuộc hần có thật sự ngốc hay không.

Nếu hần thật sự ngốc, vậy không có chuyện gì, nếu như hần giả ngốc, vậy độ nguy hiểm của người này, so với người nguy hiểm nhất nằng từng gặp qua còn nguy hiểm hơn, lòng dạ có thể nói là sâu không lường được!

Thương Lan Mạch thấy Phụng Thiên Mị dùng ánh mắt sắc bén đánh giá mình như thế, cũng tự nhiên hiểu được, nằng đang hoài nghi mình, trong lòng cảm thấy hơi buồn cười. Ha ha! Bây giờ nằng mới hoài nghi mình, có phải có chút quá muộn hay không.

Có điều, chưa từng có người nào hoài nghi hần! Chẳng qua là do hần che dấu quá tốt, khiến người ta không thể nhìn ra được mà thôi, bằng không, cuộc sống của hần đến bây giờ sao còn nhàn nhã như này được.

Phụng Thiên Mị mắt thấy không nhìn ra được gì, nói vậy hần thực sự ngốc đi! Nghĩ xong, Phụng Thiên Mị cũng không rồi rắm việc này nữa. Nhưng khi thấy đám dân chúng đang vây quanh nhìn nằng như vậy, nằng rất không thích, cho nên, không định nhiều lời với Thương Lan Mạch nữa.

“Lên đây đi!” Phụng Thiên Mị thân nhiên gọi.

Thương Lan Mạch vừa nghe thấy vậy, lập tức hưng phấn chạy tới xe ngựa, thế nhưng, lúc hần đang chuẩn bị lên xe ngựa, bỗng hần dừng lại. Phụng Thiên Mị nghi hoặc nhíu mày một cái, chỉ thấy Thương Lan Mạch xoay người, thẳng lưng, chấp hai tay ra sau lưng, Phụng Thiên Mị nhìn không rõ nguyên nhân.

“Các người, các người, nếu ai dám nghị luận về tỷ tỷ nhà ta nữa, à không, Vương phi nhà ta, cẩn thận ta, không, là coi chừng Bôn Vương đánh mông hần.” Thương Lan Mạch nhìn mọi người, giọng nói ngây thơ không thân thiện cảnh cáo.

Về mặt Phụng Thiên Mị đầy kinh ngạc, khóe mắt cũng không ngừng co giật, ‘Vương phi nhà ta’ còn ‘đánh mông’, có cần khôì hài như vậy không! Nhưng chính là nằng buồn cười, mà cười không nổi.

Nằng có thể cười được sao? Thương Lan Mạch vừa nói như thế, liền giống như hần đã là nam nhân của nằng, dĩ nhiên là nam nhân của nằng, cả ngày ở bên ngoài làm trò cười như vậy, người mất mặt là nằng, nằng có thể cười được sao?

Có điều may mắn, nằng cũng không thực sự chú trọng mặt mũi, chỉ là cảm thấy có chút buồn bực thôi.

“Phi.” Hồng Kiều lại nhin không được, bật cười, mọi người cũng bởi vì lời nói đùa của Thương Lan Mạch mà bị chọc cho buồn cười, nhưng không ai dám cười ra tiếng.

Thương Lan Mạch như là không biết lời nói của mình đưa tới chê cười, còn bày ra bộ dáng hài lòng, lên xe ngựa.

“Tỷ tỷ, tỷ xem, có phải Mạch Mạch rất có phong phạm của Vương gia hay không?” Sau khi lên xe ngựa, Thương Lan Mạch làm ra vẻ ngồi thẳng người, đắc ý dào dạt hỏi.

“Ha ha! Phải, phải.” Phụng Thiên Mị cười gượng nói.

Phụng phủ, Đông Uyển.

“Choang” một tiếng đồ sứ bị vỡ vụn truyền đến, khiến một đám gia đình và nha hoàn đều trở nên hoảng sợ, đứng ở trong sân nhìn nhau, không dám đi vào.

“Phụng Thiên Mị chết tiết, dám đuổi chúng ta ra khỏi Đông Uyển, lại còn nói cái gì mà không được mang những thứ thuộc về Đông Uyển đi, hừ! Nếu cứ như vậy thì đừng trách ta...” Trong phòng truyền đến âm thanh nổi giận của Phụng Văn Tĩnh, nhưng còn chưa nói xong đã bị Phụng Thiên Linh cắt ngang.

“Nương, nhỏ giọng chút, hiện tại không giống trước kia nữa, nếu để phụ thân nghe được, sợ rằng...” Phụng Thiên Linh vội vàng ngăn cản, không có nói hết câu, nhưng Phụng Văn Tĩnh cũng đã hiểu.

Sau khi nghe thấy Phụng Thiên Linh nhắc nhở, Phụng Văn Tĩnh mới không cam lòng im miệng. Đúng vậy, bây giờ không giống trước kia, nếu để lão gia nghe được, thì bà muốn trở mình ước chừng rất khó.

Hôm nay Phụng Thiên Mị cũng không có nói ra hết mọi chuyện, có lẽ là ả không dám, hoặc là ả căn bản không nhớ rõ, nhưng mà, chỉ cần một ngày Phụng Thiên Mị không chết, các nàng sẽ không được an lòng.

“Vì sao? Vì sao Phụng Thiên Mị còn có thể sống trở về, ả không trở lại, không đến ba tháng ta liền có thể được phù chính (từ thiếp lên làm vợ), con và Bình Nhi sẽ trở thành đích tử đích nữ, nhưng mà bây giờ, đều bị tiện nhân kia làm cho xáo trộn hết.”

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109: Tự Ý Xông Vào Vương Phủ

Edit: Yuuki

Beta: Jmiu

Phụng Văn Tĩnh không còn dám lớn tiếng mắng giận nữa, nhưng vẫn không cam lòng nghiêng răng nghiêng lợi nhỏ giọng mắng.

“Nương, nếu có trở ngại, thì hủy diệt, hơn nữa phải làm thần không biết quỷ không hay.” Phụng Thiên Linh ác độc nheo mắt lại, quay sang bên cạnh nói nhỏ với Phụng Văn Tĩnh.

Hừ! Phụng Thiên Mị, vậy mà ngươi lại dám uy hiếp chúng ta, như vậy chúng ta cũng chỉ có thể tiên hạ thủ vi cường.

Sau khi Phụng Văn Tĩnh nghe xong, tà mị cong khóe miệng, trong mắt lộ ra tính toán, nhỏ giọng nói: “Hừ! Đúng vậy, hơn nữa, chuyện này, không nên để chúng ta hoặc là người của chúng ta đích thân ra tay.”

Tuy rằng Phụng Văn Tĩnh cũng không có nói muốn tìm ai làm chuyện này, nhưng Phụng Thiên Linh cũng biết là bà muốn tìm ai, không thể là mình, vậy đương nhiên có người khác, mà người này, chính là ngoại công của nàng.

Bản thân ngoại công giữ chức vị quan trọng, thủ hạ tài ba đương nhiên không ít, độ đáng tin lại càng không cần phải nói, cho dù chuyện có bại lộ, cũng tuyệt đối không có người tra được là các nàng bày kế, cũng không tra được là do ngoại công làm.

“Nương, bây giờ, chúng ta vẫn nên để cho bọn hạ nhân đến dọn đồ đạc đi!” Phụng Thiên Linh lập tức khôi phục vẻ mặt mềm mại, khiến người ta rất khó nghĩ rằng, vẻ mặt mềm mại nhu thuận bây giờ có liên hệ với nét mặt oán độc ban nãy.

“Được rồi!” Tuy rằng Phụng Văn Tĩnh không cam lòng, nhưng vẫn thỏa hiệp, bởi vì bà tin tưởng, không quá vài ngày, bà sẽ một lần nữa trở lại nơi này. Cho nên, có một số đồ đạc, không cần dùng sẽ không mang theo, dù sao cuối cùng vẫn là của Phụng Văn Tĩnh bà.

Bên này, xe ngựa của Phụng Thiên Mị dừng lại trước cửa lớn của Hiến Vương phủ.

Hiến Vương phủ, nằm cạnh phố phường phồn hoa nhất Vạn thành, khí thế hùng vĩ, diện tích vô cùng lớn, vì vậy cũng cách rời các trạch viện khác một chút.

Do đó trận hỏa hoạn ngày ấy mới không khiến người xung quanh bị đánh thức, đợi sau khi Phụng Thiên Mị trốn thoát và trận hỏa hoạn ấy thiêu cháy hoàn toàn mọi thứ, đám dân chúng xung quanh mới liên tiếp phát hiện ra.

Nhưng cũng không ai dám đến vậy xem

Ngoài cửa lớn Vương phủ, có hai thị vệ vận y phục màu đen đứng hai bên, thẳng tắp chỉnh tề.

Xe ngựa dừng trước cửa lớn của Vương phủ, sau khi mấy người Phụng Thiên Mị xuống xe, lập tức hấp dẫn ánh mắt kinh ngạc của dân chúng xung quanh, bọn họ chỉ tỏ nghị luận, nhưng cũng không dám tiến lên, dù sao nơi này cũng là cửa lớn của Hiến Vương phủ.

Còn hai thị vệ canh giữ ngoài cửa Vương phủ lúc nhìn thấy Phụng Thiên Mị, kinh ngạc tròn tròn hai mắt, trong lúc nhất thời hồn vẫn chưa kịp quay về.

Phụng Thiên Mị không để ý tới mình bị vây xem, ánh mắt chỉ dừng ở ba chữ “Hiến Vương phủ” lớn chói mắt trên tấm biển treo trước cửa, trong nháy mắt cặp mắt nàng lộ ra một cỗ thù hận và thị huyết dày đặc.

Chính là nơi này, kết thúc cuộc sống của Phụng Thiên Mị, chính là chủ nhân của nơi này, khiến tính mạng của Phụng Thiên Mị mất đi.

Mà nơi này, đã định trước sẽ là con chốt thí của Phụng Thiên Mị nàng, mối thù của Phụng Thiên Mị trước kia, Phụng Thiên Mị bây giờ sẽ báo.

Thương Lan Mạch thu hết vẻ mặt của Phụng Thiên Mị vào đáy mắt, cảm nhận được Phụng Thiên Mị bị một cỗ thù hận dày đặc bao quanh, trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy như bị thứ gì đó đụng một cái, rất khó chịu.

“Tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy? Không muốn đi vào sao?” Thương Lan Mạch không thích nhìn thấy bộ dạng này của Phụng Thiên Mị, bởi vì bộ dạng này của nàng làm cho hắn cảm thấy không thoải mái, cho nên chỉ có thể cắt ngang suy nghĩ của nàng.

Bị Thương Lan Mạch cắt ngang như vậy, Phụng Thiên Mị cũng theo đó phản ứng lại, thu lại ánh mắt thị huyết, chỉ là, trong mắt vẫn còn một mảnh băng hàn.

“Đi vào thôi!” Phụng Thiên Mị thân nhiên nói, cất bước đi vào cửa lớn Vương phủ.

Thương Lan Mạch cũng lon ton đi theo, Hồng Kiều bảo phu xe chờ đợi ở đây, sau đó cũng đi theo nốt.

Chờ đám người Phụng Thiên Mị đi đến ngoài cửa, hai tên thị vệ cũng lập tức phản ứng lại, lập tức cầm đao ngăn cản, quát: “Đứng lại, người tới là người nào? Nơi quan trọng như Vương phủ, há có thể xông loạn.”

Tuy rằng Phụng Thiên Mị khiến bọn họ rất kinh ngạc, thế nhưng nàng ta lại muốn xông vào Hiến Vương phủ, xem ra người tới không có ý tốt, cho nên, dù là mỹ nhân, bọn họ cũng tuyệt đối không thể để nàng ta xông vào.

Hiển nhiên, bọn họ cũng không nhận ra Phụng Thiên Mị, lại xem nhẹ Thương Lan Mạch và Hồng Kiều bên cạnh nàng, nếu như thấy hai người này, chắc chắn có thể đoán ra nữ tử trước mắt này là ai.

“Tránh ra.” Phụng Thiên Mị không giận, cũng không nói mình là ai, chỉ lạnh lùng phun ra hai chữ.

“To gan, lại dám ngang ngược ở ngoài Hiến Vương phủ, nhanh chóng rời đi, không thì đừng trách chúng ta hạ thủ không lưu tình.” Một gã thị vệ vừa nghe thấy, lập tức cả giận nói, tư thế rất có mùi vị cáo mượn oai hùm, tư thế đó cũng giống như muốn ra tay.

Thương Lan Mạch thấy thế, lập tức chắn trước người Phụng Thiên Mị, âm thanh non nớt tức giận quát: “Hừ! Tỷ tỷ kêu các người tránh ra các người nên mau chóng tránh ra.”

Lúc này, hai gã thị vệ mới nhìn rõ Thương Lan Mạch, nhưng giờ phút này, hai gã thị vệ cũng không nghĩ nhiều, trông thấy Ngọc Vương, một cỗ khinh thường và giễu cợt kéo tới: “Ồ, đây không phải là Ngọc Vương sao? Hôm nay thật đúng là hiếm lạ, sao lại chạy đến Hiến Vương phủ đây?”

“Đúng đó, không ở Mạch Vương phủ của người chơi cho tốt đi, đến Hiến Vương phủ của chúng ta làm gì? Nơi này há phải là nơi một ngọc tử như người có thể tới có thể tới sao?” Một tên khác dùng giọng điệu cáo mượn oai hùm khịt mũi nói.

Thương Lan Mạch sợ hãi lui ra sau, sắc mặt của Phụng Thiên Mị dần dần trầm xuống, không biết vì sao, nghe thấy người khác nhục nhã Thương Lan Mạch như vậy, nàng sẽ sinh ra một con tức giận, rất là khó chịu.

“Láo xược, ngay cả một nô tài cũng dám nhục nhã Mạch Vương gia, không muốn sống nữa chẳng.” Hồng Kiều cũng giận đến đỏ bừng mặt, giận dữ hét.

Nàng đi theo Tư Tình Tư Diệu một đoạn thời gian, cũng học được tính nóng nảy của các nàng ấy, thấy hai thị vệ này dám ở trước mặt tiểu thư nhục nhã Mạch Vương gia, nàng không chút nghĩ ngợi nào liền nâng ra tiếng. Tuy rằng nàng không biết rõ cuộc tiểu thư với Mạch Vương gia đã xảy ra chuyện gì, nhưng tiểu thư đối với Mạch Vương gia quả thật là không tệ, hơn nữa cảnh ngộ của Mạch Vương gia cũng giống tiểu thư trước kia, cho nên, nàng không muốn nhìn thấy Mạch Vương gia bị sỉ nhục.

Tiếng hét này của Hồng Kiều, làm cho Phụng Thiên Mị và Thương Lan Mạch đều hơi giật mình, ở chỗ sâu trong đáy lòng hiện lên một chút rung động.

Nhưng mà, sau khi hai tên thị vệ nghe xong, lại nổi giận, một tên thị vệ mắng: “Một ngọc tử còn là Vương cái gì... à” còn chưa kịp dứt lời, một tiếng hét thảm thiết liền vang lên.

Chỉ thấy gã thị vệ vừa nói ra lời nói không biết xấu hổ kia giậm chân che hạ thể không ngừng nhảy lên, sắc mặt trắng bệch, vận vẹo, đau đớn không chịu nổi.

Chương 110: Tới Lấy Tiền

Edit: Yuuki

Beta: ๓Jmiu๓

Mà chân của Phụng Thiên Mị cũng vừa thu về, mấy người bên ngoài Vương phủ, cùng tất cả mọi người đang đứng xa xa xem diễn toàn bộ ngây ngẩn cả người, đôi mắt kinh ngạc tròn to.

Khóc mất Thương Lan Mạch co rút, nhưng vì bây giờ hân là ngốc tử, không thể lộ ra nét mặt khác không nên có, chỉ hoảng sợ kêu lên một tiếng, rồi trốn ra sau lưng Hồng Kiều.

Phu xe chờ ở bên ngoài kinh hãi cả người đổ mồ hôi lạnh, đại tiểu thư này xem ra không dễ chọc! May mắn trước kia mình chỉ là một phu xe, trước kia chưa từng có cơ hội gặp mặt nàng, cũng chưa từng ức hiếp nàng, nếu không, bản thân mình sẽ gặp phải tai họa trước mắt rồi.

“Người, người muốn chết.” Gã thị vệ còn lại mãi sau mới phản ứng kịp, giờ đào chém Phụng Thiên Mị, ánh mắt Phụng Thiên Mị phát lạnh, nhắc chân một cái, một tiếng “bộp” cùng với một tiếng hét thảm “á” vang lên, cộng thêm một tiếng “bùm” do có vật rơi mạnh xuống đất.

Gã thị vệ kia bị Phụng Thiên Mị hung hăng đá một cái, nhưng lần này không phải đá vào hạ thể, mà là trực tiếp đập vào ngực hân, trực tiếp đập bay hân, văng thẳng vào cửa lớn đang khép một nửa của Vương phủ, mạnh mẽ rơi xuống mặt đất trong sân.

Hành động này lại một lần nữa làm cho mọi người ngây ngẩn, đều cảm nhận được, Phụng Thiên Mị này rất bạo lực.

Phụng Thiên Mị trực tiếp bước vào trong Vương phủ, Hồng Kiều và Thương Lan Mạch cũng theo sau vào trong, thị vệ trong phủ nghe thấy động tĩnh, cũng ào ào chạy tới, đồng thời vây quanh đám người Phụng Thiên Mị, trong mắt cũng không nhìn được hiện lên một chút kinh ngạc.

“Người tới là ai? Dám tự ý xông vào Hiến Vương phủ.” Quân gia quát, bởi vì chưa từng gặp qua Phụng Thiên Mị, cho nên cũng không biết nàng, mà lúc này Thương Lan Mạch sợ hãi trốn ở phía sau Phụng Thiên Mị, bọn thị vệ cũng không thấy rõ mặt của hân.

“Gọi Thương Lan Hiến ra đây, cứ nói là Phụng Thiên Mị tới lấy tiền.” Giọng nói của Phụng Thiên Mị thản nhiên lại lộ ra mệnh lệnh không cho phép kháng cự.

Mọi người vừa nghe thấy “Phụng Thiên Mị”, nhất thời kinh ngạc tròn to hai mắt, trở mắt nhìn nhau, mang theo chút hoảng sợ.

Mười ngày trước, trong phủ vì chuyện của Phụng Thiên Mị mà huyền não thấp thòm lo âu, nhớ tới sáu tên thị vệ bị hút cạn máu, bọn họ đều cho rằng là do quỷ hồn của nàng quỷ phá. Mãi đến nhiều ngày sau, không hề xảy ra chuyện gì, bọn họ mới xem như bình tĩnh lại.

Thế nhưng, hôm nay lại nghe được chuyện thi đấu đèn hoa đăng ngày hôm qua, nói Phụng Thiên Mị không có chết, vẫn còn sống, hơn nữa không ngốc, còn đánh bại đám người Vương gia, đoạt được đèn hoa đăng.

Tuy rằng Vương gia không nói gì, nhưng bọn họ cũng nghe được, Vương gia thua Phụng Thiên Mị ba vạn lượng hoàng kim.

“Người chờ ở đây.” Quân gia cũng không dám tự chủ trương bắt Phụng Thiên Mị, chỉ có thể đi thông báo cho Vương gia.

Lúc này, trong thư phòng của Hiến Vương phủ, tinh thần Thương Lan Hiến có chút sa sút tựa lưng vào trên ghế, hân đã một đêm không ngủ, còn đang suy nghĩ chuyện Phụng Thiên Mị, không để ý đến sắc mặt của Tô Nhị Tịch đứng ở một bên có chút khó coi.

Hân không thể giải thích được nghi hoặc, rốt cuộc trước kia Phụng Thiên Mị là ngốc thật hay ngốc giả, rõ ràng nàng đã nhận một kiếm của hân, sao lại còn sống, phải chăng sau lưng nàng còn có người nào đó?

Có điều bây giờ dường như cũng không còn quan trọng, quan trọng là ... lần này Phụng Thiên Mị xuất hiện, cũng không hề đơn giản, có lẽ, Phụng Thiên Mị sẽ là vật cản trở hân một bước lên mây.

Không, hân không cho phép, ai cũng đừng nghĩ cản trở hân, cho dù là Phụng Thiên Mị, tuy rằng hân hối hận, nhưng mà, làm đại sự, hân không có tư cách hối hận, càng không thể tiếc hận.

Đạt được nhận thức như vậy, trong mắt Thương Lan Hiến hiện lên một chút hung tàn, Phụng Thiên Mị, vậy mà người không chết, còn có ý đồ đối nghịch với ta, vậy đừng trách ta lòng dạ ác độc.

Nhìn thấy Thương Lan Hiên vẫn không để ý tới mình, Tô Nhị Tịch không vui khề cần môi, tuy rằng nàng biết bây giờ trong lòng Vương gia, bởi vì chuyện đêm qua nên rất khó chịu, nàng cũng vì chuyện mất mặt đêm qua mà lộ ra phiền muộn. Nhưng sau khi trở về, Vương gia lại không về phòng ngủ, điều này làm cho nàng càng nghĩ càng giận.

Hơn nữa nàng bước vào thư phòng lâu như vậy, hần vẫn không để ý đến nàng, hay là, Vương gia đang nghĩ đến nữ nhân Phụng Thiên Mị kia.

Nhớ tới Phụng Thiên Mị, trong đôi mắt của Tô Nhị Tịch không nhìn được hiện lên nồng đậm thù hận, vì sao? Vì sao ả vẫn còn sống, không phải ả đã bị một kiếm của Vương gia đâm xuyên bụng rồi sao? Hơn nữa, ả còn sống còn chưa tính, vì sao hết lần này tới lần khác lại thay đổi trở nên tốt hơn, còn khiến những tài tử tài nữ bọn họ mất hết thể diện, Vương gia còn vì vậy mà thua mất ba vạn lượng hoàng kim!

Bảy năm trước, nàng đã bị hào quang của Phụng Thiên Mị che phủ, sau khi ả trở nên ngốc, rốt cục nàng cũng trở mình, nhưng bảy năm sau, ả lại trở nên tốt, vì sao ông trời lại đùa giỡn nàng như vậy!

Phụng Thiên Mị trở về, nhất định lại muốn gả cho Vương gia, mà sợ rằng Vương gia sẽ không cự tuyệt, vậy vị trí Vương phi của nàng coi như là bị mất rồi.

Không, nàng không cam lòng, thật sự không cam lòng, thậm chí không muốn, Phụng Thiên Mị, người ngàn lần vạn lần không nên chặn đường Tô Nhị Tịch ta, vì vị trí kia, ta không ngại lừa Vương gia, cho nên cho dù người không chết, ta cũng phải phá hủy người.

Suy nghĩ trong lòng Thương Lan Hiên và Tô Nhị Tịch khác nhau, nhưng đều nảy sinh ý tưởng giống nhau, đó chính là, Phụng Thiên Mị không thể tồn tại.

“Vương gia, thực xin lỗi, là Tịch Nhi khiến cho Vương gia mất thể diện, lại còn mất bạc.” Tô Nhị Tịch khề cần môi, tràn đầy tự trách, nhưng vẫn điềm đạm đáng yêu nhận lỗi.

Liếc nhìn Tô Nhị Tịch điềm đạm đáng yêu, Thương Lan Hiên vốn vì chuyện Phụng Thiên Mị mà buồn bực, về mặt cũng dịu đi không ít, có chút tự trách cùng ảo não, chuyện này căn bản là không liên quan đến chuyện của Tịch Nhi! Tại sao hần lại có thể không để ý đến Tịch Nhi như vậy chứ!

Nghĩ xong, Thương Lan Hiên lập tức đứng dậy, ôm Tô Nhị Tịch vào lòng, ôn nhu nói: “Tịch Nhi, đây không phải là lỗi của nàng, là Bôn Vương không tốt, không nên vì trong lòng mình không vui mà lạnh nhạt với nàng.”

Sau khi Tô Nhị Tịch nghe xong, lập tức được sủng mà sợ sệt sùi khóc nức nở nói: “Vương gia, ngài không trách Tịch Nhi là tốt rồi.”

Nhưng vào lúc này, ngoài cửa vang lên giọng nói hơi run rẩy của quản gia: “Khởi, khởi bẩm Vương gia, Phụng Thiên Mị tới đây, nói là tới lấy tiền.”

Thương Lan Hiên và Tô Nhị Tịch vừa nghe, sắc mặt đều trầm xuống.

Hiện tại trước sân là cảnh tượng như thế này, mười mấy thị vệ vẫn như cũ vây quanh đám người Phụng Thiên Mị, bởi vì không nhận được mệnh lệnh, bọn họ không dám lui cũng không dám tiến. Song, mấy người Phụng Thiên Mị bị vây, lại vô cùng tự tại.

Chỉ thấy Phụng Thiên Mị lúc này lười biếng ngồi trên ghế thị vệ đưa đến, bắt chéo chân, phía sau là Hồng Kiều cầm ống tay áo che ánh nắng giúp Phụng Thiên Mị.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111: Coi Là Kẻ Địch

Edit: Linh Nhi

Beta: ๖Jmiu๑

Thương Lan Mạch cũng ngồi ở trên ghế, nhưng không có ai che nắng cho hần, cũng may mà hiện giờ không phải là thời điểm nắng gắt, hơn nữa còn có gió thổi nhẹ, cho nên cũng không cảm thấy nóng lắm, ngược lại còn cảm thấy có chút sáng khoái.

“Tỷ tỷ, ba vạn lượng hoàng kim là bao nhiêu!” Thương Lan Mạch nhú mày nhìn Phụng Thiên Mị, đưa tay gỡ đầu, bộ dạng không hiểu hỏi.

“Không nhiều lắm, cũng chỉ là ba mươi vạn lượng bạc trắng mà thôi.” Phụng Thiên Mị không chút để ý đáp lại, cũng không hề cảm thấy ba vạn lượng hoàng kim là số lượng nhiều.

Nhưng mà lời này vừa nói ra, khoe mắt mọi người hung hăng run rẩy, ba vạn lượng hoàng kim còn không nhiều? Phụng tiểu thư, lòng tham của người đúng là không phải lớn bình thường đâu!

“Tùng đồ có thể mua bao nhiêu thứ?” Thương Lan Mạch nhìn xuống xúc động run rẩy, ngây thơ hỏi.

“Chắc mua được vài tòa nhà không được tốt lắm giống như Hiên Vương phủ đi!” Phụng Thiên Mị tùy ý lướt nhìn bốn phía, khẽ nhủ mi, có chút khinh thường nói.

Cái gì?

Nhất thời mọi người chấn động, thiếu chút nữa thì đứng không vững: “Tòa nhà không được tốt lắm giống như Hiên viên phủ, trời ạ! Trừ bỏ Hoàng cung thì Hiên Viên phủ chính là tòa nhà xa hoa nhất rồi.

Được rồi! Ba vạn lượng hoàng kim đúng là có thể mua được hai tòa nhà giống như Hiên Viên phủ, nhưng cũng chỉ là bên ngoài mà thôi! Đồ đạc trong Vương phủ, cùng với vô số vật quý giá, cũng không phải vài tòa nhà có thể sánh được.

Một lát sau, bỗng thấy Thương Lan Hiên và Tô Nhị Tịch cùng nhau đi đến, khi hai người nhìn thấy Phụng Thiên Mị, trong mắt đều thoáng hiện lên kinh ngạc.

Phụng Thiên Mị lười biếng ngồi như vậy, vốn là tư thế bất nhã, nhưng với nàng lại vô cùng hài hòa. Quần áo trắng như tuyết, tóc vấn cao, tán loạn sau lưng là vô số sợi tóc đen đang nhẹ nhàng bay, còn có vài sợi khẽ rủ xuống trán.

Rõ ràng là đẹp giống như tiên tử không nhiễm khói bụi trần gian, nhưng vẫn cổ tình lộ ra một cỗ khí chất cao quý.

Hai loại khí chất vốn trái ngược nhau, nhưng ở trên người nàng lại vô cùng hài hòa.

Trong chớp mắt Thương Lan Hiên bỗng mất hồn, hồi hận cũng theo đó kéo đến, vốn đã cố gắng thuyết phục bản thân mình không thể hối hận, cũng không có tư cách hối hận, nhưng mà sâu trong lòng hấn, có ai đó nói với hấn rằng mất đi Phụng Thiên Mị là chuyện hối hận nhất của hấn.

Có lẽ, chính vì sự xinh đẹp cùng tài năng của nàng, cũng có lẽ chính vì sự tồn tại của nàng, làm hấn cảm nhận được tiền đồ của mình xuất hiện trở ngại.

Mặc kệ là vì cái gì? Trong lòng hấn biết rõ, cảm giác mà Phụng Thiên Mị tạo ra cho hấn cũng giống như với Thẩm Ngự Phong vậy, nếu như là bạn, thì có lợi, còn nếu như là địch, thì bất lợi.

Chính hấn cũng biết, muốn làm bạn với Phụng Thiên Mị, sợ rằng không dễ dàng.

Chẳng qua là người cao ngạo như hấn, không cho rằng Phụng Thiên Mị sẽ có bản lĩnh lớn bằng trời, có thể gây trở ngại cho hấn, bởi vì hấn cảm nhận được, nàng không có võ công, nếu như nàng không đơn giản, sợ rằng là do người sau lưng nàng không đơn giản mà thôi.

Tô Nhị Tịch nhìn thấy Phụng Thiên Mị tuyệt sắc như thế, trong lòng tràn ngập ghen tị cùng không cam lòng, nhưng mà bởi vì không muốn bản tính của mình lộ ra trước mặt Thương Lan Hiên, cho nên nàng mới nín nhịn không biểu hiện ra, chẳng qua là đôi mắt vẫn lộ ra chút oán độc.

Tất nhiên, ánh mắt của hai người này cũng không thoát được tầm mắt của Phụng Thiên Mị cùng Thương Lan Mạch, Phụng Thiên Mị khinh thường cười lạnh một tiếng. Tuy rằng nàng không biết suy nghĩ trong lòng hai người này, nhưng mà nàng nhìn ra được Thương Lan Hiên đang hối hận, Tô Nhị Tịch ghen tị, ha ha! Nàng muốn chính là kết quả này.

Tất nhiên, nàng cũng biết, bản thân mình đã bị bọn họ coi là kẻ địch rồi, có điều muốn có ý đồ với nàng, bọn họ còn chưa đủ tư cách.

Bởi vì thân phận của Thương Lan Mạch là ngốc tử, tất nhiên trên mặt sẽ không có biểu hiện gì, nhưng mà không có nghĩa là trong lòng hấn không nghĩ. Hấn khẳng định trong lòng Thương Lan Hiên đang hối hận! Nhưng mà, bản hấn ta cũng tự biết, hấn ta không có tư cách hối hận.

Sinh ra trong nhà Đế vương thì bản thân có rất nhiều chuyện vạn bất đắc dĩ, huống chi là một người có dã tâm, vậy thì đã định trước phải có quyết tâm tuyệt tình rồi.

Ban đầu hấn ta nhẫn tâm giết chết Phụng Thiên Mị, mặc kệ việc đó sẽ tạo ra hậu quả gì, hấn ta đều phải đối mặt và gánh vác. Chẳng qua hấn ta sẽ không cho phép nàng hoặc ai khác trở thành chướng ngại của hấn ta, cho nên, nếu Thương Lan Hiên không chiếm được Phụng Thiên Mị, vậy tất nhiên sẽ tìm cách hủy diệt.

Cho nên nói, tình cảnh sau này của Phụng Thiên Mị sẽ không tốt, Phụng gia sẽ có vài người không dễ dàng buông tha cho nàng, còn Thương Lan Hiên sẽ vì lợi ích mà đối phó nàng, Tô Nhị Tịch sẽ bởi vì ghen tị mà gây bất lợi cho nàng.

Tất nhiên còn có Thương Lan Việt, người từ đêm qua đã có hứng thú với Phụng Thiên Mị, sợ rằng cũng sẽ có hành động.

Hấn biết bây giờ Phụng Thiên Mị đã không còn đơn giản, nhưng mà hấn cũng không cho rằng nàng có thể đối phó được những người này, chủ yếu chính là Thương Lan Hiên cùng Thương Lan Việt. Đặc biệt là Thương Lan Việt, hấn phát hiện sau lưng Thương Lan Việt có thể lực bí ẩn, hấn tra xét vài năm cũng không ra, cho nên Thương Lan Việt là yếu tố nguy hiểm nhất.

Mặc kệ Thương Lan Hiên và Thương Lan Việt có bao nhiêu thế lực, tuyệt đối hấn sẽ không để cho bọn họ ngồi lên ngôi Hoàng đế, mặc kệ phải trả giá lớn như thế nào, Thương Lan Mạch—hấn cũng sẽ ngồi lên vị trí kia.

Bởi vì Tô Nhị Tịch ghen tị cho nên trong lòng bức tức, lúc này nhìn thấy Phụng Thiên Mị bọn họ tới đây mà không đứng dậy hành lễ, càng nghĩ càng

giận, cho nên không đợi ai lên tiếng, nàng bèn quát lớn.

“Phượng Thiên Mị to gan, thân là thần nữ, thấy Vương gia lại dám không hành lễ, đây chính là đại bất kính đối với Hoàng gia.”

Phượng Thiên Mị cũng không giận, chỉ là khinh thường cười lạnh, nói: “Vây vì sao Tô trác phi không hành lễ với Mạch vương gia! ”

“Buồn cười, hân chỉ là một tên ngốc, ta a” Tô Nhị Tịch nói còn chưa hết, liền cảm thấy trên mặt truyền đến cơn đau, vội vàng che mặt, khóe mắt nước mắt long lánh chảy ra, ánh mắt oán độc cộng thêm không thể tin được trừng mắt nhìn Phượng Thiên Mị, à ta, lại dám đánh nàng.

Mọi người cũng kinh ngạc nhìn Phượng Thiên Mị, thứ nhất là vì nàng dám đánh Tô Nhị Tịch, hơn nữa còn đánh nàng ta ở trước mặt Thương Lan Hiên, đánh ái phi của Thương Lan Hiên, tất nhiên cũng giống như đánh vào mặt hân.

Thứ hai là vì tốc độ của Phượng Thiên Mị lại nhanh như vậy, khoảng cách giữa các nàng ít nhất cũng phải hai thước, thế nhưng không ai nhìn được nàng đã ra tay đánh Tô Nhị Tịch như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112: Huyết Thống Ruột Thịt

Thật ra thì một cái tát này của Phượng Thiên Mị hoàn toàn là phản ứng bản năng, không biết vì sao, nàng vừa nghe thấy người khác mắng Thương Lan Mạch là ngốc tử, thì đã tức giận.

Mặc dù cảm giác của nàng đối với Thương Lan Mạch rất vi diệu, thế nhưng nàng cũng không cho rằng nàng thích Thương Lan Mạch, nàng cũng không phải ngốc tử, có lẽ là vì ở trên người hân thấy được hình bóng của Phượng Thiên Mị trước kia, cho nên mới có ham muốn bảo vệ hân đi!

“Sao nào? Coi như hân có là ngốc tử, thì ít nhất hân cũng là Vương gia, lại là huyết thống ruột thịt của Hoàng gia. Còn ngươi, chỉ là một tiểu thiếp thấp kém, nơi này căn bản không đến lượt ngươi nói chuyện, đánh ngươi, chỉ là một chút dạy dỗ nho nhỏ mà thôi, nếu lại để cho ta nghe thấy ngươi có một câu bất kính với Thương Lan Mạch, căn bản ta cắt đứt lưỡi ngươi.” Ánh mắt Phượng Thiên Mị lạnh lẽo nhìn xung quanh, lạnh lùng cảnh cáo nói.

Tô Nhị Tịch bị nói đến á khẩu không trả lời được, cũng tự biết mình đuối lý, nên cũng không dám lên tiếng, chẳng qua là nhìn về phía Thương Lan Hiên, mong hân có thể làm chủ cho mình.

Lúc này căn bản Thương Lan Hiên không có tâm tư để ý đến Tô Nhị Tịch, không nhìn rõ Phượng Thiên Mị ra tay như thế nào, đã khiến hân kinh ngạc không ngừng, lúc này thấy nàng bảo vệ Thương Lan Mạch, còn nói hân ta là huyết thống ruột thịt của Hoàng gia thì trong lòng Thương Lan Hiên chợt lạnh lẽo.

Không sai, Thương Lan Mạch mới đúng là huyết thống ruột thịt của Hoàng tộc, là Thái tử, là người thừa kế ngai vàng tương lai. Nếu không phải hân biến thành ngốc tử, thì sợ rằng vị trí này cũng không đến lượt bọn họ tranh giành.

Đối với việc vì sao Thương Lan Mạch lại biến thành ngốc, hân cũng biết rõ, nếu không phải là do Hoàng Hậu bấy giờ vì muốn nhi tử của mình lên ngôi, cũng chính là Đại hoàng tử, mà thiết kế hại chết nữ nhân mà phụ hoàng yêu thích nhất, cũng chính là Hoàng Hậu trước kia, sau đó dùng độc hại Thái Tử, cũng chính là ngốc tử Thương Lan Mạch bấy giờ.

Chẳng qua là, nhi tử của nữ nhân kia không có mạng hưởng thụ, cho nên, bà ta mới nhận nuôi Thương Lan Cẩm, vì hân đoạt vị.

Trong lòng Thương Lan Mạch thoáng qua chút rung động, cũng có thể nói là cảm động, nữ nhân này, thật không ngờ lại ra mặt vì hân, đây là một loại cảm giác thật ấm áp, sau khi mẫu hậu hân mất đi, nàng là người đầu tiên cho hân cảm giác ấm áp.

Đồng thời, trong lòng cũng dâng lên một chút khổ sở, huyết thống ruột thịt của Hoàng tộc, ha ha ! Mặc dù rất cao quý, nhưng lại lấy đi mạng mẫu hậu, cũng muốn lấy đi mạng hân. Từ trước đến nay, thứ vô tình nhất chính là gia đình Đế vương, trừ đầu vẫn là đầu, đầu đến người chết ta sống.

Nếu như có thể lựa chọn, thà rằng hân là dân chúng bình thường, người một nhà đều ở một chỗ, hưởng thụ cuộc sống gia đình bình thường. Nhưng mà, những thứ này không phải là thứ hân có thể lựa chọn, việc bây giờ mà hân có thể làm, chính là thừa nhận.

“Hừ! Hiên Vương gia để cho chúng ta đợi lâu đấy! Còn tưởng rằng Hiên Vương gia đã đổi ý, không cho ta ba vạn lượng hoàng kim đấy! Nếu đúng như vậy, e rằng danh tiếng của Hiên Vương gia sẽ càng thối hơn đấy!” Phượng Thiên Mị hừ lạnh một tiếng, nhanh chóng ngồi về chỗ, một lần nữa bắt chéo chân, không nề mặt mũi giễu cợt nói.

Hít !

Quần gia cùng bọn thị vệ gia đình không khỏi hít một hơi, sau lưng đổ mồ hôi lạnh.

Phượng Thiên Mị này đúng là phách lối cuồng vọng, không coi ai ra gì ! Đánh Tô trác phi, hơn nữa còn lớn lối chỉ trích Vương gia nhà bọn họ như thế, không để Vương gia vào trong mắt, không thể không khiến bọn họ khiếp sợ ! Dầu sao Vương gia cũng không phải là người nhân từ gì!

Không biết tại sao? Bọn họ lại đồng tình với Phượng Thiên Mị, có lẽ bởi vì bọn họ đều cảm thấy, lúc trước Thương Lan Hiên giết Phượng Thiên Mị, lại còn thiêu nàng đúng là có chút quá đáng đi!

Cũng có thể là do bây giờ Phượng Thiên Mị tuyệt sắc khuynh thành như vậy, tài năng rực rỡ, không đành lòng thấy nàng bị ra tay độc hại!

Thương Lan Hiên sầm mặt, tròn mắt tối sầm lại, trong lòng vô cùng tức giận, thế nhưng sắc mặt vẫn cố tỏ ra trấn an bình thản.

“Ha ha ! Làm sao có thể chứ ! Bỏn vương dám nói ra, vậy thì tất nhiên làm được.” Thương Lan Hiên cười lạnh hai tiếng, âm thanh lạnh lùng nghe ra có một chút nghiền răng nghiền lợi.

“Tốt nhất là như vậy, không biết vàng đang ở đâu!” Phượng Thiên Mị nhếch môi cười, mỗi một câu nói đều không thể rời bỏ vàng, dường như vàng mới chính là tất cả những gì nàng quan tâm.

“Quần gia, dẫn mấy người đi đến thủ kho lấy ba vạn lượng hoàng kim cho Phượng tiểu thư.” Thương Lan Hiên lạnh lùng dặn dò nói.

“Dạ” quần gia cũng không dám nói gì, chỉ có thể lĩnh mệnh mang theo mấy người thị vệ rồi đi.

Lát sau, quần gia đã dẫn hai tên thị vệ quay trở lại, đầu đầy mồ hôi mang một cái rương gỗ đồ thủy tinh, nâng rương vào trong viện tử đặt xuống, liên tục thở hổn hển.

“Vương gia, lão nô đã kiểm tra qua, trong rương đựng đủ ba vạn lượng hoàng kim” Quần gia một mực cung kính nói.

“Ừ!” Thương Lan Hiên suy nghĩ phức tạp khẽ ừ một tiếng, nhìn về phía Phượng Thiên Mị nói: ” Không biết Phượng tiểu thư có muốn kiểm tra lại hay không.”

“Không cần, chắc hẳn Hiên Vương gia cũng sẽ không làm ra chuyện không giữ lời hứa, vàng đã có, vậy thì Bỏn tiểu thư cũng nên rời đi, hai người các ngươi, giúp ta nâng cái rương này lên xe ngựa đi.” Dứt lời, Phượng Thiên Mị cũng không có ý định lưu lại, không chút khách khí ra lệnh, sau đó xoay người muốn đi.

Phượng Thiên Mị phách lối như thế này làm cho mọi người cảm thấy xấu hổ, nàng giống như tự biến mình thành nữ vương, quyền lực trên tất cả vậy.

Hai tên thị vệ kia thấy Phượng Thiên Mị không để Vương gia nhà mình ở trong mắt, mặc dù trong lòng có chút tức giận, thế nhưng lại thấy Vương gia không nói lời nào, bọn họ cũng không dám nói nhiều, bèn nâng rương đuổi theo.

Chẳng qua là, Phượng Thiên Mị còn chưa bước đi, bỗng nhiên ngừng lại.

Mọi người thắc mắc, chỉ thấy Phượng Thiên Mị xoay người một cái, ánh mắt lạnh lùng rơi thẳng vào trên người Tô Nhị Tịch. Mà tâm trạng Tô Nhị Tịch vốn đang có chút khó chịu, thấy ánh mắt của Phượng Thiên Mị, theo bản năng cả người cứng đờ, đột nhiên có loại dự cảm xấu.

Đang lúc ánh mắt mọi người khó hiểu, Phượng Thiên Mị đột nhiên cất bước đi về phía Tô Nhị Tịch, nàng bước rất chậm, từng bước từng bước, khiến cho trong lúc nhất thời Tô Nhị Tịch không biết làm sao, run rẩy hỏi : ” Ngươi, ngươi muốn làm gì !”

“Phượng Thiên Mị, đã lấy được tiền, còn không mau đi.” Thương Lan Hiên cũng vội vàng ôm lấy Tô Nhị Tịch, thắc mắc không biết rốt cuộc Phượng Thiên Mị này muốn làm gì !

Phượng Thiên Mị dừng bước, cách Tô Nhị Tịch khoảng hai, ba bước, mặt hơi híp lại, khoe miệng tà mị khẽ cong lên, giễu cợt nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Sẽ Gặp Báo Ứng

“Ha ha ! Đi, yên tâm, tất nhiên ta sẽ đi, chẳng qua là, có một số thứ, không thể không trả, Tô trác phi, ngươi nói có đúng hay không?” Ánh mắt Phượng Thiên Mị nhìn về phía Tô Nhị Tịch đầy khiêu khích, giọng nói càng quý dī mê hoặc, làm cho người ta cảm thấy âm u lạnh lẽo.

Tô Nhị Tịch run lên, không biết rốt cuộc Phượng Thiên Mị ám chỉ chuyện gì? Bởi vì nàng tự nhận thấy là mình không có nhược điểm gì rơi vào tay Phượng Thiên Mị, mà những việc nàng làm chỉ có tâm phúc của nàng biết, Phượng Thiên Mị không thể nào biết được.

Nhưng mà, ánh mắt và nét mặt của Phượng Thiên Mị như đang nói cho nàng biết, à ta đã biết một số chuyện của nàng, hơn nữa, chuyện đó cũng không phải là chuyện nhỏ.

Cảm giác được sự bất an của Tô Nhị Tịch, Thương Lan Hiên cũng nghi ngờ nhìn Tô Nhị Tịch, sau đó lại nhìn Phượng Thiên Mị nói: ”Ngươi có ý gì?”

“Có ý gì ư? Ngài sẽ sớm biết thôi, có điều không phải là bây giờ, còn nếu như ngài muốn biết sớm, thì có thể hỏi ái phi của ngài, đứa nhỏ, cũng không thể chết một cách vô ích.” Nụ cười trên mặt Phượng Thiên Mị càng rõ hơn, cũng càng quý dị hơn.

Nghe được hai chữ ‘đứa nhỏ’ này, sắc mặt Tô Nhị Tịch và Thương Lan Hiên đều thay đổi, nhưng lý do thì hoàn toàn khác biệt.

Tô Nhị Tịch là do khủng hoảng, cả người run rẩy, chẳng lẽ, à đã biết gì rồi? Không, không thể nào, à không thể nào biết được.

Người biết chuyện này chỉ có năm người là nàng và Thanh Nhi, Lục Nhi, còn có Lâm thái y, phụ thân, bọn họ sẽ không thể nào tiết lộ bí mật được.

Nhưng mà, sắc mặt Thương Lan Hiên trở nên lạnh hơn, trầm xuống, mấy ngày nay hẳn bị chuyện của Phượng Thiên Mị làm cho đầu óc rối loạn, trong lúc nhất thời quên mất chuyện đứa nhỏ, nhưng mà hôm nay, Phượng Thiên Mị lại chủ động nhắc tới đứa bé.

Chỉ có điều Thương Lan Hiên là người thông minh, tất nhiên có thể nghe ra ý tứ trong lời nói của Phượng Thiên Mị, nhưng mà bởi vì quá tin tưởng Tô Nhị Tịch, nên không vì lời của Phượng Thiên Mị mà có bất kỳ hoài nghi gì đối với Tô Nhị Tịch.

Nhưng mà tại sao? Tại sao Phượng Thiên Mị lại muốn hấn hỏi Tịch Nhi, bây giờ trong đầu Thương Lan Hiên một mảnh hỗn loạn, hẳn như có điều suy nghĩ liếc nhìn Tô Nhị Tịch, chỉ thấy vẻ mặt Tô Nhị Tịch hoảng sợ, giống như đã làm sai chuyện gì, chứ không phải là thương tâm do mất đi đứa bé.

Thương Lan Hiên nghi ngờ, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì ?

“Đứa nhỏ, đứa nhỏ của ta, đứa nhỏ số khổ của ta, Phượng Thiên Mị, là ngươi, là ngươi hại đứa nhỏ của ta.” Rất nhanh, Tô Nhị Tịch đã kịp phản ứng lại, chỉ vào Phượng Thiên Mị, bộ dạng thương tâm như muốn chết gào khóc nói.

Mặc dù Tô Nhị Tịch là nữ tử yếu đuối, thế nhưng dù sao cũng là đệ nhất tài nữ, tất nhiên cũng có tâm cơ. Mặc dù mới vừa rồi bị những lời nói của Phượng Thiên Mị làm cho hoảng sợ, nhưng mà, Vương gia sủng ái nàng, tin tưởng nàng như vậy, đương nhiên sẽ không tin lời Phượng Thiên Mị nói.

Nàng không biết có phải là Phượng Thiên Mị đã biết sự thật hay không, cũng không biết lúc trước Phượng Thiên Mị giả ngốc hay ngốc thật, thế nhưng vì an toàn, nàng phải đổ tội cho Phượng Thiên Mị, thừa nhận à chính là hung thủ hại chết con nàng.

Lát nữa nàng phải dặn dò Thanh Nhi, Lục Nhi, ngàn vạn lần chớ có hé miệng, tuy Lâm thái y là môn sinh của phụ thân mình, nhưng để phòng ngừa vạn nhất, nàng cũng phải dặn dò lại một lần nữa, nếu chuyện này mà bại lộ, nhất định Vương gia sẽ lạnh tâm với nàng.

Nghe được tiếng khóc tan nát cõi lòng của Tô Nhị Tịch, trong nháy mắt hoài nghi vừa xuất hiện bị Thương Lan Hiên ném lên chín tầng mây, đau lòng ôm chặt Tô Nhị Tịch, quay đầu nhìn Phượng Thiên Mị, ánh mắt ánh lên lửa giận, hấn nghiêng răng nghiêng lợi nói :” Phượng, Thiên, Mị.”

“Ừm! Làm sao?” Phượng Thiên Mị ngao mạn hất cằm lên, không sợ ánh mắt của Thương Lan Hiên, không cho Thương Lan Hiên cơ hội nói chuyện, ánh mắt Phượng Thiên Mị thâm thúy lại nhìn Tô Nhị Tịch.

“Tô trắc phi, ngươi chắc chắn, là ta đã hại chết đứa nhỏ của ngươi sao? Những việc ngươi đang làm, đều bị ông trời nhìn thấy đấy! Chớ đổ oan cho người tốt, sẽ gặp phải báo ứng đấy. ” Trong giọng nói tràn đầy mùi vị khiêu khích cùng cảnh cáo .

“Ngươi, ngươi” Tô Nhị Tịch biến sắc, trong lòng không ngừng run rẩy, báo ứng, thật sẽ bị báo ứng sao? Bây giờ, có phải Phượng Thiên Mị đã bắt đầu trả thù nàng hay không !

Nàng không phải người ngốc, nghe những lời này của Phượng Thiên Mị, có lẽ à đã biết chút gì đó, không, có lẽ đã biết hết rồi?

Sao có thể như vậy? Làm sao à biết được? Không quan tâm à ta có chứng cứ hay không, nếu để Vương gia nảy sinh nghi ngờ với nàng, thì nhất định sẽ tra hỏi Thanh Nhi cùng Lục Nhi.

Tuy Thanh Nhi, Lục Nhi là tâm phúc của nàng, nhưng không thể chống lại được uy nghiêm của Vương gia, có thể sẽ nói ra tất cả.

“Vương gia, đuổi nàng ta đi đi, thần thiếp không muốn nhìn thấy nàng ta, không muốn nhìn thấy nàng ta nữa.” Bây giờ Tô Nhị Tịch sợ nhất là Phượng Thiên Mị sẽ nói ra tất cả, mặc kệ Thương Lan Hiên có tin tưởng hay không, nhưng nhất định hẳn sẽ nảy sinh hoài nghi, cho nên, việc suy nhất mà bây giờ nàng có thể làm, đó là đuổi Phượng Thiên Mị đi.

Chỉ có điều à đã đánh giá Phượng Thiên Mị quá thấp rồi, Phượng Thiên Mị còn chưa muốn nói ra hết mọi chuyện ở đây! Mặc dù nàng không thích làm việc lẻ mề, thế nhưng nàng lại muốn làm cho người ta khổ sở sống không bằng chết, vì vậy đầu tiên nàng muốn Tô Nhị Tịch chịu đựng giày vò trong lòng là được rồi.

Kiếp trước, nàng không có tâm tư, cũng không có thời gian mà từ từ đấu, từ từ chơi. Thế nhưng kiếp này, chơi, nàng có rất nhiều thời gian, nếu mà lập tức xong việc, như vậy nàng không có thời gian chơi đùa, không phải sao?

Phượng Thiên Mị cũng không có ý định ở chỗ này xem cuộc vui, xoay người liền đi ra ngoài, thế nhưng dường như Thương Lan Hiên không muốn để nàng đi, đang muốn buông Tô Nhị Tịch ra để đi tới chỗ Phượng Thiên Mị, nhưng mà Tô Nhị Tịch đã sớm nhìn ra hành động của hắn, vì vậy vội giả bộ hôn mê bất tỉnh.

“Tịch Nhi, Tịch Nhi.” Thương Lan Hiên giật mình, vội vàng ôm lấy Tô Nhị Tịch, không để ý đến Phụng Thiên Mị nữa, nhìn quản gia kêu lên: ” Còn không mau đi mời thái y.”

“Dạ” Quản gia sợ tới mức cả người đầy mồ hôi lạnh, đáp lại, sau đó vội vàng chạy ra ngoài.

Phụng Thiên Mị khinh thường cười lạnh một tiếng, xoay người đi ra cửa, đợi hai tên thị vệ khiêng rương vàng đặt lên sau xe ngựa xong, bọn họ cũng nghênh ngang rời đi.

Trên xe ngựa, toàn thể không một ai nói chuyện, Phụng Thiên Mị đang suy nghĩ một số chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: Hai Mối Kề Nhau

Nàng đang suy nghĩ, lúc trở lại Phụng phủ, quyết định đầu tiên chính là đòi lại mọi thứ vốn nên thuộc về Phụng Thiên Mị, cái gọi là thù mẫu thân lớn hơn trời, như vậy, bây giờ việc quan trọng nhất là báo thù cho mẫu thân.

Mặc dù nàng biết mọi chuyện là do Phụng Văn Tĩnh gây ra, thế nhưng muốn đòi lại công đạo cho Quỳnh Hoa phu nhân, nàng phải tìm ra chứng cứ, càng không thể để cho Phụng Văn Tĩnh có thể chết dễ dàng như vậy.

Nhiều năm như vậy, từng chút gầy vò, không phải chỉ chết là xong, vậy thì quá tiện nghi cho các ả rồi.

Hồng Kiều yên lặng ngồi ở bên cạnh, không dám quấy rầy.

Thương Lan Mạch thỉnh thoảng nhìn Phụng Thiên Mị mấy lần, trên mặt vẫn là vẻ ngây ngốc, nhưng suy nghĩ trong lòng cũng thay đổi đến chóng mặt.

Hắn luôn bày ra vẻ mặt đó với Phụng Thiên Mị, đối với người không phải ngốc thật như hắn mà nói, rất không hợp lý, đó cũng không phải tính của hắn.

Thế nhưng, Phụng Thiên Mị luôn tạo cho hắn cảm giác muốn được đến gần, bao nhiêu năm rồi, suy nghĩ của hắn không có nhiều thay đổi, nhưng mà sau khi gặp được nàng, suy nghĩ của hắn lại có nhiều thay đổi.

Chủ yếu nhất, chính là một người vốn không màng sinh tử như hắn, lại nảy sinh ra dục vọng muốn sống tiếp, chẳng qua là hắn biết, Thực Tâm cô nếu không có Băng Thiềm ngàn năm thì không trị được. Hơn nữa, Băng Thiềm ngàn năm cũng không dễ dàng tìm được, nó có tồn tại hay không cũng là cả một vấn đề, dù sao tất cả đều chỉ là tin đồn.

Bây giờ hắn chỉ còn thời gian là hai năm, trước khi gặp Phụng Thiên Mị, hắn chỉ muốn sống trong thế giới của mình, ngay cả người thân cận nhất của mình, hắn cũng chưa từng nói nhiều.

Nhưng mà bây giờ, lại có chỗ khác biệt.

“Đại tiểu thư, đã đến nơi rồi.” Xe chạy khoảng hai mươi phút, thì dừng lại, bên ngoài xe truyền tới tiếng nói của phu xe.

“Ừ!” Phụng Thiên Mị ừ nhẹ một tiếng, đang muốn đứng lên xuống xe, nhưng lại phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Bởi vì Phụng Thiên Mị mãi suy nghĩ, thân thể không cử động, cho nên chân đã tê rần, sau khi nàng đứng dậy, bỗng phát ra tiếng kêu sợ hãi, người ngã về phía trước.

Cho dù nàng có võ công trong người, mặc dù nàng phản ứng nhanh chóng, nhưng lúc này lại không thể làm gì, mà Huyết Xà vì không thể nào xuất hiện, cho nên, Phụng Thiên Mị chỉ có thể mặc cho cả người ngã xuống.

“Cẩn thận” Thương Lan Mạch giật mình, theo bản năng đưa tay ra đỡ lấy, thế nhưng không làm thì còn may, vừa đưa tay ra, một chuyện ngoài ý muốn khác lại xảy ra.

Chỉ thấy Thương Lan Mạch mới đỡ được Phụng Thiên Mị, lại bởi vì quá vội vàng, không chú ý đến rương đồ lớn ở chính giữa, nên vấp chân phải, hai người bỗng ngã ra bên ngoài xe ngựa.

“Tiểu thư” Hồng Kiều sợ hãi kêu lên, thân thể quên mất cả phản ứng.

Phụng Thiên Mị cũng bị giật mình, trời ạ ! Vốn tưởng rằng chỉ té một cái trên xe ngựa, cũng không đau đớn lắm, cũng không ảnh hưởng đến toàn cục. Nhưng mà bị Thương Lan Mạch đỡ như vậy, bây giờ hai người ngã ra bên ngoài xe, như vậy chẳng phải sẽ bị mọi người chê cười sao.

Thương Lan Mạch cũng ý thức được hành động của mình sẽ tạo ra hậu quả gì, thế nhưng bây giờ hấn là ngốc tử, nếu mà dùng lực, sẽ bị phát hiện, hơn nữa còn ở trên đường lớn.

Có điều bây giờ dưới tình huống này, khi ngã xuống, Phượng Thiên Mị sẽ ở dưới, nhất định sẽ bị thương một chút ở ngoài da.

Nghĩ xong, Thương Lan Mạch khôn khéo xoay người một chút :” Cộc ” một tiếng, nhất thời hấp dẫn ánh mắt của mọi người xung quanh, mọi người đều khiếp sợ, mở to hai mắt.

Chỉ thấy trước cửa phủ của Hữu thừa tướng, dưới đất bên ngoài chiếc xe ngựa sang trọng, có hai người áo trắng, nhìn ra được là một nam một nữ, hơn nữa còn là nam nằm, nữ nằm úp sấp, thân thể hai người chồng lên nhau, nam dưới nữ trên, tư thế rất mập mờ, chủ yếu nhất là, mỗi hai người bọn họ lại chạm nhau.

Không sai, ngay khi Thương Lan Mạch cùng Phượng Thiên Mị rơi xuống đất, đã tạo thành tư thế như vậy. Mắt hai người đều tròn to nhìn nhau, trong lúc nhất thời đều ngẩn ra, chỉ cảm thấy tim đập nhanh và mạnh.

Một giây, hai giây, ba giây ...cho đến mười giây.

“Xôn xao “

Nhất thời xung quanh truyền đến từng tiếng ồn ào, lúc này Phượng Thiên Mị và Thương Lan Mạch mới kịp phản ứng, vội vàng đứng dậy, gò má hai người đã đỏ giống như mông khi.

“Người” Phượng Thiên Mị then quá thành giận, nhưng lại không biết làm sao để chỉ trích Thương Lan Mạch, dẫu sao hấn cũng chỉ là ngốc tử, cho dù tạo thành cục diện này, hung thủ sau màn chính là hấn, thế nhưng lúc đầu hấn làm vậy chỉ vì muốn đỡ nàng mà thôi! Chỉ là không ngờ được càng giúp lại càng rối.

Nhưng mà, tại sao tim của nàng lại đập nhanh như vậy! Đó là một loại rung động khó hiểu. Mặc dù kiếp trước nàng chưa từng yêu, cũng chưa từng động tâm, cũng chưa từng trải qua chuyện như vậy, thế nhưng nàng cũng không phải người ngu. Nàng biết rất rõ, bây giờ nàng rung động chứ không phải là xấu hổ.

Tại sao lại như vậy chứ? Chẳng lẽ...

Không không không, không thể nào, làm sao nàng lại thích kẻ ngốc này chứ! Mặc dù nàng không ghét hấn, thế nhưng cũng không có khả năng thích hấn đâu! Hấn chỉ là một ngốc tử mà thôi.

Nàng đối tốt với hấn, chỉ bởi vì nàng đồng cảm với hấn mà thôi, đúng, nhất định là như vậy, nhất định là như vậy.

Tìm được đáp án, trong lòng Phượng Thiên Mị mới bình tĩnh một chút, cho dù nàng không quan tâm ánh mắt và suy nghĩ của người khác, nhưng mà lúc này nàng vẫn không được tự nhiên.

“Ta, ta, ta.” Thương Lan Mạch cũng sợ tới mức không biết phải làm sao, hai gò má nóng bỏng, tim đập cuồng loạn, lần đầu tiên hấn cảm thấy không biết phải ứng phó như thế nào.

Hấn thật sự bị hù dọa, thật kinh hoàng, nhưng cũng không phải là vì xấu hổ, mà là lần đầu tiên, lần đầu tiên hôn một nữ tử, hơn nữa, lại còn ở trước mặt dân chúng, quan trọng hơn cả là hấn lại không bài xích.

Chẳng lẽ, trong lúc vô tình hấn đã đặt nàng ở trong lòng sao? Hơn nữa, còn ở vị trí như vậy.

Không, không, không thể nào, hấn không bài xích nàng chỉ bởi vì nàng đối tốt với hấn mà thôi, nàng không giống người khác, không khinh bi hấn, khinh thường hấn . Đúng, nhất định là như vậy, nhất định là như vậy.

Thương Lan Mạch cũng không chấp nhận được, phải nói là không có cách nào thừa nhận mình có tình cảm khác thường với Phượng Thiên Mị, bởi vì từ trước đến giờ hấn không nghĩ đến chuyện tình cảm nam nữ, cho nên cũng tìm lý do thuyết phục chính mình.

” Xin lỗi, ta, ta đi trước.” Thương Lan Mạch không thể đợi tiếp nữa, sau khi ném ra một câu hấn bèn vội vàng rời đi, hơn nữa tốc độ cũng rất nhanh, khiến cho Phượng Thiên Mị sững sờ, nhìn Thương Lan Mạch đã đi xa, trong lúc nhất thời vẫn còn thần thờ.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Ngốc Thật Hay Giả Ngốc

Chớ hiểu lầm, không phải vì nàng không nỡ xa hấn, mà là nàng đột nhiên cảnh giác, vì câu nói kia của Thương Lan Mạch: ” Xin lỗi, ta, ta đi trước. ”

Giọng nói đó, như người bình thường vậy, kinh hoàng, nhưng không có một chút ngu dốt.

Hơn nữa, lúc hấn đỡ lấy nàng, động tác cùng tốc độ nhạy bén như vậy, căn bản không giống một người ngốc, cho dù là người bình thường, cũng chưa chắc có thể đỡ lấy nàng một cách chính xác như vậy.

Chẳng qua là, không ngờ bọn họ bị ngã bởi cái rung, còn nữa, rõ ràng người tiếp xúc với mặt đất sẽ là nàng, sao lại đổi thành hấn?

Cho dù chân nàng không tê, muốn chuyển mình từ phía trên xuống dưới, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Dẫu sao, biến hóa nhanh chóng như vậy làm người ta không giải thích được, chỉ có thể cho là quán tính, có điều tất cả cũng chỉ là suy đoán của nàng mà thôi, có thể cũng không đúng, có lẽ thật đúng là trùng hợp do quán tính thôi!

Nghĩ đến đây, tâm tình không được tự nhiên của Phụng Thiên Mị cũng biến mất, thay vào đó lại một lần nữa nghĩ ngợi Thương Lan Mạch, lần này, càng mãnh liệt hơn.

Hấn, rốt cuộc là ngốc thật hay giả ngốc, tại sao nàng lại cảm giác được, thật ra hấn không hề đơn giản như bề ngoài vậy.

“Huyết Xà, mi có thể cảm giác được thực lực của hấn không?” Phụng Thiên Mị nói thầm trong lòng.

“Xích xích... chủ nhân, ta không nhìn thấu người này, không cảm giác được trong cơ thể hấn có thực lực gì, thế nhưng hấn cũng tạo cho ta một cảm giác cực kỳ không đơn giản.

Chỉ có điều ta cảm giác được, hấn đối với chủ nhân không có ý xấu, hơn nữa trong lòng hấn cô đơn, bị thương, hấn khát vọng ấm áp, mà có lẽ do chủ nhân cứu hấn, lại quan tâm hấn như vậy, cho nên hấn mới nảy sinh một chút lệ thuộc với chủ nhân.

Nếu như nói người này không phải đơn giản như vẻ bề ngoài, thì có lẽ bên trong hấn còn mạnh hơn sự tưởng tượng của mọi người, che giấu chính mình rất tốt, che giấu như vậy, chắc chắn là có bí mật gì đó không muốn cho ai biết.” Huyết Xà phân tích nói.

Nghe Huyết Xà nói như vậy, Phụng Thiên Mị cũng bỗng cảnh giác, tại sao nàng không nghĩ đến chứ! Mặc dù có từng hoài nghi, nhưng nàng không điều tra. Là bởi vì nàng không quan tâm, hoặc cảm thấy một người tốt không cần phải giả dạng người ngốc, hay là do nàng tin hấn là người tốt, tin hấn, cũng tin cảm giác của mình.

Chẳng lẽ là, khả năng phán đoán của nàng đã giảm sút, lại không phân biệt được người bình thường với người không bình thường, hay là do thực lực hấn quá mạnh, đóng giả quá tốt.

Nhưng mà tại sao hấn muốn giả ngốc đây? Cứ như vậy, bị khi dễ bắt nạt không nói, còn bị người khác phỉ nhổ. Hay là, hấn có âm mưu gì.

“Xích xích... chủ nhân, mặc kệ hấn có phải giả vờ hay không, hấn không có ác ý với người, hơn nữa, hấn trúng Thực Tâm cỏ cũng không phải là giả đâu!” Cảm giác được suy nghĩ của chủ nhân, Huyết Xà lên tiếng nhắc nhở.

Thực Tâm cỏ, Phụng Thiên Mị đột nhiên nhớ ra, chẳng lẽ, là do Thực Tâm cỏ.

Thôi thôi, hấn ngốc thật hay giả ngốc, nàng cũng không thể phân tích ra được, cũng không phải là chuyện liên quan đến nàng. Hơn nữa, bên trong người hấn có thực tâm cỏ, hấn chỉ sống được hai năm nữa, hấn đối với nàng không có ác ý, vì vậy nàng không cần suy nghĩ nhiều, có lẽ, hấn chính là một tên ngốc!

Nghĩ xong, Phụng Thiên Mị xoay người định đi về phía phủ Thừa tướng, chẳng qua là, khi nhìn thấy mọi người đứng ở trước cửa, nàng bỗng dừng bước.

Cầm đầu là Phụng Thanh Tường, sắc mặt Phụng Thanh Tường có mấy phần âm u, giống như là đã nhìn thấy một màn vừa rồi, sắc mặt không nín được giận, muốn nói giận, nhưng đang cố kìm gì đó?

Ở bên cạnh Phụng Thanh Tường chính là một thái giám mặc y phục màu tím, thái giám này chừng bốn mươi, Phụng Thiên Mị nhận ra tên thái giám này, là tâm phúc bên cạnh Hoàng thượng, Liên công công.

Liên công công cũng thấy một màn kia, cho nên sắc mặt có chút khó coi! Thấy được hình tượng không hề thanh nhã, có thể không khó chịu sao? Không phải, vừa rồi thánh chỉ của Hoàng thượng đến, muốn Phụng Thiên Mị tái giá làm phi của Hiến Vương sao.

Nhưng mà, vừa rồi Phụng tiểu thư lại xảy ra chuyện như vậy cùng Mạch Vương, sợ rằng chuyện này lập tức sẽ lan truyền khắp Vân thành, nếu muốn gả lại cho Hiến Vương, sợ rằng không tốt.

Thế nhưng khi nhìn thấy gương mặt của Phụng Thiên Mị, trong mắt ông tràn đầy kinh ngạc, tối hôm qua Phụng Thiên Mị đoạt được vị trí tài nữ cũng đã truyền vào trong cung, nếu không, cũng sẽ không có thánh chỉ như vừa rồi của Hoàng thượng!

Bằng thực lực của chính mình đánh bại tứ đại tài nữ cùng tam đại công tử của Thiên Vận, đoạt được danh hiệu tài nữ, thì phải lợi hại như thế nào đây! Không chỉ như vậy, còn lấy được ba vạn lượng hoàng kim của Hiến Vương, lại si nhục Hiến Vương là gà trống, đây cũng chính là sỉ nhục hoàng gia!

Nhưng mà, lại không tìm được lý do trị tội, dẫu sao trong chuyện này thì Hiến Vương cũng là người đuối lý trước, bái đường lại dùng gà trống thay thế,

đúng thật là nói Hiền vương là gà đây mà! Hay gà là Hiền vương cũng không sai! Không đúng sao, nói thế nào cũng giống nhau thôi, không phải sao?

Nghĩ tới những điều này, Liên công công cũng cảm thấy xấu hổ, không thể không khâm phục Phụng Thiên Mị to gan cùng quyết đoán.

Nhưng mà đối với việc Phụng Thiên Mị đột nhiên xuất hiện, ông cũng không quá kinh ngạc, tất nhiên, nguyên nhân trong đó chỉ có mấy người biết. Mấy người đó chính là Hoàng thượng, Thái hậu, Vân Phi, còn có ông.

Hiền Vương nói, đêm đại hôn, hẳn không muốn đi động phòng, bởi vì thương Tô trác phi, mới qua thăm. Ai biết được, Phụng Thiên Mị thấy Hiền vương không đến, cho nên trút giận lên người Tô trác phi, đẩy Tô trác phi ngã nên sảy thai.

Hiền Vương chạy tới, bởi vì quá tức giận đã tát Phụng Thiên Mị một cái, sau đó bỏ đi, tiếp đó thì Thiên viện lại bốc cháy. Chẳng qua là, không tìm được thi thể của Phụng Thiên Mị, cho nên, chỉ có một khả năng, đó chính là sau khi Phụng Thiên Mị phóng hỏa thì bỏ trốn.

Nghĩ đến những điều này, Liên công công cũng không có nhiều cảm xúc, chẳng qua là trong mắt có một tia sáng lóe lên!

Cái gọi là vô sự không lên điện tam bảo, thấy Liên công công tới, Phụng Thiên Mị cũng đoán được đến là bởi vì nàng, hơn nữa còn có liên quan tới Thương Lan Hiền.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 116: Ngày Mai Tiến Cung

Chỉ có điều, muốn thao túng vận mệnh của nàng, sợ rằng còn khó hơn lên trời, nàng thà làm ngọc vỡ, cũng không làm ngôi lành.

“Tiểu, tiểu thư.” Hồng Kiều giật mình, sợ tới mức hít vào một hơi, mặc dù nàng không nhát gan như vậy, thế nhưng, người trước mắt chính là nhân vật quan trọng ở bên cạnh Hoàng thượng – Liên công công đấy !

Vừa rồi bọn họ đã nhìn thấy chuyện kia, không biết, có xảy ra chuyện gì không, trong lòng Hồng Kiều khó tránh khỏi vô cùng lo lắng.

Phụng Thiên Mị đưa mắt an ủi Hồng Kiều, ưu nhã bước về phía cổng, dừng lại ở trước mắt mấy người, ánh mắt lạnh nhạt nhìn Liên công công, mỉm cười yêu kiều, không mặn không nhạt, không thất lễ, nói: “Liên công công mạnh khỏe, Liên công công giá lâm Phụng phủ, chắc là có việc gì rồi!”

Liên công công ngẩn ra, rõ ràng bị khí chất cao quý cùng thái độ không tự ti không kiêu ngạo của Phụng Thiên Mị khiến cho kinh động. Rõ ràng chỉ vận một bộ áo trắng, lại giống như tiên nữ hạ phàm, khí chất cao quý, như Nữ vương cao cao tại thượng, cúi mắt nhìn xuống thiên hạ này.

Cặp mắt của nàng cười mà như không cười, rõ ràng nhìn hiền dịu, nhưng lại mơ hồ xuất hiện khí chất lạnh lùng kiêu ngạo, khiến cho người ta không thể khinh thường, không thể xâm phạm.

Ông ở trong cung lẫn lộn hai mươi mấy năm rồi, hạng người gì mà chưa từng thấy qua, bây giờ ông cảm thấy từ trong xương Phụng Thiên Mị tản ra một cỗ khí phách giống như bầm sinh, có thể so với Hoàng thượng.

Phát hiện ra điều đó, trong lòng Liên công công cả kinh, cũng nhanh chóng phản ứng lại, nữ tử khí phách như vậy, nhất định sẽ không tầm thường, chỉ không biết như vậy là tốt hay xấu.

“Phụng tiểu thư, nô tài phụng mệnh Hoàng thượng tới đọc thánh chỉ, Hoàng thượng và Thái hậu nghe nói Phụng tiểu thư trở về, cho nên mời Phụng tiểu thư buổi sáng ngày mai tiến cung một chuyến.” Liên công công cười nói, mặc dù không kiêu ngạo không tự ti, nhưng không có nửa điểm bất kính.

“Không biết Hoàng thượng và Thái hậu gọi ta vào cung, là có chuyện gì?” Phụng Thiên Mị mỉm cười yêu kiều, biết rõ rồi nhưng vẫn hỏi.

“Cái này nô tài cũng không rõ, nô tài chỉ biết là có liên quan tới chuyện Phụng tiểu thư và Hiền Vương.” Cặp mắt Liên công công khẽ híp lại, lộ ra khí tức nào đó.

Quả nhiên, chuyện gì nên đến vẫn cứ đến, có điều nàng cũng đã sớm biết được rồi, hơn nữa còn chờ ngày này lâu lắm rồi.

“Vậy Hiền Vương cũng sẽ tiến cung sao?” Nàng không muốn đơn độc tiến cung, nếu không có vai phụ kia, sao nàng diễn tiếp được kịch bản này!

Mọi người ngẩn ra, khó hiểu nhìn Phụng Thiên Mị, có người nghi ngờ, có người sáng tỏ.

Người nghi ngờ: Tối hôm qua, không phải Phụng Thiên Mị biểu lộ sẽ không còn liên quan đến Hiền Vương nữa sao? Tại sao bây giờ lại hỏi Hiền Vương có đi không, chẳng lẽ Phụng Thiên Mị vẫn còn thích Hiền Vương!

Người sáng tỏ: Thì ra Phụng Thiên Mị vẫn chưa buông tha Hiền Vương, chuyện hôm qua chẳng qua chỉ là lạt mềm buộc chặt mà thôi.

Phượng Thanh Tường cũng thấy khó hiểu, ông không quên chuyện sáng nay, khi nhắc tới việc thực hiện hũ ước với Hiền Vương, thì trong mắt Phượng Thiên Mị đầy thù hận, một loại thù hận đến tận xương tủy, không dễ dàng hóa giải. Như vậy, nếu không phải là Mị Nhi muốn ở cùng Hiền Vương, vậy thì sẽ là

Đột nhiên Phượng Thanh Tường không nhận được rùng mình một cái, ông không dám tưởng tượng, nếu như Mị Nhi làm ra chuyện gì không hay với Hiền Vương, thì ông nên làm thế nào cho phải đây?

Chỉ có Hồng Kiều biết, tiểu thư không muốn quay lại ở cùng Hiền Vương, bởi vì tiểu thư còn muốn giết hắn!

“Tất nhiên là có.” Liên công công cười nói, nhưng trong lòng cũng nghi hoặc không biết Phượng Thiên Mị có ý gì? Là còn thích Hiền Vương, đang chơi lạt mềm buộc chặt, hay là có mục đích nào khác.

Nghĩ đến đây, Liên công công không nhìn được mà quan sát Phượng Thiên Mị, dường như muốn nhìn xuyên thấu nàng, tại sao Phượng Thiên Mị lại tạo cho ông cảm giác không tốt!! Chẳng lẽ, Phượng Thiên Mị và Hiền Vương sắp phát sinh chuyện gì đó không hay ư?

“Được rồi, có một số việc, cuối cùng cũng phải giải quyết, vậy phiền toái Liên công công hồi bẩm Hoàng thượng, ngày mai sau giờ lâm triều Thiên Mị sẽ bái kiến.” Phượng Thiên Mị để yên cho Liên công công quan sát nàng, chỉ thần nhiên nói.

Chẳng qua là giọng nói thần nhiên, nhưng lại có ý vị sâu xa, khiến cho người ta không thể thoải mái, dường như trong lời nói còn có thâm ý khác.

“Vậy thì tốt, vậy nô tài xin cáo từ trước, ngày mai, nô tài sẽ phái xe ngựa tới đón Phượng tiểu thư.” Liên công công vừa nói, vừa hơi khom người, nói lời tạm biệt với Phạm Thanh Tường, sau đó rời đi.

Nhìn Liên công công lên xe ngựa, khóe miệng Phượng Thiên Mị nhếch lên một đường cong tà mị, trông mắt sâu hút, Thương Lan Hiền, ngày mai, ta sẽ đối đầu với ngươi thật tốt.

Ở một góc ngách trong phủ Thừa tướng, một tỷ nữ giả bộ hốt hoảng xoay người, đi thẳng về phía Nam Uyển.

Cửa chính Nam Uyển, đã được sửa sang nhìn cũng được coi là lịch sự tao nhã, nhưng so với Đông Uyển xa hoa, thật sự là kém xa. Không có tranh chữ cổ, không có trần bảo, chính là khác nhau một trời một vực!

Phượng Văn Tĩnh ngồi ở trước bàn tròn, sắc mặt đầy tức giận, nhìn về phía Đông Uyển, trong mắt bốc hỏa, nhưng lại không dám phát tác, chẳng lẽ muốn bà đập phá Nam Uyển, cái nơi không có gì để trang trí này sao? Vậy Nam Uyển của bà không phải càng nghèo sao?

Càng nghĩ càng tức giận, Phượng Văn Tĩnh nắm chặt tay.” Bộp ” một tiếng, hung hăng đập xuống bàn, làm cho Phượng Thiên Linh đang ngồi đối diện bà cùng hai nha hoàn đang dọn dẹp sợ hết hồn.

“Nương” Phượng Thiên Linh oán trách kêu một tiếng, nàng biết bây giờ nương rất không cam tâm, nàng cũng rất không cam tâm đây! Nhưng mà bây giờ thì có thể làm gì, bây giờ mọi chuyện không còn như trước, phải từ từ lên kế hoạch cụ thể đã.

Phượng Thiên Mị, người cản trở chuyện của mẹ con chúng ta, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi, vừa suy nghĩ, trong mắt Phượng Thiên Linh cũng lóe lên tia oán độc.

“Bây giờ hôn sự của Phượng Thiên Mị cùng Hiền Vương sợ rằng sẽ được tiếp diễn, nếu Hiền Vương không chê ả ta, phiền phức nhất chính là sợ rằng ả ta sẽ được sủng ái, nếu như vậy, vị trí Hiền Vương phi ả ta sẽ ngồi vững. Hôm nay ả ta không nhắc lại chuyện trước kia, e rằng còn chưa dám đối phó với chúng ta, thế nhưng, đợi đến khi ả ta ngồi vững trên vị trí Hiền Vương phi, lấy được sủng ái Hiền Vương, sẽ lòi ra chuyện cũ, lúc đó sợ rằng chúng ta...” Phượng Thiên Linh có chút lo âu nói.

Bà vốn còn cho rằng Phượng Thiên Mị gả ra ngoài rồi, thì Đông Uyển sẽ trở về tay hai mẹ con bà, nhưng mà bây giờ nghe xong những lời Phượng Thiên Linh nói, Phượng Văn Tĩnh bắt đầu lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 117: Không Giống Như Xưa

Linh Nhi nói không sai, bây giờ Phượng Thiên Mị không nhắc đến, không có nghĩa là ả không nhớ, mà là ả chờ đến khi có được hậu thuẫn, có được sự bảo vệ của Hoàng thượng hoặc Thái hậu, có được sự sủng ái của Hiền Vương, lúc đó ả sẽ khai chiến với mẹ con bà.

Phượng Thiên Mị, nếu thật đúng như ngươi không để cho chúng ta sống tốt, vậy thì cũng đừng trách bọn ta không để cho ngươi sống, ngươi trở về, chính là một sai lầm, nếu không phải tại ngươi, thì sẽ không xảy ra nhiều chuyện lộn xộn như vậy.

“Xem ra, chúng ta không thể đợi thêm nữa, nếu không, người thua thiệt chính là chúng ta.” Tròng mắt Phương Văn Tình lóe lên tia hung tàn, rất là cay độc.

“Tiểu thư, phu nhân.” Ngay lúc đó, ngoài cửa truyền đến tiếng kêu lớn, theo đó bước chân vội vã cũng nhanh chóng tới gần.

Phương Văn Tình và Phương Thiên Linh đồng loạt nhìn về phía cửa, thì thấy Ngọc Nhi (nha hoàn thiếp thân của Phương Thiên Linh) vội vội vàng vàng chạy vào, thờ hồn hà hồn hển.

“Chuyện gì?” Thấy Ngọc Nhi lỗ mãng như vậy, giống như là có chuyện gì quan trọng, Phương Thiên Linh vội vàng hỏi.

“Tiểu, tiểu thư, mới vừa rồi, mới vừa rồi nô tỳ nhìn thấy, thấy Đại... không, thấy Phương Thiên Mị, con tiện nhân kia ở bên ngoài cổng phủ Thừa tướng, cùng cái tên ngọc tử Mạch... Mạch Vương tế... tế ra ngoài, hơn nữa còn, còn ngã ở một tư thế bất nhã, chồng lên nhau thân thiết.”

Mặc dù Ngọc Nhi ấp a ấp úng, nhưng vẫn tận lực nói hết, nghĩ đến cảnh tượng mình vừa nhìn thấy, thì mặt đỏ ửng.

“Cái gì?” Phương Văn Tình cùng Phương Thiên Linh kinh ngạc hô thành tiếng, trọn to hai mắt không thể tin được, hai người liếc nhau một cái, trong mắt đều hiện lên vẻ đắc ý, Phương Văn Tình nhanh chóng hỏi: “Lúc này đều là thật có phải hay không?” Phương Văn Tình vẫn không chắc chắn.

“Đúng, đúng, là thật, rất nhiều dân chúng cũng thấy được, ngay cả Liên công công cũng nhìn thấy.” Ngọc Nhi lập tức gật đầu, xác định nói.

“Cái gì? Liên công công? Liên công công tới phủ sao?” Phương Văn Tình hỏi, trong lòng cũng đã đoán được mấy phần, lúc này Liên công công đến, khẳng định là có liên quan tới Phương Thiên Mị.

“Là phụng ý chỉ của Hoàng thượng, tới mời Phương Thiên Mị ngày mai vào cung.” Ngọc Nhi nói.

Quả nhiên, là bởi vì Phương Thiên Mị mà tới, một lần nữa Phương Văn Tình và Phương Thiên Linh cùng nhìn nhau, âm thầm truyền đạt tin tức, đạt được nhận thức chung, sau đó Phương Văn Tình mở miệng nói: “Tất cả các người đều lui ra cả đi!”

“Dạ” mấy nha hoàn lĩnh mệnh cáo lui, cũng đóng cửa lại.

“Linh Nhi, hôm nay Phương Thiên Mị cùng thăng ngốc Mạch Vương xảy ra chuyện kia, nhất định sẽ bị phá hủy danh tiếng, hơn nữa, ngay cả Liên công công cũng nhìn thấy, sợ rằng Hiền Vương sẽ không chấp nhận Phương Thiên Mị rồi.” Phương Văn Tình có chút kích động nói.

Đúng vậy! Có thể không kích động sao? Danh dự của nữ tử vốn rất quan trọng, hôm nay xảy ra chuyện như vậy, tất nhiên sẽ bị xia xói bàn tán, hơn nữa đối phương còn là một ngốc tử.

Chỉ cần là nữ tử, sẽ đều cảm thấy xấu hổ, nếu Phương Thiên Mị bởi vì chuyện này mà làm ra chuyện gì ngu ngốc, vậy thì càng hợp ý bà.

Chẳng qua là bà ta đã quên mất, nếu Phương Thiên Mị chỉ bởi vì chuyện này mà cảm thấy xấu hổ, như vậy nàng đã không trở về rồi, bởi vì chuyện trước kia, càng làm cho nàng không còn mặt mũi hơn.

Nhưng mà bà ta không biết, Phương Thiên Mị bây giờ đã không phải là trước kia Phương Thiên Mị nữa rồi, chắc chắn sẽ không bởi vì loại chuyện này mà cảm thấy xấu hổ, càng sẽ không làm ra chuyện gì hại mình.

Vừa rồi Phương Văn Tình lo lắng sau khi Phương Thiên Mị gả cho Hiền Vương, sẽ mang đến uy hiếp cho mẹ con bà, nhưng mà bây giờ, sợ rằng Phương Thiên Mị không thể gả cho Hiền Vương rồi, mặc dù trước kia Hoàng gia không vì Phương Thiên Mị ngốc mà thoái hôn, cũng không có nghĩa là bây giờ bởi vì Phương Thiên Mị làm ra những chuyện khác người như vậy, còn muốn ả ta gả cho Hiền Vương.

Phải gả, thì cũng gả cho ngốc tử Mạch Vương kia, một ngốc tử không quyền không thế, đối với mẹ con bà, không có bất cứ uy hiếp gì.

“Nương, chuyện không hề đơn giản như vậy đâu, bây giờ Phương Thiên Mị đã không giống ngày xưa rồi, tài mạo song toàn, nếu Hiền Vương đã thích, dĩ nhiên sẽ không để ý chuyện xảy ra ngày hôm nay đâu.” Phương Thiên Linh bình tĩnh nói.

Nếu Thương Lan Hiền thật sự thích Phương Thiên Mị, mặc kệ là bởi vì ả ta xinh đẹp, hay là vì tài hoa của ả ta, đều sẽ không tính toán chuyện ngày hôm nay.

Còn Phương Thiên Mị, nàng nghĩ, ả ta cũng sẽ không vì vậy mà đi tìm cái chết.

“Đúng thế! Vậy, vậy bây giờ phải làm sao?” Phương Văn Tình vừa nghe, trong lòng “lộp bộp”, kinh hoàng hỏi.

Nếu thật sự như vậy, đúng là không dễ dàng rồi!

“Trước tiên đợi câu trả lời của ngoại công bên kia đi!” Phương Thiên Linh ép buộc lòng mình phải trấn định, bây giờ nàng không thể tự loạn trận tuyến được, bằng không, mọi chuyện sẽ càng loạn hơn.

“Ừ” Mặc dù trong lòng Phương Văn Tình vẫn rất lo lắng, nhưng mà bây giờ cũng chỉ có thể như vậy.

Bên này, Phương Thiên Mị đã trở lại Đông Uyển, Đông Uyển đã được lau dọn sạch sẽ.

Mặc dù nàng không biết trước kia ở Đông Uyển được bài trí như thế nào, không biết những đồ vật nào thuộc về Quỳnh Hoa phu nhân, sau khi xem xét xung quang một vòng, nhìn Đông Uyển xa hoa cao quý, bên trong có rất nhiều đồ cổ quý giá, nhưng Phượng Thiên Mị cũng không để ý.

Cho dù là Phương Văn Tĩnh có cầm đi đồ gì không nên cầm, thì nàng cũng không sao cả, bởi vì, nàng vốn không muốn bỏ qua cho Phương Văn Tĩnh, không muốn cho bà ta sống tiếp tại Phượng phủ nữa.

Chờ đến khi nàng giầy vò bà ta đủ rồi, sẽ khiến bà ta không mang được bất cứ cái gì vào trong quan tài.

Bên kia, Thương Lan Mạch trở về Mạch Vương phủ với tốc độ nhanh nhất, sau đó vội vã vào thư phòng, không cho người khác quấy rầy, làm cho Liễu Phong Liễu Trì gấp đến độ đi tới đi lui, nhưng lại không dám hỏi.

Liễu Phong và Liễu Trì ở bên ngoài thư phòng của Thương Lan Mạch đi tới đi lui, sắc mặt lo âu, không ngừng nhìn về phía cửa.

“Liễu Phong, huynh thử nói xem chủ nhân làm sao vậy? Lúc đi tâm tình còn rất tốt, còn bây giờ là thế nào đây? Thời điểm chủ nhân đi ra ngoài còn rất tốt, vì sao khi trở về, lại trở lên hoảng hốt lo sợ, sắc mặt còn đỏ bừng, có phải là đã bị bệnh rồi hay không!” Liễu Trì vừa nghi ngờ lại vừa lo lắng hỏi, nhưng hẳn không tin chủ nhân mình bị bệnh.

Bởi vì ngoại trừ trùng thực Tâm cổ ra, thân thể chủ nhân rất là khỏe mạnh, năng lực rất cao có thể che giấu thực lực, không thể nào dễ dàng bị bệnh như thế được.

“Huynh hỏi ta, ta biết hỏi ai ! Mỗi lần chủ nhân đi ra ngoài đều không cho chúng ta đi theo, làm sao ta biết được đây!” Liễu Phong tức giận nói. Chẳng qua là, trong lòng cũng rất là lo lắng và nghi ngờ. “Nhưng mà, nhìn bộ dáng kia của chủ nhân hẳn là không xảy ra chuyện gì đi!”

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Hoài Nghi Nàng

“Nói nhảm, đương nhiên là đã xảy ra chuyện, nếu không xảy ra chuyện gì, làm sao chủ nhân có thể kinh hoàng như thế, vừa trở về thì tự giam mình trong phòng!” Liễu Trì cũng tức giận nói.

“Vậy, chủ nhân không sao chứ?” Liễu Phong cả kinh nói, mặc dù thấy chủ nhân ngoại trừ kinh hoàng ra, cũng không có bị thương gì cả, nhưng mà nghĩ đến chủ nhân chưa từng có biểu hiện như vậy, trong lòng hẳn càng thêm lo lắng.

“Đúng vậy! Nếu không, huynh đi xem chủ nhân một chút đi.” Liễu Trì cũng không ngốc, chủ nhân thật sự quá khác thường.

“Huynh, huynh đi đi.” Liễu Phong nhìn cửa thư phòng đóng chặt một lát, bèn đẩy Liễu Trì đi.

“Hay là huynh đi đi!” Liễu Trì lui về phía sau mấy bước, sắc mặt có chút khó khăn, đẩy Liễu Phong một cái.

“Huynh đi đi” Liễu Phong không muốn, đẩy Liễu Trì.

“Huynh đi đi” Liễu Trì không dám, chỉ có thể một lần nữa đẩy Liễu Phong.

Cứ như vậy, hai người huynh đẩy ta, ta đẩy huynh, ai cũng không bằng lòng đi.

Đúng lúc này, một giọng nam đầy hài hước truyền đến: ” Ha ha ha ! Hai người ai cũng không cần đi, huynh ấy không có việc gì đâu.”

Sau khi Liễu Phong Liễu Trì nghe xong, nhất thời ánh mắt nhìn ra ngoài sân, chỉ thấy Giang Ngự Phong mặc bộ y phục màu đỏ, xinh đẹp và mịn đang chậm chậm đi tới, sắc mặt vô cùng hài hước.

“Giang công tử làm sao mà công tử biết được, từ trước tới nay chủ nhân ta chưa bao giờ có hành động khác thường như vậy!” Liễu Trì không hiểu hỏi, nhìn bộ dáng kia của Giang Ngự Phong, dường như biết được chủ nhân xảy ra chuyện gì, hơn nữa hình như cũng không hề trọng, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, thế nhưng hẳn vẫn muốn biết rốt cuộc chủ nhân đã xảy ra chuyện gì.

“Đúng đó!” Liễu Phong cũng có chút vội vàng nói.

“Ha ha ! Bên ngoài mọi người đã đồn ầm lên, chủ nhân của hai người...” Giang Ngự Phong cười to nói, nhớ tới chuyện vừa mới xảy ra với Mạch, hẳn cảm thấy hết sức buồn cười.

Chẳng qua là, lời còn chưa kịp nói hết, trong thư phòng bỗng truyền ra giọng nói có chút không vui của Thương Lan Mạch: ” Ngự Phong, đi vào đây.”

“Ặc ...” Giang Ngự Phong bất đắc dĩ chau mày, đưa mắt nhìn Liễu Phong Liễu Trì, ý bảo họ lên đi ra bên ngoài nghe ngóng một chút, sau đó mới đi tới thư phòng.

Hai người Liễu Phong và Liễu Trì nghi ngờ nhìn nhau, từ ánh mắt đạt được nhận thức chung, Liễu Trì lắc người một cái, biến mất ở trong sân.

Sau khi Giang Ngự Phong vào thư phòng, bèn đóng cửa lại, bởi vì lúc này, bọn họ có chuyện quan trọng cần nói “Mạch, chuyện ngày hôm nay ...” Giang Ngự Phong cười đùa hí hửng nhìn Thương Lan Mạch, không có nói hết, nhưng cũng đã làm cho người ta hiểu hần định nói chuyện gì rồi.

Thương Lan Mạch vốn đã bốt kinh hoảng, vừa nghe thấy Giang Ngự Phong nhắc tới chuyện ngày hôm nay, trong lòng lại bắt đầu luống cuống, ánh mắt lóe lên, không dám nhìn Giang Ngự Phong.

“Chuyện ngày hôm nay, chẳng qua là ngoài ý muốn mà thôi.” Thương Lan Mạch tức giận nói, nhưng trên mặt lại lộ ra chút chột dạ.

Có điều chuyện hôm nay đúng là ngoài ý muốn, chẳng qua là cái ngoài ý muốn này lại do hần vô tình thúc đẩy mà tạo ra, nếu không phải do hần trong lúc nhất thời quên mất thân phận ngốc tử của mình, đứng lên đỡ Phượng Thiên Mị, thì sẽ không xảy ra chuyện như vậy. Hần không thể vì không muốn ngã xuống mà làm bại lộ thực lực của mình! Như vậy sẽ chọc phải phiền toái không cần thiết.

“Ha ha ! Thật sao?” Giang Ngự Phong khẽ cười hai tiếng, giọng điệu không nghe ra là tin hay không tin, nhưng ý tứ lại vô cùng sâu xa.

Vừa nói, vừa đi đến chiếc ghế cạnh bàn ngồi xuống, tự mình rót trà, khẽ nhấp một ngụm, dừng một lát, lại mở miệng nói: ” Nói đến Phượng Thiên Mị, quả thật không tồi, đáng đáp không chỉ tuyệt sắc khuynh thành còn có tài nghệ song tuyệt, bây giờ lại được gọi là đệ nhất tài nữ mỹ nhân Thiên Vận, quan trọng hơn là máu của nàng ấy có thể ngăn chặn Thực Tâm cổ trong người huynh phát tác, nếu như huynh cưới nàng ấy, quả thực là ý kiến không tồi đâu! “

“Huynh muốn ta lợi dụng nàng ấy?” Thương Lan Mạch hơi nheo mắt lại, lộ ra chút lạnh lẽo, giọng điệu có chút không vui. Chỉ có điều bỏ qua tất cả lợi ích mà Phượng Thiên Mị mang lại, lúc Giang Ngự Phong nói muốn hần cưới nàng, ở một nơi rất sâu trong lòng hần không hiểu sao lại rung động, dường như không hề bài xích.

“Có gì là không thể? Trừ phi huynh thật sự thích nàng ấy, mới không muốn làm nàng ấy tổn thương.” Giang Ngự Phong nhìn Thương Lan Mạch, vẫn hài hước nói.

Sau khi nghe xong, dường như Thương Lan Mạch bị nói trúng tim đen, một sự chột dạ và kinh hoảng trào lên, vội vàng phản bác nói: ” Nói linh tinh gì thế? Làm sao ta lại thích nàng ấy, hơn nữa, thân thể ta như vậy, cũng không có tư cách đi thích người khác.” Nói đến đoạn sau, giọng nói của Thương Lan Mạch rõ ràng lộ ra chút khô sở cùng tịch mịch.

Không biết vì sao? Hần bắt đầu vì chuyện mình không còn sống được bao lâu nữa mà cảm thấy không cam lòng, thật sự không cam lòng, hần muốn sống, ham muốn bắt đầu trở nên mãnh liệt.

Nghe thấy vậy, Giang Ngự Phong mới phát hiện mình đã nói sai, lập tức ngừng đùa giỡn, vội vàng an ủi :” Mạch, sẽ có biện pháp, nhất định sẽ có biện pháp.”

Ánh mắt Thương Lan Mạch lóe lên tuyệt vọng, cười khổ nói: ” Có lẽ huynh nói đúng, có lẽ trong lòng ta có Phượng Thiên Mị, không muốn làm nàng ấy tổn thương, thế nhưng chẳng qua cũng chỉ là cảm kích. Bởi vì nàng ấy là nữ tử đầu tiên không xa lánh ta, cũng là nữ tử mà ngoài mẫu hậu ra, ta không bài xích.

Sự quan tâm của nàng ấy đối với ta, không phải sự thương hại, không là đồng tình, mà là một loại đồng bệnh tương liên, dẫu sao nàng ấy cũng từng bị đối đãi như vậy. Đối với Phượng Thiên Mị, ta quả thật rất hứng thú, bởi vì nàng ấy, ta đoán không ra, nhìn không thấu, nàng ấy không hề vô hại như vẻ bên ngoài, cái loại quyết đoán đó không phải chỉ trong một đêm mà luyện thành.

Ta từng hoài nghi nàng ấy không phải Phượng Thiên Mị thật sự, thế nhưng, ngoại trừ chênh lệch tính cách bên ngoài ra, ta không tìm ra bất kì chứng cứ nào chứng minh được nàng ấy là giả.”

Hần không dám thừa nhận tự mình đã nảy sinh một loại tình cảm mang tên là thích với Phượng Thiên Mị, tìm hần bởi vì thấy nàng vui vẻ mà mở ra, nhìn nàng khổ sở hần khổ sở, vì nàng thù hận mà hần căm hận, những thứ đó, đều đủ chứng minh, tình cảm của hần không chỉ đơn giản là tò mò và cảm kích.

Nhưng mà như thế thì sao, người làm họ vui vẻ không có nghĩa là họ sẽ thích người, quan tâm thì sao, lại càng không có khả năng ở chung một chỗ, hần chỉ còn sống được hai năm, mà nàng, còn năm tháng rất dài.

Sau khi nghe xong những lời đó của Thương Lan Mạch, Giang Ngự Phong cũng hiểu, trong lúc vô ý Mạch đã thích Phượng Thiên Mị, chẳng qua là hần không dám thừa nhận và đối mặt mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 119: Đêm Tối Thăm Dò Phượng Phủ

Mặc dù thời gian Mạch quen biết Phượng Thiên Mị không lâu, nhưng trong tình cảm không có chuyện dài hay ngắn, trước hay sau, chỉ cần có cảm giác, như vậy tất cả những cái khác, đều là phù du.

Nhưng mà, hẳn cũng biết rõ, Thực Tâm cô trong người Mạch nếu không có Băng Thiềm ngàn năm thì không thể chữa khỏi. Thế nhưng, Băng Thiềm ngàn năm, sợ rằng căn bản không tồn tại!

Nếu nó tồn tại, thì ở núi tuyết lớn như vậy, phải đi tìm một cái cây chỉ to như ngón tay, lại còn màu trắng như tuyết, chỉ sợ cũng là mò kim đáy bể, đợi đến khi tìm được, sợ rằng Mạch đã... .

“Đúng rồi, Mạch, gần đây ta phát hiện, ở gần Vận thành có xuất hiện người của bộ lạc lãnh đời – Linh Cốc đảo. Lần trước ta đi Thiên Sơn có đi qua Linh Cốc đảo, hơn một tháng trước, đồ đệ Ngao Dương của đảo chủ đã mưu đồ soán vị, sát hại đảo chủ Mạc Lâm cùng thánh nữ cũng là nhi nữ của ông ta Mạc Hề.

Nhưng mà, Ngao Dương có thể dễ dàng tạo phản như vậy, dường như sau lưng có lực lượng bên ngoài tương trợ, ta lo lắng là thế lực của nước nào đó, muốn kết đồng minh với Linh Cốc đảo. Nếu thật sự như vậy, thì chắc chắn có âm mưu gì đó, như vậy Thiên Vận sẽ có uy hiếp.” Giang Ngự Phong đột nhiên nghĩ tới chính sự, nghiêm túc nói, sắc mặt có chút lo âu.

Có thể không lo lắng sao? Đây chính là chuyện có liên quan đến an nguy của một quốc gia mặc dù Thiên Vận đã thống nhất bốn nước, ngoài mặt tam quốc tỏ ra thuận phục. Thế nhưng trong tối, bọn họ vẫn có dã tâm bưng bưng như cũ, nghĩ muốn trở mình làm vua.

Mặc dù Linh Cốc đảo là một bộ lạc lãnh đời, nhưng thực lực của họ lại có thể sánh ngang với một quốc gia. Đặc biệt là người của Linh Cốc đảo có năng lực vô cùng cao, hạ cổ bỏ thuốc, có thể luyện chế được nhân cùng tử sĩ, chẳng qua là trước giờ họ không giao thiệp với bên ngoài mà thôi.

Thế nhưng giờ đảo chủ đã là Ngao Dương, kẻ đó đã tâm bưng bưng, nếu bọn họ muốn giao thiệp với bên ngoài, muốn thống nhất thiên hạ, vậy thì khi đó Thiên Vận sẽ có nguy hiểm.

Sau khi nghe Giang Ngự Phong nói xong, sắc mặt Thương Lan Mạch tối sầm lại.

“Linh Cốc đảo, lại tới Thiên Vận, vậy thì có hai khả năng. Thứ nhất là gián điệp nước khác, đến thăm dò thực lực Thiên Vận, để lựa chọn kế hoạch tốt nhất, thứ hai là một người nào đấy của Thiên Vận, có dính líu tới Linh Cốc đảo, muốn mượn thế lực của Linh Cốc đảo để hoàn thành mục đích.”

Thương Lan Mạch lạnh nhạt nói, mà cái gọi là mục đích này, trong lòng hẳn biết rõ.

Trừ ngôi vị Hoàng đế ra, còn ai dám sử dụng thế lực cường đại này tới làm việc đâu!

“Huynh nói là...” Giang Ngự Phong hơi híp mắt lại, thật ra thì trong lòng hẳn cũng có suy đoán như vậy, nước khác có thể kết liên minh với Linh Cốc đảo, tất nhiên Thiên Vận cũng có thể, đặc biệt là mấy vị Vương gia muốn tranh đoạt ngôi vị hoàng đế kia.

“Cũng không hẳn thế, thế nhưng cũng rất có thể, cho nên, huynh hãy phái người trông coi Thương Lan Việt và Thương Lan Hiên, còn chú ý mấy Vương gia cùng các đại thần khác.” Bây giờ hẳn không cách nào tự mình đi xem, chỉ có thể giao việc này cho Ngự Phong.

Mặc dù hẳn biết không nhiều về Linh Cốc đảo, thế nhưng cũng biết các thế lực trong đó, họ bằng lòng trợ giúp người khác, vậy thì nhất định phải nhận được lợi ích không nhỏ. Nếu như xảy ra chiến tranh, người chịu khổ là dân chúng, cho nên, hẳn không hy vọng xảy ra chuyện như vậy.

”Được, gần đây bên ngoài đều đang đồn chuyện về ”Phượng Vũ Cửu Thiên“, Thương Lan Việt và Thương Lan Hiên đều đang tìm cách lôi kéo, thế lực đó cũng không kém. Hơn nữa, gần đây ”Phượng Vũ Cửu Thiên“ khiến cho việc làm ăn của một số thanh lâu ở Vận thành bị lũng đoạn, bây giờ không ít thanh lâu đã sập tiệm, tất cả đều về dưới chướng ”Phượng Vũ Cửu Thiên“.

Nghe dì Ngọc nói, huynh và nàng ta có chút quan hệ, nếu có thể, ta hy vọng huynh có thể ra mặt, kéo nàng ta về phe mình. ” Giang Ngự Phong nói.

“Này...” Thương Lan Mạch có chút khó khăn, ngược lại không cảm thấy làm như vậy có gì khó chịu, chẳng qua là không biết tại sao, bây giờ nghĩ đến Cuồng Phượng, hẳn sẽ liên tưởng tới Phượng Thiên Mị, hay mặc y phục màu đỏ, cùng một chút khí phách, tương tự nhau.

Thế nhưng, hẳn lại không cách nào dung nhập hai người làm một, giống như có gì đó không phải vậy.

Tất nhiên, hẳn không biết, lúc Phượng Thiên Mị làm Cuồng Phượng, không hề che giấu tính cách và khí thế, cho nên hai người mới khác nhau, cho dù khí chất không thay đổi, nhưng cũng làm cho người ta cảm thấy, bọn họ không đồng nhất.

“Được rồi! Ta sẽ thử một chút.” Nghĩ trong chốc lát, Thương Lan Mạch vẫn đáp ứng.

“Ừ, vậy ta đi trước, buổi tối còn phải đi gặp Phượng Thiên Mị đấy! Thật không biết trong cơ thể nàng có bao nhiêu kịch độc, lại có thể làm cho huynh ngừng phát độc, thật khiến người ta tò mò.”

Giang Ngự Phong cố ý gia tăng đề-xi-ben, muốn nhìn phản ứng của Thương Lan Mạch một chút, có điều hẳn thật sự rất tò mò về Phượng Thiên Mị, muốn sớm tìm hiểu ngon lành.

Quả nhiên, Thương Lan Mạch nghe được ba chữ Phụng Thiên Mị thì trong mắt chợt lóe lên tia kinh hoàng, Giang Ngự Phong hài hước cười một tiếng, rồi xoay người rời đi.

Đêm đến, trời dần dần tối, mọi người đã sớm tiến vào mộng đẹp, bóng đêm thâm lương như nước, bầu trời dường như phủ một tấm màn nhung, càng ngày càng đen, càng ngày càng lạnh.

Đông Uyển Phủ Thừa tướng, có một bóng dáng màu đỏ bay từ xa tới, hạ xuống trên nóc nhà, mắt nhìn về phía nhà chính vẫn sáng đèn, trong mắt đầy tò mò, người này, chính là Giang Ngự Phong.

Khóc mỗi Giang Ngự Phong tà mị cong lên, trong ánh mắt lóe ra tia sáng.

Phụng Thiên Mị, rốt cuộc là người như thế nào, tại sao lúc trước rõ ràng là ngốc tử, lại đột nhiên lại biến đổi thành tốt. Tất nhiên, hắn đã biết chuyện mà Phụng Thiên Mị gặp phải, một kiếm đâm xuyên bụng, nhưng lại không sao, vẫn có thể ở trong lửa lớn chạy thoát thân.

Nếu như nói trước kia nàng giả vờ ngốc, thì hẳn thà tin rằng, có kỳ tích xảy ra, làm cho Phụng Thiên Mị sống sót trở lại, còn khiến nàng không ngốc. Mặc dù có chút huyền ảo, thế nhưng thế giới rộng lớn, không thiếu cái lạ.

Người vẫn là người đó, nhưng trước sau lại thay đổi khác nhau một trời một vực. Thế nhưng, nếu nói nàng không phải Phụng Thiên Mị, vậy nàng cũng sẽ không như Mạch nói, đối với Thương Lan Hiến có thâm cừu đại hận.

Còn nữa, trên người nàng có kịch độc, chẳng lẽ là bởi vì có kịch độc, cho nên mới khiến nàng ngu dại hay sao?

Càng nghĩ đầu óc càng loạn, cũng càng nghi ngờ, Giang Ngự Phong lắc lắc đầu, dứt khoát không suy nghĩ gì thêm nữa, bây giờ mục đích của hắn là nghiên cứu kịch độc trong máu của Phụng Thiên Mị.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 120: Bị Phát Hiện

Nhưng mà, đúng lúc Giang Ngự Phong muốn đi vào, xem xét thì thấy một người từ phía xa bay tới, khiến cho trong nháy mắt Giang Ngự Phong bỗng ngây ngẩn.

Người này mặc một bộ áo trắng tung bay, nhẹ nhàng bồng bềnh như là tiên, ba ngàn sợi tóc đen cũng bay theo gió, chẳng qua là trên mặt, lại che lụa trắng. Mặc dù không nhìn thấy, nhưng dáng người như tiên nữ hạ phàm, nhất định là mỹ nhân.

Y phục màu trắng, chẳng lẽ là Phụng Thiên Mị?

Nghĩ đến đây, Giang Ngự Phong kinh ngạc tròn to hai mắt, không thể tin nổi, nàng ta có võ công! Nhưng mà, đêm qua rõ ràng hắn không cảm nhận được nàng có nội lực! Thế nhưng nữ tử áo trắng này, hẳn lại cảm giác được nàng có nội lực không kém.

Chẳng lẽ, Phụng Thiên Mị giống như hắn và Mạch vậy, nội lực võ công đã mạnh đến mức có thể ẩn giấu được.

Nghĩ như vậy, Giang Ngự Phong ngẩn ra, trong lòng vô cùng rung động, một thiếu nữ mười bảy tuổi lại có thực lực cường đại như vậy, rốt cuộc trong đó che giấu bí mật gì không muốn người ta biết.

Nghĩ xong, Giang Ngự Phong quyết định tìm hiểu rõ mọi chuyện, Phụng Thiên Mị này thực sự làm người ta tò mò.

Thấy nữ tử mặc áo trắng kia hạ xuống trong viện, đi về phía nhà chính, gõ một cái, lập tức, cửa bỗng mở ra, người mở cửa là Hồng Kiều.

“Bạch Nhan tỷ tỷ, tỷ đã đến rồi.” Hồng Kiều nhẹ giọng nói, dẫn Bạch Nhan vào cửa.

Bạch Nhan, không phải là Phụng Thiên Mị, Giang Ngự Phong sửng sốt, Bạch Nhan không phải là người của ” Phụng Vũ Cửu Thiên ” sao? Tại sao lại tới nơi này?

Không đúng, nha hoàn của Phụng Thiên Mị gọi nàng là Bạch Nhan tỷ tỷ, điều đó chứng tỏ các nàng có quen biết, hơn nữa còn rất thân quen, nếu không làm sao đêm hôm khuya khoắt lại đến tìm Phụng Thiên Mị đây! Thế nhưng, Bạch Nhan đến tìm Phụng Thiên Mị, rốt cuộc có chuyện gì chứ? Các nàng có quan hệ như thế nào?

Chẳng lẽ, đúng như Mạch nói, Phụng Thiên Mị có thể từ trong lửa chạy thoát thân, là do Bạch Nhan cứu nàng. Việc này cũng không phải là không có khả năng, nữ nhân này có nội lực không kém, chỉ dựa vào khinh công xuất sắc của nữ nhân này, muốn cứu hai người ở trong đám cháy, hẳn là không có vấn đề gì.

Hơn nữa, khinh công của Bạch Nhan này cũng không hề kém hần.

Càng nghĩ càng tò mò, nhưng hần vẫn không dám đi đến quá gần, vì nội lực của Bạch Nhan không kém hần bao nhiêu, cho dù hần có thể giấu giếm hơi thở của mình, nhưng cao thủ gặp cao thủ vẫn phải cẩn thận mới tốt.

Chỉ có điều, may mà nội lực của hần không thấp, cho nên trong vòng mười thước vẫn có thể nghe rõ tiếng trò chuyện của các nàng, cho dù giọng của các nàng rất nhỏ đi nữa.

Trong phòng, Phượng Thiên Mị đang lười biếng dựa vào ghế, uống trà, chờ Bạch Nhan nói.

“Tiểu thư” Bạch Nhan vừa vào cửa đã mở miệng gọi Phượng Thiên Mị, đi tới trước mặt Phượng Thiên Mị dừng lại.

“Tới rồi, hôm nay ta đến phủ của Thương Lan Hiên lấy được ba vạn lượng hoàng kim, để ở chỗ này cũng không tiện cho nên em cầm qua bên kia đi!” Không phải là nàng sợ bị trộm hay cướp, nhưng mà nhiều vàng như vậy, thật sự nàng không có thói quen cất giữ, hơn nữa cũng chưa cần dùng tới.

“Dạ” Bạch Nhan đáp, dừng một chút, còn nói: “Đúng rồi, hôm nay có hai người tới” Phượng Vũ Cửu Thiên “, Tư Nguyệt nhận ra, đó là người của Linh Cốc đảo. Chỉ có điều họ không nhận ra Tư Nguyệt, chắc không phải là đám người đuổi giết Tư Nguyệt.” Mặc dù nói không nhận ra, thế nhưng Bạch Nhan vẫn có chút lo lắng.

Thực ra bọn họ không sợ đám người đó tới tìm Tư Nguyệt báo thù, coi như phải đánh, các nàng cũng không sợ bọn họ. Chẳng qua là, bây giờ nhiều chuyện không bằng ít một chuyện, thù của tiểu thư còn chưa báo, không cần thiết chọc tới đám người Linh Cốc đảo, bởi vì thế lực của Linh Cốc đảo có thể so với một nửa nước Thiên Vận.

Hơn nữa Linh Cốc còn có phủ thủy, phủ thủy cao cường, nàng là yếu, có pháp thuật cũng không e ngại, tiểu thư còn có thần xà trong người, cũng không sợ.

Thế nhưng, đám người Tư Nguyệt cho dù võ công không thấp, nhưng lại là người phạm, dù không gặp phải người của Linh Cốc đảo, mà gặp phải cao thủ bình thường, sợ là cũng không chạy được.

“Mặc kệ người nọ có phải sát thủ đuổi giết đám người Tư Nguyệt hay không, chúng ta đều phải cẩn thận, lúc này, không thể gây ra chuyện, cho nên vẫn bảo các nàng ít lộ mặt thôi! Muốn lộ mặt, tốt nhất là mặc nam trang. Còn nữa, nhìn chăm chăm hai người này, có chuyện gì, thì nói lại với ta.” Phượng Thiên Mị nghiêm túc nói.

Đối với Linh Cốc đảo, nàng không biết, cũng không hiểu, nhưng mà bây giờ, nàng lại tò mò, Linh Cốc đảo này, rốt cuộc làm sao mà tồn tại, nàng thực sự tò mò. Có điều cái này chỉ có thể hỏi Tư Nguyệt, dù sao các nàng ấy cũng là người của Linh Cốc đảo.

“Dạ” Bạch Nhan đáp.

Cách phòng năm thước, sau khi Giang Ngự Phong nghe được các nàng nói chuyện với nhau, trong lòng vừa nghi ngờ vừa khiếp sợ, suy nghĩ vô cùng phức tạp.

Nghi ngờ, tại sao Bạch Nhan lại gọi Phượng Thiên Mị là tiểu thư, hơn nữa còn cung kính như vậy, giống như chủ tớ, nhưng lại lo lắng hơn chủ tớ. Chẳng lẽ...

Trong đầu Giang Ngự Phong lóe lên một suy đoán, chẳng lẽ, Phượng Thiên Mị chính là lão bản sau màn của “Phượng Vũ Cửu Thiên” ư?

Nghĩ xong, Giang Ngự Phong bị suy đoán của mình làm cho sợ hết hồn, trời ơi! Không thể nào! Chẳng lẽ nàng chính là Cuồng Phượng! Tuy có suy đoán như vậy, nhưng lại không thể tin.

Thế nhưng, hần không vì chuyện này rối rắm lâu, bởi vì hần đã bị một chuyện khác làm cho khiếp sợ hơn, đó chính là Linh Cốc đảo.

Linh Cốc đảo, lại là Linh Cốc đảo, xem ra, thiên hạ này sắp phát sinh biến cố rồi. Nhưng mà, nghe các nàng nói chuyện, trong “Phượng Vũ Cửu Thiên” có người của Linh Cốc đảo, hơn nữa còn là người bị đuổi giết.

Như vậy, hần cũng đoán được đại khái, hơn một tháng trước, Linh Cốc đảo xảy ra chuyện, mà Tư Nguyệt trong miệng các nàng kia chắc là trốn ra được từ trận chiến kia.

Nghĩ đến đây, Giang Ngự Phong nhất thời quên mất mình đang nghe lén, cho lên khê than một tiếng.

Trong phòng Bạch Nhan cùng Huyết Xà đồng thời cảm nhận được, đồng thanh nói “có người”, tất nhiên Huyết Xà nói chỉ có mình Phượng Thiên Mị nghe được.

Sau khi nghe xong, Phượng Thiên Mị sầm mặt lại, ánh mắt lạnh lùng, bởi vì nàng không có nội lực, không cảm giác được.

“Ai ở bên ngoài?” Phượng Thiên Mị quát lạnh một tiếng, lập tức đứng dậy xông ra ngoài cửa.

Nghe thấy giọng nói trong nhà truyền ra, Giang Ngự Phong kinh hãi, nhất thời mới phát hiện ra bản thân đã bại lộ, rất là ảo não. Nhưng đồng thời hần

cũng rất kinh ngạc, tiếng than của hắn nhỏ như vậy, vậy mà các nàng cũng nghe được, trời ơi ! Không khó chơi như vậy chứ !

Bạn đang đọc truyện *Ngư Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Khiến Cho Người Ta Sợ Hãi

Suy nghĩ lâu dài, vì đề lần sau dễ dàng đến thăm dò Phụng Thiên Mị, hắn không thể để cho các nàng phát hiện ra, trong ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách.

Cho nên, sau khi tiếng nói trong phòng vừa truyền ra, Giang Ngự Phong cũng nhẹ nhàng, nhảy lên nóc nhà, chuẩn bị phi thân rời đi.

Chỉ là, động tác hắn nhanh, động tác của Phụng Thiên Mị cũng không chậm. Ngay lúc Phụng Thiên Mị vừa mở cửa ra, nhìn thấy một bóng người đang muốn chạy trốn, Bạch Nhan ở bên cạnh chuẩn bị đuổi theo, lại bị Phụng Thiên Mị ngăn cản.

“Kê hắn đi!” Giọng nói của Phụng Thiên Mị bình thản không lộ chút cảm xúc gì, tuy rằng nàng không biết người vừa rồi nghe lén bọn họ nói chuyện là ai, nhưng mà bây giờ, chuyện nhỏ mà không nhìn, chuyện lớn ắt loạn.

Trở về Phụng phủ, nàng cũng đã chuẩn bị đối mặt với tất cả, mặc kệ là âm mưu, quý khách, nàng đều theo tới cùng.

“Nhưng mà tiểu thư, nếu hắn phát hiện ra gì đó, không biết sẽ xử lý sao?” Hồng Kiều tràn đầy lo lắng hỏi.

Tuy rằng nàng không có nhìn thấy người kia, nhưng mà hắn chạy trốn nhanh như vậy, nhất định võ công không thấp, hơn nữa lại nghe lén, tất nhiên là có mục đích, cho nên nàng lo lắng, lo chuyện của tiểu thư bị người khác biết.

“Đừng lo ” Phụng Thiên Mị không thêm đề ý chút nào, đã biết thì thế nào, nàng chỉ là muốn báo thù, không muốn gây nhiều chuyện mà thôi, nếu có người muốn gây chuyện với nàng, nàng cũng sẽ không mềm lòng .

Ngày kế, Phụng Thiên Mị vừa rời giường, Hồng Kiều tới báo, Đỗ di nương cùng Phụng Thiên Dao đến đây.”

Có điều đây không phải là vừa tới, mà là hai người bọn họ đã ở trong sân đợi hai mươi phút, chỉ vì Phụng Thiên Mị chưa rời giường, Đỗ di nương không để cho Hồng Kiều quấy rầy mà thôi.

Lúc này, trong lòng Đỗ di nương khẩn trương, ở trong sân bước chân lảo đảo, thời điểm nhìn thấy Phụng Thiên Mị không biết nên nói như thế nào, dù sao bây giờ Phụng Thiên Mị tạo cho bà một loại cảm giác sợ hãi, cho dù nàng không có ức hiếp và ngược đãi bà.

Chỉ cần một ánh mắt của Phụng Thiên Mị, cũng đủ để cho bà nghẹt thở, dường như trong xương cốt nàng kèm theo một làn hơi thở cao quý bẩm sinh vậy, khiến cho người ta không thể khinh thường.

Còn Phụng Thiên Dao, mặc dù nhiều năm thân thiết với Phụng Thiên Mị, bây giờ lại cảm thấy có rất nhiều lạnh nhạt và không thoải mái, nhưng mặc kệ là Phụng Thiên Mị ngu dại trước kia, hay là Phụng Thiên Mị lạnh lùng cơ trí bây giờ, ở trong lòng Phụng Thiên Dao, đều là đại tỷ của nàng, là tỷ muội duy nhất ở Phụng phủ nàng nhận thức.

“Dao Nhi, con nói xem, Đại tiểu thư sẽ đề ý đến chúng ta sao? Nàng ấy có thể ghi hận trước kia nương không giúp đỡ nàng ấy hay không?” Đỗ di nương có chút lo lắng hỏi, nhớ tới hôm qua Phụng Thiên Mị chưa từng liếc nhìn bà một cái, sợ rằng nàng ấy thật sự ghi hận bà đi!

Phụng Thiên Mị sẽ đề ý đến bà hay không, bà không đề ý cho lắm, thế nhưng bà lo lắng Phụng Thiên Mị không đề ý đến Dao Nhi, trước kia tình cảm giữa bọn họ tốt như vậy, sợ rằng sẽ vì mình mà trở thành nhạt. Hôm qua, Phụng Thiên Mị cũng chỉ nói hai câu với Dao Nhi mà thôi.

“Nương, con tin tưởng bụng dạ đại tỷ sẽ không nhỏ nhen như thế, tuy rằng trước kia nương không có giúp tỷ ấy, nhưng mà, nương cũng không có hại tỷ ấy mà!” Phụng Thiên Dao nhẹ nhàng cất giọng an ủi nói.

Chỉ là, trong lòng nàng cũng không phải chắc chắn như vậy, dù sao đại tỷ bây giờ cũng không phải là đại tỷ trước kia. Phụng Thiên Mị bây giờ, chính là người kinh tài tuyệt đỉnh, là kì nữ tuyệt sắc khuynh thành, nhưng mà hôm qua, tỷ ấy chỉ nói với nàng hai câu, cho nên nàng cũng lo lắng, đại tỷ sẽ không hề đề ý đến nàng.

“Nhưng mà...” Đỗ di nương vẫn là có chút lo lắng, dù sao Đại tiểu thư bây giờ đã không phải là Đại tiểu thư trước kia! Đại tiểu thư bây giờ, lại là người khiến cho người ta cực kỳ sợ hãi!

Tất nhiên, Đỗ di nương và Phụng Thiên Dao vốn nhất gan, là do mọi chuyện đều bị Phụng Văn Tĩnh chen ép nên chỉ biết sợ hãi, hôm qua thấy Phụng Văn Tĩnh lợi hại như thế mà bị Phụng Thiên Mị nói hai ba câu thì ăn quả đắng, lại kính nể và sợ hãi đối với Phụng Thiên Mị.

Đỗ di nương chưa kịp nói xong, trong phòng truyền đến một giọng nói bình thản, nghe không ra bất kỳ cảm xúc gì: “Chẳng lẽ Đỗ di nương thật sự cho rằng Thiên Mị vô lễ như vậy sao?”

Nhất thời Đỗ di nương và Phụng Thiên Dao bị hoảng sợ hết hồn, đặc biệt là Đỗ di nương, có chút tật giật mình khủng hoảng, ánh mắt né tránh, không dám nhìn thẳng Phụng Thiên Mị đang đứng ngao ngễ ở bên trong cửa phòng.

Phụng Thiên Mị vận một bộ váy áo màu lam nhạt chấm đất, có thêu một vài bông hoa màu hồng nhạt, dùng sợi tơ vàng làm đường viền. Búi tóc vấn lên thật cao, cắm mấy cây trâm màu đỏ, ba nghìn sợi tóc xoắn sau lưng, cả người thanh nhã lại không mất cao quý, vừa đẹp.

Sắc mặt cười như không cười, không nhìn ra bất kỳ cảm xúc gì, điều này làm cho Đỗ di nương càng thêm kinh hoảng, mà Phụng Thiên Dao lại bị sắc đẹp của Phụng Thiên Mị làm cho kinh ngạc, trong mắt chợt lóe qua hâm mộ và ghen tị.

Bởi vì ánh mắt Phụng Thiên Mị dừng lại ở trên người Đỗ di nương, nên không nhìn thấy vẻ mặt của Phụng Thiên Dao, chỉ là tuy rằng nàng hâm mộ và ghen tị, nhưng không có ý đối địch. Chính là bởi vì nàng tự cho rằng mình quá âm thầm không chút ánh sáng, nên mới nổi nên chút tâm lý tự ti mà thôi.

Nói về Phụng Thiên Dao, dung mạo cũng là quốc sắc thiên hương, trong bụng cũng đầy tài hoa, có thể so sánh cùng tứ đại tài nữ mỹ nữ, chẳng qua là do bị Phụng Văn Tĩnh chen ép, khiến nàng trở nên nhút nhát.

Nữ tử ai không thích chưng diện, ai không thích được người khen ngợi, ai không thích được người hâm mộ! Ai không thích tìm được người lưỡng tình tương duyệt đây! Chỉ là nàng không có chút tiếng tăm gì, nên bây giờ không biết phải làm sao!

Nàng tự biết mẫu thân có được sự sủng ái của phụ thân, thế lực nhà nương cũng không mạnh bằng Phụng Văn Tĩnh, nếu như nàng không che dấu, sợ rằng nàng chính là Phụng Thiên Mị kế tiếp.

“Ta, ta không phải có ý này.” Đỗ di nương kinh hoảng nói lời giải thích, thân thể không che dấu được lộ ra run rẩy, đồng thời, khi bà nhìn thấy Phụng Thiên Mị kinh diễm như thế, trong lòng Đỗ di nương có chút ghen tị và không cam lòng.

Rõ ràng nữ nhi của mình cũng có thể phát ra được phong thái tài hoa như vậy, nhưng lại cố tình không có chút tiếng tăm gì, ngay cả tới cửa cầu hôn, cũng đều là một ít gia đình bình thường. Tuy rằng Dao Nhi là thiên kim Thừa tướng, cũng là thứ nữ, không có danh tiếng, thân phận lại thấp, điều này vẫn luôn là tâm bệnh trong lòng bà!

Nghĩ xong, trong lòng Đỗ di nương lại là oán hận, đều là do con tiện nhân Phụng Văn Tĩnh kia, chen ép mẹ con bà mọi chỗ, không biết tại sao quan hệ của mình và lão gia lại nhạt nhẽo, bà lại không dám chống lại Phụng Văn Tĩnh, cho nên cũng chỉ có thể cam chịu nhẫn nhịn, vì muốn bình yên, không cúi đầu không được.

Nếu không, sợ rằng mẹ con bà sẽ là Đại phu nhân và Đại tiểu thư thứ hai.

Nhưng mà, bà thật sự không cam lòng, không cam lòng đâu!

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Tới Đứng Lúc

Phụng Thiên Mị yêu kiều mỉm cười, nàng không phải trách cứ hay hận thù Đỗ di nương, chỉ là bây giờ nàng không muốn quá thân cận với người khác.

Đối với Phụng Thiên Dao, nàng thay Phụng Thiên Mị lúc trước thấy cảm kích, nhưng mà dù sao nàng cũng không phải là Phụng Thiên Mị trước kia, không thể nào sinh ra tình tỷ muội chân chính với nàng ấy.

“Hai người tới đứng lúc, ta vừa vận có chuyện tìm Đỗ di nương đây!” Phụng Thiên Mị lạnh nhạt nói, không có bất cứ chút cảm tình nào, lại cũng không hề có chút tức giận hay là không vui nào.

Sau khi Đỗ di nương nghe xong, trong lòng “hồi hộp” một chút, kinh hoảng liếc mắt nhìn Phụng Thiên Dao, Đại tiểu thư tìm bà có chuyện, là có chuyện gì đây? Phụng Thiên Dao cũng nghĩ ngợi, nhìn Phụng Thiên Mị, cố gắng nhìn xem rốt cuộc nàng ấy tìm nương mình có chuyện gì? Nhưng mãi vẫn không nhìn ra cái gì?

Đại tỷ, không phải là tìm nương mình gây phiền phức chứ!

Vừa nghĩ, trong lòng nàng cũng không khỏi kinh hoảng, có chút sợ hãi kêu: “Đại tỷ, tỷ...” muốn hỏi cái gì, nhưng mà chưa kịp hỏi xong, đã bị Phụng Thiên Mị cắt đứt.

“Hai người yên tâm, ta chỉ là muốn hỏi Đỗ di nương chuyện liên quan tới Phụng Văn Tĩnh mà thôi.” Tất nhiên Phụng Thiên Mị biết lo lắng cùng bản

khoản của hai người, giọng nói cũng trở nên ảm áp.

Tuy rằng Đổ di nương chưa từng giúp đỡ nàng, thế nhưng bà cũng chưa từng ức hiếp nàng không phải sao? Đây cũng là quyền lợi của người ta, người ta không có nghĩa vụ phải giúp đỡ mình, chẳng lẽ mình lại đi trách người ta sao?

Phượng Thiên Mị nàng còn chưa tới mức không biết điều như vậy, càng không có không có việc gì mà tự mình đi gây sự đâu! Chỉ cần không hại nàng hoặc là mơ ước hại người của nàng, nàng chắc chắn sẽ không tổn thương đối phương, cho nên, chỉ cần Đổ di nương không mơ mộng muốn hại nàng, bà ta sẽ bình yên vô sự.

Sau khi nghe xong lời nói của Phượng Thiên Mị, Đổ di nương và Phượng Thiên Dao lập tức thở phào nhẹ nhõm, nhưng mà trong lòng Đổ di nương đại khái cũng rõ ràng, Đại tiểu thư muốn nghe chuyện của Phượng Văn Tĩnh, xem ra lần này, Đại tiểu thư muốn chống lại con tiện nhân Phượng Văn Tĩnh kia.

Nghĩ đến Đại tiểu thư có thể khiến cho Phượng Văn Tĩnh ăn quả đắng, trong lòng bà có chút cảm giác vui sướng, nếu Đại tiểu thư có thể giết chết con tiện nhân Phượng Văn Tĩnh kia, vậy thì bà càng thêm sung sướng rồi.

Như vậy, vị trí chủ mẫu, sẽ là của bà.

Nghĩ xong, oán độc trong mắt Đổ di nương chợt lóe lên.

Thật ra thì, trong lòng bà vốn không xấu, nhưng ở nơi này bà bị áp bách bảy năm, bà đã không còn không có tâm cơ như vậy. Lá gan của bà vốn không lớn, thậm chí an ổn qua cả đời, nhưng lại bị chèn ép mọi lúc, bà đã không thể nhẫn được nữa.

Phượng Thiên Mị cũng không bỏ qua oán độc hiện lên trong mắt Đổ di nương, nhưng nàng cũng không thèm để ý, bởi vì nàng biết, oán độc trong mắt Đổ di nương là hướng về phía Phượng Văn Tĩnh.

“Đổ di nương, Tam tiểu thư tốt lành.” Lúc này, Hồng Kiều vẫn luôn ở sau lưng Phượng Thiên Mị mới vẫn an Đổ di nương và Phượng Thiên Dao, Đổ di nương và Phượng Thiên Dao cười cười đáp lễ.

Sau đó, Đổ di nương để Phượng Thiên Dao ở ngoài cửa chờ, còn mình mang theo tâm trạng khẩn trương, theo Phượng Thiên Mị đi vào trong phòng. Phượng Thiên Dao vốn có chút lo lắng, Phượng Thiên Mị đưa cho nàng một cái ánh mắt yên tâm, biết Phượng Thiên Mị sẽ không làm cái gì, lúc này Phượng Thiên Dao mới an tâm.

Đi vào trong phòng, Phượng Thiên Mị để cho Đổ di nương ngồi xuống, sau đó bảo Hồng Kiều mang trà lên, tiếp đó bảo Hồng Kiều ra ngoài chờ đợi, coi như là canh chừng! Bởi vì nàng có việc muốn hỏi Đổ di nương, hoặc có thể nói, có chuyện muốn Đổ di nương đi làm!

Nhưng mà Phượng Thiên Mị cũng không có vội vàng mở miệng nói chuyện, chỉ không nhanh không chậm cầm lấy chén trà nhấp một ngụm trà, bộ dáng phong thái lười biếng, làm cho Đổ di nương ngồi có chút bất an, cũng không dám uống trà.

“Di nương uống ngụm trà trước đi!” Phượng Thiên Mị cười nhạt nói, chỉ là nụ cười kia không hàm chứa chút tình cảm gì, chỉ đơn giản là lễ phép mà thôi.

“Được, được.” Đổ di nương chậm rãi cầm lấy chén trà, lại chậm chạp không uống, dường như sợ hãi không biết bên trong trà này có bỏ cái gì không nên hay không.

“Di nương không uống, là sợ hãi trong trà ta hạ độc sao?” Phượng Thiên Mị nhìn ra băn khoăn của Đổ di nương, mày nhíu lại, có chút không vui nói.

“Không không không, Đại tiểu thư, ta, ta không có ý này.” Nghe vậy, Đổ di nương có chút chột dạ và lúng túng, vội vàng phủ nhận nói, giờ chén trà lên uống một hơi cạn sạch, ý đồ che dấu bộ dạng chột dạ của mình.

Phượng Thiên Mị lạnh lùng cười, không có nói nữa.

Nàng cũng không phải cố ý làm khó dễ Đổ di nương, chỉ là muốn thử dò xét một chút, xem nàng có thể tin nhiệm và giao nhiệm vụ cho bà ta hay không.

Cũng không thể trách nàng trời sinh tính tình đa nghi, dẫu sao nàng và bà ta không quen, hơn nữa tri nhân tri diện bất tri tâm (biết người biết mặt không biết lòng), dù sao chỉ nhìn cũng không đủ để tin được.

Ngoài cửa, Phượng Thiên Dao đứng ở dưới cây lớn cạnh ghế băng đá trong sân, thỉnh thoảng nhìn về phía cửa phòng ngủ của Phượng Thiên Mị, vẻ mặt mang theo một chút hoảng hốt, gắt gao cắn môi. Tuy rằng Phượng Thiên Mị đã cho nàng ánh mắt an ủi, nhưng nàng vẫn đứng ngồi không yên.

Ban đầu nàng và nương đến thăm đại tỷ, đại tỷ lại nói vừa vặn có việc tìm nương của nàng, không biết rốt cuộc là có chuyện gì, mà không thể cho nàng biết, nói không gấp không hoảng hốt là giả.

Nhìn thấy Phượng Thiên Dao đứng ngồi không yên, Hồng Kiều đi tới, an ủi nói: “Tam tiểu thư không cần lo lắng, tiểu thư sẽ không làm chuyện gì với Đổ di nương, chỉ hỏi một ít chuyện của Phượng di nương mà thôi.”

Tuy rằng tiểu thư cũng không nói với nàng, là tại sao muốn hỏi chuyện của Phượng di nương, nhưng mà, nàng đại khái cũng đoán được một chút, có lẽ là vì chuyện báo thù.

Sau khi nghe xong lời Hồng Kiều nói, trong lòng Phụng Thiên Dao hơi bình tĩnh lại một chút, tao nhã cười một tiếng, khẽ ừ một cái với Hồng Kiều.

Trong phòng

“Đại tiểu thư, không biết Đại tiểu thư muốn hỏi chuyện gì về Phụng Văn Tình?” Đỗ di nương vẫn là nhin không được mở miệng hỏi trước.

Phụng Thiên Mị mỉm cười yêu kiều, chỉ là nụ cười kia không có bao nhiêu độ ấm cùng thân cận, đặt chén trà trong tay xuống, hỏi: “Không biết Đỗ di nương có biết, mẫu thân ta chết như thế nào không?”

Tuy rằng nàng biết là do Phụng Văn Tình hạ độc, nhưng mà, dù sao không có chứng cứ, nàng có thể trực tiếp giết Phụng Văn Tình báo thù, nhưng như vậy, Quỳnh Hoa phu nhân sẽ không thể giải được oan khuất.

Nàng cũng không tin, Đỗ di nương không biết một chút gì, chỉ là nhiều hay ít mà thôi. Những năm qua, Đỗ di nương đã biết tính tình của Phụng Văn Tình, chuyện gì bà ta gì có thể làm được, chuyện gì bà ta làm không được, chắc chắn Đỗ di nương cũng biết đôi chút đi!

Hơn nữa, hẳn là Đỗ di nương cũng có chút hiểu biết đối với người lúc trước bên cạnh Phụng Văn Tình, nếu như có nhân chứng gì đó, vậy nàng sẽ không sợ bà ta không thừa nhận.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 123: Có Âm Mưu Khác

Nghe vậy, Đỗ di nương ngăn người ra, không thể tưởng được Phụng Thiên Mị lại hỏi bà chuyện tình bảy năm trước, hay là, nàng biết việc này không đơn giản giống như bề ngoài vậy, hoặc là, Đại tiểu thư hoài nghi bà.

Nghe vậy, cơ thể Đỗ di nương run lên mạnh mẽ, sợ tới mức đột nhiên đứng dậy, vội vàng phủ nhận nói: “Đại tiểu thư, việc này không liên quan tới ta!”

Kỳ thật, đối với cái chết của Đại phu nhân, bà có biết một chút ít, nhưng mà, cũng không có bất kỳ chứng cứ gì, căn bản là không thể chứng thực.

Phụng Văn Tình vẫn luôn có dã tâm bưng bưng, muốn ngồi lên vị trí chủ mẫu kia, lúc ấy lão gia lại yêu sâu đậm Đại phu nhân, cộng thêm bà ta còn ghen tị mỹ danh bên ngoài của Đại tiểu thư, nàng lại có toàn bộ sủng ái, khiến bà ta vô cùng ghen tị, ngầm kiếm không ít nhược điểm, chỉ là đều không thành công mà thôi.

Nhưng mà, vào bảy năm trước, Thái Hậu tứ hôn Đại tiểu thư cho Hiến vương gia, việc này càng khiến cho Phụng Văn Tình ghen tị và oán hận. Sau đó, không hề có điềm báo trước, Đại phu nhân, thân thể luôn luôn khỏe mạnh đột nhiên sinh bệnh, ngay cả đại phu cũng không tìm ra nguyên nhân, vài ngày sau, Đại phu nhân qua đời.

Bởi vì khi đó vẻ mặt Phụng Văn Tình vẫn luôn là bộ dạng hiền lành, bề ngoài tôn ti lễ độ, nếu không phải bà nhiều lần âm thầm bắt được nhược điểm của bà ta, lại trong lúc vô tình nghe được đối thoại của bà ta với Xuân Hương [từng là nha hoàn của Phụng Văn Tình], bắt gặp bộ dạng hung ác của bà ta lộ ra, bà cũng sẽ không biết thì ra Phụng Văn Tình là người âm hiểm như thế.

Lại nói bà ta vốn ghen tị và oán hận Đại phu nhân và Đại tiểu thư, muốn vị trí chủ mẫu kia, cho nên, bà mới hoài nghi cái chết của Đại phu nhân, là do Phụng Văn Tình gây ra, nhưng mà, bởi vì bà ta vẫn giữ hình tượng hiền lành, cho nên không có ai nghi ngờ đến bà ta.

Cho dù bà có nghi ngờ Phụng Văn Tình, vậy thì thế nào? Bà chỉ là một thiếp thất không được sủng ái, với lại chuyện này không hay ho gì, bà cũng không nên xen vào chuyện của người khác. Cho dù có muốn xen vào, bà không có bằng chứng, có năng lực làm gì bà ta! Đến cuối cùng, cũng chỉ có thể đổi lấy tình cảnh không tốt cho chính mình.

Nhưng mà bây giờ Đại tiểu thư lại hỏi ra, nhất định là nàng đã biết sự kiện kia không đơn giản, nhưng mà, bà không ngờ được Đại tiểu thư lại hoài nghi đến bà.

Phụng Thiên Mị không đề thêm ý Đỗ di nương đang kinh hoàng, cười nhạt nói: “Sao Di nương lại khẩn trương thế, Thiên Mị cũng không có nói gì là do Di nương gây ra, chỉ là hỏi Di nương có biết hay không thôi. Nếu như Đỗ di nương biết, mong rằng Đỗ di nương bẩm báo tất cả.”

Sau khi nghe xong, Đỗ di nương cũng không có bởi vậy mà thả lỏng, tuy rằng bà có chút nhát gan, nhưng cũng không có nghĩa là bà ngu xuẩn!

Tuy rằng Phụng Thiên Mị không nói là nghi ngờ bà, nhưng mà, cũng không có nghĩa là nàng thật sự không hề nghi ngờ!

Rất có thể là nàng đang thử thăm dò một chút? Tuy rằng cái chết của Đại phu nhân không phải do bà gây ra, nhưng nhìn Đại tiểu thư khí lạnh đầy người, nói không sợ hãi kinh hoàng là giả.

Tất nhiên, đây chỉ là suy đoán của bà mà thôi, có lẽ Đại tiểu thư thật sự không hoài nghi bà. Đúng rồi, mới vừa rồi Đại tiểu thư không phải nói muốn hỏi

chuyện về Phương Văn Tình sao? Chẳng lẽ nói, Đại tiểu thư hoài nghi chính là con tiện nhân Phương Văn Tình kia ư?

Nghĩ như vậy, Đỗ di nương mới hơi thờ phào nhẹ nhõm, nhưng cũng không dám thờ ơ.

Đỗ di nương suy nghĩ một lát, rồi mới nói: “Thật ra thì, ta cũng cảm thấy chuyện của Đại phu nhân có âm mưu khác, ta từng hoài nghi là Phương Văn Tình gây nên, bởi vì...” Đỗ di nương mang những gì mình biết nói hết một lượt với Phụng Thiên Mị, trong lòng vẫn có chút không yên, nếu như Đại tiểu thư không tin bà, phải làm sao bây giờ?

Sau khi nghe Đỗ di nương nói xong, Phụng Thiên Mị cũng không có gì kinh ngạc, nhưng mà, đã có một cái tên hấp dẫn nàng: “Xuân Hương? Xuân Hương kia ở đâu?”

“Không lâu sau khi Đại phu nhân xảy ra chuyện, Phương Văn Tình quản gia, làm chủ gả nàng cho biểu đệ bà con xa của mình làm thiếp.” Đỗ di nương nói.

“Vậy Di nương có biết, biểu đệ bà con xa này của bà ta ở đâu không?” Sắc mặt Phụng Thiên Mị hơi trầm xuống, đã xác định được, Xuân Hương này là một nhân vật máu chó, Phương Văn Tình sợ hãi chuyện sẽ bị bại lộ, cho nên mới đuổi ả ta đi.

Chẳng qua là bà ta không yên tâm, cho nên mới gả ả ta cho biểu đệ bà con xa của mình, lấy danh nghĩa cưới ả để giám thị ả mà thôi!

Nói tới đây, Đỗ di nương đã rõ ràng đoán được, người Phụng Thiên Mị thật sự hoài nghi chính là Phương Văn Tình, nếu không nàng cũng sẽ không hỏi thăm Xuân Hương. Xuân Hương chính là nha hoàn thân cận của Phương Văn Tình, cho nên khá rõ chuyện của Phương Văn Tình.

Xem ra, ngày lành của Phương Văn Tình thật sự sắp hết, nghĩ đến đây, trong lòng Đỗ di nương dấy ý một trận, có điều, nghĩ tới chuyện gì đó, trong nháy mắt bà lại có chút lo lắng: “Tiểu thư muốn tìm Xuân Hương sao? Ở trong thành Liễu Châu, nghe nói biểu đệ kia của Phương Văn Tình là tên cuồng ngược đãi, đã đánh chết vài thiếp thất, không biết Xuân Hương còn khoẻ mạnh không?”

Nói xong, trong lòng Đỗ di nương không khỏi sinh ra một trận mách mách, bà vốn cho rằng chỉ cần tìm được Xuân Hương, để ả ta chỉ ra chỗ sai của Phương Văn Tình, Phương Văn Tình sẽ gặp tai vạ đến nơi, bà còn có cơ hội ngồi trên vị trí chủ mẫu.

Nhưng mà bây giờ, không nói đến có thể thuyết phục Xuân Hương hay không, vì dù sao ả ta và Phương Văn Tình cũng coi như là có tình cảm chủ tớ nhiều năm, mà chủ yếu bây giờ, Xuân Hương có còn ở đó hay không vẫn là cả một vấn đề!

“Cốc cốc” Lúc này, bên ngoài vang tới tiếng gõ cửa.

“Chuyện gì?” Phụng Thiên Mị hỏi.

“Tiểu thư, xe ngựa trong cung đến đây.” Ngoài cửa giọng nói của Hồng Kiều vang lên.

“Đã biết” Phụng Thiên Mị đáp, nhìn Đỗ di nương, cũng không tính quanh co lòng vòng, trực tiếp nói: Đỗ di nương, ta sẽ trực tiếp nói rõ mục đích của ta!

Thật ra thì, bảy năm trước ta nhìn thấy Phương Văn Tình tự tay độc hại mẫu thân ta, ta bị Phương Văn Tình phát hiện, muốn trừ cỏ tận gốc, cũng cho ta uống độc dược, chẳng qua là ta chưa chết, mà lại biến thành ngốc tử.

Có lẽ là do trời cao thương tiếc, trong trận đại hỏa ở Hiền vương phủ tìm được đường sống trong chỗ chết, còn trở nên tốt hơn, hơn nữa mục đích ta trở về, cũng chính là để báo thù. Nếu bà muốn ngồi trên vị trí chủ mẫu, muốn đòi lại bảy năm oán hận này, thì hãy hợp tác cùng ta, ta không cần bà hy sinh cái gì, chỉ cần ngày thường bà chống đối với Phương Văn Tình nhiều hơn, ta đương nhiên sẽ che chở bà.

Về phần chuyện của Xuân Hương, ta sẽ an bài người đi tìm, tìm chứng cứ là vì ta không muốn để cho nương của ta bị chết oan uổng, nhất định Phương Văn Tình phải chết ở trong tay ta. Nếu như bà không muốn gặp chuyện không may, thì tốt nhất chớ có ý đồ với ta, toàn bộ Phụng phủ này, mới có thể ở trong tay bà. Nếu không, hậu quả chỉ có một, đó là sống không bằng chết.”

Đầu tiên là Phụng Thiên Mị nói rõ, sau đó là dụ dỗ và cảnh cáo.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 124: Thiên Mị Tiến Cung

Sở dĩ nàng không hề kiêng rè nói chuyện này với Đỗ di nương, là vì nàng biết rõ phần dã tâm ở trong lòng Đỗ di nương, cho nên nàng tin tưởng, bà ta sẽ ngoan ngoãn hợp tác với nàng.

Tuy rằng Đỗ di nương cũng không có tác dụng gì đối với nàng, chẳng qua là nàng tùy tiện giúp bà ta một chút, xem như báo đáp ân tình Phụng Thiên

Dao giúp đỡ Phương Thiên Mị đi!

Vị trí chủ mẫu, đối với một nữ nhân thân là thiếp thất mà nói, đó chính là mục tiêu phấn đấu, lòng người lương thiện thường nhất gan Đổ di nương cũng không ngoại lệ, mặc kệ là vì danh lợi cũng được, vì người bên cạnh cũng được, tham niệm vĩnh viễn là bản tính của con người.

Cái gọi là người không vì mình, trời tru đất diệt, cho dù là một người có hiền lành như thế nào, ở dưới tình thế áp bách, cũng sẽ biến thành bạo lang ác độc.

Nàng mặc kệ Đổ di nương còn có dã tâm gì, chỉ cần không đánh chú ý tới nàng hoặc là người nàng quan tâm, tất cả tùy bà ta.

Nhưng mà, Đổ di nương đã bị lời nói của Phương Thiên Mị làm cho kinh hãi, sắc mặt biến đổi liên tục, thật là phức tạp.

Vào giờ khắc này bà thật sự là không tìm ra từ để hình dung tâm tình của mình lúc này, thì ra, thật sự là do Phương Văn Tĩnh gây nên, hơn nữa, ngay cả Đại tiểu ngu đại cũng là do bà ta gây ra. Mọi người thậm chí vẫn cho rằng, Đại tiểu thư là vì mất mẹ, nên thương tâm quá độ, sau con bệnh nặng mới trở nên ngốc.

Hơn nữa, Đại tiểu thư lại ở trong đêm đại hôn tìm được đường sống trong chỗ chết, còn biến đổi trở nên tốt hơn, bây giờ nàng trở về báo thù, có thể nói là nhờ họa được phúc! Đổ di nương âm thầm vui mừng, vì bản thân mình chưa từng ức hiếp nàng ấy.

Chẳng qua là bà không biết, Phương Thiên Mị thực sự đã chết, ở trước mặt bà đây chỉ là hóa xà ở thế kỷ hai mươi mốt mà thôi.

Vừa nghe được Phương Thiên Mị lại nói để cho bà làm chủ mẫu, Đổ di nương không thể tin trọn to hai mắt, có chút không dám tin, Đại tiểu thư nói muốn bà làm chủ mẫu.

Đây, đây chính là chuyện bà luôn tha thiết mơ ước! Chỉ cần bà lên làm chủ mẫu, như vậy Dao Nhi sẽ thành đích nữ. Tuy rằng không phải đích nữ chính thống, nhưng so với thứ nữ còn cao hơn thật nhiều thật là nhiều, cứ như vậy, mẹ con bà sẽ không cần phải sợ người nào, nữ nhi cũng sẽ không tự ti, nó còn có thể thi triển tài hoa nữa.

Nếu như lão gia biết, thì ra Tam nữ nhi của mình cũng không phải là người bình thường, nhất định sẽ rất vui vẻ.

Khi lời cảnh cáo kia của Phương Thiên Mị truyền đến, sắc mặt Đổ di nương cứng đờ, sau lưng cũng cảm thấy một trận mát lạnh.

Hiện tại bà không chút nghi ngờ năng lực của Phương Thiên Mị, mặc dù bà cũng không rõ rốt cuộc Phương Thiên Mị có bao nhiêu năng lực, nhưng mà bà lại không khinh tín nhiệm nàng ấy, nàng ấy đã dám nói ra, chắc chắn sẽ làm được. Nếu như không phải vậy, nàng ấy cũng sẽ không đơn phương độc mã trở về tìm Phương Văn Tĩnh báo thù.

Rất nhanh, Đổ di nương bình thường trở lại, tuy rằng đối với cảnh cáo của Phương Thiên Mị cảm thấy có chút hoảng sợ, nhưng mà bà chưa từng nghĩ tới sẽ đánh chú ý lên Phương Thiên Mị, cho nên bà không sợ hãi.

“Được rồi, ta hy vọng bà không nên nói chuyện này cho người khác biết, nếu không, đừng trách ta trở mặt không lưu tình.” Không chờ Đổ di nương đáp lại, dứt lời, không để ý tới Đổ di nương, nàng đứng dậy đi ra ngoài cửa.

Mãi sau một lúc Đổ di nương mới kịp phản ứng lại, thấy Phương Thiên Mị đã đi ra ngoài, bà cũng vội vàng đứng dậy đi theo ra ngoài, chỉ là tâm trí còn đang chìm đắm trong lời nói vừa rồi của Phương Thiên Mị.

Đại tiểu thư lại nói cho bà biết việc này, vậy đại biểu là Đại tiểu thư tín nhiệm bà, hơn nữa, Đại tiểu thư còn giúp bà ngồi trên vị trí chủ mẫu, còn có thể báo thù tiện nhân Phương Văn Tĩnh kia, ngẫm lại bà cảm thấy rất vui sướng.

Phương Văn Tĩnh, không ngờ người cũng có ngày này, thật đúng là phong thủy luân chuyển! Chỉ có điều, Đại tiểu thư cũng nói, việc này không thể nói cho bất cứ người nào, nói như vậy, Dao Nhi cũng không thể nói. Không nói thì không nói! Đây cũng là vì tốt cho Dao Nhi, bà không muốn Dao Nhi tham dự vào trong cuộc tranh đấu này.

“Két” một tiếng, cửa mở, Hồng Kiều và Phương Thiên Dao ở ngoài cửa lập tức nhìn lại. Lúc nhìn thấy bộ dáng không bình tĩnh của Đổ di nương, trong lòng Phương Thiên Dao hơi “Lộp bộp”, nàng vội vàng nghênh đón, đỡ lấy Đổ di nương, khẽ gọi: “Nương”

Nàng không biết Đại tỷ nói chuyện gì đó với nương? Lại ngại Đại tỷ vẫn còn ở đây, nàng không dám hỏi, cũng không thể hỏi.

“Dao Nhi.” Khi vừa nghe thấy tiếng gọi của Phương Thiên Dao, Đổ di nương mới hoàn toàn phản ứng lại được, trên mặt nở một nụ cười tươi đẹp.

Nhìn thấy Đổ di nương cười đến chân thành như thế, Phương Thiên Dao cũng an tâm, Đại tỷ thật không có làm khó mẫu thân.

Nghĩ như vậy, trong lòng Phương Thiên Dao sinh ra một chút áy náy cùng ảo não đối với Phương Thiên Mị, làm sao nàng có thể hoài nghi Đại tỷ! Làm sao Đại tỷ có thể khiến cho mẫu thân nàng tổn thương được chứ!

“Đại tỷ” Phương Thiên Dao ngọt ngào kêu: “Trong khoảng thời gian này, tỷ sống có tốt không?”

“Được rồi, không phải tỷ không có việc gì sao?” Đáp lại Phương Thiên Dao, Phương Thiên Mị ầm ập trả lời, rét lạnh trong mắt đã rút đi: “Được rồi, tỷ còn phải tiến cung! Chờ có thời gian, tỷ sẽ đi tìm muội!”

“Được” Phụng Thiên Dao đáp.

Sau đó, Phụng Thiên Mị dẫn theo Hồng Kiều đi ra ngoài.

Ngoài cửa lớn phủ Thừa Tướng, một chiếc xe ngựa xa hoa đang chờ, đứng ngoài xe ngựa là một thái giám tuổi trên dưới hai mươi mấy, vừa nhìn thấy Phụng Thiên Mị đi ra, vội vàng nghênh đón, khom người cung kính nói: “Phụng tiểu thư, mời.”

“Ừ” Phụng Thiên Mị khẽ đáp, mang theo Hồng Kiều lên xe ngựa, xe ngựa lăn bánh đi tới Hoàng cung.

Xe ngựa vẫn chạy cho đến trước cửa hậu cung, sau khi xuống xe ngựa, theo dẫn dắt của công công, quẹo trái quẹo phải đi về hướng điện Ninh Tâm [tâm cung Thái Hậu].

Dọc theo đường đi, Phụng Thiên Mị không khỏi hết nhìn đông tới nhìn tây, trong lòng nhin không được cảm thán, không hổ là Hoàng cung! Quả nhiên nguy nga lộng lẫy, phóng tầm mắt nhìn ra xa, một đám đình đài lầu các nạm vàng khảm bạc, lung linh độc đáo, to lớn hoa lệ, rộng rãi uy nghi.

Hồng Kiều lại càng bị rung động hơn, từ nhỏ đến lớn nàng chưa từng đến Hoàng cung, mọi người đều nói Hoàng cung đẹp, thật đúng là như thế mà!

Ngự hoa viên, càng là một nơi mỹ lệ, phóng mắt nhìn, một biển hoa rực rỡ, trăm hoa đua nở, muôn hồng nghìn tía, còn có từng đợt hương hoa xông vào mũi, rất nhẹ nhàng khoan khoái.

Trách không được Hoàng đế cô đại thích dẫn phi tần du ngoạn ở ngự hoa viên như vậy, quả thật là nơi nhẹ nhàng khoan khoái mà.

“Oa! Đẹp quá!” Hồng Kiều nhin không được kinh hô, cho dù không được gọi là tiên cảnh nhân gian, nhưng đây cũng là cảnh đẹp nhân gian rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Công Chúa Của Một Nước

“Tiện ti to gan, dám ồn ào ở ngự hoa viên, phải bị tội gì?” Hồng Kiều dứt lời, phía sau lưng cách đó không xa bỗng truyền đến một tiếng rống giận của nữ nhân, làm cho Hồng Kiều sợ hết hồn.

Phụng Thiên Mị bỗng dừng chân lại, bực mình nhíu chân mày lại, hơi nghiêng người, quay lại phía sau.

Chỉ thấy hai nữ nhân trang phục hoa lệ được cung nữ thái giám vây quanh đi tới, đi ở phía trước là một nữ nhân khoảng bốn mươi, ung dung đẹp đẽ quý phái, khuôn mặt xinh đẹp, cũng là đại mỹ nhân hiếm có, nhưng lại lộ ra luồng hơi thở âm hiểm ác độc, nữ nhân này chính là một trong những phi tử Hoàng Thượng sủng ái nhất, Vân phi.

Vân phi là nữ nhi của Lễ bộ Thượng Thư, khuê danh Vân Liễu, còn là mẹ đẻ của Thương Lan Hiên và Thương Lan Mộng. Hiện tại lúc này, nữ tử trang phục hoa lệ đứng ở bên cạnh Vân phi, đó là Thương Lan Mộng.

Về mặt Thương Lan Mộng ngang ngược, cao ngạo, trong mắt lộ ra oán độc, khóe miệng cũng đắc ý nhếch lên, nhìn Phụng Thiên Mị giống như đang nhìn một con sâu cái kiến, bất cứ lúc nào cũng có thể giẫm chết Phụng Thiên Mị.

Nghĩ đến Phụng Thiên Mị, trong lòng Thương Lan Mộng có một con ghen tị và oán độc, vì cái gì, vì cái gì mà ả ta lại có bộ dạng tuyệt sắc như vậy, tuy rằng nàng không muốn thừa nhận, nhưng việc này là sự thật. Hơn nữa, tối hôm qua một mình ả ta lại đánh bại nhiều tài tử tài nữ như vậy, khiến cho thanh danh của bọn họ xuống dốc không phanh.

Hừ! Phụng Thiên Mị, hôm trước không phải ngươi rất lợi hại sao? Vậy thì hôm nay, ngươi hãy xem làm sao ta thu thập ngươi.

Khi Vân phi thấy Phụng Thiên Mị quay đầu, bà ngậy ngẩng cả người, kinh hãi, trời ơi! Đây, thật sự đây là Phụng Thiên Mị sao? Đây chính là con dâu vô duyên với bà sao?

Chuyện hội hoa đăng hôm trước, Mộng Nhi đã nói với bà, bà cũng một lúc lâu mới tiêu hóa được!

Có điều nghĩ đến Phụng Thiên Mị hại chết tôn nhi chưa được sinh ra của bà, kinh ngạc vì nhìn Phụng Thiên Mị thuận mắt đã bị oán độc thay thế.

Bà vốn không muốn một ngọc tử gả cho Hiên nhi, vô dụng lại không có lợi, còn bị người ta cười nhạo, ngay cả nhóm phi tần cũng thường xuyên cười nhạo bà, cưới một con dâu ngọc tử.

Phụng Thiên Mị gả cho Hiên Nhi chính là chặt đứt tiền đồ của Hiên nhi, hiện nay các Vương gia đều bồi dưỡng thế lực của mình, Phụng Thiên Mị chính là một ngọc tử không được sủng ái, chắc chắn Phụng Thanh Tường sẽ không bồi vì nàng ta mà trợ giúp Hiên Nhi.

Cho dù bà có nghìn vạn không cam lòng, nhưng làm sao dám chống lại thánh chỉ!

Đó là lý do mà bà chọn Tô gia, thế lực của Tô gia cũng không nhỏ, chỉ cần Tịch Nhi ngồi lên vị trí chính phi, Tô gia sẽ không hề bắn khoăn toàn tâm toàn lực ủng hộ Hiên Nhi.

“Nô tài Tiểu Sơn từ tham kiến Vân phi nương nương, tham kiến Công chúa.” Thái giám dẫn Phụng Thiên Mị tiến cung lập tức quỳ trên mặt đất, hành lễ nói, có lẽ là do sợ hãi, giọng nói có chút run rẩy.

Hồng Kiều thấy thế, lập tức phản ứng lại, kinh hoàng một hồi, nàng không muốn quỳ xuống, thân mình chỉ cúi đầu nửa ngồi nửa quỳ, giọng điệu có chút không cam lòng hành lễ nói: “Nô tỳ tham kiến Vân phi nương nương, tham kiến Công chúa.”

Tuy rằng nàng rất không tình nguyện, bởi vì hai người trước mắt đều người thân của hung thủ sát hại tiểu thư, nhưng mà, nơi này là trong cung, nàng không dám làm bậy.

Vân Phi và Thương Lan Mộng thấy Hồng Kiều không quỳ xuống, sắc mặt vốn đã không tốt càng trầm xuống, lại thấy Phụng Thiên Mị vẫn đứng sừng sững ở nơi đó, đừng nói quỳ xuống hành lễ, đôi mắt kinh thường không thèm để ý tới hai mẹ con bà, nhất thời khiến cho mẹ con bà cảm thấy nhục nhã thật lớn, trong lòng nhất thời bùng nổ cơn tức giận.

“Phụng Thiên Mị to gan, nhìn thấy bản cung lại không hành lễ, coi rêu Hoàng gia, ngươi có biết tội không?” Vân Phi nổi giận nói.

Nghe xong, Phụng Thiên Mị không vui nhàu mày, trong mắt lộ ra hàn quang lạnh lùng, thẳng tắp đứng ở trên người Vân Phi. Vân Phi chống lại ánh mắt của Phụng Thiên Mị, thân mình run lên, trong lòng không hiểu sao lại hoảng hốt, bà cảm giác được ánh mắt của Phụng Thiên Mị có chút dọa người.

Có điều nghĩ lại, không phải đây chỉ là một con nhóc thôi sao! Bà bị nàng ta dọa sợ sao? Lăn lộn ở trong Hoàng cung nhiều năm như vậy, có thể an ổn ngồi ở vị trí này, không có thủ đoạn cùng tâm cơ chính là điều đại kỵ.

Hơn nữa, mình lại là phi tử Hoàng Thượng sủng ái, một Phụng Thiên Mị, chỉ dựa vào nàng ta cũng không dám làm cái gì? Chắc là bởi vì trong lòng nàng ta có chút hận Hiên, nên bắt nạt với bà mà thôi.

“Ta có tội gì vậy?” Phụng Thiên Mị lạnh nhạt mở miệng, hỏi ngược lại, bộ dáng ngạo mạn, không hề coi Vân Phi ra gì, năm chữ kia cũng như bỏ thí vậy.

“Ngươi ……” Sau khi nghe xong, nhất thời Vân Phi nổi đóa, không nghĩ tới Phụng Thiên Mị lại không coi bà ra gì.

Thương Lan Mộng vốn đang tính để cho mẫu phi giáo huấn Phụng Thiên Mị, vẫn không lên tiếng, nhất thời cũng bạo phát: “Phụng Thiên Mị, ngươi thật lão xược, một thân nữ tử đệ tiện cũng dám coi thường Hoàng tộc, ngươi không muốn sống nữa chăng?”

Trong lòng Hồng Kiều lo lắng một hồi, tuy rằng tiểu thư lợi hại, nhưng mà nơi này là Hoàng cung! Đắc tội Vân Phi cùng công chúa, đó chính là đắc tội Hoàng thượng, vậy việc này phải làm sao cho tốt đây? Nhưng nàng chỉ là một nha hoàn, hơn nữa nơi này lại là Hoàng cung, căn bản là không tới phiên nàng nói chuyện.

Chẳng qua là nàng đã quên, Thương Lan Hiên cũng là người Hoàng gia, đắc tội Thương Lan Hiên đồng dạng là đắc tội Hoàng gia, thế nhưng Phụng Thiên Mị nàng ngay cả Thương Lan Hiên lãnh khốc vô tình cũng không coi ra gì, chẳng lẽ còn sợ Vân Phi cùng Thương Lan Mộng sao.

Nhưng mà, Tiểu Sơn từ lại bị sợ tới mức tay chân run rẩy, cúi đầu không dám ngẩng, không có mệnh lệnh của Vân Phi nên hẳn không dám đứng dậy. Nhưng mà bây giờ Hoàng Thượng đã sắp hạ triều, nếu như chờ lâu không gặp được Phụng Thiên Mị mà nói, khẳng định sẽ hỏi tội hẳn.

“Đệ tiện, là đang nói Công chúa sao?” Phụng Thiên Mị cũng không giận, hai mắt chỉ hơi nheo lại, lộ ra hơi thờ ơ băng hàn.

Chỉ là trong lòng nàng đã nhớ kỹ, nói nàng đệ tiện phải không? Tốt lắm, vậy chờ nàng khiến cho ả ta biết, cái gì mới là đệ tiện, hơn nữa, ai mới đệ tiện.

“Ngươi, đương nhiên là nói ngươi, ngươi chính là đệ tiện, còn mơ mộng hão huyền muốn trèo lên giường hoàng huynh ta, quả thực là si tâm vọng tưởng.” Thương Lan Mộng nhất thời tức giận miệng không kiểm soát được lời nói thốt ra.

Lời này vừa nói ra, sắc Vân Phi nhất thời mặt đại biến, cũng không phải bởi vì nàng ta nhục nhã Phụng Thiên Mị, mà là Mộng Nhi lại ở trước công chúng nói ra lời nói không biết thẹn như vậy, đây, đây làm gì còn bộ dáng của công chúa của một nước đây!

Bà biết Mộng Nhi tùy hứng, nói chuyện ác độc, nhưng cũng chưa bao giờ nói loại lời nói cảm thấy thẹn này, nếu để cho Hoàng thượng nghe được, thật sự sẽ xảy ra chuyện.

Thương Lan Mộng nói xong, cũng phản ứng lại được mình nói gì, nhưng mà lời nói ra đã không thể thu về được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 126: Phong Ba Trong Cung

“Ha ha ha ha!” Phụng Thiên Mị không giận mà còn cười, chỉ là tiếng cười kia âm u lạnh lẽo giống như ma quỷ đến từ địa ngục, che dấu ánh mắt, Phụng Thiên Mị nói: “Hóa ra đường đường một công chúa của nước Thiên Vận, còn là tài nữ Thiên Vận, lại là một nữ tử chưa lấy chồng, thật không ngờ lại dễ dàng nói ra lời nói dâm uế như vậy, thật khiến cho người ta khâm phục! Chắc là gặp nhiều, nói nhiều rồi, nên thành thói quen đây!”

Nghe Phụng Thiên Mị nói vậy, sắc mặt của Vân phi và Thương Lan Mộng đã lần lượt thay đổi xanh trắng vài lần, trong lúc nhất thời không đáp lại được, nhưng oán độc trong mắt lại đồng loạt bộc phát, bắn lửa giận tới Phụng Thiên Mị, dường như muốn thiêu chết nàng vậy.

“Phi” Hồng Kiều nhất thời không nhận được bật cười, nhưng ngay lập tức nàng kịp phản ứng dừng lại, khuôn hoàng một lúc, vội vàng che miệng lại, sợ mình lại không cẩn thận phát ra âm thanh.

Phụng Thiên Mị vốn không cảm thấy điều này có gì buồn cười, nhưng nhìn thấy bộ dáng Hồng Kiều như thế, cũng cảm thấy không nhận được phi cười, khoe miệng nàng cũng không khỏi nhẹ nhàng cong lên.

Nhưng Vân Phi và Thương Lan Mộng thấy một đứa nha hoàn lại dám cười các nàng, sắc mặt nhất thời đen đến không thể đen hơn, thẹn quá hóa giận nói: “Tiện tì chết tiệt, muốn chết.”

Thương Lan Mộng rống giận, bước nhanh tới chỗ Hồng Kiều, bởi vì Thương Lan Mộng có chút võ công căn bản nên có tốc độ. Chỉ trong nháy mắt, Thương Lan Mộng đã từ vị trí hai thước vọt đến trước mặt Hồng Kiều, giờ tay lên muốn đánh Hồng Kiều.

Thương Lan Mộng mau, Phụng Thiên Mị cũng không chậm, ngay khi Hồng Kiều chấp nhận nhắm mắt lại: “bốp” một tiếng tát không nặng vang lên, vang vọng toàn bộ ngự hoa viên. Mọi người nhất thời ngây ngẩn cả người, không dám tin trọn to hai mắt.

Nhưng mà, không phải mặt Hồng Kiều bị tát, mà là mặt của Thương Lan Mộng.

Tay Thương Lan Mộng ôm lấy khuôn mặt sưng đỏ, đau đến mức trong hốc mắt chảy ra chút nước mắt, trong lúc nhất thời không kịp phản ứng lại. Thương Lan Mộng không thể tin nhìn Phụng Thiên Mị, ả ta, lại dám đánh nàng? Tuy rằng không thể tin, nhưng đau đớn trên mặt rõ ràng nói cho nàng biết, Phụng Thiên Mị đã đánh nàng, hơn nữa, một cái tát này còn rất nặng.

Không sai, một cái tát này quả thật rất nặng, nếu là một nữ tử tay trái gà không chặt, thì đã sớm ngã trên mặt đất rồi. Còn Thương Lan Mộng có chút nội lực, tuy rằng không cao, nhưng là cũng đủ để miễn cưỡng chống đỡ lực đạo của Phụng Thiên Mị đánh tới, chỉ bị bức thụt lùi về sau hai bước, khoe môi bị chảy máu mà thôi.

“Phụng Thiên Mị, ngươi, ngươi dám đánh ta?” Thương Lan Mộng nghiêng răng nghiêng lợi chất vấn.

“Công chúa không phải biết rõ sao còn cố hỏi? Đây không phải là đã đánh rồi ư.” Phụng Thiên Mị cười nhạo một tiếng, châm chọc khiêu khích nói, vì sao mà người bị đánh luôn hỏi: ‘Ngươi dám đánh ta’ đây không phải rõ ràng đã đánh rồi sao?

“Ngươi ……” Tiếng nói định phát ra của Thương Lan Mộng nhất thời bị nghẹn lại trong cổ họng, ra cũng không ra được, động tác tay chân cũng trở nên trì trệ, chỉ có ánh mắt phần nộ oán độc chưa từng thay đổi.

“Đến, người tới, bắt Phụng Thiên Mị lại cho Bản cung.” Lúc này Vân phi mới phản ứng lại được, tức giận đến ngực cũng phập phồng lên xuống, nổi giận ra lệnh nói.

“Dạ” Hai thái giám phía sau Vân phi nghe xong, vội lên tiếng trả lời rồi tiến lên, đi tới chỗ Phụng Thiên Mị.

Hồng Kiều kinh sợ, ánh mắt lo lắng liếc nhìn Phụng Thiên Mị, thế nhưng sắc mặt Phụng Thiên Mị vẫn tĩnh lặng, chỉ khinh thường cong khoe miệng lên, muốn bắt nàng, không có khả năng. Tiêu Sơn từ thì trái lại, tuy rằng đã bị dọa đến run rẩy, nhưng mắt thấy sắp xảy ra chuyện, Hoàng thượng có thể đang đợi, không mở miệng nói không được: “Khởi, khởi bẩm Vân, Vân Phi nương nương, lúc này sợ rằng Hoàng thượng đã bãi triều, còn, còn chờ triệu kiến Phụng Thiên Mị!”

Nghe vậy, hai thái giám muốn đi đến trước người Phụng Thiên Mị nhất thời dừng bước, khó xử nhìn về phía Vân Phi.

Đúng vậy! Hoàng thượng đang chờ gặp Phụng Thiên Mị! Nếu như ả ta thật sự xảy ra chuyện gì, thì phải làm như thế nào cho phải đây!

Nhưng, Vân phi không hề bị lay động, ngược lại lửa giận cao hơn gấp bội: “Hừ! Phụng Thiên Mị đánh Công chúa, đây chính là tội chém đầu, các người còn không mau bắt tiện nhân này lại cho Bản cung.”

Vào thời điểm Vân Phi nói tiện nhân, sắc mặt Phụng Thiên Mị thay đổi, tiện nhân, nàng hận nhất chính là người khác gọi nàng là tiện nhân.

Ngay khi Vân phi dứt lời, chỉ nghe thấy một tiếng “bốp” thật mạnh phát ra, kèm theo một tiếng “chao ôi”, cả người Vân phi đã ngã xuống đất, một lần nữa mọi người sợ hãi đến biến sắc.

Hồng Kiều khuôn hoàng nhìn Phụng Thiên Mị, tràn đầy lo lắng, mặc dù nàng sợ bởi vì tiểu thư đánh Vân phi và Công chúa sẽ bị xử phạt, thế nhưng,

nàng không thể ngăn cản. Bởi vì nàng tin tưởng tiểu thư, tiểu thư sẽ không để cho bản thân mình chịu thiệt.

“Nương nương” Vài cung nữ phía sau Vân phi thấy thế, mặc dù sợ hết hồn, nhưng mà vẫn theo bản năng chạy tới đỡ bà, chỉ là, mới chạm tới Vân phi, một chuyện ngoài ý muốn lại xảy ra.

Những cung nữ này vốn có thể tiếp được Vân phi, nhưng không biết tại sao, chân của một cung nữ đột nhiên đứng không vững, ngã nhào sang một bên. Còn đứng phải cung nữ bên cạnh, cứ như vậy, liên tiếp, toàn bộ bốn cung nữ bị đứng ngã.

“Á! Á! Á!” Miệng các nàng đồng thanh kêu lên sợ hãi cùng với tiếng rơi xuống “bịch bịch bịch” vang lên, to nhất đó là tiếng kêu rên đau đớn của Vân phi, tất cả mọi người sợ ngây người, ngay cả Phụng Thiên Mị cũng không khỏi ngây ngẩn.

Này, việc này dường như cùng với kiệt tác của nàng khác biệt rất lớn, với lại nàng không có năng lực làm thành như vậy, cho dù là có, nhưng nàng cũng không làm cái gì mà! Nếu muốn nói là ngoài ý muốn, việc này cũng quá ngoài ý muốn rồi! Việc chỉ có khả năng một phần ngàn này làm sao nàng lại gặp phải, thậm chí ngoài ý muốn khiến cho nàng không còn lời nào để nói.

“Xích Xích … Chủ nhân, vừa rồi có một luồng nội lực đặc biệt từ sau đánh úp lại, đánh vào trên đùi cung nữ ngã đầu tiên kia, cho nên nàng ta mới ngã sấp xuống.” Huyết Xà cảm ứng được nghi hoặc của Phụng Thiên Mị, bèn giải thích nói.

Tuy rằng nó không nhìn thấy chuyện đã xảy ra bên ngoài, nhưng nó có thể từ trong ý niệm của chủ nhân cảm ứng được, càng có thể cảm giác được hơi thở nguy hiểm bên ngoài ép tới gần. Còn tại sao lúc này nó không lên tiếng, bởi vì nó cảm giác được nội lực kia không phải đánh úp lại về phía chủ nhân.

Phụng Thiên Mị nghe xong, vội vàng quay lại phía sau nhìn, nhưng không nhìn thấy ai, Phụng Thiên Mị nghi hoặc nhíu mày.

Trong cung này người đến người đi, thị vệ cao thủ khăng định cũng không ít, nhưng lui tới ngự hoa viên này cũng chỉ có mấy người này thôi!

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Phong Ba Liên Hoàn

Là ai? Rốt cuộc là ai đang âm thầm quấy phá, hấn làm như vậy là vì sao? Là đơn giản giúp nàng, hay là mượn cơ hội này để giáo huấn Vân phi, hay là muốn hãm hại nàng.

Có điều hai lý do trước mắt, nàng đều cảm thấy có khả năng, nếu như là hãm hại nàng, vậy đối phương nhất định là kẻ ngu ngốc, nếu không, hấn đã đối mặt với Vân phi, đã sớm đánh bà ta, có một màn vừa rồi kia hay không đều là có tội.

Có điều, ngược lại nàng rất vui khi nhìn thấy một màn như vậy, rất buồn cười!

Có thể ra tay vào thời điểm không ai có thể cảm ứng, vậy nội lực của người này khăng định rất cao, nếu không cũng sẽ không trong một chiêu, đã biến những người này thành như vậy.

Chỉ thấy bốn cung nữ kia ngã thành một đồng, một người đè lên một người, đau đớn rên rỉ. Vậy Vân phi đâu! Vân phi đâu! Đừng nóng vội, bà ta ở đây! Chỉ là, bà ta đang ở chỗ nào nhỉ?

“Á! Mẫu phi.” Thương Lan Mộng nhìn tình trạng này, lập tức phản ứng lại, cũng không để ý đau đớn trên mặt, chạy đến chỗ một đồng người đang nằm kia. Chẳng qua, khi nàng vừa mới đến trước đồng người kia, bất ngờ lại xảy ra.

Chỉ nghe thấy Thương Lan Mộng kêu “Ồi!” một tiếng sợ hãi, đã nhìn thấy cả người Thương Lan Mộng ngã về phía trước, hơn nữa, chuẩn xác ngã ở phía trên đồng người kia, tiếng kêu thảm thiết đồng thanh vang vọng, nhưng mà kêu to nhất vẫn là Vân phi bị đè ở dưới cùng.

Nhìn Thương Lan Mộng không hề có điềm báo trước ngã xuống, Phụng Thiên Mị nhướng mày, không phải kinh hoàng cho Thương Lan Mộng, mà là ...

Phụng Thiên Mị nhanh chóng quay đầu lại, nhìn xung quanh phía sau, dường như muốn tìm kiếm cái gì đó. Không sai, nàng hoài nghi lại là người vừa rồi gây nên, không, không phải hoài nghi, mà là xác định.

Tuy rằng không biết người này bởi vì cái gì mà làm như vậy, nhưng nàng dám khăng định, cái người âm thầm kia tuyệt đối cũng không ưa hai mẹ con này.

“Xích Xích … chủ nhân, lại là nội lực vừa rồi, nội lực kia rất đặc biệt, rất mạnh, lại không cảm giác được hơi thở của hấn, đây không phải cao thủ bình thường có thể làm được.” Huyết Xà lại lên tiếng nói.

“Như vậy mà có thể cảm giác được những đặc thù của đối phương này sao?” Thật ra nàng cũng không để ý đối phương là loại người nào, nhưng cũng tò mò, người mà ngay cả Huyết Xà cũng bảo là hấn rất mạnh, vậy nhất định hấn không đơn giản.

Mặc dù Huyết Xà không phải vạn năng, không thể nhìn trộm được suy nghĩ trong lòng của người khác, nhưng mà nó vẫn có thể cảm ứng được hơi thở của đối phương, đoán ra thực lực của đối phương, nhưng nếu khiến cho Huyết Xà đoán không ra được...

“Xích Xích ... Chủ nhân, nội lực của người này vô cùng mạnh mẽ, hẳn che dấu hơi thở của mình, bởi vì trong cung nhiều người, hơi thở phức tạp, cho nên không thể phán đoán ra vị trí của hắn.” Huyết Xà khó xử nói.

“Ừ” Phụng Thiên Mị khẽ đáp, cũng không để ý nhiều, cho dù để ý thì thế nào? Ngay cả Huyết Xà cũng không cảm nhận được, thì làm sao nàng cảm nhận được chứ! Nàng cũng không thể bởi vì tò mò mà một mình đi tìm một người!

“Ồi! Mẫu phi.” Bên kia, Thương Lan Mộng kinh hãi, vội vàng lăn một vòng tới, nhưng mà, không biết vì sao, chân lại tê dại, không thể đứng dậy, nàng nhìn hai thái giám định bắt Phụng Thiên Mị lúc trước quát: “Hai người các ngươi, còn không mau kéo bản Công chúa dậy, cẩn thận ta bảo phụ hoàng diệt cả nhà.”

“Dạ dạ dạ” Hai thái giám kia bị chuyện lúc trước dọa đến sững sờ lập tức phản ứng lại, vội vàng đáp, hoảng hốt chạy tới chỗ đám người Thương Lan Mộng.

Hai tên thái giám vội vàng nâng Thương Lan Mộng dậy, chân tê dại cùng mặt đau đớn làm cho nàng phần nộ đẩy hai thái giám ra, tức giận hừ một tiếng! Túm lấy vạt cung nữ, ném sang một bên: “Tiện tì chết tiệt, dám dè ở trên người mẫu phi của ta, xem ta có giết các ngươi không.”

Chỉ là nàng đã quên, nàng cũng dè ở trên người mẫu phi nàng, kẹp giữa nàng là vạt cung nữ mà thôi.

“Ồi” tiếng ôi liên tiếp truyền ra, chỉ thấy vạt cung nữ liên tiếp bị Thương Lan Mộng kéo ra ngoài, ngã mạnh trên mặt đất, các cung nữ đều đau đớn kêu rên.

Lúc này mới nhìn thấy Vân phi nằm ngã, bộ dáng chật vật đến cực điểm, còn hơn một tên ăn mày, căn bản đã không còn là bộ dáng của một phi tử.

Ánh mắt Phụng Thiên Mị lạnh lẽo nhìn hai mẹ con này, trong lòng một sự thù hận kéo tới, đừng nói nàng quá mức xúc động, quá mức thù dai, quá mức không bình tâm cùng không bình tĩnh. Nàng chỉ là người, hơn nữa là một người trong lòng có rất nhiều thù hận, lại là người thù dai, nàng có bình tĩnh như nào cũng không thể bất động như núi Thái Sơn, huống chi là đối mặt với hai kẻ thù này của Phụng Thiên Mị!

Tuy rằng Vân phi chưa từng ức hiếp nàng, nhưng không có nghĩa là cảnh ngộ nàng gặp phải không có một chút quan hệ với bà ta, bởi vì bà ta là mẫu phi của Thương Lan Hiến và Thương Lan Mộng, là con trai của bà ta đã giết chết Phụng Thiên Mị.

Cho dù linh hồn của Phụng Thiên Mị là Hóa xà, nhưng thân thể lại là của Phụng Thiên Mị, cho nên thù hận của Phụng Thiên Mị, cũng là thù hận của Hóa xà.

“Mẫu phi, người không sao chứ?” Thương Lan Mộng vội vàng nâng Vân phi dậy, Vân phi đã bị dè ngã đến choáng váng hồ đồ, còn chưa bình ổn lại hơi thở và thần trí.

Bởi vì Thương Lan Mộng chân còn tê dại, cho nên căn bản là không cách nào ổn định cả người Vân phi, nàng nhìn mấy cung nữ còn ở trên mặt đất nói: “Mấy đứa tiện tì các ngươi, còn không mau đứng lên, đỡ lấy mẫu phi ta.”

“Dạ dạ dạ dạ” Nghe thấy Thương Lan Mộng gầm thét, bốn cung nữ không quan tâm đến đau đớn rồi rồi trên người, lăn người đứng dậy, vội vàng đỡ lấy Vân phi, rất sợ nếu như chậm một bước, thì đầu mình sẽ chuyển nhà.

Bốn cung nữ đỡ Vân Phi tử trong tay Thương Lan Mộng lui về phía sau, Thương Lan Mộng lập tức nhìn Phụng Thiên Mị, trong mắt tràn ngập sát khí, nghiêng răng nghiêng lợi tức giận nói: “Phụng Thiên Mị, ta muốn giết ngươi.”

Dứt lời, liền xông tới chỗ Phụng Thiên Mị, chỉ là chân tê dại khiến cho nàng đi tới có chút chậm.

Phụng Thiên Mị thấy thế, cũng không nhúc nhích, chỉ đứng im, nhưng khóe miệng lại tà mị nhẹ nhàng nhếch lên, trong mắt thoáng hiện lên vẻ khát máu. Người đối với nàng sinh ra sát khí, bình thường đều sống không lâu, ánh mắt của Thương Lan Mộng đã sinh ra sát khí đối với nàng hai lần, có điều muốn giết nàng, ả ta còn quá non nớt.

Mắt thấy này Thương Lan Mộng sắp đi đến trước mặt Phụng Thiên Mị, Hồng Kiều gạt mình, nhưng ngay khi Thương Lan Mộng vừa dơ tay lên thì...

“Các ngươi đang làm gì vậy?” Đột nhiên, một giọng nam mười phần trung khí, uy nghiêm khí phách rống giận vang lên, mọi người đều bị dọa cho giật mình, trong lúc nhất thời ngăn cản cả người.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Chương 128

Minhnguyetgiatrang.wordpress.com

Chương 128: Muốn giết nàng

Edit: Lạc Thiên Vỹ **** Beta: ๖๐๐Jmiu๑

Đương nhiên, ngoại trừ Phượng Thiên Mị.

Bởi vì nàng đã nhìn thấy người đến, cho nên khi nhìn Thương Lan Mộng lao tới chỗ nàng, ý đồ muốn gây bất lợi cho nàng, nàng mới thờ ơ. Dù sao bây giờ nàng cũng không thể giết Thương Lan Mộng, đã có người đến giúp nàng dạy dỗ ả ta, làm sao mà nàng không vui vẻ được chứ!

Thân thể Thương Lan Mộng đã sớm khựng lại tại tại chỗ, sắc mặt vốn đang trắng trắng sát khí đã biến thành kinh hoàng.

Minhnguyetgiatrang.wordpress.com

Mọi người đồng loạt nhìn về phía giọng nói vang lên, chỉ thấy phía trước là một đám người bước nhanh đi tới, dễ thấy nhất chính là một nam nhân mặc long bào màu vàng óng đi ở phía trước, gần năm mươi tuổi, mà người này chính là Hoàng đế nước Thiên Vận, Thương Lan Kinh Thiên.

Lúc này sắc mặt Thương Lan Kinh Thiên giận dữ, vốn là bởi vì khí chất uy nghiêm khí phách, hơn nữa tức giận đầy người, làm cho mọi người không nhìn được hoảng sợ ngăn ra.

Bên trái Thương Lan Kinh Thiên đó là Liên công công cùng Phượng Thanh Tường mặc quan bào sắc mặt khó coi, còn bên phải chính là Thương Lan Hiên với vẻ mặt tức giận ngập trời, cùng vài tên thái giám đi theo phía sau.

Phượng Thiên Mị nhìn người đến, cũng không có nét mặt dư thừa, giống như đến chỉ là một đám người không liên quan gì mà thôi.

Minhnguyetgiatrang.wordpress.com

Minhnguyetgiatrang.wordpress.com

Khi ánh mắt mọi người nhìn tới Vân phi trước mặt cùng cung nữ bên cạnh, nhất thời kinh hãi, lúc này Vân phi đầu tóc rối bù, y phục hỗn độn, chật vật không chịu nổi, trên mặt còn có dấu bàn tay sưng đỏ rõ ràng, mọi người thiếu chút nữa biến sắc, nếu không phải là người hết sức quen thuộc, sợ rằng sẽ không nhận ra được.

“Đây là có chuyện gì?” Thương Lan Kinh Thiên giận dữ hét, nhất thời khiến mọi người bị dọa sợ cho sưng sờ tỉnh lại.

“Tham kiến Hoàng Thượng” Đám cung nữ thái giám vội vàng quỳ xuống hành lễ.

Nhưng mà, bởi vì bốn cung nữ đỡ lấy Vân phi quỳ xuống hành lễ mà buông

Vân phi ra, lập tức Vân phi mất trọng tâm: “Á!” một tiếng, rồi té ngã xuống đất.

Ngoại trừ Phượng Thiên Mị, mọi người đều hoảng sợ, lúc này, chỉ thấy Thương Lan Hiên lắc mình một cái, giống như một trận gió thổi xẹt qua, trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, tiếp được Vân phi.

“Mẫu phi, là ai làm?” Nhìn toàn thân Vân phi chật vật, cơn giận của Thương Lan Hiên lại vọt lên, tức giận hỏi.

Minhnguyetgiatrang.wordpress.com

Tuy là hỏi Vân phi, nhưng ánh mắt đã phần nộ nhìn về phía Phượng Thiên Mị, không cần hoài nghi, Thương Lan Hiên nhận định là do Phượng Thiên Mị gây nên, bởi vì nơi này trừ bỏ Phượng Thiên Mị, không ai dám đối xử với mẫu phi như thế.

Nghe xong câu hỏi của Thương Lan Hiên, Vân phi mới phản ứng lại được, nhất thời ủy khuất nhìn Thương Lan Kinh Thiên, thở hổn hển nức nở nói: “Hoàng, Hoàng thượng, Phượng, Phượng..” Vân Phi nói đến đây, oán độc

Minhnguyetgiatrang.wordpress.com

Minhnguyetgiatrang.wordpress.com

trừng mắt nhìn Phượng Thiên Mị, nhưng do vừa bị ngã toàn thân đau nhức, áp a ấp úng nói không ra lời.

Nhưng mà Thương Lan Mộng cũng nhất thời phản ứng lại, cảm giác được tề đại trên đầu đã tốt hơn nhiều, vội mang chạy đến bên Thương Lan Hiên, chỉ Phượng Thiên Mị phần nộ nói: “Hoàng huynh, là Phượng Thiên Mị, tiện nhân này, nàng không chỉ đánh muội, còn đánh mẫu phi, còn, còn làm chúng ta đều ngã ở trên mặt đất.”

Lời này vừa nói ra, mọi người mới nhìn rõ trên mặt Thương Lan Mộng cũng có một vết bàn tay hồng hồng, hơn nữa vừa nhìn đã biết là cùng một người, không, là cùng một bàn tay gây nên. Vì thế, ánh mắt của mọi người đồng loạt dừng ở trên người Phượng Thiên Mị, chẳng qua là vừa nhìn rõ dung mạo của Phượng Thiên Mị, Thương Lan Kinh Thiên đã bị kinh ngạc.

Này, đây chẳng lẽ chính là Phượng Thiên Mị ngu ngốc từng cả ngày chạy đuổi theo Hiên Nhi, dung nhan xấu xí kia sao? Thật sự khiến cho người ta khó mà tin được.

Mặc dù thành tích vĩ đại của Phượng Thiên Mị ở trên hội hoa đăng ông đã nghe nói qua, nhưng khi tận mắt nhìn thấy, lại càng khiếp sợ hơn.

Một nữ tử kinh diễm như thế, lúc trước lại là một nữ tử ngu ngốc, có điều Phượng Thiên Mị bấy năm trước, quả thật là tiểu tài nữ tài hoa xuất chúng có dung mạo xinh đẹp.

Minhnguyetgiatrang.wordpress.com

Chỉ là, sau khi Quỳnh Hoa biểu muội mất, Mị Nhi lại trở nên ngu ngốc.

Về phần xấu xí, ha ha! Một nữ tử dung nhan thanh tú làm sao có khả năng sau khi trở nên ngu ngốc lại biến thành xấu chứ! Lúc trước người đời bởi vì

nàng ngu ngốc, nên không để ý đến nàng.

Minhnguyetgiatrang.wordpress.com

Minhnguyetgiatrang.wordpress.com

Đúng vậy! Một người ngốc giống như đứa trẻ, thì làm sao chú trọng bề ngoài và cách ăn mặc như người bình thường chứ.

Phượng Thiên Mị bây giờ, không chỉ tuyệt sắc khuynh thành, nàng chỉ tùy ý đứng như vậy, cũng có thể cảm giác được kiều ngạo cùng hơi thở cao quý phát ra từ trong xương của nàng, giống như nàng càng thích hợp với thân phận cao cao tại thượng vậy.

Lúc này tâm tình của Thương Lan Kinh Thiên đối với Phượng Thiên Mị là cực kì phức tạp, có tức giận, cũng có áy náy.

Tức giận là vì nàng hại đứa nhỏ của Hiên, tuy nói Tô Nhị Tịch chỉ là Trắc phi, mặc kệ đứa nhỏ là nam hay là nữ, cũng không thể vào gia phả Hoàng tộc, nhưng mà, đó dù sao cũng là tôn tử đầu tiên của ông! Vậy mà cứ như vậy đã không còn, làm hại ông còn hưng phấn rất lâu!

Nhưng càng nhiều hơn là áy náy, dù sao ông cũng thẹn với Mị Nhi, ông không biết mấy năm nay mỗi ngày của Mị Nhi trôi qua như thế nào, nhưng ông lại biết, nàng sống không tốt, ông cảm thấy thẹn với biểu muội!

Haiz! Buồn cười chính là, ngay cả chính con mình ông cũng không bảo vệ được, mặc cho nó cả ngày giả ngây giả dại.

Nghĩ đến đây, đột nhiên Thương Lan Kinh Thiên nổi lên tình thương của cha, giống như một phụ thân bình thường, đây là tình cảm ông chưa từng có đối với bất kỳ một nữ nhi nào. Cho dù là Mộng Nhi mà ông sùng ái nhất, ông cũng chưa từng có loại nhận thức phát ra từ trong tâm này.

Người đời đều nói, vô tình nhất là nhà Đế vương, quả thật không sai, sinh ra ở Hoàng gia, thân tình chính là thật ít ỏi. Người cùng người thân cận không nhất định là thật lòng quan hệ với người, có lẽ là, lợi dụng.

Năm đó ông rõ ràng biết Tâm Nhi [Hoàng hậu trước] là bị hãm hại, lại bất lực, không thể ra sức, bây giờ, cũng vì yên ổn trong triều, ông không dám

Minhnguyetgiatrang.wordpress.com

Minhnguyetgiatrang.wordpress.com

hành động thiếu suy nghĩ. Vì bảo vệ Mạch Nhi, chỉ có thể để cho nó giả ngây giả dại, mới có thể bình an sống sót.

Chỉ là, ông không biết, Thương Lan Mạch trúng cổ độc, sống lâu nhất chỉ có hai năm. Dưới sự yêu cầu mãnh liệt của Thương Lan Mạch, cho nên không có ai nói cho ông biết.

Minhnguyetgiatrang.wordpress.com

Chỉ khi Thương Lan Kinh Thiên nhớ tới Mạch Nhi, mới khiến cho ông dẽ

Sau khi thương Lan Kinh Thiên như cô nàng này, mọi người cho ông đi xuống lớp nguy trang tình cảm, vì không để ai phát hiện, số lần bọn họ gặp mặt chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, cũng không biết dạo này Mạch Nhi thế nào.

Nghĩ đến Mạch Nhi, làm cho ông nhớ tới lời đồn về Mị Nhi, nếu đúng theo như lời đồn đại, như vậy có phải là nó...hay không, có điều xem ra, Mị Nhi cũng không biết Mạch Nhi giả ngốc.

Nhưng mà cơ thể Phụng Thanh Tường run rẩy mạnh mẽ, bị dọa đến nổi chân mềm nhũn.

Cái gì? Mị Nhi lại dám đánh công chúa và Vân phi, còn đẩy ngã hai người đó.

Minhnguyetgiatrang.wordpress.com

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 129: Đưa Vào Chỗ Chết

Edit: Lạc Thiên vũ **** Beta: Jmiu

Này, đây chính là tử tội, sợ rằng Phụng gia cũng sẽ bị liên lụy! Nhưng mà bây giờ quan trọng nhất là Mị Nhi sẽ phải chết, sao ông có thể nhẫn tâm như vậy được! Ông nợ Mị Nhi quá nhiều.

Suy nghĩ, Phụng Thanh Tường vội vàng quỳ rạp xuống đất, cần xin nói: “Hoàng thượng thứ tội, là vì thần giáo dục nữ nhi không đúng cách, phải phạt, thì phạt vì thần đi! Xin Hoàng thượng thi tiểu nữ.”

Sau khi nghe xong lời nói của Phụng Thanh Tường, Phụng Thiên Mị sững sốt, chân mày nhẹ nhàng nhíu lại, có chút không rõ, ông ấy, dĩ nhiên vì nàng cầu xin tha thứ.

Có lẽ, bởi vì hiện tại nàng thay đổi, hay ông ấy có những mục đích khác? Nghĩ vậy, nàng đưa mắt nhìn Phụng Thanh Tường tìm tòi nghiên cứu, dường như muốn dựa vào vẻ mặt của ông ta nhìn ra cái gì đó.

Nhưng mà, khiến cho nàng thất vọng rồi, nét mặt kia trừ bỏ chân thành cầu xin tha thứ, còn mang theo một chút áy náy ra, thì không nhìn ra mục đích nào khác.

Không phải Phụng Thiên Mị không tin, mà là trong lúc nhất thời không thể thừa nhận, dù sao bấy năm qua, Phụng Thanh Tường cũng chưa từng để mắt nhìn qua Phụng Thiên Mị, cũng chưa từng quan tâm nàng sống tốt hay không, càng đừng nói là quan tâm đến sống chết của nàng.

Nhưng mà bây giờ ông lại vì nàng cầu xin, còn không tiếc lấy chính mình ra đổi, điều này không khỏi làm cho người ta hoài nghi.

Lời Phụng Thanh Tường vừa thốt ra, cắt đứt suy nghĩ của Thương Lan Kinh Thiên, Thương Lan Kinh Thiên cũng lập tức phản ứng lại, nhìn Phụng Thanh Tường quỳ trên mặt đất, giọng nói ảm áp nhưng vẫn không mất uy nghiêm: “Phụng ái khanh đứng lên đi! Trẫm tự có định đoạt.”

“Hoàng thượng, vì thần ” Phụng Thanh Tường không nhận được đáp

ứng của Thương Lan Kinh Thiên, không cam lòng.

Ông đã thiếu Mị Nhi nhiều lắm, nếu như lần này vẫn để cho Mị Nhi gặp chuyện không may, vậy ông càng thêm có lỗi với Hoa Nhi, nhất định Hoa Nhi sẽ không tha thứ cho ông.

Phụng Thanh Tường tiếp tục cầu xin tha thứ, nhưng lời nói còn chưa nói xong, đã bị chặt đứt.

“Phụ hoàng, người không thể tha Phụng Thiên Mị này! Người không phải hiểu rõ Mộng Nhi nhất sao? Đây là Phụng Thiên Mị đánh Mộng Nhi, còn đánh mẫu phi, người cần phải làm chủ cho mẫu tử con! Người hãy giết nàng, báo thù cho con và mẫu phi!” Bởi vì Thương Lan Mộng quá mức phẫn nộ, đã mất đi lý trí, một lòng thầm muốn Phụng Thiên Mị phải chết, nên không để ý trường hợp, chẳng phân biệt được giọng điệu tức giận nói.

Mặc dù ả ta đánh mình và mẫu phi tội là đáng chết, nhưng mà dung nhan tuyệt sắc kia của ả, càng đáng chết hơn.

Quả nhiên, sắc mặt Thương Lan Kinh Thiên đã trầm xuống, trong mắt dần dần sinh ra tức giận. Phụng Thanh Tường thấy thế, trong lòng có chút “hồi hộp”, chẳng lẽ, Hoàng thượng thật sự muốn giết Mị Nhi sao?

“Tiểu thư” Hồng Kiều cũng hoảng SỢT, tim sắp nhảy vọt lên cổ họng, nhìn Phụng Thiên Mị lo lắng gọi.

“Con” Thấy Phụng Thiên Mị như thế, Phụng Thanh Tường nhất thời nổi đóa, trong lúc nhất thời nói không ra lời, trong lòng vô cùng thấp thòm. “Không ngại” Giọng nói của Thương Lan Kinh Thiên thản nhiên vang lên, tuy rằng bị coi thường, trong lòng rất là không vui, đây dù sao cũng là đại bất kính cùng khiêu khích đối với vua một nước.

Thế nhưng, ông lại bị khí phách to gan của nàng làm cho rung động, ngược lại cảm thấy rất thương thức, nể từ như thế, về sau nhất định sẽ thành vật báu! Thấy Thương Lan Kinh Thiên không có trách tội, Thương Lan Mộng không cam lòng cắn môi, ánh mắt càng phát ra oán độc, đang muốn nói cái gì nữa, lại bị Thương Lan Hiền lôi kéo, trong mắt lộ ra cảnh cáo.

Nhưng hiện tại Thương Lan Mộng đã phần hận Phụng Thiên Mị đến cực điểm, làm sao có khả năng để ý tới cảnh cáo của Thương Lan Hiền.

Thương Lan Mộng giật tay ra khỏi tay Thương Lan Hiền, đi đến chỗ Thương Lan Kinh Thiên.

“Mộng Nhi” Thương Lan Hiền giật mình, gọi nàng lại ý đồ ngăn cản nàng lại làm việc ngu ngốc, nhưng bản thân mình đang phải đỡ mẫu phi, kéo không được nàng. Hơn nữa có phụ hoàng ở đây, hẳn không thể quá mức nhiều chuyện, thật sự là lòng nóng như lửa đốt!

Tuy rằng tiểu thư không sợ trời không sợ đất, nhưng mà không sợ cũng phải có giới hạn! Mặc dù nàng tin tưởng tiểu thư có thể ứng phó, nhưng mà tin tưởng không có nghĩa là thật sự sẽ không xảy ra chuyện! Người trước mắt là vua của một nước đấy!

Phụng Thiên Mị coi thường sự kinh hoàng của Hồng Kiều, chỉ thản nhiên nhìn bọn họ, nàng thật muốn nhìn, bọn họ có thể làm gì nàng?

Khi Thương Lan Mộng thấy sắc mặt của Thương Lan Kinh Thiên đã trầm xuống, thì biết phụ hoàng đã tức giận, trong lòng hiện lên vẻ đắc ý, nếu như nàng tiếp tục nói thêm, thì nhất định phụ hoàng sẽ giết Phụng Thiên Mị.

Mà Thương Lan Hiền cũng là thâm kêu không tét, lời Mộng Nhi nói sợ là đã xúc phạm đến uy nghiêm của phụ hoàng, lời Mộng Nhi nói không sai, nhưng giọng điệu của Mộng nhi, rõ ràng mang theo ý tứ ra lệnh!

Thương Lan Hiền muốn quát Thương Lan Mộng, không để nàng ta tiếp tục nổi tiếp, đến lúc đó thật sự làm cho phụ hoàng tức giận. Nhưng mà, lời còn chưa ra khỏi miệng, giọng nói của Thương Lan Mộng lại giành trước vang lên.

“Phụng Thiên Mị to gan, nhìn thấy Hoàng thượng thế nhưng không quỳ xuống hành lễ, không coi ai ra gì như thế, phải bị tội gì.” Thương Lan Mộng càng mượn oai hùm quát lớn nói.

LỜI của Thương Lan Mộng vừa nói ra, mọi người mới phản ứng lại được, Phụng Thiên Mị cũng không có hành lễ với Hoàng thượng.

Quả nhiên, ánh mắt Thương Lan Kinh Thiên lạnh lùng đánh giá Phụng Thiên Mị, mày có chút không vui hơi nhíu lại, khí thế không giận mà uy cũng bộc lộ ra ngoài, ngay cả người bên cạnh đều cảm thấy kinh hoàng, nhưng, Phụng Thiên Mị lại không có động tĩnh.

Phụng Thiên Mị vẫn đứng như cũ, coi như đây là chuyện không liên quan đến mình, không ngại ánh mắt mọi người nhìn nàng, vẻ mặt bình thản, lẳng lặng nhìn tất cả mọi việc, giằng như chỉ là một người qua đường. Giáp bình thường đang xem diễn.

Mặc dù trong lòng Thương Lan Kinh Thiên có chút không vui, thế nhưng, trong lòng lại khiếp SỢT không gì sánh nổi, ông không hề nghĩ tới Phụng Thiên Mị thế mà không hề sợ hãi chút nào.

Tất cả mọi người liên quan đều kinh hãi rồi, không thể ngờ được Phụng Thiên Mị trước mặt vua của một nước lại không hề sợ hãi chút nào, hơn nữa còn là ở dưới tình huống là người mang trọng tội, cho dù thân là con trai con gái của Vương gia, công chúa con Hoàng Thượng, cũng sẽ sợ hãi.

Như vậy nên bội phục định lực hơn người của nàng, gặp chuyện gặp biến không sợ hãi! Hay là nói nàng to gan, không biết trời cao đất rộng đây! Mặc

kệ là loại nào, thì cũng cần nhiều quyết đoán! Ngay cả Hoàng đế cao cao tại thượng như ông, sợ rằng cũng không làm được!

Nhưng mà, ngoài khiếp sợ ra, Phượng Thanh Tường và Hồng Kiều còn vô cùng kinh hoàng và lo lắng.

Đặc biệt là Phượng Thanh Tường, nhìn tư thái Phượng Thiên Mị như thế, sự tới mức vội vàng cầu xin với Thương Lan Kinh Thiên: “Hoàng thượng thứ tội, Mị Nhi đúng lúc si ngốc, không hiểu quy củ trong cung.” Nổi xong, lập tức dời mắt nhìn về phía Phượng Thiên Mị quăng ra ánh mắt cảnh cáo, quát: “Mị Nhi, còn không mau quỳ xuống, thỉnh tội với Hoàng thượng.” Phượng Thiên Mị không để ý đến, chỉ là lạnh lùng một tiếng cười khế, ánh mắt ngạo mạn tùy ý nhìn quanh.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Chương 130

Chương 130: Mạch Vương đến

Edit: Lạc Thiên Vỹ **** Beta: ๖๐๐Jm1u๑

“Phụ hoàng, nàng ta không chỉ đánh con và mẫu phi, vào đêm đại hôn, nàng còn hại chết con của hoàng tẩu, tôn tử đầu tiên của người! Người cũng không thể cứ như vậy buông tha nàng ta!”

Thương Lan Mộng biết Thương Lan Kinh Thiên luôn luôn bối vì tôn tử đầu tiên của chính mình bị hại chết, mà canh cánh trong lòng, nên mới ra đòn sát thủ này, nàng không tin không trị tội được Phượng Thiên Mị.

Minhnguyetgiatrang.wordpress.com

Tuy rằng mẫu phi không cho nàng nói, nhưng để đưa Phượng Thiên Mị vào chỗ chết, nàng không băn khoăn được nhiều như vậy, dù sao nói ra cũng sẽ không có chuyện gì.

Quả nhiên, lời này vừa nói ra, sắc mặt Thương Lan Kinh Thiên trầm xuống, trong mắt cũng đã lộ ra tức giận nồng đậm như sắp bùng nổ.

Thương Lan Mộng cho rằng mục đích của chính mình đã đạt được, đắc ý giương khoe miệng lên, nhưng mà, Thương Lan Hiên và Vân Phi vốn vẫn còn đang không còn sức lực đột nhiên kinh hãi, Mộng Nhi lại dám nói chuyện này ra.

Thương Lan Hiên đang lo lắng Thương Lan Mộng bị xử phạt, đồng thời càng lo lắng cho âm mưu của mình bại lộ, tuy rằng Phượng Thiên Mị hại chết hần con không sai [đương nhiên, đây chỉ là hần cho rằng như vậy], nhưng mà, nếu Phượng Thiên Mị nói ra, ngày ấy là hần giết nàng lại thêm

Minhnguyetgiatrang.wordpress.com

Minhnguyetgiatrang.wordpress.com

hủy thì diệt tích mà nói, cho dù phụ hoàng tạm thời không tin, cũng sẽ hoài nghi.

Chỉ cần vừa tra, nếu người trong Hiên vương phủ không chịu được tra khảo vấn, nói ra, cho dù hần không bị xử trí, cũng sắp xong rồi, ngôi vị hoàng đế

sẽ chỉ còn là thoáng qua với hắn.

Không, không thể làm cho chuyện như vậy phát sinh, hắn nhất định phải nghĩ cách xử lý, không thể để cho Phượng Thiên Mị nói ra.

Vân Phi bối vì lời nói của Thương Lan Mộng sợ tới mức đi đứng mềm nhũn, Hoàng thượng đã nói qua không thể nói ra ngoài, bà lại vô tình nói cho Mộng Nhi biết, nhưng cũng đã cảnh cáo nó là không thể nói ra ngoài.

Minhnguyetgiatrang.wordpress.com

Vậy mà, Mộng Nhi lại cứ như vậy nói ra.

Tuy rằng bà cũng thực không cam lòng, tôn tử của chính mình cứ như vậy không còn, nhưng mà Hoàng thượng cảnh cáo, lại không thể dễ dàng phản kháng, lần này Mộng Nhi gây ra họa lớn rồi.

“Mộng Nhi” Giọng nói yếu ớt, mang theo ngữ điệu trách cứ của Vân Phi vang lên, nhưng lời đã nói ra, bà có nói cái gì nữa cũng là tốn công vô ích.

Phượng Thanh Tường kinh hãi, chỉ cảm thấy hai chân quỳ trên mặt đất mềm nhũn, suýt nữa té liệt ngã xuống, ánh mắt đột nhiên nhìn về phía Phượng Thiên Mị, ngoài chất vấn cùng tức giận, càng nhiều hơn là khủng hoảng.

Cái gì? Mị Nhi ở đêm đại hôn hại chết đứa con chưa ra đời của Tô trác phi, này, việc này tại sao ông lại không biết?

Tuy rằng Tô trác phi chỉ là trác phi, đứa nhỏ không phải là do chính phi sinh ra, không thể nhập vào gia phả từ đường hoàng gia, nhưng, đây dù sao cũng là tôn tử đầu tiên của Hoàng Thượng!

Minhnguyetgiatrang.wordpress.com

Minhnguyetgiatrang.wordpress.com

Nhưng mà, tại sao ông không biết chuyện này vậy! Ông không chỉ không biết, ngay cả trong cung ngoài cung, đều không có nghe ai nói qua, chẳng lẽ là Hoàng thượng cố ý đem việc này áp chế xuống. Nghĩ tới khả năng như vậy, nhất thời trong lòng Phượng Thanh Tường có một cơn ngũ vị tạp trần, xem ra, Hoàng thượng vẫn là không muốn làm cho Phượng gia bọn họ càng khó khăn, còn nhớ chất nữ Mị Nhi này.

Mị Nhi hại tôn tử của Hoàng Thượng, theo lý thuyết đó là tội chết, nhưng mà lúc này Hoàng Thượng lại dè ép xuống, nhất định cũng biết lúc ấy Mị Nhi còn sống. Chính là, tại sao lại không cho ông biết?

Minhnguyetgiatrang.wordpress.com

Tuy rằng đám cung nữ thái giám cũng vô cùng kinh ngạc, nhưng ngại rằng chính mình chỉ là hạ nhân, cũng không dám có hành động dư thừa.

Còn Phượng Thiên Mị vẫn bất động như trước, bộ dáng chuyện không liên quan mình, biến thành Phượng Thanh Tường và Hồng Kiều nóng lòng như lửa đốt.

“Phụ hoàng, người xem……” Thương Lan Mộng vừa thấy Phượng Thiên Mị như vậy, tức giận đến phát điên, muốn nói cái gì, lại bị đánh gãy.

“Câm miệng!” Thương Lan Kinh Thiên rống giận một tiếng, khiến cho mọi người hoảng sợ.

Tuy rằng Thương Lan Mộng bị hoảng sợ, nhưng nhìn Thương Lan Kinh Thiên đã nổi giận, thì cho rằng Thương Lan Kinh Thiên sẽ xử trí Phượng

Thiên Mị, khóe miệng gợn lên một độ cong đắc ý.

“Ha ha!” Đột nhiên, một tiếng cười lạnh ý vị sâu xa vang lên, mọi người đều nghi hoặc nhìn về phía Phụng Thiên Mị, cảm thấy có chút không hiểu rõ. Không sai, tiếng cười kia là truyền đến từ Phụng Thiên Mị.

Minhnguyetgiatrang.wordpress.com

Minhnguyetgiatrang.wordpress.com

Diễn cũng xem đủ, là lúc nên nàng ra sân rồi, nếu không có nhân vật chính diễn, thật là rất mất mặt!

“Hừ! Chết đến trước mắt còn dám cười, quả thực là không biết điều.” Thương Lan Mộng hừ lạnh nói, ánh mắt nhìn xem Phụng Thiên Mị giống như nhìn người chết, tràn đầy khinh thường.

“Không cười, chẳng lẽ khóc sao?” Phụng Thiên Mị cũng không giận, giọng nói châm chọc hỏi ngược lại.

“Ngươi” Thương Lan Mộng chán nản, tức giận trừng mắt Phụng Thiên Mị.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ, tỷ ở đâu?” Đột nhiên, một giọng nam ngây thơ từ xa xa truyền đến, mọi người đều sững sờ, sắc mặt thay đổi màu sắc bất đồng. Không cần nhìn, cũng đã đoán được người đến là ai, đám ở hoàng cung ồn ào, cất giọng ngây thơ, không phải Ngọc Vương - Thương Lan Mạch thì còn là ai nữa.

Minhnguyetgiatrang.wordpress.com

Phụng Thiên Mị nhíu mày lại, làm sao hắn lại đến đây, vì cái gì nàng ở chỗ nào, mỗi lần hắn đều xuất hiện! Có điều nhớ lại, cũng không cảm thấy sao hết? Một ngọc tử khẳng định sẽ chạy loạn khắp nơi, hơn nữa hắn còn nói rằng muốn kết hôn với nàng, theo dõi nàng cũng không phải không có khả năng!

Hướng chi, nơi này là Hoàng cung, cũng nhà của hắn, hắn đến đây cũng không có gì lạ.

Thương Lan Kinh Thiên cũng không thể tin tưởng lớn ánh mắt, trong lòng có chút kích động, sắc mặt cũng hiếm khi xuất hiện một chút tình cảm. Tuy rằng đã lâu ông không nhìn thấy Thương Lan Mạch, nhưng lại có thể gặp hắn trước tiên.

Minhnguyetgiatrang.wordpress.com

Minhnguyetgiatrang.wordpress.com

Sắp mười năm, tuy rằng cơ hội bọn họ gặp mặt rất ít, nhưng nó cũng đã khắc vào trong lòng ông.

Nhưng sao nó lại đến đây? Chẳng lẽ là nhớ ông nên đến đây, nghĩ vậy, áy náy trong lòng Thương Lan Kinh Thiên càng đậm.

Không đúng, vừa rồi khi tới đây nó gọi tỷ tỷ, nghe nói Mạch Nhi vẫn gọi Phụng Thiên Mị là tỷ tỷ, chẳng lẽ là tìm nàng? Nghĩ vậy, Thương Lan Kinh Thiên nhìn về phía Phụng Thiên Mị, trong lòng suy nghĩ không ít.

I men nhìn về phía rương I men Mị, trong lòng suy nghĩ phức tạp.

Tiếp thu ánh mắt phức tạp của Thương Lan Kinh Thiên, Phượng Thiên Mị theo bản năng nhìn ông bắt đầu nhún nhún vai, mày liễu khẽ chau, bộ dáng rất là đáng yêu, Thương Lan Kinh Thiên nhất thời bị bộ dáng đặc biệt này của Phượng Thiên Mị làm cho buồn cười, tức giận trong lòng cũng biến thành có thiện cảm với nàng.

Minhnguyetgiatrang.wordpress.com

Khi Vân Phi cùng Thương Lan Mộng nghe thấy giọng nói đó, trong mắt nhanh chóng hiện lên một chút ngoan độc cùng chán ghét, sao hắn lại đến đây? Mà Thương Lan Hiến cũng hiện lên một chút ghen tị.

Phượng Thanh Tường không rõ, cho nên cũng chỉ có thể nhìn về phía phương hướng giọng nói truyền đến.

“Vương gia, hãy là chúng ta trở về đi!” Đây là giọng nói của Liễu Trì, trong giọng nói tràn đầy bất đắc dĩ.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 131: Đẩy Thương Lan Mộng

Edit: Lạc Thiên Vỹ ***** Beta: ๑Jm1u๑

“Đúng vậy! Vương gia, không phải nói người nói người sợ Hoàng cung sao?” Tiếng nói của Liễu Phong vang lên, tràn đầy lo lắng.

“Không, ta không quay về, ta muốn tìm tỷ tỷ, tìm được tỷ tỷ rồi ta mới trở về.” giọng nói quật cường không cho phép phản kháng.

Dứt lời, đã thấy Thương Lan Mạch vận bộ y phục màu trắng như tiên giáng trần xuất hiện ở trước cửa lớn, Thương Lan Mạch vừa xuất hiện, làm cho mọi người kinh diễm, Phượng Thiên Mị cũng không khỏi ngẩn người, tại sao một ngốc tử lại có bộ dạng yêu nghiệt như vậy, thật sự là trời oán người giận!

Đột nhiên nhớ tới chuyện ngày hôm qua, Phượng Thiên Mị không khỏi cảm thấy không được tự nhiên, hai gò má không hiểu sao có chút nóng lên, trong lúc nhất thời không biết nên đối mặt với Thương Lan Mạch như thế nào.

Thương Lan Kinh Thiên hơi sững sờ, trong mắt thoáng hiện lên một chút kích động, nhưng lại nhanh chóng đổi thành sắc mặt lạnh nhạt.

Trong lòng ông lúc này thế nào, cũng chỉ có mình ông biết, rõ ràng ngay ở trước mắt, lại không thể thân cận, đây là mùi vị chưa chút cỡ nào!

Lúc Thương Lan Mạch vừa nhìn thấy Phượng Thiên Mị, sắc mặt tuy rằng không thay đổi, nhưng trong lòng cũng là một trận kinh hoàng, đương nhiên cũng là bởi vì chuyện hôm qua. Hắn vốn không biết đối mặt với nàng như thế nào, nhưng xét thấy hắn là ngốc tử, không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, cho nên mới giả vờ ngây ngốc, coi như chưa từng xảy ra.

“Tỷ tỷ, Mạch Mạch tới nhà tìm tỷ tỷ, bọn họ nói tỷ tiến cung, cho nên Mạch Mạch mới tới đây.” Thương Lan Mạch lộ ra nụ cười ngây thơ.

“Đệ đến tìm ta để làm gì?” Phượng Thiên Mị buồn bực trợn mắt, thật sự là không hiểu nổi ngốc tử này, lại tiến cung tìm nàng.

“Bởi vì Mạch Mạch sợ tỷ tỷ bị bắt nạt! Cho nên Mạch Mạch đến bảo vệ tỷ tỷ!” Thương Lan Mạch nhất thời giống như một tiểu đại nhân, nghiêm túc nói.

Ặc ……

Phượng Thiên Mị ngẩn ra, có chút dở khóc dở cười.

Cái gì? Sợ nàng ở trong cung bị bắt nạt, cho nên đến bảo vệ nàng.

Có làm hay không! Hắn chỉ là một ngốc tử mà thôi! Tay trái gà không chặt, bảo vệ nàng như thế nào được! Có điều, nghe có người nói muốn bảo vệ nàng, trong lòng nàng vẫn cảm thấy có một cỗ hương vị ngọt ngào.

Tuy rằng hắn chỉ là một ngốc tử, nhưng so với một người bình thường lại rất có tình có nghĩa.

Có điều lời này của Thương Lan Mạch quả thật không sai, sau khi hắn biết được Phụng Thiên Mị tiến cung, sợ hãi nàng sẽ bị ức hiếp, cho nên mới theo tới.

Hắn không biết phụ hoàng sẽ đối xử với nàng thế nào, nhưng hắn biết Thương Lan Mộng và Vân Phi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nàng.

Tuy rằng hắn biết, nàng cũng không đơn giản, nhưng dù sao cũng là một nữ tử tay trái gà không chặt! Đối phó với một hai người còn tạm được, nếu phải đối phó với nhiều người, sợ rằng sẽ xảy ra chuyện.

Quả nhiên, không ngoài dự đoán của hắn, Thương Lan Mộng cùng Vân Phi thật sự tìm tới Phụng Thiên Mị, có thể nói là cố ý chờ ở trong ngự hoa viên. Chỉ là thật không ngờ, Phụng Thiên Mị không chỉ không chịu thiệt, mà còn làm cho đối phương bị thua thiệt.

Đặc biệt là khi Thương Lan Hiền bị đánh trúng một chưởng kia, trong lòng hắn không hiểu sao cảm thấy thật vui sướng.

Mặc dù như thế, nhưng trong lòng hắn cũng có tức giận, cho nên hắn mới âm thầm làm mấy chuyện xấu kia, vì vậy mới có hai ba chuyện liên hoàn ‘ngoài ý muốn’ vừa rồi.

Nghe xong lời Thương Lan Mạch nói, Thương Lan Kinh Thiên cũng hiểu rõ, thì ra đứa nhỏ này sợ Phụng Thiên Mị bị tổn thương, cho nên mới không thể không tiến cung.

Thương Lan Kinh Thiên đột nhiên nhớ tới đồn đãi trong dân chúng, nói Mạch Vương muốn cưới Phụng Thiên Mị làm phi, hơn nữa, Phụng Thiên Mị còn đáp ứng. Càng nghiêm trọng là, hôm qua ở trước cửa phủ Thừa Tướng, hai người bọn họ ngã từ trên xe ngựa xuống, hai môi còn dán lên nhau.

Việc này tuy rằng chỉ là ngoài ý muốn, nhưng cũng có da thịt đụng chạm, chẳng lẽ, thật đúng là phải gả Phụng Thiên Mị cho Mạch Nhi sao, nhưng Mạch Nhi là một đứa ngốc! Phụng Thiên Mị sẽ ghét bỏ nó sao?

Đương nhiên, ông cũng không hoàn toàn cho rằng, Phụng Thiên Mị đáp ứng gả cho Mạch Nhi là vì thích nó, có lẽ bởi vì nó là ngọc tử, mà nàng cũng từng si ngốc, cho nên giữ bọn họ mới có chút cảm thông mà thôi, mà Mạch Nhi lại thích người ta.

Tuy rằng ông không thân cận với đứa con này, nhưng ông cũng rất rõ ràng tính cách của nó, đứa con này của ông chán ghét nữ tử, ông từng âm thầm bảo nó cưới vợ, sắc mặt của nó lập tức thay đổi, suýt chút nữa cùng ông trở mặt. Cho nên về sau, ông cũng chưa từng nhắc lại.

Thật ra ông cũng không biết tại sao? Từ sau khi mẫu hậu của Mạch Nhi mất không lâu, Mạch Nhi bỗng thay đổi, chỉ cần là nữ tử tiếp cận nó, mặc kệ là già hay trẻ. Nó đều rất nóng tính, còn ra tay với người ta.

Chỉ là ông không biết, sở dĩ Thương Lan Mạch chán ghét nữ nhân, là vì bản thân hắn bị nữ nhân kia [hoàng hậu hiện tại] hạ độc, lại thả côn trùng ghê tởm kia vào trong miệng hắn, cho nên hắn mới có bóng ma.

Mà côn trùng ghê tởm kia, chính là thực tâm cổ trùng ở trong cơ thể hắn, tra tấn hắn tám năm, hiện tại, hắn cũng chỉ còn sống thêm được hai năm nữa.

Không biết nếu Thương Lan Kinh Thiên biết chân tướng như vậy, sẽ có phản ứng gì, cũng sẽ đưa ra quyết định gì.

Thương Lan Mộng thấy người đến, ý vào sự sùng ái của Thương Lan Kinh Thiên, không hề cố kỵ lộ ra chán ghét, khinh thường hừ lạnh nói: “Hừ! Ngọc tử mà thôi, tự chiêu cổ mình còn không được, còn mơ mộng hảo huyền muốn bảo vệ người khác.”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt mọi người khẽ biến, nhưng mà, sắc mặt của Phụng Thiên Mị đã trầm xuống, trong mắt nhất thời sinh ra lạnh lẽo, Thương Lan Kinh Thiên không vui khẽ nhíu mày, chẳng qua là thấy không ai phát hiện ra, cho nên cũng không có quá nhiều hành động, nhưng trong lòng lại cực kỳ không vui.

“Mộng Nhi” Thương Lan Hiền cùng Vân Phi giật mình, đồng thời kêu lên, ý muốn ngăn cản, trong lòng tràn đầy tức giận, Mộng Nhi này sao lại không để cho người khác bớt lo như vậy!

“Ha!” Phụng Thiên Mị đột nhiên cười lạnh một tiếng, lại khiến mọi người không sao giải thích được, chẳng qua là khí lạnh phát ra rõ ràng trên người nàng, làm cho tất cả mọi người cảm thấy giật mình, dự cảm xấu cũng theo đó sinh ra.

Chính là, Thương Lan Mộng tài văn chương xuất chúng, lại không biết quan sát sắc mặt, tính cách ngang ngược, dễ dàng kích động cũng không biết nguy hiểm tiến đến, không phục cảm tức nhìn Phụng Thiên Mị, giận dữ nói: “Người vừa cười cái gì?”

Phụng Thiên Mị không nói lời nào, tà mị cong khóe miệng lên, cười như không cười, vô cùng quý dị, còn chưa đợi mọi người phản ứng, chỉ thấy thân hình nàng chợt lóe, vọt tới trước người Thương Lan Mộng, không hề dự báo trước, một tiếng “bốp” vang lên trong toàn bộ ngự hoa viên.

Mọi người thấy thế, giật mình trợn trừng mắt, cũng không phải cảm thấy không thể tin, bởi vì trước đó, Phụng Thiên Mị đã đánh Vân Phi cùng công chúa.

Chương 132: Cực Kỳ Ác Độc

Chỉ là cảm thấy Phụng Thiên Mị này cũng thật to gan, nhìn thấy Hoàng Thượng mà không quỳ xuống hành lễ, còn không nhìn, hiện tại, lại dám ở trước mặt Hoàng Thượng đánh công chúa.

Tuy rằng Thương Lan Kinh Thiên rất là thương thức khí phách của Phụng Thiên Mị, nhưng mà bây giờ, nàng dám ở trước mặt ông đánh nữ nhi của ông, bảo ông sao không tức giận. Thế nhưng, sau khi nghe được lời nói kế tiếp của Phụng Thiên Mị, tức giận nhất thời toàn bộ tiêu tan.

“Có phải ta chưa từng nói với ngươi, không được gọi hần là ngốc tử, lại càng không được gây bất lợi cho hần, nếu không có, vậy thì bây giờ ta nói cho ngươi biết, nếu như có lần sau, chờ, đợi, chính là máu.” Giọng nói của Phụng Thiên Mị đầy lạnh lùng cảnh cáo, đặc biệt là vài từ cuối cùng, mỗi câu mỗi chữ, vô cùng âm u lạnh lẽo, giống như tu la địa ngục đòi mạng.

Tất cả mọi người bị lời nói của Phụng Thiên Mị làm cho sợ ngây người, hành động hôm nay của Phụng Thiên Mị đã làm cho bọn họ khiếp sợ tột đỉnh, hình dáng cũng chỉ có thể là giật mình. Chỉ là, khi lạnh mới vừa rồi phát ra trên người Phụng Thiên Mị cùng ngữ khí nói chuyện kia, thế nhưng làm cho người ta không khỏi cảm thấy một trận rét lạnh, xuyên thấu thẳng vào trong xương.

“Ngươi, ngươi lại dám đánh bản công chúa lần nữa, còn uy hiếp bản công chúa.” Thương Lan Mộng sợ đến mắt choáng váng, Phụng Thiên Mị còn dám ở trước mặt phụ hoàng đánh nàng.

Vừa mới nói xong, Thương Lan Mộng đã bị một đôi tay đầy, cú đẩy thỉnh linh xảy ra khiến cho Thương Lan Mộng không hề phòng bị, cũng chẳng kịp phản ứng, bỗng “rầm” một tiếng, ngã thật mạnh ở trên mặt đất, một tiếng hét “a!” thảm thiết vang lên.

Mọi người thật không ngờ Thương Lan Mịch sẽ ra một chiêu như vậy, căn bản không kịp ngăn cản, chờ phản ứng lại, Thương Lan Mộng đã té ngã trên đất.

Thương Lan Mịch đẩy ngã Thương Lan Mộng xong, lập tức chắn trước người Phụng Thiên Mị, giống như sợ bị sỉ nhục và ức hiếp, ngốc nghếch tròn trĩnh mắt với Thương Lan Mộng, giọng nói non nớt tràn đầy phẫn nộ nói: “Nữ nhân xấu, không cho phép bắt nạt tỷ tỷ.”

Nữ nhân chết tiệt, lại dám bắt nạt Phụng Thiên Mị [Mai nhi tròn trắng mắt: Ta nói này, ngươi có nhìn thấy các nàng bắt nạt Phụng Thiên Mị sao? Hình như đều là các nàng bị thương mà! Mịch Mịch rống giận: Ngươi không thấy là các nàng muốn ức hiếp nàng ấy sao? Chỉ là không ức hiếp được mà thôi.

Mai nhi tròn đầy trêu tức: Vậy được rồi! Có điều ngươi khản trương như vậy, có phải thích nàng ấy hay không! Mịch Mịch chột dạ: Nói, nói vậy. Mai Nhi không nói gì: Vậy ngươi khản trương như vậy để làm gì! Mịch Mịch nghẹn lời:…… đúng vậy! Vì sao hần lại khản trương! Chẳng lẽ là hần thật sự thích nàng].

Khi, Thương Lan Mịch làm ra hành động đẩy Thương Lan Mộng, một màn kia khiến cho mọi người nhất thời chặc lưỡi, bao gồm cả Phụng Thiên Mị, nàng thật đúng là không nghĩ đến, Thương Lan Mịch lại dám đẩy Thương Lan Mộng.

Thương Lan Mịch, Thương Lan Mộng, nghĩ đến hai cái tên này đọc phát âm giống nhau, trong lòng Phụng Thiên Mị bỗng có chút khó chịu, đơn giản bởi vì Thương Lan Mộng là kẻ thù của nàng, Thương Lan Mịch là người nàng muốn bảo vệ.

Có điều, suy nghĩ trong lòng biến đổi mãnh liệt nhất vẫn là Thương Lan Kinh Thiên, ông trực tiếp là tròn tròn mắt, nhưng cũng hiểu rõ.

Cho dù ông cùng với đứa con này của mình không thân cận, nhưng ông cũng rất rõ ràng tính cách của nó, đứa con này của ông chán ghét nữ tử, ông từng âm thầm khiến nó cưới vợ, sắc mặt nó lập tức biến đổi, suýt nữa cùng ông trở mặt. Cho nên về sau, ông không dám nhắc lại.

Nhưng mà hiện tại, nó lại vì một Phụng Thiên Mị đẩy ngã Mộng Nhi, việc này thật khiến ông không thể tưởng tượng nổi, có điều, cũng chứng minh, nó đối với cô nương này không giống với người khác, có thể nói là thích.

Kỳ thật ông cũng không biết là tại sao? Không lâu sau khi mẫu hậu của Mịch Nhi mất, Mịch Nhi bỗng thay đổi, chỉ cần là nữ tử tiếp cận nó, bất kể là già hay trẻ. Nó đều nổi nóng, còn động tay động chân.

Chỉ là ông không biết, sở dĩ Thương Lan Mịch chán ghét nữ nhân, là vì bản thân hần bị nữ nhân kia [hoàng hậu hiện tại] hạ độc, còn thả sâu nhỏ ghê tởm vào trong miệng hần, cho nên mới có bóng ma.

Mà sâu nhỏ ghê tởm kia, chính là thực tâm cỏ trùng đã ở trong cơ thể hần, hành hạ hần tám năm, hiện tại, hần cũng chỉ còn sống được hai năm nữa mà thôi.

Không biết nếu như Thương Lan Kinh Thiên biết được chân tướng như vậy, sẽ có phản ứng gì, sẽ đưa ra quyết định gì.

Thương Lan Hiến thấy Thương Lan Mịch đẩy ngã muội muội của mình, nhất thời sắc mặt đen thui, ngực có một ngọn lửa giận thiêu đốt.

Vừa muốn giận dữ mắng chửi, nhưng lời vừa đến khóe miệng, đột nhiên nghĩ đến gì đó, đành không cam lòng nuốt xuống, cường chế ra vẻ trấn định.

Không, hán không thể xúc động như vậy, cho dù phụ hoàng không thích ngốc tử này, nhưng nếu hán bởi vậy mà trách cứ hoặc là đối với Thương Lan Mạch thế nào, cũng sẽ bị gán lên đầu tội danh lòng dạ hẹp hòi, tính toán chỉ li.

Bởi vì chuyện lúc trước của Phượng Thiên Mị, ấn tượng của hán ở trước mặt phụ hoàng đã không tốt rồi, nếu như hán lại gây ra chuyện gì, sợ rằng phụ hoàng sẽ đối với hán hoàn toàn thất vọng.

Cho nên, hán chỉ có thể nhìn Mộng Nhi chịu ủy khuất.

Thế nhưng Vân Phi, nhìn thấy nữ nhi của chính mình không chỉ bị Phượng Thiên Mị đánh, còn bị một ngốc tử đẩy ngã, quả thực là lòng quặn đau như đao cắt, lửa giận thiêu đốt. Cái gọi là đánh vào thân con, đau ở tim mẹ, cho nên, nhất thời Vân Phi mất đi lý trí, không biết Vân Phi lấy đâu ra sức lực, một tay đẩy Thương Lan Hiền ra.

Khi một người tức giận đến cực hạn, sẽ làm được một số chuyện mà bình thường không thể làm được, hiện tại Vân Phi chính là như thế.

Thương Lan Hiền căn bản không hề chuẩn bị, sau khi Vân Phi tránh khỏi mình sẽ phóng tới chỗ Thương Lan Mạch, giống như người đàn bà chanh chua, miệng còn ác độc mắng: “Người, người tên ngu si này, lại dám đẩy nữ nhi của ta, ta, ta muốn giết người!”

Vốn là bộ dáng chật vật không chịu nổi, hiện tại lại ác độc giống như người đàn bà chanh chua, hoàn toàn mất hết hình tượng, một màn này khiến cho sắc mặt của mọi người đại biến, đặc biệt là Thương Lan Kinh Thiên và Thương Lan Hiền.

Sắc mặt Thương Lan Kinh Thiên nhất thời trầm xuống bằng giá tựa như hàm băng ngàn năm, trong mắt lộ ra thất vọng đối với lửa giận của Vân Phi, trong lòng lại càng bị kích thích bởi lời nói của Vân Phi, giận không thể tả.

Tuy rằng ông vẫn luôn biết rằng, Vân Phi là một người có tâm tư sâu, không chỉ Vân Phi, mỗi một nữ nhân hậu cung đều là người cực kì có tâm tư. Sợ dĩ ông sùng các nàng như thế, cũng sùng ái những nữ tử kia. Chỉ là bởi vì muốn mượn việc này để áp chế cùng kiểm chế dã tâm của các nàng.

Chỉ là ông không thể tưởng tượng được, Vân Phi dám ở trước mặt ông, muốn giết con ông. Mặc dù ở trong mắt người ngoài, nó không được sùng ái, còn bị phi nhỡ, thế nhưng, cho dù là như vậy, trong thân thể nó vẫn chảy dòng máu của ông!

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133: Thay Mặt Nàng Nhận Tội

Edit: yuuki ***** Beta: ๑Jmieu๑

Không nói đến Thương Lan Mạch có phải là người nó thích hay không, cho dù nó chỉ là người ngoài, một cung nữ hay thái giám, hoặc là dân thường, hành động này của Vân Phi, đủ để khiến người ta phẫn hận, thật là cực kỳ độc ác.

“Mẫu phi.” Cùng lúc đó, Thương Lan Hiền nhất thời cực kỳ hoảng sợ, một tay kéo Vân Phi trở về, lại thấy ánh mắt tràn ngập lửa giận của phụ hoàng, sau lưng một trận mát lạnh.

Sắc mặt Phượng Thiên Mị tuy không nhìn ra phần nộ, nhưng nếu nhìn kỹ có thể thấy được trong mắt nàng lạnh đến cực điểm, hơn nữa còn nảy sinh sát ý. Không chờ mọi người phản ứng, Phượng Thiên Mị hừ lạnh một tiếng, lách mình một cái đến trước mặt Vân phi, một chưởng đánh vào ngực bà ta.

Thương Lan Hiền một lòng muốn chế trụ Vân phi mất đi lý trí, không cho bà ta làm ra chuyện gì, bởi vậy không hề phòng bị, khi bàn tay của Phượng Thiên Mị sắp tiếp cận, muốn kéo Vân phi lại thì đã chậm rồi, tốc độ của Phượng Thiên Mị cực nhanh, khiến người ta không kịp suy nghĩ.

Song, hán cảm nhận được, sức lực Phượng Thiên Mị đánh tới không nhỏ, mặc dù không hề có nội lực, nhưng lại tràn ngập sát khí, đối với người không hề có nội lực bị đánh trúng mà nói, rất có khả năng một chưởng trí mạng hoặc là đánh cho tàn phế.

Thấy mọi người kinh hãi, trong lúc nhất thời không có phản ứng, nhưng mà nghĩ là làm trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Thương Lan Hiền xoay tròn một cái, một tay ôm lấy Vân phi, vì vậy.....

“Phụt” một tiếng, máu tươi từ miệng Thương Lan Hiền đột nhiên phun ra, chỉ thấy bàn tay của Phượng Thiên Mị đánh vào lưng Thương Lan Hiền.

“Hiên Nhi”

“Hoàng huynh”

“Vương giả”

“Mị Nhi”

“Tiểu thư”

Mọi người kinh hãi, miệng đồng thanh kinh hãi kêu lên.

Một màn này làm cho mọi người nhất thời trợn tròn mắt, không thể tin trợn tròn mắt, Phụng Thiên Mị chỉ đánh một chưởng vậy mà khiến cho người có võ công cao cường như Thương Lan Hiên học máu, việc này so với năng động thủ đánh người càng rung động.

Người có nội lực không kém cũng có thể cảm nhận được, Phụng Thiên Mị không có nội lực, đừng nói là đã thương một người nội lực thâm hậu võ công cao cường, sợ là đánh trúng cũng rất khó! Nhưng mà, bọn họ đều cảm giác được, tốc độ lúc này của Phụng Thiên Mị cực nhanh, bọn họ đều chưa kịp phản ứng lại thì đã đánh trúng, hơn nữa còn tràn ngập sát khí.

Thương Lan Mạch cũng kinh ngạc, nhưng xét thấy thân phận của mình là một ngốc tử, nên lúc nhìn thấy một màn này, sợ hãi kêu lên một tiếng, lập tức trốn phía sau Phụng Thiên Mị, cơ thể còn không ngừng run rẩy.

Vân phi lập tức phản ứng lại, sau đó quỳ xuống, đau khổ van xin: “Hoàng thượng, xin hãy làm chủ cho ba mẹ con thần thiếp!” Nước mắt che phủ, cộng thêm bộ dáng chật vật, thể thảm không thể tả.

Lúc này tất cả trong mắt Vân phi đều là oán độc, hận không thể chém Phụng Thiên Mị thành muôn mảnh, ả lại dám đã thương ba mẹ con họ, thù này, sao có thể không báo đây!

” Đúng vậy! Phụ hoàng, quả thực trong mắt Phụng Thiên Mị không có phụ hoàng, không chỉ đã thương nhi thần và mẫu phi, bây giờ còn đã thương hoàng huynh, người không thể bỏ qua cho ả ta! Phụ hoàng, người mau giết ả ta.” Thương Lan Mộng gần như điên cuồng, kéo ống tay áo Thương Lan Kinh Thiên xúi giục nói.

Nếu không phải trong lòng có chỗ kiêng kỵ Phụng Thiên Mị, nàng đã sớm tiến lên chém Phụng Thiên Mị thành muôn mảnh rồi.

“Câm miệng” Thương Lan Mộng vừa nói xong, Thương Lan Kinh Thiên nổi giận nói, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Ánh mắt lập tức nhìn Phụng Thiên Mị, tràn đầy trách cứ, lời giận dữ mắng mỏ đến bên miệng, lại phải nuốt xuống.

Tuy rằng trong lòng ông tức giận, nhưng mà Phụng Thiên Mị cũng vì bảo vệ Mạch Nhi mới ra tay, hơn nữa là Vân phi muốn giết Mạch Nhi trước, nhưng Mạch Nhi lại đẩy ngã Mộng Nhi trước, mà Mộng Nhi lại vì muốn đánh Phụng Thiên Mị mới có thể bị Mạch Nhi đẩy ngã...

Chuyện này thật sự là càng nói càng loạn, càng nghĩ càng phức tạp, giống như là mớ rối kết chặt chẽ với nhau, tìm không thấy đầu.

Lại nữa, Mạch Nhi để ý Phụng Thiên Mị như vậy, nếu như ông giận cá chém thớt với Phụng Thiên Mị, thì chắc chắn Mạch Nhi sẽ nổi giận với ông. Mặc dù hành động của Vân Phi và Mộng Nhi khiến cho ông rất thất vọng, nhưng họ cũng bị thương, còn có Hiên Nhi

Trong lòng ông vô cùng rối rắm và khó xử, thật đúng là thanh quan khó xử việc nhà!

Còn nữa, tuy Thương Lan Hiên ới ra máu, nhưng thương thế cũng không nặng lắm, dù sao Phụng Thiên Mị không có nội lực, uy lực có lớn hơn nữa cũng không thể làm một người nội lực cao cường trọng thương. Chính là, ông tuyệt đối không thể ngờ rằng Phụng Thiên Mị lại có thể đã thương nó.

Nhưng mà Thương Lan Hiên bị thương, một mặt là vì hắn không kịp vận khí, hai là vì chưởng lực của Phụng Thiên Mị cũng không yếu.

Hồng Kiều và Phụng Thanh Tường sợ tới mức trợn tròn mắt, càng thêm lo lắng, trước mặt Hoàng thượng đã thương Hiên Vương, chính là tội chết! Tuy rằng Phụng Thanh Tường biết, Hoàng thượng cũng không muốn mạng của Mị Nhi, nhưng mà Mị Nhi lại càng cả gan làm loạn, không coi ai ra gì, lúc này ông không dám chắc Hoàng thượng thật sự sẽ bỏ qua cho nó!

Nghĩ vậy, Phụng Thanh Tường liếc mắt cảnh cáo Phụng Thiên Mị, tức giận nói, “Mị Nhi, còn không quỳ xuống, xin Hoàng thượng thứ tội.” Dứt lời, lại nhìn Thương Lan Kinh Thiên, “Hoàng thượng, tiểu nữ còn nhỏ, thần nguyện thay mặt chịu tội.”

Ông đã là người bước nửa chân vào quan tài, đối với sống chết, cũng không để ý như vậy. Nhưng mà, Mị Nhi mới chỉ mười bảy tuổi, cuộc sống xem như mới bắt đầu!

Phụng Thiên Mị thấy thế, đáy mắt rất nhanh hiện lên cái gì đó, ánh mắt nhìn Phụng Thanh Tường cũng âm áp hơn.

Kỳ thật nàng biết, tuy rằng Phụng Thanh Tường không đến gặp Phụng Thiên Mị, nhưng cũng không nghĩ sẽ không để ý đến sống chết của nàng, chẳng qua là ông không thể đối mặt với nữ nhi si ngốc này.

Hiện tại ông ngoại trừ áy náy vẫn là áy náy, việc duy nhất có thể làm chính là bồi thường.

“Hừ! Người không phạm ta, ta không phạm người, người nếu phạm ta, nhẹ thì bị thương, nặng thì chết.” Phụng Thiên Mị liếc nhìn ba mẹ con Vân phi một cái, không hề trầm mặc, cũng không giả bộ thâm trầm, trong mắt không che dấu lộ ra nồng đậm khát máu, giọng nói càng lạnh đến cực điểm, khiến

mọi người ngây ngẩn.

Từ trước đến nay nàng – Phụng Thiên Mị không phải là quả hồng mềm, nghĩ muốn bóp nàng, vậy phải chết.

Cuồng vọng, lãnh ngạo, khát máu, toàn bộ tản ra, như tu la địa ngục quỷ mị khủng bố, phảng phất như chung quanh đều bị đông lại một tầng băng, khiến người ta không khỏi rung mình một cái.

Thương Lan Mạch: vốn tưởng rằng trước kia, cảm giác Phụng Thiên Mị mang đến cho hắn đã quá cường thế, đủ cuồng vọng rồi, nhưng chính lúc này, Phụng Thiên Mị lại càng cuồng ngạo hơn, lạnh lùng khí phách như nữ vương cao cao tại thượng, không thể coi thường.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 134: Thái Hậu Giá Lâm

Edit: yuuki ***** Beta: ๖Jmieu

Thương Lan Hiên: tại sao Phụng Thiên Mị lại có khí phách cường thế như vậy, lại còn có thể khiến cho tiềm thức của hắn sinh ra một loại cảm giác áp bách, xem ra, phải động thủ sớm một chút, bằng không, ả ta sẽ là chướng ngại vật ngăn cản hắn bước lên thống trị.

Thương Lan Kinh Thiên: Mị Nhi lại có khí phách khủng bố cường thế như này, xem ra ngày sau chắc thành đại sự.

Phụng Thanh Tường: Đây là Mị Nhi sao? Vì sao lại khủng bố như thế, khiến ông nhìn thấy con bé còn áp bách hơn là nhìn thấy Hoàng thượng.

Liên công công: Phụng Thiên Mị, rốt cuộc đã trải qua cái gì, mới có thể có được khí phách khủng bố như vậy.

Hồng Kiều, Vân Phi, Thương Lan Mộng và đám cung nữ thái giám: Tiểu thư (Phụng Thiên Mị) thật là khủng bố.

“Thái hậu nương nương giá lâm.” Đột nhiên, một giọng nói chói tai kéo mọi người hoàn hồn, đồng thời nhìn về phía giọng nói vang lên.

Bảy tám cung nữ thái giám vây quanh Thái hậu mặc bộ áo bào hoa lệ màu tím đậm, đối diện đi tới, Thái hậu ngoài sáu mươi, vì được bảo dưỡng tốt, nếp nhăn ít hơn. Mặt mũi hiền lành, thoát nhìn như bà bà nhà bình thường, không giống như người không ngừng tranh đấu sinh tồn trong thâm cung vài thập niên.

Có thể ngồi trên vị trí Thái hậu này, không thể không có thủ đoạn, có điều Thái hậu là đích thân của tiên đế, nhi tử sinh ra tất nhiên chính là Thái tử. Hơn nữa phi tần của tiên đế rất thưa thớt, con cháu đơn bạc, cho dù là tranh sủng cũng không cần phí nhiều hơi sức.

Cho nên, Thái hậu mới có thể hình thành khuôn mặt hiền lành, mặt mũi lương thiện.

Bên cạnh Thái hậu là một ma ma tuổi xấp xỉ Thái hậu, nhìn qua cũng không hiền lành như Thái hậu, có loại hơi thở khôn khéo thu liễm, vừa thấy liền biết là một nhân vật không dễ nói chuyện, bà là tâm phúc, cũng chính là nha hoàn hồi môn trước kia của Thái hậu, Cố ma ma.

Cố ma ma ở trong cung có lai lịch sâu, phi tần hậu cung không người nào không kiêng kị bà ba phần, ngay cả Thương Lan Kinh Thiên cũng cho bà một chút mặt mũi.

“Nhi thần thỉnh an mẫu hậu.” Thương Lan Kinh Thiên đến gần thái hậu khom người hành lễ nói.

“Thần thiếp thỉnh an Thái hậu.” Vân Phi cũng theo hành lễ, chỉ là giọng nói yếu ớt, bộ dáng muốn chết không muốn sống.

“Tôn nhi thỉnh an tổ mẫu.” Thương Lan Hiên và Thương Lan Mộng cũng vội vàng hành lễ, Thương Lan Hiên bởi vì bị thương, cho nên có chút không đủ trung khí, mà Thương Lan Mộng bởi vì hai má bị tát hai lần, nói chuyện có phần không rõ ràng.

“Nô tài thỉnh an Thái hậu.” Liên công công khom người nói.

“Vi thần tham kiến Thái hậu.” Phụng Thanh Tường còn đang quỳ xuống, cho nên trực tiếp hành lễ, mà Liễu Phong Liễu Trì thì quỳ một chân xuống đất.

“Nô tài (nô tì) tham kiến Thái hậu.” Đám cung nữ thái giám nhất tề quỳ xuống hành lễ, kể cả Hồng Kiều.

Nhưng có một người vẫn đứng như cũ, đó chính là Phụng Thiên Mị. Phụng Thiên Mị đối với chuyện Thái hậu đến, vẫn thờ ơ như cũ, giống như là một người qua đường bình thường, ngay cả một ánh mắt cũng không nguyện lưu lại nhiều.

Thực ra cũng không phải Phụng Thiên Mị ghi hận Thái hậu, mà là Thái hậu đối với nàng mà nói, chỉ là một người xa lạ. Đối với ân oán giữa Thái hậu và bản thân Phụng Thiên Mị này, nàng không muốn để ý tới, dù sao Thái hậu này cũng chưa từng hại nàng ấy.

Đối với việc Phượng Thiên Mị không hành lễ, mọi người chỉ có thể xấu hổ, bởi vì đối với Hoàng thượng, nàng cũng không hành lễ, cho nên đã giảm bớt mức độ khiếp sợ.

Song, lúc Thái hậu nhìn thấy Phượng Thiên Mị đã ngây ngẩn cả người, trong mắt tràn đầy kinh diễm, khiếp sợ và kích động, cũng không để ý Phượng Thiên Mị có hành lễ hay không.

“Cháu là, Mị Nhi?” Tuy rằng nhìn khuôn mặt rất giống Quỳnh Hoa, Thái hậu cũng đã đoán được, nhưng lại không xác định hỏi.

Bà đã nghe được Mị Nhi còn sống, lại còn có bộ dạng tuyệt sắc khuynh, hơn nữa ở trên hội hoa đăng đã triển khai phong hoa, lấy ít địch nhiều, đánh bại tứ đại tài nữ và tam công tử trong ngũ công tử, bà kinh ngạc suốt một ngày mới tiêu hóa được.

Vốn hôm qua đã muốn gọi Mị Nhi tiến cung, nhưng nghĩ tới con bé vừa trở về, để con bé nghỉ ngơi nhiều hơn, cho nên hôm nay mới triệu Mị Nhi tới.

Nhìn Phượng Thiên Mị, Thái hậu lại nhớ tới Quỳnh Hoa, trong lòng càng sinh ra áy náy với Phượng Thiên Mị.

Quỳnh Hoa mệnh không tốt, tuổi còn trẻ đã đi rồi, để lại Mị Nhi một đứa bé như vậy, lại biến ngược.

Hơn nữa bà lại vì Mị Nhi ngược mà vứt bỏ không để ý tới con bé, bà thực có lỗi Quỳnh Hoa! Chắc hẳn mấy năm nay, Mị Nhi đã phải chịu không ít khổ!

“Không sai, ta là Phượng Thiên Mị.” Giọng nói của Phượng Thiên Mị thản nhiên không có bất kỳ cảm xúc gì.

Nhìn thấy Phượng Thiên Mị lạnh nhạt như thế, đột nhiên Thái hậu không biết nói cái gì cho phải, đứng vậy! Bảy năm, số lần gặp mặt của hai người có thể đếm được trên đầu ngón tay, hơn nữa mỗi lần gặp con bé, đều là ngày ngược ngu si, khuôn mặt bản thủ.

Mọi người đều loay truyền Mị Nhi xấu ngược mê trai, nhưng có ai từng nghĩ đến, bảy năm Mị Nhi trước lại vô cùng tuyệt sắc chứ!

Đều là do bà, đều do bà ghét bỏ Mị Nhi ngược, nếu như bà đối xử tốt với Mị Nhi như cũ, giữ con bé lại bên người chăm sóc, cùng con bé học tập, Mị Nhi sẽ không ngu ngược như vậy. Cho dù là ngược, ít nhất vẫn là một nữ tử tuyệt sắc khuynh thành, cũng sẽ không bị người ta ghét.

Suy nghĩ, ánh mắt lại rơi xuống Thương Lan Mạch sau lưng Phượng Thiên Mị, trong mắt hiện lên chua xót, đứa trẻ ngược trước mắt này chính là tôn tử ruột thịt của bà! Chính là cũng bị bà vứt bỏ, trong lòng cũng nổi lên áy náy và tự trách với Thương Lan Mạch.

“Mạch Nhi” tiếng nói của Thái hậu hòa ái gọi, muốn đi đến nắm tay Thương Lan Mạch, nhưng mà Thái hậu mới bước được mấy bước, Thương Lan Mạch lại kinh hoàng lui lại mấy bước, nhìn Thái hậu với ánh mắt xa lạ và sợ hãi, khiến Thái hậu một trận khó chịu.

Mạch Nhi và Mị Nhi đều là đứa trẻ mạng khổ, đều đã mất nương, biến si ngược, phụ thân không thương, ngay cả bà hoàng nãi nãi (bà nội) này, cũng chưa tình thích. Nhưng mà, lòng bà vẫn đầy nhớ mong bọn họ, cũng thường xuyên phái người đi thăm, với tặng vài thứ, chẳng qua vì bọn họ đều biến si ngược, nên không muốn gặp họ.

Nhưng từ sau khi biết được Mị Nhi táng thân trong biển lửa, nhớ tới Quỳnh Hoa mất sớm, trong lòng bà bắt đầu dâng lên áy náy. Nhìn thấy người bên mình từng bước từng bước rời khỏi bà, bà đột nhiên tỉnh ngộ, người sống trên đời, chỉ ngắn ngủi vài thập niên, bà người đầu bạc lại tiễn đưa hai người tóc đen, đây là chuyện bi thảm cỡ nào.

Tuy rằng tôn tử tôn nữ của bà rất nhiều, nhưng bà yêu thương vẫn là Mạch Nhi, dù sao thằng bé cũng là con cháu Hoàng gia, chỉ là việc thằng bé si ngược khiến bà xa cách.

Bà tự nhiên cũng biết, phía sau chuyện của tiên hoàng và Mạch Nhi là một màn âm mưu, một màn âm mưu vì vị trí kia, chỉ là Hoàng đế cũng không có biện pháp xử lý, bà một nữ tử nhân gia thì có năng lực giải quyết gì chứ!

Bạn đang đọc truyện *Ngư Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Chuyện Gì Xảy Ra

Edit: yuuki ***** Beta: ๖Jm1u๖

Đương nhiên, Thái hậu cũng không biết, Thương Lan Mạch chỉ giả ngược.

Nhưng bên ngoài đều loan truyền rằng Mạch Nhi muốn lấy Mị Nhi làm phi, mà Mị Nhi cũng bằng lòng rồi, bà không biết là thật hay giả, vừa không tin, vừa không có không tin. Nhưng bà thật hy vọng đây là sự thật, nếu là hai người bọn họ thật sự có thể ở cùng nhau, bà cũng vui mừng.

Nhưng mà, Mị Nhi thật sự sẽ không ghét bỏ Mạch Nhi si ngược sao?

Thương Lan Mạch cũng không chán ghét Thái hậu, thực ra trong lòng hẳn vẫn còn có chút nhớ mong, chỉ là nhiều năm xa cách đã làm cho bọn họ trở nên xa lạ, hẳn không cách nào thân thiết với bà.

Nhìn thấy Thái hậu lộ ra khuôn mặt hiền lành hòa ái như thế với Phượng Thiên Mị và Thương Lan Mạch, ba cặp ánh mắt ghen tị và oán độc chột lóc qua, mà ba cặp ánh mắt này chính là của Thương Lan Hiền, Vân Phi và Thương Lan Mộng.

Tuy rằng Thái hậu đối với bọn họ cũng tốt, nhưng sinh ra ở hoàng thất, thủy chung cũng tồn tại khúc mắc về thân phận, từ trước đến giờ mặt mũi chưa từng lộ ra vẻ mặt chân thành hòa ái như thế, tựa như tình thân của nãi nãi bình thường đối với tôn nhi.

Thái hậu nhìn đến thất thần, đã quên còn có một đám người hành lễ với bà chưa đứng dậy, Thương Lan Kinh Thiên nhìn không được gọi: “Mẫu hậu”

Gọi một tiếng, Thái hậu đang thất thần mới hoàn hồn, Thái hậu nhìn thấy mọi người còn đang quỳ trên mặt đất, nói: “Đều miễn lễ.”

“Tạ ơn Thái hậu.” Mọi người tạ ơn Thái hậu xong, bèn đứng dậy.

Lúc này, ánh mắt Thái hậu mới dừng trên người Vân Phi và Thương Lan Mộng chật vật, hoảng sợ, không thể tin trọn tròn mắt: “Đây, đây là có chuyện gì?”

Tuy rằng bà biết được ở Ngự hoa viên đã xảy ra chuyện nên mới đến, nhưng cũng không biết Vân Phi và Thương Lan Mộng sẽ thành ra như vậy, còn có nha hoàn phía sau các nàng, toàn thân cũng không chỉnh tề.

Hỏi xong, ánh mắt nhìn Thương Lan Hiền đang dìu Vân Phi, lúc này mới thấy, sắc mặt của tái xanh, khóe miệng còn in vết máu, kinh hoàng hỏi: “Hiền Nhi, sao cháu lại bị thương?”

Thương Lan Hiền chưa trả lời, Thương Lan Kinh Thiên đã lên tiếng trước: “Mẫu hậu sao người lại tới đây, sao không ở Trữ Tâm Điện chờ!”

“Ai gia nghe nói Hoàng thượng ở Ngự Hoa Viên, nói là Ngự Hoa Viên đã xảy ra chuyện, bèn đến đây, đây rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra!” Thái hậu nhìn Thương Lan Kinh Thiên hỏi.

“Chuyện này” Thương Lan Kinh Thiên có chút khó xử, không biết mở miệng nói thế nào, hơn nữa nơi này cũng không phải chỗ để nói chuyện, vội vàng nói: “Mẫu hậu, nơi này không phải chỗ để nói chuyện, hay chúng ta cứ về Trữ Tâm Điện trước rồi nói sau!”

Thái hậu muốn nói gì đó, nhưng mở miệng, vẫn là không nói gì, lại gật đầu, ý bảo quay về Trữ Tâm Điện.

Trữ Tâm Điện, tẩm cung của Thái hậu.

Trong cung điện cũng không có xa xỉ như trong tường tượng, tuy rằng trang trí quý giá, nhưng cũng vừa đủ, có một cảm giác thanh nhã.

Trong đại sảnh lúc này, ngồi trên cao đường chính là Thái hậu và Thương Lan Kinh Thiên, từ cao xuống thấp, ngoại trừ Vân Phi được ngồi ra, những người còn lại đều đứng, theo thứ tự là Thương Lan Mạch, Phượng Thiên Mị, Phượng Thanh Tường, Thương Lan Hiền, Thương Lan Mộng, những người khác đều chờ ngoài cửa.

Thương Lan Mạch vẫn luôn theo sát ở sau lưng Phượng Thiên Mị, như sợ lạc mất hoặc là nảy sinh chuyện gì vậy.

“Mới vừa rồi, là có chuyện gì xảy ra!” Thái hậu vội vàng hỏi.

“Hoàng tử mẫu, là Phượng Thiên Mị, nàng đánh Mộng Nhi, đánh mẫu phi nữa, làm chúng ta ngã xuống đất, còn đánh hoàng huynh học máu.” Thái hậu vừa hỏi ra, Thương Lan Mộng đã vội vàng cáo trạng, tràn đầy phẫn hận.

Lời này vừa nói ra, Thái hậu kinh sợ, không thể tin nhìn Phượng Thiên Mị, vẻ mặt phức tạp, muốn mở miệng hỏi, lại bị đoạt trước.

“Là ta làm thì thế nào?” Trái lại Phượng Thiên Mị thừa nhận không hề che giấu, còn mang theo một chút khiêu khích, căn bản là không biết hành động của mình có gì không ổn, ngược lại còn thấy rất đúng.

“Ngươi.” Thương Lan Mộng không thể tưởng được Phượng Thiên Mị lại thoải mái thừa nhận như vậy, trong lúc nhất thời không biết nói gì.

Hơn nữa, Phượng Thiên Mị lại bình thản như vậy, một chút cũng không cảm thấy sợ hãi, điều này khiến Thương Lan Mộng rất khó chịu.

Không chỉ Thương Lan Mộng, những người khác cũng kinh ngạc một lúc, nhưng nhớ tới hành động lúc nãy của Phượng Thiên Mị còn to gan hơn lúc này, vậy nên không cảm thấy có gì ghê gớm.

“Thái hậu, thần thiếp biết Phượng Thiên Mị là tôn nữ nhà mẹ đẻ người, vốn không muốn nhiều lời, nhưng người cũng thấy được, mẹ con thần thiếp đều bị đánh thành như vậy, à ta cũng thừa nhận, xin Thái hậu cho mẹ con thần thiếp một công đạo!” Vân Phi không đếm xỉa, tuy rằng nàng biết, muốn Thái hậu và Hoàng thượng xử tử Phượng Thiên Mị, đó có lẽ sẽ không thành sự thật, nhưng nhất định phải khiến cho Hoàng thượng và Thái hậu trị tội à ta.

Bà không nuốt được cục tức này, không, phải là thù hận, mối thù hại chết tôn nhi chưa chào đời của bà, mối thù đánh ba mẹ con bà, Phượng Thiên Mị, nhất định phải chết.

“Đúng vậy! Hoàng tử mẫu, mẫu phi là phi tử của phụ hoàng, Mộng Nhi và hoàng huynh đều là hài tử của phụ hoàng, nếu không trị tội Phụng Thiên Mị, để người ta biết được phi tử, nhi tử và nhi nữ của Hoàng thượng bị một thần nữ đánh, người đời sẽ nghĩ như thế nào đây! Vậy phụ hoàng sẽ mất mặt!” Thương Lan Mộng cũng lập tức phụ họa, giọng nói tràn đầy uy khuất.

Quả nhiên, sắc mặt của Thái hậu càng ngày càng khó coi, ánh mắt nhìn Phụng Thiên Mị xuất hiện không vừa lòng và chất vấn, nhưng mà trong lúc nhất thời lại không biết nói gì.

Vội vì trong lòng bà hồ thẹn với Phụng Thiên Mị, bây giờ Phụng Thiên Mị vừa trở về, hơn nữa, lại trở nên kinh diễm như thế, cho dù là vì áy náy, hay là vì Phụng Thiên Mị xuất sắc, làm cho bà không biết trách cứ như thế nào.

Nhưng sự thật xảy ra trước mắt, Mị Nhi còn chính miệng thừa nhận, bà lại không thể bỏ qua không hỏi, bằng không sẽ bị người ta nắm thóp, mất mặt chính là Hoàng gia.

Tuy rằng bà đối với chuyện hậu cung không mấy nhúng tay, cũng không thân cận với các cung phi này, cũng biết Vân Phi luôn được sủng mà kiêu, chèn ép các phi tần khác không ít. Mộng Nhi cũng ngang ngược kiêu ngạo ương ngạnh, điều ngoa tùy hứng, ức hiếp hạ nhân không ít, khiến cho bà thật không thích.

Còn có Hiền Nhi, ân oán với Mị Nhi lại càng không rõ, Hiền Nhi phụ Mị Nhi, nhưng mà Mị Nhi cũng hại hài tử của nó, giữa hai người này, trong lòng tự nhiên có oán hận.

Có lẽ Mị Nhi ra tay, nguyên nhân nhất định là do Hiền Nhi, nhưng mà bất kể là nguyên nhân gì, Mị Nhi đánh chính là người Hoàng gia, về tình hay lý cũng đều có t

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 136: Vấn Đề Quốc Phong

Edit: yuuki ***** Beta: ๖Jm1u๑

Thương Lan Mạch nghe thấy hai nữ nhân này một lòng muốn gán tội trừng trị Thiên Mị, trong lòng đã nảy sinh lửa giận, chỉ là xét thấy hấn là một ngọc tử, không thể biểu hiện ra ngoài thôi.

“Thái hậu thứ tội, thần bằng lòng thay Mị Nhi chịu phạt.” Phụng Thanh Tường vội vàng quỳ xuống, khẩn cầu nói.

Trông thấy Phụng Thanh Tường vội ba lần thay mình cầu tình, trong lòng Phụng Thiên Mị mặc dù chưa nói là tới mức cảm động, nhưng cũng lộ chút vẻ xúc động.

Nàng đã từng nói, nàng không phải người vô tình, chỉ vô tình với người không phải là người, huống chi ở trong lòng nàng, cũng không có liệt Phụng Thanh Tường vào hàng kẻ địch, chỉ không cách nào tha thứ vì ông không thêm chú ý đến Phụng Thiên Mị mà thôi.

Dù rằng bây giờ Phụng Thiên Mị đã không còn là Phụng Thiên Mị trước đây, nhưng thân thể này là của nàng ấy, suy cho cùng vẫn chảy dòng máu của ông, huyết mạch tương liên!

Kiếp trước, nàng chưa từng cảm nhận được tình thân, chưa từng được cha mẹ yêu thương, lúc phạm sai lầm, không có cha mẹ bảo vệ, lúc tui thân không ai an ủi, có, cũng chỉ là nhiệm vụ và huấn luyện vô tận.

May mắn, nàng có Huyết xà giúp đỡ, cũng không cảm thấy quá cô đơn, cũng không nhìn thấu thế gian âm lạnh này, cuộc sống sinh động như thường.

Tuy rằng trước kia Phụng Thanh Tường không muốn gặp Phụng Thiên Mị, nhưng bây giờ có thể vì nàng cầu tình như thế, cũng xem như là lương tâm chưa bị mất. Cho dù Phụng Thiên Mị hiện tại khác biệt, nhưng nếu Hoàng thượng giận dữ, thật sự để ông ấy chịu phạt, hoặc là xử tử, kia là không muốn cũng phải chịu, không phải sao?

Nghĩ xong, Phụng Thiên Mị chợt hít một hơi, ý lạnh phát ra, Thương Lan Mộng nhìn lại, vốn đang vì chuyện Phụng Thiên Mị sẽ bị trị tội, Thương Lan Mộng có chút đắc ý chống lại ánh mắt lạnh lẽo của Phụng Thiên Mị, cơ thể theo bản năng run lên.

“Ha ha! Mất mặt, chính ngươi cũng không biết xấu hổ còn đi trách người khác làm mất mặt ngươi, quả thực là cực kỳ ngu xuẩn. Chẳng lẽ công chúa có chứng mất trí nhớ, quên bản thân mình đã từng nói gì sao? Vậy có muốn ta giúp ngươi nhớ lại hay không?” Giọng nói của Phụng Thiên Mị lạnh nhạt, không hề che dấu châm chọc nói.

“Ngươi.” Thương Lan Mộng chán nản, vẻ mặt lúc trắng lúc xanh, nhưng trong lúc nhất thời không nghĩ ra, rốt cuộc Phụng Thiên Mị đang nói chuyện gì, cho nên trong lòng có chút khủng hoảng.

Mọi người cũng nghi hoặc, ánh mắt đồng thời dừng trên người Phụng Thiên Mị, chờ nàng tiếp tục nói.

“Không phải sao? Đường đường công chúa một nước trước mặt mọi người ở hoa đăng hội giọng khách át giọng chủ, can thiệp quyền tự do của người khác, nhục mạ huynh trưởng của mình là gốc tử. Đường đường công chúa một nước, vậy mà không biết xấu hổ ở Ngự Hoa Viên nói lớn những lời tục tĩu, xuất khẩu thành thơ, sợ là công chúa nói quen rồi! Chẳng lẽ cái này rất có mặt mũi sao?”

Cái gì?

Lời này vừa nói ra, toàn trường nhất thời cực kỳ hoảng sợ, nhiều hơn chính là cảm thấy xấu hổ thay Thương Lan Mộng.

Công chúa ở hoa đăng hội giọng khách át giọng chủ, can thiệp quyền tự do của người khác, nhục mạ Mạch vương gia, còn ở Ngự Hoa Viên nói lớn những lời tục tĩu.

Vậy, vậy công chúa cũng quá đại nghịch bất đạo rồi!

Sắc mặt của Thái hậu và Hoàng thượng cũng đen thêm, trong mắt nhiễm lên sắc giận dữ, gần như muốn bùng nổ.

Vân Phi và Thương Lan Hiên kinh hoàng, tuy rằng Hoàng thượng (phụ hoàng) yêu thương Mộng Nhi, nhưng mà nàng làm đến mức này, Hoàng thượng (phụ hoàng) nhất định sẽ không dễ dàng tha thứ cho Mộng Nhi.

“Ngươi, ngươi, ngươi nói vậy.” Thương Lan Mộng sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, nhưng giọng nói đó rõ ràng là thiếu tự tin, trốn mắt trừng Phụng Thiên Mị cũng thiếu khí thế.

Trong lòng Thương Lan Mộng rất hối hận bản thân mình lại nói lời đó, đồng thời trong lòng cũng mắng Phụng Thiên Mị trên trăm lần.

“Thật không? Chẳng lẽ ngũ công tử với tứ đại tài nữ Thiên Vận đều bị lãng tai, hay là mất mù sao? Còn có rất nhiều dân chúng ở đó, với cung nữ thái giám lúc này ở ngự hoa viên, bọn họ đều lãng tai hay mất mù sao? Hay là, quốc phong của Thiên Vận có vấn đề, hay là Thiên Vận sắp đổi người lãnh đạo, lời nói của Thương Lan Mộng ngươi chính là miệng vàng lời ngọc.”

Tiếng nói Phụng Thiên Mị lạnh lùng tràn đầy châm chọc và khiêu khích, phảng phất như đúng như nàng nói vậy, không dám khen tặng.

Àm! Giống như một loại điện giật, mọi người nhất thời cứng lại, sắc mặt trở nên vô cùng trắng bệch, hết sức hoảng sợ.

Nếu nói lời nói của công chúa ngang ngạnh, bướng bỉnh, còn lời nói của Phụng Thiên Mị chính là đại nghịch bất đạo, hơn nữa lớn đến khiêu khích quốc phong của một nước, hoàng uy của Quốc vương.

Cái này, cái này nếu bị gán là âm mưu chính là tội chết, liên lụy cử tộc!

Đột nhiên, “bộp” một tiếng, Thương Lan Kinh Thiên đập mạnh tay trên bàn, làm mọi người đột nhiên càng hoảng sợ, mà chén trà trên bàn cũng “loảng xoảng” rơi xuống đất vỡ tan.

“Làm càn, Phụng Thiên Mị, ngươi ba lần khiêu chiến uy nghiêm của trẫm, phải bị tội gì?” Thương Lan Kinh Thiên rống giận một cái, hoàn toàn bị lời nói của Phụng Thiên Mị chọc giận, vẻ mặt tức giận đến vặn vẹo.

Phụng Thanh Tường vốn còn muốn vì Phụng Thiên Mị cầu tình, nhưng trông thấy Thương Lan Kinh Thiên như vậy, cũng không dám lên tiếng.

Cùng lúc đó, mọi người chờ ngoài cửa cũng hết hồn, đặt biệt là Hồng Kiều, lo lắng Phụng Thiên Mị ở bên trong đã bị ức hiếp gì đó.

“Ông, ông, ông là người xấu, ngươi ức hiếp tỷ tỷ, tỷ tỷ, chúng ta về nhà.” Thương Lan Mạch run rẩy chỉ tay về phía Thương Lan Kinh Thiên, trong ánh mắt hải tử tràn ngập phẫn nộ, chỉ có Thương Lan Kinh Thiên nhìn ra được, trong mắt hắn hiện lên vẻ trách cứ.

Nói xong, bèn lôi kéo Phụng Thiên Mị đi ra ngoài.

Trong lòng Thương Lan Mạch hiện lên không vừa lòng, tuy rằng lời nói của Phụng Thiên Mị quả thật là có chút to gan, được rồi! Là có chút đại nghịch bất đạo. Nhưng mà là do Thương Lan Mộng sai trước, ả ta ngàn vạn lần không nên, trêu chọc Phụng Thiên Mị.

Đặc biệt Thương Lan Hiên, càng đáng chết, để gà trống bái đường làm nhục nàng ấy, mới thù một kiếm đoạt mạng, mới hận dùng lửa thiêu đốt xác, những chuyện này, cho dù hấn ta có chết một vạn lần, cũng không hả giận.

Nhìn thấy trách cứ trong mắt Thương Lan Mạch, Thương Lan Kinh Thiên bồng nghẹn lời, nhưng sắc mặt vẫn tức giận phẫn chấn như trước. Tuy rằng ông thấy thẹn với bọn họ, không muốn khiển trách bọn họ quá mức, nhưng mà, ông là vua của một nước, không cho phép người khác khiêu khích uy nghiêm.

Huống chi, hiện tại Phụng Thiên Mị đã khiêu khích đến quốc phong của nước Thiên Vận, đây là chuyện vô cùng nghiêm trọng!

Tuy rằng bây giờ Thiên Vận thống nhất bốn nước, nhưng ba nước khác vẫn còn rục rịch, đã tâm bưng bưng. Nếu không phải vì sau lưng Thiên Vận còn có một thế lực, bọn họ cũng sẽ không có điều kiêng kị như vậy, hơn nữa quốc vương của ba nước lại bất hòa, cho nên mới không chung một đường.

Chương 137: Hồ Dữ Ăn Thịt Con

Edit: yuuki ***** Beta: ๖Jmieu๖

Nhưng mà, nếu bây giờ Thiên Vận truyền ra quốc phong gì đó không tốt, nhất định sẽ khiến cho dân trong nước bất mãn, sợ là cũng sẽ kích thích khí thế của ba nước.

Đến lúc đó, nếu như ba nước thật sự liên thủ, Thiên Vận của ông cũng không chắc có thể đánh thắng.

Đương nhiên, một câu nói cũng không thể thật sự gây nên sóng gió lớn như vậy, nhưng sẽ có ảnh hưởng đến Thiên Vận.

“Ha ha ha ha! Mọi người đều nói Hoàng thượng là một minh quân, nhưng nếu thần nữ nói thật sẽ bị định tội, mà công chúa nói lại vô tội, vậy không phải xác thực hoài nghi của Thiên Mị, ngầm thừa nhận quốc phong của Thiên Vận có vấn đề sao?” Phụng Thiên Mị không hề có kỳ trao phúng cười to nói, từng chữ như châu ngọc.

“Người” Thương Lan Kinh Thiên chán nản, tuy rằng Phụng Thiên Mị nói cũng không phải không có đạo lý, mà Mộng Nhi gây nên quả thực cũng có làm mất thể diện Hoàng gia, nhưng cũng không nghiêm trọng đến mức như Phụng Thiên Mị nói vậy, quốc phong có vấn đề.

Những lời trong miệng Phụng Thiên Mị nói ra, giống như thực sự có chuyện như vậy, Thương Lan Kinh Thiên hít một hơi nghẹn trong ngực không thở ra được!

“Mị Nhi, im miệng.” Phụng Thanh Tường đã bị dọa đến sắp ngất, thật không phải do ông nhát gan, mà chính là vì dù sao đối phương cũng là vua của một nước, nắm giữ quyền sinh sát mọi người ở Thiên Vận!

Cái gọi là vua muốn thần chết, thần không thể không chết!

Hiện tại trong triều mỗi đại thần đều muốn tìm được nhược điểm của ông, nếu lời nói của Mị Nhi rơi vào tai các đại thần, nhất định tấu chương vạch tội không ngừng, buộc tội trị tội, đến lúc đó, cho dù Hoàng thượng không muốn giết cũng phải giết!

“Phụng tiểu thư, Mộng Nhi tuy có sai lầm, nhưng cũng không nghiêm trọng đến mức như cô nói vậy, phụ hoàng sẽ tự mình trách phạt. Nhưng mà cô là một thần nữ, quốc phong của một nước há có thể cho cô phán xét.” Trong lòng Thương Lan Hiến phần nộ đến cực điểm, nhưng ngại có Hoàng thượng ở đây, chỉ có thể áp chế cơn giận, lạnh lùng nói.

Nếu lại để Phụng Thiên Mị nói tiếp, sợ là càng nói càng lớn chuyện, này đối với bọn họ thật rất không có lợi.

Nhưng là mặc kệ hắn có nói hay không, Phụng Thiên Mị cũng sẽ không chỉ tới đây là ngừng.

Thương Lan Hiến dứt lời, ánh mắt lạnh lẽo của Phụng Thiên Mị bèn quét về phía hắn, trong lòng lập tức nổi lên một cỗ thù hận.

“Còn có người, Thương Lan Hiến, Hiến vương gia, đường đường Vương gia của một nước mà lại xem nhẹ thánh ý của Hoàng thượng, đem đại hôn lấy gà trống bái đường thay, không ngừng nhục nhã ta, còn sỉ nhục Hoàng thất là con gà. Để lời kéo quyền quý, người dung túng Trắc phi của mình lợi dụng sây thai đến hãm hại Vương phi mới vừa vào cửa, lại nâng nàng ta lên làm Chính phi, thật là khiến người ta bội phục!” Đôi mắt của Phụng Thiên Mị như hàn băng nghìn năm, tiếng nói như núi lửa phun trào, chỉ thiếu chút nữa chưa cầm lưỡi đao như lợi kiếm, một chiêu làm Thương Lan Hiến mất mạng.

Tuy rằng Thương Lan Hiến cũng không cần phải tin lời nàng, nhưng mà hắn ta thích Tô Nhị Tịch như vậy, không muốn bị người hoài nghi, càng không thích bị người lợi dụng, cho nên, hắn ta nhất định sẽ đi điều tra.

Nếu như hắn thực sự tra ra là Tô Nhị Tịch, cho dù là vì cánh tay đắc lực Tô Bình sẽ không xử phạt ả ta, nhưng chắc chắn sẽ thất vọng về ả ta đến cực điểm, lạnh nhạt với ả ta. Cứ như vậy, Tô Nhị Tịch sẽ đau lòng, khổ sở.

Lời nói của Phụng Thiên Mị khiến sắc mặt còn chưa dịu đi của mọi người lại đại biến lần nữa, bất luận lời nói của Phụng Thiên Mị là thật là giả, đều đã làm cho bọn họ phần nộ cùng nghi hoặc.

Đem đại hôn lấy gà trống bái đường thay, quả thực là tự sỉ nhục thanh danh của mình, hơn nữa còn sỉ nhục Hoàng thất. Nếu như không ai nói ra, thì thật cũng không có vấn đề, nhưng mà bây giờ Phụng Thiên Mị nói ra, lại còn cài lên tội danh lớn như thế, nếu việc này không được giải quyết rõ ràng, thì thực sự làm cho người ta không phục!

Còn có, Phụng Thiên Mị rõ ràng nói Hiến vương gia vì mượn sức Tô Bình, nâng Tô Trắc phi lên làm Chính phi, dung túng Tô Trắc phi lợi dụng sây thai đến chỗ nàng ấy, đây, đây rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Không có khả năng! Bởi vì Tô Nhị Tịch đúng là ôn nhu tốt bụng, hiền lương thực đức có tiếng, nên sẽ không vì vị trí Chính phi, hại chết đứa nhỏ chưa thành hình trong bụng mình, mọi người không muốn tin.

Nhưng nếu đúng theo như lời Phụng Thiên Mị nói, thì Tô Trắc phi này cũng rất ác độc.

Vân Phi và Thương Lan Mộng vô cùng khiếp sợ, còn có chút chột dạ, tuy rằng các nàng không biết chuyện Tô Nhị Tịch lợi dụng sẩy thai, hại Phụng Thiên Mị là thật hay giả, cũng không tin.

Nhưng mà, bọn họ đã từng bàn bạc, chờ sau khi Phụng Thiên Mị vào Hiền vương phủ, sẽ thiết kế xử lý Phụng Thiên Mị, sau đó nâng Tô Nhị Tịch lên làm Chính phi, củng cố tốt hiệp trợ của Tô Bình.

Nhưng nếu thật là như thế thì Tô Nhị Tịch thật sự là quá ác độc, tục ngữ nói hổ dữ không ăn thịt con, cho dù là lợi dụng trời cao, cũng không thể hại đứa con của mình!

Nghĩ đến đây, bất luận thực hư ra sao, trong lòng Vân Phi oán hận một hồi.

“Không có khả năng, người nói vậy, Tịch Nhi lương thiện như thế, hơn nữa không quan tâm vị trí Chính phi gì đó, sao lại phải hại hài tử của mình chứ! Là do cô ngã lên Tịch Nhi, nha hoàn Hồng Kiều của cô cũng có mặt, đừng tính toán trốn tránh tội của cô.” Nghe Phụng Thiên Mị dám nói Tô Nhị Tịch như vậy, Thương Lan Hiền cả giận nói.

“Thật không? Vậy đêm động phòng hoa chúc vì sao ả lại ở trong phòng ta chứ! Vì sao chính người không đi điều tra một chút! Đúng là ta đẩy Tô Nhị Tịch, nhưng cái thai trong bụng ả ta bị sẩy lúc nào, tra một chút sẽ biết. Nếu người không biết điều tra thế nào, như vậy ta nói cho người biết, nha hoàn bên cạnh ả ta, còn có thái y vẫn luôn giúp ả ta an thai.” Phụng Thiên Mị cười lạnh nói.

Lúc đầu, nàng cũng không chắc trăm phần trăm là Tô Nhị Tịch tự biên tự diễn, nhưng ngày hôm qua lúc ở Hiền vương phủ, nàng nói ra đứa nhỏ, sắc mặt Tô Nhị Tịch liền đại biến, không phải vì thương tâm, mà là chột dạ.

Sau khi Thương Lan Hiền nghe xong, thân mình đột nhiên cứng đờ, thái độ tín nhiệm Tô Nhị Tịch đã không còn mãnh liệt như vậy.

Tuy rằng hẳn rất là tin tưởng Tô Nhị Tịch, nhưng mà thái độ của Phụng Thiên Mị hình như không giống nói dối, chẳng lẽ, thật là Tịch Nhi vì vị trí Chính phi mà lợi dụng cái thai trong bụng, còn lợi dụng hẳn tức giận, giết chết Phụng Thiên Mị.

Không, không có khả năng, Tịch Nhi đã từng nói, không cần vị trí Chính phi, cho dù hẳn từng nói muốn lấy Bạch Nhan làm phi, nàng ấy cũng bằng lòng nhường vị trí Chính phi. Lương thiện như Tịch Nhi, sao lại có thể vì vị trí Chính phi mà làm ra loại chuyện tàn nhẫn như vậy chứ!

Nhất định là vì Phụng Thiên Mị muốn tránh tội mới nói như vậy, đúng, nhất định là như vậy.

Mặc dù trong lòng Thương Lan Hiền đang không ngừng tự thuyết phục mình, nhưng cũng không thể hoàn toàn thuận theo, bất luận Phụng Thiên Mị nói là thật hay giả, đã làm cho hẳn xuất hiện nghi ngờ, muốn đi tra cứu một chút.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 138: Biết Mặt Không Biết Lòng

Edit: yuuki ***** Beta: ๖Jm1u๑

Nhưng mà mọi người nghe Phụng Thiên Mị nói vậy, trong lòng cũng có vài phần hoài nghi, Phụng Thiên Mị hình như không phải đang nói dối, mà là muốn bọn họ tiếp thu một Tô Nhị Tịch hiền lành lương thiện có tiếng vì vị trí Chính phi, lợi dụng cái thai trong bụng mình.

Hơn nữa theo như Phụng Thiên Mị nói thì cái thai của Tô Nhị Tịch đã sớm không còn.

“Đây rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?” Thương Lan Kinh Thiên nhìn không được tức giận nói, ánh mắt nhìn Thương Lan Hiền, tràn đầy chất vấn.

Ông cũng không muốn tin, là Tô Nhị Tịch hiền lành lương thiện kia vì vị trí Chính phi hại hài tử của mình, tôn nhi đầu tiên của ông. Thế nhưng, ông từ ánh mắt và giọng nói của Phụng Thiên Mị, nhìn không ra nói dối, chẳng lẽ, thật là Tô Nhị Tịch tự biên tự diễn.

Nghĩ đến đây, ánh mắt của Thương Lan Kinh Thiên càng lạnh hơn.

“Này...” Trong lúc nhất thời Thương Lan Hiền không biết nên nói thế nào, vô cùng rối rắm.

“Hiên Nhi, lời Mị Nhi, có thật hay không.” Thái hậu cũng tức giận đến ngực phập phồng, trợn trừng mắt, tức giận chất vấn.

“Hoàng tử mẫu, tôn nhi tin Tịch Nhi tuyệt đối không phải người như thế, trong chuyện này nhất định có hiểu lầm gì đó.” Thương Lan Hiền vội vàng nói, chỉ là hồ hạp rõ ràng có chút không ổn.

“Đúng vậy, Thái hậu, Tịch Nhi là người hiền lành lương thiện! Sao lại có thể làm ra loại chuyện tàn nhẫn này được chứ! Tục ngữ nói, hổ dữ không ăn thịt con!” Vân Phi cũng vội vàng giúp Thương Lan Hiền cùng biện giải, chỉ là trong lòng đã có chút không nắm chắc.

Không nói đến lời nói của Phụng Thiên Mị là thật hay giả, chỉ bằng mũi nhọn này hướng về phía Tô Nhị Tịch, cũng nên giải thích rõ.

Vân Phi dứt lời, giọng nói mang theo khó hiểu của Thương Lan Mạch si ngốc kia vang lên: “Tỷ tỷ, Phong ca ca từng nói, có một câu gọi là ‘Tri nhân tri diện bất tri tâm’, có phải là chỉ người ngoài mặt không giống với trong lòng hay không?”

Lời này vừa nói ra, mọi người sửng sốt, vẻ mặt phức tạp, lòng có nghi hoặc. Chẳng lẽ, chẳng lẽ Tô Nhị Tịch mặt ngoài hiền lành tốt bụng, hiền lương thực đức, trong lòng cũng thâm cơ thâm trầm, lòng dạ rắn rết độc ác?

Ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Phụng Thiên Mị nhìn về phía Thương Lan Mạch, hần ta, rốt cuộc là ngốc thật hay giả ngốc?

Có lẽ người khác không để ý, nhưng đột nhiên nàng cảm giác được, Thương Lan Mạch có thể nói ra lời như vậy, cũng không giống như hành động của một ngốc tử, hơn nữa không sớm không muộn, vừa đúng lúc.

Nói hần ta ngốc, nhưng mà đôi khi nói chuyện cũng như người bình thường suy nghĩ một chút thì đoán trúng, nhưng nói hần ta không ngốc, vậy sao hành động của hần ta lại giống như hải tử, đột nhiên Phụng Thiên Mị thấy ngón ngang trong gió.

Trong lòng Phụng Thiên Mị sinh ra một con giận dữ không rõ, rất khó chịu, nếu Thương Lan Mạch ngốc thật, nàng trái lại không cảm thấy gì, nhưng nếu là giả ngốc, như vậy nàng, nên xử lý thế nào.

Sẽ không qua lại với hần nữa, hay tiếp tục qua lại với hần đây!

Thương Lan Mạch nhận thấy ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Phụng Thiên Mị, sắc mặt không thay đổi, nhưng trong lòng lại run lên, chẳng lẽ, nàng ấy phát hiện ra gì rồi?

Hần tự nhận là mình nguy trang đã đạt tới mức không người nào nhìn ra được, nhưng Phụng Thiên Mị hình như lại có chút hoài nghi, mà dưới ánh mắt của Phụng Thiên Mị, hần đã có chút chột dạ.

Phụng Thiên Mị không tìm ra được gì từ vẻ mặt của Thương Lan Mạch, nhưng trong lòng cũng đã có phản nghi ngờ, nàng không cho phép trong lòng mình tồn tại nghi hoặc, cho nên, nàng quyết định điều tra một chút.

Bởi vì nàng ghét nhất là người khác lừa dối nàng, đặc biệt là người mình để ý.

Nghĩ xong, Phụng Thiên Mị thu hồi ánh mắt thăm dò Thương Lan Mạch, nhìn lướt qua mọi người, lạnh nhạt nói: “Đúng, cái gọi là biết người biết mặt mà không biết lòng, chính là người ngoài mặt không giống với trong lòng, nếu như các người không tin, Hiền vương gia có thể đi điều tra, chắc hẳn với năng lực của Hiền vương gia, muốn tra một chuyện nhỏ như vậy, không tới hai ngày sẽ tra được! Nếu thật sự tra không được, thì thanh danh của người cũng xem như là mất hết.” Trong giọng nói, tràn đầy khiêu khích với uy hiếp.

Dứt lời, dừng một chút, lại nói: “Còn có, chuyện sau đó ta đều biết, giấy, thì không thể gói được lửa đâu.”

Sau khi Thương Lan Hiền nghe xong, thân mình đột nhiên cứng đờ, ánh mắt hoảng sợ không nhận được trọn mắt nhìn Phụng Thiên Mị, có vẻ muốn nhìn thấu nàng.

Tuy rằng hần đã tự thuyết phục mình không cần lo lắng Phụng Thiên Mị sẽ nói ra mọi chuyện, dù sao nàng ta không có chết, cho nên chuyện phóng hỏa giết nàng ta sẽ không tồn tại, nhưng mà, việc này chung quy là do hần làm, cho dù nàng ta không có chết, tra ra được chân tướng, hần cũng không thoát khỏi bị trừng phạt, chỉ sợ là còn vô duyên với ngôi vị Hoàng đế nữa.

Nhưng, hần sẽ không để chuyện như vậy xảy ra.

Hơn nữa, nếu đúng như lời Phụng Thiên Mị nói vậy, chuyện Tịch Nhi sảy thai xem ra thật sự kỳ lạ, nếu hần không tra ra được thì đúng như lời nói của Phụng Thiên Mị nói, thì ả ta sẽ thân bại danh liệt.

Nhưng nếu tra ra được, thật sự là Tịch Nhi gây nên, thì hần phải làm gì bây giờ? Phụ hoàng và Thái hậu sẽ không bỏ qua như vậy. Hần yêu Tịch Nhi, nhưng hần không cho phép người khác lừa gạt hần, lợi dụng hần, đặc biệt là Tịch Nhi, người hần yêu nhất.

Nhưng làm sao bây giờ, nếu như phụ hoàng và Thái hậu bảo hần bỏ Tịch Nhi thì Tô Bình sẽ không hiệp trợ hần, ngôi vua của hần coi như là chặt đứt một tay, vậy khó mà thành công được.

Chờ một chút, vì sao rõ ràng Phụng Thiên Mị đã biết chuyện hần giết ả ta, nhưng không nói ra chứ! Hay là ả ta có mục đích khác.

Chẳng lẽ....

Trong lòng đột nhiên nảy sinh ý nghĩ làm cho Thương Lan Hiên vui mừng cùng sung sướng, chẳng lẽ, Phụng Thiên Mị còn thích hắn, cho nên mới không nói ra chuyện của hắn.

Bây giờ, Phụng Thiên Mị biến thành tốt, còn kinh tài tuyệt diệu như thế, hôm nay Phụng Thiên Mị đại nghịch bất đạo như vậy, phụ hoàng và Thái hậu đều không trách tội, hơn nữa, Phụng Thanh Tường cũng không tiếc mạng sống thay ả ta mặt nhận tội, đây không phải rõ ràng nói địa vị của Phụng Thiên Mị trong lòng bọn họ đã thay đổi sao?

Như vậy, nếu có được Phụng Thiên Mị, thì có lẽ là trợ giúp lớn nhất đối với hắn, nhưng còn Tịch Nhi, nàng ấy làm ra chuyện như thế, cho dù phụ hoàng không bảo hắn bỏ, thì nâng làm Chính phi cũng không thể.

Không nâng Tịch Nhi làm Chính phi, Tô Bình sẽ không hoàn toàn hiệp trợ hắn.

Nghĩ vậy, trong lòng Thương Lan Hiên đã có tính toán, quả thực vô tình nhất chính là nhà Đế vương, vì ngôi vị Hoàng đế, chuyện gì cũng làm được. Hiện tại Thương Lan Hiên tính toán xong, dự vọng muốn có Phụng Thiên Mị cũng càng mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 139: Thất Tín Với Người

Edit: yuuki ***** Beta: ๖Jmiu๖

Ở đây ngoài hai người trong cuộc cùng với Thương Lan Mạch, những người khác đối với câu nói sau cùng của Phụng Thiên Mị đều rất nghi hoặc, cái gì gọi là ‘giấy, thì không thể gói được lửa’. Đương nhiên, bọn họ không phải không biết ý tứ của những lời này, mà là không biết ý tứ của Phụng Thiên Mị khi nói những lời này, Thương Lan Hiên còn làm chuyện gì mà bọn họ không biết.

Thái hậu tương đối sốt ruột, vội vàng hỏi: “Mị Nhi, giấy không thể gói được lửa, là có ý gì?”

Phụng Thiên Mị đương nhiên biết thái hậu sẽ hỏi là ý gì, nhưng mà nàng cũng không nói ra ngay, chỉ dùng ánh mắt thâm ý nhìn Thương Lan Hiên, tràn đầy khiêu khích và uy hiếp, giống như là đang nói, nếu người không tra ra Tô Nhị Tịch, ta sẽ nói ra chuyện người giết ta.

“Được, ta sẽ đi tra, nhất định sẽ trả cho Phụng tiểu thư một câu trả lời.” Thương Lan Hiên lập tức một bộ mặt hết sức chính nghĩa nói, tuy rằng không cam lòng, nhưng không thể không làm, mà lại không biết rằng, hắn đã đi vào bẫy của Phụng Thiên Mị.

Phụng Thiên Mị hài lòng cong môi nở ra một nụ cười tà mị, trong lòng lại tràn đầy khinh thường Thương Lan Hiên, quả nhiên vô tình nhất là nhà Đế vương! Vì quyền lợi, chuyện gì cũng làm ra được.

Nàng cố ý không nói ra chuyện Thương Lan Hiên phóng hỏa với giết nàng, mà là mang chuyện Tô Nhị Tịch lợi dụng sẩy thai với nàng nói cho hắn ta trước, chính là muốn nhìn xem, bộ dáng của Tô Nhị Tịch khi mất đi thứ quan trọng nhất.

Không phải Phụng Thiên Mị nàng làm việc không linh hoạt, mà là chậm rãi đoạt đi những thứ quan trọng với bọn họ trước, khiến bọn họ nếm được mùi vị đau khổ, như vậy so với một đao giết bọn họ còn thoải mái hơn nhiều.

Đương nhiên, cuối cùng bọn họ cũng không thoát được cái chết.

“Hoàng huynh, sao huynh có thể tin tưởng nữ nhân này chứ! Hoàng tẩu hiền lành lương thiện như thế, yêu huynh như thế, vậy mà huynh lại hoài nghi nàng ấy, đi điều tra nàng ấy.” Thương Lan Mộng vừa nghe Thương Lan Hiên lại muốn đi điều tra Tô Nhị Tịch, bèn vì Tô Nhị Tịch bất bình quát.

Mặc kệ Phụng Thiên Mị nói có lý bao nhiêu, nghiêm túc bao nhiêu, bọn ta không tin Tô Nhị Tịch sẽ làm ra chuyện như vậy.

“Câm miệng!” Thương Lan Hiên không vừa lòng quát lớn, ánh mắt cảnh cáo trừng Thương Lan Mộng.

“Được rồi, Hiên Nhi cần phải điều tra rõ ràng, không thể để Mị Nhi chịu ủy khuất, nếu như thật sự là Tô Nhị Tịch hãm hại Mị Nhi, nhất định sẽ không dễ dàng tha thứ.” Thương Lan Kinh Thiên dứt lời, mạnh tay đập một cái trên bàn, tức giận nhìn rất cục vào lúc này tiêu tan không ít.

“Vậy cứ như thế, nếu như không có chuyện gì, ta đi đây.” Mục đích của Phụng Thiên Mị đã đạt được, cũng không cảm thấy cần phải tiếp tục ở lại, dứt lời, xoay người muốn rời đi.

“Mị Nhi, không được vô lễ.” Phụng Thanh Tường thấy thế, vội vàng kêu.

Có thể nói là hôm nay ông chịu không ít hoảng sợ, hiện tại Hoàng thượng, Thái hậu đều vẫn chưa nói gì, vậy mà Mị Nhi đã muốn đi trước, quả thực là không biết tốt xấu, liên tiếp khiêu khích uy nghiêm của Hoàng thượng.

Cùng lúc đó, Thương Lan Kinh Thiên mới vừa áp chế con giận lại bị hành động của Phượng Thiên Mị chọc giận, nhưng nhận được ánh mắt cảnh cáo của Thương Lan Mạch, vẫn phải áp chế con giận này sinh, giọng nói không vừa lòng gọi: “Chờ một chút.”

“Còn có chuyện gì sao?” Phượng Thiên Mị dừng bước, xoay người, dáng vẻ lười biếng ngao mạn hỏi, không coi vua của một nước cao cao tại thượng ra gì, giống như ông ta ở trong mắt nàng chỉ là cát bụi bình thường không cần để mắt tới, không cần phải coi trọng.

Nhìn thấy Phượng Thiên Mị như vậy, Thương Lan Kinh Thiên ghen hờn, nhưng mà thấy Thương Lan Mạch, tức giận bức bối nữa, ông cũng chỉ có thể nhẫn nhịn. Thương Lan Mạch ngoài là đứa con ông nhận định ra, trên tay nó nắm giữ một nửa mạch máu khác của Thiên Vận!

Về phần là mạch máu gì, hiển nhiên là thể lực mà ba nước khác đều có chút kiêng kỵ.

Thương Lan Kinh Thiên buộc phải trấn áp bất mãn trong lòng, nhưng trong giọng nói vẫn mang theo khá nồng không vui nói: “Đương nhiên là hôn sự của con và Hiến Vương.....”

“Tỷ tỷ là của Mạch Mạch, ai cũng không được đoạt.” Thương Lan Kinh Thiên còn chưa có nói xong, Thương Lan Mạch đã ngắt lời nói, trong mắt không ngừng lộ ra cảnh cáo.

Sắc mặt Thương Lan Kinh Thiên khế biến, ánh mắt nhìn phía Thương Lan Mạch mang theo nồng đậm không vừa lòng, còn có ra hiệu mà người ngoài nhìn không ra, chỉ có Thương Lan Mạch nhìn hiểu, cho nên, Thương Lan Mạch bèn giả vờ như bị dọa lùi về phía sau Phượng Thiên Mị.

Trong lòng khó hiểu, rốt cuộc phụ hoàng muốn làm gì! Chẳng lẽ còn muốn gả Phượng Thiên Mị cho Thương Lan Hiến sao? Nhưng nhìn ánh mắt vừa rồi của phụ hoàng hình như không giống. Có điều phụ hoàng ra hiệu cho hắn không được nói, hắn sẽ chờ xem.

Mọi người cũng cho là Thương Lan Mạch sợ Hoàng thượng, mới không dám lên tiếng nữa.

“Hoàng thượng đúng là hồ đồ! Ta còn nhớ lúc trước Hoàng thượng đã chiêu cáo thiên hạ, nói Phượng Thiên Mị ta là điềm xấu, cùng Hiến Vương tương khắc, đã giải trừ hôn ước, phong ta làm Quận chúa. Sao bây giờ lại muốn gả ta cho Hiến Vương? Vậy không phải là thất tín với khắp thiên hạ sao? Điều này khiến dân chúng thiên hạ nghĩ thế nào đây!” Giọng nói thần nhiên của Phượng Thiên Mị tràn đầy châm chọc không che giấu, hiển nhiên nàng cũng cho rằng, Thương Lan Kinh Thiên còn muốn gả mình cho Thương Lan Hiến.

Hừ! Nói về Hoàng đế này cũng không phải hôn quân gì, sao lại làm ra chuyện gây ông đập lưng ông! Chẳng lẽ Thương Lan Hiến này thật sự quan trọng với ông ta như vậy sao?

Dù vậy, đừng trách nàng không nể mặt.

Mọi người đối với khiêu khích hai ba lần liên tiếp của Phượng Thiên Mị, chỉ có thể âm thầm tiêu hóa, thấy Hoàng thượng không trị tội hành động đại nghịch bất đạo của Phượng Thiên Mị trước kia, Phượng Thanh Tường cũng không mở miệng quát lớn nữa.

Theo hành động vừa rồi cho tới bây giờ của Phượng Thiên Mị, tuy là đại nghịch bất đạo, nhưng cũng không phải không có lý, có lẽ, con bé cũng có phương thức của nó.

Nghĩ đến đây, lo lắng trong lòng Phượng Thanh Tường còn bí mật mang theo một chút vui mừng, chỉ cần Mị Nhi không xảy ra chuyện là tốt rồi.

“Trước kia không phải là con rất thích Hiến Vương sao?” Lần này Thương Lan Kinh Thiên ngược lại không giận, chỉ cau mày, giọng nói và biểu tình đều nhìn không ra vui giận.

Sau khi Phượng Thiên Mị nghe xong, cười xinh đẹp, không mừng không giận, không nóng không lạnh, trong lời nói, lại cực kỳ trào phúng: “Trước kia mắt của bốn Quận chúa bị mù, sai lầm coi đồng sắt thối nát là vàng bạc thật, giống như một số người có mắt như mù, sai lầm coi rắn rết thành tiên nhân.”

Phượng Thiên Mị trực tiếp tự xưng là bốn Quận chúa, biểu lộ thân phận lập trường của mình, cũng là nhắc nhở Thương Lan Kinh Thiên, nếu như đối ý, thì chính là vác đá đập chân mình, vua của một nước kiêng kỵ nhất chính là thất tín.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Thực Hiện Hôn Ước

Edit: yuuki ***** Beta: ๖Jm1u๑

“Người nói ai là đồng sắt thối nát hả! Hoàng huynh của ta đường đường là Vương gia của nước Thiên Vận, chẳng lẽ người nào đó lại quên mất mình hai lần ba lượt làm phiền hoàng huynh của ta ư?” Sau khi Thương Lan Mộng nghe xong, dường như đã quên mất giáo huấn lúc trước, không phục âm ỉ nói.

Sắc mặt của Thương Lan Hiến cũng trầm xuống, nhưng vẫn không nói nhêm nhiều, tuy rằng nghe được lời nói biểu lộ rõ lập trường của Phượng Thiên

Mị, nhưng mà tự phụ như hấn, chỉ đơn giản nghĩ Phượng Thiên Mị đang chơi lạt mềm buộc chặt với mình.

“Không phải đồng sắt thối nát, thì là thối nát không bằng đồng sắt, nếu mà ngay cả đồng sắt thối nát cũng không bằng, thì cho dù một tên ăn xin cũng sẽ không muốn đi!” Phượng Thiên Mị lạnh lùng cười, cũng không so đo nhiều với ả ta, chỉ thực bình thản trả lời, chẳng qua là lời nói bình thản này so với lời trước càng khiến người ta tức giận.

“Người” Thương Lan Mộng giận đến đỏ mặt, lại không thể phản bác, chỉ có thể phẫn nộ trừng mắt với Phượng Thiên Mị.

“Mộng Nhi, đủ rồi.” Thương Lan Kinh Thiên nổi giận quát, khí phách uy nghiêm của vương giả khiến Thương Lan Mộng không dám lỗ mãng nữa.

Vân Phi đứng ở bên cạnh trong lòng tức giận sắp nổ tung, lại không dám nói thêm gì.

Thương Lan Hiên hít hít giọng, ánh mắt ôn hòa nhìn Phượng Thiên Mị, nói: “Phượng tiểu thư, chuyện trước kia quả thật là lỗi của bốn Vương, nếu như thật sự là Tịch Nhi hãm hại nàng, bốn Vương chắc chắn trả cho nàng một cái công đạo, cũng có thể rửa sạch oan ức danh tiếng điềm xấu với tương khác kia của nàng. Nếu như oan ức danh tiếng của nàng không còn nữa, thì cáo thị lúc trước của phụ hoàng cũng sẽ không tính, chúng ta còn phải thực hiện hôn ước, bốn Vương cũng sẽ tuân theo thánh ý, lấy Phượng tiểu thư làm Chính phi, sẽ không để Phượng tiểu thư chịu ủy khuất nữa.”

Lời này vừa nói ra, mọi người ngạc nhiên.

Sắc mặt Phượng Thiên Mị không chút thay đổi, nhìn không ra vui buồn, nhưng trong lòng thì khinh thường không ngừng cười như điên.

Ha ha! Đây là đang tỏ lộ sao? Đây là vì thấy sau khi nàng sống lại kinh diễm, nhận rõ tình hình trước mắt, cho rằng nàng có thể trợ giúp sau khi hấn thổ lộ à!

Quả nhiên vô tình nhất là nhà Đế vương! Lợi dụng, mà cũng có thể cao ngạo tự phụ như vậy, từng vì quyền lợi mà giết nàng, bây giờ lại đối mặt tỏ lộ với nàng – người có thể cản trở hấn ta bất cứ lúc nào.

Thật đúng là làm kẻ khác bội phục!

“Hoàng huynh, sao huynh có thể lấy ả ta chứ! Ả ta đã thương muội với mẫu phi, còn cả huynh nữa, huynh không thể lấy ả ta, không phải huynh đã đáp ứng hoàng tẩu, đợi sau khi tẩu ấy đoạt giải nhất đêm thất tịch sẽ thỉnh cầu phụ hoàng lập tẩu ấy làm phi sao?” Chỉ cần nhắc tới Phượng Thiên Mị là Thương Lan Mộng sẽ mất đi lý trí, đầu óc chẳng kịp suy nghĩ đã nói ra lời như vậy.

“Mộng Nhi”

“Mộng Nhi”

Dứt lời, hai giọng nói khác nhau giật dữ truyền đến, chính là của Thương Lan Hiên và Vân Phi với vẻ mặt giận dữ.

Tuy rằng Vân Phi cũng có chút yêu kiều ngang ngược, nhưng giống như Thương Lan Mộng không có não, cho dù trong lòng có oán hận sâu hơn nữa, đối mặt với tình thế như vậy, cũng biết rõ nặng nhẹ.

Bà không thể làm quang minh chính đại, chẳng lẽ không thể âm thầm làm trong bóng tối sao?

Cho nên, lúc này bà mới nhẫn nại như thế, nhưng mà Mộng Nhi lại luôn làm hỏng chuyện.

Sắc mặt của những người khác cũng khó coi, đặc biệt là Hoàng thượng và Thái hậu, sắc mặt đã đen đến không thể đen hơn.

Tay còn lại trong ống tay áo của Thương Lan Mạch đã nắm chặt, xét thấy dù sao hấn vẫn là một kẻ ngốc, không thể có hành động dư thừa, nếu không sẽ bại lộ.

Từ sau khi gặp Phượng Thiên Mị, định lực của hấn bỗng trở nên yếu đi, chỉ cần liên quan đến chuyện của nàng ấy, hấn đều không thể giải thích được mà mất bình tĩnh.

Phượng Thiên Mị chán nản khinh bỉ, rốt cuộc Thương Lan Mộng này là ngu xuẩn hay kém trí tuệ! Nói chuyện mà đầu óc chả bao giờ suy nghĩ, gì mà tứ đại tài nữ, mà ngay cả đến xúc động quá mức phải trả giá thật lớn cũng không biết.

Về tâm cơ thâm trầm Tô Nhị Tịch hơn, Phượng Thiên Linh giỏi về nguy trang, còn tâm tư Lạc Khuyết Dung thì nhiều lần nhìn không ra.

“Có phải Công chúa quá tự kỷ hay không, bốn Quận chúa đã nói muốn gả cho một con gà khi nào, người ta nói không cùng ý kiến không cùng chí hướng, quan niệm thì không thể hợp tác (nguyên văn: đạo bất đồng bất tương vi mưu), huống chi chúng ta là hai loài khác nhau, thì càng không thể có quan hệ.” Phượng Thiên Mị không trực tiếp trả lời Thương Lan Hiên, mà “tốt bụng” giải thích cho Thương Lan Mộng.

Tự nhiên, cũng là trá hình cự tuyệt Thương Lan Hiên.

“Phi...” Dứt lời, một tiếng phi vang lên, ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn về phía Thương Lan Mạch.

Thương Lan Mạch biết mình thất thố, vội vàng dừng cười, lập tức đổi thành một bộ hoảng sợ như trộm đồ vật gì đó bị người khác bắt gặp.

Nhưng Phụng Thiên Mị lại bắt được ánh mắt không có khờ dại trước khi Thương Lan Mạch thay đổi sắc mặt, chỉ là rất nhanh, nhanh đến mức nàng cũng cho là ảo giác, nhưng nàng lại phi thường tin tưởng cảm giác của mình, cho nên, bây giờ nàng đối với chuyện Thương Lan Mạch ngốc thật hay giả nhiều thêm một phần nghi hoặc.

Cảm nhận được ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Phụng Thiên Mị, trong lòng Thương Lan Mạch run lên, ảo não mình vậy mà lại thất thần, bị lời nói của nàng ấy chọc cho cười ra tiếng, chẳng lẽ nàng ấy thật sự đã phát hiện ra gì đó.

Không được, hắn không thể bị rối loạn nữa.

Thương Lan Mạch tự cho là Phụng Thiên Mị vì hắn cười mà cảm thấy không vừa lòng, cho nên một bộ ủy khuất đáng thương chống lại ánh mắt của Phụng Thiên Mị.

Phụng Thiên Mị nhất thời xấu hổ, trong lòng càng ngày càng hỗn loạn, hắn ta, rốt cuộc là ngốc thật hay giả ngốc đây!

“Xích xích... Chủ tử, ta thử quan sát Thương Lan Mạch, phát hiện hắn ta rất kỳ quái, từ ánh mắt của hắn ta nhìn ra được, trong ánh mắt khờ dại của hắn ta, thường thường lộ ra ánh mắt như người thường, nếu nói là một kẻ ngốc thật sự, thì không có khả năng xuất hiện vẻ mặt như người thường đó được.” Huyết xà lên tiếng.

Lời này vừa nói ra, Phụng Thiên Mị sững sốt, chẳng lẽ, Thương Lan Mạch không phải là ngốc thật? Nghĩ vậy, trong mắt Phụng Thiên Mị không nhìn được lộ ra một tia phần nộ.

“Người muốn nói, hắn ta không phải là ngốc thật.” Phụng Thiên Mị trầm nghĩ.

“xè xè... Khả năng giả ngốc là rất lớn.” Huyết xà nói.

Phần nộ trong mắt Phụng Thiên Mị càng dày đặc, Thương Lan Mạch người được lắm, dám giả ngốc lừa ta. Hừ! Xem ta làm sao bắt được cái đuôi hồ ly của ngươi.

“To gan, dám nói Hiên Vương là con gà, vậy không phải là vũ nhục Hoàng thất cũng là con gà sao!” Lần này, Vân Phi không bình tĩnh được, cáo mọn oai hùm phần nộ quát.

Về mặt của những người khác cũng đều rất nhục nhã, càng giận Phụng Thiên Mị nhiều lần nói năng lỗ mãng, nhưng cũng không nói gì, cùng lúc Vân Phi nói, Hoàng Thượng cũng không quát lớn, xem như ngầm thừa nhận và đồng ý với lời nói của Vân Phi.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 141: Dò Xét Vương Gia Ngốc

Edit: yuuki ***** Beta: ๖Jm1uq

Phụng Thiên Mị lớn tiếng cười nhạo: “Vân Phi nương nương, xem tuổi của người cũng không phải là quá già, sao đã có chứng mất trí nhớ rồi, trước kia không phải đã nói vài lần rồi sao? Sao người còn hỏi lại chuyện ngu ngốc này chứ!”

“Người” Vân Phi nổi đóa, vốn vừa rồi trong người còn đang co rút đau đớn ngoài ý muốn lại vì tức giận, hô hấp có chút dồn dập.

“Được rồi, không có chuyện gì, vậy bôn Quận chúa đi đây, nhớ kỹ, từ hôm nay trở đi, Phụng Thiên Mị ta chính là Ưc Phụng quận chúa.” Phụng Thiên Mị ngạo mạn vừa dứt lời, bèn xoay người rời đi, không ai ngăn cản nữa.

“Tỷ tỷ, chờ ta một chút!” Thương Lan Mạch thấy Phụng Thiên Mị xoay người bước đi, cũng vội vàng đuổi theo nàng.

Ngoài cửa, Hồng Kiều, Liễu Phong, Liễu Tri nghe được mọi hành động vừa xảy ra trong phòng, đều bị Phụng Thiên Mị làm cho rung động, ngông cuồng ngạo mạn, không coi ai ra gì, vậy mà ngay cả Hoàng thượng cũng không thêm tính sổ.

Nhưng mà, Hồng Kiều vẫn bị vây trong hoảng sợ, sau khi thấy Phụng Thiên Mị bình yên đi ra ngoài mới thở phào nhẹ nhõm.

“Tiểu thư” Hồng Kiều vội vàng đi lên nghênh đón.

“Vương gia” Liễu Phong, Liễu Tri cũng vội vàng đi lên nghênh đón Thương Lan Mạch.

“Chúng ta đi.” Giọng nói của Phụng Thiên Mị không tốt, trực tiếp ra lệnh cho Hồng Kiều, bước nhanh chân đi ra ngoài.

“Tỷ tỷ, chờ ta một chút.” Thương Lan Mạch hấp ta hấp tấp đuổi theo.

Phượng Thiên Mị không thèm để ý, tiếp tục đi về phía trước.

“Tỷ tỷ” Thương Lan Mạch khó hiểu, vì sao Phượng Thiên Mị đột nhiên không để ý tới hần, chẳng lẽ là thật sự phát hiện ra cái gì?

Nghĩ đến đây, trong lòng Thương Lan Mạch hoảng hốt, nếu như nàng phát hiện ra, hần nên nói với nàng thế nào. Mấy ngày qua ở chung, hần biết, nàng rất căm ghét người khác lừa gạt nàng, đặc biệt là nàng quan tâm hần như thế.

Quả nhiên, Phượng Thiên Mị bỗng dừng bước, xoay người lại, mà bởi vì Thương Lan Mạch thất thần, lại vì bọn họ vốn chỉ cách hai bước, cho nên hần chưa kịp dừng bước, liền thẳng tắp đụng phải nàng.

Phượng Thiên Mị cũng vô ý không đề phòng, cứ như vậy bị đụng trúng, không thể đoán trước ngã về sau.

“Tiểu thư” Hồng Kiều kinh hãi.

“Vương gia” Liễu Phong, Liễu Trì thấy Thương Lan Mạch ngã xuống theo, cũng kinh hãi.

Phượng Thiên Mị hoảng sợ, trong lòng mắng to Thương Lan Mạch, vì sao mỗi lần gặp phải hần sẽ không có chuyện tốt. Có điều, nhớ tới nghi hoặc trong đầu, Phượng Thiên Mị cũng bình tĩnh quyết định.

Dưới tình thế cấp bách, Thương Lan Mạch ôm lấy Phượng Thiên Mị, bởi vì lần này không như ở xe ngựa, còn có thể có chút lực cản, nên, lại trực tiếp ngã xuống. Không kịp dẫn đo, ngay lúc rơi xuống đất, Thương Lan Mạch vận lực quay người lại, “rầm” một tiếng vang lên, hai người đã ngã trên mặt đất.

Nhưng lần này chính là Thương Lan Mạch ở dưới, Phượng Thiên Mị ở trên, chỉ là hai môi không có kề nhau mà thôi.

Sau khi ngã xuống đất, ánh mắt Phượng Thiên Mị nhìn chằm chằm vào ánh mắt của Thương Lan Mạch, tràn đầy tìm tòi nghiên cứu, lần này, nàng có thể cảm nhận được rõ ràng, Thương Lan Mạch có võ công, hơn nữa, hần là cũng không thấp.

Nếu không, một tên ngốc sao có thể tại lúc nghìn cân treo sợi tóc, hoán đổi vị trí của hai người chứ! Nhẹ nhàng như thế, tốc độ như thế.

Chống lại ánh mắt của Phượng Thiên Mị, Thương Lan Mạch thầm kêu không tốt, lúc này hần đã khẳng định được, Phượng Thiên Mị hoài nghi hần rồi, có thể đã đoán được.

Nghĩ đến đây, trong lúc nhất thời Thương Lan Mạch cảm thấy bối rối, ánh mắt tuy vẫn tràn đầy khờ dại như cũ, nhưng vẻ mặt lại né tránh, như thế, càng thêm chứng minh suy đoán của Phượng Thiên Mị.

Liễu Phong, Liễu Trì đứng sờ tại chỗ, hần là không cần tiến lên đi! Ngày hôm qua bọn họ cũng nghe được, thấy được chủ tử và Phượng Thiên Mị tiến tới như thế, bọn họ cũng đã sớm đoán được, chủ tử hần là thích Phượng Thiên Mị rồi.

Hồng Kiều cũng đứng sờ tại chỗ, mà cung nữ thái giám đi ngang qua, bị tư thế mập mờ này của bọn họ dọa cho tròn tròn mắt, thế nhưng, hai đương sự kia lại vẫn cứ thờ ơ.

“Xích xích... chủ tử, vừa rồi ta cảm giác được nội lực của hần ta, hơn nữa đó chính là cỗ nội lực tập kích hai nữ nhân kia lúc ở Hoa Viên.” Huyết xà lập tức nói.

“Ngươi khẳng định?” Phượng Thiên Mị không vui khẽ nhú mày.

“Xích xích... Nội lực của hần ta rất đặc biệt, rất cao cường, có thể tùy thời che giấu, cho nên ta khẳng định.” Huyết Xà cất giọng quả quyết nói.

Sau khi Phượng Thiên Mị nghe xong, vẻ mặt trở nên trầm xuống, còn sinh chút tức giận.

Quả nhiên, thằng nhãi này đang giả ngốc, hơn nữa, hần lại có thể có võ công cao như thế, nhưng mà, vì sao hần lại phải giả ngốc chứ? Chẳng lẽ.....

Phượng Thiên Mị đột nhiên nghĩ tới cái gì, kinh hãi phát giác, chẳng lẽ là bởi vì thực tâm cô? Cho dù hần ngốc là giả, nhưng thực tâm cô trong cơ thể hần lại là thật, hần sợ dĩ giả ngốc, nguyên nhân cũng là vì thực tâm cô đi!

Dù sao, hần không có nghĩa vụ phải nói cho nàng, mà nàng cũng chưa từng hỏi hần, vậy chuyện này có phải là hần thật không lừa nàng?

Không, cho dù là như vậy thì thế nào, hần ngàn không nên vạn không nên chính là nhiều lần giả ngốc đến đùa giỡn nàng, nếu đã làm, thì phải trả giá thật lớn.

“Tỷ tỷ, trên người Mạch Mạch đau quá.” Thấy vẻ mặt Phượng Thiên Mị liên tục biến đổi, Thương Lan Mạch lập tức nhắm mắt, bộ dáng điềm điềm đáng yêu nháy mắt với Phượng Thiên Mị, tràn đầy đau đớn.

Nhưng trong lòng lại đang có một cảm xúc khác, tuy rằng lo sợ Phượng Thiên Mị thật sự đã nhìn ra gì đó, nhưng một loại cảm giác khác càng khiến hần càng tức giận. Dù hần chán ghét nữ nhân đến mức nào, nhưng nói cho cùng hần vẫn là một nam nhân! Phản ứng nên có vẫn tránh không được.

Bị một thân thể mềm mại đè lên như vậy, nghĩ thấy loại mùi thơm cơ thể riêng biệt thuộc về nữ tử này, chỗ nào đó của hắn đã bắt đầu có phản ứng, hắn lại không biết năng lực của Phụng Thiên Mị mạnh đến mức nào, không dám dùng nội lực cưỡng chế.

Nhìn khuôn mặt tuyệt sắc như thế, lộ ra một vẻ mặt lòng như vậy, ánh mắt Phụng Thiên Mị chợt lóe, tim đập mạnh vài nhịp.

Thế nhưng, lần này Phụng Thiên Mị cũng không để mình bị xoay vòng vòng, nhìn thấy vẻ mặt của Thương Lan Mạch bắt đầu đỏ lên, nàng đặc ý một lúc.

Ngay sau đó, chân cổ tình không cẩn thận chuyển qua chỗ hạ thể của Thương Lan Mạch, sắc mặt Thương Lan Mạch biến đổi, càng đỏ hơn, mà Tiểu Mạch Mạch rốt cục cũng nổi lên phản ứng mãnh liệt, cứng, thẳng lên.

Thương Lan Mạch nào biết Phụng Thiên Mị đang cố ý! Nhưng mà, hắn có thể làm gì bây giờ đây! Nếu hắn phản kháng thì sẽ bại lộ.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 142: Quá Vô Sĩ

Đáng chết, sao nữ nhân này có thể to gan thế, vậy mà, vậy mà..... ngay cả chính hắn cũng không nói nên lời.

Thấy phản ứng của Thương Lan Mạch, Phụng Thiên Mị càng đặc ý, khoe miệng gọi lên một nụ cười xinh đẹp, ghé vào bên tai Thương Lan Mạch, dùng giọng nói chỉ hai người nghe được nói: “Thương Lan Mạch, rốt cuộc là huynh ngốc thật, hay là giả ngốc.”

Không phải nghi vấn, mà là nghiền ngẫm, nàng sẽ không tin, thế này còn có thể không khiến hắn bại lộ hoàn toàn.

Thân mình Thương Lan Mạch cứng đờ, tuy rằng hắn đã nhận ra Phụng Thiên Mị hoài nghi hắn rồi, nhưng hắn không thể tưởng được Phụng Thiên Mị lại dùng phương thức này để hỏi hắn.

“Thế nào? Chột dạ?” Cảm nhận được phản ứng của Thương Lan Mạch, khoe miệng Phụng Thiên Mị nở một nụ cười mê hoặc, giọng nói nghe như ôn hòa, nhưng ở bên tai Thương Lan Mạch lại lộ ra hơi thở nguy hiểm.

Khuôn mặt Thương Lan Mạch nhần nhỏ đỏ lên, trong lòng một ngọn lửa dục đang kêu gào, có chút chịu không nổi. Không, hắn không thể để lộ ra, chịu đựng, chịu đựng, nhất định phải chịu đựng.

Hắn biết, nếu như lúc này Phụng Thiên Mị đã xác nhận là hắn giả ngốc rồi, chắc chắn sẽ làm ra chuyện ngay cả hắn cũng không nghĩ đến, chỉ là hắn không biết rằng, Phụng Thiên Mị đã khẳng định hắn đang giả ngốc, nhưng lại muốn chính hắn thừa nhận.

“Tỷ tỷ, thân thể của Mạch Mạch thật rất khó chịu!” Về mặt Thương Lan Mạch đau khổ, uốn éo người gợn dỗi như trẻ con, ý đồ dòi chân của Phụng Thiên Mị ra khỏi chỗ nhạy cảm của mình.

“Khó chịu, khó chịu chỗ nào? Có muốn tỷ tỷ giúp đỡ xoa xoa không?” Phụng Thiên Mị nhủ mảy ra vẻ đau lòng, ở bên tai Thương Lan Mạch nhẹ nhàng thổi hơi, ý định quyến rũ rất rõ ràng.

Chỉ là, khi nàng nói ra lời này, ngay cả bản thân cũng cảm thấy rất buồn nôn.

Về mặt của Thương Lan Mạch cứng đờ, tim bỗng nhiên đập nhanh hơn, nhiều hơn nữa chính là tức giận, trong lòng mắng to, nữ nhân, nàng có cần vô sĩ như vậy hay không! Lần này xem như hắn thua trong tay Phụng Thiên Mị rồi.

“Đúng đúng, là tiểu đệ đệ của Mạch Mạch khó chịu, muốn đi tiểu một chút.” Lần này Thương Lan Mạch không đếm xỉa đến, hắn cũng không tin, Phụng Thiên Mị thật sự vô sĩ mà giúp hắn xoa xoa.

Ặc...

Về mặt của Phụng Thiên Mị cứng đờ, tràn đầy kinh ngạc, khuôn mặt hiện lên rặng mây hồng.

Vốn cho rằng hắn không ngốc, sẽ không nói ra chuyện như vậy, nhưng ai biết, hắn lại thật sự nói ra.

Thấy biến hóa của Phụng Thiên Mị, Thương Lan Mạch rốt cục thở dài nhẹ nhõm một hơi, trong lòng cũng nổi lên một mảnh đặc ý, nữ nhân, thì ra nàng cũng không phải vô sĩ đến không cứu được!

Nghĩ đến đây, lúc này Thương Lan Mạch quyết định đảo khách thành chủ, vì thế điềm điềm đáng yêu nói: “Tỷ tỷ, Mạch Mạch thật sự rất là khó chịu, có muốn xoa xoa giúp Mạch Mạch hay không!”

Phượng Thiên Mị liền cắn lưỡi, không thể tin tưởng lớn mắt, có xúc động muốn học máu.

Cái gì? Giúp hần xoa xoa?

Trời ơi! Nam nhân này cũng quá vô sỉ đi! Vậy mà bảo nàng giúp hần xoa xoa nơi đó.

“Xích xích... chủ tử, người còn vô sỉ hơn hần mà! Đừng quên là người đùa giỡn hần trước.” Huyết xà cảm ứng được nội tâm Phượng Thiên Mị đang kêu rên, trêu tức nói.

Gi! Đùa giỡn? Ặc... hình như cũng đúng!

Nghĩ đến đây, Phượng Thiên Mị lại nhìn hành động của hai người lúc này, cảm giác được trên đùi có một vật cứng rắn chìa vào, mặt nhất thời đỏ lên, đã không còn bình tĩnh như lúc trước.

Lập tức, vội vàng vàng đứng dậy khỏi người Thương Lan Mạch, trước khi đứng lên, còn không quên ở bên tai Thương Lan Mạch nói: “Huynh đừng đắc ý, ta sẽ bắt được cái đuôi hồ ly của huynh.”

Tuy rằng biết hần lừa gạt nàng, nhưng nàng lại không ra tay với hần được, nghĩ tới một nam tử nhẹ nhàng tuyệt sắc như vậy lại phải giả trang thành một tên ngốc, trong lòng nàng cảm thấy rất khó chịu.

Cụ thể là khi biết cơ thể hần trúng thực tâm cô, chỉ sống được hai năm, trong lòng nàng không hiểu sao lại thấy lo lắng cho hần.

“Hong Kiều, chúng ta đi.” Phượng Thiên Mị gọi Hồng Kiều, vội vàng rời đi, rất có cảm giác như chạy trốn chết.

Hồng Kiều không hay không biết khi phản ứng lại, đã thấy Phượng Thiên Mị đi thật xa rồi, liếc mắt nhìn thấy Thương Lan Mạch cũng đã ngồi dậy, hoảng hồn chưa bình tĩnh, sau đó vội vàng vàng hấp ta hấp tấp chạy theo.

Thương Lan Mạch thấy đáng về Phượng Thiên Mị như vậy, kinh ngạc nửa phút, lập tức không hiểu sao lại có một trận vui mừng, chỉ là rất nhanh lại biến thành khổ sở.

Nữ nhân, vì sao nàng luôn tác động đến cảm nhận trong lòng ta, khiến cho ta lúc nào cũng khó chịu, vốn là ta không có chút ràng buộc, bây giờ lại có khát vọng với số mệnh. Vì sao nàng luôn làm ta mất bình tĩnh, khiến cho ta bây giờ thậm chí muốn bại lộ mình.

Chẳng lẽ, ta thật sự thích nàng sao? Nhưng mà, ta không thể!

Sau khi trở lại Vương phủ, Thương Lan Mạch nhốt mình trong thư phòng. Liễu Phong Liễu Tri đứng ở ngoài sân có chút bất đắc dĩ.

“Liễu Phong, huynh nói chủ tử cũng thích Phượng tiểu thư, vì sao không để Hoàng thượng tứ hôn!” Liễu Tri nhỏ giọng hỏi, hần chính là không hiểu rõ, chủ tử thật vất vả mới thích một nữ tử, vì sao không nói ra!

“Huynh ngốc hử, huynh cũng không phải không biết tình hình của chủ tử, bây giờ độc của chủ tử chưa giải, nếu cưới Phượng tiểu thư, không phải sẽ khiến nàng ấy thủ tiết sao? Nếu như chủ tử thật sự thích Phượng tiểu thư, người cũng sẽ không nỡ lòng. Đau dài không bằng đau ngắn, chỉ cần không bắt đầu, sẽ không quá đau khổ.” Liễu Phong hạ giọng, tận lực dùng âm thanh chỉ hai người nghe được nói.

“Nhưng mà...” Liễu Tri không cam lòng.

“Được rồi, đừng nói nữa, chủ tử nghe được không hay.” Liễu Phong vội vàng ngắt lời.

Nhưng bọn họ lại không biết rằng, Thương Lan Mạch đã nghe không sót một chữ cuộc đối thoại của bọn họ, kỳ thật chuyện của mình, hần hiểu rõ nhất.

Có lẽ, đây là số mệnh đi! Dù sao nàng đã phát hiện hần giả ngốc, sau này có lẽ không cần đi tìm nàng, miễn cho trong lòng mình khó chịu.

“Các người đang nói cái gì đấy! Chủ tử của các người đâu!” Liễu Phong Liễu Tri vừa mới nói xong, phía sau truyền đến giọng nói của Giang Ngự Phong. Liễu Phong Liễu Tri bị dọa theo bản năng giật thót mình, vội vàng quay đầu lại.

Giang Ngự Phong vẫn như cũ mặc một bộ y phục màu đỏ, dung nhan tuyệt mỹ, cười như không cười, vô cùng ma mị.

“Ặc... Giang công tử, này này...” Liễu Phong có chút khó xử, ấp a ấp úng không biết mở miệng thế nào, sợ chủ tử trách tội.

“Quên đi, tự ta đến hỏi chủ tử của các người vậy.” Giang Ngự Phong cũng không miễn cưỡng, dứt lời, bèn đi đến cửa chính thư phòng. Liễu Phong cũng vì vậy mà nhẹ nhàng thở ra.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 143: Thân Phận Mạch Mờ

Edit: yuuki ***** Beta: ๖Jmieu๖

“Vào đi!” Giang Ngự Phong định gõ cửa, bên trong đã truyền đến giọng nói lạnh nhạt của Thương Lan Mạch, Giang Ngự Phong bèn trực tiếp đẩy cửa bước vào.

Trong thư phòng, tâm trạng Thương Lan Mạch phức tạp đang ngồi trước bàn, lười biếng tựa vào ghế, khuôn mặt bình thản, nhưng lại lộ ra vẻ ưu sầu.

“Làm sao vậy? Vẻ mặt khó coi như thế.” Trông thấy Thương Lan Mạch như vậy, Giang Ngự Phong thực sự cảm thấy khó hiểu, nhớ tới biểu cảm không được tự nhiên của Liễu Phong và Liễu Tri lúc này, vội vàng hỏi, nghĩ thầm chắc sẽ không xảy ra chuyện gì đi!

” Không có việc gì!” Thương Lan Mạch thờ ơ nói.

“Còn nói không có việc gì, vẻ mặt của huynh đã nói cho ta biết rồi, cho nên, huynh có việc, nói đi! Rốt cuộc là có chuyện gì?” Giang Ngự Phong không tin, huynh đệ bằng hữu nhiều năm như vậy, y còn không hiểu rõ hần sao?

Tuy rằng y không biết rốt cuộc Mạch vì chuyện gì mà ưu sầu, nhưng y chắc chắn là có chuyện, hơn nữa, có thể khiến Mạch bất ổn như vậy, thêm Liễu Phong Liễu Tri khẩn trương theo, có vẻ như cũng không nhỏ.

“Huynh nói xem, Băng Thiềm ngàn năm rốt cuộc có tồn tại hay không?” Thương Lan Mạch vốn là cái gì cũng không muốn nói, nhưng không biết nói sao, lại không ý thức nói ra, sắc mặt cũng lộ ra ham muốn vốn đã không có từ lâu.

Sau khi Giang Ngự Phong nghe xong, sững sờ, nghi hoặc nhìn Thương Lan Mạch, rõ ràng là không ngờ hần lại chủ động hỏi y chuyện Băng Thiềm ngàn năm, bởi vì Mạch đối với sống chết đã không còn khát vọng gì, càng không hề để ý đến Băng Thiềm ngàn năm, sao hôm nay đột nhiên lại hỏi?

Chẳng lẽ.....

“Có phải là vì Phượng Thiên Mị hay không?” Trước mắt Giang Ngự Phong cũng chỉ cảm thấy lý do này là có thể, bởi vì sau khi Mạch gặp được Phượng Thiên Mị, thì bắt đầu thay đổi, y đã sớm cảm giác được Mạch thích Phượng Thiên Mị, nhưng mà bản thân Mạch không thừa nhận, hần là không thể chấp nhận mà thôi.

Nhớ tới mình không thể tìm được Băng Thiềm ngàn năm, sắc mặt Giang Ngự Phong lộ ra vài phần áy náy, thật vất vả Mạch mới gặp được một nữ tử xem như là thích, cũng chỉ có thể nhìn mà không thể với tới được.

“Nàng ấy phát hiện ra chuyện ta giả ngọc, nhưng còn chưa có chứng cứ.” Thương Lan Mạch hỏi một đằng, trả lời một nẻo, kỳ thật hần không muốn đối mặt với vấn đề này, nhưng là trong lời nói cũng không rời được Phượng Thiên Mị.

“Ra là vậy!” Trong lòng Giang Ngự Phong có chút khô sở, tuy rằng Thương Lan Mạch không trả lời y, nhưng câu hỏi một đằng, trả lời một nẻo kia cũng đã đủ chứng minh rồi.

Hần hiểu rõ Mạch, nguyện trang của Mạch sẽ không bị người phát hiện, cho dù là mấy người được gọi là đại công tử thực tài ba kia, ngay cả y, cũng có đôi khi sẽ cho rằng, Mạch chính là một kẻ ngọc bình thường.

Nếu không vì Mạch gặp Phượng Thiên Mị, có thể nói là thích Phượng Thiên Mị, cũng sẽ không vô ý để lộ ra. Cho nên, nghĩ cũng biết, Phượng Thiên Mị ở trong lòng Mạch, đã có một vị trí, chỉ là hần không muốn thừa nhận, cũng không dám thừa nhận mà thôi.

Bởi vì, tình cảm này là thứ, sẽ làm một người mất đi lý trí, cũng sẽ khiến một người tự khép kín mình, lại làm cho một người sống, hoặc chết.

Hiện tại, Mạch đã nảy sinh ham muốn sống, thế nhưng, sống, há lại dễ dàng như vậy chứ! Nếu dễ dàng, Mạch cũng sẽ không luôn bình thản như thế, không quan tâm sống chết.

“Cho nên, sau này ta sẽ không gặp nàng ấy nữa.” Thương Lan Mạch dứt khoát nói, vẻ mặt khó chịu không dễ nhận ra, hần nói ra những lời này, cũng giống như là đã hạ quyết tâm rất lớn.

“Không cần phải như vậy!” Giang Ngự Phong cười khổ nói, y không phải không tin Mạch không làm được, vì y biết Mạch luôn nói được làm được. Chỉ là, trước mắt có một việc, sợ là không gặp cũng phải gặp.

“Huynh biết ta sẽ làm được.” Thương Lan Mạch cho rằng Giang Ngự Phong đang nghi ngờ hần, cho nên có chút không vừa lòng khẳng định.

“Nhưng mà ta phát hiện nàng ấy có quan hệ với ‘Phượng Vũ Cửu Thiên’ đêm qua lúc ta đi do thám Phượng phủ, trông thấy quân sự Bạch Nhan của ‘Phượng Vũ Cửu Thiên’ đi tìm Phượng Thiên Mị, hơn nữa thái độ của Bạch Nhan đối với Phượng Thiên Mị rất cung kính, cho nên, ta hoài nghi nàng ấy chính là lão bản phía sau màn của ‘Phượng Vũ Cửu Thiên’?” Giọng điệu của Giang Ngự Phong trở nên nghiêm túc.

“Cái gì?” Thương Lan Mạch kinh hãi, tràn đầy không thể tin.

“Không có chứng cứ, cũng không chắc chắn lắm, nhưng tuyệt đối không thoát được có liên quan. Hơn nữa, các nàng cũng biết chuyện đảo Linh Cốc, quan trọng hơn là, “Phượng Vũ Cửu Thiên” có người bị đảo Linh Cốc đuổi giết, chắc là do một tháng trước đảo Linh Cốc bất ngờ thay đổi, có người chạy trốn ra, được người của “Phượng Vũ Cửu Thiên” thu giữ.

Cho nên, lúc này điều quan trọng nhất là huynh đi thăm dò điều tra một chút, Phượng Thiên Mị này, rốt cuộc có phải Cuồng Phượng hay không.” Giang Ngự Phong nói.

Thương Lan Mạch đã bị hoảng sợ rồi, mặc kệ Cuồng Phượng có phải Phượng Thiên Mị hay không, nhưng Phượng Thiên Mị có quan hệ với “Phượng Vũ Cửu Thiên”, đã đủ để cho hắn khiếp sợ.

Vốn hắn không muốn vì Phượng Thiên Mị, mà để cho lòng mình một lần nữa rung động, đã quyết định không đi gặp Phượng Thiên Mị nữa.

Nhưng là tình huống hiện tại, lại không thể không gặp, không chỉ gặp, nếu như Phượng Thiên Mị thật là lão bản phía sau màn của “Phượng Vũ Cửu Thiên”, sợ là sau này còn có càng nhiều quan hệ.

“Phượng Vũ Cửu Thiên”, Cuồng Phượng, Phượng Thiên Mị, đều có chữ Phượng, tuy rằng đều có chữ Phượng nhau nhưng không đại diện cho cái gì. Nhưng cũng khó tránh khỏi không có liên quan.

Ban đầu hắn thấy tác phong của Phượng Thiên Mị và Cuồng Phượng có phần tương tự, cũng từng hoài nghi, nhưng mà chú ý quan sát, rồi lại không giống. Nếu Phượng Thiên Mị thật là Cuồng Phượng, nàng ấy không chỉ rất giỏi nguy trang, mà năng lực cũng không nhỏ, một nữ tử, trong một đêm mở lại được một kỹ viện lớn, hơn nữa, mới vài ngày, còn gần như độc quyền chuyện làm ăn của kỹ viện ở Vận thành.

“Được, ta đi tra.” Thương Lan Mạch suy nghĩ một lát, mới đồng ý.

Bên này, chân trước Phượng Thiên Mị vừa mới vào Phượng phủ không lâu, Phượng Thanh Tường cũng trở về, một hồi liền phái người tới Đông Uyển gọi Phượng Thiên Mị đến thư phòng.

Lúc này, Phượng Thanh Tường vẻ mặt phức tạp ngồi ngay ngắn trước bàn đọc sách, nhớ tới đủ loại chuyện xảy ra hôm nay, còn có đủ loại chuyện quá khứ, đến giờ vẫn khó mà tiêu hóa được. Một người, làm sao có thể thay đổi hoàn toàn như vậy, cho dù trước kia ông không hiểu con bé, nhưng với tính cách bây giờ của nó, thì không có khả năng nó lại nhẫn nhịn lâu như vậy.

Chẳng lẽ.....

Phượng Thanh Tường bị một khả năng đột nhiên nảy sinh trong lòng mình làm cho hoảng sợ, nhưng ngay lập tức bị ông bác bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 144: Thái Độ Hung Ác Bị Lộ

Edit: Linh Nhi ***** Beta: ๖Jmiu๖

Mị Nhi giống Quỳnh Hoa như vậy, làm sao có khả năng! Cho dù ông chưa từng gặp Mị Nhi, không biết dung mạo thật sự của con bé, nhưng mà ông biết Hồng Kiều luôn như hình với bóng với con bé! Hơn nữa các nàng đều biết Văn Tĩnh.

“Có chuyện gì tìm con thế ạ?” Đột nhiên, một giọng nói lạnh nhạt không chút kiên nhẫn chấm dứt suy nghĩ của Phượng Thanh Tường.

Phượng Thanh Tường lấy lại tinh thần, ngẩng đầu, nhìn thấy bộ dạng Phượng Thiên Mị ngạo mạn lười biếng đi vào, bất kể Thiên Mị có thái độ gì, trên người vẫn luôn tản ra khí chất cao quý lạnh lẽo kiêu ngạo, làm cho người ta không thể bỏ qua.

Phượng Thiên Mị vốn không thích việc có người nói với nàng mấy câu thì muốn nàng ngoan ngoãn đi đến, cảm giác chính mình không còn mặt mũi cùng tôn nghiêm, đây cũng không phải là cách hành xử của nàng.

Nhưng mà, nhớ tới hôm nay Phượng Thanh Tường cầu xin tha thứ cho nàng vài lần, còn không tiếc lấy mạng tạ tội, điều này chứng minh, ở trong lòng ông, vẫn nhận nữ nhi này.

Cho nên, nàng mới cho ông mặt mũi, tuy rằng nàng không cần ông vì nàng mà cầu xin tha thứ, nhưng mà có đôi khi người làm việc, là ở tâm.

“Chuyện, hôm nay...” Phượng Thanh Tường vốn muốn hỏi Phượng Thiên Mị một chút, nhưng mà vừa thấy Phượng Thiên Mị như vậy, câu hỏi không thể nào thốt ra được.

Tất nhiên Phụng Thiên Mị biết Phụng Thanh Tường muốn hỏi cái gì, cho nên không đợi Phụng Thanh Tường hỏi xong câu hỏi, ngắt lời, nói: “Con biết phụ thân có rất nhiều nghi hoặc, con cũng không muốn nói nhiều với người, nhưng mà, con phải nhắc nhở phụ thân. Con sẽ đòi lại những khổ sở mà con đã phải chịu trong vòng bảy năm qua ở Phụng phủ, còn có thù giết nương, phải chết, một người con cũng sẽ không bỏ qua. Mặc kệ trước kia phụ thân đối xử với con như thế nào, nhưng mà ít nhất người không có ngược đãi con, cho nên, con hy vọng người không nhúng tay vào, nếu không, ngay cả phụ thân, con cũng sẽ không bỏ qua.”

Nàng không phải là người vô tình, cho nên, đối với phụ thân có quan hệ huyết mạch này, vẫn sẽ dừng cương trước bờ vực, chuyện giết cha, nàng tạm thời sẽ không làm, huống chi, ông ấy cũng không ngược đãi nàng.

Nàng đã nói rõ ra như vậy, người thông minh sẽ hiểu, nàng ở Phụng phủ chịu rất nhiều khổ sở, còn có, phu nhân Quỳnh Hoa chết là do có người hại.

Nhưng mà, nếu Phụng Thanh Tường vì mẩu tử Phụng Văn Tĩnh mà lại hại nàng, vậy thì không thể trách nàng vô tình. Cho dù bọn họ có quan hệ huyết thống thì thế nào? Thân thể này đúng là có huyết thống của Phụng Thanh Tường, nhưng mà, linh hồn nàng lại cực kỳ xa lạ với Phụng Thanh Tường – ông.

Nàng đối với ông ấy nhân từ, chính là nể mặt mũi của Phụng Thiên Mị trước đây, nàng chiếm thân thể của nàng ấy, tự nhiên sẽ giúp nàng ấy làm một số chuyện, nhưng mà điều đó không có nghĩa nàng sẽ nhẫn nhục chịu đựng.

Quả nhiên, Phụng Thanh Tường nghe xong, sắc mặt đã thay đổi, nghi hoặc cùng khó hiểu, còn có nhiều điểm không thể tin.

Không sai, ông đã nghe ra ý trong lời nói của Phụng Thiên Mị, hơn nữa, xác định được hận thù của nàng.

“Sao lại thế này?” Phụng Thanh Tường kinh hãi nói, Quỳnh Hoa, chẳng lẽ Quỳnh Hoa chết, là do có người hại? Còn có Mị Nhi, rốt cuộc đã bị chèn ép như thế nào, mới có thể khiến cho con bé hận thù như vậy, không đưa đối phương vào chỗ chết thì không cam lòng.

Xem ra, ông thật sự không thể hiểu được Mị Nhi, không, đừng nói là hiểu, ngay cả cuộc sống của con bé ở Phụng phủ như thế nào ông cũng không biết.

“Chuyện gì xảy ra phụ thân có thể cho người đi thăm dò, có điều tốt nhất người đừng nghĩ chỉ cần tìm một người đến hỏi, bởi vì tại Phụng phủ này, người có thể tin nhiệm, chỉ có chính mình. Không muốn điều tra thì hãy chờ, tự con sẽ tra ra tất cả manh mối, chỉ có điều, việc con muốn làm, không ai có thể ngăn cản được, cho nên phụ thân đừng có ý đồ muốn ngăn cản chuyện của con, nếu như phụ thân muốn sống, thì nghe theo cảnh cáo của con, chúng ta sẽ bình an vô sự, nếu như muốn chết, con cũng sẽ không ngăn cản người.”

Phụng Thiên Mị lạnh lùng dứt lời, trực tiếp xoay người rời đi, để lại cho Phụng Thanh Tường một bóng lưng lạnh lùng.

Phụng Thanh Tường không có giữ Phụng Thiên Mị lại, bởi vì ông đã muốn xui xẻo, đầu óc càng ngày càng loạn.

Cái gì gọi là “Ở Phụng phủ, người phụ thân có thể tin nhiệm, chỉ có chính mình.” Chẳng lẽ, bọn họ ai cũng đều biết chút gì đó, chỉ có mình ông là không biết sao?

Phủ Hiến vương.

Sau khi Thương Lan Hiến trở lại Vương phủ, bèn đi đến sân của Tô Nhị Tịch, sắc mặt cực kì khó coi, tâm sự thật nhiều, suy nghĩ cũng hỗn loạn.

Lúc này, Tô Nhị Tịch đang ở trong viện đang tập tễnh đi qua đi lại, sau khi Thương Lan Hiến vào cung, mí mắt nàng giật lợi hại, lòng cảm thấy bất an, giống như có chuyện gì đó sắp xảy ra vậy.

Nàng biết, Phụng Thiên Mị cũng vào cung, cho nên, nàng sợ hãi à ta sợ à ta nói ra mọi chuyện, sợ sự việc đã bại lộ.

“Vương phi, người đã đi thật lâu rồi, vẫn nên ngồi nghỉ ngơi một chút đi!” Lục nhi nhìn thấy Tô Tịch Nhi bất an như thế, trong lòng cũng có vài phần lo âu, khuyên nhủ.

“Đúng vậy Vương phi, trời nóng như vậy, người cũng khát nước rồi! Uống trước chén trà đi!” Thanh Nhi nói xong, bèn bê trà đi tới chỗ Tô Nhị Tịch.

Tô Nhị Tịch luôn ở trong trạng thái bất an, căn bản là không nghe thấy lời nói Lục Nhi và Thanh Nhi, vẫn cố đi qua đi lại, ngay tại lúc xoay người, liền va chạm với Thanh Nhi đang bưng trà đến gần.

“Ồ!” Một tiếng, tiếp theo “Xoảng” tiếng đồ sứ vỡ vụn, chén trà trên tay Thanh Nhi đã rơi xuống đất, mà trước ngực Tô Tịch Nhi ướt một mảng.

“Tiện ti chết tiệt, người muốn bốn Vương phi bị bỏng chết sao?.” Trong lòng Tô Nhị Tịch vốn đang bất an, cảm thấy phiền não, lại bị dọa như vậy, nhất thời tức giận, quát lên.

“Nương nương tha mạng! Nương nương tha mạng! Nô tỳ không phải cố ý.” Thanh Nhi hoảng sợ nói, lo lắng quỳ rạp xuống đất, không ngừng dập đầu, hoảng sợ đau khổ cầu xin nói.

“Không phải cố ý, đó là cố ý rồi.” Tô Nhị Tịch giận dữ nói.

“Không, không, không.” Thanh Nhi sợ tới mức không nói ra lời, cũng không dám nói, tính tình Tô Nhị Tịch không phải nàng không biết, càng nói, lại càng sai.

Lục Nhi thấy thế, tuy rằng cảm thấy ngạc nhiên, nhưng vẫn không thể không khuyên nhủ, “Vương phi, xin hãy bình tĩnh, nếu mà Vương gia trở lại nhìn thấy bộ dạng hiện giờ của người, sợ rằng...”

Lục Nhi nói không hết câu, nhưng mà người thông minh như Tô Nhị Tịch, sao lại không hiểu đây!

“Được rồi, đứng lên đi!” Tô Nhị Tịch không kiên nhẫn lạnh nhạt nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 145: Âm Mưu Bại Lộ

Edit: Linh Nhi ***** Beta: ๖Jm1u๑

Chẳng qua là các nàng không biết, một màn này đã sớm bị Thương Lan Hiến vừa vào cửa nhìn thấy, tuy rằng một màn này cũng không có gì, nhưng lại làm cho tâm Thương Lan Hiến lạnh đi.

Không phải là Tịch Nhi vẫn luôn dịu dàng hiền lành, hiền tuệ sao? Nhưng mà tại sao vừa rồi nàng ấy lại hung dữ như vậy! Hơn nữa, việc đó diễn ra hình như không chỉ một hai lần, nếu Lục Nhi không nhắc tới hấn, nàng cũng sẽ không bình tĩnh trở lại.

Chẳng lẽ, thật sự là ‘Biết người biết mặt mà không biết lòng sao? Hấn tự nhận là rất hiểu nàng, nhưng mà hiện tại, xem ra hấn không hề hiểu nàng.

Nếu hung dữ vừa rồi mới là bản tính thật của nàng, vậy thì việc xảy ra cũng là do nàng tự biên tự diễn, cũng không phải là không có khả năng.

Vốn hấn không muốn tin tưởng, cũng không hy vọng mọi việc là do Tịch Nhi gây nên, nhưng mà, sau khi nhìn thấy một màn vừa rồi, hấn rất khó thuyết phục chính mình.

“Vương phi có phải là người có tâm sự không!” Lục Nhi có chút run rẩy hỏi, mặc dù Tô Nhị Tịch tương đối coi trọng các nàng, nhưng mà dù sao các nàng cũng chỉ là nha hoàn, cho nên có một số chuyện dù không nên hỏi, nhưng vẫn phải hỏi.

Tô Nhị Tịch chưa nguôi cơn tức, nhưng lại không thể nổi giận, cố gắng bình tĩnh, hít giọng mới nói: “Vương gia vào cung còn chưa trở về sao?”

“Hấn là sắp rồi” Lục Nhi nói.

“Hừ! Các người tốt nhất nên quản chặt miệng mình cho bốn Vương phi, nếu dám mang chuyện xảy ra đêm đại hôn nói ra, cẩn thận mạng cả nhà các người khó giữ được.” Tô Nhị Tịch hung hăng cảnh cáo nói.

Từ ngày đại hôn ấy, nàng không có một ngày ngủ ngon, liên tiếp xảy ra rất nhiều chuyện, khiến cho nàng không thể không cho rằng hồn ma của Phụng Thiên Mị quay lại báo thù.

Sau đó yên tĩnh được vài ngày, nàng mới hơi thả lỏng một chút, Phụng Thiên Mị lại xuất hiện.

Đặc biệt là hôm qua, Phụng Thiên Mị nhắc tới đứa nhỏ, làm cho nàng sợ hãi. Nàng không phải kẻ ngốc, mặc dù trong lời nói của Phụng Thiên Mị không vạch trần, nhưng mà rất rõ ràng là đang cảnh cáo nàng, chuyện đứa nhỏ, ả ta biết, cho nên, ả ta tới báo thù nàng.

Nhưng mà nếu như ả ta biết, vì sao hôm qua ả ta lại không vạch trần! Việc này làm cho nàng cảm thấy nghi ngờ, cũng bởi vậy, nàng càng cảm thấy bất an.

“Đạ, nô tỳ sẽ không nói ra ngoài đâu.” Nghe xong Tô Nhị Tịch cảnh cáo, Lục Nhi và Thanh nhi vội vàng nom nớp lo sợ tỏ thái độ nói.

Lần nữa nghe được mẩu đối thoại trong viện, sắc mặt Thương Lan Hiến càng đen, tròng mắt đầy tức giận. Hiện tại, không cần hỏi, không cần phải kể lại, hấn cũng đã rõ ràng, hôm đại hôn, quả nhiên Tô Nhị Tịch lợi dụng hấn, giết Phụng Thiên Mị.

Tại sao? Vì sao Tịch Nhi lại biến thành một người như vậy, hay là, Tịch Nhi vốn dĩ đã như vậy, mà hấn, chỉ nhìn thấy vẻ bên ngoài của nàng ta. Hồ dữ còn không ăn thịt con, thế mà Tịch Nhi luôn miệng nói không cần vị Chính phi, lại không tiếc lấy thai nhi trong bụng mình để lợi dụng hấn.

Việc này không chỉ đánh mất đi lương tri làm mẫu thân của nàng, còn diệt sạch tín nhiệm của hấn với nàng, đối với nàng hấn cực kỳ thất vọng, cũng vô cùng đau lòng.

Cho tới giờ, đối với nàng, hấn luôn vứt bỏ thân phận cao ngạo của mình, tìm mọi cách che chở nàng, nhưng mà bây giờ, hấn mới phát hiện, nàng ở bên

cạnh hần, là vì vị trí kia, cho nên giết hại đứa nhỏ của hần.

Nếu không phải bởi vì trong lòng vẫn còn tình cảm với nàng, chắc chắn hần đã không do dự giết chết nàng, nhưng mà, nếu phụ hoàng tra ra được việc này, tội nàng nhất định không nhẹ, cho dù có hần che chở, cũng không được.

Thương Lan Hiên cường chế chịu đựng tức giận, gắt gao nắm chặt hai tay, mạch máu nổi lên, đi vào trong viện. Ở ngoài nhìn vào, bước chân hần có chút chậm, chỉ có hần biết, mỗi bước đi, là nặng nề cỡ nào.

Bởi vì hần đang đi về phía Tô Nhị Tịch, nữ nhân này khiến hần vừa yêu vừa hận, hần luôn yêu thương nàng, mà nữ nhân này lại vì thân phận mà lợi dụng hần.

“Vương, Vương gia.” Vừa nhìn thấy Thương Lan Hiên từ cửa bước vào, Tô Nhị Tịch kinh hãi, nhìn thấy khuôn mặt Thương Lan Hiên có chút thâm trầm, bóng nàng khủng hoảng chột dạ, chẳng, không phải chẳng đã nghe được gì chứ?

“Nô tỳ tham kiến Vương gia” Lục Nhi và Thanh Nhi cũng hoảng sợ, vội vàng nói.

“Nô tì tham kiến Vương gia” Tô Nhị Tịch cũng vội vàng cúi người hành lễ, chẳng qua là giọng nói kia có chút run rẩy.

“Vì sao?” Thương Lan Hiên cố gắng kìm nén xúc động muốn giết người, ánh mắt lạnh lùng mang theo chất vấn nhìn thẳng Tô Nhị Tịch, lạnh lùng hỏi.

Một câu vì sao này mang theo rất nhiều nghi vấn, vì sao lại nói một đằng nghĩ một nẻo, vì sao lại tàn nhẫn như thế, vì sao lại lợi dụng hần, vì sao? Vì sao? Hần muốn nghe tự nàng nói cho hần, tự nàng nói rõ cho hần biết.

“Vì sao cái gì, cái gì vì sao?” Tô Nhị Tịch né tránh ánh mắt của hần, cố gắng áp chế khủng hoảng của chính mình, làm bộ nghi hoặc hỏi.

Nói là nghi hoặc, nhưng mà trong lòng cũng đoán được đại khái, nhất định chẳng đã biết gì đó, chắc là ở trong cung nghe Phượng Thiên Mị nói gì đó, hoặc là, chẳng vừa nghe được những lời mình vừa nói.

Nàng tình nguyện chẳng như bây giờ là bởi vì nghe Phượng Thiên Mị nói gì đó, bởi vì khi đó, nàng còn có thể tìm được lý do phản bác. Nhưng mà, nếu nghe được những gì nàng vừa nói, như vậy, nàng không có cách nào biện hộ.

Mặc dù như vậy, lúc này, Tô Nhị Tịch vẫn ôm tâm lý may mắn, không đến cuối, không thể thừa nhận.

“Bốn vương đều nghe được, vốn dĩ Phượng Thiên Mị nói, bốn Vương còn không tin, nhưng mà không thể ngờ được, tất cả đều là sự thật. Không phải nàng luôn miệng nói, không cần vị trí Chính phi sao? Nhưng mà hiện tại nàng đang làm cái gì? Vì ngôi vị Chính phi, nàng không tiếc giết hại con của bốn Vương, còn lợi dụng bốn Vương giết Phượng Thiên Mị, tại sao nàng lại ác độc như vậy?”

Thương Lan Hiên gần như mất khống chế gầm nhẹ nói, ánh lửa trong mắt bắn ra bốn phía, chạm đến có thể bùng cháy.

Tuy rằng trong lòng nàng đã sớm có dự đoán, nhưng mà nghe được chính miệng Thương Lan Hiên nói ra, Tô Nhị Tịch vẫn ngây ngẩn cả người, nhiều hơn là tuyệt vọng.

Quả nhiên, Phượng Thiên Mị thật sự nói ra, hơn nữa, những lời vừa rồi của nàng, cũng bị Vương gia nghe được. Nàng biết, Vương gia đối với nàng vô cùng thất vọng, giấc mộng Vương phi của nàng, thậm chí là Hoàng hậu cứ như vậy bị bẽ mặt.

Phượng Thiên Mị, vì sao người vẫn còn sống, vì sao lại quay trở về phá hoại ta, rõ ràng mọi việc vốn vẫn nằm trong kế hoạch của nàng, vì sao lại xuất hiện một Bạch Nhan, tất cả đều tại người

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 146: Sát Thủ Đột Kích

Edit: Linh Nhi ***** Beta: ๖Jmiao

“Làm sao? Không dám thừa nhận, hay là đang nghĩ tìm lý do để lừa gạt bốn Vương?” Nhìn thấy phản ứng của Tô Nhị Tịch, rõ ràng là cam chịu, Thương Lan Hiên hoàn toàn mất khống chế hét lên dữ dội.

Giọng nói dạn dữ khiến cho tất cả sợ hết hồn, Lục Nhi Thanh Nhi vội vàng quỳ mạnh xuống, run rẩy ôm lấy cơ thể, ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh.

“Vương gia, người nghe nô tì giải thích, mọi chuyện không phải như người nghĩ đâu? ” Tô Nhị Tịch phản ứng lại, kinh hoàng nói, tuy rằng biết hiện tại Vương gia đang cực kỳ thất vọng về nàng, nhưng mà vẫn muốn giải thích.

Bởi vì nàng không tin, Vương gia sẽ không bao giờ hết yêu nàng.

“Giải thích, nàng còn muốn giải thích, bản Vương đã từng hy vọng tất cả không phải do nàng làm! Nhưng mà hết lần này đến lần khác chuyện này lại do nàng làm, Tô Nhị Tịch, nàng hại Phụng Thiên Mị bản Vương có thể hiểu, nhưng mà nàng lại hại đứa nhỏ của bản Vương, còn lợi dụng bản Vương, tội nàng không thể tha thứ.” Thương Lan Hiên tức giận nói, rất xúc động muốn một chưởng đánh chết nàng.

Hắn vốn không biết chất vấn nàng như thế nào, không thể tưởng tượng được hắn lại không cần hỏi, nàng đã bại lộ, ngay cả cơ hội chất vấn cũng không cần, không phải hắn lên cười, cười ông trời có mắt! Nhưng mà, hắn đã từng hy vọng vô cùng mọi việc không phải do nàng!

Tội không thể tha thứ!

Tô Nhị Tịch lập tức tê liệt ngã xuống, sắc mặt trắng bệch, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng, thật sự là tội không thể tha thứ sao?

Không, không được, nàng không cam lòng.

Trong sân, đột nhiên Tô Nhị Tịch ôm lấy cánh tay Thương Lan Hiên, khóc rống lên: “Không, Vương gia, tuy rằng lừa chàng là ta không đúng, nhưng mà ta cũng không có hại chết con của chúng ta!” Nàng thật sự không hại chết đứa nhỏ của bọn họ, chỉ là do không cẩn thận bị say thai.

“Buông tay” Thương Lan Hiên chán ghét hung dữ hất tay Tô Nhị Tịch ra, Tô Nhị Tịch bị quăng đi ra ngoài, “á” một tiếng, ngay sau đó hung hăng ngã xuống đất.

“Vương phi” Lục Nhi Thanh Nhi thấy thế kinh hãi, bất chấp sợ hãi, vội vàng đi đến đỡ lấy.

Trong tiềm thức của Thương Lan Hiên cũng hoảng hốt, nhưng mà chỉ trong nháy mắt, nàng đã làm cho hắn cực kỳ thất vọng, cho dù hắn vì tình cảm nhiều năm của bọn họ, mà không giết nàng, nhưng mà phụ hoàng, phụ hoàng tuyệt đối sẽ không tha cho nàng ta.

Tuy rằng phụ hoàng sẽ không giết nàng ta, nhưng mà, việc trừng phạt tuyệt đối không phải trừng phạt bình thường.

“Vương gia, ta thật sự không có hại con của chúng ta.” Tô Nhị Tịch đau khổ nhìn Thương Lan Hiên, nỗ lực muốn chàng nghe mình giải thích, có thể tha thứ cho nàng.

Nhìn thấy Tô Nhị Tịch như vậy, trong lòng Thương Lan Hiên có chút không đành lòng, dù sao, hắn cũng thật sự yêu nàng, yêu đến tận tâm can, chính vì vậy hắn không thể chấp nhận được một chút lừa gạt cùng phản bội, việc Tô Nhị Tịch gây nên, đã chạm vào ranh giới cuối cùng của hắn chốt của hắn.

“Cho dù hôm nay bản Vương tha cho nàng thì thế nào, nhất định phụ hoàng sẽ không tha cho nàng, mấy ngày tới, nàng nên cầu nguyện cho chính mình đừng rơi vào tay phụ hoàng đi, tự giải quyết cho tốt! Hừ!” Thương Lan Hiên lạnh lùng dứt lời, hừ lạnh một tiếng, hung hăng phất tay áo, xoay người rời đi, không hề lưu luyến.

Nhìn Thương Lan Hiên tuyệt tình như thế, Tô Nhị Tịch hoàn toàn tê liệt ngã xuống, tuyệt vọng, chẳng lẽ ngay cả một cơ hội cũng không cho nàng sao? Tuy rằng nàng lợi dụng chàng giết Phụng Thiên Mị, nhưng mà, nàng thực sự không cố ý hại chết đứa bé.

“Ha ha ha ha ha ha! Chẳng lẽ, đây là báo ứng sao?” Tô Nhị Tịch giận quá hóa cười, mặt như u hồn.

“Vương phi” Lục Nhi và Thanh Nhi thấy thế, vội vàng nâng Tô Nhị Tịch dậy.

“Cút ngay” Còn chưa kịp đỡ nàng ta dậy, Lục Nhi Thanh Nhi đã bị Tô Nhị Tịch đẩy mạnh, ngã xuống đất.

Phụng Thiên Mị, ta sẽ không bỏ qua của ngươi, cho dù Tô Nhị Tịch ta mất đi tất cả, thì ta cũng muốn ngươi chôn cùng, ta muốn ngươi nếm thử cảm giác ai cũng có thể làm chồng.

Nghĩ như vậy, trong lòng Tô Nhị Tịch tràn ngập oán hận, bộ mặt dữ tợn, trong mắt lộ ra vẻ khát máu.

Bây giờ, Phụng Thiên Mị đã chọn mấy người qua đường, ngày tháng bình an cũng đừng nghĩ tới, có điều đây cũng là kết quả nàng muốn.

Đêm, dần dần đen, mọi người đã sớm ngủ say, bóng đêm thâm lương như nước, bầu trời giống như một màn nhung cỡ lớn đắp trên giường, càng ngày càng tối, càng ngày càng lạnh.

Tiếng gió càng lúc càng lớn, tiếng lá cây vang lên xào xạc, giống như định trước đêm nay, là một đêm không yên bình.

Đồng uyển Phụng phù, nhà chính vẫn còn ánh nến.

Trong phòng, Phụng Thiên Mị lười biếng tựa vào ghế, tao nhã uống trà, bộ dáng thoải mái thư giãn, chính là trong mắt đều là khí lạnh, nàng cảm giác được tối nay sẽ xảy ra chuyện gì đó, cho nên đã trể thế này, còn chưa đi ngủ.

Không sai, nàng cảm giác được đêm nay sẽ xảy ra chuyện gì đó, không, hẳn là phát sinh một chút chuyện gì đó. Sau khi nàng trở về phủ, đã đắc tội với

người qua đường, mà bọn họ đều nổi lên ý định giết nàng, cũng biết, nhất định bọn họ sẽ ở sau lưng nàng động tay động chân, chỉ là không biết, ai là sẽ là người ra tay trước đây!

Có điều nàng rất chờ mong, hơn nữa Huyết xà của nàng đã lâu rồi chưa uống qua máu người.

“Xích Xích … chủ tử, bên ngoài có sát khí.” Đột nhiên, Huyết Xà cảnh giác nói.

Động tác trong tay Phụng Thiên Mị khẽ ngừng một chút, hai mắt hơi hơi nheo lại, lóe ra hồng quang, khóe miệng cong lên, lộ ra vẻ khát máu, “Huyết xà, mi đã lâu chưa được uống máu người rồi! Hôm nay, coi như khai vị đi!”

“Xích Xích … chủ nhân, rốt cục người cũng nhớ là rất lâu người ta chưa được uống máu người, oa oa … nhìn xem, bây giờ người ta đã gầy đi trông thấy rồi.”

Vừa nghe thấy có thể uống máu người, Huyết xà ‘vèo’ một cái phóng ra khỏi tay Phụng Thiên Mị, rơi ở trên đùi Phụng Thiên Mị, uốn éo thân hình, tràn đầy ỳ khuất nói.

Phụng Thiên Mị lập tức xem thường, tức giận nói, “Dựa vào, ý mi là ta ngược đãi mi, không cho mi ăn uống.”

“Uống máu của động vật không dưỡng sinh bằng uống máu người mà!” Biết Phụng Thiên Mị sắp phát cáu, Huyết xà lập tức ỳ khuất nói.

“Ít nói nhảm, giải quyết kẻ địch trước.” Phụng Thiên Mị không kiên nhẫn nói.

“Xích Xích … dạ, chủ nhân.” Nhận được mệnh lệnh, Huyết xà đáp, thân thể trườn đến vai Phụng Thiên Mị, Phụng Thiên Mị đứng dậy, bay lên xà nhà.

Trong sân, đột nhiên xuất hiện bốn bóng đen, tay cầm trường kiếm, từ trên nóc nhà phi xuống, hắc y nhân bật mặt, thân hình cao lớn, vừa nhìn đã biết là nam nhân.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Công Chúa Phái Tới

Edit: Linh Nhi ***** Beta: ๖Jmiu๖

Hắc y nhân thấy đèn trong phòng Phụng Thiên Mị vẫn sáng, thì nghi hoặc nhìn nhau, ánh mắt truyền tin tức, sau khi thống nhất ý kiến, hai hắc y nhân lập tức đứng ở hai bên cửa, một người khác lấy khói mê ở trong ngực ra, khẽ chọc giấy cửa sổ, nhẹ nhàng thổi vào.

Trên xà ngang, Phụng Thiên Mị nhìn thấy luồng khói nhẹ bay vào, chân mày nhăn lại, lập tức bịt mũi, trong lòng thâm nghĩ, lại dám dùng khói mê.

Sau một lúc lâu, chờ khói mê tan hết, hắc y nhân mới lấy ra chùy thủy, cạy cửa, rồi đi vào.

Nhìn thấy chấn trên giường cộm lên, cho rằng Phụng Thiên Mị đang ngủ, hắc y nhân giờ kiểm đảm xuống, nhanh chuẩn, nếu Phụng Thiên Mị thực sự ở trên giường, sợ là đã bị một kiếm mất mạng.

Hắc y nhân muốn xác định xem Phụng Thiên Mị đã chết hay chưa, cho nên đi đến bên cạnh giường, đưa tay kéo chăn ra, ngây ngẩn cả người, trên giường không có ai, lập tức phản ứng lại, nói, “Bị phát hiện, đi mau.”

Lúc hắc y nhân vén chăn lên, hắc y nhân ở phía sau cũng không thấy người nào, cho nên lúc hắc y nhân ở đằng trước dứt lời, nhanh chóng xoay người, chỉ là …

“Còn muốn chạy, không dễ dàng như vậy.” giọng nói lạnh lùng vang lên, làm cho hai hắc y nhân hoảng sợ, chưa kịp phản ứng, thì thấy một bóng người màu trắng đứng ở trước mặt bọn họ, chặn lại đường đi.

Lúc nhìn thấy Phụng Thiên Mị, hai người kinh diễm tròn to mắt, trong nháy mắt, tất thảy, đồng loạt ngã xuống, sắc mặt khô héo, máu đã bị hút khô.

Hai hắc y nhân canh giữ ở ngoài cửa, nghe thấy động tĩnh trong phòng, nhanh chóng vọt vào, khi nhìn thấy hai cỗ thi thể dưới đất, mặt đã khô héo, bị dọa ngốc, đồng tử sợ hãi mở lớn.

“Giải quyết một, lưu lại một.” Phụng Thiên Mị lạnh nhạt nói, Huyết xà vọt đến một hắc y nhân đang bị dọa ngốc, chỉ trong nháy mắt, không có phản ứng, tê liệt ngã xuống.

Hắc y nhân còn lại lập tức phản ứng lại, nhưng mà chỉ cảm thấy toàn thân xụi lơ, muốn chạy trốn, nhưng mà căn bản thân thể hắn đã mất khống chế.

“Nói, là ai phải các ngươi đến.” Phụng Thiên Mị lạnh lùng mở miệng, nàng biết sẽ có người muốn mạng của nàng, chỉ là nhiều người quá, nàng không đoán ra là người nào.

“Là, là, là công, công chúa.” Không biết là vì sợ hãi, hay là thần kinh bị kích thích, hắc y nhân không nghĩ nhiều, lắp bắp nói ra.

Hắc y nhân dứt lời, Huyết xà liền nhảy lên cao, bỏ đến người hắc, lập tức, hắc y nhân này cũng bị rút khô máu, rồi ngã xuống.

“Xích Xích … Chủ nhân, những thi thể này xử lý như thế nào.” Huyết Xà ăn uống no đủ thỏa mãn, nhìn mấy thi thể, hỏi.

“Không bằng mi ăn sạch bọn họ đi!” Phụng Thiên Mị nhún mày, làm bộ như nghiêm túc nói.

“Xích Xích … Chủ nhân, người biết người ta không ăn thịt người mà, người ta chỉ uống máu.” Huyết xà nghe xong, vội vàng phản kháng nói, cặp mắt tròn vo thảm oán.

“Vậy mi mang bốn cỗ thi thể này vào cung, để vào phòng Thương Lan Mộng đi.” Tuy rằng Phụng Thiên Mị nói nhẹ nhàng, nhưng mà trong mắt là luồng ánh sáng khát máu, Thương Lan Mộng, đã đến lúc ngươi phải trả giá lớn.

“Xích Xích … dạ, chủ nhân.” Huyết Xà nghe thấy mình không cần ăn mấy thi thể này, vội vàng đáp, thân hình nho nhỏ bỗng biến thành mảng xà lớn, dùng đuôi quấn lấy bốn cỗ thi thể kia, “vèo” một cái, bay ra ngoài.

Huyết Xà cuộn lấy bốn cỗ thi thể bay vào Hoàng cung, rất nhanh đã tìm được tấm cung của Thương Lan Mộng, nó đem bốn cỗ thi thể không một tiếng động đặt bên giường Thương Lan Mộng, sau khi làm xong, cũng phi thân rời đi.

Đồng ý Phụng phủ, Phụng Thiên Mị vẫn như trước ngồi ở trên ghế, chậm rãi thưởng trà, chờ Huyết xà trở về.

Trong chớp lát, Huyết xà đã trở lại, biến thành con rắn nhỏ, bay vào trong lòng Phụng Thiên Mị.

“Xích Xích … chủ nhân, ta đã đem bốn cỗ thi thể đặt bên giường nữ nhân kia, nếu lúc nàng ta tỉnh nhìn thấy, không bị hù chết thì cũng bị dọa ngốc.” Huyết xà đắc ý nói.

“Ừ!” Phụng Thiên Mị khẽ nói, vẻ mặt lãnh đạm, căn bản là nàng biết Thương Lan Mộng sẽ không bị hù chết, còn có bị dọa ngốc không thì nàng cũng không chắc chắn.

“Xích Xích … người ta mệt như vậy, chủ nhân cũng không chịu an ủi người ta một chút.” Thấy Phụng Thiên Mị không có phản ứng, trong lòng Huyết xà bức bối, làm bộ ủy khuất nói, bình thường nó làm chuyện gì trở về, chủ tử đều an ủi nó một chút.

Huyết xà vừa nói xong, lập tức bị Phụng Thiên Mị xem thường, có điều vẫn vỗ đầu Huyết xà, an ủi có lẽ, “Giỏi lắm, mi cũng mệt mỏi rồi, ngủ đi!”

“Xích Xích … Dạ, chủ nhân.” Huyết xà dứt lời, đầu nhỏ liền cọ cọ trước ngực Phụng Thiên Mị.

Nhất thời, sắc mặt Phụng Thiên Mị trầm xuống, vươn tay vỗ đầu Huyết xà, tức giận nói, “chết tiệt, dám ăn đậu hũ của lão nương.”

“Xích Xích … hu hu, chủ nhân, người ta là giống cái mà! Không coi như sở sảng.” Huyết xà mở to đôi mắt tròn trịa, ủy khuất nhìn Phụng Thiên Mị, nước nở nói.

“Tuy rằng giọng của mi là nữ, nhưng mà ai biết thân thể của mi có phải hay không! Ta lại không phân biệt được. Ba ngày không ăn đòn, mi đã muốn trèo lên đầu ta ngồi.” Phụng Thiên Mị tròn mắt, tức giận nói.

Đúng vậy! Huyết xà là giống cái, có điều, nàng rất miễn cảm khi bị người khác đụng vào những vị trí quan trọng, cho nên mới làm ra những hành động dị thường.

“Xích Xích … người ta theo người lâu như vậy, thể mà người lại hoài nghi người ta, người ta thật sự thương tâm! Đến đây không lâu, người ta còn cho rằng người là người trầm ổn! Hóa ra người giả bộ thâm trầm! Haiz! Có chủ như thế, Huyết xà sống thật khổ!” Huyết xà phẫn hận bất bình nói xong, còn bắt đầu dĩ xúc động nói.

Tròng mắt Phụng Thiên Mị nổi lên ánh lửa, bàn tay vươn ra muốn tóm lấy Huyết xà, nhưng mà Huyết xà đã sớm cảm nhận được, cho nên khi Phụng Thiên Mị đưa tay ra, thân hình nhỏ nhoi đã sớm bò lên cánh tay nàng rồi.

Haiz! Đã ở cùng nhau hơn hai mươi năm, chuyện này cũng thường xuyên xảy ra! Nó đã sớm biết nàng sẽ như vậy, vừa rồi vì đắc ý vênh vao nên mới trúng chiêu.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 148: Công Chúa Bị Ngốc

Edit: Linh Nhi ***** Beta: ๖Jmiu๖

Đề Huyết xà chạy thoát, Phượng Thiên Mị cũng chỉ oán hận một tiếng, không tiếp tục tranh chấp, nếu tiếp tục, như vậy cũng chỉ là mình bị đau.

Nếu có người nhìn thấy một màn vừa rồi, khẳng định là sẽ bị run sợ hoặc là trực tiếp ngất xỉu.

Sáng sớm hôm sau, bầu trời trong xanh, ánh mặt trời xuyên qua những đám sương mù, hiền hòa chiếu sáng vạn vật, làm cho tâm tình mọi người cảm thấy sáng khoái.

Chỉ là, hôm nay nhất định sẽ có nhiều chuyện xảy ra hơn mọi ngày.

Vừa tới giờ thìn nửa khắc, toàn bộ Vận Thành bỗng sôi trào, mọi người đều đang bàn luận chuyện của Thương Lan Mộng.

“Này! Nghe gì chưa? Công chúa điên rồi.”

“Cái gì? Công chúa điên rồi.”

“Không phải, nghe nói là bị ngốc rồi.”

“Điên ngốc cũng đều giống nhau thôi! Dù sao cũng chính là Công chúa không bình thường.”

“Ngươi có biết là vì sao không?”

“Nghe nói, việc này rất huyền bí, sáng nay khi công chúa tỉnh lại, nhìn thấy bên cạnh giường xuất hiện bốn thi thể đã bị hút khô máu, thật đáng sợ.”

“Cái gì? Bốn thi thể bị hút khô máu, quá kinh khủng! Nếu là ta, bị hù chết cũng rá có khả năng sẽ bị dọa chết, mà làm sao ngươi biết?”

“Ta cũng là nghe nói.”

“Vậy không biết chuyện này là thật hay giả?”

“Chắc không phải là giả, nghe nói Giang thần y cũng đã vào cung rồi.”

“Phải không? Vậy thì không phải là giả rồi, nhưng mà nói lại, trong phòng công chúa sao lại có bốn thi thể bị hút khô máu vậy?”

“Cũng không biết, cho nên chuyện này mới huyền bí, có điều vị Công chúa này bình thường đều kiêu căng ương ngạnh, chắc là đã đắc tội người nào rồi!”

Tất cả mọi người đều bàn tán, vừa rung động vừa nghi hoặc, không biết ai to gan như vậy, lại dám hại Công chúa của một nước.

Nhưng mà, người mà bọn họ gọi là to gan, lại đang ở trong sân của mình, nằm trên ghế quý phi, phơi nắng, ăn điểm tâm, rất nhàn nhã.

“Tiểu thư, xảy ra chuyện lớn rồi.” Đúng lúc này, người còn chưa thấy đã nghe thấy tiếng, giọng nói của Hồng Kiều từ xa vang lên, bước chân dồn dập chạy đến.

Phượng Thiên Mị vẫn bất động, tất nhiên nàng biết chuyện lớn mà Hồng Kiều nói là chuyện gì, không phải là chuyện của Thương Lan Mộng sao!

Đối với chuyện bên ngoài, tuy rằng Phượng Thiên Mị không nghe thấy, nhưng mà mọi việc đều ở trong dự đoán của nàng, chuyện nàng làm, tất nhiên sẽ biết hậu quả. Huống hồ, năng lực truyền bá ở cổ đại này thật sự không tầm thường, một truyền mười, mười truyền trăm, ngay lập tức oanh động khắp thành.

Chỉ là không biết Thương Lan Mộng không chết, hay là bị ngốc.

Hồng Kiều thở hổn hển chạy vào, không đợi Phượng Thiên Mị mở miệng, đã nói: “Tiểu thư, xảy ra chuyện lớn rồi, nghe nói sáng nay khi ông chúa tỉnh lại, phát hiện bên cạnh có bốn thi thể bị hút khô máu, thật là khủng khiếp! Công chúa đã bị dọa đến choáng váng.”

Hồng Kiều nói xong, sắc mặt tràn đầy hoảng sợ.

“Em không nhìn thấy, sao em lại biết rất kinh khủng?” Phượng Thiên Mị thấy bộ dạng này của Hồng Kiều, cảm thấy buồn cười.

“Một người bình thường bị hút khô máu, không phải rất kinh khủng sao? Hơn nữa, Công chúa cũng đã bị dọa sợ choáng váng, em còn nghe nói, Giang thần y cũng bó tay đấy!” Hồng Kiều bị dọa chưa hoàn hồn, giống như bản thân mình nhìn thấy.

“Giang thần y, Giang Ngự Phong, hẳn ta không phải là thần y xuất quỷ nhập thần, kinh thường có quan hệ với Hoàng gia sao? Vì sao Hoàng Thượng lại

mời hấn ta đến? ” Phụng Thiên Mị khó hiểu lắm lắm.

Đối với chuyện Giang Ngự Phong đi hoàng cung, nàng không ngờ được, cũng không đoán được, nói đúng hơn là quên mất hấn ta.

Nhưng mà nghe Hồng Kiều nói vậy, nàng bỗng nhớ đến đêm hội hoa đăng, quần áo hồng y, tuấn mỹ tuyệt sắc, đẹp đến mức yêu nghiệt, đứng bên cạnh Thương Lan Mạch, một trích tiên, một yêu nghiệt, thực sự làm cho người người oán trách!

Khoan khoan, Thương Lan Mạch, sao nàng lại nghĩ tới hấn ta vậy!

Nhớ tới Thương Lan Mạch, lại nhớ tới chuyện xảy ra trong cung ngày hôm qua, trái tim cũng đập nhanh hơn mấy nhịp, hai gò má ửng đỏ. Hơn nữa, nhớ tới những lời vô sỉ mà Thương Lan Mạch nói, nàng cảm thấy tức giận.

Rõ ràng là bị nàng nói đúng. Hừ! Nếu nàng không bắt được việc hấn ta giấu đầu lòi đuôi, nàng sẽ không gọi là Phụng Thiên Mị.

Tuy rằng huynh có quyền giấu diếm ta, nhưng mà huynh gạt ta, giả ngu lừa giỡn ta, nhất định phải chịu trừng phạt.

“Chuyện này em cũng không rõ, có điều nghe nói hình như là sau khi nghe được chuyện của Công chúa, Giang thần y liền tự mình đi vào Hoàng cung.” Hồng Kiều có chút khó hiểu vì sao Phụng Thiên Mị lại hỏi cái này, chẳng qua chỉ là nghe nói mà thôi.

“Hồng Kiều” Phụng Thiên Mị đột nhiên nghiêm trang gọi, Hồng Kiều vâng một tiếng, nhìn về phía Phụng Thiên Mị, Phụng Thiên Mị lại nói, “Nếu ta nói với em việc đó là do ta làm, em có tin không?”

“A! Làm sao có thể …” Có chưa nói xong, Hồng Kiều ngây ngẩn cả người. Sau khi Phụng Thiên Mị nói ra những lời này, nàng cũng không có nghĩ nhiều, chỉ cho là Phụng Thiên Mị đang đùa giỡn với nàng, nhưng mà chuyện như vậy lại càng không có khả năng.

Tuy rằng bây giờ tiểu thư mạnh mẽ, nhưng mà cũng không có năng lực hút khô máu bốn người kia, còn đem bốn thi thể đến phòng của Công chúa! Hơn nữa, cả ngày nàng đều ở cùng tiểu thư, cũng không thấy tiểu thư làm gì!

Nhưng mà, nhìn thấy Phụng Thiên Mị nghiêm túc như vậy, đột nhiên nàng có dự cảm không tốt, giống như mọi việc thực sự là do tiểu thư làm.

“Tiểu, tiểu thư, không, không phải, thật sự là người sao!” Trong lòng Hồng Kiều không tin, nhưng mà vẫn cảm thấy có chút hoảng sợ, ấp úng hỏi.

Phụng Thiên Mị cũng không có trả lời, chỉ cười, không thừa nhận, không phủ nhận, nhìn tâm tình hoảng loạn của Hồng Kiều.

Nếu thật sự là tiểu thư làm, nàng cũng không cảm thấy tàn nhẫn, ngược lại còn cảm thấy hết giận, nàng không có quên trước kia công chúa ức hiếp tiểu thư như thế nào. Nhưng mà nhớ đến bốn thi thể bị hút khô máu kia, nàng bỗng cảm thấy sợ hãi.

Thấy bộ dáng sợ hãi của Hồng Kiều, Phụng Thiên Mị cũng không nhẫn tâm dọa nàng, cười nói, “Thời tiết khá đẹp, chúng ta đi ra ngoài đi dạo một chút đi!” Tâm tình nàng khá tốt, không phải do thời tiết, mà là do chuyện giáo huấn Thương Lan Mộng, cho nên, bây giờ nàng muốn ra ngoài đi dạo một chút.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: Liên Quan Tới Nàng

Edit: Linh Nhi ***** Beta: ๔Jmiu๔

Có điều, giáo huấn Thương Lan Mộng, mới là bắt đầu, chuyện hay còn ở đằng sau!

Dứt lời, Phụng Thiên Mị đứng dậy đi ra ngoài cửa, lúc này Hồng Kiều mới phản ứng lại, nhưng mà nàng vẫn chưa hoàn hồn, vội vàng đuổi theo, nghi ngờ hỏi: “Tiểu thư, rốt cuộc có phải là người làm hay không!”

“Vậy em cho rằng ta có bản lĩnh như vậy sao?” Phụng Thiên Mị không trả lời mà hỏi ngược lại, Hồng Kiều cho rằng tiểu thư không có bản lĩnh đó.

“Cũng đúng! Làm sao tiểu thư có thể làm cho bốn người kia khô máu, còn đưa đến phòng Công chúa được chứ! Khẳng định là do kẻ thù của Công chúa làm.” Hồng Kiều nghiêm mặt nói.

Phụng Thiên Mị hơi lú lẫm, việc này là do kẻ thù của Thương Lan Mộng làm, không sai, nhưng mà việc hút khô máu, cho dù có là kẻ thù lớn, cũng không cần làm như vậy.

Nếu thực sự có người có thể hút khô máu bốn người này rồi phơi nắng, còn đem thi thể không một tiếng động vào trong tâm cung của Thương Lan Mộng, thì người làm việc này bản lĩnh thực lớn, có thể lên vào Hoàng cung không bị phát hiện, vậy sao không tự mình ra tay, giết hoặc là hủy Thương Lan Mộng đi?

“Em không nghĩ đến việc này là do quý gây ra sao?” Phụng Thiên Mị có chút khó hiểu hỏi, chuyện xảy ra quý dị như vậy, không phải bình thường đều cho rằng là quý gây ra sao?

“Xích Xích … Chủ nhân, người ta không phải là quý!” Huyết xà vừa nghe thấy Phụng Thiên Mị nói nó là quý, không phục, thầm oán nói.

Phụng Thiên Mị cũng không để ý tới, âm thầm xem thường.

“Quý” Hồng Kiều vừa nghe thấy từ quý, sợ tới mức kêu ra, vừa bình tĩnh được giờ lại bị dọa trắng bệch cả mặt, vội vàng hỏi, “Tiểu, tiểu thư, thật sự không phải là, là quý gây nên chứ!”

“Trên thế giới này không có quý” Phụng Thiên Mị nói, bắt đầu đi lác đầu, tuy rằng Hồng Kiều không còn nhát gan giống trước kia, nhưng mà cũng không lớn hơn được bao nhiêu. Có điều không thể trách nàng ấy, mọi người đều sợ quý như vậy, nàng ấy không sợ mới là lạ.

Tất nhiên, trừ nàng ra.

Phụng Thiên Mị không thèm nhắc lại, đi ra sân chính rồi đi ra ngoài.

Phủ Mạch vương, trong thư phòng.

Thương Lan Mạch ngồi ngay ngắn ở trước bàn, bên cạnh là Giang Ngự Phong mới từ Hoàng cung trở về, đứng kế bên là Liễu Phong Liễu Trì.

“Mạch, vừa nãy huynh bảo ta vội vàng vào cung xem Thương Lan Mộng, rồi kiểm tra bốn thi thể kia, rốt cục là vì sao?” Giang Ngự Phong khó hiểu hỏi.

Buổi sáng y nghe được lời đồn, rất ngạc nhiên, cho nên mới đi tìm Mạch hỏi xem chuyện gì xảy ra. Tất nhiên, chuyện y muốn hỏi không phải là Thương Lan Mộng, mà là bốn thi thể bị hút khô máu kia.

Nhưng mà về mặt Mạch lại khẩn trương, bảo y vào cung một chuyện, tra rõ bốn thi thể kia.

Lúc trước không tận mắt nhìn thấy, y còn cho rằng mọi người chỉ đồn bậy, khuếch đại sự việc mà thôi. Đến lúc thực sự nhìn thấy, thì bị dọa nhảy dựng! Bộ dáng của mấy người kia không chỉ đơn giản là bị hút hết máu, các cơ trên cơ thể toàn bộ héo rũ, đã thành xác khô, căn bản không thể tìm thấy miệng vết thương, cũng không thấy dấu hiệu trúng độc, y không tra ra được cái gì.

“Tình trạng của những thi thể kia?” Thương Lan Mạch nghiêm túc hỏi.

“Máu bị hút cạn, toàn thân héo rũ, đã thành xác khô.” Giang Ngự Phong dùng mười hai chữ đơn giản để tường thuật lại những gì mình chứng kiến, dùng một chút, lại nói, “Không tìm thấy miệng vết thương, cũng không thấy dấu hiệu trúng độc.”

Nhưng mà Giang Ngự Phong nói bị rút máu cạn, chứ không phải là hút khô, bởi vì y không biết cái gì có thể hút khô máu của một người. Cho dù là rút máu, y cũng không tin được, bởi vì không tìm thấy miệng vết thương! Không thể biến thành xác khô.

Giang Ngự Phong nghi hoặc nghĩ, nửa đời này y đã gặp qua vô số chuyện ngạc nhiên, nhưng mà chưa từng gặp qua chuyện nào giống như vậy.

“Chẳng lẽ có liên quan tới nàng ấy?” Nghe được Giang Ngự Phong nói như vậy, trong lòng Thương Lan Mạch suy đoán, chỉ là, không thể xác định, rốt cuộc có phải nàng ấy làm hay không làm.

“Ài?” Giang Ngự Phong vội vàng hỏi, y thật sự rất tò mò, rốt cuộc là ai có bản lĩnh lớn như vậy, có thể làm cho một người hết sạch máu, biến thành xác khô, sau đó lại lặng yên không một tiếng động đưa vào hoàng cung, điều đó chứng minh bản lĩnh của người này không thua kém bọn họ.

“Chủ tử, người nói là … Phụng Thiên Mị.” Liễu Phong nghe Giang Ngự Phong nói, đột nhiên nhớ tới ngày gặp Phụng Thiên Mị, nhớ lại chuyện xảy ra khi đó. Nhưng mà bọn họ nhìn rõ nàng không có hành động gì, nhưng mà mấy nam tử kia lại ngã xuống.

Sau đó máu cũng bị hút khô, sắc mặt héo rũ, khô cạn.

Tuy rằng từng hoài nghi nàng ấy, nhưng mà không có căn cứ chính xác, hơn nữa bọn họ cho rằng một nữ tử không có bản lĩnh nha vậy, cho nên mới không hoài nghi. Càng không nói đến Phụng Thiên Mị vốn là người nhu nhược sẽ không có bản lĩnh lớn như vậy, cho dù là mạnh như chủ tử hay Giang công tử cũng đều không làm được.

Hiện giờ lại xảy ra chuyện như vậy, tuy rằng không thể tin là do Phụng Thiên Mị gây nên, nhưng mà cũng đã kinh hoàng. Nghĩ đến có thể là Phụng Thiên Mị giết những người đó, hơn nữa còn đưa đến tẩm cung của Công chúa, Liễu Phong khủng hoảng, cho dù hấn đối mặt với cái chết cũng không khủng hoảng như vậy.

Không phải là hấn sợ hãi, mà là cảm thấy rất khó xảy ra chuyện như vậy, vốn dĩ hấn chỉ cảm thấy Phụng Thiên Mị không đơn giản, bây giờ lại cảm thấy Phụng Thiên Mị là một người cực kỳ nguy hiểm.

Liễu Phong nghĩ đến chuyện đó, tất nhiên Liễu Trì cũng nhớ đến, mặc kệ là tâm tình hay bộ dáng, đều là giống nhau.

“Cái gì? Phụng Thiên Mị.” Giang Ngự Phong ‘vút’ một tiếng, từ trên ghế đứng mạnh dậy, nói là đứng lên, thì không bằng nói là bị giật bắn mình, sắc

mặt thay đổi, rung động, kinh sợ, không thể tin.

Phượng Thiên Mị, hóa ra là Phượng Thiên Mị làm.

Nếu đổi lại là người khác làm, có lẽ y còn có thể tin được, nhưng cố tình lại là Phượng Thiên Mị, điều này làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi.

“Khi ta nghe thấy tin bốn người kia bị hút khô máu, sắc mặt héo rũ, ta liền nghĩ đến Phượng Thiên Mị. Ngày ấy, trên đường trở về chúng ta nhìn thấy Phượng Thiên Mị, một nam tử nhục mạ Phượng Thiên Mị cũng giống như bị hút khô máu, da thịt héo rũ, cũng tìm không thấy miệng vết thương.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 150: Điều Tra Thiên Mị

Edit: Linh Nhi ***** Beta: ๖Jm1u๖

Nhưng mà, nếu nói mọi việc là do Phượng Thiên Mị làm, chúng ta cũng không nhìn thấy nàng ấy ra tay như thế nào, cho nên, ta cũng không xác định có phải do nàng ấy gây nên hay không?” Sau đó, Liễu Phong đi thăm dò một chút đêm đại hôn của Phượng Thiên Mị, đêm hôm đó, cũng thấy sáu thị vệ bị như vậy, cho nên, cho dù không phải Phượng Thiên Mị gây ra, thì cũng liên quan đến nàng ấy. ”

Nhớ lại ngày đó, trong lòng Thương Lan Mạch bỗng cảm thấy vô cùng nghi ngờ, còn có khiếp sợ cùng không thể tưởng tượng nổi.

Mặc dù hần vẫn hoài nghi Phượng Thiên Mị, cũng từng hoài nghi là Phượng Thiên Mị làm, nhưng mà lại không tìm thấy chứng cứ chính xác, cho nên dứt khoát không để ý tới. Nhưng mà, bây giờ lại xảy ra chuyện như vậy, làm cho hần không thể không để ý.

Nếu nói là do Phượng Thiên Mị gây ra, vậy thì làm sao nàng ấy phải làm như vậy! Chẳng lẽ vì chuyện xảy ra trong cung ngày hôm qua sao? Không đúng, người hôm qua chịu thiệt là đám người Thương Lan Mộng, cho dù Phượng Thiên Mị muốn xử lý đám người bọn họ, cũng không có khả năng nóng lòng ra tay ngay.

Thương Lan Mạch đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, chẳng lẽ là ……

“Ngự Phong, người đã điều tra bốn người kia là ai chưa?” Thương Lan Mạch vội vàng hỏi, nhưng mà trong lòng cũng đã đoán được bảy tám phần.

“Đều là hắc y nhân, sát thủ.” Thương Lan Mạch vừa hỏi, Giang Ngự Phong mới nhớ tới, thấy Thương Lan Mạch hỏi như vậy, y cũng có chút sáng tỏ, vội vàng nói: “Chẳng lẽ, những sát thủ này được phái đi để ám sát Phượng Thiên Mị, cho nên, Phượng Thiên Mị liền lợi dụng thời cơ để trả thù. ”

“Ta cũng nghĩ như vậy.” Sắc mặt Thương Lan Mạch thâm trầm, nhớ tới Thương Lan Mộng lại phải sát thủ đi giết Phượng Thiên Mị, con giận trong người hần cũng bốc lên, bàn tay nắm chặt.

Thương Lan Mộng, là do ả ta tự làm tự chịu, ai bảo ả ta chọc vào người không nên chọc.

Đang tức giận vì chuyện của Phượng Thiên Mị, đồng thời cũng làm hần nghi ngờ, hần không phải người ngu, đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, hần không thể không hoài nghi.

Nữ nhân này, rốt cuộc là ai?

Nếu là Phượng Thiên Mị, vì sao trước sau lại thay đổi nhiều đến vậy, chẳng lẽ nàng cũng giống ta, đều ngụy trang, nhưng mà dựa vào tính cách bây giờ của nàng, cho dù là trước đó ngụy trang, thì cũng không nhẫn nhịn được lâu như vậy.

Thế nhưng, nếu không phải là Phượng Thiên Mị, vậy nàng rốt cuộc là ai? Giả mạo Phượng Thiên Mị có mục đích gì, Phượng Thiên Mị chân chính đã đi đâu? Hay là, Phượng Thiên Mị thực sự đã chết, nàng đến để báo thù cho nàng ta.

Còn có, nàng ấy có quan hệ gì với Phượng Vũ Cửu Thiên, hay là, nàng ấy chính là lão bản sau màn Phượng Vũ Cửu Thiên? Sau khi nàng ấy xuất hiện không lâu thì Phượng Vũ Cửu Thiên cũng xuất hiện, còn rất nhiều việc liên quan đến nàng ấy, tất cả mọi điều đều chứng tỏ nàng có quan hệ với lão bản kia, hơn nữa, còn rất chặt chẽ.

Vì sao máu của nàng ấy lại đầy độc được, vì sao có thể tạm thời ngăn chặn cổ độc của ta phát tác.

Đối với những việc này, suy nghĩ của Thương Lan Mạch rối loạn không chịu nổi, vô cùng rối rắm.

“Xem ra, bí mật trên người Phượng Thiên Mị còn nhiều hơn so với tưởng tượng của chúng ta, còn rất phức tạp, nhất định nữ nhân này không đơn giản như vẻ bề ngoài, nữ nhân này, phải điều tra rõ. ” Đột nhiên Giang Ngự Phong cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy, có lẽ, người này còn có bí mật gì không muốn người khác biết.

Phượng Thiên Mị trước kia y không biết, nhưng mà cũng đã nghe đồn, trước sau khác biệt lớn như vậy thực sự là khó có thể tin, bây giờ, còn thần bí như vậy.

Một nữ tử, một lần lại một lần, có quan hệ thân mật với Phượng Vũ Cửu Thiên- người trong thời gian ngắn làm lũng đoạn toàn bộ thanh lâu ở Vân thành, còn có quan hệ với bộ lạc lãnh đời đảo Linh Cốc, lại không biết làm như thế nào mà có thể hút khô máu một người, những việc này, đủ để cho mỗi một thế lực đều kiêng kị.

“Huynh cũng hoài nghi, nàng không phải Phượng Thiên Mị thật sự.” Mặt Thương Lan Mạch vẫn bình tĩnh như trước, thấy Giang Ngự Phong nói muốn điều tra Phượng Thiên Mị có chút không thích, nhưng mà, hắn cũng nghi ngờ như vậy, càng muốn biết hơn Giang Ngự Phong.

“Cái gì? Phượng Thiên Mị không phải là Phượng Thiên Mị?” Thương Lan Mạch dứt lời, Liễu Phong kinh hoảng nói, tuy rằng không thể tin, nhưng mà cũng có điểm đáng ngờ thật, bọn họ có chút hiểu biết về Phượng Thiên Mị trước đó.

“Vậy vì sao nàng ấy lại giả mạo Phượng Thiên Mị?” Liễu Tri cũng nghi hoặc và cảm thấy hỗn loạn.

“Ta có thể cảm giác được, sự thù hận của nàng ấy với những người ngày trước hại nàng ấy, cũng không phải giả. Hơn nữa, nếu nàng ấy không phải Phượng Thiên Mị, vậy thì vì sao Hồng Kiều vẫn ở bên cạnh, Hồng Kiều thì vẫn như cũ.” Thương Lan Mạch vẫn không thể hoàn toàn thuyết phục chính mình, nàng không phải Phượng Thiên Mị thực sự, nhưng mà nếu nói nàng là Phượng Thiên Mị, càng làm cho hắn khó có thể tin.

“Nguyên nhân vì sao, chúng ta cần phải điều tra rõ, mọi việc trước kia không điều tra rõ, thì không thể xác định, nhưng mà Mạch, không phải huynh cũng rất muốn biết sao? Ngồi đây nghi ngờ, còn không bằng đi tìm hiểu, giải thích nghi hoặc của mình, nếu nàng ấy thực sự cường đại như vậy, cũng có thể hợp tác.” Giang Ngự Phong biết trong lòng Thương Lan Mạch suy nghĩ cái gì, dù sao cũng đều là điều tra, sao không nhanh nên một chút.

Tuy rằng rất ngạc nhiên về thân phận của Phượng Thiên Mị, nhất là việc có thể biến một người thành xác khô, việc này có chút quý dị, còn có máu trong cơ thể nàng ấy lại chưa rất nhiều độc tố, có thể ngăn cổ độc của Mạch phát tác.

Tóm lại, Phượng Thiên Mị làm cho y có cảm giác hơi tò mò cùng với muốn tìm tòi nghiên cứu.

Thương Lan Mạch tiếp tục nói, “Còn có, nghe nói Phù Vân của Phượng Vũ Cửu Thiên cũng hay mặc y phục màu đỏ, dùng khăn che kín mặt, cho nên, ta cho rằng, Phù Vân chính là Cuồng Phượng, nếu như nói Cuồng Phượng chính là Phượng Thiên Mị, như vậy ba thân phận này đều là Phượng Thiên Mị. Hơn nữa nghe nói Phù Vân đã mấy ngày không đến Phượng Vũ Cửu Thiên, cho nên, việc này càng làm cho người ta hoài nghi.”

Lúc này Thương Lan Mạch cảm thấy tâm tình rất loạn, cả đầu đều là chuyện của Phượng Thiên Mị.

“Cho nên nói, chỉ cần huynh nhìn thấy Phù Vân, sẽ biết rốt cuộc Phù Vân có phải là Cuồng Phượng không, lại nhìn Cuồng Phượng một chút xem có phải là Phượng Thiên Mị hay không.” Giang Ngự Phong lập tức nói.

“Không sai” Thương Lan Mạch nói.

“Mạch, huynh...” Giang Ngự Phong muốn nói để Thương Lan Mạch đi điều tra Phượng Thiên Mị một lần nữa, nhưng mà lời đến cổ họng rồi lại nuốt xuống, bởi vì y biết Mạch có tình cảm với Phượng Thiên Mị, tuy rằng chưa tới mức yêu, nhưng mà cũng là nữ tử đầu tiên Mạch không chán ghét, hơn nữa còn thích.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 151: Không Nên Nói

Edit: Linh Nhi ***** Beta: ๖Jmiu๖

Nhưng mà, bây giờ không phải lúc để nói về chuyện tình cảm nam nữ.

“Ta biết, trước tiên gọi Cẩm vào đây, ta có chuyện muốn nói với đệ ấy.” Thương Lan Mạch nhìn ra sự khó xử của Giang Ngự Phong, có điều hắn cũng biết tầm quan trọng của chuyện này.

Lúc này, trung tâm của Vân thành, từ lâu đứng đầu – lầu Túy Tiêu.

Lầu Túy Tiêu có ba tầng, trang trí xa hoa, nhưng không xa xỉ, tao nhã, không thô tục, là nơi mà quan lại quyền quý, các công tử thiên kim thế gia thường xuyên đến. Tất nhiên, cũng có cả dân chúng bình thường.

Lầu một là dành cho tất cả mọi người, trong đó phần lớn là dân chúng bình thường, lầu hai là nhà gian, lầu ba thì là nơi không ai biết, nghe nói ngoại trừ lão bản, không có ai đi lên, cũng không ai có thể đi vào, cho dù là muốn đi, cũng đi không được.

Không ai biết lão bản phía sau của lầu Túy Tiêu là ai, có người đoán là Hoàng thượng, có người đoán là thần y Giang Ngự Phong, cũng có người đoán là ngân điện Tà Long.

Nói đến Tà Long, mọi người cũng chưa ai gặp qua, cũng không biết hắn ta như thế nào, nhưng mà bọn họ đều nghe nói, Tà Long mặc y phục màu bạc, mang mặt nạ màu bạc, võ công cực cao, tà mà không ác, những người hắn ta giết đều là người đại ác, diệt trừ không ít thế lực ác bá, cũng là một giai thoại trong lòng dân chúng.

Lầu một dân chúng vẫn đang bàn tán chuyện Thương Lan Mộng trở nên ngốc, đều cảm thấy khủng hoảng, cả thần y Giang Ngự Phong cũng bó tay, việc này cũng thật quá quý dị.

“Mọi người nói, có phải là do ma quỷ gây nên hay không!” Trong đại sảnh có năm sáu người ngồi cùng một bàn, một nam tử đột nhiên thần thần bí bí nói, sắc mặt hoảng sợ.

“Không nên nói lung tung, thế gian này làm gì có quỷ!” Một nam tử khác giờ tay đánh vào đầu nam tử kia, tức giận nói, nhưng mà, trong lòng hắn cũng có chút hoài nghi, nhìn không được hoảng sợ.

“Cũng không phải là không thể, lần trước chuyện Phượng Thiên Mị trở về đã dọa chúng ta hoảng sợ một thời gian, huynh còn nhắc tới … quỷ.” Một nam tử nói xong, lúc nói tới quỷ, đột nhiên nghĩ tới gì đó, bỗng ngừng lại một chút, sau đó sắc mặt trở nên trắng bệch.

“Không, là thật, thật sự có quỷ! Các huynh đã quên rồi sao? Mười ngày trước, một màn đột nhiên xảy ra ở trên đường ấy? Tên ma bài bạc vô lại Tiểu Tử cũng đột nhiên gục, sắc mặt héo rũ, giống như đã bị hút khô máu.” Nam tử nói xong, thân thể bắt đầu phát lạnh, cả người run lên.

Lời nói của nam tử kia giống như một tiếng sấm ‘Đoàng’ nổ vang trong đầu mọi người, đánh thẳng vào trái tim mỗi người, nhất thời mọi người đều ngẩn người, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch.

“Đúng rồi, ta nhớ ra rồi, lúc trước chúng ta đều cho rằng là do hồn ma của Phượng Thiên Mị làm, nhưng mà, Phượng Thiên Mị cũng chưa chết! Chẳng lẽ, thật sự có ác quỷ.” Một nam tử nghi hoặc nói.

Mọi người càng nói càng cảm thấy khủng hoảng, giống như thật sự nhìn thấy.

Trong một góc của đại sảnh, Phượng Thiên Mị ngồi dựa lưng về phía mọi người, trong tay cầm chén trà xanh, chén trà chỉ dừng lại ở bên môi. Nghe mọi người bàn tán, khóe miệng Phượng Thiên Mị cong lên, không có suy nghĩ nhiều.

Mà Hồng Kiều ngồi nghe bên cạnh, tuy rằng không sợ hãi như lúc trước, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy kinh hãi.

“Nói bậy nói bạ, trên thế gian này làm gì có quỷ.” Đột nhiên, một tiếng nói giận dữ vang lên, khiến cho mọi người hoảng sợ, đều quay đầu nhìn ra cửa.

Chỉ thấy người nọ mặc cẩm bào màu lam, là một nam tử tầm hai mươi mốt tuổi ngạo nghễ đứng ở cửa, sắc mặt như điêu khắc, ngũ quan rõ ràng, rất anh tuấn, toát ra một cỗ khí chất cao quý.

Phượng Thiên Mị nhú mày, không phải là do nàng biết người này, mà là, bộ dạng của nam nhân này cũng quá đẹp rồi! Tuy rằng không bằng trich tiên Thương Lan Mạch và yêu nghiệt Giang Ngự Phong nhưng ở cổ đại này cũng khó có ai bằng hắn, nhìn như không mạnh, nhưng mà, lại lộ ra khí chất uy nghi, rất có phong phạm của Quân vương một nước.

Nhìn hắn có vài phần giống Thương Lan Kinh Thiên, trong lòng Phượng Thiên Mị cũng hơi đoán ra rồi, người này có lẽ là con của Thương Lan Kinh Thiên.

Quả nhiên, sau đó có nhười trực tiếp xác nhận.

“Cầm, Cầm vương gia.” Một nam tử phản ứng lại kêu lên, bọn họ đều biết, tính cách Cầm vương gia có chút xảo quyệt, đừng phải hắn ta, không thương cũng tàn phế!

“Cầm vương gia” Mọi người cũng phản ứng lại, đồng loạt cung kính gọi, sợ mình không cẩn thận chọc giận hắn ta, bị xử phạt.

“Nếu lại để cho bọn Vương nghe được các người nói lung tung, chắc chắn sẽ phạt nặng.” Thương Lan Cầm lạnh lùng nói.

“Dạ dạ dạ, chúng tiểu nhân đã biết.” Mọi người vội vàng tỏ thái độ nói.

“Ồ! Ai dám chọc cho ngũ hoàng đế tức giận như vậy!” Lúc này, một giọng nói châm chọc truyền đến, sau đó, Thương Lan Việt mặc cẩm bào màu đen bước vào, trên khuôn mặt tuấn mỹ nở nụ cười như có như không, trong mắt lại đầy tia sắc lạnh.

“Hóa ra là Tam Hoàng huynh! Ha ha! Cũng không có gì? Chỉ là một số dân chúng nghị luận chuyện trong cung thôi, bọn Vương chỉ ngăn cản, không muốn người ta chê cười Hoàng gia.” Thương Lan Cầm nhìn người vừa tới, trong mắt hiện lên một chút địch ý, lập tức ngoài cười nhưng trong không cười nói, giọng nói bình thản, không có chút cảm tình.

“Ha ha! Ngũ hoàng đế thật là yêu nước! Nếu tương lai kế thừa ngai vàng, nhất định là Hoàng đế tốt.” Thương Lan Việt thản nhiên ha ha cười nói, chỉ là nụ cười này lại lộ ra hơi thở nguy hiểm, những lời này, không hề kiêng kỵ gì đến việc chưa lập Thái tử.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Thương Lan Cẩm đột nhiên biến đổi, trong mắt hiện lên một chút ảm đạm cùng tàn nhẫn. Mà mọi người nghe được lời của Thương Lan Việt, đều hít sâu một hơi, sau lưng đổ mồ hôi lạnh.

Thật ra bọn họ đã sớm muốn chạy trốn, nhưng mà vì hai vị Vương gia vẫn ở đây, căn bản là không dám đi.

Mà Phượng Thiên Mị đang nghe được những lời nói ấy, lạnh lùng nhếch môi, tràn đầy khinh thường.

Hoàng gia, quả thật là vô tình, lời ấy của Thương Lan Việt, rõ ràng là muốn hãm hại Thương Lan Cẩm tội bất nghĩa. Nếu Hoàng Thượng truy cứu, rất có khả năng Thương Lan Cẩm rơi vào cái bẫy, tự cho mình là Thái tử, có mưu đồ soán vị.

Tuy rằng chỉ là một câu, nhưng mà đối với Hoàng gia, kiêng kỵ nhất chính là bàn luận về ngôi vị Hoàng đế, cho nên lúc này, có thể lớn cũng có thể nhỏ.

“Tam Hoàng huynh đúng là to gan! Trước dân chúng, lại nói ra những lời đại nghịch bất đạo như thế, tuy rằng hiện tại phụ hoàng chưa lập Thái tử, lời ấy của huynh còn quá sớm, mọi người đều biết Tam hoàng huynh không cần thận nên nói ra lời không nên nói mà thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 152: Cẩm Vương Tức Giận

Edit: Linh Nhi ***** Beta: ๖Jm1u๖

“Có thể người không biết lại nói bản Vương có lòng mưu cầu địa vị đấy! Tội danh này, thật sự không nhỏ!” Trong lòng Thương Lan Cẩm nhin xuống tức giận, cười lạnh nói.

Thương Lan Việt chết tiệt, lại dám nói hấn như thế, nếu để người có tâm bất chính truyền đi, thì hấn liền trở thành người đại nghịch bất đạo rồi.

Ánh mắt hẹp dài của Thương Lan Việt hơi nheo lại, lộ ra ý lạnh như băng, những lời kia của Thương Lan Cẩm “Mọi người đều cho rằng Tam hoàng huynh không cần thận nên nói ra lời không nên nói mà thôi”, những lời này ám chỉ rõ ràng, muốn nói hấn đang có ý hãm hại Thương Lan Cẩm.

Không sai, hấn có ý, hấn muốn mượn miệng dân chúng truyền đi tin tức Thương Lan Cẩm có mưu đồ, muốn chiếm đoạt ngôi vị Hoàng đế, tất nhiên, đây là do hấn ảm không nói có, nhưng mà hấn không tin Thương Lan Cẩm không muốn ngồi lên chiếc ghế kia.

Nhưng mà hiện tại, hấn lại bị đâm một dao.

“Ha ha! Bản Vương! Ngũ hoàng đệ ở trước mặt huynh trưởng ngay cả xưng hô thần đệ cũng không dùng sao? Cao ngạo như thế, không phải làm cho dân chúng xung quanh chê cười Hoàng gia, nói người Hoàng gia không biết phân biệt tôn ti sao? Nếu phụ hoàng biết, nhất định sẽ mất hứng.”

Thương Lan Việt khẽ hạ tầm mắt, giọng điệu lạnh lùng tràn đầy trách cứ cùng răn dạy, trong lòng oán hận, hận không thể băm Thương Lan Cẩm thành vạn đoạn.

“Ồ! Bản Vương được phong làm Vương gia, mà Tam Hoàng huynh không phải là Quân, tại sao lại bắt ta xưng thần, hay là, Tam hoàng huynh đã muốn làm Quân lắm rồi! Bản Vương không biết, từ lúc nào phụ hoàng phong Tam hoàng huynh làm Thái tử? Xem ra, bản Vương nên vào cung hỏi phụ hoàng một chút, nếu đúng là như thế, bản Vương đúng là người không hiểu được tôn ti.” Thương Lan Cẩm cười lạnh, ngôn ngữ nhẹ nhàng, nhưng lại tràn đầy dao găm.

Trong lúc bọn họ đấu võ mồm, người thông minh nghe một chút liền hiểu, tình cảm huynh đệ trong Hoàng gia, chưa bao giờ là thật tình, hai người này không ngừng tạo tội danh cho đối phương, muốn dồn đối phương vào chỗ bất nghĩa, sâu hơn là, đưa vào chỗ chết.

Phượng Thiên Mị cười lạnh, người Hoàng gia, quả nhiên ai cũng là tính anh, tâm kế, tâm cơ, sâu đến mức không thể tưởng tượng.

Vốn tưởng rằng cả Hoàng gia cũng chỉ có gốc tử Thương Lan Mạch kia là sạch sẽ nhất, vô hại nhất, ai biết được, trong toàn bộ Hoàng gia, hấn ta lại là người che giấu mình sâu nhất, tâm kế, tâm cơ đều là người sâu nhất.

Nhớ tới việc này, trong lòng Phượng Thiên Mị bỗng xuất hiện một con giận dữ, trông mắt cũng tối đi.

“Đệ” Thương Lan Việt ăn quả đắng, ánh mắt xuất hiện những tơ máu, bàn tay nằm trong ống tay áo đã nắm chặt thành quả đấm, một con giận dữ dâng lên ở ngực nhưng lại không thể phát ra, thật đúng là TMD (cmn) ghen chết hấn. “Ta không ở chỗ này đấu võ mồm với đệ nữa, đệ đừng có vội đổ những tội danh này lên đầu bản Vương, để hãm hại bản Vương.”

“Bản Vương cũng không có ý định sẽ nhiều lời, những những lời này của hoàng huynh thật đúng là oan uổng cho bản Vương, bản Vương không có gần những tội danh đó lên đầu hoàng huynh, mà là từ những lời nói của hoàng huynh nên ta rút ra kết luận thôi, chẳng lẽ là do bản Vương ngu ngốc, hiểu sai

ý, chọc giận hoàng huynh, vậy thì đúng là bản Vương không phải.”

Câu đầu Thương Lan Cẩm mang theo giọng điệu ủy khuất, sau đó là hoài nghi, nhưng mà từ đầu đến cuối, trên mặt vẫn lạnh lùng như cũ, giọng điệu và nét mặt, rõ ràng không hòa hợp, hơn nữa, những lời đó muốn bao nhiêu khó chịu thì có bấy nhiêu.

“Đệ” Thương Lan Việt lại nằn nui nỏi đóá, ánh mắt rét lạnh, trong lòng tức giận.

Nhưng mà hắn biết, tính cách Thương Lan Cẩm xảo quyệt, cái gì cũng có thể nói được.

Hiện tại Thương Lan Hiên đã chọc giận phụ hoàng, khiến người thất vọng, cho dù chưa điều tra rõ, phụ hoàng còn chưa biết rõ, nên mới chưa xử lý hắn ta.

Mà nếu bây giờ hắn lại làm cho phụ hoàng thất vọng, vậy thì hắn đã đụng vào hòng súng của phụ hoàng rồi, hơn nữa, bây giờ chưa loại trừ được Thương Lan Hiên, tội gì đi gây chuyện.

Cho nên nếu tiếp tục tranh cãi với Thương Lan Cẩm, sợ là sẽ bị trách phạt, đến lúc đó, sợ rằng mất nhiều hơn được.

Suy nghĩ xong, ánh mắt lóe lên hung ác, hừ lạnh một tiếng, hung hăng phát tay áo, xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng Thương Lan Việt rời đi, đáy mắt Thương Lan Cẩm thoáng hiện lên chút tơ máu, rất là hung tàn.

“Ha ha! Mặc dù diễn rất hay, chỉ là quá ngắn.” Trong đại sảnh trầm tĩnh, đột nhiên một giọng nói vang lên, hấp dẫn tầm mắt của mọi người.

Chỉ thấy ở một góc khuất của đại sảnh, có một nữ tử áo trắng ngồi dựa lưng về phía mọi người, ngồi bên cạnh là một nha hoàn mặc áo hồng, chỉ là, không thấy rõ dung mạo.

Mọi người bị lời nói cuồng vọng của Phụng Thiên Mị dọa tới mức ngẩn người, có người âm thầm lo lắng cho nàng, nữ tử này thật là to gan! Lại dám xem tranh chấp của Cẩm Vương và Việt Vương thành trò vui.

Có người thì khinh miệt, nữ tử này không muốn sống rồi! Dám xem tranh chấp của Cẩm vương và Việt Vương thành trò vui, nếu Cẩm Vương không giận, vậy thì không phải là Cẩm vương.

Nhưng mà, bên cạnh lại tò mò, nữ tử kia có dung mạo như thế nào, nhìn tám lưng kia, làm cho người ta liên tưởng đến dung nhan tuyệt sắc.

Mà sắc mặt Thương Lan Cẩm đã đen lại, ánh mắt nhìn chăm chăm vào bóng dáng của Phụng Thiên Mị, trong mắt lộ ra ánh lửa giận dữ. Tuy rằng cũng tò mò nữ tử này lớn lên như nào, cũng kinh ngạc vì nàng đã biết hắn là Vương gia, thế nhưng vẫn dám to gan như thế.

Hắn vừa bị Thương Lan Việt chọc tức, tâm trạng đã bị ảnh hưởng, bây giờ, lại bị một nữ tử xem thường như thế, nên rất là tức giận, dám ví hắn như đào kép làm nhục hắn khiến hắn tức giận.

Không phải hắn quá mức xúc động, cũng không phải hắn không có định lực, mà là từ nhỏ đến lớn, hắn đã chịu không ít ánh mắt khinh thường cùng ức hiếp nhục nhã, bởi vì bản thân mình yếu đuối, trở mặt nhìn người mình để ý bị người khác thương tổn.

Cho nên, hắn sẽ không bao giờ để cho người ta xem nhẹ, càng không để cho người ta làm nhục, hắn phải mạnh mẽ hơn, bởi vì chỉ khi hắn mạnh mẽ hắn mới có năng lực bảo vệ người mà hắn quan tâm.

Càng suy nghĩ, Thương Lan Cẩm càng tức giận, muốn trách, chỉ có thể trách thế gian này rất thực tế, kẻ mạnh thích bắt nạt kẻ yếu.

“Lá gan của cô nương thật đúng là không nhỏ! Dám coi bản Vương thành con hát.” Giọng nói Thương Lan Cẩm lạnh lùng lộ ra vài phần hơi thở nguy hiểm.

“Ha ha! Có người diễn, thì phải có người xem, không liên quan gì đến gan có lớn hay không.” Phụng Thiên Mị cười một tiếng, giọng nói thản nhiên tràn đầy châm chọc.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 153: Tốc Độ Kinh Người

Edit: Linh Nhi ***** Beta: ๖๓๓๓๓๓

Ồ! Người Hoàng gia thì sao? Nàng muốn xem, chính là người Hoàng gia biểu diễn, muốn nhìn, chính là đã cho Hoàng gia mất mũi. Lá gan nàng không nhỏ thì sao, mặt mũi của Hoàng thượng nàng còn không để ý, huống chi là một Vương gia!

Chỉ là, quan hệ của Thương Lan Cẩm cùng Thương Lan Mạch rất tốt, người khác không biết, đều cho rằng Cẩm vương thương hại Ngọc vương kia, cho nên mới ủng hộ hắn ta. Nhưng mà sau khi biết được Thương Lan Mạch chỉ giả ngốc, nàng cũng biết, quan hệ của bọn họ không đơn giản như thế, sau lưng cất giấu bí mật, hoặc là âm mưu gì đó!

Cũng bởi vì Thương Lan Cẩm có quan hệ với Thương Lan Mạch, nên nàng mới muốn trêu đùa hắn, làm khó dễ, khinh thường hắn, chỉ cần có liên quan đến Thương Lan Mạch, nàng đều thấy ngứa mắt, bởi vì nàng nuốt không trôi cục tức khi bị Thương Lan Mạch đùa giỡn.

Một lần nữa mọi người đều bị sự to gan của Phượng Thiên Mị dọa sợ, lại nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Cẩm vương, mọi người chỉ cảm thấy sau lưng đổ mồ hôi lạnh.

“To gan” Thương Lan Cẩm bị chọc giận, quát to, tiện tay cầm lấy một chiếc đĩa trên bàn, “Vút” một tiếng, nhanh chóng phóng tới Phượng Thiên Mị.

Hắn chỉ muốn bắn vào búi tóc của Phượng Thiên Mị mà thôi, hắn cũng không có tàn nhẫn đến mức chỉ vì bị nhục nhã một chút thì muốn giết người, hắn chỉ muốn giáo huấn nàng một chút mà thôi.

Mọi người thấy vật giạt mình hoảng sợ, trốn to hai mắt.

Bởi vì Hồng Kiều không dám nghiêng đầu qua xem bọn họ, cho nên không biết nguy hiểm đang tới gần.

Nhưng mà, Phượng Thiên Mị lại cảm nhận được, chỉ thấy mặt nàng trầm xuống, đáy mắt xuất hiện lửa giận, chết tiệt, người này dám đánh lén, vô sỉ. Được rồi! Nàng cũng không muốn chạy, vậy thì đến đi.

Nghĩ xong, Phượng Thiên Mị cũng không vội phản kích, nàng cũng không phải là ngồi chờ chết. Cho nên, khi cảm nhận được nguy hiểm ngày càng tới gần, Phượng Thiên Mị bèn ném chén trà trong tay ra sau, đúng lúc chiếc đĩa kia chỉ cách đầu nàng nửa thước, chuẩn xác, va vào chiếc đĩa Thương Lan Cẩm phóng tới, chiếc đĩa liền rơi xuống đất.

Mọi người khiếp sợ, không thể tin nổi mở to hai mắt, ngay cả Thương Lan Cẩm cũng không ngoại lệ, chỉ là hắn không có nhiều thời gian để tò mò và nghi ngờ, lại một lần nữa bị dọa cho kinh động.

Chỉ thấy chén trà vừa cản chiếc đĩa kia đang đánh úp về phía hắn, hơn nữa, không phải thẳng tắp, cũng không có độ cong, mà là, bay về phía hạ thể của hắn. Hắn cảm giác được, nếu hắn không né, bị cái chén này sẽ đập trúng nơi đó, tuy rằng không có đoạn tử tuyệt tôn, nhưng mà sẽ mất mấy tháng không thể thăng được!

Sắc mặt Thương Lan Cẩm bỗng biến đổi, nhưng vẫn không quên lắc mình né ra, ngay khi Thương Lan Cẩm vừa né, bỗng một tiếng ‘xoảng’ vang lên, chỉ thấy chiếc chén kia rơi xuống đất, vỡ thành mảnh nhỏ.

“Cô” Mặt Thương Lan Cẩm tròn to, có chút chưa hoàn hồn trừng mắt nhìn bóng lưng Phượng Thiên Mị.

Nghĩ đến nữ nhân này lại dám tấn công hạ thể của hắn, sắc mặt Thương Lan Cẩm lúc hồng lúc xanh, nhất thời đáy mắt bắn ra ánh lửa bốn phía.

Vừa tức giận, vừa bị tốc độ phản ứng nhanh chóng của nàng dọa sợ, vừa rồi khi né chén trà kia, hắn có chút chật vật. Nữ nhân kia, lại quay lưng với hắn vẫn có thể nhanh chóng cản lại, rồi đánh úp hắn.

Nghĩ đến đây, hắn có chút nghi ngờ, càng nhiều hơn là rung động, căn bản hắn không cảm nhận được nữ nhân này có nội lực, thế nhưng nàng lại có bản lĩnh như vậy. Chẳng lẽ, là vì nội lực của nàng rất cao, cho nên có thể che giấu được nội lực, giống như Mạch.

Nhưng mà, hắn vẫn không tin nữ tử này có nội lực mạnh như vậy, nghe giọng của nàng cũng chỉ mười bảy mười tám tuổi, sao có thể có nội lực cao như vậy, nếu có thì cũng quá nghịch thiên rồi!

Hồng Kiều nghe thấy tiếng chén vỡ, mới phản ứng lại, bị kinh sợ, càng không dám quay mặt lại nhìn, chỉ hoảng sợ cúi đầu.

Tuy rằng hành động của tiểu thư thực kinh động lòng người, nhưng mà lại nhớ tới trong hoàng cung, ngay cả Hoàng thượng tiểu thư cũng nhìn không vừa mắt, cho nên càng không sợ Cẩm vương. Nàng vẫn nên im lặng ngồi, không nói, không động.

Phượng Thiên Mị coi thường con giận của Thương Lan Cẩm, làm như không xảy ra chuyện gì, lại cầm lấy chén trà, khẽ nhấp, động tác lười nhác mà nho nhã.

Lửa giận của Thương Lan Cẩm càng ngày càng lớn, chết tiệt, nữ nhân này suýt chút nữa làm hắn bị thương, lại còn dám nhàn nhã uống trà như thế, chẳng qua là hắn đã quên, là do hắn ra tay trước, Phượng Thiên Mị chỉ phản kích mà thôi.

Tất nhiên, Phượng Thiên Mị cũng không phải thật sự muốn phế hạ thể của Thương Lan Cẩm, bởi vì nàng biết nhất định hắn có thể tránh được, người Hoàng gia, không có mấy người là đèn đã cạn dầu, nếu võ công chỉ bình thường, thì cũng không có tư cách đi tranh cái gì.

Có điều, nếu thực sự Thương Lan Cẩm không tránh được, cũng không có trở ngại gì, bởi vì nàng không có nội lực, cho nên lực đạo không lớn, không thể làm cho hắn đoạn tử tuyệt tôn. Hơn nữa vừa rồi cái chén va chạm với chiếc đĩa, mặc kệ là lực hay tốc độ đều đã giảm đi.

Nhưng mà, nếu thực sự đánh trúng, thì cũng lắm không thể quan hệ trong một hai tháng mà thôi.

“Nữ nhân chết tiết, quả thực chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, hôm nay, bản Vương sẽ cho cô ném thư, kết quả của việc đắc tội bản Vương.”

Thương Lan Cẩm then quá hóa giận, sắc mặt đen như đáy nồi, nghĩ đến Phụng Thiên Mị không có nội lực nghịch thiên, cho nên không có kỵ gì nữa, bày ra tư thế công kích đánh Phụng Thiên Mị.

Khiếp sợ liên tiếp đã làm cho mọi người không kịp suy nghĩ, đứng im, nhìn xem. Bởi vì Vương gia vẫn ở đây, cho nên bọn họ muốn chạy, cũng không dám.

Phụng Thiên Mị lạnh lùng hé môi cười, không hề bị lay động, trong mắt tràn đầy khinh thường, cho rằng nàng không có nội lực thì không thể phòng bị sao? Nàng không có nội lực, không nên ham chiến, nhưng mà nàng có tốc độ, một chiêu, hoặc là mấy chiêu chế địch, cũng không có ham chiến, huống hồ, nếu đánh lâu lại lãng phí thời gian lại lãng phí sức lực.

Chỉ có điều lần này không cần nàng ra tay, vừa không lãng phí thời gian, cũng không cần lãng phí khí lực.

Nếu Thương Lan Cẩm biết được suy nghĩ trong lòng Phụng Thiên Mị, nhất định sẽ tức đến phát điên, dù gì hẳn cũng là một cao thủ, thế mà lại bị tiểu nữ tử không có nội lực khinh thường, rất đã kích, rất nhục nhã!

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 154: Bạch Nhan Ra Mặt

Edit: Linh Nhi ***** Beta: ๖Jm1u๖

Ngay khi Thương Lan Cẩm chỉ còn cách Phụng Thiên Mị khoảng hai thước, thì có một bóng dáng màu trắng rơi rất nhanh từ trên trời xuống, chặn đường đi của Thương Lan Cẩm, bởi vì Thương Lan Cẩm bị một vật gì đó đột nhiên hiện ra ngăn cản, bỗng nhiên dừng bước.

Khi nhìn thấy người vừa xuất hiện, toàn trường sôi trào, ngay cả Thương Lan Cẩm cũng sửng sốt.

Người vừa tới mặc quần áo trắng, đeo khăn lụa che mặt, lộ ra cặp mắt sáng ngời, hơn nữa vì vừa hạ xuống, cho nên tóc tai y phục tung bay, nhìn, giống như tiên nữ không nhiễm khói lửa nhân gian.

Phụng Thiên Mị đứng im như cũ, tất nhiên nàng biết ai đến, đây cũng là nguyên nhân mà vừa rồi nàng không ra tay với Thương Lan Cẩm.

Hồng Kiều bị giật mình bởi biến cố mới xảy ra, nhưng khi nhìn thấy bóng dáng người vừa đến, nàng cũng biết là ai.

“Ha ha! Đường đường là một Vương gia thế nhưng lại ra tay với một tiểu nữ tử, thật là làm cho người ta rất bội phục!” Bạch Nhan thân nhiên cười, giọng nói êm ái nhưng nồng đậm giễu cợt.

“Cô” Thương Lan Cẩm kịp phản ứng lại, bị một nữ tử giễu cợt, vừa tức giận, nhưng mà sắc mặt cũng có chút bối rối, hình như hẳn thật sự là kẻ không ra gì như thế.

Có điều, rất nhanh Thương Lan Cẩm đã bình tĩnh trở lại, lạnh lùng nhìn chằm chằm nữ tử che mặt trước mắt này, hừ nói, “Hừ! Nữ tử này không coi Hoàng gia ta ra gì, nhục nhã bản Vương, chẳng lẽ bản Vương lại không thể dạy dỗ một chút sao?”

“Ồ! Thật không?” hai mắt Bạch nhan cười như không cười, giọng nói thân nhiên không có gì phật phùng, lại có ý vị sâu xa.

“Không biết các hạ là người phương nào? Vì sao lại nhúng tay vào chuyện của bản Vương?” Thương Lan Cẩm khẽ nén cơn giận, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn thẳng Bạch Nhan, giống như muốn nhìn thấu nàng.

“Chỉ là tiểu nữ tử không quen nhìn nữ tử bị ức hiếp mà thôi, sao nào? Người Hoàng gia đều thích ức hiếp nữ tử sao? Hiên vương như thế, người cũng như thế.” Bạch Nhan cười nói, câu cuối giống như nghi vấn, bưng giọng điệu lại chắc chắn.

“Cô” lại một lần nữa Thương Lan Cẩm bị ăn quả đắng, nhưng lại bởi vì những lời của nàng mà cảm thấy nghi hoặc, chẳng lẽ, Thương Lan Cẩm ức hiếp ai đó, bị nữ tử này nhìn thấy hay sao?

Đương nhiên là do, hôm qua hẳn mới ở ngoài trở về, đối với những chuyện xảy ra gần đây, tất nhiên là không biết. Chỉ nghe được một số chuyện liên quan đến đại hôn của Phụng Thiên Mị, nàng bị vu oan trong biển lửa, sau khi nàng quay trở về, trở lại ở hội hoa đăng, đánh bại mấy công tử cùng tài nữ, cũng nghe được một số chuyện về quan hệ của nàng và Mạch, còn nữa, chính là sáng nay nghe được tin Thương Lan Cẩm bị dọa ngốc.

“Hơn nữa, tiểu nữ tử thường thức tài hoa của Phụng Thiên Mị, trên hội hoa đăng lấy một địch nhiều, đoạt được đăng khôi, khiến cho tiểu nữ tử vẫn luôn muốn thành giáo Phụng Thiên Mị, chẳng qua là không có thời gian, lại sợ Phụng Thiên Mị sẽ không nể mặt tiểu nữ. Có điều hôm nay, không ngờ lại tình

cờ gấp gờ, hy vọng Phụng Thiên Mị đừng ghét bỏ ta. ” Bạch Nhan không đợi Thương Lan Cẩm mở miệng, bèn nói.

Lời này giống như là nói cho Phụng Thiên Mị nghe, cũng giống như nói cho Thương Lan Cẩm nghe.

Phụng tiểu thư, đạt giải nhất hoa đăng, chính là Phụng Thiên Mị.

Phụng Thiên Mị!

Sau khi mọi người nghe xong, lại lần nữa sôi trào, chuyện về Phụng Thiên Mị đã lan truyền khắp Vân thành, có thể nói là không người nào không biết không người nào không hay! Chẳng qua là, người có thể nhìn thấy dung mạo tuyệt sắc của nàng, cũng không phải nhiều.

Thương Lan Cẩm cũng kinh ngạc, cái gì? Phụng Thiên Mị, người vừa rồi nhục nhã hèn hạ là nàng, nữ nhân thiếu chút nữa hại hèn trở thành người bất lực lại là Phụng Thiên Mị.

Không đợi mọi người phản ứng, Phụng Thiên Mị đã đứng dậy, quay mặt nhìn mọi người, mà mọi người khi nhìn thấy dung nhan của Phụng Thiên Mị thì ngây ngẩn, có thể nói là chấn động.

Này, nàng còn đẹp hơn cả đệ nhất mỹ nhân Tô Nhị Tịch! Không, phải là xinh đẹp hơn rất nhiều. Trách không được bây giờ nàng được gọi đệ nhất tài nữ và đệ nhất mỹ nhân! Cho dù là tiên nữ, cũng không bằng một nửa của nàng!

Phụng Thiên Mị thản nhiên cong khóe miệng, cười như không cười, nói, “Cô nương mặc y phục màu trắng, lại dùng khăn che mặt, chắc hẳn là quân sự của “Phụng Vũ Cửu Thiên” – cô nương Bạch Nhan rồi! Sao ta dám nói chệch đây! Đây chính là vinh hạnh của Thiên Mị.”

“Phụng Vũ Cửu Thiên”, Bạch Nhan, một lần nữa mọi người không bình tĩnh được, chuyện xảy ra hôm nay giống như là bị hất một bát nước vậy, khiến cho bọn họ có chút không chịu nổi.

“Phụng tiểu thư không nên tự coi nhẹ mình! Đây hẳn là vinh hạnh của Bạch Nhan, nếu Phụng tiểu thư không chê, xin mời đến “Phụng Vũ Cửu Thiên” ngồi.” Bạch Nhan khiêm nhường mời.

Hai người một đáp một trả lời, không hề để ý đến mọi người ở đây, mà mọi người cũng chỉ ngơ ngác nhìn.

“Được” Phụng Thiên Mị đáp, trong lòng tự nhiên biết, Bạch Nhan bảo nàng đến Phụng Vũ Cửu Thiên, nhất định là có chuyện gì đó.

Sau đó, không để ý ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hai người, không, là ba người, còn có Hồng Kiều! Ba người bước ra khỏi cửa.

Thương Lan Cẩm đứng tại chỗ, ánh mắt phức tạp.

Phụng Thiên Mị, nữ nhân này dường như không đơn giản, còn có Bạch Nhan.

Phụng Vũ Cửu Thiên, trong vòng vài ngày đã vang vọng khắp Vân thành, đến bây giờ cũng chỉ có bảy tám ngày, vậy mà đã vang vọng hơn nửa Thiên Vân rồi, ngay cả ở bên ngoài hẳn cũng nghe nói, chỉ là không tỉ mỉ mà thôi.

Phụng Vũ Cửu Thiên rốt cuộc là thế lực như thế nào, người thao túng phía sau là ai.

“Vương gia” Đúng lúc này, một giọng nói cắt đứt suy nghĩ của Thương Lan Cẩm.

“Chuyện gì?” Bị cắt đứt suy nghĩ Thương Lan Cẩm có chút ngoài ý muốn, nhưng mà nhìn thấy là thị vệ của mình, cho nên không câu giện, lạnh lùng hỏi.

“Mạch vương tìm người” Thị vệ Phi Ứng nhỏ giọng nói.

Phi Ứng là thị vệ thân cận của Thương Lan Cẩm, cũng là người Thương Lan Cẩm tin tưởng nhất, hẳn biết quan hệ của chủ tử nhà mình với Mạch vương rất tốt, cũng ủng hộ Thương Lan Cẩm, nhưng mà, hẳn lại không biết chuyện Thương Lan Cẩm giả ngốc.

Không phải là sợ Phi Ứng nói ra, chỉ là, có một số việc, vẫn là càng ít người biết càng tốt.

“Biết rồi.” Thương Lan Cẩm thản nhiên đáp, hẳn biết, Mạch chủ động tìm hẳn, nhất định là có chuyện gì đó, bởi vì bình thường, đều là hẳn đi tìm Mạch. Đương nhiên, ở trong mắt người ngoài, chỉ cho là hẳn thương hại Mạch mà thôi.

Bên này, Phụng Thiên Mị để cho Hồng Kiều đi về Phụng phủ trước, bản thân mình lại đi cùng Bạch Nhan đến Phụng Vũ Cửu Thiên, bởi vì mang theo Hồng Kiều, sẽ bị nhận ra. Trừ bỏ đám người Tư Văn cùng hai người Lâm ma ma Tiền ma ma, không ai nhận ra Phụng Thiên Mị.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 155: Mưu Triều Soán Vị

Edit: Đường Y Huệ ***** Beta: ๖Jmiu๑

Tất cả đều rung động trước dung nhan của nàng, ngay cả Lâm ma ma Tiền ma ma đã từng thấy qua hình dáng của Phụng Thiên Mị cũng không ngoại lệ, sau khi biết nàng là Phụng Thiên Mị thì đồng thời khiếp sợ, cũng cảm thấy đồng tình với nàng, ấn tượng với Hiên Vương càng kém tới cực điểm.

Hôm nay ở Phụng Vũ Cửu Thiên, Tư Vân, Tư Diệu thấy Phụng Thiên Mị đến thì rất là mừng rỡ, các nàng cũng đã mấy ngày không gặp Phụng Thiên Mị.

Cho nên khi Phụng Thiên Mị tới, lập tức mọi người vào trong phòng của Phụng Thiên Mị, gian phòng này đã được sửa sang qua, dùng chất liệu tốt nhất. Hơn nữa, trong vòng năm thước quanh căn phòng này đều được ngăn cách, vì thế người bình thường, chắc chắn sẽ không nghe trộm được người bên trong nói chuyện.

Nhưng với một số ít có nội thực thâm hậu, chính là loại người đạt tới trình độ có thể che giấu nội lực giống như Thương Lan Mạch, thì điều này cũng không dám chắc, dù sao thì đồ vật ở cổ đại này chất lượng và hiệu quả cũng không được đảm bảo.

Sau khi vào phòng, Tư Vân vội vàng mang đến cho Phụng Thiên Mị một chén trà, Phụng Thiên Mị nhấp một ngụm trà mới lạnh nhạt hỏi: "Gần đây như thế nào?"

"Tiểu thư, mọi việc ở Phụng Vũ Cửu Thiên đều bình thường, hơn nữa những thanh lâu bị Phụng Vũ Cửu Thiên thu mua chưa tới ba ngày đều được chính đồn ổn rồi, về phần những người ở đảo Linh Cốc, mấy người cải trang ra vào Vương phủ kia, rất là thần bí, không nói nhiều chỉ để lại cho Thương Lan Việt một phong thư, sau khi Thương Lan Việt đọc thư còn cười, hơn nữa khi xem xong cũng đốt, cho nên em không có cách nào biết được nội dung trong thư viết gì." Bạch Nhan bẩm báo những gì mình điều tra được cho Phụng Thiên Mị.

"Thương Lan Việt" Phụng Thiên Mị nghi ngờ chau mày, tại sao người của đảo Linh Cốc phải cải trang đi tìm Thương Lan Việt! Tại sao để lại cho Thương Lan Việt một lá thư. Rốt cuộc là tin tức gì? Khiến cho Thương Lan Việt xem xong lại cười.

Bọn họ có quan hệ gì với Thương Lan Việt, những người đó vốn ở hai địa bàn không thể cùng xuất hiện, nhưng thế nào lại có thể đồng thời xuất hiện đây?

Chẳng lẽ...

Trong đầu Phụng Thiên Mị đột nhiên nghĩ ra một khả năng, đó chính là, giữa bọn họ có thể có âm mưu gì đó.

"Vậy em có thể nghe được bọn họ nói cái gì?" Phụng Thiên Mị hỏi.

"Người kia nói với Thương Lan Việt năm chữ 'Sắp xếp ở đêm Thất tịch'". Bạch Nhan cũng nghi ngờ, sắp xếp ở đêm Thất tịch rốt cuộc là muốn sắp xếp chuyện gì, chỉ có điều bất kể là chuyện gì, đều không hề đơn giản.

"Sắp xếp ở đêm Thất tịch, chẳng lẽ bọn họ có âm mưu gì muốn sắp xếp ở đêm Thất tịch." Phụng Thiên Mị suy đoán nói.

Lời Phụng Thiên Mị vừa thốt ra, mọi người cũng không cảm thấy bất ngờ, bởi vì bọn họ cũng cho là như vậy, cái từ 'Sắp xếp ở đêm Thất tịch', trong đó khẳng định che giấu âm mưu gì.

Thương Lan Việt, Vương gia một nước, lại có dây dưa với người của bộ tộc lãnh đời, hơn nữa lại còn thư từ qua lại, chẳng lẽ...

Đột nhiên Phụng Thiên Mị nghĩ đến gì đó, bỗng nhiên giật mình.

"Tư Vân, thực lực đảo Linh Cốc như thế nào?" Phụng Thiên Mị vội vàng hỏi.

"Thực lực của đảo Linh Cốc có thể so với một nửa Thiên Vận, với lại ở đảo Linh Cốc còn có pháp sư, phép thuật hết sức cao cường, chủ yếu là, họ có thể khống chế tư duy con người, có điều những thứ này đều tổn hại đến tuổi thọ, nên bình thường pháp sư sẽ không dùng."

Mặc dù không biết tại sao tiểu thư lại hỏi thực lực đảo Linh Cốc như thế nào, nhưng mà tiểu thư đã hỏi, vậy thì đương nhiên người sẽ có duy nghĩ của người, cho nên Tư Vân trả lời rất nhanh.

Pháp sư, phù phép, có thể khống chế tư duy con người, xem ra quả thật không đơn giản.

"Mạnh như vậy, vì sao lại gặp đột biến, Phụng Thiên Mị hỏi?"

"Em cũng không biết nguyên nhân cụ thể của chuyện này, nhưng mà sư huynh của thánh nữ Ngao Dương không biết từ lúc nào đã thu mua pháp sư, nhân cơ hội Đảo chủ bế quan đã xếp đặt khống chế toàn bộ đảo."

Cũng không biết có một thế lực từ nơi nào, giết Đảo chủ, lại giết cả Thánh nữ, cũng chỉ có bốn người bọn em trốn thoát, những người khác đều ủng hộ Ngao Dương làm đảo chủ." Tư Vân nhớ đến chuyện xảy ra vào ngày đó, nhất thời trong mắt tràn đầy áp thù hận.

Cũng vì vậy người có công cái thế như Đào chủ mới bị giết.

“Không, theo như tiểu thư suy đoán, không chỉ Thiên Vận sắp đổi chủ, mà là cả thiên hạ sắp đổi chủ rồi.” Bạch Nhan có thể cảm nhận được suy nghĩ trong lòng Phụng Thiên Mị, cho nên nàng biết.

“Cái gì?” Tư Vân cùng Tư Diệu kinh hãi, không chỉ Thiên Vận sắp đổi chủ, mà cả thiên hạ cũng sắp đổi chủ?

“Không sai, dã tâm của Thương Lan Việt không chỉ có Thiên Vận, mà là cả thiên hạ. Bọn họ muốn ra tay vào đêm Thất Tịch, mà Thất Tịch sẽ có sứ thần của ba nước, mà đã là sứ thần, thì chính là những người được coi trọng nhất.

Bây giờ, bề ngoài là Thiên Vận thống nhất thiên hạ, thế nhưng, dã tâm các nước vẫn bùng bùng như cũ, từ trước tới giờ dã tâm này vẫn không thay đổi.

Thiên Vận vẫn luôn sừng sững không đổ, hẳn là có một thế lực khiến cho bọn họ phải kiêng kị, hoặc là có một nguyên nhân gì đó khiến cho ba nước không thể liên thủ. Nhưng mà bây giờ có đảo Linh Cốc khích bác, chỉ cần đảo Linh Cốc châm ngòi, chiến tranh giữa bốn nước sẽ lập tức bùng nổ.” Phụng Thiên Mị nói.

Cũng không phải do nàng tài giỏi, có thể suy đoán thế cục thiên hạ, mà là do những âm mưu đấu tranh này nàng đã trải qua quá nhiều, hơn nữa không phải trong lịch sử đều như vậy sao? Cầu kết ngoại bang, mưu triều soán vị.

“Vậy, phải làm sao bây giờ?” Tư Diệu kinh hoàng kêu.

“Chẳng lẽ, thật sự khó thoát một kiếp sao? Chiến tranh xảy ra, chỉ có dân chúng là khổ!” Khuôn mặt Tư Vân hiện đầy vẻ lo lắng.

Phụng Thiên Mị không nói gì cả, chỉ đang suy nghĩ, rốt cuộc muốn hay không xen vào việc của người khác.

Nếu như can thiệp, một mình nàng làm sao có thể đối kháng với thế lực cường đại như vậy đây! Làm không tốt, còn là bồi thêm chính mình. Nhưng nếu không can thiệp, như vậy thiên hạ này đúng thật là tràn ngập nguy cơ, nàng cũng không nỡ lòng nào thấy trăm họ chết thảm như vậy.

“Xích xích... Chủ nhân, chúng ta chuyển kiếp tới đây, ta nghĩ điều này chính là một cơ hội, có lẽ chúng ta tới đây chính là giúp thiên hạ vượt qua một kiếp này. Hơn nữa, ở thế kỷ 21 vốn không tồn tại ma thần quỷ quái, ta với người có khế ước, vậy khẳng định là từ sâu xa, đã được định trước, sao lại không theo vận mệnh một lần xem!” Huyết Xà thấy Phụng Thiên Mị đang rầu rĩ, không nhịn được lên tiếng nói.

Phụng Thiên Mị vẫn không nói gì, nhưng cũng tiếp thu ý kiến của Huyết xà.

Không sai, có lẽ việc nàng chuyển kiếp vốn là ý đã được định sẵn rồi, có lẽ việc nàng tới đây, là giúp Thiên Vận hoặc là thiên hạ vượt qua được kiếp nạn này, ký khế ước với Huyết xà cũng không phải là trùng hợp!

Như vậy sao nàng không làm chúa cứu thế một lần! Oanh oanh liệt liệt làm một trận lớn.

“Đúng rồi tiểu thư, mấy ngày nay người, à không, là Phù Vân không xuất hiện, khách khứa đều tới đây đòi! Ngày hôm qua còn có chút bạo động, có người còn bằng lòng bỏ ra mười vạn lượng mời Phù Vân đàn một khúc.” Bạch Nhan nói.

“Được, có thể kiếm tiền có gì mà không làm chứ! Em lập tức ra ngoài bóng gió, nói là tối nay, Phù Vân sẽ đàn.” Khóe miệng Phụng Thiên Mị gợn lên một độ cong tà mị, mười ngàn lượng một khúc, lời lớn rồi.

“Dạ” Bạch Nhan đáp lại.

“Đúng rồi, Oản Diên có khỏe không!” Đột nhiên Phụng Thiên Mị nhớ tới Sở Oản Diên bèn hỏi.

“Khá ổn ạ, không ai phát hiện nàng ấy đang ở đây.” Tư Vân trả lời.

“Vậy thì tốt, lúc trở về nói với nàng ấy, ta sẽ thay phụ thân nàng ấy xử lại án sai, để cho nàng ấy đừng gấp, về phần Thương Lan Hiên, nhất định phải chết trong tay ta.” Phụng Thiên Mị nói, nhắc tới Thương Lan Hiên, rất nhanh trong mắt thoáng hiện qua một chút hung tàn.

“Dạ, đã biết” Tư Vân cùng Tư Diệu lên tiếng đáp lại.

Thương Lan Hiên, không biết hiện giờ người biết được người mình thích, sau lưng lại lợi dụng mình thì sẽ có cảm giác gì đây, hẳn là rất là thất vọng đi! Thực đau lòng đi!

“Còn nữa, hôm nay ta đi Liễu Châu, tìm được Xuân Hương, chỉ là nàng đã bị đánh đến thoi thóp, bị chính tướng công của nàng đánh. Sợ là tiểu thư phải tự mình đi cứu rồi.” Bạch Nhan nói.

Hôm qua chủ tử cảm ứng truyền tin, bảo nàng đến Lục gia ở Liễu Châu tìm một nữ tử tên là Xuân Hương, nói là từ bảy năm trước, là nhân vật then chốt trong chuyện của phu nhân Quỳnh Hoa. Lúc tìm được Xuân Hương, nàng ta lại bị chính tướng công của mình dùng quyền cước đánh vào mặt, rất bạo lực.

Nghĩ lại, cảm thấy rất lạnh lòng.

Liễu Châu cách Vạn Thành tới trăm dặm, cưỡi ngựa nhanh nhất cũng phải mất một ngày, nhưng bởi vì Bạch Nhan là yêu, biết bay cho nên đến đó rồi trở về chỉ trong một buổi tối.

Bạch Nhan có thể một buổi tối từ Vạn Thành đến Liễu Châu rồi trở lại làm cho đám người Tư Văn rất là chấn động, nhưng bọn họ biết kinh công của Bạch Nhan rất giỏi, cho nên cũng không nghĩ ngợi nhiều.

“Mang ta đi.” Phụng Thiên Mị không suy nghĩ nhiều, thân nhiên nói.

“Dạ” Bạch Nhan đáp lời, dẫn Phụng Thiên Mị tới phòng nàng đã bố trí ôn hòa cho Xuân Hương.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 157: Mạc Vương Mất Khống Chế

Edit: Đường Y Huệ ***** Beta: ๖Jm1u๑

Cùng lúc đó, tại thư phòng Mạc vương phủ.

Thương Lan Cẩm với gương mặt khó coi bước vào, Thương Lan Mạch thấy vậy rất nghi ngờ hỏi: “Đệ sao thế? Sao sắc mặt lại kém như vậy?”

Thương Lan Mạch không hỏi còn tốt, hỏi một chút, con giận vừa mới hạ xuống của Thương Lan Cẩm lập tức bốc lên, nhất thời thờ hồng học đi tới bàn, cầm chén trà lên, nhắc bình trà tự rót cho mình một chén, vội vàng uống, thấy Thương Lan Mạch còn đang nghi ngờ.

Hắn hiểu Cẩm, ngày thường đều là Cẩm khiến cho người ta ăn quả đắng, nhưng hôm nay, dường như là Cẩm bị ăn quả đắng vậy.

“Huynh không nhắc đến thì còn tốt, nhắc tới, lại khiến con tức của đệ không tiêu tan được, còn không phải do Phụng Thiên Mị chết tiết đó.” Thương Lan Cẩm thờ hồng học nói, vừa nói, vừa dừng lại một chút, uống một hớp trà.

Thương Lan Mạch vừa nghe nhắc đến ba chữ Phụng Thiên Mị, nhịp tim không hiểu sao rung lên một cái, hơn nữa bởi vì câu ‘Phụng Thiên Mị chết tiết’ của Thương Lan Cẩm, trong lòng hắn không kiềm chế được giận dữ có một chút không vui, chỉ là chưa phát tác ra.

“Nàng ấy làm gì đệ?” Thương Lan Mạch hỏi, giọng nói khó phát hiện ra là không vui, bản thân hắn cũng không nhận ra.

“Hôm nay đệ ở Túy Tiêu lâu”, gặp Thương Lan Việt, tranh luận với hắn ta vài câu, sau khi hắn ta đi Thương Lan Cẩm đệ bị tức, Phụng Thiên Mị thế, thế mà lại nói nói “Diễn trò xem rất hay, chẳng qua là quá ngắn” nàng ta, nàng ta dám bảo đệ là diễn trò cho nàng ta xem” Thương Lan Cẩm càng nghĩ càng tức giận, trong mắt Thương Lan Mạch, cũng cảm thấy hết sức buồn cười.

Có điều hắn rất hiểu Cẩm, sợ là chuyện không chỉ có thế này! Chuyện có thể làm cho Cẩm mất khống chế thật tình cũng không có nhiều, chỉ có điều người có định lực tốt hơn nữa, gặp phải người như Phụng Thiên Mị thì tính cách cuồng vọng cũng có chút nhiều thay đổi, muốn bình tĩnh như thường cũng khó.

Thương Lan Mạch cũng không nói chen vào, nghe Thương Lan Cẩm nói tiếp.

“Nhất, chủ yếu nhất là, nàng đã, đã, lại” Thương Lan Cẩm nhớ tới chuyện kia, sắc mặt bỗng lúc trắng lúc xanh, tức giận không biết phải nói rõ ra khỏi miệng như nào.

“Đã vậy còn sao?” Thương Lan Mạch đột nhiên sinh ra dự cảm xấu, ngược lại không phải lo lắng cho Cẩm xảy ra chuyện gì, bởi vì Cẩm đang đứng trước mặt hắn rất tốt. Mà là, hắn lo lắng Phụng Thiên Mị chọc giận Cẩm, có thể đã xảy ra chuyện gì hay không.

Thương Lan Mạch đột nhiên vì bản thân lo lắng cho Phụng Thiên Mị mà tâm trạng càng hoảng sợ, hắn bị sao vậy, sao lại lo lắng cho nàng ấy rồi, có vẻ như là Cẩm không có khiến nàng ấy chịu thua thiệt, nên mới tức giận như vậy!

Thương Lan Mạch lập tức bỏ hết ý nghĩ trong đầu, Phụng Thiên Mị là địch hay bạn còn chưa biết, làm sao hắn có thể...

“Nàng ta, nàng ta lại, lại dám ném chén trà, thẳng tắp vào đệ, đánh vào tiểu đệ đệ của đệ, thật may là đệ mau tránh được, bằng không, sẽ trúng chiêu, sợ là sau này không thể quan hệ được nữa.” Thương Lan Cẩm hít một hơi thật sâu, rốt cuộc lấy hết dũng khí nói ra.

“Cái gì?” Thương Lan Mạch kinh hãi, nét mặt không nhìn ra là bởi vì hành động to gan của Phụng Thiên Mị mà kinh hãi, hay là bởi vì Thương Lan Cẩm suýt nữa gặp độc thủ mà kinh sợ, có lẽ đều vì hai người, chẳng qua là vì chuyện Thương Lan Cẩm suýt nữa gặp độc thủ mà kinh hãi hơn.

Trong lòng có chút trách móc Phụng Thiên Mị, nhưng bây giờ Cẩm cũng không có chuyện gì, cho nên, chỉ là có chút hơi hờn giận.

“Chết tiệt, rõ ràng là nàng ta không có nội lực, lại rất nhanh chóng dùng chén trà ngăn cản đũa của đệ, hơn nữa, nàng ta còn không thèm nhìn, vậy mà chén trà kia lại không hề lệch hướng, tấn công thẳng vào tiểu đệ đệ của đệ, nữ nhân này thật đúng là nghịch thiên.”

Mặc dù trong lòng Thương Lan Cẩm rất hận Phụng Thiên Mị, nhưng, lại vì thân thủ của nàng mà kinh hãi, trong lòng không kiềm chế được mà sinh ra một tia thật lòng bội phục, mạnh mẽ như vậy, thật giống như nghịch thiên mà!

Sau khi Thương Lan Mạch nghe được lời này của Thương Lan Cẩm, không vui nhú chân mày lại, sắc mặt có chút tối sầm, nhưng cũng có chút kinh ngạc.

Tối sầm, tỏ vẻ trách cứ Thương Lan Cẩm, vì Cẩm ra tay trước với Phụng Thiên Mị, từ lúc nào Cẩm lại ra tay với một nữ nhân, nếu là người khác hẳn sẽ không để ý, thế nhưng, chỉ có Phụng Thiên Mị.

Cho dù rất không hài lòng với cách làm của Thương Lan Cẩm, nhưng cũng không trực tiếp biểu lộ ra với Cẩm.

Kinh ngạc, là bởi vì Phụng Thiên Mị lại có thể đánh rơi đũa của Cẩm, hơn nữa, cái chén kia còn không chệch đánh thẳng đến tiểu đệ đệ của Cẩm, tốc độ như vậy có thể nói là kinh người!

Cho dù võ công của Cẩm không đến nỗi xuất thần nhập hóa, nhưng cũng coi là cao thủ hiếm thấy, mặc dù có thể đánh rơi đũa của Cẩm bắn ra có rất nhiều người, chỉ cần có võ công trôi chảy cũng có thể tránh được.

Nhưng mà, Phụng Thiên Mị lại dưới tình huống không thèm nhìn, hất một chén trà có thể không chệch chính xác đánh rơi đũa của Cẩm, còn đánh Cẩm. Hơn nữa, Cẩm còn phải dùng hết sức lực mới tránh thoát.

“Hừ! Nếu không phải có Bạch Nhan của ‘Phụng Vũ Cửu Thiên’ xuất hiện, đệ muốn giáo huấn nàng ta không phải là không thể. Đệ tìm huynh có chuyện đây!” Thương Lan Cẩm hừ hừ nói, bực bội trong lòng được nói ra, lòng cũng bình tĩnh không ít.

Nhưng mà, Thương Lan Mạch bị câu nói ‘Bạch Nhan của ‘Phụng Vũ Cửu Thiên’ xuất hiện của Thương Lan Cẩm làm cho ngớ ngẩn, lập tức hỏi, “Đệ nói gì? Bạch Nhan, Bạch Nhan đi tìm Phụng Thiên Mị.”

Mặc dù hẳn biết Phụng Thiên Mị và Bạch Nhan có quan hệ, cũng chắn chắn là mình không có nghe nhầm, thế nhưng, vẫn có chút cảm thấy kinh ngạc.

Quan hệ của Bạch Nhan và Phụng Thiên Mị không phải là không thể để cho người ta biết sao? Vậy sao Bạch Nhan có thể đi tìm nàng ấy một cách trắng trợn như vậy, không phải sẽ khiến cho người khác hoài nghi sao? Bất kể Phụng Thiên Mị có phải là Cuồng Phụng hay không, cho dù là vậy, hẳn cũng không muốn người khác biết.

Hẳn không phải là lo lắng bọn họ lôi kéo nàng, chẳng qua là lo lắng, nàng sẽ gặp rất nhiều phiền toái, cũng sẽ gặp nguy hiểm tương tự.

Bây giờ Thương Lan Hiên và Thương Lan Việt đều ở đây tìm ông chủ phía sau ‘Phụng Vũ Cửu Thiên’, muốn lôi kéo để lợi dụng, hẳn sợ Phụng Thiên Mị không đáp ứng sau lưng sẽ gặp phải thủ đoạn thâm độc.

Cho dù ‘Phụng Vũ Cửu Thiên’ không hợp tác với hẳn, hẳn cũng không hy vọng nàng trở thành thế lực của bọn họ.

“Sao huynh lại khẩn trương như vậy! Chẳng lẽ đúng như lời đồn ở bên ngoài, huynh muốn lấy nàng ta làm Vương phi! Huynh đừng có quên, nàng là Vương phi bị Thương Lan Hiên bỏ.” Thương Lan Cẩm vừa thấy dáng vẻ khẩn trương của Thương Lan Mạch, thì có một cơn khó chịu.

“Im miệng”, vừa nghe Thương Lan Cẩm nhục nhã Phụng Thiên Mị, nhất thời Thương Lan Mạch mắt không chế giễu dữ hét lên với Thương Lan Cẩm, sắc mặt trở nên hết sức khó coi.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 158: Hồng Kiều Bị Oan

Edit: Đường Y Huệ ***** Beta: ๑๗miu๑

Rõ ràng Thương Lan Cẩm không dự liệu được đột nhiên mình sẽ bị Thương Lan Mạch quát, cho nên, trong lòng ngẩn ra khó chịu, còn cảm thấy có chút bị thương, cũng cảm thấy không thể giải thích được.

Bởi vì đã rất lâu rồi Thương Lan Mạch không có quát hẳn, trước quát hẳn cũng bởi vì hẳn làm sai chuyện, nhưng mà hôm nay huynh ấy lại quát hẳn.

Thương Lan Mạch phát giác mình thất thố, lập tức thu lại cơn giận, có chút áy náy né tránh ánh mắt chất vấn của Thương Lan Cẩm.

“Huynh bị sao vậy?” Mặc dù trong lòng Thương Lan Cẩm có oán giận, nhưng nhìn thấy Thương Lan Mạch mắt không chế như vậy, lại thấy ánh mắt áy

náy kia, cũng bị mềm lòng, lo lắng hỏi.

“Không có sao!” Tinh thần Thương Lan Mạch có chút không ổn định nói.

“Bộ dáng kia của huynh nhất định là có chuyện?” Thương Lan Cẩm không tin, giọng nói có vẻ không vui, trong lòng vẫn có chút oán giận vì bị quát, không có sao huynh lại quát đệ làm gì.

“Được rồi, nói chuyện chính đi...” Thương Lan Mạch kể chuyện xảy ra gần đây, còn kể luôn cả chuyện của Phụng Thiên Mị, đương nhiên là chuyện nên kể.

Mà Thương Lan Cẩm đã sớm nghe đến trợn tròn mắt, đồng tử không thể tưởng tượng gần to, khiếp sợ, khiếp sợ vẫn là khiếp sợ, một lát, mới kịp phản ứng, không nhịn được khê kêu lên “Cái gì? Phụng Thiên Mị có thể chính là ông chủ phía sau ‘Phụng Vũ Cửu Thiên’? Còn nữa, chuyện của Thương Lan Mộng là nàng ta làm?”

“Đúng, chỉ có điều huynh không tìm được chứng cứ xác thực, cho nên cũng không khẳng định được trăm phần trăm, nhưng cũng khẳng định tám chín phần. Bây giờ Thương Lan Hiên và Thương Lan Việt đều muốn lôi kéo ‘Phụng Vũ Cửu Thiên’, nếu để họ lôi kéo được thì lại thêm một phần thể lực, đến lúc đó, huynh đệ ta sẽ càng nguy hiểm. Huynh không hy vọng xa vời ‘Phụng Vũ Cửu Thiên’ có thể hợp tác với chúng ta, nhưng huynh hy vọng, ‘Phụng Vũ Cửu Thiên’ không nên dính vào.” Thương Lan Mạch nói.

Hắn vốn không có lòng dạ nào tham gia chuyện tranh đấu, nhưng là hắn muốn giúp Thương Lan Cẩm leo lên được ngôi vị Hoàng đế. Bây giờ Thương Lan Hiên và Thương Lan Việt được phụ hoàng coi trọng nhất, còn có Cẩm, mặc dù bây giờ họ đều là ngoài sáng trong tối đều tranh đấu với nhau, phụ hoàng cũng biết, nhưng do bọn họ cũng không có phạm vào chuyện gì thương thiên hại lý gì, cho nên phụ hoàng cũng không có nói.

Đương nhiên, chuyện Thương Lan Hiên làm ra với Phụng Thiên Mị còn chưa bị phát tán, cho nên hắn ta vẫn chưa bị trừng phạt.

“Vậy, vậy làm sao mới có thể khiến cho ‘Phụng Vũ Cửu Thiên’ không nhúng tay vào chuyện này đây!” Thương Lan Cẩm cũng hơi gấp gáp, hắn không muốn cái vị trí kia, nhưng mà nếu như hắn không làm, thì chỉ có một kết quả, đó chính là chết.

Trước khi hắn được gửi nuôi trên danh nghĩa của Hoàng hậu, bị mọi người ức hiếp, sau khi hắn được gửi nuôi trên danh nghĩa của Hoàng hậu, thì bị Thương Lan Việt với Thương Lan Hiên coi là kẻ địch. Bất kể là hắn có lòng với ngôi vị Hoàng đế hay không, bọn họ đều không bỏ qua cho hắn, chỉ có Mạch đối với hắn tốt.

Cho nên, sau này hắn không nhẫn nhịn nữa, bởi vì nhân từ với kẻ địch chính là tàn nhẫn với bản thân, coi như không vì ngôi vị Hoàng đế, cũng phải vì chính mình, còn có Mạch. Do đó hắn phải trở nên lớn mạnh, để ngồi lên vị trí cao nhất đó.

“Huynh sẽ điều tra trước!” Thương Lan Mạch cũng bất đắc dĩ nói.

Xem ra, hắn phải nhanh chóng chắc chắn, rốt cuộc Phù Vân, Cuồng Phụng, Phụng Thiên Mị có phải là một người hay không, nếu đúng, vậy rốt cuộc Phụng Thiên Mị bây giờ có phải Phụng Thiên Mị trước kia hay không, bất kể nàng là ai chỉ cần không nguy hại đến Thiên Vận, vậy thì tốt.

Phụng Thiên Mị đi ‘Phụng Vũ Cửu Thiên’ cùng lúc Thương Lan Cẩm đến Mạch vương phủ, với chuyện Hồng Kiều trở lại Phụng phủ cũng không xê dịch thời gian là bao.

Nam Uyển Phụng phủ, bên trong nhà chính, Phụng Văn Tĩnh có chút phiền não đi tới đi lui, hôm nay thấy Phụng Thanh Tường đáp lời, ông ấy lại không giúp bà giết chết Phụng Thiên Mị, còn bảo bà chờ, đây thật đúng là làm cho bà tức giận mà.

Bất kể, một khắc bà cũng không chờ được, không giúp bà, vậy bà sẽ tự giúp mình, cho dù không giết chết được tiểu tiện nhân kia, cũng phải khiến cho nó sống không bằng chết.

Lúc này, một nha hoàn vội vàng vàng từ bên ngoài chạy vào, bước thẳng vào nhà chính.

“Phu nhân, Hồng Kiều trở lại, nhưng không thấy Phụng Thiên Mị về cùng.” Tỳ nữ thần thần bí bí nói.

“Hừ! Thật là trời cũng giúp ta mà! Hôm nay, Bồn phu nhân sẽ lấy Hồng Kiều khai đao. Phụng Thiên Mị, ngược lại ta muốn nhìn một chút, có phải là người rất lợi hại hay không, đi, chúng ta đi Đông Uyển.” Phụng Văn Tĩnh thâm độc cười nhạt, trong mắt chợt lóe oán độc, nói xong, vội vàng đứng dậy đi ra ngoài.

Đông Uyển, sau khi Hồng Kiều trở lại, cảm thấy vô sự, bèn quét dọn ngoài sân, bởi vì Phụng Thiên Mị không thích những người khác tới phục vụ, cho nên viện tử này chỉ có Hồng Kiều và Phụng Thiên Mị ở.

Đột nhiên, “Oanh” một tiếng, cửa lớn nặng nề bị đá vỡ, bất thành linh có tiếng vang lớn khiến Hồng Kiều sợ hết hồn.

Hồng Kiều vội vàng nhìn ra ngoài cửa, chỉ thấy Phụng Văn Tĩnh mang mấy nha hoàn gia đình khí thế hung hăng xông vào, Hồng Kiều còn chưa kịp phản ứng, đã nghe thấy Văn Tĩnh nổi giận đùng đùng quát to: “Hồng Kiều to gan, lại dám trộm đồ của Bồn phu nhân, người đâu, bắt lại cho ta.”

“Dạ” Phụng Văn Tĩnh vừa dứt lời, sau lưng bà có hai tên gia đình nhận lệnh tới bắt Hồng Kiều.

Hồng Kiều kinh hãi, hoàn toàn không giải thích được, nàng trộm đồ của Phụng di nương lúc nào cơ chứ? Sợ hãi thụt lùi mấy bước, kinh hoàng vùng tay:

“Không, ta không có trộm đồ.”

Nhưng vừa mới thốt lời, đã bị hai tên gia đình bắt lại, Hồng Kiều cũng không dám giãy giụa nhiều.

“Có trộm hay không, lục soát một chút thì biết, Thu Nhi, đi lục soát phòng của tiện tỳ này một chút.” Phương Văn Tĩnh ra lệnh.

“Dạ” bị kêu đi làm, nha hoàn Thu Nhi lập tức nhận lệnh đi tới phòng của Hồng Kiều.

“Không, ta không có trộm, ta thật không có trộm” Hồng Kiều tiếp tục phủ nhận nói.

Hồng Kiều vừa dứt lời, “Bốp” một tiếng, trên mặt nhất thời truyền tới cơn đau nhức, Hồng Kiều vừa sợ vừa đau đến mức nước mắt trào ra.

Rất nhanh, Thu Nhi vội vàng quay trở lại, trong tay cầm một chiếc vòng tay phi thủy, đi tới trước Phương Văn Tĩnh nói “Phu nhân, đây là đồ tìm thấy trong phòng của Hồng Kiều, người nhìn xem có phải vòng tay mà người đánh mất hay không.”

Phương Văn Tĩnh nhìn một cái, nhất thời nổi cơn giận dữ, hung hãn trừng mắt nhìn Hồng Kiều, cắn răng nghiến lợi nói “Được lắm! Tiện tỳ nhà ngươi lại dám trộm vòng tay của Bồn phu nhân, người đâu, đưa tiện tỳ này xuống, đánh hai mươi gậy thật nặng.”

“Dạ”. Hai gia đình bắt Hồng Kiều đáp lại, sau đó kéo Hồng Kiều lui xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 159: Đánh Phương Di Nương

Edit: Đường Y Huệ ***** Beta: ๖Jmiu๓

“Không, các người không thể đánh ta, tiểu thư sẽ không bỏ qua các người.” Hồng Kiều giãy dụa không muốn đi, vô cùng sợ hãi, chỉ có thể nói đến Phụng Thiên Mị.

Nàng cho là nói tới Phụng Thiên Mị, Phương Văn Tĩnh sẽ có chỗ kiêng kỵ, nhưng mà nàng mang Phụng Thiên Mị ra, lại càng khiến cho Phương Văn Tĩnh tức giận hơn, vốn là giả vờ giận, nhất thời biến thành thành thật.

“Kéo xuống, đánh ba mươi gậy thật nặng.” Phương Văn Tĩnh giận dữ nói.

“Đừng” Hồng Kiều ra sức giãy giụa, nhưng có giãy giụa ra sao, cũng không thể thoát được.

Ngay lúc này, xảy ra ngoài ý muốn, hai tên gia đình đang giữ Hồng Kiều đột nhiên kêu lên, cảm thấy trên tay rất đau, sau đó là một trận tê dại, tay đang giữ Hồng Kiều bỗng buông ra.

Mọi người không biết nguyên do vì sao, nghi hoặc nhìn hai tên gia đình kia, mặc dù Hồng Kiều cũng nghi ngờ nhưng thân thể vừa được giải thoát, vẫn không quên vội vàng trốn sang một bên.

“Chuyện gì đang xảy ra?” Phương Văn Tĩnh tức giận hét.

“Phu nhân, nô, tay nô tài đột nhiên bị tê dại không có lực!”

“Đúng vậy đúng vậy!”

Hai tên gia đình sợ hãi lập tức giải thích.

“Đáng chết, có tê dại thì hai người cùng tê dại sao? Hay là, các người muốn thả tiện tỳ này!” Phương Văn Tĩnh không tin, trong mắt lộ ra nồng đậm hung tàn.

“Dạ, là thật.” Hai tên gia đình bị sợ run một cái, vội vàng khẳng định nói.

“Đồ vô dụng, sau này tính sổ với các người, Xuân Nhi, Thu Nhi, các người bắt tiện tỳ này lại.” Phương Văn Tĩnh lạnh nhạt nói.

“Dạ” Xuân Nhi, Thu Nhi nhận lệnh đi đến gần Hồng Kiều.

“Đừng, đừng mà.” Hồng Kiều hoảng sợ bước từng bước về phía sau, nhưng Hồng Kiều chỉ là một nữ tử yếu đuối, không thể nào chống cự lại được! Mặc dù Xuân Nhi Thu Nhi cũng là những nữ tử yếu đuối, nhưng dù sao bọn họ cũng có hai người.

Rất nhanh Xuân Nhi, Thu Nhi đã bắt được Hồng Kiều, nhưng mà ngay trong nháy mắt “Ồi!” Miệng đồng thanh kêu đau, chỉ thấy tay của Xuân Nhi, Thu Nhi đang giữ Hồng Kiều lập tức đều buông ra, bộ dạng rất là đau đớn.

“Sao, chuyện gì xảy ra?” Lần này Phương Văn Tinh luống cuống, giọng nói không còn có lực như trước, hơn nữa rõ ràng còn nghe được run rẩy.

“Phu nhân, đột nhiên tay nô tỳ bị tê!” Thu Nhi khiếp sợ nói.

“Đúng vậy phu nhân, nô tỳ cũng vậy.” Xuân Nhi vội vàng phụ họa nói.

Phương Văn Tinh sững sốt một chút, nếu như lời của hai tên gia đình bà đã không tin, nhưng mà bây giờ, ngay cả thời điểm Xuân Nhi Thu Nhi đụng vào Hồng Kiều cũng xảy ra chuyện tương tự, sao bà có thể không tin. Xuân Nhi Thu Nhi là tâm phúc của bà, không thể nào lừa gạt bà.

Chẳng lẽ, Hồng Kiều làm cái gì, nghĩ xong, ánh mắt lạnh lùng bắn về phía Hồng Kiều, tức giận chất vấn: “Nói, rốt cuộc ngươi đã làm gì các nàng?”

“Ta, ta, ta không hề làm gì cả!” Hồng Kiều hoảng sợ lao đảo lắc đầu phủ nhận, đầu óc nàng cũng đang mơ hồ, quả thật nàng không có làm gì.

Chỉ là, thời điểm mấy người này muốn bắt nàng lại thì đột nhiên bị tê tay, nàng cũng cảm thấy vô cùng khó giải thích.

“Ngươi cho rằng Bốn phu nhân là người mù sao? Nếu không phải ngươi âm thầm động tay chân gì đó, sao đột nhiên bọn họ có thể tê tay, chẳng lẽ, là quỷ làm! Hừ! Xem Bốn phu nhân không giáo huấn ngươi, Bốn phu nhân cũng không tin, ngươi dám động tới Bốn phu nhân.” Phương Văn Tinh không tin lời Hồng Kiều, tức giận nằng đồng thời giơ tay lên bắt lấy tay Hồng Kiều.

Trong lúc vô tình Phương Văn Tinh nhắc tới quỷ, làm Hồng Kiều sợ hết hồn, bỗng nhiên giật mình, chỉ thấy sau lưng mát lạnh, người bắt đầu không ngừng run rẩy đứng lên, trong miệng run run nói: “Cũng, có lẽ, thật sự là quỷ, quỷ gây nên.”

Sau khi Phương Văn Tinh nghe thấy Hồng Kiều nói, bản năng dừng một chút, đứng tại chỗ, sắc mặt chợt dịu xuống, có chút trắng bệch, nghi ngờ nhìn Hồng Kiều. Thấy bộ dáng Hồng Kiều hoảng sợ, trong lòng bà không kiềm chế được có chút căng thẳng, chẳng lẽ là quỷ gây nên sao.

Chỉ là rất nhanh sau đó, Phương Văn Tinh bỏ qua chuyện có quỷ, trên thế gian này làm sao có quỷ? Nhất định là cái tiện tỳ này, tiện tỳ này vì không được dạy dỗ mà thuận miệng bịa ra chuyện làm bà sợ.

Nghĩ tới đây, sắc mặt Phương Văn Tinh lập tức đen lại, đôi mắt nhuốm vẻ tức giận, hung tàn nói: “Tiện tỳ chết tiệt, lại dám dùng quỷ dọa Bốn phu nhân, không muốn sống?”

Dứt lời, Phương Văn Tinh đã đi tới đứng trước mặt Hồng Kiều đã lui sát tường, không còn chỗ để lui nữa. Mắt thấy tay Phương Văn Tinh dơ lên, Hồng Kiều chỉ đành chấp nhận nhắm mắt lại, cắn chặt hàm răng, chờ đau đớn truyền tới.

“Ồi!” Một tiếng đau kêu vang lên, Hồng Kiều sợ hết hồn, vội vàng mở mắt ra, ngây ngẩn.

Chỉ thấy Phương Văn Tinh trước mặt Hồng Kiều quỳ sụp xuống đất, sắc mặt nhợt nhạt vì đau đớn, kinh hoàng cùng không thể tin được nhìn Hồng Kiều, trong lúc nhất thời không nói ra lời.

Phản ứng đầu tiên của Hồng Kiều chính là, tại sao Phương di nương lại quỳ xuống trước nàng đây! Chẳng qua chỉ trong nháy mắt, cũng kịp phản ứng, trừ cảm thấy không giải thích được, nhiều hơn chính là sợ hãi, rất rất sợ hãi.

Đột nhiên nàng cảm thấy nơi này thật quỷ dị, thật là khủng khiếp, rõ ràng nàng không có động vào bọn họ, mà cũng không thể hiểu được bọn họ, không tê tay, thì chính là quỷ xuống, chẳng lẽ, thật sự là do quỷ đang tác quái sao? Càng nghĩ, Hồng Kiều lại sợ đến lợi hại.

“Phu nhân” hai tên gia đình cùng Xuân Nhi Thu Nhi thấy vậy, kinh hoàng kêu lên, vội vàng chạy tới.

Chẳng qua là, chạy đến một nửa đột nhiên dừng lại, phải nói là người cứng lại, giống như là bị đóng băng vậy, không cách nào cử động được, sắc mặt tái nhợt kinh hoàng. Đặc biệt là Phương Văn Tinh, đã bị sợ tới tê liệt toàn thân, sắc mặt tái nhợt sợ hãi.

Phu nhân, các nàng đương nhiên biết phu nhân trong miệng Hồng Kiều gọi là ai, không phải là mẫu thân đã mất của Phương Thiên Mị, phu nhân Quỳnh Hoa sao?

Gia đình và nha hoàn tới Phương phủ cũng được ba bốn năm, cũng đã nghe nói qua phu nhân Quỳnh Hoa bệnh chết, nhưng mà, người bệnh nặng chết rất bình thường, cho tới bây giờ cũng không cảm thấy có gì phải sợ hãi.

Nhưng, phu nhân Quỳnh Hoa bị bệnh chết ở Đông Uyển này, hơn nữa, những chuyện xảy ra liên tiếp xảy ra như vậy, không giải thích được, cho nên Hồng Kiều mới nói ra phu nhân, một người chết đã bảy năm, làm mọi người nhất thời bị hù dọa.

So với mấy hạ nhân đang bị kinh hoàng, Phương Văn Tinh càng chột dạ nhiều hơn, Quỳnh Hoa là do chính bà hại chết, cho nên phản ứng đầu tiên chính là Quỳnh Hoa tới báo thù.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 160: Hành Hạ Phương Thi

Edit: Đường Y Huệ ***** Beta: ๖Jmiao

Cho nên lúc này phản ứng của Phương Văn Tinh, hoàn toàn là sợ hãi khi đối mặt với cái chết.

“Hong Kiều, không phải em nói có thù báo thù sao? Bây giờ, nữ nhân này đang ở trước mặt em, em còn không mau ra tay, chỉ cần đánh không chết là được.” Đột nhiên, có một giọng nữ trong trẻo lạnh lùng tàn độc vang lên, làm cả đám người sống sợ hết hồn, cũng nhất thời kịp phản ứng.

Mọi người đồng loạt nhìn về nơi giọng nói vang lên, chỉ thấy một bộ y phục trắng, tay áo lung lay, sợi tóc Phương Thiên Mị tung bay lười biếng nửa nằm ở trên nóc nhà, nhìn qua rất giống như tiên nữ thoát tục, nhưng giọng nói, cùng ánh mắt kia nhưng lại giống như là ác ma địa ngục, lạnh như băng huyết.

Thấy đúng là Phương Thiên Mị, mọi người bỗng nhiên sáng tỏ, thì ra không phải ma quỷ đang tác quái, mà là Phương Thiên Mị đang tác quái.

Ánh mắt Phương Văn Tinh trở nên càng ác độc, tốt, tiểu tiện nhân nhà người, lại dám khiến bà quý xuống, nhưng mà bà nhận ra, không thể đứng lên nổi.

Hồng Kiều lập tức phản ứng, mới vừa rồi tiểu thư bảo nàng đánh Phương di nương, mặc dù bản năng bên trong phần nhiều là không dám, nhưng mà vừa nhớ tới trước kia nàng và tiểu thư bị các loại ức hiếp và ngược đãi, lại vừa mới rồi Phương Văn Tinh còn oan uổng nàng trộm đồ, muốn đánh nàng ba mươi gậy.

Nàng là một nữ tử tay trái gà không chặt, làm sao có thể chịu nổi ba mươi gậy đây, đó không phải là trực tiếp đánh chết nàng sao?

Nghĩ đoạn, ánh mắt Hồng Kiều càng phát lạnh, răng cũng cắn càng chặt hơn, rốt cuộc, ẩn nhẫn tích tụ trong lòng đã lâu nay bộc phát như núi lửa, đưa tay “Bốp” một phát hung hãn đánh thẳng lên mặt Phương Văn Tinh, âm thanh vang dội khắp cả viện.

Mà một cái tát này có thể nói là nặng đây. Thù hận bảy năm lại tăng thêm một số thứ, coi như không có nội lực, cũng vẫn khiến cho con người ta chịu không nổi.

“Á!” Một tiếng hét thảm vang lên, Phương Văn Tinh lập tức bưng kín mặt, nhất thời bị choáng váng, bà không ngờ con tiện tỳ này sẽ đánh bà thật, không, hẳn là không nghĩ đến con tiện tỳ này lại dám đánh bà.

“Phu nhân” Xuân Nhi Thu Nhi cùng hai tên gia đình thấy vậy, sợ hãi kêu lên, nhất thời kịp phản ứng vội vàng vàng chạy tới chỗ Phương Văn Tinh, chẳng qua là chân vừa mới bắt đầu di chuyển, lập tức tiếng kêu thảm thiết “Á” đồng thanh vang lên.

Chỉ thấy đám người Xuân Nhi quý một chân xuống đất, sắc mặt đau đớn, muốn đi tới, nhưng lại không có chút sức lực nào.

Nhất thời Phương Văn Tinh có phản ứng, trên mặt truyền tới đau đớn khiến cho nước mắt bà chảy ra, trừng cặp mắt đầy lửa giận nhìn Hồng Kiều, tức niệm nặng to, “Tiện tỳ đáng chết, lại, lại dám đánh Bồn phu nhân.”

Nghe được lời Phương Văn Tinh, Hồng Kiều theo bản năng hoảng hốt, rụt lại về phía sau.

“Sức lực quá yếu, Bồn tiểu thư không cho em ăn cơm sao?” Giọng nói lạnh lùng của Phương Thiên Mị tràn đầy không vui.

Hồng Kiều kinh hãi, không dám do dự, lần nữa nâng tay lên, “Bốp” một tiếng, vang khắp cả viện.

“Á!” Phương Văn Tinh đau đến kêu to: “Đáng chết...a!” Tức giận muốn mắng, chẳng là lời vừa ra khỏi miệng lại là “Bốp bốp bốp bốp!” liên tục mười mấy tiếng rơi trên mặt Phương Văn Tinh, Hồng Kiều vừa đánh vừa mắng: “Ai bảo bà dám ức hiếp ta và tiểu thư, ta đánh đánh đánh, đánh chết bà lão yêu bà.”

Phương Thiên Mị nghe thấy lời Hồng Kiều nói, rất muốn phì cười nhưng vẫn nhịn lại.

Mặt Phương Văn Tinh đã sưng đỏ, hoàn toàn có thể hình dung như đầu heo.

Chân mày Hồng Kiều nhăn lại, có chút khó chịu, bởi vì dùng sức đánh, lại liên tục tát mười mấy cái, tay đã sưng lên vì đau.

“Tay đau, thì dùng chân.” Giọng nói vô tình lạnh như băng lại vang lên, lúc này Hồng Kiều giống như bù nhìn, chỉ cần có một mệnh lệnh là ra tay.

Cho nên, lời Phương Thiên Mị vừa dứt, Hồng Kiều theo bản năng nhấc đá vào bụng Phương Văn Tinh: “Á!” một tiếng thét thảm, Phương Văn Tinh ngã trên đất, đau đớn kêu rên, miệng vẫn còn hung tợn, nhưng mắng yếu ớt: “Đáng, đáng chết, tiểu tiện nhân, Bồn, Bồn phu nhân định sẽ không bỏ qua, bỏ qua cho các người.”

“Ha ha!” Phương Thiên Mị cười lạnh một tiếng, triệt để lạnh thấu xương, nói: “Vậy có phải nếu bà chết, sẽ không có cơ hội bỏ qua cho ta ư!” Lời nói tự nhiên như cười, nhưng ngữ khí lại là khẳng định.

Phương Văn Tình cứng đờ, bởi vì tức giận và ghen đỏ mặt, khiếp sợ “Vù” xuống, thoáng chốc trở nên âm trầm, tức giận cũng lui, đỏ trắng đan xen, trông rất khó coi.

“Ngươi, ngươi, ngươi dám?” Trong nháy mắt Phương Văn Tình kịp phải ứng lại, tức giận đã bị kinh hoàng thay thế, ngẩng mặt nhìn Phương Thiên Mị đang nửa nằm trên nóc nhà, nom nớp lo sợ nói.

“Có dám hay không, không phải thử một chút không phải sẽ biết sao?” Phương Thiên Mị tà mị cười một tiếng, giọng nói thản nhiên quý mị giống như Tu La địa ngục, tựa như là câu hồn.

“Ngươi, ngươi, ngươi...” Phương Văn Tình bị sợ không thốt ra lời, chủ yếu là bây giờ bà không có cách nào cử động được, nếu Phương Thiên Mị muốn bà chết, bà cũng chỉ có thể mặc người chém giết!

“Hong Kiều, trên đùi Phương di nương có vật gì đó, còn không mau giúp bà ta đá rơi xuống, nhớ là chớ dùng quá sức, đá gãy sẽ không thể đứng dậy nổi. Có điều, nếu như sức lực không đủ, thì đá không rơi xuống được. Phương Thiên Mị yêu kiều mỉm cười, giọng ôn hòa nói, nhưng mà, giọng nói kia lại làm cho tất cả mọi người rét lạnh rùng mình.

Đặc biệt là Phương Văn Tình, có chút sững sờ.

Hồng Kiều cũng ngẩn ra, nhưng ngay lập tức để ý tới lời Phương Thiên Mị nói, sau đó mặt nở nụ cười, mang theo rét lạnh chưa từng có, thấy vậy cả người Phương Văn Tình rét lạnh, tức giận nói: “Ngươi, ngươi dám...a!”

Lời còn chưa nói hết, cảm giác được trên bắp đùi có một con đau giống như rạn nứt, ngửa mặt lên trời kêu thảm thiết, lúc đó, con đau trên gương mặt sưng đỏ cũng bị kéo theo, có thể nói là thêm dầu vào lửa!

Đám người Xuân Nhi đã sớm bị sợ tới choáng váng, đã không còn chút phản ứng nào, Hồng Kiều cũng ngây ngẩn.

“Xích xích... Chủ tử, có người đi tới bên này, khoảng tầm mười người.” Đột nhiên, Huyết xà cảm giác được tiếng bước chân dồn dập đang tới gần Đông Uyển, vội vàng lên tiếng.

Khóe miệng Phương Thiên Mị nhếch lên, rốt cuộc đã tới, đúng là thời gian vừa vặn.

Ngay sau đó, Phương Thiên Mị tung người từ trên nóc nhà nhảy xuống, rơi ở bên cạnh trên ghế quý phi, lười biếng nằm lên, nói “Hong Kiều, đi rót cho ta chén trà tới đây.”

“Dạ” Hồng Kiều bị Phương Thiên Mị gọi lập tức phản ứng, đáp lời rồi vội vàng xoay người đi vào trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 161: Té Lộn Mèo Một Cái

Edit: Đường Y Huệ ***** Beta: ๑Jmiu๑

Chốc lát, Hồng Kiều đã bung trà tới, Phương Thiên Mị nhận lấy trà, khẽ nhấp một ngụm bỏ xuống ghế đá gần đó, lại nằm xuống.

Hồng Kiều thấy Phương Thiên Mị không có ý nói gì, hỏi: “Tiểu thư, vậy các nàng thì sao?”

“Sẽ có người tới dọn dẹp.” Phương Thiên Mị lười biếng nói.

Hồng Kiều không hiểu, rốt cuộc sẽ có người tới thu thập sao! Hồng Kiều rõ ràng còn chưa phản ứng kịp, hành động bên Đông Uyển đã kinh động đến người khác.

Hồng Kiều muốn hỏi cái gì nhưng nhìn thấy Phương Thiên Mị đã nhắm mắt lại, cũng không hỏi nữa.

Nhưng mà, ngay lúc này một giọng nói uy nghiêm mang hơi giận dữ đột nhiên vang lên: “Có chuyện gì xảy ra?”

Hồng Kiều nhìn người tới, trong lòng hoảng hốt, vội vàng kêu “Lão gia”.

Chỉ thấy trước cửa, Phương Thanh Tường cầm đầu chừng mười người kinh ngạc đứng đó, có Đỗ di nương, Phương Thiên Dao, Phương Thiên Linh, Phương Thiên Bình, quân gia cùng mấy tên gia đình nha hoàn.

Bọn họ vừa vào sân liền thấy Phương Văn Tình hấp hối nằm dưới đất, còn có đám người Xuân Nhi với sắc mặt đau đớn té xuống đất, cũng kinh ngạc.

Sớm biết bọn họ sẽ tới, Phượng Thiên Mị vẫn lẳng lẳng nằm, không hề bị lay động.

“Nương” Phượng Thiên Bình vội vàng chạy tới gần Phụng Văn Tĩnh.

Mà mọi người cũng bị một tiếng ‘nương’ của Phượng Thiên Bình mới phản ứng lại, vội vàng đi tới.

“Nương” Phượng Thiên Linh cũng vội vàng chạy tới, đỡ Phụng Văn Tĩnh ngồi dậy, thấy rõ mặt Phụng Văn Tĩnh sưng đỏ, năm ngón tay in rõ, cặp mắt đỏ hoe đầy nước mắt: “Nương, đã xảy ra chuyện gì?”

Mặc dù hỏi là chuyện gì xảy ra, nhưng trong lòng đã biết, Phụng Văn Tĩnh ở Đông Uyển đã xảy ra chuyện, trừ Phượng Thiên Mị làm, còn có thể là ai đây!

Miệng Phụng Văn Tĩnh đau không nói ra lời, ánh mắt oán hận nhìn Phượng Thiên Mị.

Mọi người cũng giật mình, cái này, lần này ra tay cũng quá độc ác đi!

Phụng Thanh Tường nhìn Hồng Kiều và Phượng Thiên Mị, ánh mắt đầy tức giận, lạnh lùng chất vấn: “Đây là chuyện gì?”

Dĩ nhiên Phượng Thiên Linh cũng vậy, mặc dù là hỏi, nhưng trong lòng khẳng định là Phượng Thiên Mị làm.

Nghe được lời Phụng Thanh Tường tức giận chất vấn, Phượng Thiên Mị sầm mặt lại, chân mày không vui chau lại, bỗng mở mắt ra, một ánh mắt sắc lạnh bắn ra, lạnh lùng mở miệng: “Chẳng lẽ người đã quên lời hôm qua người nói với con sao?”

Phụng Thanh Tường sững sốt một chút, nhớ lại lời nói hôm qua của Phượng Thiên Mị.

Mị Nhi nói, con bé sẽ đòi lại bảy năm khổ cực ở Phụng phủ, còn có thù của nương, chết tiết, một cái, con bé cũng không bỏ qua. Hy vọng ông không nên nhúng tay vào, nếu không, con bé cũng sẽ không bỏ qua cho ông.

Mị Nhi còn nói, nếu ông không sai, vậy thì đưa ra chứng cứ thuyết phục, ở Phụng phủ này, người mà ông có thể tin nhiệm chỉ có bản thân ông. Hơn nữa, chuyện con bé muốn làm, không ai có thể ngăn cản được, cho nên ông đừng có ý định ngăn cản bất kỳ chuyện gì, nếu như ông còn muốn sống, thì nghe theo lời cảnh cáo của con bé, bọn họ bình an vô sự, nếu như muốn chết, con bé cũng không ngăn cản ông.

Phụng Thanh Tường bỗng nhiên giật mình, chẳng lẽ, Văn Tĩnh làm cái gì?

Nhưng mà, đến giờ Phụng Văn Tĩnh vẫn luôn là nữ tử hiền huệ lương thiện, Phụng Thanh Tường không tin, nhưng mà, hành động của Mị Nhi rất rõ ràng, lần này con bé trở về, là để báo thù.

Nếu không phải Văn Tĩnh làm cái gì khiến cho Mị Nhi hận như vậy thì Mị Nhi cũng sẽ không ra tay ác như thế.

Chẳng lẽ...

Chẳng lẽ, bảy năm qua, nàng đã làm gì với Mị Nhi? Còn nữa, cái chết của Quỳnh Hoa, chẳng lẽ cũng có liên quan đến nàng? Nghĩ tới những khả năng này, Phụng Thanh Tường bỗng nhiên nhớ tới cái gì, ánh mắt lập tức trợn trừng nhìn Phụng Văn Tĩnh, trong lòng tràn ngập sự tìm tòi nghiên cứu cùng chất vấn.

Phụng Văn Tĩnh bởi vì câu nói kia của Phượng Thiên Mị “Chẳng lẽ người đã quên lời hôm qua người nói với con sao?” Cảm thấy hoảng loạn, dự cảm xấu ập tới, ngay sau đó nhận ánh mắt của Phụng Thanh Tường, người cứng đờ, khủng hoảng cùng chột dạ né tránh ánh mắt của Phụng Thanh Tường.

Lần này, chân mày Phụng Thanh Tường nhíu chặt lại, trong lòng tràn ngập sự nghi ngờ, chỉ là bây giờ không có chứng cứ, tạm thời ông sẽ không như vậy?

Trong lòng Phụng Văn Tĩnh hết sức run rẩy và khủng hoảng, chẳng lẽ, lão gia biết cái gì sao?

Đỗ di nương kinh ngạc nhìn một màn như thế này, nhìn Phụng Văn Tĩnh mặt mày đau đớn, bộ dáng không nói ra lời, trong lòng thoải mái, nếu chỗ này không có người, nhất định bà không không chế được mà bật cười thật to.

Tất nhiên bà cũng biết việc này chính Phượng Thiên Mị gây nên, làm rất tốt!

Thấy lửa giận trong mắt Phụng Thanh Tường tắt dần, Phượng Thiên Mị mới thản nhiên nói: “Là di nương tới thăm Thiên Mị, vô tình té lộn mèo một cái mà thôi.”

Té lộn mèo một cái mà thôi, vẫn là không cần thận, mọi người sững sốt một chút, rõ ràng không nghĩ tới Phượng Thiên Mị sẽ nói như vậy, té lộn mèo một cái mà người té không đứng lên nổi, hai bên mặt vì bị té mà sưng sao? Hơn nữa, rõ ràng trên mặt còn in dấu bàn tay kia!

“Ngươi, ngươi, ngươi” Phụng Văn Tĩnh bị lời nói của Phượng Thiên Mị làm cho tức giận thiếu chút nữa không nói lên lời, trợn mắt nhìn Phượng Thiên Mị, miệng bị đau phát âm đứt quãng không rõ, hướng chỉ là nói chuyện.

“Phượng, Thiên, Mị.” Ánh mắt oán độc của Phượng Thiên Linh vì tức giận trợn mắt nhìn Phượng Thiên Mị, cắn răng nghiến lợi kêu.

“Phượng đi nương bị thương, vậy thì nghỉ ngơi cho khỏe đi! Chuyện quân Gia giao cho Đổ đi nương đi.” Phượng Thiên Mị coi thường oán hận của Phượng Thiên Linh, nhàn nhạt nói.

“Ngươi, không” Phượng Văn Tinh vừa nghe, gấp đến độ gầm lên một tiếng, lập tức làm động tới đau đớn trên mặt, “Á” kêu rên lên.

“Bốn Quận chúa là đích nữ Phượng gia, lại là Úc Phượng Quận chúa đích thân Hoàng thượng phong, việc này, đương nhiên Bốn Quận chúa định đoạt. Ngươi thân là thiếp, chẳng lẽ còn muốn leo lên đầu đích nữ sao?” Phượng Thiên Mị nghiêm khắc lạnh lùng nhìn Phượng Văn Tinh nói.

Còn Đổ đi nương nghe được lời Phượng Thiên Mị nói để cho bà quản gia này, trong lòng có chút kích động, đặc ý dùng ánh mắt khiêu khích nhìn Phượng Văn Tinh, dường như muốn nói, Phượng Văn Tinh, bà cũng có ngày hôm nay.

Sau khi Phượng Thiên Dao nghe xong, trong lòng cũng mang vẻ mừng rỡ, nếu là như vậy, như vậy sau này mình cũng không cần phải dập đầu, không cần phải nhìn sắc mặt của người khác.

Mà Phượng Văn Tinh và Phượng Thiên Linh bị từ thiếp kích thích sâu sắc, màu sắc của sắc mặt thay đổi liên tục, thay đổi biến hóa đã không nhìn ra.

Bảy năm, Quỳnh Hoa chết bảy năm, mà Phượng Văn Tinh bà đã quản gia nhiều năm như vậy, thế nào cũng chỉ có thể là một thiếp, bà không cam lòng, rất không cam lòng.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162: Tà Long Xuất Hiện

Edit: Đường Y Huệ ***** Beta: ๖Jm1u๑

Nghe Phượng Thiên Mị nói Phượng Thanh Tường không có bất kỳ biểu lộ gì, cũng coi như là ngầm thừa nhận lời của nàng, càng nhiều hơn là trong lòng Phượng Thanh Tường đã hoài nghi, rất là tức giận, cho nên, việc bây giờ ông có thể làm chỉ là xem và chờ, chờ nghỉ ngơi được thoải gờ.

“Phượng Thiên Mị, ngươi tiện nhân này, lại dám đánh nương ta, ta muốn giết ngươi.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phượng Thiên Bình vặn vẹo, trong mắt tràn đầy độc ác, lộ ra biểu hiện vốn nên không nên có của tuổi này.

Vừa nói, từ trong ngực rút ra một cây chủy thủ, vọt tới gần Phượng Thiên Mị.

Mọi người thấy vậy thì kinh hãi, sắc mặt Phượng Thanh Tường thay đổi, tối sầm đến đáng sợ.

“Bình Nhì” Phượng Thanh Tường cùng Phượng Thiên Linh Phượng Văn Tinh đồng thanh kinh hoảng kêu, chẳng qua là giọng điệu bất đồng rõ ràng, đều là lo lắng, nhưng giọng nói Phượng Thanh Tường càng nhiều hơn chính là tức giận, Bình Nhì lại lấy chủy thủ ra muốn giết Mị Nhi.

Muốn ngăn cản, nhưng đã muộn.

Khóe miệng Phượng Thiên Mị lạnh lùng cong lên, tà mị khát máu, Phượng Thiên Mị nàng sẽ không bởi vì đối phương là người già yếu bệnh hoạn, mà không tính toán, chỉ cần là kẻ thù của nàng, bất kể là ai, nàng đều không buông tha.

Ngay cả, Phượng Thiên Bình ở phía sau ức hiếp Phượng Thiên Mị, cũng nhất định bị trả thù, coi như không giết nó, cũng không có nghĩa sẽ bỏ qua cho nó, huống chi, chỉ là đứa trẻ mười tuổi mà cũng nổi sát tâm với nàng, lại còn cầm chủy xông vào nàng.

Chỉ thấy Phượng Thiên Mị từ trên ghế quý phi đứng dậy, nhắc chân đá văng chủy thủ trong tay Phượng Thiên Bình ra, bồi thêm một cước nữa, đá lên ngực Phượng Thiên Bình, Phượng Thiên Bình nhất thời bị đá bay, kêu lên thảm thiết “A”.

“Bình Nhì” mọi người kinh hãi biến sắc, nhất thời sửng sốt, rõ ràng không ngờ được Phượng Thiên Mị sẽ ra tay với một đứa bé, một cước này áng chừng một tháng mới có thể tốt, nhưng là sợ nhất không tàn thì cũng trọng thương rất nặng đây!

Phượng Văn Tinh bị sợ muốn ngất xỉu, chỉ là ý tức mãnh liệt không để cho bà có thể ngất đi.

Ngay tại lúc ngàn cân treo sợi tóc, một bóng người trên không giáng xuống, chuẩn xác tiếp nhận được Phượng Thiên Bình, bình tĩnh rồi mới nhìn rõ người tới, một thân toàn màu bạc, mặt cũng mang mặt nạ màu bạc, người này chính là Tà Long.

Thế nhưng mọi người cũng không chú ý tới Tà Long, chẳng lẽ thấy Phượng Thiên Bình được người ta đỡ được mới thờ phào nhẹ nhõm.

Nhưng, sắc mặt Phượng Thiên Mị lại trầm xuống.

Thật ra thì, lúc Phụng Thiên Mị thấy Tà Long, trong mắt thoáng qua vẻ kinh ngạc, nhưng thấy hắn đỡ lấy Phụng Thiên Bình sắc mặt liền thay đổi. Hơn nữa, lại nghĩ đến thân phận nàng bây giờ là Phụng Thiên Mị, không phải là Cuồng Phụng, cho nên, không thể để lộ thân phận, chỉ có thể làm bộ không nhận biết hắn.

Bọn họ cũng chỉ gặp qua một lần, cũng coi như không biết.

Tà Long không hề bỏ lỡ tia kinh ngạc thoáng mắt ở trong mắt nàng, nhanh, nhanh đến nỗi ngay cả hắn cũng cho là ảo giác, thấy sắc mặt nàng trầm xuống, trong mắt lộ ra nồng đậm không vui, khiến Tà Long thấy nghi hoặc.

Chẳng lẽ, nàng không nhận ra hắn sao? Hay là, nàng cũng không phải là nàng ấy.

Đột nhiên phản ứng lại Phụng Thiên Bình đang trên tay hắn, Tà Long giật mình, hắn vừa thấy Phụng Thiên Mị một cước đá rơi chủ thủ trong tay Phụng Thiên Bình, một cước đá bay nó. Tuy rằng bởi vì nó là một đứa trẻ nên hắn sinh ra vài phần đồng cảm, cho nên mới ra tay cứu nó.

Nhưng mà, đối với việc nó vừa làm, khiến cho Tà Long rất không vui, còn mang chút oán hận.

Ngay sau đó, ánh mắt thấy Phụng Thiên Linh đỡ Phụng Văn Tinh ở dưới đất, dưới mặt nạ như sương mù một cái, kinh ngạc, nhưng không có chút nào đồng tình. Bởi vì hắn biết, trong bảy năm qua Phụng Thiên Mị, không có lúc nào là không bị Phụng Văn Tinh ức hiếp.

Mà đám người Phụng Thanh Tường chốc lát sau mới phản ứng được, lúc thấy Tà Long đều kinh hãi.

“Người, người là Ngân diện Tà Long” Phụng Thanh Tường có chút xác định hỏi, giọng nói mặc dù có hơi run run, nhưng tràn đầy cung kính.

“Đúng” giọng nói như chuông bạc nhàn nhạt nhả ra hai chữ, giọng nói không chút gọn sóng, dường như hai chữ này tựa ảo giác.

Mọi người vừa nghe là Ngân diện Tà Long, hai mắt mở to kinh ngạc, mặc dù Ngân diện Tà Long rất ít xuất hiện trước mặt người đời, nhưng tên của hắn được coi là không ai không biết!

Đối với sự xuất hiện của hắn khiến cho mọi người không khỏi khiếp sợ.

Nhưng khiếp sợ vẫn là khiếp sợ, chuyện chính vẫn còn phải làm đấy!

“Xen vào việc của người khác” Phụng Thiên Mị không vui lạnh nhạt nói.

“Mị Nhi” giọng Phụng Thanh Tường mang theo vài phần trách cứ nói, mặc dù Tà Long không có chỗ đứng nhưng cũng không phải nhân vật tầm thường, người ta cũng sẽ không niệm tình giống Hoàng thượng, hơn nữa bọn họ cũng không có tình cảm gì đáng nhớ.

“Đừng ngại” lại nhàn nhạt hai chữ.

Phụng Thiên Mị im lặng trợn mắt một cái, ngày đó còn cầm kiếm buộc nàng tới cứu hắn, không đúng, sao hắn lại tới nơi này, chẳng lẽ hắn biết nàng chính là Cuồng Phụng, son cùng thủy tận, cầm cây trâm của nàng đến tìm nàng.

Được rồi! Phụng Thiên Mị cũng bị chính ý nghĩ này của mình giật mình một chút, nhìn hắn một cái, cũng không biết người cùng đường là ai, hôm đó nàng chỉ nói một chút mà thôi, đưa cho hắn cây trâm cũng là để cho hắn đến đòi ngọc bội.

Có điều cũng không phải là không muốn, ơn cứu mạng, vậy dĩ nhiên muốn báo đáp.

“Sao người lại xông vào nhà của ta?” Phụng Thiên Mị thử dò xét hỏi, nếu như nàng nhận nàng là Cuồng Phụng, mặc dù không có gì, nhưng nàng muốn biết, làm sao mà hắn nhận ra nàng là Cuồng Phụng.

Cmm, nếu là như vậy, đây cũng quá đã kích người đi!Chao ôi, Cùng lắm bọn họ chỉ mới gặp qua có một lần! Hắn lại có thể nhận ra nàng,

Nhưng nếu không phải vậy, vậy thì hắn sao lại xuất hiện ở đây! Rốt cuộc là có mục đích gì?

Suy đoán, Phụng Thiên Mị hơi nheo mắt lại, quan sát ánh mắt lạnh lùng của Tà Long phát ra, nỗ lực muốn nhìn được cái gì, nhưng là không thể nhìn ra cái gì.

“Đi ngang” Vẫn là nhàn nhạt hai chữ.

Phụng Thiên Mị không tin, cũng không có không tin, chỉ cần không có mục đích gì, nàng có thể hoàn toàn không thèm để ý.

“Phụng Thiên Mị, sao lòng dạ người lại độc ác như thế, không chỉ đánh nung mình thành như vậy, thậm chí ngay cả một đứa trẻ cũng có thể ra tay nặng như thế, nói thế nào, đệ ấy cũng là đệ đệ của người!” Ánh mắt Phụng Thiên Linh oán độc trợn mắt nhìn Phụng Thiên Mị, rõ ràng hận không giết được Phụng Thiên Mị, nhưng lại giả bộ hình dáng nhu nhược khóc như hoa lê trong mưa, rất bi thảm.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 163: Lầy Thân Báo Đáp

Edit: Đường Y Huệ ***** Beta: ๖Jmũ๑

“Phượng, Phượng Thiên Mị, người, người...” Phượng Văn Tình vừa tức vừa sợ nói không ra lời.

Trong lòng Phượng Thanh Tường đối với Phượng Thiên Mị cũng đầy trách cứ, nhưng nhớ tới vừa rồi Bình Nhi cầm chùy thủ ám sát Mị Nhi, thì không biết nên thốt ra khỏi miệng thế nào.

Trong lòng Phượng Thanh Tường rất rối rắm, Bình Nhi là huyết mạch duy nhất của Phượng gia ông, mà Mị Nhi, là do nữ nhân ông yêu sinh, hơn nữa là ông thiếu nợ con bé quá nhiều.

“Ồ! Chẳng lẽ người không nhìn thấy, vừa rồi là Phượng Thiên Bình cầm chùy thủ muốn giết ta à! Chẳng lẽ, ta chờ để cho nó tới giết sao? Chắc hẳn các người rất rõ ràng cái gì gọi là “Nhân từ với kẻ địch, chính là tàn nhẫn với bản thân”? Còn nhờ mà có hành động ác độc như vậy.” Trong tròng mắt Phượng Thiên Mị tràn đầy ngoan tuyệt, giọng sắc mùi châm chọc.

“Người” nhất thời Phượng Thiên Linh á khẩu không đáp lời được, không thể thanh minh, trong tròng mắt ảm đạm tức giận bắt đầu tàn mát ra.

Bỗng nhiên “Phốc” một tiếng, Phượng Thiên Bình phun ra một ngụm máu, sắc mặt trở nên tái nhợt, người mềm nhũn ngã xuống đất.

“Bình Nhi” Phượng Thanh Tường và Phượng Văn Tình, Phượng Thiên Linh đồng thanh sợ hãi kêu lên.

Phượng Thanh Tường vội vàng đi tới đỡ Phượng Thiên Bình sắp ngã xuống, Phượng Thiên Linh bởi vì đỡ Phượng Văn Tình, cũng chỉ có thể bất động, mà Phượng Văn Tình lại không nhúc nhích được, toàn thân đều đau.

Tà Long thấy vậy, mặc dù rất không tình nguyện, nhưng vẫn là đi tới, bắt mạch cho Phượng Thiên Bình. Mặc dù hẳn không phải thần y, không phải đại phu, nhưng là y thuật, vẫn có chút hiểu biết.

“Lúc trước có phải nó thường xuyên cảm thấy đầu óc choáng váng hay không? Nôn mửa, còn nữa, vô cớ cảm thấy lạnh.” Tà Long lạnh nhạt nói.

“Dạ dạ dạ, triệu chứng như vậy không sai biệt lắm một hai tháng thì sẽ phát tác một lần.” Phượng Thanh Tường nghe vậy, vội vàng nói, dừng một chút, kinh hoảng hỏi: “Đại hiệp, Bình Nhi nó, nó sẽ không bị bệnh gì đi!”

“Bệnh ngược lại không phải là bệnh nặng nhưng cũng sẽ chết người, trong cơ thể nó có một loại độc tố tác dụng chậm chạp, là từ mẫu thể truyền sang. Hơn nữa, đây là di truyền từ phụ thể, nếu không chữa trị kịp thời, sợ là sau này sẽ bị bại liệt.” Tà Long lãnh đạm nói.

“Cái gì?” Mọi người kinh hãi, Phượng Văn Tình người đột nhiên cứng đờ, sắc mặt lần nữa càng thêm nhợt nhạt, bởi vì chính bệnh tình của Phượng Thiên Bình mà kinh sợ, hơn nữa tìm đập loạn lên vì chột dạ.

Không, không, làm sao có thể, làm sao biết, tại sao có thể như vậy.

Trong mắt mọi người, hoàn toàn vì bệnh tình của Phượng Thiên Bình mà khản trương, nhưng trong mắt Tà Long và Phượng Thiên Mị, như nhìn ra manh mối. Nhưng vẫn là rất nghi ngờ, tại sao Phượng Văn Tình lại lộ ra vẻ mặt như vậy.

“Đây là làm sao? Cho tới bây giờ ra chưa từng bị bệnh trạng này” Phượng Thanh Tường nghi ngờ hỏi.

Tà Long giật mình, trong lòng vài phần sáng tỏ, loại bệnh này chỉ có thể di truyền từ phụ thể, bởi vì đây là di truyền gia tộc.

Nếu như theo lời Phượng Thanh Tường nói, như vậy chỉ có một khả năng, đứa nhỏ này không phải con Phượng Thanh Tường.

Chỉ là còn chưa có thẩm tra, không thể chắc chắn.

“Phượng Thừa tướng, ta giúp người bắt mạch một chút.” Tà Long nói.

“Được được được” Phượng Thanh Tường vội vàng đưa tay ra.

Phượng Văn Tình đột nhiên co quắp ngã xuống, lộ ra tuyệt vọng, tra ra việc này, nếu thật sự tra gia việc này, coi như bà hoàn toàn bị hủy.

Tà Long giúp Phượng Thanh Tường bắt mạch, nét mặt sau mặt nạ nhũn lại, quả nhiên, trong cơ thể Phượng Thanh Tường không có loại triệu chứng này.

Chỉ là, hẳn không rõ tình huống của bọn họ, cho nên không thể tùy tiện nói ra. Hẳn biết, ân oán Phượng Thiên Mị với mấy mẹ con này, cho nên...

“Phượng tiểu thư, có thể mượn bước nói chuyện hay không?” Tà Long nhìn Phượng Thiên Mị lãnh đạm nói.

“Được” Phượng Thiên Mị không cự tuyệt, bởi vì nàng nhìn ra chuyện không đơn giản, Tà Long có thể đã tra ra được điều gì, nhưng hẳn chỉ là một người ngoài, khó có thể nói ra.

Hơn nữa hẳn chỉ muốn nói với nàng, không muốn nói với Phượng Thanh Tường, cũng không muốn để cho mọi người biết, chẳng lẽ, chuyện này có liên quan đến nàng.

Phượng Thiên Mị ôm nghi ngờ nghĩ nghĩ đi theo Tà Long vào trong nhà, đóng cửa lại.

“Chuyện gì? Nói đi!” Phượng Thiên Mị trực tiếp hỏi.

“Phượng Thiên Bình không phải do Phượng Thanh Tường sinh, trong cơ thể Phượng Thanh Tường không có bệnh trạng giống Phượng Thiên Bình, loại bệnh trạng này chỉ có di truyền gia tộc mới có.” Tà Long bình tĩnh nói.

“Cái gì?” Phượng Thiên Mị kinh hãi, cái gì? Phượng Thiên Bình không phải con trai Phượng Thanh Tường.

Có điều, sau khi hết khiếp sợ, trong mắt Phượng Thiên Mị dần dần tản ra ánh sáng đặc ý, khỏe miệng tà mị cong lên, tốt, rất tốt, như vậy thứ nhất, tội ác của Phượng Văn Tĩnh lại tăng thêm một cái nữa trước khi chết, tốt lắm, hưởng thụ tốt đau đớn bị hành hạ này?

Khi Tà Long nhìn thấy biểu tình của Phượng Thiên Mị, ánh mắt chợt lóe, trong lòng cực hạn không nói.

Nữ tử này, rõ ràng là tính tình khát máu, lại không gây cho người ta cảm giác chán ghét, tựa như biểu hiện đó mới thích hợp với nàng vậy. Chỉ là, tích cách của nữ tử này nhiều thay đổi, thật đúng là khiến cho người nghĩ không thấu!

“Xem như huynh giúp ra một chuyện đi, vậy ta sẽ...” trả ngọc bội lại cho huynh, lời còn chưa nói hết, Phượng Thiên Mị dừng lại.

Bởi vì có chút hí hửng, nói được một nửa mới phản ứng lại, nàng bây giờ là Phượng Thiên Mị, mà không phải là Cuồng Phượng.

“Sẽ gì?” Tà Long hồ nghi nheo mắt lại, giọng tà mị, nhưng trong lòng đang xem xét?

“Báo đáp” Phượng Thiên Mị vội vàng nói, trong lòng không hiểu có một chút kinh hoảng.

Đương nhiên, Tà Long cũng không phát hiện ra vẻ kinh hoảng, trong mắt hắn, tia kinh hoảng của Phượng Thiên Mị là chợt dạ, vì mình thiếu chút nữa nói ra nên chợt dạ.

“Báo đáp, báo đáp thế nào, lấy thân báo đáp sao?” Nhất thời Tà Long đến gần Phượng Thiên Mị, giọng nói dị thường mỉa mai hoặc, mang chút mập mờ.

“Huynh” Phượng Thiên Mị nổi đóa, sầm mặt lại. Chửi thề một tiếng! Phượng Thiên Mị nàng bị đùa giỡn.

Nhưng, vì có gì mà trong lòng lại có chút lúng túng, tim đột nhiên đập nhanh mấy nhịp, ngay cả bản thân nàng cũng cảm thấy không lý giải được, rõ ràng nàng chỉ cùng hắn.

Gặp mặt hai lần! Không, hai bên đều không biết hình dạng của mình thế nào, ngay cả mặt mũi cũng không thấy.

Thấy phản ứng của Phượng Thiên Mị, trong lòng Tà Long vui mừng và khổ sở đan xen, một nữ tử kinh diễm như vậy, nữ tử mạnh mẽ như vậy, ha ha!

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 164: Đang Đua Với Lửa

Edit: Đường Y Huệ ***** Beta: ๔Jmiu๑

Đột nhiên, Phượng Thiên Mị đến bên cạnh Tà Long, mặt cơ hồ dán vào ngực Tà Long, cười tươi như hoa, tản ra loại cảm giác man mát, tay trái nâng lên, vuốt sợi tóc, dừng lại trên vòm ngực trắng kiêu, động tác lộ ra rất là mập mờ.

Tà Long bị hành động của Phượng Thiên Mị làm cho sợ hết hồn, ngay sau đó sắc mặt dưới mặt nạ bắt đầu sa sầm, nhất thời trong lòng sinh ra các loại nóng giận.

Một là bởi vì Phượng Thiên Mị chủ động dán lên người một nam tử, điều này khiến cho lòng hắn cảm thấy rất khó chịu, huống chi bọn họ chẳng qua là mới gặp một lần. Như vậy có phải là đại biểu cho, đối với những nam tử khác nàng cũng như vậy.

Nghĩ đến đây, trong lòng Tà Long không kiềm chế được dâng lên một cơn giận.

Hai là bởi vì hành động của nàng lại mỉa mai hoặc như vậy, rất dễ khiến cho người ta sinh ảo tưởng không nên có, cho dù thấy được sự giao hoạt trong mắt nàng.

“Nữ nhân này, nàng đang làm gì vậy!” giọng nói của Tà Long đục khàn, mang chút ảm đạm của tức giận.

Chết tiệt, nữ nhân này lại to gan như vậy, chẳng lẽ nàng không biết bộ dáng này là đang dẫn dụ, đùa với lửa sao?

Cảm giác thân thể đang bắt đầu nổi lên phản ứng, Tà Long càng tức giận, vội vàng dùng nội lực cưỡng chế ngăn lại. Mặc dù hấn thừa định lực, nhưng mà đôi mắt không phải ai khác mà lại là Phụng Thiên Mị.

Nếu gặp phải người có định lực không tốt, vậy có phải hay không ...

Nghĩ tới đây, Tà Long lại có cảm giác nổi nóng không ngờ tới.

“Huynh không phải nói muốn ta lấy thân báo đáp sao? Vậy đương nhiên là làm chuyện nên làm đi” Giọng nói Phụng Thiên Mị mềm mại có chút ừ ừ, đầy mắt thoáng qua vẻ giao hoạt, hừ! Ta lại không tin, huynh dám làm thật.

Làm chuyện nên làm?

Tà Long có chút nổi đóa, nàng, nàng thật đúng là dám mà!

“Nurong, người tình lại đi!” Đột nhiên, bên ngoài có giọng nói vang lên cắt ngang thế giằng co giữa hai người, mà Phụng Văn Tĩnh ở bên ngoài đã đau đến ngất đi, nói là đau không bằng nói là đang bị sợ.

Thấy Phụng Thiên Mị cùng Tà Long đã qua thời gian một chung trà còn chưa ra, bà nghĩ, hấn là biết cái gì, càng nghĩ thì càng hoảng sợ, tinh thần không chịu nổi, ngất xỉu.

Lúc này Phụng Thiên Mị mới nhớ tới chuyện bên ngoài vẫn chưa có giải quyết xong! Sau khi phản ứng liền lập tức rời khỏi ngực Tà Long, Tà Long cảm thấy một khoảng trống trước ngực, có loại cảm giác không nói lên lời.

“Phụng Văn Tĩnh, còn mấy vở diễn đang chờ bà đấy! Trước mắt ta hy vọng ta chưa tự tay giết bà, bà tốt nhất đừng bị hù chết.” Trong mắt Phụng Thiên Mị lộ ra nồng đậm thù hận, cong khóe miệng, lộ vẻ khát máu.

Lắm lắm mấy câu, không để ý Tà Long, xoay người đi ra ngoài.

Thế nhưng Tà Long lại bị câu nói cùng vẻ mặt đầy thù hận và khát máu của Phụng Thiên Mị làm cho ngẩn người, hấn có thể cảm thụ được, cái loại thù hận đó của nàng sâu tận xương tủy, hận đến mức không để cho đối phương chết được thoải mái, mà là trước phải hành hạ đối phương đến thương tích đầy mình, cuối cùng vẫn không thoát khỏi cái chết.

Loại thù hận này, không phải bản thân mình thì sẽ không thể cảm giác được.

Bởi vì hấn cũng có thù, cũng có hận, nhưng vì lý do nào đó, không thể không mặc cho kẻ thù nhón nhơ ngoài vòng pháp luật.

Phụng Thiên Mị đi ra ngoài, mắt lạnh quét qua mấy người Phụng Văn Tĩnh, làm quá trốn quá đi.

Trước khi mọi người rời đi, Phụng Thiên Mị bước tới bên người Phụng Thanh Tường, nhỏ giọng cảnh cáo một câu: “Người không nên cảm thông với bất kỳ một người nào, biết đâu sự cảm thông đó của người lại hại chết người của người, nếu muốn biết thêm nhiều chân tướng, thì trước mắt tốt nhất an bình bất động. Còn nữa, chuẩn bị tâm lý thật tốt, con không muốn người chôn theo kẻ thù đâu.”

Người Phụng Thanh Tường cứng đờ, dĩ nhiên là nghe ra ý trong lời nói của Phụng Thiên Mị, bây giờ coi như ông không muốn tin chuyện có liên quan tới Phụng Văn Tĩnh, nhưng cũng không thuyết phục được chính mình.

Bởi vì ông không phải người ngu xuẩn, có một số việc, dùng mắt để thấy, cố gắng cảm thụ là có thể thấy được.

Trước kia, ông đều cho rằng tất cả rất tốt, không đi để ý, nhưng lại không biết sau lưng lại ảm đạm một âm mưu không ai biết.

Trước khi Phụng Thanh Tường rời đi, cũng nói để cho Đỗ Di nương đảm nhiệm quản gia, mặc dù không có chân chính trở thành chủ mẫu, nhưng là đối với bà mà nói, đã cách vị trí chủ mẫu không xa.

Đối với Phụng Thiên Linh, Phụng Thiên Mị không thể không bội phục sức nhẫn nại của bà ta, xảy ra chuyện lớn như vậy bà lại không tiếp tục nháo nhả.

Đương nhiên, đây cũng là chỉ là hành động khác thường, vì nàng thấy Phụng Thanh Tường không có trách tội Phụng Thiên Mị, cho nên biết điều thu liễm. Nhưng nàng sẽ không bỏ qua cho Phụng Thiên Mị, bởi vì mẫu thân và đệ đệ của nàng đều bị Phụng Thiên Mị đánh cho trọng thương, còn nữa, lúc nàng rời đi, đầy mắt kia vẫn còn sát ý.

Cho nên, Phụng Thiên Mị biết rất nhanh Phụng Thiên Linh sẽ tìm tới nàng báo thù hơn nữa sẽ còn có thể dùng ám chiêu.

Có điều Phụng Thiên Mị nàng không sợ, Phụng Thiên Linh có chiều gì cứ lấy hết ra, cuối cùng vẫn là ả ta tự nhận lấy kết cục thảm hại.

Không biết từ lúc nào Tà Long cũng sớm đã đi mất, Đỗ di nương nói mấy câu với Phụng Thiên Dao và Phụng Thiên Mị cũng rời đi.

Người cũng đi hết, chỉ còn lại Phụng Thiên Mị với Hồng Kiều.

“Tiểu thư, chuyện hôm nay, chẳng lẽ người không sợ một chút nào sao?” Hồng Kiều nghĩ lại sợ hãi hỏi.

Bây giờ nàng không biết dùng từ gì để hình dung tiểu thư, sau khi tiểu thư tìm được đường sống trong chỗ chết, những chuyện đã xảy ra, từng chuyện, từng chuyện một, không khỏi khiến cho người ta chấn động.

Tuy rằng, đi theo tiểu thư luôn có cảm giác sợ hết hồn hết vía, nhưng mà cho dù chết nàng cũng không nên rời khỏi tiểu thư. Các nàng là người đã chết qua một lần, ông trời cho các nàng cơ hội sống lại lần nữa, chính là để cho các nàng được làm chuyện mình thích, báo thù những người đã làm hại các nàng.

“Sợ cái gì, cho tới nay, thua thiệt cũng không phải là chúng ta.” Phụng Thiên Mị thản nhiên nói.

Chuyện về sau còn nhiều hơn đây! Một chút như vậy đã sợ, làm sao còn có thể báo thù đây!

“Đúng vậy!” Hồng Kiều suy nghĩ một chút, quả thật đều là người khác ăn thua thiệt của tiểu thư!

“Ha ha! Mặc dù đánh Phụng Thiên Mị rất đau tay, nhưng thật sự là quá sung sướng, cho tới bây giờ em chưa từng được xả giận như vậy. Thấy mặt Phụng Thiên Mị giống như đầu heo cảm thấy trong lòng được hả giận, ai kêu trước kia bà ta ức hiếp em với tiểu thư, bây giờ gặp phải báo ứng. Mới vừa rồi một đá kia của em là dùng hết sức, sợ là sau này đi bộ, phải khập khiễng rồi.”

Hồng Kiều nhớ lại chuyện hôm nay, mặc dù nghĩ có chút sợ, nhưng nói ra lại rất sung sướng.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 165: Nỗi Lòng Hiên Vương

Edit: Đường Y Huệ ***** Beta: ๖Jm1u๑

Hồng Kiều vừa nói xong, Phụng Thiên Mị mới nhớ tới hỏi, sắc mặt trở nên nhu hòa, có điều nàng hỏi không phải là tay Hồng Kiều, mà là mặt của Hồng Kiều. “Mặt em còn đau không?”

Nhìn trên mặt Hồng Kiều hằn rõ dấu năm ngón tay, Phụng Thiên Mị có một nỗi hận thoáng qua, đây là Phụng Văn Tình đánh.

Có điều, Phụng Văn Tình cũng bị Hồng Kiều đánh cho thoi thóp cũng coi là đã được phát tiết.

Chẳng qua là thù của Phụng Thiên Mị nàng mới chỉ bắt đầu.

“Không đau” nghe được Phụng Thiên Mị hỏi, mặt Hồng Kiều tràn đầy cảm động, đột nhiên nghĩ tới cái gì, hưng phấn hỏi: “Tiểu thư, vừa rồi người lợi hại quá, thoáng cái khiến tay của bọn Xuân Nhi bị tê dại, Phụng Thiên Mị cũng đột nhiên quỵ xuống, em còn cho là hồn của phu nhân hiển linh chứ!”

“Đó không phải là...” “Ta làm” chưa kịp nói hết Phụng Thiên Mị liền nuốt xuống, trong lòng có chút băn khoăn, rốt cuộc có nên nói cho em ấy biết hay không.

Nếu nói cho em ấy biết, bên cạnh em ấy nàng cũng an bài một con rắn thông minh, nhất định em ấy sẽ bị dọa sợ. Nếu không nói, sợ sau này gặp phải chuyện gì, không nàng có bên cạnh, rắn đột nhiên xuất hiện, em ấy cũng sẽ bị hù dọa.

Bỏ đi, vẫn là trước hết đừng nói.

Nghĩ tới đây, Phụng Thiên Mị đổi lời cười nói: “Đó không phải là do tiểu thư nhà em có võ công sao!”

“Đúng vậy, tiểu thư nhà em lợi hại nhất, hừ! Phải đòi lại toàn bộ tổn thương mà chúng ta phải chịu.” Sau khi nói xong, trên mặt Hồng Kiều lộ ra oán hận, giọng cũng có vài phần cắn răng nghiền lợi.

Cho đến chạng vạng tối, Phụng Văn Tình mới tỉnh lại, Phụng Thiên Bình thì ở viện tử của mình dưỡng thương, cho nên Phụng Thiên Linh ở lại trong phòng chăm sóc cho Phụng Văn Tình.

Trong khoảng thời gian này, Phượng Thanh Tường cũng không có qua, ngược lại Đỗ di nương, điều vô dương oai lấy danh nghĩa tới thăm, khiến cho Phượng Thiên Linh mấy phen tức giận muốn ra tay, thế nhưng, vẫn còn nhịn được.

“Nương, người tỉnh.” Phượng Thiên Linh thấy Phượng Văn Tinh tỉnh lại vội vàng tiến lên đỡ dậy.

“Linh Nhi, Phượng, Phượng Thiên Mị không thể sống, nó, nó sợ là đã, đã biết bí mật của nương, nếu để nó sống, chết, chết, chính là ba mẫu tử chúng ta.” Phượng Văn Tinh bởi vì tức giận và bị thương, giờ phút này hoàn toàn không có sức lực, nói chuyện cũng đứt quãng.

“Vậy chúng ta nên làm gì đây, bây giờ ả có võ công đấy!” Nghĩ đến chuyện đệ đệ vừa mới bị Phượng Thiên Mị một cước đá bay, trong con ngươi Phượng Thiên Linh cũng tràn đầy oán độc.

“Cho nên, không thể dùng sức, vậy, vậy chúng ta sẽ dùng mưu, con ghé tai vào đây.” Trong mắt Phượng Văn Tinh lóe lên hung tàn.

Phượng Thiên Linh vội vàng ghé tai vào, Phượng Văn Tinh nói ra âm mưu của mình cho Phượng Thiên Linh nghe.

Ngày hôm sau, Vân Thành lại một lần nữa náo động, đề tài chưa bao giờ gián đoạn chính là ‘Phượng Vũ Cừ Thiên’

Túy Tiên Lâu

“Chao ôi, tối nay Phù Vân cô nương sẽ đến ‘Phượng Vũ Cừ Thiên’ hiến nghệ, có muốn đi hay không?”

“Có thật không? Huynh nghe ai nói thế! Đã mấy ngày không thấy Phù Vân cô nương xuất hiện.”

“Tối hôm qua ta đi ‘Phượng Vũ Cừ Thiên’, Lâm ma ma và Tiền ma ma nói, tất nhiên không thể giả được.”

“Vậy tối hôm nay nhất định phải đi xem?”

“Đúng vậy, đúng vậy! Lần trước được xem một điệu múa của Phù Vân cô nương, ta vẫn chưa quên đâu!”

“Huynh không sợ con cộp cái nhà Huynh à?”

“Dĩ nhiên là không thể để cho nàng biết được!”

“Vậy thì được, buổi tối, chúng ta cùng đi.”

Mọi người năm mồm bảy miệng nghị luận.

Mà ở nhĩ gian lầu hai Thương Lan Mạch nghe lọt vào tai không sót một chữ, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên không biết nói gì, lập tức có thể xác định Phù Vân có phải Cuồng Phượng hay không, mà Cuồng Phượng có phải Phượng Thiên Mị hay không.

Phù Mạch Vương, Thương Lan Hiên đã một ngày không ra khỏi cửa, một mình trong thư phòng, bất kể Tô Nhị Tịch xin gặp, hần đều không gặp.

Hần có tình ý với Tô Nhị Tịch, lúc này không cách nào thay đổi, dù cho Tô Nhị Tịch có lợi dụng hần, dù cho hần hết sức thất vọng với nàng ta, một lời cầu xin kia vẫn không thể nào xóa nhòa được.

Nhưng mà, những chuyện Tô Nhị Tịch làm sắp bị bại lộ, nếu phụ hoàng muốn trách phạt, hần không thể bảo vệ được nàng ta.

Như vậy, đương nhiên Tô Bình cũng không trợ giúp hần nữa, hần cũng mất đi một phần ba thế lực, còn lại chính là thế lực nhà mẫu phi và thế lực các đại thần trong triều ủng hộ hần, nếu bè phái của Thương Lan Việt hoặc là Thương Lan Cẩm chống đối, sẽ khó khăn.

Vốn hần định thực hiện hôn ước, cưới Phượng Thiên Mị, lấy Phượng Thiên Mị, Phượng Thanh Tường nhất định sẽ giúp hần, cộng thêm Thái hậu và phụ hoàng rất nhần nịnh Phượng Thiên Mị, ngày ấy nàng ta đại nghịch bất đạo như vậy, phụ hoàng cũng không có định tội, rõ ràng, trong lòng bọn họ, nàng ta có phận lượng nhất định.

Thế nhưng, hết lần này tới lần khác Phượng Thiên Mị không chịu thu về dưới trướng của hần, nhìn thấy hần đều buông lời nhục mạ.

Có phải do một kiếm kia hay không, đã khiến nàng không thích hần nữa, hay là, trong lòng nàng không bỏ qua được thù hận này, hoặc là muốn hần đi cầu nàng.

Bây giờ các thế lực đối với hần rất bất lợi, nếu không có thế lực tương đối trợ giúp, vậy thì khó lại càng khó hơn.

Trong lòng Thương Lan Hiên rất là hỗn loạn, phát cáu, không biết nên cái gì làm?

Chuyện đã qua của Tô Nhị Tịch cũng đủ khiến cho hần phiền lòng, sau đó lại thêm chuyện của Mộng Nhi, cho tới bây giờ chưa có chuyện gì làm cho hần phải phiền lòng như vậy, cho dù là chuyện Phượng Thiên Mị trước kia, hần cũng chỉ khùng hoảng mấy ngày.

Lúc hắn thấy Mộng Nhi bên cạnh mấy thi thể kia thì hắn đã khẳng định do Phụng Thiên Mị gây lên, bởi vì bốn thi thể kia, không, phải nói là xác khô, bốn cỗ thi thể kia giống với tình trạng của sáu thi vệt kia trong ngày đại hôn của hắn và Phụng Thiên Mị, khác nhau là lần trước trên cổ của bốn thi vệt bị một lưỡi dao sắc bén cắt qua, lần này không tìm được vết thương, để cho người ta căn bản không tra ra được cái gì.

Coi như trong phủ của hắn có sáu thi thể trúng bốn vết thương nơi cổ, nhưng cũng không thể nào có thể khác biệt.

Mặc dù hắn cho rằng Phụng Thiên Mị gây nên, nhưng cũng không thể tin nổi Phụng Thiên Mị có bản lĩnh kia, coi như là cao thủ cao cấp, cũng không nhất định có thể có bản lĩnh này đi!

Nhưng mà, tất cả các mũi nhọn đều chỉ hướng nàng.

Nếu như chuyện của Mộng Nhi do Phụng Thiên Mị gây nên, đối thành trước kia, nhất định hắn sẽ không chút do dự đi tìm Phụng Thiên Mị báo thù, nhưng mà bây giờ, cho dù trong lòng hắn là hận là giận hơn nữa, cũng không thể.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 166: Hiên Vương Đến

Edit: Đường Y Huệ ***** Beta: ๓Jm1u๓

Cũng bởi vì bây giờ thân phận của nàng khác biệt, nếu như lấy được nàng, chính là có được một thế lực mạnh mẽ.

Dẫu sao, bốn thi thể kia lại mặc y phục dạ hành, cho dù da thịt đã khô cạn, vẫn có thể rõ ràng nhìn ra, những người đó là sát thủ.

Cho nên, trong lòng hắn biết rất rõ, nhất định là Mộng Nhi không cam lòng chuyện bị Phụng Thiên Mị đánh, cho nên phái sát thủ đi giết Phụng Thiên Mị, mới tự nhận lấy kết cục thảm hại.

Nếu như không phải Phụng Thiên Mị tự mình ra tay, thì cũng chính là người đi cùng Phụng Thiên Mị hôm đó ra tay, đây cũng nói rõ, trong chỗ tối Phụng Thiên Mị có cao thủ bảo vệ, nếu muốn ra tay với nàng ta, có lẽ chính mình bị cũng bị ra tay.

Cho nên hắn rất rối rắm, rốt cuộc hắn có nên hạ thấp đáng về đi giảng hòa, nói với nàng giúp hắn một tay.

Nếu như giảng hòa rồi, hắn không thể báo thù cho Mộng Nhi, có điều vì đại sự của hắn, chỉ đành đành để Mộng Nhi chịu uất ức.

Nếu thật sự không thể giảng hòa với Phụng Thiên Mị, vậy thì đi tìm Bạch Nhan, bây giờ hắn có thể đáp ứng cho nàng làm Vương phi, có điều đây cũng chỉ là tạm thời.

Nghĩ xong, Thương Lan Hiên lập tức đứng dậy đi ra ngoài.

Phụng phủ.

Thời gian này Phụng Thiên Mị đứng là rảnh rỗi, rảnh rỗi đến mức chán nản.

Giờ khắc này, Phụng Thiên Mị trong bộ váy màu lam nhạt, nằm trên ghế quý phi trong sân, nhắm mắt lại. Làn da mịn màng, lông mày như vẽ, môi son nhẹ nhàng, thấy vẻ đẹp đến nghiêng nước nghiêng thành, đã thu hút không ít người.

Ba ngàn sợi tóc rủ xuống, mỹ nhân với tư thái biếng nhác đang ngủ làm người ta thương yêu, khiến cho nam tử đều muốn đi tới âu yếm vuốt ve.

“Tiểu thư” lúc này, chưa thấy người đã nghe thấy tiếng, giọng nói của Hồng Kiều có vẻ gấp gáp, chân mày Phụng Thiên Mị chau lại, rõ ràng có chút không vui.

Ngay sau đó, thấy Hồng Kiều vội vàng chạy vào, sắc mặt bởi vì chạy mà có chút ửng đỏ.

“Làm sao vậy?” Phụng Thiên Mị nhàn nhạt hỏi.

“Tiểu thư, Hiên, Hiên Vương tới.” Bởi vì có chút gấp nên Hồng Kiều nói bị vấp, nói xong còn hít thở sâu.

“Hắn tới mắc mớ gì tới ta?” Đáy mắt Phụng Thiên Mị hơi tối lại, giọng nói rõ ràng trở nên lạnh lùng.

“Không phải, Hiên Vương, tới tìm người, bây giờ ở trong tiền sảnh chờ, lão gia cũng ở đấy.” Hồng Kiều hít một hơi sâu, thuận khí, vội vàng nói.

“Tìm ta?” Phụng Thiên Mị nghi ngờ nhíu mày lại, nói không hiểu, nhưng là trong lòng cũng có vài phần suy đoán, hoặc là sáng tỏ.

Thương Lan Hiên đến tìm nàng, nếu không phải vì chuyện hấn giết nàng bị bại lộ thì chính là vì xin tha thứ cho Tô Nhị Tịch, hoặc là, muốn lôi kéo nàng. Không phải nàng thông minh, mà là tình thế trước mắt, cũng chỉ có mấy chuyện này có thể khiến Thương Lan Hiên tự mình tìm tới cửa.

Mặc dù rất không muốn đi, nhưng mà có người tự mình đến cửa rước lấy, mà nàng cũng đang rảnh rỗi, có chuyện chơi vui, có gì không làm chứ!

Nghĩ xong, Phụng Thiên Mị thản nhiên cười đùa, ngay sau đó đứng dậy: “Đi” dứt lời dẫn Hồng Kiều đi tới phòng khách.

Trong phòng khách

Phụng Thanh Tường bối vì vừa mới bãi triều trở về, ngay cả quan phục cũng chưa thay ra, Thương Lan Hiên đã tới, cho nên lúc này Phụng Thanh Tường vẫn mặc quan phục, ngồi ngay ngắn ở vị trí chủ vị.

Dù trong lòng ông có tức giận với Thương Lan Hiên, nhưng người ta là Vương gia, ông cũng không dám đối xử không tốt.

Mà bên phải chủ vị là Thương Lan Hiên mặc một bộ áo gấm màu tím, hấn cứ yên lặng ngồi, nếu không phải biết hấn là một người như thế nào, nhìn một người bề ngoài phong cách hiên ngang, gương mặt lạnh nhạt, thật đúng là sinh ra một loại ảo giác, người này là người chính trực đây!

Chỉ có điều, bây giờ Thương Lan Hiên đã để lại ấn tượng rất xấu cho Phụng Thanh Tường, mà hôm nay đối với ý đồ của Thương Lan Hiên, ông cũng đại khái đoán ra.

Trước kia, bởi vì nhữ nhĩ ngu đại, Thương Lan Hiên chán ghét có thể hiểu được, nhưng mà, không nghĩ tới trong ngày đại hôn hấn lại dám lấy gà trống thay thế bái đường, đây không chỉ là hấn làm nhục Hoàng gia, mà còn làm nhục Phụng gia.

Sau truyền tới tin Mị nhi táng thân trong biển lửa, ông cũng đã hoài nghi hấn gây ra, nhưng bởi vì lúc ấy Phụng Thiên Mị ngây dại, ông cảm thấy chết cũng coi là như là xong hết mọi chuyện, nên không có điều tra truy xét.

Bây giờ, Mị Nhi tốt lên, hấn lại muốn mong chờ vào Mị Nhi rồi.

“Không biết Hiên Vương đại giá quang lâm hần xá, có chuyện gì quan trọng không!” Lúc này, ngoài cửa truyền tới giọng nói lạnh lùng của Phụng Thiên Mị, Phụng Thiên Mị dẫn theo Hồng Kiều bước vào phòng khách.

Chỉ cần nổi lần Phụng Thiên Mị thấy Thương Lan Hiên, thì nổi oán hận trong lòng lập tức trỗi dậy, không nhận được muốn ra tay, nhưng, bây giờ chưa phải lúc, nàng chỉ có thể nhịn.

Thời điểm Thương Lan Hiên nhìn thấy Phụng Thiên Mị, ánh mắt lấp lánh, trong lòng hồi hận lúc trước đã gây ra cho Phụng Thiên Mị, nhưng mà trên thế gian không có thuốc hồi hận, chuyện đã qua không thể quay lại được nữa.

“Bốn vương là tới tìm Phụng tiểu thư, chẳng hay có thể nói chuyện riêng với Phụng tiểu thư một lát.” Thương Lan Hiên cất giọng âm áp nói.

“Không thể” Thương Lan Hiên vừa dứt lời, Phụng Thiên Mị cũng cứng rắn cự tuyệt.

Câu trả lời, cũng nằm trong dự liệu nên không làm cho Thương Lan Hiên cảm thấy bất ngờ, chỉ hơi cau chân mày lại, bầy tỏ có một chút không vui.

Phụng Thiên Mị tiếp tục nói: “Bốn Quận chúa là một tiểu thư khuê các, sao có thể cùng một nam tử gặp riêng! Tin này truyền đi, đối với danh tiếng của Bốn Quận chúa không tốt lắm”

Lời vừa nói ra, khóe mắt mọi người hơi co rút, trong lòng muốn trợn mắt kích động.

Danh tiếng không tốt, chịu thua rồi, vậy mà nàng cũng nói ra được, danh tiếng nàng đã sớm bị hủy hết rồi, tuy rằng cuộc so tài trong hội hoa đăng danh tiếng của nàng đã bay xa, cũng khiến cho mọi người rung động thay đổi cách nhìn. Nhưng lại không thể hoàn toàn xóa mờ đi được hành động ngu đại của nàng, còn cả lời đồn đại với Thương Lan Mạch.

Bây giờ dân chúng đều lên lút bàn luận chuyện của Phụng Thiên Mị và Thương Lan Mạch, mặc dù có tốt có xấu, nhưng có lời đồn đại xấu lại đã đủ đại biểu cho danh tiếng không tốt của nàng.

“Bốn vương cho phép tỷ nữ của nàng ở cùng!” Thương Lan Hiên lộ ra giọng điệu lấy lòng không dễ phát giác được.

“Ha ha!” Phụng Thiên Mị giống như nghe được lời rất buồn cười, cười lạnh hai tiếng, ngay sau đó trong tròng mắt nhuộm sắc khinh bỉ không hề che giấu chút nào, “Cho phép, Hiên Vương thật sự cho rằng mình là vua của một nước sao? Người khác có làm hay không làm chuyện gì, còn phải do ngài cho phép, thật là nực cười, cho dù là Hoàng thượng, cũng không nên nói như vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Ngự Xà Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

